Punch

Humoristisk illustreret Ugeblad.

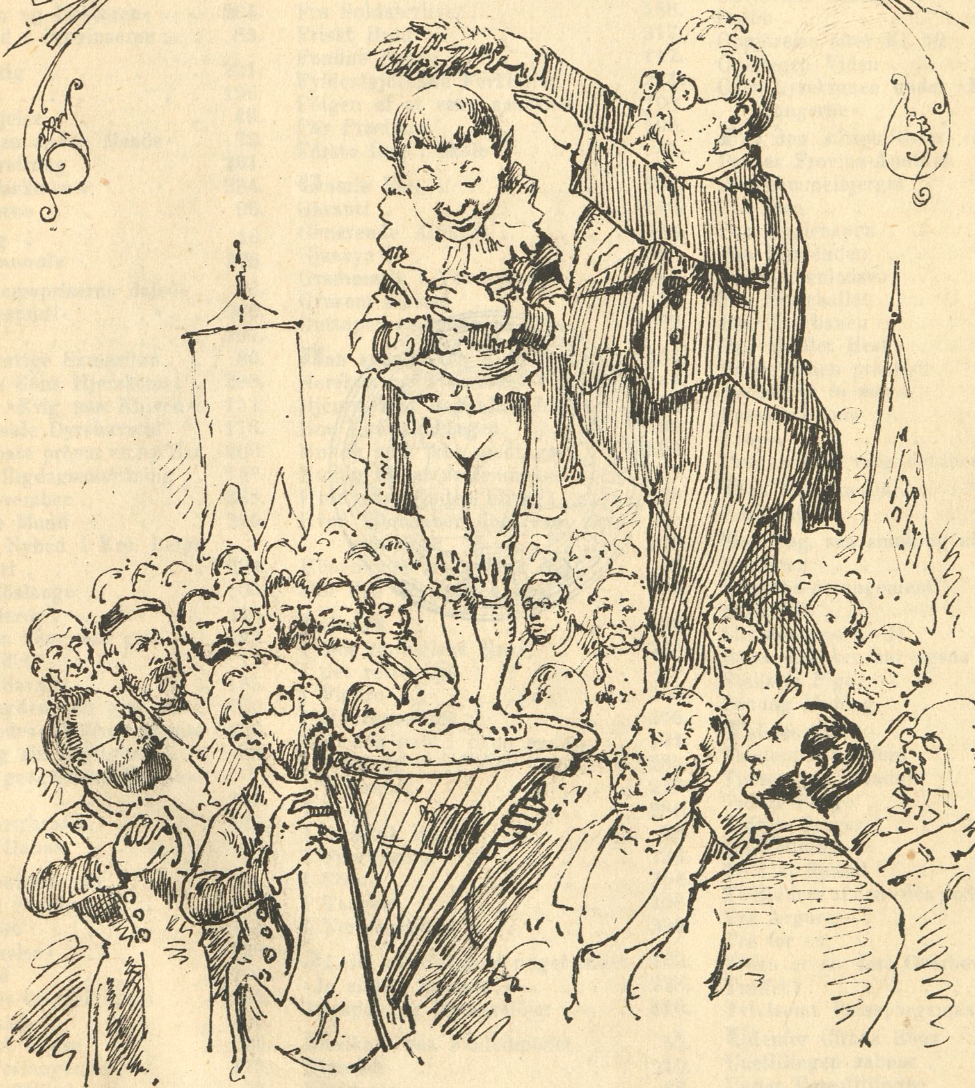
Udkom 1873-95.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

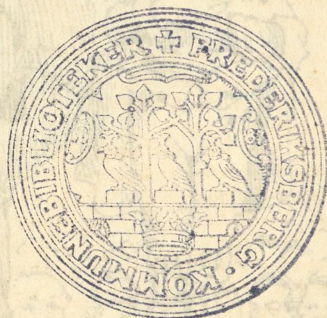
Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

PUNCH

1877.

Udgivet af C. Simonsen, Kjöbenhavn

KOMMUNEBIBLIOTEKER ✝ FREDERIKSBERG

Billeder i Farvetryk.

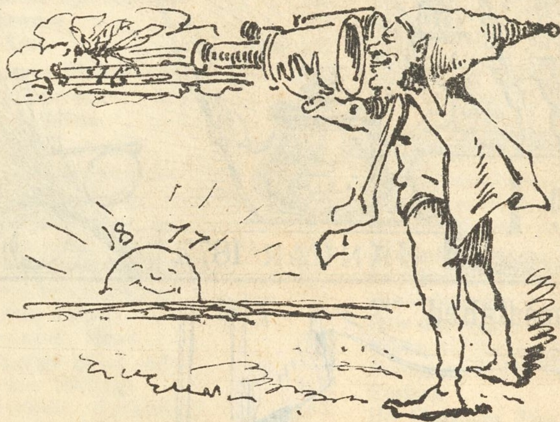
Vers og Prosa.

Utaalmodighed.

— Aa Mama fortæl mig dog, hvad Du giver mig til min Födselsdag.
— Ja, men min lille Ven, saa bliver det jo slet ingen Overraskelse for Dig i Morgen.
— Jo Mama, jeg lover Dig, jeg skal nok gjöre mig Umage for at glemme det igjen!

Tilbageblik.

Et Aar er svundet hen, og atter haster
Vi mod et nyt. — Vi mindes, hvad der svandt.
Et kort Tilbageblik vi derfor kaster
Paa, hvad vi tabte, og paa hvad vi vandt.
Vi haabede kun lidt, er ej Fantaster,
Men det tör vi dog sige her som sandt:
Det var just ej et Glædens Aar, det svundne;
Det Tabte overflöjer langt det Vundne!

Alt inden Aarets tidligste Begyndelse
Vi misted' Redaktören Rimestad.
Se, det var nu i Grunden en Forsyndelse
Mod os og Flere, ja, mod Land og Stad!
For Resten var det tilmed en Fortyndelse,
Især korporlig, af Hr. Ferslews Blad —
En vægtig Stemme, hvis man kunde maale'n,
Et tretten — fjorten Lispundslod i Skaalen!

Hint Tab forvandt vi, skjönt det var betydeligt —
Se, Rimestad, det er en lækker Bid
For et satirisk Blad i Smalhans-Tid;
Det for Enhver vil være ganske tydeligt! —
Men saa blev Tinget oplöst; det var nydeligt!
Og vi, som rigtig havde sat vort Lid
Til Berg, der altid sörger for vor Næring,
Vi var nu nærved en Falliterklæring.

Ti mange andre tunge Tab vi fristed',
Som megen bitter Smerte os forvoldt.
Se, Skuepladsen sin ge-Linde misted',
Mens H. P. Holst og Molbech vi beholdt.
Og endnu flere Tab har Saga ristet —
For Skæbnens Lune er man Spilleboldt! —
Men hvortil nytted', at man lamenterede?
Vi tröstd' os med, hvad vi konserverede!

Vi havde »Venstre« helt og ubeskaaren,
Og det endog forögét mange Fold.
Det blundede som sagt her först paa Vaaren,
Men det stod op som en Ejnherie bold,
Ja, Nogle ville sige som en Trold,
Uimodtagelig for al Slags Saaren,
Med Bitterheden stærkere fordoblet
Og stærker i Hadet sammenkoblet! —

Ja, Splid og Strid — det saa vi alle Vegne,
Og ikke blot her i vort Fædreland.
Hist imod Syd, i Orientens Egne,
Der gik det lös med Mord og Vold og Brand.
Og synderligt det synes ej at tegne
Til just, at Freden komme skal i Stand.
Man under Konferencen samler Kræfter
Til endnn större Myrderi derefter.

Ja vist! det var et stærkt bevæget Aar —
Hvem véd, om vi for dette skulle feste?
Ti sikkert nye Kampe forestaa,
Imidlertid vi haabe vil det Bedste.
Os »*Punch*«, vil »Venstre« muligen nok gæste
Med et satirisk Blad, som man os spaar.
Nuvel! som Russerne vi ville ruste os,
Naar Zahle og hin Ledre skulle koste os!

Förste Gang i Kjöbenhavn.

Kjöbenhavn, d. 31te December 1876

Kjære Moster Lene!

Da jeg nu har været de otte Dage af min Ferie her i Kjöbenhavn, vil jeg skrive til Dig, hvorledes jeg har havt det, og Alt, hvad jeg har set og oplevet. Kjöbenhavn er saa stor, uh saa stor! Onkel siger da ogsaa, at Du, som ikke har været herinde i de sidste ti Aar, ikke kunde kjende det igjen, det kunde jeg da heller ikke, men det er jo ogsaa förste Gang i mit Liv, at jeg er her.

Jeg bor jo hos Onkel Mathis, hvor jeg har det udmærket godt. Han selv har det ogsaa godt, men han klager hele Dagen igjennem over de daarlige Tider og Manglen paa Penge, men det har vel ikke saa meget at betyde, for hver Aften er han da med Familien enten paa Komedie eller i Selskab, for Du kan tænke Dig, Moster, de stakkels Mennesker er nödte til at gaa i Selskab hver Aften, skjönt de om Formiddagen klager gudsjammerlig over, at det er saa kjedeligt, og önsker, de kunde blive hjemme. Tante Mette klager aldrig, hun er altid lige glad, og det skjönt den stakkels Kone har saa travlt, at hun aldrig er hjemme, for den hele Formiddag tilbringer hun paa Gaden med at gaa fra Butik til Butik, og om Aftenen er hun jo paa Farten. Fætter Christian er bleven ganske voxen, og saa er han saa fin; hans Benklæder er saa vide for neden, at han godt kunde gaa uden Stövler, og saa bliver han barberet en Gang om Ugen, ikke paa Hagen, for Skjæg har han ikke

Noget af, men i Hovedet for at faa en höj Pande, da det er moderne at være saa skaldet som mulig der. Ogsaa Kusine Marie er umaadelig fin klædt, hun har Flipper ligesom Christian, Næseklemmer ligesom ham og Tyrolerhat ligesom ham, den eneste Forskjel er, at hendes Kjole er saa snever, at hun gaar ligesom de Drenge, der löber i Sæk paa Fastelavnsmandag hjemme i vor By. Fætter Christian er saa vittig, han siger selv, han er en rigtig fuldblods Kjöbenhavner med *K.*, og Kusine Marie er saa musikalsk, det vil sige, jeg har endnu aldrig hört hende hverken spille eller synge, men hun gaar aldrig ud uden med en stor Mappe, der er stemplet med »Musik.«

Det var ikke saa lige en Sag at finde Onkels Hus, skjönt jeg vidste Nummeret og at han boede i Bredgade, for da jeg, som han havde skrevet til mig, satte mig i en Sporvogn, ligesom jeg kom fra Jernbanen, maatte jeg först kjöre ud paa Nörrebro, og da det var galt, tilbage til Vesterbro, saa kom jeg i en anden Sporvogn, som Konduktören kaldte for Stædernes Sporvogn, men det var ogsaa forkert, for saa kom jeg til Österbro, og saa maatte jeg tilbage til Vesterbro, men saa kom jeg ogsaa i den rigtige Vogn. Her er nemlig en hel Mængde Sporveje, men, som Fætter Christian sagde, ikke alle Sporveje före til Rom.

De har herinde hittet paa en ny og mærkelig Maade at bygge Huse paa; da nemlig de gamle Huse af Sten saa let faldt ned, er de nu begyndt at opföre Husene af Glas. Jeg har selv set saadan et paa Östergade; det er opfört af en Fotograf, og det maa være meget billigt for ham, da Fætter Christian siger, at Fotografen kun har brugt sine gamle Fotografiplader dertil.

I de snævre Gader, hvor Gjenboerne jo tidt kan genere hinanden, er der indfört en ny hensigtsmæssig Mode, idet der sættes et Plankeværk midt i Gaden, saa de fra den ene Side af Gaden ikke kan kigge ind til dem paa den anden Side. Dette saa jeg f. Ex. i Petersens Passage.

Jeg har ogsaa været oppe paa Rundetaarn, og det overtræffer mine Forventninger. Jeg havde nok tænkt mig, at det var rundt, men dog ikke saa rundt, som det i Virkeligheden er. Vil Du tænke Dig til, jeg maatte gaa omtrent en halv Snes Gange rundt, inden jeg kom op paa Spidsen, som endda ingen Spids er, men en ganske flad Runddel. Fætter Christian, som var med mig, fortalte, at i gamle Dage, för der kom en Kurv paa Nikolaitaarn, faldt Dannebrog her hver Middag Kl. 12 præcis ned fra Himlen. Derimod har jeg ikke vovet mig op paa Frelserens Taarn, da det nok skal være meget svært at komme ned derfra; Christian siger i det Mindste, at der endnu er en Mand deroppe, som aldrig kommer levende ned, men Gud ved, om det er sandt.

Peter Madsens Gang har jeg ikke kunnet faa at se, da det er bleven til en fin ny Östergade, der nok kaldes Billestræde efter Dirrektör Bille, som har bygget den. Selve den gamle Peder Madsens Gang er nok flyttet ud paa Kristianshavn, hvor den kaldes »Sömandshjemmet«.

Du kan tro, jeg var glad over, at jeg havde taget mine Vandstövler med, da jeg forleden Aften passerede Kongens Nytorv. Det havde regnet lidt om Dagen, saa hele Torvet var forvandlet til en stor Pyt, hvorfor ogsaa Fætter Christian sagde at det egentlig burde hedde Pyttorv i Stedet for Nytorv. Siden jeg taler om Torve, saa er der den Nyhed, at det nye Kvægtorv ikke er blevet til Noget endnu, og at det rimeligvis vil vare nogen Tid endnu, da Borgerrepræsentationen har taget Sagen under fornyet Overvejelse. Indtil Kvægtorvet bliver færdigt, maa Kjöbenhavnerne efter Fætter Christians Sigende nöjes med Trommesalen til de store Dyr og Loppetorvet til de smaa Dyr.

Det er dyrt for Onkel, at det kongelige Teater jo saa snart skal lukkes, for Kusine Marie siger hveranden Aften, at hun maa i Teatret, da det formodenlig er sidste Gang man faar den söde Emil Poulsen eller den morsomme Olaf Poulsen at se, og hun vil slet ikke tro Onkel, der paastaar, at det Hele kun er et Kneb for at faa fuldt Hus, ligesom naar Beriderne paa deres Plakater skriver: »Kun 8 Dages Ophold endnu!« men de saa alligevel bliver i flere Maaneder. For et Par Aftener siden var jeg med Onkels i Teatret og saa en ny Ballet: »Fra Siberien til Moskou«. Onkel sagde, at det var et Mesterværk, men Fætter Christian mente, at det snarere maatte kaldes et Vandværk, da der optraadte saa mange forskjellige Vandvæsener i den. Jeg kunde ikke forstaa Noget af Indholdet, men det var da ikke saa löjerligt, da jeg ikke engang kunde blive klog paa Titlen, for paa det Program, som Fætter Christian havde givet mig til at læse igjennem, stod den Kejserfesten paa Kreml.

Det var kjedeligt nok, at den store Troldmand Dr. Epstein, som har været her i lang Tid, var bortrejst, men han vender jo Gudskelov tilbage til Kjöbenhavn og vil bosætte sig her, naar han har tjent nogle Penge i Provinserne. Fætter Christian fortalte mig, at Epstein lod skyde paa sig af rigtige Soldater med rigtige Geværer uden at saares af Kuglerne; men da han saa vilde henrette et levende Menneske uden at dræbe ham, forböd Politiet ham det, og han var nær ved selv at blive henrettet paa Amager. Epstein var i det Hele, sagde Fætter Christian, bange for Amager, for der vilde han ogsaa nok have mærket Kuglerne.

Nu vil jeg slutte mit Brev — næ, det er sandt, jeg har jo rent glemt at omtale alle de dejlige Statuer her i den senere Tid er kommen. Jeg har været henne og se baade Öhlenschlæger og Holberg og Tycho Brahe og den Plads, hvor Tordenskjold skal staa; det er kjedeligt nok for den smukke Plads, at det varer saalænge, inden Statuen kan blive færdig. Jeg var ogsaa forgangen Dag oppe og se H. C. Örsteds Statue, den er ganske nydelig; man ser Örsted staa oppe paa en höj Piedestal med Kappe paa, det vil sige, ikke Kappe paa Hovedet, for han er barhovedet, men med Vinterkappe paa og ved Foden af Piedestalen sidder der tre kvindelige Figurer, som forestiller de tre förste kvindelige Telegrafister.

Nu slutter jeg med Önsket til Alle om et glædeligt Ilgemaade.

Din hengivne Söstersön og Neveu
Mikkel.

Taknemmeligheden leve.

— — »Med blödende Hjerte, det siger jeg for sandt,
Jeg stemmer for at lukke Apollons Butik;
Den skylder jeg min Dannelse, og deri jeg fandt
Saa tidt i mine Dage et löftet Öjeblik.«

Han tilstod, at han staar til Teatret i Gjæld,
Men hvordan har han tænkt sig at faa sin Gjæld klaret?
Ved ganske simpelt hen at slaa sin Kreditor ihjel;
Thi saa er med det samme det Regnskab likvideret.

Om Summen, som han skylder, just ikke er stor,
Er det dog en mislig Maade at betale den paa.
Tænk blot, om en Regering til Indtægt tog hans Ord
Og — unter uns gesagt — raisonnerte som saa:

»Vel er Folketingets Skueplads mig dyrebar og kjær,
Og den jeg skylder mangt et gemytligt Öjeblik:
Men, da med at betale jeg vil faa en Del Besvær,
Maa jeg, skönt Hjertet blöder, dog »lukke den Butik

Naar "Butikken

O Muser, naar sligt et Underværk sker,
Da vil eders Aktier stige.
Med Sultekur trues I aldrig mer,
Naar saadan en Fyr som Herre I ser
I Danmarks og Aandernes Rige!

Hvor bliver der Jubel i Land og By!
Man ter sig som helt desperate
Og vræler Hurra i vilden Sky,
Selv *Zahles* Muse faar Aabning paany,
Saa han skriver en Aabnings-Kantate,

aabnes igjen.

Da illumineres det ganske Land,
Teatret ej at forglemme,
Det bliver belyst overalt med Tran,
Saa de höje Herskaber sættes i Stand
Til derinde at föle sig hjemme.

Til Slutning vil man dog muligvis
Faa at se bag det aabne Tæppe
Paa en Mödding en stakket Glædes Forlis:
— »Hvor længe var Abraham i Paris?«
— »Er det ogsaa virkelig *Jeppe?*«

Höstvise.

(En Boghandlers Klagesang)

Den skjönne Vaar og Sommer forsvandt;
Men det var min stadige Tröst,
At en Gang, naar Vintertiden oprandt,
Efter alle Julemærker jeg fandt
Min Ager moden til Höst.

Med diplomatisk Geni jeg saa
Omkring mig mod Vest og mod Öst,
Hvorfra jeg skulde en Udsæd faa,
Der kunde i lange Tider forslaa
Til en yppig og frodig Höst.

I Literaturens Have jeg smukt
Har vandet af Hjertens Lyst,
Dens Udbytte har jeg rigelig brugt,
Skjönt stundom maaske lidt forbuden Frugt
Er kommen ind i min Höst.

Jeg vendte mit Blik mod det höje Nord,
Mod den norsk-arabiske Kyst,
Hvor Wergelands Muse bygger og bor,
Der fandtes jo Guldkorn nok til en stor
Og særdeles righoldig Höst.

Men Wergeland vidste at værge sit Land,
Det voldte mig megen Bröst.
Den Rigdomskilde blev mig forsand
Et Bad med just ikke det reneste Vand,
Og til Misvæxt den hele Höst.

Om Baggesens Muse jeg listelig kvad:
»Hendes Röst er som Jakobs Röst;«
Med Davidsensharpen i Haanden hun sad
Og spilled og sang: »Paa mig dig forlad!
Som din Udsæd saa bliver din Höst.«

Nu sidder hun med et skadefro Smil
Som en Dæmon dybt i mit Bryst
Og synger i Kanselliraaden Stil:
»Dort liegt der Hund begraben! in Kiel!«
— Ja! hos Baggesen ligger min Höst.

Med »Samfundsopgavens« Lösning bestaar
Jeg ofte saa mangen Dyst,
— Nu stadig den ned ad Baggesen gaar,
Indtil den ved »Pak« sin Hensigt naar.
— Monstro den vil bringe mig Höst!

Med det höje Landstings Tilladelse forevises endnu i 14 Dage paa Kristiansborg Slot

det store parlamentariske Vidunderbarn,

Det levende Skelet,

kaldet Folketingets Finanslov for 1877—78.

Forældrene ere mange, der nævnes c. 69 Stk., og Barnet er kommet til Verden efter omtrent 2 Maaneders Ægteskab.

Vidunderet bestaar kun af Skind og daarlige Ben, og dets Vægt kan ikke angives. Dog er det mindst 5—6 Mill. Kroner for let.

Det vil upaatvivlelig være Gjenstand for Forbavselse hos enhver Nation i **hele Verden,** og, da det er for silde födt til at komme paa Forundringsstolen under
Verdensudstillingen i Filadelfia,
vil det derimod sikkert gjöre stormende Lykke paa
Verdensudstillingen i Paris næste Aar.
Dhrr. Berg og I. A. Hansen have garanteret for at holde det i Live saa længe.
☞ Den fede russiske Kvinde, der forevises paa Trommesalen, er langt fra saa mærkelig.

Der er ingen Ting saa galt, osv.

— De ser saa dybsindig ud Höjstærede, hvad tænker De paa?

— Aa, det er faldet mig ind, at det var sgu maaske i Grunden ikke saa galt, om det kgl. Teater virkelig fik Butikken lukket.

— Hvadbehager!!

— Jo ser De, det er jo der I. A. Hansen faar sine »skjönneste Tanker«.

Ved Aarsskiftet.

Hr. Sörensen.
Hejda Peter, et Stænk endnu!
Det er da Meningen?

Punch.
Ja saagu!
Vi maa jo vente, til Klokken slaar
Sige Farvel til det gamle Aar,
Og pænt vi maa for det nye bukke,
At det maa höre paa vore Sukke,
Lytte til vore Stemmers Klang,
Som var det ***Kristina Nilsson***, der sang.

Hr. Sörensen.
Hende den gamle dog bragte hid —

Punch.
Jösses! sikken et Heste- Slid
Baade for dem, der ved Hesten stod,
Og dem, der som Heste sig bruge lod.
Vores Örer fyldtes af hendes Toner
Og hendes Lommer af vores Kroner.
Teatret fik ikke en Döjt,
Fallesen kunde ej »gaa saa höjt«.

Hr. Sörensen.
Snart han kan vel slet ikke gaa,
Naar de nu kommer med Laas og Slaa.

Punch.
Neppe saa vidt det komme skal,
Hovmod, véd De jo, staar for Fald.
Skjönt ***Morgenbladet*** ham skælder, de ville
Dog selv »***den forvandlede Konge***« spille,
Men jeg vædder, det bli'er
»***Den forvandlede Bonde***« de gi'er.

Hr. Sörensen.
»***Den forvandlede Degn***« — hva' beha'r?

Punch.
Tys, nu slaar den jo Tolv, min Far!
Sé, fra Bollen der stiger en Sky,
Överst skuer jeg Aaret det ny
Smilende under sin gyldne Krone,
Og sé, hvor de flokkes omkring hans Trone
Nej, hvor de mylre dog frem!
Sörensen, kan Du ej kjende dem?

Hr. Sörensen.
Kjæreste ***Punch***! Hvad maa jeg sé?
Er det ej »***det Forenede***«?

Punch.
Kongen af ***Bogö*** og alle hans Mænd
Med Asenskjæfter og Knipler ved Lænd.
Nu de standser og synger en Vise
Af ***Zahle***, hvori de Nytaar prise.
I. A. Hansen nu vil
Tale — tys, lad os lytte dertil.

»***Syv og Halvfjerds***«, velkommen Du!
»Jeg er jo og i ***Halvfjerdserne*** nu.
»Og ***Fir'og Halvfjerds*** er Venstres Flok,
»Saa vi er i Slægt, det sér Du nok.
»Vi vil ha'e Magten, men strax, Hr. Fætter!
»Nu rap Dig og ræk os de Taburetter!
»Vid, han, som nylig er död,
»Skurk af et Skudaar, for dem os snöd«.

Nu han tier. Det nye Aar
Rejser sig op og ryster sit Haar:
»Vær lidt höflig, Du gamle Knægt!
»Tal om de Döde med mer Respekt.
»Intet I faar, hvad enten I mukker,
»Eller paa Slægtskab med mig I pukker.
»***Fir' og Halvfjerds!*** O gaar jer Vej!
»***Attenhundred og Syv og Halvfjerds*** er jeg.

I det rette Lys.

Skyggen voxer paa »Venstres« Vej,
Men bort fra Skyggen det löber ej,
Det fælles Maal den ej dölger:
At ende tilsidst den letfærdige Leg
Ved at staa som det virkelig ledende Jeg,«
Mens »Venstre« som Skyggen fölger.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 à 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Østergade № 26.

Mapper til Bladet a 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26, Kjøbenhavn.

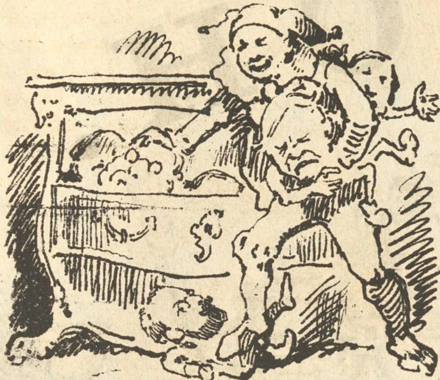

Torsdagen, den 11te JANUAR 1877.

Smaa Krukker har ogsaa Ören.

— Moder! Jeg hörte i Morges, at Huslæreren sagde til Mathilde, at hun var en Vintergæk.
— Naa, hvad sagde saa Mathilde til det, lille Carl?
— Hun sagde ingen Ting; men hun kyssede Hr. Mathiesen lige midt paa Verandaen.

Revenons à nos moutons!

Juleferien vel er endt;
Vi hilser alle de Vise
I Tinget, som ere fra Hjemmet vendt,
Thi det er en Ting, man maa prise.

De flyede det hjemlige Sulefad
Til Bedste for Landet og Riget
Og sagde: Adjö og Tak for Mad! —
Snart kommer det os til at sige't!

Julegröden er vel fortært
Baade af Katten og Kærlingen,
Og nu — det har vi fra Fortiden lært —
Nu kommer Turen til Vællingen!

Og Vællingen koges op igen,
Den, de servered' forleden.
For tredie Gang skal vi smage den —
Uh föj, hvor den lugter sveden!

Dog hjælper der ingen Kjæremo'er,
Thi hvis vi nu ikke vil spise'n,
Saa lyder de mægtig truende Ord:
Saa har vi Enden paa Visen.

Skatterne bliver ikke betalt,
Det Hele gaar bagad Dansen.
Ja, det kan blive grulig galt
Ifölge Hr. I. A. Hansen.

I Glumsöe raaded' han Bönderne til:
I Skattekrævernes Ho'eder,
Ifald man ej vil, som »Venstre« vil,
At kaste gamle Kommoder.

»Og hvis de,« sa'e Berg, »paa staaende Fod
Ej til Taburetterne hente
Mænd af den ægte danske Rod —
Ja, saa har vi Tid til at vente!«

Det Sidste — det er nu virkelig smukt!
Naar blot de vil have Taalmodighed,
Saa haabe vi andre nok at faa Bugt
Med al denne grönlige Frodighed.

Kom med Kommoden enhver især,
Om saa den er nok saa gammel,
Saa gjemme vi alle Fyrene der
Tilligemed andet Skrammel.

Det kan jo vel være, der bliver Rum —
Her spörges jo ej om Personer —
I Skufferne, naar man ser sig om,
Til Folk af de andre Fraktioner.

De Færreste gælder det Landets Krav,
Om Magten de puffes og puffer —
O kunde man grave dem en Grav
I gamle Kommodeskuffer!

Og derfor synge vi efter Noder,
Sluttende könt vor Arie:
Kom, I Ho'eder, kun med Kommoder,
Kom med et helt Skuffedarie!

Fra Byraadsmödet

i *X-borg.* III.

Borgemesteren havde modtaget en Skrivelse fra »Forskönnelseskomitéen« for Byens nærmeste Omegn, hvoraf fremgik, at den nævnte Komite, der havde paatænkt at anbringe en Statue i Lystanlæget »*Kragelund*«, önskede Byraadets Mening om, hvilken Statue dertil maatte anses for passende. — I Kontinuation heraf vilde Taleren bemærke, at der for Tiden overalt i vore Provindsbyer gjorde sig en Trang efter Statuer gjældende; endvidere var Byens Anlæg ganske vist i og for sig gode, men de trængte — navnlig det nævnte — til at forbedres. En Statue var ikke af Vejen, men hvilken? Taleren turde sige, at Mythologi ikke var Befolkningens Styrke. Saa var der Historien; en stor Del, ja desværre den halve Historie mindst var næppe kjendt, — det var den gamle Historie! Og selv af den nyere var kun Et kjendt, nemlig Fædrelandshistorien, og selv dette temmelig fragmentarisk. Men hvorfra skulde man da vælge Emnet? Taleren vilde tilraade en mere almindelig Symbolik; en Skikkelse f. Ex., der forestillede Vaaren eller noget Lignende. Men han skulde for övrigt henstille Sagen til de Æredes nærmere Overvejelse.

Materialist *Svedskelsen* vilde sige, at han ikke troede at fornærme Nogen ved at sige, hvad han nu vilde sige, at han troede, at han turde sige, at han henhörte til Befolkningen. (Hör!) Og han vilde sige, at han vidste godt, hvad Mythologi var, for det var Noget, som de lavede nede i Grækenland. (Latter) Og han havde ogsaa været i Kjöbenhavn paa Thorvaldsens Museum og det en af de Dage, da det var frit. Og der havde han set En, der forestillede En, der stod med en Paletot eller noget Andet paa Armen. og, da han saa havde spurgt Betjenten derinde, hvad han hed, saa havde han sagt: Jansen, og det havde han ogsaa hort derinde, at det var Jansen med det gyldne Skind. Hvorfor

den hed det, det kom jo ikke Nogen ved, men det var netop Kunsten. Og se det, syntes han, var Noget at sætte ind i en Have, og det kunde Enhver se, hvad var (Hyssen).

Kjöbmand *Sörensen* var ikke Materialist, men heller ikke Idealist; for han holdt sig paa Middelvejen. Det var efter han Mening latterligt med alle disse Statyer, som ingen Gavn gjorde i Haven og som der ingen Gemytlighed var ved. Det var meget bedre, at man fik et Lysthus eller to derinde; det var da Noget, Enhver kunde sætte sig ind i.

Prokurator *Justesen* havde hört meget i sine Dage, men et saadant Exempel paa Sammensurium, som man ved Forhandlingerne om Statuen her havde statueret, havde han aldrig kjendt. Materialistens Forslag lignede Svedskestene, som Ingen kunde knække, og selv om det skulde lykkes Nogen, tvivlede han paa, at der vilde findes nogen Kjerne. Kjöbmandens Lysthus eller to var han bange for blev et Sörgehus eller to, for at sidde inde bag noget Træværk med Roser eller Saadannoget om, det var da ingen Fornöjelse. Borgemesterens Tale havde dog frembudt nogel reel Interesse. Dog maatte han, hvad Slutningen af Foredraget angik, bestemt hævde, at Borgemesteren nok ikke havde skrevet »Grundidéernes Logik«.

Borgemesteren frabad sig Insinuationer, han vidste med Sikkerhed, at han hverken havde skrevet nævnte eller andre filosofiske Værker.

Prokurator *Justesen* tvivlede ikke derom. Thi hvad vilde det sige, at fremstille Vaaren eller noget Lignende? Kjendte Borgemesteren noget Andet paa denne grönne Jord, der lignede Vaaren? — Endvidere undrede det ham, at Borgemesteren ikke med et Ord havde omtalt, at en Konkurrence var önskelig. Man havde jo fra den nyeste Tid, som jo lod Konkurrencen leve, set, hvad der kunde komme ud heraf. Men, — hvad mente man for Resten om et smukt, fornöjeligt Springvand?

Vinhandler *Lung* var ængstlig ved Tanken om Springvandet; det löb ham allerede koldt ned af Ryggen, naar han tænkte paa den Eventualitet, at Ungdommen vilde more sig med at lege med Vandet og overpjaske hinanden med Springstraalen. Dog dette vilde Taleren ikke lægge nogen Vægt paa. Men Statuen druknede jo aldeles i dette Springvand; kunde den ikke sættes i Rapport med Springvandet: som en Vandmand eller Hvalfisk, der udsender en Straale eller Sligt.

Glarmester *Svendsen* mente, at man vilde faa Grund til at glæde sig, naar man opstillede Björnbaks Buste.

Prokurator *Justesen* fandt Vinhandlerens Ide fortræffelig; saaledes som Springvandet nu kunde blive, vilde det overstraale Alt, hvad man havde tænkt sig.

Vinhandleren fölte sig meget smigret og fandt for övrigt Prokuratorens Idé med Springvandet sprudlende.

Prokuratoren mente, at Glarmesterens Idé med Vibyheltens Buste lod sig realisere, naar man lod denne have et Exemplar af »Aarhus Amtidende« i Munden, og Vandet skulde da ses kommende fra Bladet, som overfusede Alt med sit Spröjt (Latter). —

Efter længere Forhandling vedtoges Fölgende:

»Byraadet maa bestemt, i Relation af forskjellige Forhold, tilraade, at der i Anlægget »*Kragelund*« anbringes en eller anden Fisk eller Lignende, der da sættes i Forbindelse med et Springvand, og at der i dette Öjemed aabnes en Konkurrence for danske og andre ~~udenlandske Billed~~huggere, som selv have at udföre Idéen paa den Maade, der synes disse mest praktikabel, hvorefter der saa paa at offenligt Möde vil være at vælge imellem de forskjellige Lösninger af Opgaver.«

Mödet hævet Kl. 10, 12. —

a *Berg* var lille.

Der var en Tid, da *Berg* var meget lille,
En Störrelse af fjerde, femte Rang,
— Södt, naar vi derpaa tænker, Taarer trille,
Og derfor tænker vi den mangen Gang.

Da spögte han i *Raaslöffs* ömme Arme
Og sad til Hest paa *I. A. Hansens* Knæ;
Da svulmede han ej af indædt Harme
Og brölte ej til hver Minister — Bæh!

Da var hans Storheds-Higen meget mindre,
Han selv tillige meget mindre slem,
Og saa paa *Höires* Bryst han Stjerner tindre,
Han önsked Vinger for at fange dem.

Da var han af »de store Bönders« Venner
Og stötted halvvejs Ministeriet *Frijs*,
Da bar kun *Bogö*-Skoledrenges Ender
De fæle Mærker af hans Tugtens Ris.

Da sagde han — som Degnen — Ja og Amem
Den Gang, vi fik vor Grundlov revidert.
— Det »Ja og Amen« er ham ej til Gammen,
Saa tidt det nævnes nu af Doktor *Gert*.

Da slog han ej paa Frasens store Tromme,
Da var han endnu ikke *Zahles* Gud,
Da sad endnu ej *Högsbro* i hans Lomme,
Da fulgte *Krabbe* ej hans Herskerbud.

Da sad han ej i Drömme höjt paa Tronen,
Da havde han syvhundred Mil ej rejst,
Da havde man endnu ej rakt ham Kronen,
Og höjt i Kroer ham til Hövding kejst.

Da slog det gyldne Folkechronometer
End ej mod Dannevirket i hans Bryst,
Da havde han ej sat de Nolobeter,
Hvorover *Holstein* nu sig ærgrer tyst.

De svandt, de svandt vor *Chrestens* Ungdomsdage,
Vor Rolighed og Fred med dem svandt hen.
Kun sin Grinagtighed han har tilbage,
— O gid han aldrig, aldrig miste den!

Söndag Middag.

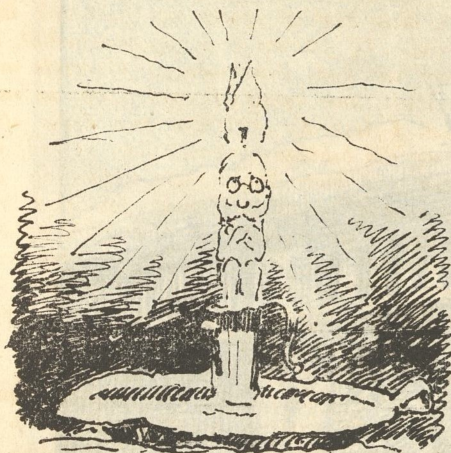
— Mæ Faalov aa spöre, nær Menaserien bli'er lukken op?
— Um vier Uhr.
— Om fir' U'er! Næ ve' Du hva' Sören, ded æ Dro'len splide mej dov lidt for længe aa vente her.

Der har vi det!

— Er det nu ogsaa en rigtig god Steg?
— Det kan Fruen forlade sig paa.
— Ja for jeg synes rigtignok altid, at Deres Broders Kjöd henne ved Nikolaj Taarn er bedre end Deres.
— Jamen, lille Frue, han er jo ogsaa 10 Aar yngre end jeg.

Professor theologiæ in spe.

Nu glæder Eder, I Musasönner
Som gaar i den sorte Skole,
Men fryder Eder dog allermest, I,
Som vil gaa i den sorte Kjole.

Et nyt theologisk Lys er tændt,
Dets Mage finder I næppe.
— Et Lys, som det baade var Synd og Skam
At sætte under en Skæppe.

Det er *Zahle*, den store Theolog,
»Det forenedes« Morten Luther,
Han vil reformere Præstestanden
Og begynde med dens Rekrutter.

I Disputatser han dreven er,
Og Kirkeret har han studeret,
I Exegese og Dogmatik
Har »Venstre« ham informeret.

Liberalt det er og gjör Forskjel ej
Paa de rene og de skidne:
— *St. Sören* Nid-Kjær for Troen slaar
Og *Björnbak* er »Sandhedsvidne«.

Og i »det forenedes« Kirkemöder
I Slotskirken og i Kroen
Har han saa ofte doceret med Fynd,
At enhver bliver zahlig ved Troen.

Hvor ofte har ikke bag Scenen han hört,
För de Meniges Trop skulde stemme:
»Eders Tale skal blot være Ja eller Nej,
Thi alt andet er af den Slemme!«

Fra *Krabbe* den slaaende Sandhed han har
Med et praktisk Exempel sig glædet:
»Naar nogen dig slaar paa din höjre Kind,
Saa ræk ham den venstre i Stedet.«

I. A. Hansen har vist ham klart:
Det femte Bud i sig gjemmer
En Lov, der ikke bör anvendes paa
Livsvarige Landstingslemmer.

Alberti har lært ham, at Synderne man
Bör dække med Kjærligheds Kaabe,
Og at en liden Stump Svovlsurdejg kan
Dem syre alle til Hobe.

Af *Holstein hin Ledre* har han lært,
Hvorlunde man Sjælene fanger:
»Enfoldige skulle I være som Duer
Og snedige derhos som Slanger!«

Af *Tauber* hint Skriftens Ord har han nemmet,
Og dybt i hans Sind sig præger det:
»Ingen hader sit eget Legeme,
Men föder og vederkvæger det!«

For ham, som har hört, hvordan *Berg* kan tale
Om de nedrige Höjresjæle,
Vil det slet ikke falde svært at forstaa
At *Bileams* Asen havde Mæle.

Han hörer i *Bojsens* troværdige Ord
Et aandeligt Kald og Opvækkelse
Og finder i *Morgenbladet* Spor
Af — Jerusalems Ödelæggelse.

Et sligt theologisk Kundskabstræ
Bör flux ved vor Höjskole plantes,
Især da han »efter Forlydende« varmt
Bliver anbefalet af — *Brandes.*

O, tag ham, thi alle *»den frie Tankes«*.
Semitiske Literater
Kun vente paa ham for at omvendes til
— Theologiske Kandidater!

Nil novi subter solem.

— Hvad er det, De der læser?
— »Det nittende Aarhundrede«.
— Ja saa. Hör, kan De huske, hvad Poul Möller i sin Tid skrev om det nittende Aarhundrede?
— Poul Möller? Hva' beha'r? »Det nittende Aarhundrede« existerede jo ikke i hans Tid.
— Hva' beha'r? Da existerede han dog *i* det nittende Aarhundrede. Men hör nu, hvad han skrev *om* det nittende Aarhundrede:

»I tungsindige Timer jeg ofte beklager
»Dig, det nittende Sekels forstandige Mand.
»Poesiens Blomst er forbrændt paa din Ager,
»I en Örken Du söger Forjættelsens Land.
»Din Dreng er en Olding, som aldrig skjemter,
»Hans Musik er Rebellernes Klokke, der klemter;
»Han af Vrede er bleg,
»Og Drab er hans Leg.
»De smaa Kannibaler med blodige Fingre
»Kun danse, naar Oprörspiberne skingre.«

Hvad synes De om det?
— Det passer brillant, finder jeg.
— Ja, ikke sandt, især naar vi i Stedet for »blodige Fingre« sætter »blækkede Fingre«.

Fra Kjöbenhavn.

Til Fru Maren Lammestrup!

Tak for sidst kjære Tante. Det var en guddommelig Overfart; Kaptajnen og Forpagteren kappedes om at delikatere mig. Jeg tror ikke, at Forpagteren havde noget vigtigt Ærinde herovre; men jeg véd heller ikke, om jeg tör smigre mig med, at det alene var for min Skyld, at han gjorde Turen. Hvad tror du Tante? Nu er han vel kommen hjem? Du kan gjerne ved Lejlighed hilse ham fra mig Moder siger rigtignok, at det ikke er saa sikkert med saadan en Forpagtning, men hun er altid saa forsigtig Jeg er snarere bange for, at om det blev til noget alvorligt, vilde han ikke tage Moder i Huset. »Det Rivejern« har jeg nok hört Folk sige, men det er slet ikke sandt: Moder er saa yndig. Hun er nok et Jern paa en vis Maade, for hun taaler ikke noget, men det behöver hun da ikke heller, fordi hun er Enke. Men det kan man saamæn ikke sé paa hende, enten du sér hende bagfra eller mig, det kommer ud paa Et. Jeg forsikrer Dig for kjære Tante, at naar vi saadan gaar paa Gaden om Aftenen i Skumringen, som Moder synes er saa pikant, saa har det mange Gange truffet sig, at Herrerne har gaaet til Moder i Stedet for til mig, men Du kan tro at de fik Födder at gaa paa. Vi er alle Tider sammen, men vi gaar ikke meget i Teatret, dels er det saa dyrt, og saa bliver det daarlig styret af en Komandant paa Bornholm. Og det vil jeg da ved Gud i Himlens Rige sige, kan man ikke vente sig noget ud af, saa jeg siger rigtignok som Moder: Vor Herre fri mig for at abonnere, og nu vil jo ogsaa B e r g, det er j e r e s Berg, lukke for Smörret, saa kan det være os det samme. Men desto mere gaar vi i Kirke. Du kan ogsaa tro, at det er bedaarende dejligt, saamange Brylluper, som vi har herovre, saa i den ene Kirke og saa i den anden. Og det forsömmer vi aldrig. Somme Tider faar vi det at vide af Klokkeren eller Graveren. Forleden var vi til 2 Brylluper, og vi kunde have været til 3. Men det var nu ligefrem nederdrægtigt af en Flab i Sporvognen, som opgav en fejl Kirke. Han rendte for Resten efter mig paa Gaden Dagen efter. Min söde Moder sagde nok, at det gjorde ikke noget, for derfor kunde han gjerne have reelle Hensigter, men det maa jeg dog sige, det holder jeg ikke af. Du kan tro, vi morede os uamærket baade i Frue Kirke og paa Frederiksberg, det var ved Lys, og tænk bare, hvor imponerende, Brudgommen havde befalet, og naturligvis havde han jo ogsaa maattet betale for det, at alle de 12 Apostler skulde vaskes! og saa var der lagt Tæpper over hele Gulvet. Den unge Brudgom, og det var dog bare en Kaffeskjænker, havde bag efter sig, en Tjener med Knæbenklæder og Silkeströmper, og saa skulde Du se, hvor nydelig han gik henad Gulvet, men Bruden syntes jeg rigtignok ikke noget om. Uf det var ordenlig væmmeligt, at sé, hvor hun kom drævende og slævende med den Stabajs, hun havde i Haanden, og saa saae hun ned i Gulvet, som om hun ledte efter Guld, og det behöver hun nok ikke at lede efter, for jeg hörte Stolekonen sagde og det samme sagde ogsaa en Dame, jeg stod ved Siden af, at de skulde have bare Flöjl og Atlask hjemme med Brysseler Tæpper paa alle Gulvene. Uf! hvor jeg ærgrede mig over det Skavhode. Nei, da skulde Du have sét hende paa Frederiksberg! det var en Fornöjelse at sé hende komme ind. De sagde nok, at hun var vant til Turen, for det var 3die Gang, men det er det samme, hende kunde man da sé, hun mente noget med det, og hun saa sig omkring og hilste paa sine Bekjendtere, og det kan jeg da bedre lide, end at gaa som et Fæ opad Gulvet, som om hun ikke kunde tælle til 5. — Naa! nu kommer Moder og siger, jeg maa ikke skrive mér, for vi skal ind i Holmens Kirke Kl. 4 og der er de altid saa forbistret præcise. Farvel kjære Tante, en anden Gang mere fra din hengivne Niece

---

»Ja lur »Etatsraad« *Juel,*« sagde *Punch*, »han har dog Noget bag *Glyngöret*.«

Store Mænd.

— Vore »s t o r e M æ n d« gaar bort, den ene efter den anden og der er ingen, der rykker ind i de ledige Pladser. Det er i Grunden trist, De!

— Hvad for Noget? Har vi ikke »s t o r e M æ n d« nok i Danmark? Jeg synes næsten, at vi har for mange af dem.

— Hvorledes det?

— Man mærker, at De ikke studerer Deres Folketingstidende. Læs bare, hvad Grev *Tramp* sagde under Finanslovens 2den Behandling — De vil finde ham pag. 1655.

— Aha! Det vil sige, for at faa fat paa ham maa man gaa tilbage til för 1660, som han sa'e, han *Berg*?

— Ja, tilbage til den paradisiske Uskyldigheds glade Barnedage! Men nu skal De höre, hvad han sa'e. Han beklagede, at der bevilgedes for lidt til »Repræsentation »eller »Bordpenge« og udbröd saa: »End ikke Rigsdagen har Udgifter til Repræsentation, hvorved der kunde gives Lejlighed for Medlemmerne til at gjöre sig bekjendt med a n d r e s t o r e M æ n d eller Udlandets Gesandter —«

— Naa saa en R i g s d a g s m a n d er altsaa *eo ipso* en »s t o r M a n d«! Ja saa har vi pinedöd Raad til at miste en Hoben »store Mænd« endnu!

Cirkus Berg

begynder sin sidste Række Forestillinger.

Det vidtberömte Selskab er kommen her paa ny,
Og hævder, som det plejer, sit velfortjente Ry
Som Evropas förste Clowner og Athleter.
Med Anstand kan de alle paa Hovedet staa,
Med Anstand kan de ogsaa paa Hovedet faa:
-- Dog af Programmet særlig vi fremhæve maa
Den bekjendte excellente »dumme Peter«

udgaaer hver. Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Østergade № 26

Mapper til Bladet a 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26, Kjobenhavn.

Grusom Blasert.

— Hvor Avisen dog er kjedelig i denne Tid! Aldrig saa meget som en eneste af vores Bekjendte mellem de Döde, hverken i Kjöbenhavn eller i Provinserne.

Beregning og Profeti.

De folkekaarne Folketingsmænd
Har atter begyndt deres Löjer igjen:
Nu har de faaet i Sinde
At foretage Exekution
I *Tietgens* »Ruin« for en halv Million,
Som ingen Djævel kan finde.

Desuden i Musernes nye Butik
En anden halv Million de fik
At hænge den bulede Hat paa;
De har regnet den ud med al mulig Flid
Og faaet deraf en lækker Bid
Til at koge en krydret Debat paa.

Men midt i Debatten Hr. *Krabbe* lod
Tilhörerne vide, der forestod
Noget stort i den nærmeste Fremtid.
— Deres Skæbne vil blive grum og haard,
Thi det som at se og at höre de faar,
Vil volde dem alle en slem Tid.

Hvad vil der komme? Hvad stort vil ske?
Hvorledes vil »*Venstre*« monstro sig te,
Naar Bifald man forud maa dæmpe?
De skulde dog aldrig det Indfald faa
En mere medgjörlig Vej at gaa
Og fare lidt mere med Læmpe?

Eller skulde det Rygte være sandt,
At Millionen de endelig fandt,
Som i Marmorkirken skal stikke,
Og nu vil forbavse Publikum
Ved at skænke Teatret den hele Sum?
— Ja, vide det kan man jo ikke!

Den 12. i Maaneden ***Baman*** Aar 1247 efter ***Jezdegerd.***

Hilsen til Selim Musas Sön, Profetens Ven! ***Allah il Allah***! Gud er Gud! Værdige og gode Broder! Profeten lade min Munds Röst naa til dine Ören! Disse vantro Gjavrer, hvem Muhamed straffe, leve i idel Kamp og Strid indbyrdes. Ved Allahs Vrede er der, som du ved, to Shaher her i Landet, ***Abu Kristian Rex*** og ***Abu Chresten ben Bogö***; de ville begge være Profetens Skygge paa Jorden, og deres Mænd fejde indbyrdes med Larm og Gny, saa din Faders Söns Skæg er bleven hvidt af Forfærdelse. ***Mashallah***! Hvilke Strömme af Blæk udgydes der ikke! Luften dröner af Skældsord, som Tordenen om Ararats Tinde; men snart slaar Afgjörelsens Time, thi nu har ***Abu Chresten*** samlet sine Kameler, over syvti i Tal, og snart vil han »skaffe sig Kanoner«. ***Allah Motavakel Inshallah***! Profeten være lovet, at vi Persere ere klogere end disse Hundesönner!

Men end ogsaa de viseste Ulemaer kæmpe indbyrdes med stor Forbitrelse. Jeg har været til Stede ved et Möde af vise Mænd paa den ypperste Höjskole, og, ved Patriarkernes Grave, det gik varmt til der. En tredobbelt vantro Hund af en Softa, ***Sidi Henry ben Peder***, traadte frem og erklærede, at han havde afsat de gamle Guders Överste og udraabt en vis ***Abu Thor*** til Overgud. ***Mashallah***, mon ikke Profeten slog denne Bespotters Tunge med Lamhed, eller var en Dew faret i hans Mellemgulv, spörger du. o Sön af Musa! Oplad dine Ören og hör! Ved Muhameds Skjæg! Næppe havde denne afskylige Gjavr udtalt, för en Skare af den afsatte Overguds ypperste Dyrkere skred ind i Salen. De vare fra det Ejland ***Island***, mere end tusinde Parasanger fra Ispahan, oppe i det yderste Norden, hvor de natlige Kimmerier bo. Disse vise Ulemaer vare iförte snevre, sorte Kaftaner, ganske korte forpaa, lange og opsplittede bagpaa; de havde stridt Haar, Glas for Öjnene og Istapper i Skægget; med deres Munds Röst slog de løs paa den ugudelige Softa, saa Syn og Hörelse forgik ham, og bragte ham derpaa som et Offer paa deres Overguds Alter. Maatte det gaa alle Allahs Fjender saalunde!

Sön af Musa! Maatte dit Skæg voxe! Atter en anden Gang var din Faders Sön til Stede i den samme ypperste Höjskole. En Hund af en Vantro havde skrevet en Bog om Tænder og Kjæber, og de andre vise Gjavrer slog lös paa ham med deres Munds Vejr som Fatimes Ægteherre paa Fjenderne i Siffins Dal. Inshallah! Gud er stor! Disse vise Mænd ere blodtörstige som Losse! Din Faders Sön ræddedes over deres Færd! De kylede hverandre Spörgsmaal og Svar, Zoologier og Botanikker i Hovedet, saa Blodet flöd ud af de lærde Hjerner som Öl af Tudekander, som en af disse Vantros Digtere, der nu af Sorg over Tidens Raahed og Plumphed er bleven ganske sort og sidder paa Torvet udenfor sit eget Hus, en Gang har sagt. Den största Bloddrikker af dem alle var en trivelig Ulema, ***Myr Ivan ben Sahlertz***, der er saa vis, at han har naat at blive Over-Over-Professor ved Softaernes Höjskole; hans Tale var som Mukkertens Slag paa Ambolten, hans Röst som en buldrende Torden. Men, ***Allah Akbar***, hvilke rædsomme Bröl naade ikke pludselig mit Öre! Vare alle ***Ahrimans*** Dews slupne løs, spörger Du. Ved Profetens Ribben! Udenfor Dören stod et frygteligt Uhyre, ***Myr Tauber Pamfagos***, og vilde ind. Han var i Slægt med den angrebne Ulema, raabte han; Striden drejede sig om Tænder og Kæber, Mad og Tygning; det var noget, som han forstod sig paa, og han vilde være med! ***Mashallah***! Dette Uhyres Gab er som ***Ormudz's*** fortærende Ild! Han sluger alt, hvad der kommer i hans Nærhed. En Gang opaad han i et Karavanseraj alle de rejsendes Mad og vilde derpaa sluge en lærd Rektor eller Ulema, ***Abu Dahl***, men fik ham til alt Held i sin gale Hals! Hans Bug er som syv Strudsers; han fordöjer alt spiseligt og drikkeligt, kun ***Punch*** kan han ikke döje. Af Frygt for, at han

skulde fortære alle de Tilstedeværende, stængede de vise Mænd klogelig Dören, og din Faders Sön slap saa ledes med Livet.

Allah ruller Nat hen over Jorden; jeg maa ende mit Brev. *Selah*! Ven og Broder! Maatte dine Hjorder trives og dine Landers Kraft aldrig aftage! Jeg er ved Profetens Naade

Din rettroende Ven ~~og Broder~~,
Jakub Ben Musa Nasreddin.

Ved Bollen.

Hr. Sörensen.
Hil og velkommen gamle Ven!
Hvad Nyt har De at bringe?

Punch.
Nu Venstre gaar grassat igjen
Og griner op paa Tinge.

Begge.
Sligt kun en Bonde
Tage kan for Grunde.
Tro mig, med sure Miner
De griner.

Punch.
Det gamle Aar et bedsk Farvel
Dem dog i Grunden bragte:
Den *Klein*, som Aalborg slog ihjel,
Til Live Viborg vakte.

Begge.
Klein folkekaaret!
Chresten i Haaret
Sig forgjæves river
Og skriver!

Punch.
Det nye Aar det gamles Spor
Forstod i Hast at finde!
N. Andersen med Sejer foer
Nys hjem fra Kjerteminde.

Begge.
Bankdirektören,
Han blev sat paa Dören.
Ham böd Folkets Stemme:
»Bliv hjemme!«

Hr. Sörensen.
Men Venstre fik dog Blod paa Tand
I Aarets förste Möde —

Punch.
Den lille Rektor-Lov paa Stand
De slog til Ravneföde.

Begge.
Tyrfing de drage —
Tyrfing Blod vil smage:
En Dag de selv faar Klingen
I Bringen!

Hr. Sörensen.
Lidt tyndt besat dog Tinget staar
Skjönt alle Baner »kjöre« —

Punch.
Nu vil de stævne hjem. Igaar
Lod Kaptain Jagd sig höre.

Begge.
Ofte jeg tænkte,
Just til Jagd vi trængte,
Naar de Smaa-Degne gjorde
Sig store!

Hr. Sörensen.
Og Bille, siger man, staar klar
Til hjem at vende Næsen.

Punch.
I Rom han nok studeret har
Alt Sydens Röver-Væsen.

Begge.
I Nordens Lande
Har vi og en Bande.
Mon han har lært at tæmme
De Slemme?

Vejviseren for 1877

er nu udkommen og indeholder ikke synderlig andet Nyt af mere almen Interesse end fölgende:

***Bopælsforandringer*:**

Arentzen Chr. Poet: Aabenraa!
Alberti Professor: Integade.
Alberti junior: Amerikavej.
Bajer Fr. Ordförer: Kan-ikke-Stræde.
Berg fhv. Skolelærer: St. Kongensgade (fra 1. April Kejsergade.)
Björnbak Lars: »Holger Danske«.
Bojsen, Fr.: Vævergade.
Brandes E.: Sværtegade.
Brandes G.: Norgesgade.
Ehlers Konferensraad: Brolæggerstræde.
Hansen I. A.: Tværgade.
Holm H. cand. theol.: lille Grönnegade.
Hörup cand. juris.: store Grönnegade.
Holst H. P.: Vandkunsten.
Holstein-Ledreborg: Klerkegade (tidligere Ny-Adelgade).
Högsbro Sofus: Mikkel-Bryggersgade.
Höst Andr. Fr. Kancelliraad & Sön: Sölvgade.
Juel »Etatsraad« og Gründer: store Regnegade.
Kjær Sören: Fredensvej.
Krabbe: Klammerivej.
Tauber: Dyrkjöb.
Tietgen Etatsraad: store Kirkestræde.
Tobiesen: Springgade.
Tramp Greve: Admiralgade.
Winther G. Dr.: Didrik Badskærs Gang.
Zahle P. Chr.: Skvaldergade (tidligere Trompetergangen).

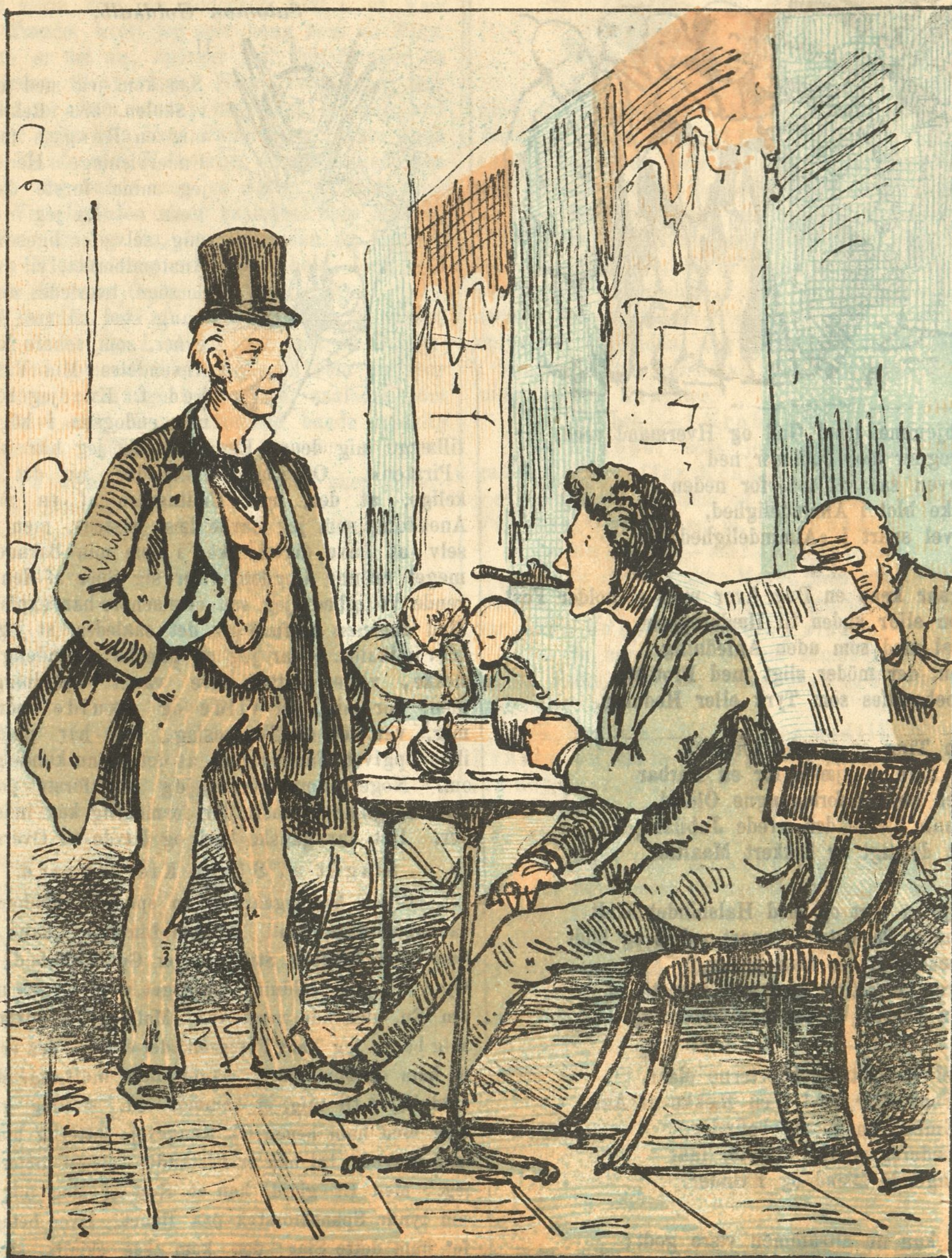
Over Lysekronen under „Mestersangerne“.

I Kunstens Tempel, hvor Muserne bo, og som »Venstre« under Rubrikken
»Finanslovbehandling« saa smagfuldt og smukt har nys ladet döbe »Butikken«.
Der sidde paa den fortrinligste Plads — med Hensyn til Akustikken —
De Mestre, der give Tonen an i Moll- og i Dur-Republikken;
Med Udsigten er man nok ikke tilfreds; man sukker lönligt: »Uh sikken
Et Hundehul man har overladt os, som offre vort Liv for Musikken«.

Kolleger af Orfevs, slaar Eder til Ro! Eders Plads I bör ikke vrage!
For ikkun en halv Krone her I faa Eders lysekronede Dage.

Morgenen efter et „Slag“.

— Naa, Pedersen, du var mægtig fuld iaftes, da jeg mödte Dig.
— Sikke Sludder Jensen.
— Ja, men du sa'e det jo selv —
— Man ka'tte regne efter hvad et fuldt Menneske si'er —

En Landeplage.

Her hjemme, hvad Gud og Hvermand veed,
Det regner med Jubilæer ned
For oven saa vel som for neden
Og ikke blot i Almindelighed,
Men vel snart i »Almindeligheden.«

Der gaar knap en Dag, hvor man ej holder Fest
Med en eller anden til Hædersgjæst,
Saa vel med som uden Anledning.
Ve den, der möder sligt med Protest;
Han behandles som Tyrk eller Hedning.

Ja den Ting er ganske soleklar,
At vil man ej gjælde for en Barbar
Fra den længst forbigangne Oldtid,
Maa man hædre den ærede Jubilar
Ved et dygtigt og lækkert Maaltid.

Med Kjolen sort og med Halsbindet hvidt
Snart med Begejstring, snart roligt og blidt
Sin Næstes Dyder man priser,
Men fremfor alting med god Appetit
Paa sin Næstes Dyder man spiser.

Af ædel Begejstring Hjerterne slaar,
Naar Peer eller Povl i en Række af Aar
I sit Embed endnu sig befinder;
Som Hædersgave han Sölvtöj faar
Af deltagende Mænd og Kvinder.

Se, det kan nu altsammen være godt;
Men Sölvet man ikke for intet har faa't,
Som bruges til Jubilæerne,
Og derfor hjælpe de Godtfolk saa smaat
Til en Gang at komme paa Knæerne.

Og skulde saa Skæbnen en Gang os betro
Det Hverv i et Arbejdshus at bo
Og dele »Lemmernes« Nydelser,
Saa faaer man selv her ej Rist eller Ro
For slige »frivillige« Ydelser.

Her var det maaske, naar Alt kom til Alt,
Det bedste, naar sligt til Live blev kaldt,
Et Legat at danne af Pengene,
Hvis Renter de Direktörer tilfaldt,
Som værdige vare — og trængende.

Livs Erindringer og Resultater

af

Salomon Goldkalb.

II.

Saa kom jeg med et Ryk i Skolen, hvis Rektor var mig en Borgen for god Undervisning. Her skrev jeg mine første daarlige Vers. — Da jeg nu har mig selv for ligesom paa Anatomibordet, vil jeg undersöge, hvorledes det den Gang stod til med Aandsevner. som senere kom til Anvendelse. Min Vittighed f. Ex.; jeg tör vel nok endogsaa i höi Grad tillægge mig denne Egenskab, da jeg har skrevet »Piraten«. Og her indtræder nu det mærkelige, at der, med Undtagelse af en morsom Anekdote, som jeg havde læst etsteds, men troede selv at have digtet, ikke i hele min Barndom og meget grönne Ungdom viser sig Spor af den glimrende Vittighed, jeg saa ofte senere har exploiteret. Med *examen artium* gik det saaledes, at jeg ikke blev indkaldt. Var jeg et ganske almindelig Menneske, vilde dette have været betydningslöst; men, for mig, der vilde og skulde udmærke mig, var det et Tordenslag. Jeg har imidlertid ikke opgivet Tanken om, at det endnu kunde gjöres om. Nogetsenere skrev jeg mit förste poetisk-psychologiske Udkast, der formentlig kan indskydes her. Det var ganske kort og havde til Overskrift:

Slaget af Sören Kierkegaard.

»Sören Kierkegaard er en spinkel, ejendommelig sammensluttet Mand. Mellem Linierne i hans Ansigt læser man Sjælens Stil; der er Godmodighed i hans Öjne og hans Holdning har noget ved sig, der minder om En, der har været ved »Malicen«. Indvendig i mig bærer jeg hans Fotografi, det eneste, der er taget af ham og som aldrig, uagtet flere indtrængende Anmodninger til mig, er kommet ud. — Jeg gik en Dag med ham henad Gl. Kongevej; latterlig blev han ikke derved, thi han er bestandig meget höjere end jeg. Med Et gjorde han et Hop og slog mig med sin tynde Spanskrörstok paa Benet. Hvor betegnede for ham dette Slag: det kom saa skjult, som om det skulde være anonymt.

Hvilken Symbolik laa der ikke heri! Thi Sandheden af det her Digtede var, at S. Kirkegaard virkelig gav mig et lille Slag; hvormange Hip har han ikke senere givet mig, saa jeg tilsidst ogsaa maatte slaa til — Sören!

Saa udkom »Piraten«. Hvorledes Beslaglæggelse paa Beslaglæggelse skaffede Bladet et Ry, som visselig ikke var ufortjent, forbyder min Beskedenhed mig at dvæle længere ved. Mit ejendommelige Forhold til forskjellige Personer skal jeg her lade uberört og kun omtale min mærkelige Klokkestreng. Denne hang udenfor min Dör, rolig og ubevæget. Inderst inde i den var en röd Traad, der kun blev synlig, naar man rykkede i Strengen; men, saa skinnede den ogsaa som det

rödeste Guld. Og den röde Traad förte min Tanke vide; jeg saa den röde Traad gaa ud i Livet gjennem alle andre Klokkestrenge. Dette er nu atter Symbolik; thi inderst inde i Livet saa jeg Nemesis sidde som en Edderkop midt i et Væv af röde Traade, hvori jeg selv hang som en Flue. Og hvem er det nu, spörger jeg, der bringer en Klokkestreng til at ringe? Naar En ringer, tror vi, at det er ham alene; men nej — bag ved ham staar igjen hele hans Familie og rykker (paa lignende Maade som Molboerne, da de ringede paa Klokken). Og kunde man se rigtig, da vilde man se, at i Virkeligheden staar saaledes hele Menneskeslægten, En og En, bag hinanden og kimer i Skæbnens Klokkestreng over den hele Jord, saa det ringer for vore Ören.

Her bryder jeg af. Berettigelsen til denne Beretning finder jeg i, at jeg har vakt en Del Opmærksomhed, omend ikke saamegen som jeg har önsket; dog, hvormange kunne sige, saaledes som jeg, at have vakt Opmærksomhed baade ugenlig og maanedlig, i »Nord og Syd«?

Afsluttende Note. Herfra sker Overgangen til Nemesis.

Paa Riddervis.

At Eventyrenes Tid er endt,
Er noget, som sikkert er velbekjendt,
Men til Lykke for alle NyhedssVampyrerne
Kan det samme ej siges om Eventyrerne.
Man ofte en vandrende Ridder ser,
Med Plader beklædt paa Riddermaner,
At udföre Heltebedrifter, ved hvilke
Han vinder Hæder og spinder Silke.
Slig Riddersmand udöved nylig sin Færd:
I Sorö han saas »under grönne Trær«.
Han elsked de »Roser og yndelige Blommer«
Og Menneskeslægten, men navnlig dens Lommer.
Som Riddersmand hele hans Higen stod
Til at sætte i Österlandet sin Fod
Og samle en Hær af Æskulaps Dyrkere
For at vederkvæge de stakkels Tyrkere.
Til Baschi Bozukkerne vilde han gaa
Og lægge dem Plastre og Omslag paa.
Hans Plastre var gode, det kan man ej nægte:
De trak Guldkjæder til ham, og det af de ægte.
Og Plastrene vedblev at trække saalænge,
Til selv han »fortrak« med en god Slump Penge.
Saa kom der »Omslag« - i Opinionen,
Nu vilde man arrestere Personen.
Der blev omhyggelig ledt og spurgt
Fra Hallandsaas til den höje Port
I lang Tid Ridderen var forsvunden.
— Omsider blev ovre paa Fanö han funden.
Han havde ikke sit Pund begravet
I Sandet derude ved Vesterhavet,
Men havde derovre været saa fri
At færdes paa Perle- og Myntfiskeri.
Ak var han dog blot til Tyrkiet sejlet
Thi nu blev af Övrigheden han »neglet«,
Hvor »Ridderen« reduceret sig fandt
Til en ganske almindelig »Börs«-Spekulant.
Hans Slægt udlöste ham dog af hans Pine,
Thi Familien hörer nok til de fine.
Saa drog han mod Östen, men vel at forstaa,
Til sine Landsmænd, til »*Gossarne blå*«,
Og hædrer formodenlig, der sine Ahner
Ved at udruge nye »filantropiske« Planer.

Nemesis.

— Kan nok være, at »Morgenbladet« var glad forrige Fredag. Sikken Lækkerbid! Berg havde fundet en gammel Udtalelse af Chr. Rimestad, hvori han kom til det Resultat, at forelöbige Finantslove skulde stride mod Grundloven.

— Men hvorlænge var Adam i Paradis? Den Trumf blev jo stukket, næsten för den blev spilt ud, Nemesis De, Nemesis! I den Artikel om provisoriske Finanslove, som paabegyndtes selvsamme Dag i »Dags-Telegrafen«, blev det jo oplyst, at en Anden, der vejer ganske anderledes i Venstres Öjne, har udtalt sig i stik modsat Retning, nemlig Krabbe.

— Hva'beh —! Krabbe?

— Krabbe, som jeg siger, den rigtige gamle Christoffer Krabbe, p. t. Folketingets Formand, Medlem af det p. t. forenede Venstre, Byfoged m. m. i Grenaa.

— Næ—æ—æ - æh! Hvad sa'e han?

— Ja, det var ikke Meget, men godt var det. De kan nok huske, at hans Valgsprog den Gang var »han snakker ej, men slaar«.

— Ja han havde nu sin Maade at henvende sig til Folks Öre paa. Men hvad sa'e han, hvad sa'e han?

— Han sa'e: »Efter vor hidtilværende Praxis, en slem Praxis, som desværre er slaaet fast, kan der udstedes provisoriske Finanslove, uden at Nogen paadrager sig Ansvar derfor«.

— Næh! Har Krabbe sagt det! Hör saa maa det have været en svovlsur Situation for ham at höre Holstein-Ledreborg under 2den Behandling, for han skal jo have brugt stærke Udtryk om forelöbige Finanslove.

— Jo det maa De nok sige. Han holdt en lang Kyrieleis om, at det var »Grundlovsbrud«. Han sagde, at det var klart, »at i alle disse Udtalelser om provisoriske Finanslove ligger der den störste Fornærmelse mod den nuværende Regerings Medlemmer og, for at sige det rent ud, mod Statens höjeste Avtoritet; der ligger uendelig graverende Fornærmelser, infame Fornærmelser og Sigtelser mod Kongen og Ministeriet i disse Raad, der lyde fra forskjellige Sider udenfor Salen eller i disse halve Billigelser af provisoriske Tilstande, der udtales«. Og sluttelig kaldte han den Slags Udtalelser »strafværdige og foragtelige«.

— Og alt det maatte den stakkels Krabbe sidde og höre paa uden at turde röre ved Klokken! Nemesis, jo De har Ret, Nemesis!

— Det maa De nok sige, for det blev ikke ved det. Ved Mödet i Glumsö forleden Dag udtalte I. A. Hansen at de, der kom med den Slags Udtalelser om provisoriske Finantsloves Berettigelse, burde tiltales for Majestætsforbrydelse.

— Stakkels Krabbe! Holstein Ledreborg paa den ene Side og I. A. Hansen paa den anden! Hvormeget kan der blive tilbage af en Venstremand, naar han bliver klemt imellem et saadant Par Negle?

Tre Avgurer.

Hvordan skal sligt et Tegn af Avgurerne rigtig fortolkes?
— Slemt man i Vinden nok er, hvo kan dem give et Raad?
— Sikkert det her for de smaabitte Jödedrenge vil knibe;
Lidet kun baade dem vil svovlsur Benægtelseskunst.
— Sender ej Æolus snart dem en blidere Vind, end Hr. Ole,
Bliver, som nu deres Ord, snart deres Haab kun til Vind.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder samt paa Bladets Kontor Østergade № 26

Mapper til Bladet a 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26, Kjøbenhavn.

Overlegen Viden.

— Hör Marie! En Faarekylling, bliver den ikke til et Faar, naar den bliver stor?
— Aa Du snakker! Véd Du da ikke, at en Faarekylling det er jo en Sangfugl.

Vue.

Hist imod Syd, hvor Krigstrompeten klang,
Man stadig con- og of- og refererer.
Mens Konferencen gaar sin skæve Gang,
Enhver Offrande ny Fordren stimulerer.

Men Referatet, som man faar, er godt,
Skjönt stundom lyder det en Smule snurrig',
Hvad om det kommer fra *Sir Elliot*,
Hvad eller kommer fra *Lord Salisbury*.

Det er jo vel bekjendt med Britterne —
Indtil en Gang den lede Satan ta'er dem —
Det er omtrent som Moabiterne:
Man aldrig véd i Grunden, hvor man har dem!

Der er et vist Slags Dyr, som stadig kun
Kamæleontisk for vort Öje pranger;
Det har en tvedelt Tunge i sin Mund,
Og disse Dyr — man kalder dem for Slanger!

A nos moutons! — den ene Dag man tror,
Nu hejser de Profetens grönne Fane!
Snart ryster, brager Himmel, Hav og Jord,
Vi ser i Aanden Dödens Karavane!

Den næste Dag der hersker Fred og Ro,
Alting er reddet — ej alene Formen! —
Nej, man er ganske enige. Vi tro
Nu dog, at Sligt er Havblik kun för Stormen!

Men Ruslands Rustninger, som stadig gaar
Sin Gang, de turde være hensigtsmæssige,
Thi der gaar vistnok Ild i Englands Blaar,
Og Tyrkerne bli'er mer og mere »essige«. —

Som hist mod Syd saa gaar det her mod Nord —
Til Dato er det ikkun Nytaarslöjer.
Endnu vi hörer intet Sejrskor,
Man kun med Tiraillering sig fornöjer.

Men snart vil Slaget sikkert staa, som sagt!
Beviset se vi nu blandt Andet deri,
At man har sporet alt den vilde *Jagd*
Og *Bille* set som skægget Bersaglieri.

Den hele Virksomhed var end ej stor,
Man sundede sig efter al sin Möje
Med hint »*Theaterregnskab*« fra ifjor
Og havde ikkun sin »*Ruin*« for Öje.

Man ser jo vel, at meget staar paa Spil,
Man lönligt listig som en Loptur lurer!
Af hvad der sker, man Varsler tage vil
Alt som de gamle Romeres Avgurer!

Men denne stille Rolighed, som vi
Nu glædes ved, som ellers ej er Normen,
Er inden föje Tid vist nok forbi —
Det Hele — det er Havblik kun för Stormen!

Et stille Hyl.

Kjære *Punch!*

Du ved jo nok, at Vejen til et vist subtropisk Opholdssted er brolagt med gode Forsætter. Og kan man virkelig regne letsindig henkastede, men stadig uopfyldte Löfter og flot negligerede Forpligtelser til de »gode« Forsætter, maa jo adskillige af d'Hr., der indbyde til Subskription saa paa Dit og saa paa Dat, sikkert hellere tage Borgerskab som Bro- end som Forlæggere. Naar min Skræder narrer mig for et Par Buxer eller min Skomager pudser mig for et Par Stövler, kan jeg jo altid gaa fra ham og söge mig en anden, men min Boghandler lader til at kunne byde mig omtrent, hvad ham lyster. At forlade ham i Utide (för »Værket« er löbet ud), vilde jo være ligesaa tilfredsstillende som at nöjes med et Stövleskaft fra sin Skomager eller et Sæt Knaphuller fra sin Skræder. Der er nu d'Hr. *C. A. Reitzel & Otto B. Wroblewski!* Jeg véd i Öjeblikket ikke noget g(eni)alere Exempel paa »Udgivere med Forhindringer«, (: skjönt det muligvis kun er Smaating imod, hvad der kan præsteres i denne Specialitet). Thi i 1874 begyndte Hr. *P. Hansen* paa deres Forlag at »udgive« *C. N. Rosenkildes* »efterladte Skrifter«, men det synes rigtignok, som om han har »forlagt« Manuskriptet hertil, saa det kniber med at finde det igjen. Efter »Planen« skulde hele Værket, der begyndte i 1874, nemlig have været sluttet i Forsommeren 1875, men lur dem og deres Petermand! Hele Aaret gik, og der blev ingen Ende paa Historien. 1876 kom og gik, uden at der kom saa meget som et Ark af Fortsættelsen, og nu skriver vi 1877, uden at man hverken har hört eller set noget til Slutningsheftet. Det er, hvad *Jakob Davidsen* med Föje vilde kalde et »*Facta*«, og det er uimodsigeligt et *Factum*.

Hvad mon egenlig *Cabiro* vilde sige, hvis en af de »Samfundsopgaver«, han stræng og upartisk lægger sine Læsere paa Hjertet, fik en saadan Lösning? Det nyttede vist hverken »Nær eller fjern«, at *Peter Hansens* Læbe svagt stammede sit *Pater peccavi*.

Endnu kun et (Rosen-) kildent Spörgsmaal til: Kan man vente at se Enden paa Udgiverens

Efterladenhed og Forfatterens Efterladenskab, uden oftere at skulle mindes om det (*mutatis mutandis*) gamle Ord: Ingen Rosenkilde (til Subskribenterne) uden Torne (til Udgiveren)?

Ærbödigst
Chr. Niemand,
Subskribent.

p. s. Er det fordi Hr. *P. Hansen* trykker sig ved allerede nu at afslutte sit i Subskriptionsplanen lovede »Levned«, saa vil jeg saavist gjerne lade »den unge Hr. Peter« leve lidt længere endnu, naar han blot for Alvor gjör Ende paa »gamle Rosenkildes« Liv.

Hvad der kan passere med, hvad der »*ikke kan passere*« i Folketinget.

Efter hele sex Dages »Skaberi«
Blev Statsregnskabelsesværket forbi,
Og et Pusterum blev nödvendigt.
Desværre man ikke det Indtryk har faa't
At det hele Opus var »saare godt«:
Det var tvært imod höjst elendigt.

At »*Venstre*« möder til Sejr parat
Og ender med Fiasko som Resultat,
Er Noget, som kan passere:
Det hörte til Dagens Orden saa tidt,
At gjerne det kunde for den Sags Skyld frit
Paa Dagsord'nen figurere.

Men denne Gang havde dog Pokker sit Spil!
Langt værre end ellers gik her det til
Med Betænkning og Motivering:
Uagtet *Juel* agerede med,
Kom Partiet dog rent uheldig af Sted
I hans Hovedpassion — Vurdering.

— *Hörup* fik sagt, at en Skomager fandt
For sine Penge et daarligt Pant
I nyforsaalede Stövler;
Han trak fra Læ'ret, gik drabelig paa,
Desværre han maatte til Slutning staa
Som et Pragtexemplar af en Vrövler.

Havde blot han til *I. A. Hansen* sig vendt
Som særlig sagkyndig Konsulent
Og spurgt, hvordan sligt sig forholder,
Saa havde han vidst, at en Skomager véd
For sin Mönt langt ringere Sikkerhed
I — Stövler med hullede Saaler.

Og saa kom Teatret! Her stred man en Dyst,
Som for Resten ikke var blot til Lyst,
Men ogsaa til stor Kjedsommelighed.
De stakkels Tilhörere ynke vi maa!
Man trækker for store Vexler paa
Deres traditionelle Fredsommelighed.

Og hvad vil af Sagen der nu komme ud?
— Et Tillæg til Helligdagslovens Bud
Har længe vi kunnet öjne,
Som lukker Butikken for Kunst og Smag
Ikke blot hver en Helligdag,
Men endogsaa paa alle de Sögne.

Vil derefter i Deres Ansigts Sved
De rive det nye Teater ned
For de manglende Summer at finde?
Eller föler i samme Hensigt de Trang
Til »*ein Haupt- und Staats-Aktion*« en Gang
At sætte i Scene derinde?

Det er just den haarde Nöd, hvorpaa
Forgjæves baade Store og Smaa
Han sönderbrudt Visdomstænderne;
O *Berg*, knæk du os den slemme Skal!
Tænk lidt paa de Stakler, *Worsaae* og *Hall*,
De gaa vist med Livet i Hænderne.

Lidt om Dannelse.

— Jeg sidder her og læser en Artikel af C. Berg om Skolevæsenet, hvori han skriver: »Der har efterhaanden dannet sig nye Klasser af dannede Folk, der oftest ikke have sögt Universitetet: Handelsmænd, Industridrivende, Teknikere, Officierer, for ikke at tale om Politikere«. Hvem mon han mener med disse »dannede Politikere«?

— Er det at spörge om? Han mener naturligvis sig selv og de andre Degne fra Bundtmagerloftet.

— Nej stop De! Det er jo slet ikke Chresten Berg, Exdegnen fra Bogö, der har skrevet det; nej, det er Rektor C. Berg fra Hilleröd.

— Naah, ja saa! Men De kan tro, det er alligevel Chresten Berg og hans Grinebiderkompagni, der er ment.

— Ja men, kan man tale om »Dannelse« hos dem, saadan som de sidder og modtager de kongelige Budskaber med Haanlatter og i det Hele gier Griin for Grunde?

— Jo det kunde dog være. Sæt nu, at de en Gang havde hört eller læst noget om, at det er et Særkjende for Mennesket paa det allervildeste og raaeste Trin at han ikke kan lé?

— Aah nu forstaar jeg Dem. De mener, at de benytter enhver Lejlighed for at vise Verden, at de er kommet udover det Standpunkt.

— Ja ganske rigtig.

— Men der gives Grader i Alt, og det var det, jeg glemte.

— Ja og ikke mindst i »Dannelse«. Ikke sandt, man kan altsaa nok kalde dem »dannede Politikere«.

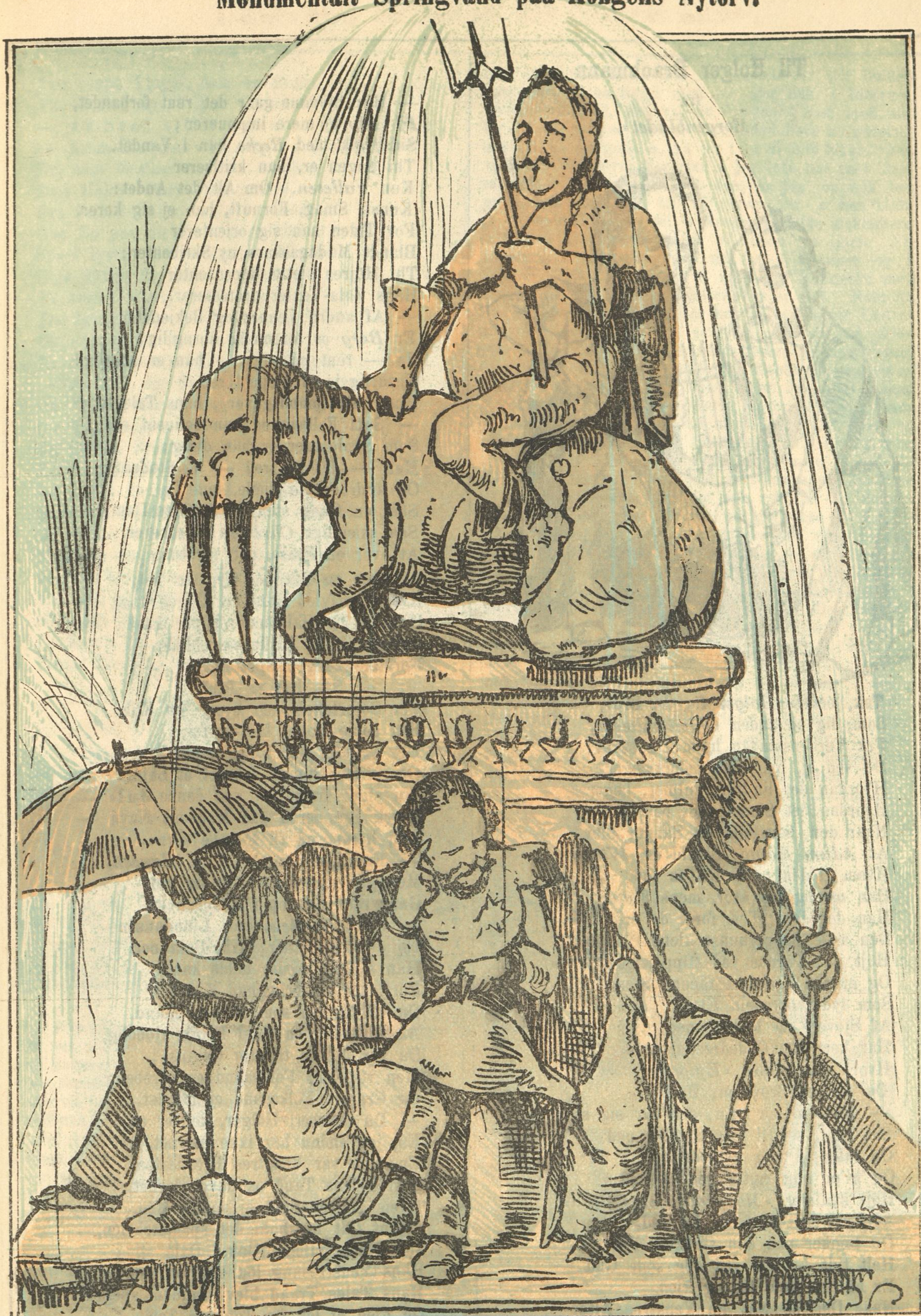
— Saamænd! Naar det forstaas »*cum grano salis*.«

I romersk Bad.

— I, se god Dag Jespersen, skal vi endelig mödes igjen? Det var i Grunden heldigt, for De skal skam fölge med hjem og spise til Middag hos os.
— Tak, tusind Tak, men jeg er ikke klædt paa i Dag til at gaa i Selskab!
— Aa Fanden, De træffer ingen andre end Olsens og mine Svigerinder. Kom som De staar og gaar!

Monumentalt Springvand paa Kongens Nytorv.

Udkastet til dette Monnument er fremkaldt ved et Projekt i *Berlingske Tidende.* Paa en höj Piedestal i Midten ses Christian den Fjerde, ridende paa en Hvalros og hævende en Trefork, hvorfra Vandstraaler strömme ud til alle Sider. Ved Fodstykket af Piedestalen tænkes anbragt Portætstatuer af vor Tids berömteste Söhelte, som f. Ex. Kommandör Wilde, der grunder paa en ny Loddemaskine, Kaptajn Jöhncke, der har slaaet sin Paraply op formedelst Treforkens flydende Fort, og Lieutenant Tramp, der udhviler sig paa en Taburet o. s. v.

Til Holger Drachmann
fra
»Morgenbladet«.

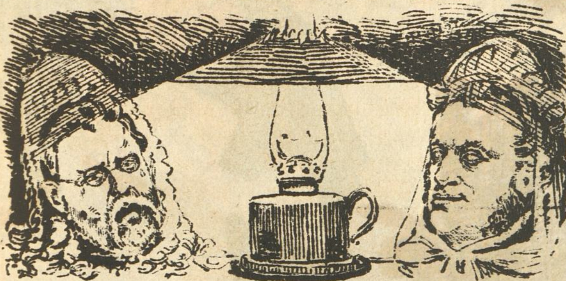
Tak, bedste *Holger* for dit Brev,
Som, lig en anden *Öhlenschlæger,*
Fra Verdensstaden hjem Du skrev!
Du véd ej, hvor det vederkvæger,
Hvordan det lindrer, dulmer, læger,
Hvordan det Sindet södt bevæger,
Naar den, som slig en Sanger blev,
At *Adam Homos* Skjald og *Winther,*
Hvem Döden nylig fra os rev,
Han naadig rose tör, mens Finter
Han dog dem gi'er, fordi de drev
Den ædle Sangerkunst alene
Höjt paa Parnas ved Hippokrene,
Og ej paa Kjældertrappens Stene
Som lydig lærenem Elev
Af Sjovere og Fiskerkoner
Har lært den Gadedrengsjargon,
Hvori man pisker *»Epigoner«.*
Og skriver Breve pr. Ballon;
— Naar altsaa han, der har sig svunget
Saa höjt, ser til mig Stakkel ned
Og taler til mig gyldentunget
Og gi'er mig rigtig god Besked,
Höjt svulmer *»Morgenbladets«* Spalter
Af Lyst derved, fordi det ved,
Du tænker paa den stakkels Pjalt, der
Helt tidt — det véd den söde Gud —
Er af det Hele led og kjed,
Naar Dag og Nat om Venstres Alter
I denne Kulde, dette Slud
Tilsölet, stövet, moppevred
Den arme Djævel rundt har sprunget
Og baaret Vand og hentet Ved.
Tak Holger! Tak! Det var som sunget
Af *Morgenbladets* Hjerte ud.

— Her hjemme gaar det rent forbandet,
E B. ej mere imponerer;
Sidst gik med *Recke* han i Vandet.
Thi Sagen er, han kritiserer
Kun *Fallesen.* Om Alt det Andet:
Kunst, Smag, Fornuft, han ej sig kerer.
For Tiden han sig orienterer
Blandt Madagaskars ny Skribenter;
Thi Höjres slette Recensenter
Hans Zola-Vexler protesterer.
— Af andre Venner og Bekjendter
Er *Berg* os temmelig ubrug'lig!
Ja — rent ud sagt — han er umulig!
Naturligvis vi respekterer
Hans Statsmandsgaver, hans Talenter;
— Som Folkemand han eminent er;
Som Skolelærer er han dulig;
Men — destoværre! — de Studenter
Og andre sorte Sjæle, som
Skal en Gang staa for Folkets Dom,
Saa skændigt *Chresten* dissekerer,
At hver en Frase, der var tom,
At hver en Sætning, der var hul,
Hvert luftfyldt Rum for Dagen kom.
Hans hvide Halsbind hjælper ikke,
Og selv hans Brilleslangeblikke
Forstener ingen Spottefugl.
— Saa har vi *Juel!*
Vor Söfortshelt, om hvem hin Klike
Hin sorte Yngel fæl og ful,
Der vrimler her i Kjöbenhavn
Og hvisler lumsk i hvert et Skjul,
Nu siger frækt — »At denne Jul« —
Mærk Branderen paa Mandens Navn —
»Ej holder ud til Fastelavn«.
— End lever gamle *I. A. Hansen,*
Men gnaven, vissen, tör og gul
Gaar rent han op i Assurancen.
— Grev *Holstein* er i Linedansen
En övet Kunstner; hvis Balancen
Han saadan stedse holde kan,
Fortjener sikkerlig han Kransen
Og hyldes bör som Folkets Mand.
Ak var slig en Fugl Fönix kjöbelig,
Da var det os til stor Gevinst;
Men vor Tids Folkeaand er skröbelig
Og Grevers Folkeaand ej mindst.
— Du mærker, Holger, der er en,
En, jeg endnu har ikke nævnet,
En, som var Venstres Hjörnesten,
Som Tidens Tand os havde levnet,
Hvem Höjres Spot ej voldte Mén,
Skjönt tidt for ham det spændte Bén,
Som Nattergalens Kluk i Dale
Hans Venstresang löd klar og ren.
Hans Tales Traad blev stundom speget
Og gled ej let fra Tankens Ten,
Men fremad har han altid peget.
Ja Holger! Du forstaar min Tale —
Han var saa lidt og dog saa meget —
Vi har saa faa af Nattergale,
Og nu gaar *Zahle!*
Nu stiger han mod Visdomssolen*)

*) Coelestem adspicit lucem.

Paa rappe Vinger, som en Svale,
Paa Stolen op — paa Lærestolen.
— Ak hvad bli'er Venstre uden Zahle!
— Kom Holger! Hjælp os i vor Nöd!
Du, som forstaar en Pen at före,
Som Höjrehvalpene kan smöre,
Fra Friheds Arne bring en Glöd!
Sæt Ild paa alt det Gamle, Möre!
Spark lystig til det Raadne, Sköre!
Hejs Fanen flammende og röd!
Vi henter Hjælp fra Törvemoser,
Du bringer Sjovere og Matroser,
Og segner Du paa Valen död,
E. B. skal kranse Dig med Roser.
— Ja kom, vor Favn dig aaben staar
Du Venstrekæmpe, ung og kraftig,
Du Venstrespire, grön og saftig,
En gylden Fremtid jeg dig spaar:
Kultusminister! — Hvad behager?
Ja Folket venter Noget af dig.
Naar ret Du Sværd af Balgen drager,
Du videre end *Bajer* naar.
Se *Berg* staar færdig med Kanonerne,
Hörup har hvervet Vartovskonerne,
Gedalia skaffer Millionerne,
Mod dem en Verden byder Skak man:
Til Kamp, til Kamp mod Epigonerne!
Plads! Plads! I Smaa! for Holger Drachmann!

Overlampepudserens Dagbog.

Paa Loftet. Naar du inte, Severine, saalænge har set noet til din Far min söde Pige paa Papiret, saa kommer det dels a en daalig Finger aa dels osse for det meste a Petersen har vaaren upasselig. Inte vil jeg sie syg saadan paa den Maade, men betræffenes Humöret, da han *Berre* ville lukke for vos, saa var'et han begyndte a gaa i Byen aa hen i Krumkagen hver uslagne Aften. Paa den Tid gererede han sig som et Vrag paa de villene Bölger. Men nu da di osse har lukket for Krumkagen, a sie inte Berre, men en anden Brændevinsmand paa Christianshavn, saa vil jeg nok sige, a det er godt a han har Musikken a holle sig til paa Loftet, begrunnet paa, ser du, a han begynder aa kompenere. Jeg ska forklare dig Severine a det ligger i Fortænderne, som han tafte, da han spilte paa Flöjte, men saa kunde han inte mere, aa saa ventede han a han sku faa dem igjen, men da han inte fik dem, saa sae han a han vilde ligge sig efter Klaveret aa komponere, det kunde han bedre end paa Flöjte. Aa det gjore han osse hver evige Aften, paa Maven langs hen a Bagsiden paa et Sætstykke, som en a Malerne havde malet alle Tangenterne a paa. Saa ligger han aa skriver op aa slaar Takt med Benene. Hvad der nu især har löftet ham, inte fra Gulvet, for der holder han mest af aa ligge, men op, sier han, i Ideernes Overnaturlighed, det var da *Nyegaard* kom med sin Protest, der er noet a det forfærdeliste a Knuselse, som di ka ha godt a. Aa nu tör di inte lukke. Jeg skammer mig over Severine a jeg inte har læst den, men naar *H. H.* har lavet den, ka jeg da nok begrive, hva den duer til. Petersen sir, a han vilde gi en tynd Tremark til a Nyegaard vilde deklamere den op i Krumkagen, naar vi lukker op igjen. Nu legger han aa sætter den ud for 3 Basuner og 1 Pikkolo. At Petersen er et magelöst Menneske med Dygtighed paa mange Gebeter, det er vist. Naar nu Loftet blir færdig, saa gaar han op aa sætter Instrumenter til en Opera som ska hedde »*Staa for Gjögen*«. Han sir a af alle vores Sjæfer er der ingen, som har gjort sig saa dyrebar a Konsten som vores Komandant, aa han blir osse mere og mere elsket a vos allesammen. Du ska se, Severine, under ham kommer nok Finanserne til a blomstre, for han er ekonomisk aa sparer paa Skillingen. Vi ödsler inte med Flöjl og Stas, vi syr om, aa vender di gamle Klæer, aa derfor er det godt at vores nye Kunstnere er saa smaa, for saa ka der blie syt om til dem a di store. Den sande Kunst trænger inte til a forgylles, Severine. Men du ka osse tro vi arbejder, saa det ka blie til noet. Immer Nyt — aa lisaasnart det inte trækker, saa tar vi fat paa noet andet som hellerinte trækker. Det tar nok paa Kræfterne immervæk, men det er godt at öve dem. Flere er lidt daarlige herovre, men til Sommeren maa vi se a hvile vos. Du ser a naar Wiehe gaar a, ska han være Komandant paa Bornholm, aa saa faar vi vel nok Lov a beholle vores. *A-ing-hoj föj* var nysselig aa lisaadanne di forlifte Haandværksfolk. Naar din Permission er forbi, tror jeg inte a du sku gaa tilbage' til det Kongelige — for herovre blir Debutanterne væk, först sir man a di er saa udmærkede aa magelöse aa saa noet efter er di rent borte.

Paa Kaffeen.

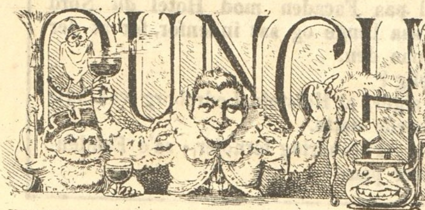

— Har De hört den egenlige Grund, hvorfor Teatret skal lukkes?
— Nej!
— Höjere Skjönhedshensyn, De.
— Hvorledes det?
— Jo for naar det bliver lukket, saa kan den fæle Underkjörsel paa Façaden mod Hotel *du* Nord blive taget bort saa længe og sat indenfor, for at der ikke skal slides paa den.
— Nej virkelig?
— Jo man siger, at Holstein-Ledreborg ved 3die Behandling vil hævde dette.
— Saamænd! »Forandring fornöjer,« sa'e Fanden »han tog Glasbuxer paa«!

Fra den gamle „Butik." I

»Ammen sover. Smaatrolde stige op af Gulvet; i deres Arme holde de et Svöbelsebarn, som de kysse og kjærtegne; de nærme sig Vuggen med Varsomhed og bytte Börnene; en af Puslingerne bemærker Guldbægeret, lister sig hen, drikker det ud og putter det i Lommen; Troldene synke i Jorden med deres Bytte«.

Et Folkesagn, Ballet i 3 Akter af *A. Bournonville*. 3die Scene.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Östergade № 26

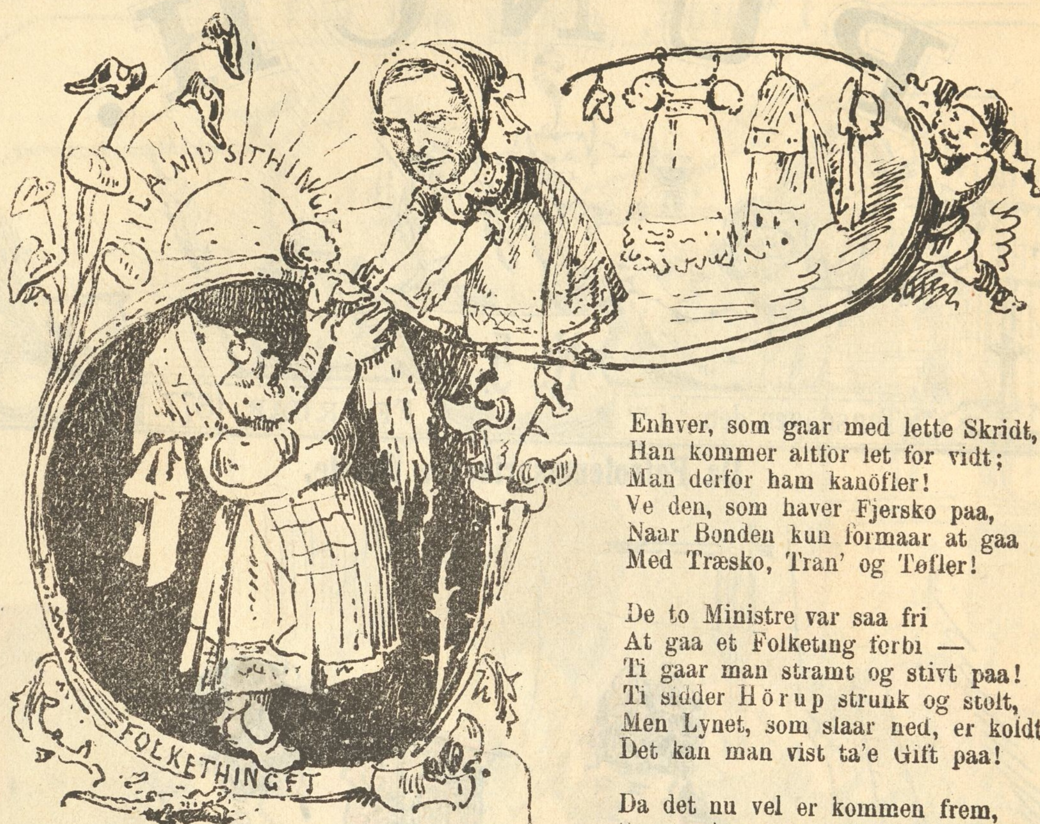
Mapper til Bladet a 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26, Kjobenhavn.

Da Petroleumspriserne dalede.

— Og tænk Dig saa bare, hvor urimelig Fader er! Han siger ved Gud, at jeg maa tage ud og tjene!! Aldrig!!! Hvad vilde Folk sige? Moder siger da ogsaa, at det er gal Mands Snak, at jeg skal undgjælde for, at han har spekuleret sig fra sin dejlige Viktualiebutik.

Uvejr og huslige Scener.

Saa fik vi da en Rigsretssag! —
Med hule Drön og Tordenbrag
Og Vand i stride Strömme
Vi tvivlende, beskuende
Har længe set den, truende
Os vaagen og i Drömme.

Et Öjeblik saa trode man,
Det hele blev til bare Vand
Og Luftninger helt blide.
Men aldrig i al Evighed! —
Nej, nu skal Lynet dog slaa ned,
Og Hörup er Kronide!

Han skjæver fra Olympens Top
Til hver en gudsforgaaen Krop,
Hvis hensynslöse Virken
Har bygget os Teatret op
Og netop vilde i Galop
I Færd med Marmorkirken.

En saadan travl Ilfærdighed
Den sömmer ej den Værdighed,
Som Tinget lægger Vægt paa.
Nej, Sneglefart og Krebsegang
Det passer bedst i Danevang,
Og derfor gaar man kjækt paa!

Enhver, som gaar med lette Skridt,
Han kommer altfor let for vidt;
Man derfor ham kanöfler!
Ve den, som haver Fjersko paa,
Naar Bonden kun formaar at gaa
Med Træsko, Tran' og Tøfler!

De to Ministre var saa fri
At gaa et Folketing forbi —
Ti gaar man stramt og stivt paa!
Ti sidder Hörup strunk og stolt,
Men Lynet, som slaar ned, er koldt,
Det kan man vist ta'e Gift paa!

Da det nu vel er kommen frem,
Saa tænker man paa Hus og Hjem
Og sine Moderglæder.
Man har et Barn i Vuggen, som
Man helst dog skulde frede om,
Et lille Barn, som græder!

Det lille Barn for tredie Gang
Man under Chrestens Vuggesang
Begynder paa at pusle;
Men Pjalterne, man gi'er det paa,
Er dels for store, dels for smaa
Og i det Hele usle.

I denne Moders Arme vil
Ret ingen Ting det blive til;
Ti alle Livets Goder
Hun nægter det med Haan og Dril,
Men derfor skal det ogsaa til
En bedre Plejemoder.

En ældre og erfaren Viv,
Hvem sindigt Landstingstidsfordriv
Har modnet til en Kvinde,
Der ikke svigter, naar det gjælder,
Ikke Folketinget heller
Frygter nogensinde.

Og hun vil flaske Barnet op;
Med kraftigt Blod og Sul paa Krop
Hun Marv i Barnet poder. —
Om Barnet sundt skal fremad gaa,
Ja, ser De, det beror nu paa
Den förste Ravnemoder!

Den rigtige gamle

paany udgivet og efter Nutidens Krav læmpet
af
Mads Strandmalurt
Skolemester.

A. a. A. a. Alberti.
Albertis Navn om Syrerne
Vil minde mangt et Menneske.

B. b. B. b. Berg.
Naar Berg hver Vinter Estrup truer,
Hver Sommer han paa Labben suer.

C. c. C. c. Cabinetter.
Naar J. A. Hansen ynksomst græder,
Han snarest Cabinetter opæder

D. d. D. d. Degne.
I Danmarks Land der gives Degne,
Som kan sig til Ministre regne.

E. e. E. e. Estrup.
Hr. Estrup stolt paa Venstre flyder
Og højest Rang paa Tinge nyder.

F. f. F. f Folk.
Et Folk til Gaver kan afrettes,
En „Førers" Fryd tidt deri sættes.

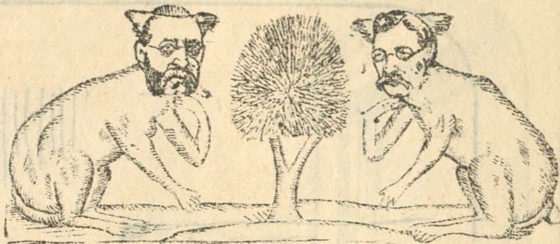
G. g. G. g. Greve.
En Greve selv saa tam kan blive,
At Berg ham styre kan og drive.

H. h. H. h. Høgsbro.
Naar man er Høgsbro's Svigersøn,
Hvad gjør det saa, om man er grøn.

I. i. I. i. Iagd.
See Jagd, han sigter og flyder.
Ved ham sig ej Venstremænd fryder.

K. k. K. k. Kromøder.
Kromøderne som stabte ere
Til store Løgne frem at bære.

L. l. L. l. Laban.
En Laban, han er stolt af Skægget
Og let til Næsvished opægget.

M. m. M m. Marmorkirke.
De føle Marmorkirke-Tanker
Er værre end Du mulig tænker.

N. n. N. n. Næshorn.
Et Næshorn findes ej hos os,
Men Søren Kjær og han kan slaas.

O. o. O. o. Ordfører.
En vred Ordfører helst man flyer
Som et ubændigt voldsomt Dyr.

P. p. P. p. Prof. Ed. Erslev.
Prof. Ed. Erslev har vel smukke Fjere,
Hans Bøger af Pjat dog fulde ere.

Q. q. Q. q. Qvæg.
Har Chresten meget Qvæg paa Stalde,
Da kan man ham lykkelig kalde.

R. r. R. r. Rimestad.
Man Rimestad ej forgjæves hader,
Thi Venstres Vaasesnak han stader.

S. s. S. s. Sqvadronnør.
En Sqvadronnør paa Kroen knejser
Og tusind Mile let omrejser.

T. t. T. t. Teatret.
Teatret er af højre Art,
Skal derfor lukkes med en Fart.

U. u. U. u. Universitetet.
Ved Universitet gaar
Paa Lur som Ulve Venstres Faar.

V. v. V. v. Vælger.
En Vælger ligger, maa I vide,
Paa højre eller venstre Side.

X. x. X. x. X-Degn
Af gamle Fraser faaes det Skind
Hvori X-Degne svøbes ind.

Y. y. Y. y. Yngel.
Skal Degne-Ynglen styre Landet,
Saa gaar det ynkelig i Vandet.

Z. z. Z. z. Zahle.
Zahle var en af de bedste
Til Professor, hvis Studenterne var Heste.

Æ. æ. Æ. æ. Ærbødig.
Ærbødig vær med Tingets Lemmer,
Selv naar en Skryden de istemmer!

Ø. ø. Ø. ø. Øre.
En Venstremand kan gammel blive
Og holder sig ved „en Øre" i Live.

Naturligvis.

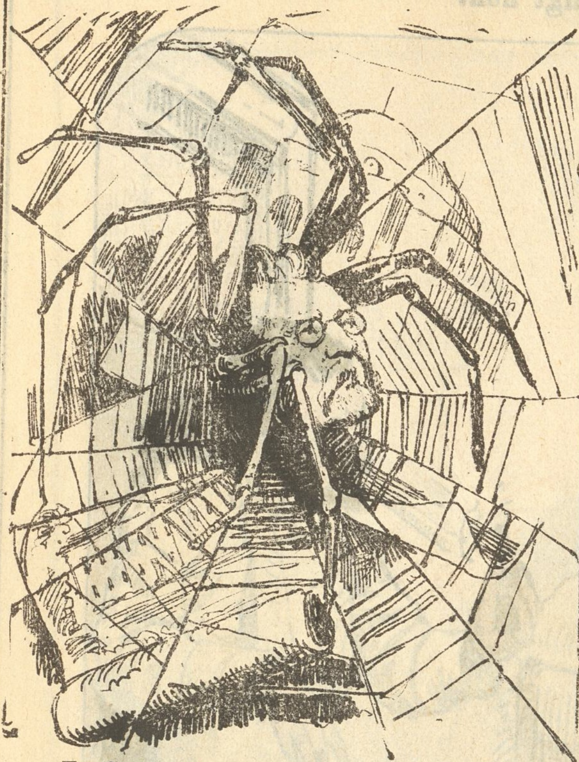
— Naa Peter, kan du saa sige mig, hvad civiliserede Mennesker er?
— Jo Hr. Lere, det er saadan none som vos.
— Hvad er da uciviliserede Mennesker for nogle?
— Det er saadan none som Afrikanere, aa Nejere, aa Hottentottere aa — aa Rekrutter!
— Rekrutter? Hvad behager?
— Jo min store Bro'er Underkorporalen sier, at Rekrutterne maa inte være civiliserede, för de faar ujtjent.

Mærkværdigt nok.

— Det er dog Fa'en til Cigar, at den inte vil trække!

Den 28de Januar.

En Gang i længst forsvundne Tid
Her var en Mand, hvis Klögt og Vid
Blev skattet höjt paa denne Jord
Af alle dem i Syd og Nord,
Der ikke vejer Kunsten just
Paa samme Vægt som Smör og Ost
Og heller ej den ædle Most,
De höje Musers gode Vin,
Aftapper kun til Brug for Svin.
Hin Mand var Holberg, hans Talenter
Har bragt hans Landsmænd rige Renter.

Af al sin Rigdom lod han lave
Et ridderligt Akademi,
En stor og sjælden »Folkegave«,
Som skulde Land og Folk befri
Fra hint Vankundighedens Mörke,
Som Tyranni og Trællesind
Og Overtro og Hjærnespind
I lange Tider svöbte ind
I Videnskabens Glands og Styrke.

Men ak, hvordan er nu det fat
Med dette Værk, hvortil blev sat
Saa megen Lid af ham, der satte
Sit Vids, sit Lunes rige Skatte
Fra Livets Morgen til dets Nat
Ind paa det ene Maal: at danne
Et Folk, hvor för kun fandtes Fæ,
Og give Klögt i egen Pande
Mod fremmed Daarskab Værn og Læ?

Ak! Holberg, dette Baroni,
Som ved din Omhu blev forvandlet
Til ridderligt Akademi,
Bli'er ikke ridderligt behandlet!

Den Kapital, den Rigdomskilde,
Som Danmark ved dit Snille vandt,
Man bruger — det er ganske sandt,
Til alt, kun ej til det, du vilde.
Her sér man tydelig igjen
Den levende Erkjendtlighed,
Hvormed, som Gud og Hvermand véd,
Man lönner Danmarks store Mænd,
Hin sönderknusende Logik,
Som lukker Kunstens Tempel i
Af Kjærlighed til Poesi,
Og »Løftelsen«, som der man fik
I mangt bevinget Öjeblik,
Taknemmeligheds Kransen fletter
Af — sönderklippede Mansketter.

Ja Sorö, dine stolte Minder
Bestandig mer og mer forsvinder:
Hvor slige Værker blev til Live
I dine Bögeskygger vakt,
Der hersker nu Albertis Magt
I Retning af det negative.
Selv Mallen findes mere ej
I Söens Dyb og nære Slægter
Vil finde, ak! at samme Vej
Gik Holbergs efterladte »Hægter«!

En Folkedom.

— Naa, nu gnider Venstres »store Mænd« sig da i Næverne af Glæde, nu de har foreslaaet Rigsretssagerne anlagt.

— De kan tro, de ærgrer sig alligevel saa lumsk.

— Hvorover?

— At de ikke har kunnet faa *Fischer* paa Anklagebænken sammen med *Hall* og *Worsaae*.

— Ja det er vist et Skaar i Glæden, men, hvis nu de Anklagede bliver frikjendt af Rigsretten, saa vil de gode Venstremænd da blive forbandet flove.

— Flove? Saavidt er de neppe naaet i »Dannelse«, at de kan blive flove. Og saa glemmer De rént den *Chresten-Bergske* Statsret. Husker De ikke, at den store Statsmand for længst har udtalt for sit Folk: »I en Anklage af Folketinget ligger der allerede en Folkedom«.

— Saa er det jo ligegyldigt, hvad Rigsretten dömmer. Fordömt eller folkedömt er de strax.

— Ja, saasnart Anklagen er besluttet.

— Men hvem skal exekvere den Folkedom?

— Ja det var jo dertil, man skulde have brugt disse »Vælgere i Vaaben«, De véd, og disse Kanoner, som »man skaffer sig«.

— Men de har jo ingen af Delene. Hvad vil det saa blive til?

— Netop til det, det skal blive, til Vind!

Livs Erindringer og Resultater
af
Salomon Goldkalb.

III. Nemesis.

De spörger, om det er saudt, hvad De har hört sige, at jeg er i Færd med at udarbejde noget Nyt. Hertil svarer jeg: Nej! — Jeg nægter ikke, at jeg undertiden, ligesom vel Andre, har tænkt Noget, der i Öjeblikket syntes mig tjenligt til at overraske ved dets Originalitet; men ved nærmere Undersögelse fandt jeg i Reglen, at nyt var det ikke, — hvad De alt vil have erfaret ved at gjennemlæse min Biografi. Dog tröster det mig i saa Henseende, at man ogsaa kan faa noget Gammelt og Forslidt til at tage sig ud som Nyt, naar det serveres paa den rette Maade. Saaledes faar man den ene Dag Steg, den anden Dag Stegen med Ragout, og den tredie Dag spiser man Resterne som Hachis. — Vil De nu vide, hvorfor jeg virkelig har valgt Nemesis til at anvende min Skarpsindighed paa, saa svarer jeg Dem, at jeg ganske vist ligesaagodt kunde have valgt »*fortuna*« eller »*amor*« eller et hvilketsomhelst andet Ord, hvis ikke Nemesis havde det Fortrin, at det ligesom A-i-n-g-fo-h-i kan betyde hvadsomhelst og hvemsomhelst og derfor kan bruges naarsomhelst og i en hvilkensomhelst Mening. Det er ligesom en Kasse, hvori man kan putte, hvad man vil, det er en frugtbar Muldjord, hvori man kan saa, hvad man vil, og endelig er det en passende Indledning til hvadsomhelst, hvorfor jeg ogsaa er overbevist om, at man i Stedet for det gamle: »Glem ikke Dampskibet« for Fremtiden vil avertere fra Literaturens Læderstræde eller Klareboder:

»Glem ikke **Nemesis**«

Brugte Herre- og Damefloskler kjöbes til höjeste Priser etc. —

Der er forskjellige Forestillinger om Nemesis, som dog samle sig i det Fælles: ligesom Begyndelsen af »Livs Erindringer og Resultater« kommer Nemesis ikke regelmæssig til bestemt Tid, men pludselig efter Ugers Mellemrum, og ofte med Noget, der ligner et Puds og dog kan være meget alvorligt for dem, der have ventet sig noget mere, men nu en Gang, efter at have gjort Begyndelsen ogsaa nödes til at tage Nemesis som den er. —

En berömt Botaniker skrev i sine vegeterende Timer adskillige Exempler op.

En vordende Professor, hvis Navn ikke anföres, viste sig ved Disputatsen for Doktergraden uretfærdig mod Videnskaben. Da taber han med Et sin Doktorhat, falder ned af Lærestolen og kommer aldrig mer til Universitetet.

En anden unævnt Mand hadede Lollænderne og druknede i Mariebo Sö.

En Mand subskriberer paa en Bog, han faar förste Hefte, som interesserer ham meget, — de övrige Hefter komme aldrig. En Mand subskriberer ogsaa paa en Bog; förste Hefte kan han ikke döje, — men nödes til at döje mindst en 6 á 7 Hefter af lignende Kaliber; hvad bliver det til Slutning andet end Nemesis? —

Natale Conti forklarer Nemesis-Gudindens Tilnavn Adrastea af et græsk Ord: ἀπο του δρασμου, »den man ikke kan undfly«. De Herrer, der alt have Begyndelsen af mine Livs Erindringer og Resultater, ville sikkert forstaa, at de ikke kunne undfly Nemesis.

Særlig Betydning har Mythen om, at Nemesis havde forvandlet sig til en Gaas og indhentet af en Hr. Svane (alias Zevs) havde lagt et Æg. — Saaledes har Nemesis for Dem, mine Herrer, sikkert ogsaa forvandlet sig, om ikke til en Gaas, saa dog til en Slörugle, der blev indhentet af mig om ikke som Svane saa som Visdomsugle, saa den tilsidst har lagt dette Æg, som jeg her præsenterer dem.

P. S. De sidste Linier, som tilföjes her for at fuldföre Sætningen, komme ikke igjen i Begyndelsen af næste Afhandling.

Paa Kafeen.

— Naa hvad siger nu De til dissehersens Rigsretssager?

— Aa Herregud, det glæder mig i Grunden for Hörup, han kunde vel nok trænge til saadan et lille Levebröd!

— Kan være, men hans Bröd bliver dog neppe Halls og Kriegers Död.

Af den ældre og nyere Historie. VI.

En Havfrue advarede Oberst *Zinclair* og tilraabte ham: »Vend om!«

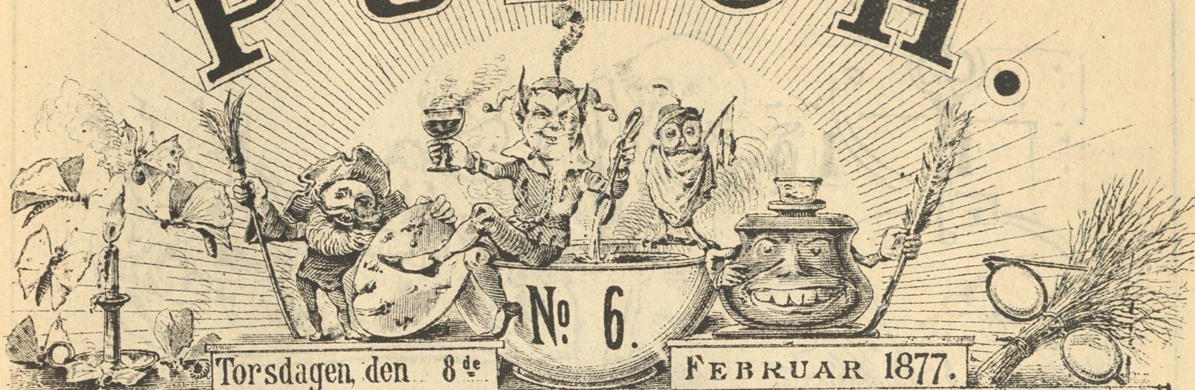
Og Havfruen sang: »Vend om fra din Vej!
Snart kan det blive for silde!
Hr. Chresten! hvad vil du paa den Gallej!
— Jeg spaar, det ganger dig ilde.

Vend om, vend om du Venstremand!
Din Finanslov faar ublide Dage.
Kommer **d e n** i et Landsting: jeg siger for sand,
Ret aldrig den vender tilbage.«

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 à 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Østergade No 26
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26, Kjøbenhavn.

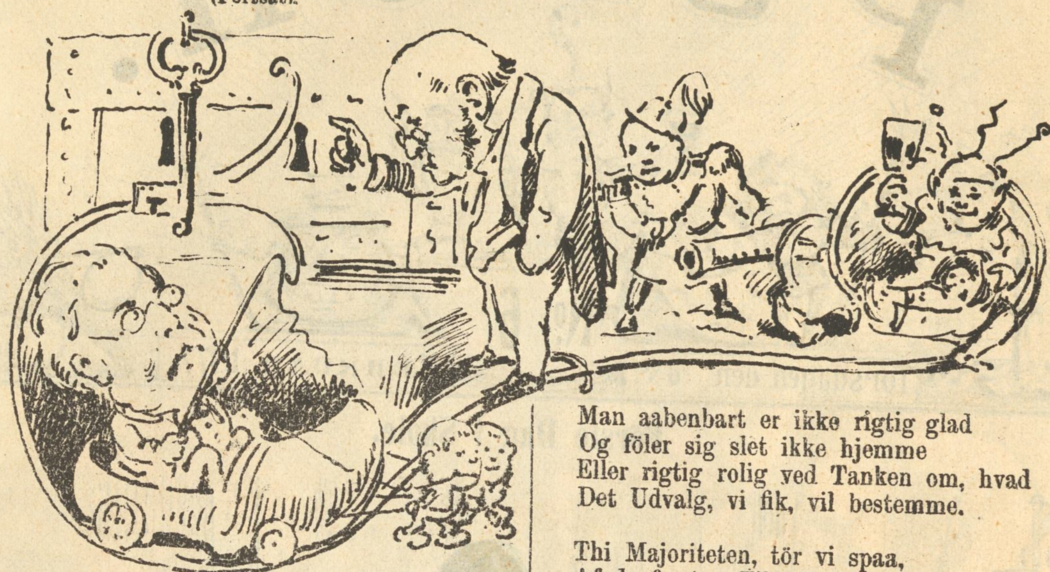

Förste Dag i Skole.

— Naa lille Konrad, hvordan synes Du saa om at komme i Skole?
— Jo Skolen synes jeg meget godt om, men jeg synes ikke om Læreren.
— Ikke det! Hvor kan det da være?
— Han kan ingen Ting selv! Han spörger jo mig om alt muligt.

Huslige Scener.

(Fortsat).

Landstinget blev omsider da kjed
Af at skulle puffes til Side.
At »*Höjre*« ogsaa kan blive vred,
Har »*Venstre*« faaet at vide.

Den Förste og Anden i Februar —
Til Glæde for Dannerstaten —
Gav Landstinget forelöbig et Svar
Paa Flertallets drillende Praten.

De Herrer udi vor Folketingssal,
Som ikke ved Vinduet sidder,
Har stadig med större og större Pral
Forsögt at slaa sig til Ridder —

Til Ridder paa alle de Landstingsmænd,
Som ikke vil Ordre parere
Og ikke bestandig vil gaa i det Spænd,
Som Kusken *Berg* vil trainere.

Det blev dog omsider lidt for galt
I Ring af en *Berg* at kjöres,
Og derfor er det, at *Krieger* har talt,
Og talt, saa det kunde höres!

Ja, baade höres og klart forstaas,
I Vendinger höjst delikate,
At Nöglen til Statens Pengelaas
Er ikke *Hr. Bergs* private!

Batteriet *Jessen* det glatte Lag
Gav ogsaa fra sig blandt Andet;
Ja, der var Flere, der slog et Slag,
Som man siger, for Fædrelandet!

At Kuglerne ramte, bedst man ser
Af »*Morgenbladets*« Artikler,
Af Maaden, hvorpaa »Moniteuren« ler
Og spotter og snerter og stikler.

Man aabenbart er ikke rigtig glad
Og föler sig slet ikke hjemme
Eller rigtig rolig ved Tanken om, hvad
Det Udvalg, vi fik, vil bestemme.

Thi Majoriteten, tör vi spaa,
Af de femten Tilstedeværende
Vil ikke paa nogen Maade gaa
Hint Folketingsflertals Ærinde.

Saa kommer et Fællesudvalg frem,
Og der gaar det ikke bedre;
Det sender Finanslovsbarnet hjem
Til sine Folketingsfædre.

Men uden at være en stor Profet,
Saa tör man dog sikkert forfægte,
At Majoriteten sin Paternitet
Vil der med Bestemthed nægte.

Men skal den Smaa da gaa rent kaput?
Vil Ingen sig dog forbarme
Og tage sig af den lille Glut
Og bære den ömt paa Arme!

Jo! »*Punch*« forjætter — i bunden Stil —
At ved en gemytlig Bolle
Dens Födselsdag, den 1ste April,
Vi kunne höjtideligholde!

Fra Botaniktimen.

— Kan Du sige mig, hvad bestaar et fuldstændigt Blad af?
— Bladskede, Stilk og Plade.
— Nævn mig et Exempel.
— »*Morgenbladet*«.
— Er det et fuldstændigt Blad?
— Næh, for det er bare én stor Plade!

Om Meter-Morder-Loven.

Kjære Hr. *Thomas Nielsen!*

Hvorledes skal jeg dog fuldtakke Dem for de gyldne Guldkorn, som De, guldtunget som immer för, lod falde forleden Dag i det folkevalgte Ting, da en af *Estrupperne*, de er jo en Gang födt for at sætte Beter, kom stikkende med Loven om denne hersens *Meter* og det andet vælske Töjeri af samme Sur-Dejg, som da ikke skal Andet end gjöre Livet surt baade for Store og Smaa, men det kan da ogsaa nok hænd' sig, at han fik sine Kort stukket lige saa fort, som han spillede dem ud, saa han var vist noget flov, da han stak af, men det bedste af alle de Slag han fik, det var dog det, som De stak ham ud, kjære Hr. *Nielsen*, da De hævdede, at den Lov vilde lægge vort Modersmaal öde, eftersom man saa i Fremtiden ikke vilde kunne sige »at maale En Skjeppen fuld!« Ja, jeg vil nok sige, at den Dag stak De *Berg* ud, han var jo omtrent lige saa kulret, som Estrupperne, og rart havde det været, om han for en Gangs Skyld havde sat sit Lys under en Skjeppe — men hvad sér jeg, her er jo et nyt Moders-Maals-Mord, som den *Meter-Lov* vil faa paa sin Samvittighed, for i Frem-Tiden vilde man jo heller ikke kunne sige, at *Berg* burde have *sat sit Lys under en Skjeppe.* Hvad der stak ham den Dag, er jeg ikke Mand for at begribe, jeg trode nu, at jeg kjendte ham til Bunds, som jeg kjender mine Stövler, men der er dog Sandhed i det gamle Ord, at *man ikke kjender en Mand, för man har spist en Skjeppe Salt med ham* — ja sé, det vilde man jo heller ikke kunne sige herefter lige saa lidt som »*Kornet vil kunne skjeppe godt*«, naar den Lov kom ud. Det var altsaa ikke mindre end tre Mord til, jeg der opdagede, men jeg vil aabent tilstaa, at det ene, som De omtalte i Tinget, er det blodigste og mest slaaende, for var det dog ikke en Skam, om vore Börn ikke skulde kunne forstaa deres *Holberg*, som dog har stiftet Sorö Akademi's Kasse, og det vilde de ikke kunne, for Exempel den Scene i Erasmus Montanus, hvor *Degnen* buldrer op med en hel Del, som er det pære pure Vrövl, men som *Ridefogden* tror er godt Latin, og hvor *Jesper* saa udraaber. »*Han maaler ham min Tro Skjeppen fuld. Ret Peer! Vi skal min Tro drikké en Pæl Brændevin sammen.* Ikke sandt! De vil jo ikke en Gang — jeg mener vore Börn — kunne forstaa det Ord en *Pæl* Brændevin, for det skal jo ogsaa jages paa Porten tilligemed *Pot, Kande, Anker, Tönde*, og saa gaar saadant et herligt gammelt Ord som »*Tomme Tönder buldre mest*« eller »*Man véd, hvad der gaar paa et Anker, men Ingen véd, hvad der gaar paa en Dranker*«, jo rent rabundus, ikke at tale om, at Fatter ikke kan muntre sig ved en *Pot* Kegler og Mutter kan ikke muntre de Smaa med Sangen:

»En god *Kande* Öl, et godt Stykke Mad
Saa gaar Saugen saa godt i Skoven,«

og hvad Mening bliver der, maa jeg spörge, i den gemytlige gamle Sang:

»Da jeg saa kom hjem til Konen
»Piben fik en anden Tone:
»Er Du der min söde Sjæl!
»Kom og lad os faa *en Pæl*:
Jeg har grædt den hele Nat,
»Du var i Cachotten sat«?

Det var jo grangivelig et hélt stockholmsk Blodbad af bare Sprog- Mord og Ord-Sprogs-Drab, som den Lov vilde anrette, og man maa sande, at alle de Lovforslag, Ministrene er kommen med, de er *to Alen af ét Stykke* — Men hille Mænd! det Ord *Alen* det skal jo ogsaa have Rejse-Pas, og med det, ja hvad mener De kjære *Hr. Thomas Nielsen*, det magelöse gamle Guld-Ord »*Ingen kan lægge en Alen til sin Vært*«, som dog saa Mange kan have godt af at höre, og med *Alnen* faar jo baade *Tommen* og *Kvarteret* og *Foden* Födder at gaa paa, som er en blodig Synd for *Tommen*, hvorfor der jo ogsaa blev spurgt i Tinget, hvad der skulde sættes i Stedet for *Tommen?* Jeg spurgte en lærd Mand om det, og han sa'e, at det vilde blive omtrent *to og en halv Centimeter.* Ha ha ha! Nu glæder vore Smaa sig ved Æventyrene om *Tommeliden* og *Tommelise* — nu skulde vi vel kommo og fortælle dem om »*To og en halv Centimeter-Liden*« og »*To og en halv Centimeter-Lise*«, det var nok Noget, de kunde forstaa! Gud véd, om Estrupperne kan forstaa det ved Hjælp af det *Pund*, Vorherre har skænket dem! Jeg tvivler om det, men maa ellers ogsaa give Dem Ret i, at Möntloven ikke er slaaet igjennem endnu. Mon der er Nogen, der ikke forstaar det Ord: »*Den, der er slaaet til en Skilling, bliver aldrig til en Daler*«, og hermed vil jeg nu slutte mit Brev til Dem.

Deres hjærtelig hengivne
Thor Tomberg
Fri-Skole-Lærer.

Frontispice
til
en folkelig parlamentarisk
RIGSDAGSFORSAMLINGS BYGNING.

1+ har altid Ret! — 1÷ har altid Uret!

Paa Isen

Det var altid Vikingesæd i Nord,
At Heltene rundtom paa Söen foer
Alt med de snablede Snekker.

Nu færdes de atter paa Vikingevis
Paa Söen, at sige, naar der er Is,
Og paa Skøjter, som stundom knækker.

Fordum de kæmped for Rigdom og Navn,
Og sejled i Lykkens aabne Favn
Eller Rans, paa den farlige Bane.

De Söhaner, her vi beundre maa,
Blive ogsaa Ransmænd, men vel at forstaa,
Det er ikkun Hjerter, de rane.

Vægt- og Maal-Stræv.

Der stred paa Tinge en Flok af nu-
Og forhen-værende Degne,
De beviste, at Folkets störste Gru
Og Rædsel er den: at regne.

At Venstremænd kunne Regning forstaa,
Trods Nogen i Danmarks Rige,
Har *Tauber* jo givet Exempel paa
— Det var skammeligt andet at sige.

Men nu kom ved *Meterloven* de frem
Med en ganske pudsig Opdagelse:
At »Folket« kan ikke tælle til Fem,
— De selv er en ren Undtagelse.

Mod Metersystemet saa man kjækt
Thomas Nielsen at svinge Staalet,
Han lagde i Sagen særlig Vægt
Paa Folke- og Modersmaalet.

Naar den gamle Skæppe blev lagt i Muld
Med de sex forskjellige Tönder,
Hvor kunde man saa maale Skæppen fuld
Til »*Höjre*« for deres Synder?

Desuden mangled hos Almuen Sansen
Endnu til at regne med Öre,
— Det maatte den stakkels *J. A. Hansen*
Sidde ganske rolig og höre!

Sankt Holstein blev pludselig konservativ
Og dömte til Baal og Flammer
Meterloven, fordi dens Liv
Fra Revolutionen stammer.

Det manglede blot, at han konsekvent
Skulde fölge denne Opfindelse,
Saa fik han snart Folkefriheden endt,
For den har nok samme Oprindelse.

Kruse snakked' om Humbug saa smaat,
— Det passer just for hans Rolle —
Og mente, at Langsomhed egner sig godt
Til »Folket« at sammenholde.

Der kunde Skam være noget deri,
Hvis »Folket« ikke var andet
End den Snegle- og Dovendyr-Koloni,
Som »*Venstre*« i Tinget har dannet.

I Diskussionen man lystig nok
Fik Lovens Bestemmelser opmaalt;
Desværre brugtes til Maalestok
En Uvidenhed, der var — topmaalt.

Selv *Berg* fik ikke sin Mening dulgt
Om Forandringens Ubetimelighed,
— Men med det samme »blev Maalet fuldt«
Af parlamentarisk Urimelighed.

Som allerchresteligst Bogödrot
Med Folkelighedsdiademet
Han nu har Plads i det Udvalg faa't,
Som skal værne om — Töndesystemet.

Som Udvalg naturligvis blev det et Sted,
Hvor Sagkundskab slet ikke taales:
Men — »**Hvilket Maal, som I maale med**
Skal Eder igjen tilmaales!«

Paa Kafeen.

— Det var et interessant Möde i Tinget d. 29 Januar.

— Saa? Hvad var der?

— Der var Jensen Dyngby. Han sa'e, at Udstedelsen af en provisorisk Finanslov — som jo var aldeles utænkelig — af Tusinder og atter Tusinder af det danske Folk vilde blive betragtet som et Forræderi imod Friheden, Fædrelandet og Kongen.

— Herregud! Den Vise har vi da hört saa tit!

— Ja men hör nu! Saa rejser Formanden — Krabbe sig og siger, at det maatte være Taleren bekjendt, at Andre nærede andre Anskuelser, og i saa Fald var det ikke rigtigt at benytte saadanne Udtryk.

— Men det var jo altsaa Noget, Krabbe allerede skulde have sagt til Holstein Ledreborg under anden Behandling, da han var paa de höjhælede og talte om de »*infame Fornærmelser mod Kongen og Ministeriet*«, som laa i Talen om provisoriske Finanslove.

— Ja vel skulde han det, men den Gang havde *Dags-Telegrafen* endnu ikke hjulpet paa hans Hukommelse ved at minde ham om, hvad han selv har sagt i Rigsraadet om provisoriske Finanslove.

— Ja men hör, hvad mon *Morgenbladets* Læsere sige, naar de sér, at Krabbe kaldte Jensen Dyngby til Orden for det, han sa'e.

— Ingen Ting, min Far! For saadant Noget fortæller *Morgenbladet* dem slet ikke — Nej, efter Morgenbladet sa'e Krabbe noget ganske Andet, end det, der staar i de andre Blade.

— Det var mærkeligt!

— Det er i Stilen Höjstærede. Hele Bergs Insinuation om, at Rimestad kun havde gjort Karriere, fordi han havde sluttet sig til Magthaverne, den refererede »Morgenbladet« udförlig, men Rimestads Replik, hvori han paaviste, at han havde haft sit nuværende Embede, förend han begyndte at give sig af med Politik, og at der var nærliggende Exempler paa, at Venstremænd havde faaet Embeder, som hverken deres Anciennetet eller Dygtighed berettigede dem til — om alt det fik Morgenbladets Læsere ikke et Muk at vide.

— Hör, var det Hörup, der nylig var nede i *Borup* og talte saa meget om Ærlighed og Uærlighed og delte Folk i ærlige Folk og uærlige Folk?

— Jo vel var det.

— Sé sé! Det förste man bliver blind paa, det er da Öjnene!

Cirkus Le-o-nar.

Forestilling hver Dag paa Kristiansborg Slots Glidebane.

Af Programmet fremhæves:

Chreste-Monte, Beriderkongen, fremförer sin i Frihed og Lighed dresserede Kjæphest, Taburette.

Optræden af den stærke Mand, S. Karo, der tillige vil slaas med hvem af det höjstærede Publikum, det skal være.

Akademisk Voltige af Prof. Zahl.

Spil med Svovlsyreballoner af den hvide Nejer Albertin.

Optræden af Clownen Tovber-Flovber i hans storartede Flaskepyramider i Forbindelse med den dresserede Gastronomhest, Ædir.

Til Slutning:

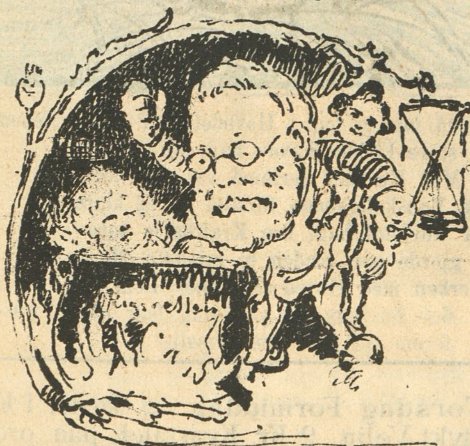
Steeple-chase eller ***Hurdle-Rennen.***

De vilde Jægere komme fra forskjellige Kroer og möde til Samlingen forat paa gaa Klapjagt efter det kongelige Vildt, Klapbönder fölge dem. Jægerne stige til Hest, Hundenes slippes lös, og afsted gaar den vilde Jagt over alle Slags Forhindringer, som Högsbroer, Trampliner o. s. v. Det Hele ender med Vildtets Nedlæggelse, og för de gaa fra hinanden, gotte de vilde Jægere sig ved et Par Rigsretter, hvorpaa Samlingen opløses i et

Hall-alli.

Dommedagsslaget.

Der vanker en Rigsret i Folketingssal,
Svært paa Gongongen man trommer,
For *Chresten* er bleven saa knusende gal
Og kommer med Glans, naar han kommer.

Han lytter med Lyst til de trofaste Mænd,
Som alle vil fremme hans Vilje;
Han föler saa inderlig, at det er Spænd
At styre den store Kodilje.

En *Krieger* og en *Hall* Bogökongen paa Stand
Som Offer vil Guderne byde,
De stakkels Godtfolk og endnu et Par Mand
Skal ned i den sorteste Gryde.

Nu aabner Herr *Hörup* sin Læbe paa Klem,
Som Folketribun han optræder:
Ve hine elendige Syndere! Dem
Med Hud og med Haar han opæder.

Et rigtig forsvarligt Exempel der skal
Til Höjremænds Skræk statueres.
Og faar man först Bugt med de fire og en *Hall*
Alt Gammelt skal guillotineres.

Naar *Chresten* gaar om med en trekantet Hat,
Naar *Zahle* til Værdighed kommer,
Naar *Worsaae* i Forbedringshuset bliver sat
Da grönnes först ret vor Skjærsommer!

Vore Molboer. I.

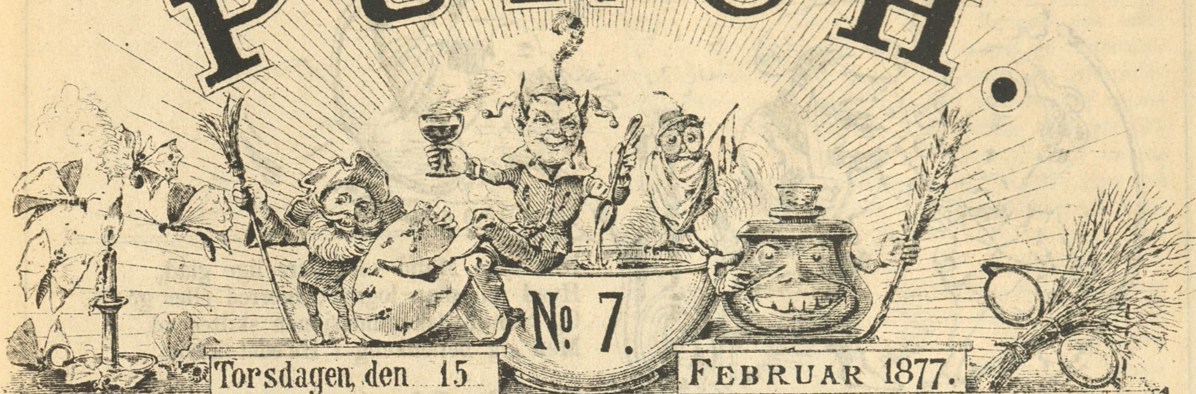
Frihedens Sæd stod i fuldeste Flor,
De Molboers Glæde var derfor stor::
De elskede Friheusaxenes Guld,
Thi derved de kunde faa Skæppen fuld.
— Da viste sig Storke en Dag i Sæden,
Det gjorde et svarligt Skaar i Glæden.
Saa sendte de til deres Kvægrögter Bud,
At han skulde jage Storkene ud.
— Vel havde Nogle Betænkninger, menende:

»Hvad han ej har i Hovedet, har han i Benene«:
Og store Födder havde han faa't;
— Med Hovedet derimod var dèt lidt smaat.
Dog Vanskeligheden forstod de at klare:
Paa Guldstol ham fire Kraftkarle bare.
Då gjorde han Sæden ej mindste Men
Hverken med Hoved eller med Ben.
— Men om han sin Gjerning faar rögtet priseligt
Ja, derom tier Historien viseligt.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøben. havn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brev. samlingsteder samt paa Bladets Kontor Østergade № 26 fra 1ste April Ny Adelgade 3.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26, Kjøbenhavn.

Torsdagen den 15 Februar 1877.

Billig Fornöjelse.

(Middags-Siesta).

— Gud, hvor det var yndigt af Jer, Bine og Mille, at komme her i Dag, men hvad skal vi nu more os med?

— Vi kan jo sende Bud til Kræmmeren henne paa Hjörnet og bede ham lade os faa nogle Töjer herop og se paa, vi behöver jo ikke at kjöbe noget.

Sundhedskommissionen ved Bosporus.

I mange Aar Evropa som bekjendt
Har stadig Sygebulletiner lavet
Om en i höj Grad ussel Patient,
Som laa i Dödskamp ved Marmorahavet.

Man stadig hörte om »den syge Mand«,
At i en liden Traad hans Liv kun hænger,
Og Lægerne har set med dyb Forstand
Og sagt det: snart han gjör det ikke længer.

Ifjor da fo'r han op i Raseri;
Hans Kraftudfolden man betragted' skeptisk;
Det Hele, mente man, var snart forbi,
Og man erklæred' ham for epileptisk.

Doktorerne fortalte rundt omkring:
Det er den sidste Blussen op af Lampen,
Snart gjör han ikke mere Spræl og Spring,
Han inden Föje har stridt ud i Kampen!

De lærde Herrers kloge Profeti,
Som vi for Resten ikke ville skose,
Den var imidlertid en Smule fri;
Det var en lidt for hastig Diagnose!

Thi da man mödte ved hans Sygeseng
Til Deling af hans Efterladenskaber,
Det hele diplomatisk lærde Slæng,
Det stödte paa et uforventet »*Aber*«.

De traf den Syge frisk og vel tilpas
Og, som det lod til, fri for al Slags Smerte;
Han bad de Herrer höflig tage Plads
Og saa fortælle, hvad dem laa paa Hjerte.

I doktrinær og selvklog Majestæt
De Lærde vilde nu den Syge tvinge
Til en forandret dagligdags Diæt,
Som skulde atter ham paa Fode bringe.

Sligt passed' ikke til hans Kogebog,
Og skjönt de Alle ivrig ham bestormer,
Han mente dog at være nok saa klog
Som de paa de nödvendige Reformer.

Den syge Mand var ellers lige glad,
Hvad om man logred', snerred eller göede.
Og Sundhedskommissionen skiltes ad,
Men sig betænkelig i Ho'edet klöde.

Nu er der Tale om at tage fat
Med Kniven og om muligt amputere;
Men det vil ellers næppe gaa saa glat,
Thi Alle vil de med at dissekere.

Og hvis Kirurgerne kom op at slaas
Midt inde i Operationslokalerne,
Jo, det var dejligt — ja imellem os!
Saa havde man unægtelig Skandalerne.

Utroligt er det ikke, eftersom
De to Kirurger, som vil operere,
Som först og fremmest der er Tale om,
I meget Væsenligt nok divergere.

Doctor John Bull er meget liberal,
Til Dels forfægter han *status quo antea*;
Men *Doctor* Knutski er mer radikal,
Og han vil baade save, skære, kante a'.

Og derfor kan det herlig ske som sagt,
At begge Læger, som er splittergale,
Ved Krim kan blive saadan sammenbragt,
At Sagen grænser til det Kriminale.

Ja, skulde Sligt nu hænde, tror vi nok,
At Patienten under Bifaldstorden
Og saa Kanoners dito som en Sok
De tvende Læger kan faa smidt paa — Porten!

Fra Byraadsmödet
i X-borg, IV.

I Byraadets Gaarsmöde behandledes fölgende Sager:

1. *Forslag fra Borgemesteren om Ansættelsen af et lönnet Bud for Byraadet.* Budet approberedes.
2. *Forslag fra Kjöbmand Lam om Anbringelsen af en Porthund ved Arrestafdelingen.* Henlægges.
3. *Ansögning fra Værge Madam Sengelöse om Byraadets Overtagelse af et forældrelöst Barn.* Udsættes.

4. Skrivelse fra Kalkbrænder Nakskov om Pasningen af Kloakslusen. — Nakskov spörger i Skrivelsen, om der er ansat Nogen til at passe Slusen, og henstiller, hvis dette ikke er Tilfældet, at der ansættes En.

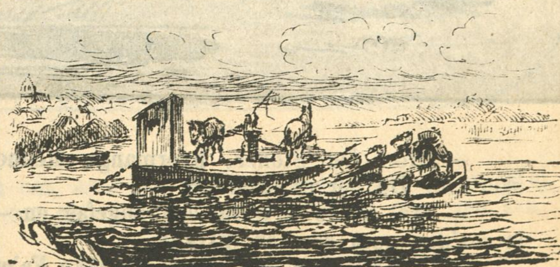
Borgemesteren mente allerede at have gjort tilstrækkeligt for Slusen ved at anbringe et Spil til at hejse Klappen op i. Den vilde da kun kunne löbe, naar Spillet var gaaende. — Kjöbmand *Sörensen* maatte protestere. Nakskov havde naturligvis ment, at Spillet ikke var tilstrækkeligt. Ved indtræ dende Höjvande aabnes Klappen, og hvad det vil sige, at en Kloakslusekiap aabnes i urette Tid, havde Taleren personlig erfaret. — Som bekjendt plejede Spillet at sættes i Bevægelse kun om Natten for ikke at stöde den af Sanserne, som maaske ikke var den vigtigste, men dog havde forbandet meget at sige. For kort Tid siden havde Taleren haft Besög af sine Svigerinder fra Falster, og da han med disse Damer promenerede paa Kystanlæget, havde den ene af dem, der led meget af Nervösitet, pludselig faaet en let Besvimelse — fremkaldt ved, at Klappen paa Slusen pludselig havde aabnet sig, og den Duft, som herved udbredtes, var i Sandhed ogsaa saa dræbende, at man ikke behövede at være nervös for ikke at kunne taale den. (Bevægelse i Forsamlingen). — *Borgemesteren* bad i Anledning heraf Sörensen om at hente sig, naar der löb mere end en Flaskefuld Kloaksubstans ud i Minutet ved indtrædende Höjvande. — Prokurator *Justesen* var ikke nervös, men han fandt, at Forslaget var korrekt. Naar Spillet ikke var tilstrækkeligt, maatte der anvendes en Vagt ved Kloakslusen, som passende burde hedde Kloak-Spil-Klap-Sluse-Drager. — *Borgemesteren* önskede, at Vittighed i det Mindste holdtes fjernt fra Byraadets Forhandlinger. — Vinhandler *Lung* mente, at man kunde spörge Nakskov om, hvad han vilde have for at passe Slusen. — *Borgemesteren* mente, at man hellere maatte spörge ham om, hvad han vilde give for at passe den. — Sluttelig vedtoges det at anvende et Belöb af 10 Kr. 9 Öre aarlig for at passe Slusen saaledes, at den ikke blev overströmmende paa urette Tid. Andrageren underrettedes overensstemmende hermed.

5. Forslag fra Borgemesteren om Anskaffelsen af en ny Mudderpram.

Borgemesteren havde længe tænkt paa den gamle Mudderpram og fundet den kassabel; nu mente han, at Tidspunktet var kommet, da den burde aflöses af en ny. Saa underligt det end kunde lyde, var en god Mudderpram efter hans Mening det samme som en Forskjönnelse af Byens Omegn. Thi den gjorde Vandet klarere — og Vandet var dog Byens nærmeste Omegn. Taleren vilde spörge, om Noget var saa deprimerende som at stirre i mörkt, mudret Vand, og han skulde henstille til de Ærede, em det ikke var poetisk en Sommerdag at stirre ned i det klare, blaalige Vand. — Kjöbmand *Sörensen* fandt, at der ikke var noget videre ved at staa og glo paa Vandet. Men det var frygteligt at gaa nede ved Stranden, naar der kom en saadan Lugt, som der kom fra mudret Vand, — det var da klart. — Vinhandler *Lung* troede, at det var Indbildning med den Mudderpram. Nu havde han boet i Byen i 20 Aar, og i al den Tid havde der aldrig været Noget i Vejen, för man i Lighed med andre Kommuner ogsaa her fik sig en Mudderpram. Det var Prammen, som gjorde Mudder, og ingen anden. Hvad der kunde foregaa paa saadan en Mudderpram, det anede vist de Færreste, men Taleren vidste det. Han havde en Eftermiddag staaet nede i sin Have ved Stranden og igjennem sin Kikkert sét, at Pramfolkene tilbragte Eftermiddagen med Sang og Drik, medens de en Gang imellem for et Syns Skyld lod Skovlene gaa op og ned med Mudder. I hvilken Tilstand Vandet kom herved, vilde Taleren ikke skildre. Men Mudderpramme fandt han var overflödige; man skulde blot lade Vandet passe sig selv, — naar det blot var stille, saa gik nok Alt af sig selv. — Prokurator *Justesen* maatte i Dag des værre være uenig med alle de ærede Talere. At Borgemesteren blev poetisk stemt ved at se det rene Vand, kunde han saa godt forstaa; men det var dog et Bihensyn. — At Kjöbmand Sörensen ikke blev poetisk stemt, kunde han ogsaa godt forstaa; men det var dog ogsaa mindre væsenligt. Hvad Vinhandler Lung havde udtalt, kunde han derimod ikke forstaa — og dette var væsenligt. Thi, at nogle Pramfolk en enkelt Dag maaske havde gjort sig en glad Aften, fandt han var uskyldigt, ligesom han önskede at se den Kikkert, hvorigjennem Vinhandleren havde kunnet se, at man sang. At endvidere Vinhandleren havde misforstaaet Ordet: »Det stille Vand har den dybe Grund«, var tydeligt nok; thi dermed sagdes kun, at det kunde være Tilfældet, ligesom han heller ikke forstod den Passus, at »Noget, naar det var stille, nok gik af sig selv«. — Dog Vinhandlerens Foredrag havde maaske ogsaa en dybere Grund, som man ikke saa. — Mærkeligt var det, at Ingen her havde nævnet Sundhedshensynet; og det vilde Taleren sige, at han för vilde bade sig i en Törvemose end kaste sig ud i et saadamt Slambad, som her fandtes undertiden. En Mudderpram var nödvendig, aldeles nödvendig. Han skulde i Henhold til Borgemesterens Vink fra för vel vogte sig for at være vittig. Men han vilde minde om, at Digteren Pram havde skrevet et Digt som hed »Emilies Kilde«, — men denne Mudder-Pram vilde kun blive en »Kilde til Ærgrelser«, hvis ikke en ny Pram blev anskaffet. — Efter 1½ Times Forhandlinger vedtoges Fölgende:

»Da Byens gamle Mudderpram formentlig trænger til Aflösning, nedsættes en Komité til at tage den i Öjesyn og overveje, hvorvidt den nuværende Pram kan restavreres, eller i modsat Fald, hvorledes en ny kan anskaffes.

Mödet hævet Kl. 10¼.

Kalkule paa Fælledmödet.

— Hör! Du Stoffer, hvormange Mennesker tror Du her er samlet?

— Aa! je' ve' si'e saa'den ungefær en — ja saa'den noet søm en 30,000.

— Aa Sludder! 30,000 er der ikke Fa'en er der!

— Ikke d'ikke det? La vos nu bare sie a der saa'den ungefähr er — en — ja' lá' vos sie en 300 Kaderatalen her, aa naa' vi saa ve rejne durk en bank saa'den bare 9 Mennesker pr. Kaderetalen, saa ka' Du jo sel' rejne den nj.

Tvivlsomt Retsspörgsmaal.

— A welle te' a spöre æ Prikeraterен om, naar jen möder jen po jens ejen Wej, aa jen itte har nouet uestoen mæ jen, aa jen saa gier jen jen po jens Kaje, har jen saa Löv te'de? Hwa?

Grundtvigianske Syner.

Tilegnet Hr. Pastor *Jensen* paa Bornholm.

Nu fryde sig hver i Dannevang
Og rundt om i hele Verden!
De Vises Sten fandt jeg denne Gang,
Og ægte min Sandten er den;
Thi Grundtvig han raader for Borgen.

Lad Socialisterne mödes i Flok
Med Samfundsoplösningtplanerne,
De urene Aander varer sig nok,
Naar de træffer paa Grundtvigianerne;
Thi Grundtvig han raader for Borgen.

De stikker strax ind deres röde Klud
Og lader sig grundig forskrække;
Thi ingen Djævel kan holde ud
At höre paa Talernes Række,
Hvor Grundtvig han raader for Borgen,

Med Martyrglorien smykket staar
Socialdemokraters Treenighed
Men strax af Sankt Gjertrud Forgyldningen gaar
I den syngende Vartovsmenighed.
Hvor Grundtvig han raader for Borgen.

Og stikker de Byer og Borge i Brand
Ved glubende Petrolöser,
Udgyder vi strax en Syndflod af Vand,
Som af gode Kilder vi öser,
Thi Grundtvig han raader for Borgen.

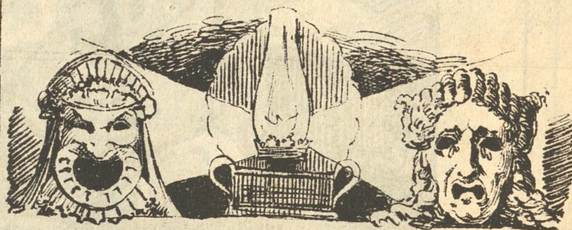
Og lad dem paa Nörrefælleds Jord
Kun puste til Oprörsglöderne.
Vi rykker frem med »det levende Ord»
Og spröjter paa Folkemöderne;
Thi Grundtvig han raader for Borgen.

Selv havde de ingensinde begyndt
Til Rigsdagens Gunst at bejle,
For, om det var muligt, at opdrive Mönt
Til bort fra Landet at sejle,
Hvis Grundtvig han raaded' for Borgen.

Thi dersom vort Mundlæ'r vi bruge vil
Imod dem, — og bruges kan det! —
Gav Socialisterne Penge til
Blot for at slippe fra Landet,
Hvor Grundtvig han raader for Borgen.

Saa frygter ej mer for det röde Flag,
Men standser med Klagen og Sorgen,
Og melder Jer ind i vort Venne-Lag
Heller i Dag end i Morgen.
Thi Grundtvig han raader for Borgen.

Overlampepudserens Dagbog.

***Barberen, Trebelli* og *Berendt*.** Ved Du hva Severine, dersom Petersen bare kunde belægge sine Ord med Fasong etter den nyere Tids Manerer, aa naar han skrev noet op, som jeg tror a han gjör, a sine Livsbetraktninger aa Resultater – saa kunde det nok være, a han var bleen en a Fædrelandets mest öndede Forfattere, lisom han nu er en a de behaveliste Mænd i Omgang. Men nu, ser Du, faller hans Ord til Jorden, aa dei er ingen som piller dem op uden jeg, som bagetter gir dem til Dig til Oppevaring aa Udannelse. Forleden Aften, da Petersen inte vilde paa Loftet grundet paa hans Söngestökke *»Staa for Göjen«* var bleen kasseret, saa sier jeg, for a opmuntre ham: »la vos gaa ner aa se *Barberen*, da Du elsker Musik Petersen sir jeg,« aa saa gik vi osse. Strax fra Begynnelsen a, ble han noet ubehaveli, men det gik dog over, da han hörte Simonsen aa Skram aa Fröken Rung, som ogsaa som han sae var meget behavelig, men hvergang Almaviva kom ind, saa kom det krasböstige over ham igjen, aa saa knev han mig saa gruopvækende paa Albuen, a jeg paa det samme var lie ved a skrie. Nu ved Du nok Severine a min Dannelse ikke legger i Retningen a det musikalske, men mere om jeg tör udtrykke mig saaledes henimod det dramatiske, saa at jeg nok med Overvejelse ku gaa ind paa Petersens Betragtninger a di Dele hva Almaviva anbelanger, men han ska bare være lidt overbærenes, aa saa snakker han saa höjt, naar jeg sætter med ham, a jeg paa Grund a mit Forhold til Samfundet oppe paa Brædderne, er bange for a man ska bide Mærke i vos.

Det var som sagt værst i Begyndelsen, da Almaviva kommer ind og ska synge op a Vægen til Rosine paa Altanen. »Gubevares,« raaver han. »der staar han minsæl aa synger ned til Pauli: »Kast et Blik til mig min Elskede«. men det er jo umuligt begrundet i a den Elskede er bag paa Ryggen a ham paa Altanen, aa inte i Orkestret, hva gaar der a ham?« — Hys Petersen sir jeg, Du ka være ganske rolig, der gaaer inte noet a ham, men di har glemt a sie ham, a han ska synge den anden Vej. — »Ja men Gubevares« sier han saa, »vi har jo dog en Instruktör, som ka række vos en Planke i Havsnöden«. Nei, sir jeg det har vi nok inte. — »Ja, men saa har vi jo Höedt ved jeg«. Nei kjære Petersen sir jeg, det er det vi inte har, desformedelst a han er oppe paa Folketeatret imeilem de andre gamle Ungkarle. »Ja, men der maa han inte være, her hörer han hjemme aa hos vos ska han gjöre Gavn. Der gaar de ulykkelie Elever og ved hverken ud eller ind eller til hvem de skal henvende sig, det gaaer dog ikke an og Enden maa jo blie, a vi gaaer snarest mulig uomstödeligt i Hundene,« aa saa kniver han mig igjen erbarmeligt, mens han sukkede ganske bedrövet. Aa jeg maa sie Dig Severine, a der er mejen Fölelse i Petersen, han elsker Kunsten, det gjör han, aa han hadde osse Ret, for Almaviva var inte god paa di Gebeter. Men saadan gaaer det Mange herovre paa den Tornevei. Skibet slendrer om uden Ror Severine, derfor sir jeg Dig gaa inte ombord. — Da det var mit Ønske aa opmontre Petersen, fortalte jeg ham a Trebelli aa Behrendt snart skulle optræde hos vos, men det vilde han inte tro. Det var den störste Bommert vi kunde gjöre, baade mod Konsten, Personalet aa Theatret. »Der tar Du Feil Petersen sir jeg, for hadde det vaaren dumt, saa hadde vores Bestyrelse inte gaaet ind paa'et, aa Bladene inte heller, forstaar Du.« »Naa saadan, sir han aa törede sig rundt om a Næsen, for nu var det inferialske kommen over ham, sig mig engang Andresen sir han har Du hört noet om a Bladene i Fremtiden skal ha Fribilletter?« — Hvorfra a Petersen ved det, ka jeg inte begrive, men det glædede mig at höre, for saa venter jeg a di vil behanle vos med mere Kjærlighed, for den ene Villihed er den anden værd; ja vores Sjef ved nok, man gier inte en Pære væk, uden man faar et Ævle for'en.

(Frit efter *Baggesen*)

Da de blomstrede.

Grönne Morgenblade, visner ikke!
Dufter trygge! *Punch* er eders Ven!
Eder spæde Penne frit ham stikke,
Hörups Vid helbrede ham igjen.
Han er rig paa Syre, rig paa Södme.
Man erindre, »han behöver jo
Ej for nogen dansk Jurist at rödme«!
Herregud, hvem skulle det nu tro?

Da de visnede.

Morgenblade, eders Grönhed blegner!
Stakkels Larsen, dine Ænder dö!
Som en Pennehelt Herr Hörup segner
— Det er Dydens Lod paa Verdens Ö.
Fællesbladets sidste Smil os minder
Fællesgrinet hist i Tingets Sal:
Ogsaa den Slags Grin en Gang forsvinder,
Men da ligger Chresten död paa Val.

Fortids Ord i Nutids Munde.

»Den ene Kile driver den anden ud«, sagde Pastor Jensen i Aakirkeby, han mente Grundtvigianismen var Socialismens Modgift.

»Der laa vi den Gang uden Dyne«, sagde Tauber, da *»vestsjællandske Folkebank«* lukkede Butikken.

*
* *

»Lad rulle«, sagde *Juel*, og saa holdt han den gaaende.

»Redde sig, den som kan«, tænkte Th. Nielsen, han trak sig ud af *»Centralbanken«*.

»Saa l, jeg stod mig«, sagde Rimestad, da Provst Sonne lagde ham under Bordet.

Paa Kafeen.

— Det er dog underligt nok, at de Lærde aldrig kan blive enige om, hvormange Mennesker der möder til Socialisternes Löjer. Som nu forleden siger *»Dagens Nyheder«* at der var en 5000 Deltagere i Fælledmödet, mens *Folkets Avis* kun anslog dem til 5—600.

— Ja, men Referenten kan jo let have overset et af de Nuller, der var til Stede.

Officielle Bekjendtgjörelser.

(Af Fremtidens Protokolier).

Ledig Bestilling. Til 1ste April bliver en Plads ledig som Under-Forvalter og Over-Skriver eller Over-Forvalter og Under-Skriver ved den danske Regeringsmyndighed med Titel af *»Konge«*. Da der ikke betros ham Noget, behöves ingen Kavtion. Den Ansögende maa være vant til passiv Lydighed, kunne skrive sit Navn nogenlunde tydelig og være fri for alt Paahæng. Forhenværende Underofficerer eller gamle Vægtere kunne nærmest vente at komme i Betragtning. Lön 400 Kr. aarlig, fri Bolig og Brændsel, samt Adkomst til Benyttelsen af en Ridebest uden Ekvipering, samt i paakommende Tilfælde fri Rejse paa 3die Klasse Jernbane og Dæksplads paa Dampskib.

Ansögninger med verificeret Afskrift af Anbefalinger indsendes portofrit inden 6 Uger til *Ordföreren for Folketingets Finans-Udvalg*, »Bundtmagerloftet« paa Chrestenberg Slot.

Vore Molboer. II.

Molboerne »redde« deres Klokke.

»Gevalt!« de raabe, »Gevalt! Gevalt!
— Fjenden er kommen i Landet!
Vor Klokke maa reddes fremfor alt,
Om vi ikke faar reddet andet!«

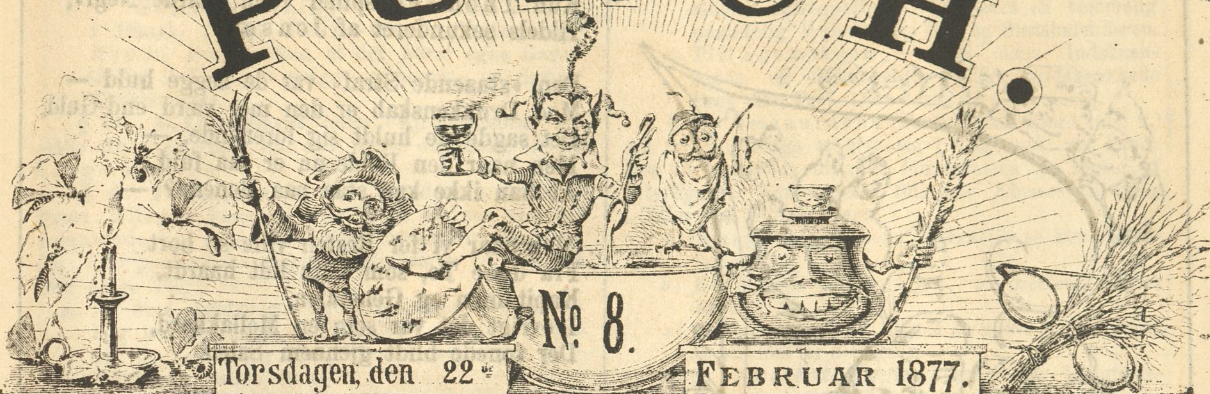
— Saa var der en Slægtning af Klokker Link,
— Fra Grenaa man sagtens kan tænke —
Han gav dem et ganske velbetænkt Vink
Om Klokken i Vandet at sænke.

Saalunde de redded' den kostbare Skat
Af slig ubehagelig Knibe. —
— Men hvordan de atter vil faa den fat,
Det kan kun en Molbo begribe.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Østergade № 26, fra 1ste April: „Ny Adelgade № 3."

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Steentrykkeri, Østergade 26, Kjøbenhavn.

Lysning-Oplysning.

— Det er saamænd et daarligt Veir, Herren skal til Begravelse i.
— Ja, det kan rigtignok ikke nægtes.
— Men i saadan et Veir maa der jo være ganske mörkt i Kirken.
— Aa, de sörger nok for, at der bliver lyst op.
— Gjör de ogsaa det til Begravelser; jeg troede kun, det var til Bryllupper, at der blev lyst!

Πολιτικά.

I stille, næsten höjtidsfuld Ro,
Man stirrer op til det höje Bo,
Der huser de ledende Aander,
Som endnu ejer Menigmands Tro,
Som i Födselsveer sig vaander,

Det gjaldt om at faa en Finanslov frem,
Det gjaldt om ikke at blive sendt hjem,
Til Dato endnu det lykkedes.
Men Situationen er dog lidt slem,
Da Tyngdepunktet forrykkedes.

Landstinget har omsider talt,
Og det var i Grunden ikke saa galt,
At det lagde sit Lod i Skaalen,
Især i Fald man kunde faa kvalt
En Gang »det Forenedes« Skraalen.

I Folketinget der frem er bragt
En Straffelov for vor Krigermagt,
Med hvilken man pusler i Stilhed.
Det synes der, som »Venstre« har lagt
Lidt Baand paa sin vanlige Vildhed.

Man er saa mild, saa blöd som en Svamp
Paa dette sædvanlige Sted for Kamp
Og Strid og Alt, hvad der driller.
Tramp er den Eneste, som vil ha'e »Tamp«,
Og Ravn hans Lyster stiller.

Men ellers er man saa blid og blöd,
At næsten man kunde ha'e sin Nöd
Med at tro sig i Folketingssalen:
Man taler med en Stemme saa söd
Om dem, der skal kæmpe paa Valen.

Man helt har omtrent taget Reb i Sejl
Og finder næsten slet ingen Fejl
I Loven fra Excellencen.
Kun Thomsen spiller »den haarde Negl«,
Tildels sekunderet af Jensen!

Den »staaende Straf« var de begge huld —
Mod Drukkenskab er den mer værd end Guld,
Det sagde de huldt sig forenende. —
Men naar den Fulde nu er saa fuld,
At han ikke kan staa paa Benene? —

Men naar vi for Resten ville se bort
Fra disse To, som talte lidt haardt,
Kapitainen og Generalen,
I övrigt det var som en Mollakkord,
Der tonede blidt gjennem Salen.

Til Gjengjæld den sædvanlige Strid
Mellem »Höjre« og »Venstre« paa samme Tid
Skal föres i Maribo andet.
Lars Larsen vil atter gøre sig Flid
For at gaa som sædvanlig i Vandet.

Maaske Biskop Monrad vil være med,
Og Pastor Lund drager ogsaa af Sted:
Et Kaplöb uden Begrænsen
Der synes at ville finde Sted —
Der er ogsaa »en dansk Jean Jensen«!

Mangfoldige andre pæne Mænd
Vil ogsaa drage til Mödet hen,
Til Selskab i Maribo andet.
Vi frygter dog for, at Fornöjelsen, den —
Som Selskabet — bliver lidt blandet!

Kortfattet Sproglære i Modersmaalet,

særlig til Brug i de Friskoler, hvor man helst lærer saa lidt som muligt (naturligvis for Skolen, men selvfölgdig des mere for Livet).

§ 1. En ***Sætning*** er en Samling Ord, hvori der i Almindelighed bliver en Slags Mening, med mindre denne forplumres enten ved Trykfejl (som det skete under Sætterskruen) eller ved ligefrem Vrövl (som naar Zahle löfter sin Röst, det være sig mundtlig eller skriftlig).

§ 2. ***Navneordene*** angive Navnet paa en Person (som »Dagens Nyheder« gjorde paa *Punchs* Redaktör) eller kalde en Ting ved dens rette Navn (hvad f. Ex. Luc. Kofod ved en Lejlighed djærvelig gjorde, uden at just Höjesteret kuldkastede det).

A. De skifte hyppig Tal. (Mærk exempelvis: Folketinget). Flertallet er (i Livet, om ikke i Skolen) »vigtigere« end Mindretallet.

B. De böjes gjærne i Henseende til Kjön. Denne Kjönsböjning kalder man (i Livet) at forlove sig.

C. I Dansk gives der heldigvis kun én Kasus (Faldsböjning), som kaldes Ejefald d. e. naar en har eller ejer noget, hvad i övrigt just ikke er det samme, hvilket sörgeligst saas med hin »Tillidsmand«, som havde en hel Del Svovlsyre-Aktier, men ikke ejede en Öre af de Kroner, de havde kostet ham, og fik et Extrasmæk paa 550 Kr. for at have bekræftet noget, som blev benægtet, hvilket vedkommende selv rimeligvis i sit stille Sind har kaldt en forbistret Kasus.

— Er man saaledes stedt, at man hverken véd

ud eller ind (f. Ex. hvorledes man skal komme et Ministerium til Livs,) plejer man at kalde det en *casus mixtus*.

Sammensætninger möder man jævnlig i Dansk, f. Ex. Folke-Gave, Palme-ordenen. Dog mærkes, at der hörer egne Gaver til for (i Livet) at vælge og benytte de rigtige Forbindelser.

§ 3. **Kjendeord** (eller Kjendingsord) adskille det ypperlige fra det mere ordinaire, f. Ex. Konge af Bogö.

§ 4. **Tillægsord** d. e. hvad man mener at kunne tillægge Personer eller Sager, for saa vidt det nogenlunde kan gjöres uden Fare for Injurieprocesser. (Se »*Morgenbladets*« Spalter fra överst til nederst hver evige Dag!)

A. De staa sjælden paa egne Ben, men har gjærne bag ved sig, hvad de i Regelen i et og alt böje sig og rette sig efter. (Exemplerne hentes rigeligst paa Valgmöderne).

B. De böjes i Grader efter den forskjellige Kraft, hvormed Egenskaben kommer frem, f. Ex.
grov — Björnbak — Sören Kjær.
(Det fine her i Gradsovergangene læres udelukkende i Livet, ikke i Skolen).
sen — Ehlers — Kultusministeriet.
(Denne sidste Böjning kan dog fremtræde uregelmæssig efter de forskjellige Ministre).
Ved nogle springer det udprægede kun frem i den allerhöjeste Grad, saasom:
mæt — Tauber.
yndig — Pouline Worm.
brystsyg — Prof. Ed. Erslev.

§ 5. **Stedordene** have en udstrakt Brug og Betydning (i Livet). De kalder Tidens mange smaa Jeg' er frem, ikke at tale om, at de skille imellem mit og dit og mellem vores Nielsen og Jeres Nielsen.

§ 6. **Talord.** Mængdetal have fortrinsvis Betydning ved Bestemmelsen af Rejsegodtgjörelser og ved Indmældelse i geographisk Selskab, medens Ordenstallene nærmest bringe Hjærtet til at banke ved kongelige Födselsdage.

§ 7. **Udsagnsordene** udsige noget, ikke sjælden i Vind og Vejr, men imod politiske Modstandere helst saa æddersprændt som muligt.

De kaldes virkende, naar de staa at læse i Venstrebladene; i de andre Blade ere de i Regelen uvirkende. Upersonlige kaldes de, naar det, der kræves af en Personlighed, fattes, f. Ex. Der grines (naar et kongeligt Budskab forkyndes). De have:

A. to Hovedformer:

a) Handleform, (*Activ*) naar man er virksom, som f. Ex. ved den Tid, et Aktieselskab skal stiftes.

b) Lideform (*Passiv*), naar man er lidende, f. Ex. ved den Tid, da det forventede Udbytte af samme Selskab udebliver.

B. tre Hovedtider:

a) Nutiden ɔ: hvad der bydes for nærværende Tid, nærmere at bestemme som et halsbrækkende Trap-ez, der i visse Mellemrum fremkalder gyselige Billeder for Öjet, samt uklare Minder om Barnemad.

b) Fortiden, en uudtömmelig Guldgrube for alle grundtvigianske Foredragere. Ved de rigtig ægte Höjskoler fører den Navnet: Uldtiden.

c) Fremtiden, der selvfölgelig bringer lutter lyse Forestillinger og et lovende Lotteri, som alligevel kommer flere end én til Skuffelse.

C. adskillige Maader, af hvilke de mest fremtrædende ere:

a) den bydende, der bruges, naar En tror at kunne sætte sin Vilje igjennem. (Det mest slaaende Exempel udbede vi os ærbödigst af det höje Landsting.) Denne Maade har i vore Dage tabt sin Flertalsform, sandsynligvis fra den Tid, da Konen i Huset hen over det hele er bleven eneraadig.

b) Nævnemaaden, hvis Former (i Livet) ere aldeles uberegnelige. Dog haves en temmelig paalidelig Vejledning i Hof- og Statskalenderen.

c) Tillægsmaaden — Om dens indskrænkende og forhaabentlig tillige indskrænkede Brug har Prof. Drachmann ytret sig.

§ 8. Smaaordene (Forholdsord, Biord o. s. v.) ere for vanskelige at give sig i Lag med: det kunde före til Lærdhed; allerede Forstavelsen *Bi* lugter af Intelligens. Kun mærkes fölgende Klasser til Brug i Taler ved Folkemöder:

a) Smagsord, saasom: nærensti', se kuns, allenfals.

b) Kraftord: paa'en igjen, op med'en, den er hört.

c) Stötteord, f. Ex. Men-e se nær-e at Engkomstskatti föst er-e engfört —.

§ 9. **Skilletegnene** anbringes lejlighedsvis og have den store Betydning at stille det overordnede paa Afstand fra det underordnede. De fæstes i Regelen paa Brystet; kun i det særskilte Tilfælde, hvor Nederryggen gjör sit Krav, bruges Nögle. Som Udraabstegn og Spörgsmaalstegn let flyde sammen i Skolen, saaledes maa i Livet Publikum ikke sjelden med Hensyn til Fortjenesten forholde sig tvivlende og spörgende, samtidig med at vedkommende modtager Tegnet med et jublende Udraab.

§ 10. De mange tvingende Snærebaand, hvormed *Verslæren* tidligere har været behæftet, tör antages nu at være fjernede. Paludan-Müller og Chr. Winther ere ikke mere, og vor allernyeste Digterkreds (med Zahle, Drachmann og flere som de mest fremragende) paaagter dem ikke. Det staar derfor dobbelt til at haabe, at den Lön, hine i Folkets fintfölende Dom saa rigelig höstede i deres Tid, vil denne, naar alt vel er afvejet, aldeles tilsvarende faa at föle i sin Ende.

Den tyrkiske »Forfatning«.

»Profetens Visdom er saare stor,«
Og det er Tyrkernes Lykke,
At selvsamme Sætning Ord for Ord
Passer saa godt paa hans »Skygge«.

Han sender den ene Dag sin »Ven«
Som Forræder bort i Landflygtighed
Og henter ham Dagen efter igjen
For at hædre hans Retsind og Dygtighed.

Som Fod i Hose det synes at gaa,
Og snart vi vel ogsaa erfarer,
At han sætter igjen de Hoveder paa,
Som han snitted' af sine Bulgarer.

„Dualis" paa Dansk.

— Naada! Kan I Fokkers Kællinger ikke flytte jer?
— Hvem siger den lange Kapitel I til? Hva?
— Bare saa sagte! Jeg sku' da mene, naar I er to, saa er I I?

Vox populi.

— Javel Pier! men denne Berre, han ka dov itte ujrette nouet rejdi ikke.
— Ded æ li'emöjet — han ka nu l'iegodt koranse Manistern, saa ded batter! For saad'n ska di ha'et, di pæne Herremænd!

»Strænge Tider«.

Sparsomhed har Fanden skabt;
Pokker skulde ta'e det knapt,
Hvor alligevel man venter
Gode Renter,
Naar Ens Kapital er tabt.

Thi hvis Hungeren en Dag
Banker paa din Dör, saa jag
Den af Sted med Rekvireringen
Til Regeringen:
— Den maa være Statens Sag.

* * *

Men Landets Regering er grulig slet,
Ja! *Morgenbladet* har fuldstændig Ret:
Det er den, som har alt Ting forværret!
— Den sidder rolig paa samme Plet
Og la'er Folket sulte fordærvet.

Rundt omkring paa denne Jord
Er Elendigheden stor;
Selv i Indiens fjerne Rige
Höres skrige
Folkets Tarme höjt i Kor.

Og hos os man ej har dulgt,
At man plages svært af Sult.
— »Faa vi ingen Ting at spise,
Skal vi vise
Dem, at Maalet snart er fuldt!«

Men trods denne Hungersnöd
Leves her ej blot af Bröd:
Blandt Konkurser og Fallitter
Glæden titter
Ind ad Dören rosenröd

Verden er en Jammerdal,
Fuld af Vrövleri og Kval;
Men gaa Skjæbnen kjækt paa Klingen,
Det er Tingen,
Slaa dig lös paa Karneval!

Arbejdslöst gaar Folket hen;
Men er du af Svir en Ven,
Kan du meget godt ved dette
Sysselsætte
Mange brave Tömmermænd.

I den strænge Fastetid
Gaa til Lystighed med Flid,
Værre Skæbne ej du frister,
End du mister
Der maaske din sidste Hvid!

Sligt ej meget sige vil; —
Leve Drik og Dans og Spil!
— Vi fra salig *Lars Mathisen*
Har Devisen:
»Lad det kun slaa lige til!«

Ingensinde i dit Liv
Angrer du din Tidsfordriv,
Selv om det dig er beskaaren
Ladegaarden
Her at se i Perspektiv.

Der gives vel dem, der paastaa frækt,
At *Venstre* har ikke lagt mindste Vægt
Paa at virke med Statskapitalerne. —
Det har jo dog stöttet hvert Byggeprojekt,
— For Exempel i Rigsdagslokalerne.

Og Venstres Udvalg saa smukt man saa
Som et Exempel paa Taalmod at staa
For Folket i disse Dage!
Som arbejdslöse de ogsaa gaa,
Dog hörer man aldrig dem klage.

Nej det er blot *Estrup* og hans Kompagni,
Som er den eneste Aarsag i,
At Arbejderne sulte, de Stakler!
Og kunde man blot for dem blive fri,
Saa skete her strax Mirakler.

Saa vilde *Hörup* og *Larsen* maaske
Som de tvende Smaafiske lade sig se
I det törre Morgenblads Örken
Og ende for altid Hungerens Ve,
Ved at ædes af hele Styrken.

Elev-Kritik. Den anden Kritik over *Neuperts* Elev-Koncerter gaves forleden i Bladene, og Præstationerne viste de samme Fortrin og Mangler som tidligere. Dog bör det fremhæves, at man hos *B. T.* fandt Maadehold forbunden med tilstrækkelig Korthed, saa at denne unge Mand synes værdig at skulle træde i *Signales* Spor, ligesom han ogsaa i længere Tid flittig har oversat dennes Artikler. Hvad der forövrigt for os havde störst Interesse paa Repertoiret var Kritiken over *Schumanns* Kvintet. Rigtignok laa det ikke lidt over de ungdommelige Kritikeres Kræfter at skrive denne, og vel lykkedes det dem ikke at slippe rigtig helskindet igjennem den; men imidlertid gav dette Numer os god Lejlighed til at lære flere gode Numre at kjende, og först maa vi da fremhæve Hr. *S.* hvis Foredrag vidnede om en mærkelig Modenhed baade i Opfattelse og Udförelse. Kritiken i »*Nat-Tid.*« udförtes af Hr. *E. H.* paa en meget dillitantmæssig Maade, der dog maaske kan afhjælpes, naar dette pur unge Menneske faar den Overlegenhed, som först vindes med Alderen. Endelig ville vi nævne Hr. *Sekund-Petersen*, som gjerne vil spille *Primo*-Violin. Han skriver ellers af i »*Dags-Telgr.*« og förer her sin Pen rask og kraftig, men selvfölgelig var Opgaven nu af ganske anden Natur, saa at man ikke kan undres over, at hans Kritik i »*Fdl.*« manglede meget i den finere Tone, medens den dog paa den anden Side viste saa godt »Gehör«, at man bör önske og opmuntre Hr. *S.-P.* til vedblivende at söge den Dannelse, uden hvilken man kun bliver Landstingsreferent, men ikke en *E. H.* Det gjælder kun at finde de rette Midler for at naa Maalet. (Frit efter *Fdl.*)

* * *

Spörg *Dr.* Brandes paa Ære i »*Fdl.*«, saa svarer han min Sandten for Lands-Over- samt Hof- og Stads-Retten!

* * *

»Jeg nedlægger min Krone,« sagde *Pio*, »den kaster dog ikke en Ti-Öre af sig.«

Ved Kaffen.

Fru Sörensen, Fru Schröder.

Fru *Sörensen*. Gud, hvor det er længe siden jeg har været hos Dem, söde Fru Schröder, men De véd jo nok, at Grunden har været, at vi har været paa Afgrundens Rand, Sörensen, jeg og alle Börnene, de uskyldige Sjæle, bare formedelst Petroliumnet, men saa i Lördags otte Dages havde vi den store Glæde, at Sörensen fik Akkord med Kreditorerne paa 25 Procent, og det var jo en Guds Lykke, netop som vores Juliane skulde have Bryllup med Jespersen, for De véd jo nok, at Jespersen er etableret og nu gjör i hvide Varer i Christenbernikovstræde Nr. 197 i Stuen, og saa havde vi da ogsaa et rigtig yndigt Bryllup, vi havde saamæn bedt over tresindstyve Mennesker, og det var i Helliggjæstes, de blev viede, og saa tog vi til Hotel d'Angleterre, for man kan ved Gud ikke være bekjendt at gjöre saadan Noget hjemme. Vi fik ti Retter Mad, Rödvin, Sherry, Rhinskvin, Champagne og Balduin Dahls Orchester. De skulde egentlig have været med, söde Fru Schröder, men destoværre kom Jespersens gamle Onkel, Lysestöberen, som vi havde haabet skulde sige Nej, og saa var der ingen Plads. Han er for Resten dövstum, stakkels Mand, saa han gjorde ikke Andet end spise og drikke og var der Noget, han syntes om, saa gryntede han, og det skulde nu netop træffe sig saa uheldig, at hver Gang Nogen holdt Tale, saa gryntede Lysestöberen, Sörensen havde skrevet saadan en nydelig Sang, jeg har den ikke med, men jeg kan den udenad, den gik paa en dejlig ung Ridder og endte saadan:

Gid Lykken Dem fölge i mange mange Aar,
Langt flere end Nogen kan ane,
Ej bedre en Sjæl vist en anden forstaar
End Jespersen sin Juliane.

De To blev til Et, og til Et blev de To
Paa Livets den langtrukne Bane,
Christenbernikovstræde vil hilse dem fro,
Vor Jespersen og Juliane!

Saa gribe vi Bægeret og tömme det ud,
Thi saa var det Fædrenes Vane.
En Skaal for vor Brudgom, en Skaal for vor Brud,
For Jespersen og Juliane!

Jeg græd saamæn, saa det rystede i mig, men saa rejste Onkel Madsen, Kancelliraaden sig og sagde, at der var et Maal, vi Alle stræbte efter, og det var ikke vort Modersmaal for det havde vi havt fra ganske Lille af, og det var heller ikke Metermaalet, for det kunde blive vanskeligt nok for Jespersen, naar han huskede paa det gamle Ord, at med det Maal, hvormed I tilmaales, skulde I atter maale Andre, og naar han nu havde kjöbt hvide Varer efter Alen og skulde sælge det igjen efter Meter, saa var den svær at regne ud. Nej det var det Maal, Jespersen i Dag havde naaet, det var Giftermaalet, han mente, og han vilde udbringe en Skaal for, at Jespersen, der nu havde víst, at han ikke var nogen Undermaaler, men en tapper Maalstræver, maatte i dette sit Giftermaal nyde et umaaleligt Overmaal af fortjent Lykke. Saa drak vi Jespersens Skaal, og Jespersen talte for Sörensen og Sörensen for Madsen og Madsen igjen for mig, og den Eneste, der ikke raabte Hurra, var Lysestöberen, men han var jo undskyldt, stakkels Mand. Saa dansede vi og morede os saa guddommelig. — Det er rigtig kjedeligt for Dem, at De ikke var med, sode Fru Schröder.

Fra »den nordiske Bogverden«

— Har De »*Belevenhed og selskabelig Dannelse*«?

— Kan De ikke sjælpe dem med »*Haandbog i god Tone for Herrer*«?

Hönen med de gyldne Æg.

C. Doré invenit. Punch deliniavit.

Der var en Bonde i Landet,
Han havde en Höne blandt andet.
At lægge Guldæg var Hönens Fag,
Og den gav nu et hver evige Dag.
— Da tænkte den Bondemand som saa:
»Et Guldæg om Dagen skal fedt forslaa,
Nej fik jeg dem alle paa én Gang ud,
Hvor blev jeg da rig, du söde Gud!«

Begjærligheds fule Dæmon fik Magt
Og hviskede stadig til ham: »Slagt!«
— Da tog han sin Kniv, skar Hönen op
Og undersögte nöje dens Krop.
Men ikke en Gang en Skal han fandt:
De ædle Guldkorn for stedse forsvandt.
— Sit »Experiment« fik kun slet han betalt,
Og det var i Grunden slet ikke saa galt.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder samt paa Bladets Kontor Østergade № 26, fra 1ste April: „Ny Adelgade № 3."

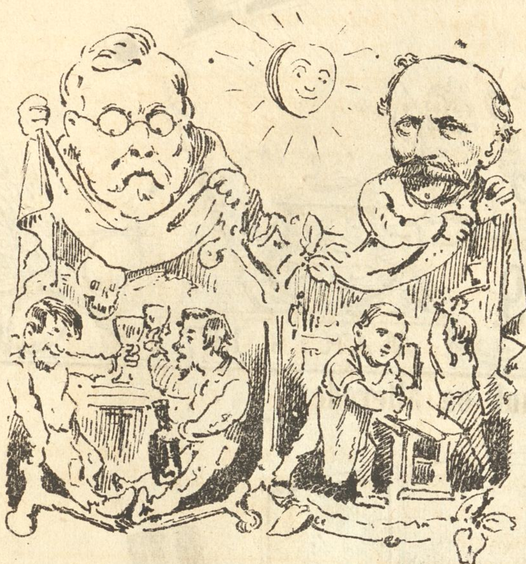
Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26, Kjøbenhavn.

Saa ung, saa smuk og allerede!

— Og tænk Dig saa det nydelige Menneske! Han gaar saamænd allerede i *Figaro*!
— Gud! Nej da?
— Jo, jeg har selv set ham derude.

De to Millioner.

Paa Nörrefælled et Möde blev holdt,
Man talte om ledige Arme.
Vejret var raat og temmelig koldt,
Men Talerne, de var »varme«!

En Deputation den selvsamme Dag
Blev sendt til *Christoffer Krabbe*;
Den skulde tale Arbejdets Sag
Og iled' paa Födderne rappe.

Den store Mand, som til mangen Daad
Og mangt et Storværk var Fadder,
Han vidste her dog næppe nok Raad:
En Sludder de fik for en Sladder!

Til Ministeriets Chef de gik,
Og haardt de gik ham paa Klingen;
Og den Besked de endelig fik:
Han skulde tænke paa Tingen.

Han tænkte i Dage, han tænkte i tre
Og mulig endnu i flere,
Og en skönne Dag man fik ham at se
Et Lovforslag at levere.

Og det gik ud paa en hel Million
Til Laans til alle Kommunerne,
Den skulde hjælpe hver fattig Person
Fra Halmen lige i Dynerne.

»Föj!« tænkte *Krabbe*, »ja, den var go'!
Nej, *Estrup*! den gaar dog ikke!
Und kommst Du mir so, so komm' ich Dir so.
For det er en Trumf, vi maa stikke!»

Og *Berg* og han lagde He'det i Blöd —
Det gjaldt Populariteterne!
Og fra dem begge i Samklang löd:
»Ja, nu maa vi op med Moneterne.

»Naar *Estrup* vil laane dem en Million«
Sa'e *Berg*, »saa tror jeg paa Ære,
At saa vil jeg sige for min Person,
Jeg vil Millionen forære!«

Saa böd de hinanden over med Glans,
De, Statens de vise Fædre —
Men *Pio* og Fröken *Lilienkrantz*,
De grinte nok: »Ingen bedre?«

Med Gaardmandsklassens Sparsommelighed
Man som sædvanlig sit Kors har;
Men *Berg* vil vide at gjöre Besked,
Og sige han vil til sit Forsvar:

»Naar ikke jeg faar et Æble igjen,
Min Pære — ret ingen faar den!
Men kan jeg chikanere en Ven,
Saa giver jeg gjerne Skjorten!«

Punch drömmer.

Punch skulde ikke have gjort Nar ad *Nemesis*! Nemesis er fæl! Hvem skulde nu have tænkt, at Professor *Goldschmidts* Udsagn, at Nemesis var det Samme, som naar Kong Pharao eller en anden gammel Ægypter raabte *Abræk* eller saadan Noget ved en eller anden Lejlighed, indeholdt den bogstaveligste Sandhed? Nemesis og Abræk er det Samme. Eller var det maaskee ikke Nemesis, som »*Punch*« fornam, da han forleden Aften kom hjem fra et muntert Gilde og ligesom hin Kong Pharao gjentagne Gange maatte udbryde A b ræk! Nemesis var det, at han sov saa slet om Natten, og fremfor Alt Nemesis, at *Punch* drömte, han var en ung Venstremand og Skolelærer af Profession! Saa gik det som i Andersens Eventyr, »*Fyrtöiet*«.

Punch kom marscherende henad Landevejen: En to! En to! han havde en A. B. C. under Armen og et Birkeris i Haanden, for han kom netop fra Skolen og skulde op i Tinget. Saa mödte han gamle *I. A. Hansen*, han var saa ækel, han havde et stort Bundt Pindebrænde paa Ryggen. Han sagde: »God Aften Skolelærer, hvor Du har et pænt Birkeris og en stor A. B. C! Du er en rigtig Seminarist! Nu skal Du faa saa mange Penge, Du vil have.» — «Tak skal Du have, Du gamle I. A Hansen,« sagde *Punch*.

»Kan Du sé det store Træ,« sagde I. A. Hansen. »Det er hult, men nede paa Bunden ligger der en Portefeuille, den skal Du hente til mig, jeg er for gammel til selv at kravle derned efter den. Der staar tre Kister med Penge dernede, dem kan Du tage saa. Ovenpaa Kisterne ligger

der tre store Hunde, men Du skal bare hilse Dem fra mig, saa gjör de ikke Noget.«

Punch gjorde, som I. A. Hansen havde sagt, og han kom lykkelig og vel ned paa Bunden af Træet, og der var tre Rum. I det förste stod der en stor Æske med Paaskrift »*Brandkasse*«; den var fuld af To-Örer og ovenpaa den laa der en lille Hansen med Öine saa store som Tekopper. Han flyttede sig og *Punch* fyldte Lommerne med To-Örer. Saa gik han ind i det næste Rum. Der stod en stor Kasse, det var en Sparekasse, den var fuld af Kroner, og ovenpaa den laa gamle *Alberti* og saa paa Punch med Öjne saa store som Möllehjul. Punch hilste fra I. A. Hansen, men Alberti brummede og sagde, at I. A. Hansen fik saa mange Penge sidst han var der, han fik ikke flere. Han blev ved at sige Nej, men saa knubsede *Punch* ham, og saa gav han Kjöb. *Punch* smed Örerne og tog Kroner i Stedet. Saa gik han ind i det tredie Rum. Der var ingen Portefeuille at se, men der stod en stor stor Kiste, den var revnet midt igjennem, og paa den ene Side stod der »*Vestsjællandsk Folkebank.*« Den var fuld af Albertiske Svovlsyreaktier og ovenpaa den laa *Tauber*, og han havde Öjne som Rundetaarn og hans Gebiss var fælt at se til, det skinnede ordenlig i Mörket.

»Bare han ikke æder mig!« tænkte *Punch* og gik lidt nærmere, men da han saa, hvor forsulten Tauber stirrede paa ham blev han bange, opgav med Et Eventyret, Prindsessen og det halve Kongerige Bogö og smurte Haser det Bedste, han havde lært. Han stoppede ikke, för han stod paa Slotspladsen paa Christiansborg.

Der saa underligt ud. Det var Foraar. Rundt omkring ham laa der store smeltende Snedriver. Det var lutter Aktieselskaber, der blev til Vand. Det var ikke rent Vand altsammen, der var meget Mudder og Grums imellem. Det Hele lignede mest en Törvemose. Aktionærerne havde dog bragt deres paa det Törre. De stode i bare Skjorter og frös oppe paa Börsrampen og saa ud som en Klynge Vintergække. Det var slet ikke hyggeligt, og *Punch* skyndte sig afsted for at komme op i Rigsdagen. Men en ny Overraskelse mödte ham. Adgangen til Slottet var spærret af en Kordon af Politibetjente og Husarer.

»Hvadbehager?« spurgte *Punch.* »Er der kanske Revolution? Hvor er Bergs Artilleri?«

»Nej det er Pesten«, svarede en Politibetjent.

»Pesten! *Cholera morbus!*«

»Nej saa galt er det ikke; det er Kvægpesten, der er brudt lös deroppe. Det er snavs med Besætningen. Sygdommen er især haard ved Sjællænderne, den jydske Race er sejgere.«

»Naa det er derfor der er afspærret.«

»Ja vel er det det, men det nytter inte, det nytter inte til noget. Der er allerede sluppet En igjennem.«

»Dog vel aldrig Chresten Bogö!«

»Nej han er inte af den Slags, der gaar igjennem Naaleöjer eller Nöglehuller. Nej det er en af Morgenbladets smaa Sorte, og det er den aller ondskabsfuldeste; nu render han omkring og bider og udbreder Smitten. Tag Dem iagt for ham, go'e Herre!«

I det samme fölte *Punch* Noget paa Haandleddet. En Gysen gjennemfor ham. Han saa en lille sort Prik, fölte et Stik, skreg höjt — og vaagnede.

Mosefund.

I *Lundergaards* Mose, hvor Törvene gror,
Og Mosekonen hun brygger,
Stod Törveskæret i bedste Flor;
Man haabed' at vinde en Rigdom stor,
— Ak, Haabet gik rent i Stykker!

Forretningen blev saa godt begyndt:
Man lavede Törv i Masse,
Men Udbyttet blev ulovlig tyndt;
Man anvendte Törv i Stedet for Mont
Til at fylde den tomme Kasse.

De stakkels Törv, de uskyldige smaa,
Maatte döje mest under Krisen;
En ublid Skæbne de monne faa,
Thi sögte man dem i Hartkorn at slaa:
Man solgte dem langt under Prisen.

En sær ulidelig Skæbne er voldt
De Stakler, der bleve paa Mosen;
De véd hverken, om de er kjöbt eller solgt,
Som synonyme de ikke bli'er holdt
Med det reneste Bröd i Posen.

Heraf er det meget let at forstaa
At Sagen bringes til Ende
Med en Moral, der lyder som saa,
At Törv er et Mineral, hvorpaa
Man meget godt kan sig brænde.

Kjenderen.

— Hvad er det dog? Hvordan har De det?
— Aah jeg er saa daarlig i min Mave.
— Död og Pine! De har da ikke drukket af Deres egen Portvin?

Kjenderne.

Med And-agt om den mekaniske And
Er samlet en indsigtsfuld Skare.
At Sagkundskab her de medbringe kan,
Er noget vi ofte erfare.

Thi de, der beværte den hele Stad
Fra Morgen til Aftenens Ende
Med udsögt og rigelig Andemad,
Til Andemadstræv maa kjende.

Og Andens Fordöjeorganer kan
Paa en Maade, som ikke man aner,
De selvsamme Stoffer bringe i Stand
Som tit deres egne »Organer«.

Nepotisme.

Min Sön, om Du vil i Verden frem,
Saa vid, at en Vej, særdeles bekvem,
Dig hurtig til Maalet kan före:
Ifald Du en vis Person kan faa
Til Morbroder, saa kan jeg tröstig spaa,
At hurtig Du Lykke vil gjöre.

Er Du med bemeldte Mand i Slægt
Og tages af ham i Varetægt,
Vil hurtig Du avancere,
De bedste Bestillinger opnaa Du vil,
Selv om Du i Regning kun drev det til
Lidt Færdighed i at hallvere.

Og kan Du blot saa meget Geografi,
At Landet, som Holbæk ligger i,
Du paa dine Kort kan finde,
Saa kan Du tage Rottekrudt paa,
At ingen vil Dig af Marken slaa,
Men at Du Spillet maa vinde.

Men glem, min Sön! fremfor Alting ej,
At fuld af Torne er Livets Vej
Og trang at vandre til Ende!
Derfor, kan til Höjre Du ej komme frem,
Er Vejen til Venstre fast ligesaa nem,
Saa skal Du derhen Dig vende.

Om ej Du ejer paa Hagen et Dun,
Men er Svigersön af en Folketribun,
Saa har Du ej Grund til at klage,
I Folketinget Du Plads vil faa,
Der kan din Ungdomstid du forslaa
I glade sexkronede Dage.

Ja husk, min Sön! fremfor al Ting paa,
At skal det Dig godt i Verden gaa,
Maa Du ikke en Morbroder savne,
Naar han kan mere end Fadervor,
Kan Du vente forinden ret mange Aar
Som Klokker i Grenaa at havne.

Overlampepudserens Dagbog.

Magrethes Noveller. Det er kjedeligt for vos i denne Tid a her er saadan en Uro over. Vi slider aa slæver i'et immervæk med Forandringer. Nu er osse Schram daarli — har du inte Severine hört hvad han feiler? — Magrethes Noveller gaar meget godt, hvad det dog er en Fornöjelse at sé paa saadan en Komedie, næste Gang ska jeg aabenbare dig noeet mere om de Dele, i Aften har jeg en stor Nyhed som jeg ska aabenbare.

Ser Du kjære Severine! Da jeg önsker a Du ska lære Petersen nöjre a kjende, har jeg inviteret ham til en bædre Middag paa Söndag. En bædre Middag værker behaveligt paa Föieliheden aa gjör Hjertet blödt med lidt Vin til. Saa er der osse det i Vejen Severine, som vi maa ta under Overvejelse, a han agter a söje om a blie vores höje Sjef, dersom da at sie Komunen ska overta vos til Sommer. Det blier Enden paa'et sae di omme i Krumkagen i Aftes. Saa tar di en Borger sier han eller en Rodemester til Sjef etter en Pröve som ska leveres a paa Raadhuset. Först sir jeg saa til han begrunnet paa a jeg tænkte a det var Löjer:» Du er morsom Petersen, sir jeg, grulig morsom«, — »Det er jeg osse sir han Andresen men inte for nærværenes Öjeblik, da jeg er betaen a. Alvorlighed.« »Naa, saa det er du,« sir jeg. »Ja sir han, gaar di den Vej med Skinken, saa holler jeg mig til mit Borgerskab aa mine Talenter«. »Allabonör sir jeg, det ka du, des formedelst a du har Talenter, men jeg vidste inte a du hadde Borgerskab.« »Jo, sir han, det er en Nedarvelse fra min Bedstefar« »Naa saadan sir jeg, ja saa er der jo inte noet i Vejen for a du betræder den Vej med Alvor som du lie fra du kom hjem fra Australien har bebudet gjennem din person Petersen.« »Ja sir han aa gjennem mit program, som jeg ska aabenbare dig, jeg ska tale Sandhedens Röst for dem, aa mine Ord ska klingre for dem som Guldævler i Sölvskaaler.« I desse Öjeblik som han sae det Severine ble Petersen meget större end han plejer, og oplöftene, hvorpaa han laa Haanden med Höjhed op paa Skuldren a mig. »Andresen sir han saa tilsist, vores Tid ser du er i Gjæring — ser du aa lie paa Grænsen a Oplösningen. Teerierne mylre En om Örene lisom Myggerne om Aftningen, staa fast Andresen aa la dine Livserfaringer være Grunpillerne for mine Planer' til Eferverdnen vos til Ære aa Samfundet Andresen til Behagelihed,« hvorefter han aabenbarede mig noet a Programmet. Dersom det nu bare ku gaa paa den Maade som han vil foreslaa, saa kunde det blie deiligt. I Fremtiden ska ingen sir han a vore Kunstnere ha Gasie aa heller ingen fö men bare noen Lommepenge. Saa ska di ha Kost aa Losie aa Ildebrand aa Opvartning hos Komunen paa en a Palærne som ska indrettes til dem med en Skilvagt udenfor. Paa Palæen ska der ansættes en Spisevært aa en Skaffer som ska læse tilbords aa en Pedel. For a styrke Bevistheden til Indretningen aa overbevise Beboerne om en reel Behandling aa en god Omgang ska Tauber udnævnes til Spisevært aa Edvard Brandes til Skaffer. Blir Zahle inte Professer imens ska Petersen

nok skaffe ham Pedelposten. — Al Tjeneste udenfor Theatret blir forbudt. Ingen maa blie syg mere en ? Gange om Aaret. Om Sommeren ska Spiseværten aa Skafferen reise om med det Hele til Bönderne aa gi Forestellinger, for a verke paa Oplysningen. Om Söndagen ska Sjefen spise paa Anstalten, læse Rollerne op for dem aa uddele Lommepengene. Om Hverdagen gjöre Kur til Damerne og besörge Avertissementerne til Bladene. Sjefens Person er ukrænkelig, om han gjör nok saa mange Sjenistreger maa der ingen tale om det, for saa mister Konstnerne deres Lommepenge og Frigængerne deres Fribilletter. Digterne ska digte ellers faar di inte Lov til a gaa i Komedien.

Paa di Aftener som der inte spilles er der paa Palæen selskabelig Beværtning mellem Digterne, Sjurnalisterne og Kunstnerne, men Sjurnalisterne ska' fora holle paa Tonen holle Mund til alle di Grovheder som faller a til dem om Aftningen. Jeg gir dig nu det jeg ka huske a Programmet. Naaer di derben med Petersen ska en ny Stjerne gaa op aa lyse for vores Tempel til Ære for den nuværenes slægt aa den som komme bagetter. —

Din hengivnes Fader.

I Kasino.

To Sjæle og (hver) en Tanke.

— Naa, hvad synes De saa om »Ørkenens Sön?«

— Jeg synes, det er noget langtrukkent. Den *Friedrich Halm* burde egentlig hedde Langhalm.

— Aa ja, eller hvad siger De, om man paa Grund af Stykkets sövndyssende Egenskaber kaldte ham for Sengehalm?

En Folcke-Wiise.

Det war Jomfrw Dannemarck,
War sig en staatz-moe prwd;
Lysted det hende till Messen att gange
Alt wdi sit grwndloffs-skrwd.

Det waar jomfrw Dannemarck
Bleff deraf siug oc laa;
Det da waar dend ædele Rigsdag,
Ganger hende till oc fraa.

Det war jomfrw Dannemarck,
Waar lact oppaa siuge-leye;
Hwn haffuer et korn-ax paa høyre siide
Oc paa wenstre en springendiss Reye.

Til høyre hun haffuer et koren-ax,
Til wenster en reye wdi Spring;
Till høyre hwn haffuer sine swld-troe mend,
Till wenster sitt folcke-thing.

Dett da mæled dend ædele staatz-moe
Wdaff stor sorrig oc vee:
„Bringe I mig dend liiden wrt,
Jeg monne wdi Drømme see."

„Fanger jeg ey dend liiden wrt,
Provisoria heeder dens naffn,
Aldrig saa worder jeg kartzk igjen
Oc aldrig nogen mand till gaffn."

„Haffuer jeg nu saa mangen god hoffmand
Oc mangen en kiempe bold;
Endda tør ingen woffue sit liff
Att frie mig fraa dødsens vold."

Det war dend smaa-dreng Estrwp.
Bilde eene woffue sitt liff;
Det waar dett ædele folcke-thing,
Det ypped med hannem en kiff.

„Slig en blomst, som thu leeder om,
Er icke wdi werden till;
Bliffue du her, liiden Estrwp
Oc sette ey liffuet paa spil.

„Bliffue du her liiden Estrwp;
Wi wille dig saa nødigen miste;
Acte du ey paa Drømme-siuner
Oc lade dig icke friste."

Dett war dend smaa-dreng Estrwp,
Hannem skremte huercken trold eller duerg;
Reed hand saa gjennem bwndløse Kiær
Offuer broer oc offuer berg.

Reed hand offuer høgs-broe oc berg
I Dage oc Uger fem,
Till hand fandt dend Troldoms-wrt
Att bringe dend jomfrw hjem.

Fandt hand saa dend liiden wrt
Provisoria monne de dend kalde;
Opp da sprwnge de gyllene Dørre
Oc laase oc rigler med alle.

Tack haffue dend liiden smaa-dreng
Waar jomfrwen troe oc huld,
Tog hand saa, saameget hannem lysted
Aff sølff oc hin røden gwld.

Tack haffue dett ædele folcke-thing,
Haffuer jorden saa well beredt,
Att blomsten wil triffues oc bære frwet,
Som aldrig mand haffuer seet.

Hil wære dend wrt *Provisoria*,
Som wngen herr Estrwp monne skaffe!
Dend gjør saa got som *Cichoria*
Wdi wor forfattnings-caffe!

„Boeuf paa en anden Maade.“

cfr. *Kogebog for smaa Statshusholdning*

FINANTSLOVEN

Sult er maaske den bedste Kok;
Dog vil den intet Bifald möde
Fra dem, der mer end længe nok
Trakteret blev med -- Sulteföde.

Men Maden under dette Laag
Er delikat til Punkt og Prikke,
Skönt efter »Venstres« Kogebog
Det er den ganske sikkert ikke.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Østergade № 26, fra 1ste April: „**Ny Adelgade № 3**“

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26, Kjøbenhavn.

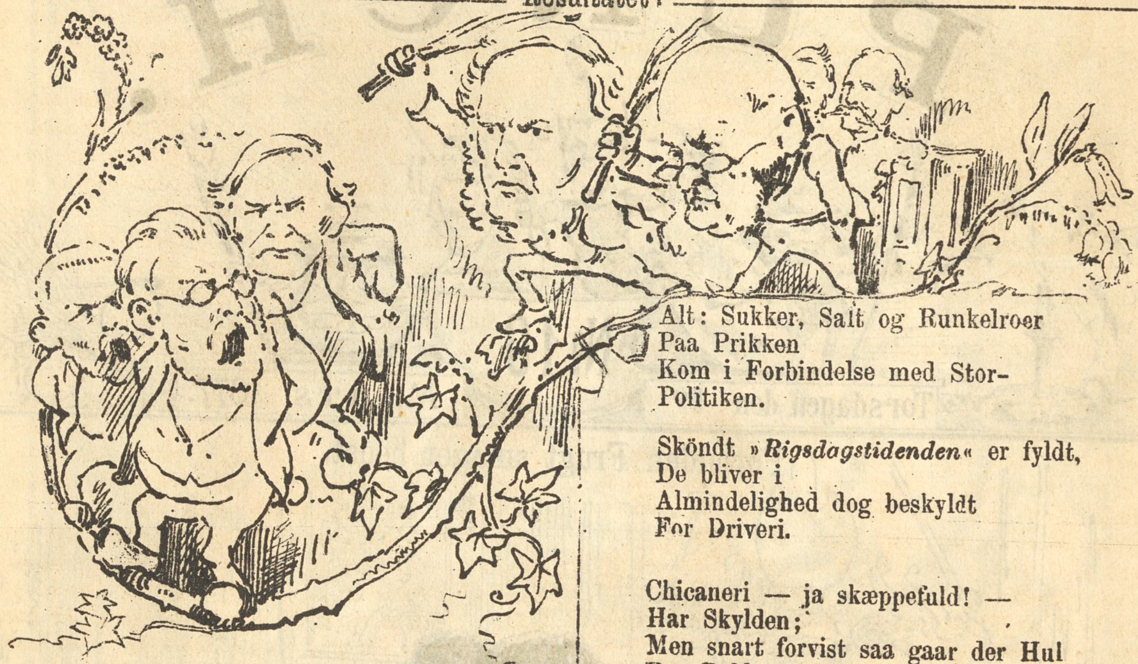

Forbuden Frugt smager bedst.

— Det er dog vel aldrig »Fru Marie Grubbe«? — Nej — For den maa Du endelig ikke læse. Jeg kom ganske uskyldig til at se i den, men den er farlig for os stakkels Kvinder, — Du kan tænke Dig (hvisker) —

— Ih, Du söde Gud, — jeg tror virkelig, at jeg endnu i Dag vil spörge om den paa Lejebiblioteket — bare for at höre, om de virkelig skulde have den Slags Böger der.

Resultatet?

Alvorligt sad de vise Mænd
Paa Tinge.
Og megen Visdoms Tale — den
Mon klinge.

Paa sjette Maaned alt den klang,
Beskyttet.
Og over hele Dannevang
Man lytted'.

Den Visdoms Tale klang vel smukt
I Salen;
Men endnu saa man ingen Frugt
Af Talen.

Hvad Under, at man blev lidt gal
I Skrallen
Ved dette Snakkebakkanal
I Hallen!

Veltalenhed er, som man si'er,
En Nydelse;
Men af for megen Tale bli'er
Fortrydelse!

Et Halvaar snart er svundet hen.
Man fandt i
Det Andet ej end »Om igjen!«
Bestandig.

Endnu er ingen Lov frembragt
Af Vigtighed.
Man vandrer fremad med abstrakt
Forsigtighed!

Man er omtrent saa doktrinær
Som muligt;
Og Skolelærerne det klæ'er
Dog gruligt!

Alt: Sukker, Salt og Runkelroer
Paa Prikken
Kom i Forbindelse med Stor-
Politiken.

Skjöndt »*Rigsdagstidenden*« er fyldt,
De bliver i
Almindelighed dog beskyldt
For Driveri.

Chicaneri — ja skæppefuld! —
Har Skylden;
Men snart forvist saa gaar der Hul
Paa Bylden!

Vort Landsting gi'er dem deres Fedt
For Sjovet.
Og Folketinget er vist lidt
Benavet!

I alt Fald »*Morgenbladet*« har
For nylig'
Havt flere »Ledere« med svar-
e Hyl i.

At man har spilt for höjt et Spil,
Man föler,
Og för endnu der er slaa't til,
Man bröler.

Paa Forhaand er man dygtig grov
Og siger
En hel Del Næsvished til Ploug
Og Krieger.

Men deraf klart man skue kan
Beviset
Paa, at paa Forhaand föler man
Alt Riset.

De inden Föje sikkert vil
Bekjende,
At deres Færd vil svie til
Der Ende!

Det gaar ej, det Chicaneri,
Som hidtil.
Vort Landsting derfor sætte vi
Vor Lid til!

Hvis ikke Alt i Staa skal gaa.
Slaa fast da:
O Landsting! Her skal Skabet staa
Og Basta!

Kritikker og Portrætter.

I. Mikkel.

»Det gjör ikke noget, hvor man er födt, blot man er födt,« siger *Taine*, og denne klassiske Udtalelse kan i fuldeste Maal anvendes paa ovennævnte Kunstner. Födt d. 5te Marts 1876 i Smörum i et Udhus, der ifölge *Traps* topografiske Beskrivelse af Kongeriget Danmark fordum var brugt til Svinehus (dog hvad siger det, *Christina Nilssons* Barndomshjem var jo heller ikke for elegant), saa han sig efter syv Ugers Forlöb berövet baade Fader og Moder. Faderen var nemlig Naboens, og Moderen skulde levere Mælk til Staden. Forladt af Alle i denne Verden og overladt til Ensomheden begyndte hans rige Anlæg at udvikle sig; hans Tanker fik höjere Flugt og derfor kröb han tilsidst op paa Naboens Tag, hvorfra videre Syner aabnede sig for hans Blik, indtil man med stort Besvær atter fik ham ned. Dog skulde denne Stræben mod det Höjere skjöndt saa prosaisk dog blive det förste om end kun ufuldkomne Skridt paa hans glimrende Kunstnerbane. Det var atter her, ligesom fordum i Rom med *Thorvaldsen*, en Englænder, der gjorde Udslaget. *Mr. Wilson* gik forbi. Blændet af en saa udpræget Intelligens hos et saa lille Væsen, standsede Britten, sagde ikke noget, men tog den unge Talentfulde under Armen og bortfjernede sig, idet han tilkastede den protestnedlæggende Fosterfader sin sprækkede Börs. Nu var *Mikkels* Lykke gjort: Uddannet paa det omhyggeligste af Udlandets koreografiske Koryfæer har han, efterat vor geniale Hofballetdigter *Bournonville* selv har fuldendt hans klassiske Udvikling, til Dato flöjet Verden rundt og i alle Hovedstæder höstet Bifald og Triumf paa Triumf. Stærkt paavirket af *Kristina Nilsson* er det först nu, han gæster sit Fædreland, hvor vi haabe han vil blive Gjenstand for de samme glimrende Ovationer. der blev den berömte svenske Nattergal til Del, thi Kunsten har jo altid haft et Fristed og fundet aabne Arme overalt i Nordens Athen, undtagen paa den nationale Scene. (I Parenthes bemærket, hvorfor har det kongl. Teaters Bestyrelse som sædvanlig vist sig sit forældede Program tro ved ikke at give denne Kunstner Lejlighed til at optræde som Gjæst i Lighed med *Trebelli* og *Behrens*?) Dog Nattergalens Sang er lige skjön hvad enten Fuglens Triller lyde fra et forgyldt Gitter eller et fortinnet Staaltraadsbur, siger *Sainte Beuve*, og derfor har vor intelligente Landsmand ogsaa valgt den tarveligste Scene til sin Virkekreds, men som derved er bleven desto mere forherliget. Det er i det lille Teater paa Vesterbro, der ligesom *Théâtre français* og Burgteatret i Wien er ejendommeligt baade ved sit tarvelige Ydre og ved sin sölede Indgang, at vor Kunstner har taget Bo; dog naar man har set ham, fortryder man ikke, man er gaaet gjennem Vand, man löb gjerne gjennem Ild med for hans Skyld. Vi ville ikke her dvæle ved hans enkelte Præstationer, der alle ere uovertræffelige og klassiske; vi ville kun drage Parallellen imellem ham og de störste sceniske Kunstnere, vi have haft Leilighed til at se og beundre paa vore Rejser, men hvis Mimik og Plastik desværre træder i Skygge, saasnart man har set vor Mikkel.

Först hans Entré! Det dristige Kast med Hovedet, i det han föler sig sin Kunst og Overlegenhed bevidst, er mere guddommeligt end jordisk. Apollo Belvedere har kun dette Sving og dette Udtryk af Höjhed. Dernæst hans Fodskifte i den vanskelige Ballance paa Stoleryggen. Jeg har kun set *Sarah Bernard* tilnærmelsesvis sætte sine Födder frem paa denne Maade.

Man skulde endvidere tro, at *Croizette* var paavirket af vor Kunstners Hoftesvingninger og Legemsbevægelser, naar han producerer sig paa slap Line, og havde haft ham för Öje, da hun udarbejdede Forgiftningsscenen i *Sphinxen*, og sandelig hun kunde ikke haft noget bedre Forbillede. Endelig hans *Sortie* efter endt Præstation. Læser man ikke i Blik og Miner, at kunde denne vor berömte Gedebuk tale, vilde han udbryde med hin gigantiske Virtuos og Kunstner, der har kastet Verdensberömmelse og Glans over vor Dyrehavsbakke: »Oho, mine erede Damer aa Herre! Jæ har aldrig vaaren saa glaj som i Da!« Dog lad ham ikke blot være glad for én Dag! gid *Mikkel* maa gaa videre frem endnu og ikke slaa sig til Ro paa sine Lavrbær. Sluttelig, i Parenthes bemærket, synes vi, at der her var Anledning for det kongl Teaters Chef til at engagere vor Kunstner, om det endda kun var som Gæst. Vi kunde da faa *Dinorah* paa Scenen, og selv om Udförelsen af Sangpartierne var mangelfuld som sædvanlig vilde vi dog for Gedens Vedkommende ikke skuffes ved *Mikkels* Udförelse af dette Parti.

Æ-Bæ.

Klart nok.

— Hör, hvorfor maatte nu Kaptajn *Jensen* ikke forleden faa Lov af *Krabbe* til at sige, at de infame Artikler i *Göteborg Sjöfarts- och Handels-Tidning* var Smædeartikler?

— Nej, jeg tror De vil! (hvisker ham i Öret.)

— Er de skrevne her i Byen?!

— Ja, det kan De da nok begribe!

— Nej, hvem skulde kunne gjöre det?

— Aa De kan jo tage det förste det bedste Numer af *Morgenbladet*, saa finder De Penne nok »af den Slags.«

— Ja, men hvor faar de dem fra?

— De skærer dem af *Ravne*fjer.

Et fristende Tilbud.

— Væs'a'tig! go'e Herre, dejlige, store, söde Messina! 5 Öre pr. Styk!! — saa ka' Ði sæl rave.

Periculum in mora.

— Næ Jens, la vos barestens goe, hinner Damen der sae jo, Löven kommer denne Vej.
— Aa Fa'en heller?
— Jou la vos dov goe, man ka nu aldri vie, hva saa'n et Spetakel ka hitte po.

»Punkterne«.

Nu nærmer sig Kampen, og Faren er stor
Og Trommerne röres for Fronten.
— Man drages i Minde Napoleons Ord,
Der en Gang rundt gjennem Verden foer,
Om »Punkterne« i Horizonten.

De Punkter, han öjnede, var som bekjendt
Noget sorte, det fik man at vide,
Og ikke af den Slags, der ses omtrent
Af hver Deliriumspatient.
— Havde blot han set dem i Tide.

Det var sorte preussiske Örne han saa;
Rundt om i Luften de fore,
Som Punkter de syntes for mange at staa
Thi langtfra tog de sig ud som smaa,
Men nærved som glubende store.

Thi pludselig styrted' en Dag de ned
Som rovbegjærlige Gribbe,
En skrækkelig Medfart Gallien led,
Fordi dens Hane sin Aarvaagenhed
Kunde letsindig slippe.

Hos os, hvor Debatter om Smör og Fedt
Ideerne overstemme,
Hvor Fremskridt og Sneglefart regnes for et,
Har vi af Tiden lært meget for Lidt
Og lidt for meget vi glemme.

Her dukked' fornylig i Synskredsen frem
Nogle Punkter, tilstrækkelig sorte,
I Antal vare de hele fem,
Skjöndt helt er vist ikke et af dem,
Naar de slippe fra Landstingets Porte.

Vel siger *Morgenbladet* saa smukt,
At disse Punkter, man skuer,
— Mod hvilke Estrup sin Magt har brugt,
For i Tide at standse dem i deres Flugt,
— Er ikkun uskyldige Fluer.

Men Punkterne, Bladet forsöger paa
At fremstille som Bagateller,
Kan ikkun i Frastand se ud som smaa,
Men nærved med Næb og Klöer de staa,
Naar deres Ankomst de melder.

Og mulig vil det, hvorom til Strid
Partierne sammentörne,
I den forestaaende Afbankningstid
Trække den Slags sorte Punkter herhid,
Som kaldes for preussiske Örne.

Saa kommer det an paa, om Bergs System,
Det folke-parlamentariske,
Dog ikke slar over i sit Extrem,
Og om Bismarck ej löser det hele Problem
Ved sit eget System — det summariske.

Overlampepudserens Dagbog.

Ferréol og Trubaduren. Naar man degter Severine, store Værker med extrakte Gjenstande for Öinene aa faar mange Læsere, som oplyser den ene med den anden til Begrivelse a det Hele, saadan a man etterhaands blir overgien til Betaelse a hva det skal være for noget, ligesom f. Ex. med hans Nemesis, hva er'et nu han hedder, saa er'et til Gavn aa Glæde for Digteren, men naar man inte skriver andet end sin natlige Dagbog for en eneste Læser, Severine, som inte forstaar'en, saa vil jeg nok sie, a man blir betaen a en krænkenes Smerte, lisom jeg vil sie, omtrentlig som naar Faen læser Biblen. Jeg vil sie Dig Severine, a Du miskjender Petersen. Petersen er en Personlihed — ved Du hva en Personlighed er for noet? — et Subjekt, ser Du, med Omlöv aa Talegaver, naar han er i Humör, aa Dögtihed — han er faarekommende mod di Undergivne lisom mod di Overgivne, men han elsker det Bestaaenes, lisom jeg, aa han holder fast paa'et, lisom jeg, naar det duer noet, men det som ka gi vores Tempel Glans aa Ære, stiller han foran det dunkle aa forlorne, aa derfor er'et a han vil ta fat, naar Forbedringen kommer, som han arbeider paa til Maalet, lisom Myren i den tavse Skov. Ser Du saadan er han, aa det ska vi takke ham for. Aa saa sku Du höre ham, naar Forklaringen kommer over ham, saa er han i sit Element. — »Hva er Kunst,« sir han i Aftes til mig, lisom vi staar allerbedst. »Kunst? det er en Ettergjörelse sir jeg a Naturen.« »Nej, gu er'et ei nei, sir han, det er Omkalfatning a'en, forstaar Du, med det Skjönne for Öinene til Belæring aa Dannelse. Tror Du kanskesens sir han, a Ferréol er et Kunststykke til Ære for vores Sene aa til Forædling a vores Publikum, saa tror Du feil Andresen. Jeg sier Dig, a det er noet a det pinligste som jeg har oplevet til Fortrydelse for mine 2 Kroner, aa jeg hadde hat mere Glæde a Krumkagen om Aftningen med lidt Öl til end a pines med den Retshistorie, som di heller sku ha giet til Wátt; der einer sig for di Dele. Naar Du læser idag i Morgenbladet, a *E. B.* sir a di inte spillede den godt herovre. saa kerer Du Dig natyrligvis inte mere om hva det *B.* sir end hva Din Ule skrir op om, for det var jo osse ham som sae, vi maatte endeli skynne vos med a faa Madsen over til vos, for han var den störste Kunstner i Noren. Nei Ferréol synes mig inte om, men *Trubaduren* Andre-

sen glædede mig meget. Det er jo rigtnok et grulig Stykke Musik, men der er illieveller meget smukt i'et — aa det ble taet fa' paa med Færdihed ka Du tro. Da jeg ved a det glæder Dig Andresen sir han, vil jeg bare sie Dig, a vel forstod jeg inte noet a hva det dreiede sig om, jeg hörte bare paa Sangen aa Orkestret aa det var briljant altsammen. Engang tænkte jeg nu kommer Svenskeren med Forklaringen til Soldaterne, aa saa sku jeg höre etter, men saa ga han'en paa italiensk — aa da di saadan gik ud i alle Tungemaal, aa gore det Hele ganske ubegrivelig, saa ga jeg mig hen til den bare Fornöielse ved aa se aa höre paa dem. Aa saa sku Du bare ha sét Fru *Hansen* aa *Jastrau* — Du kan tro a det var henrivenes, saa godt har jeg aldrig för hört dem synge. Aa det tör jeg nok sie sae osse *Trebelli*. Natyrlivis var hun osse go, rigtig durkdreven behaveli, men hun ku illieveller inte mer end stikke vos». — «Nei stop nu Petersen», sir jeg saa, «nu overdriver Du, for jeg hörte da osse paa'et, men Madamen synes jeg nok sku Du ha nævnt som Nr. 1.» «Ja sir han saa, det ka være, men jeg var illieveller mere betaen a vores ejne.» — Nu maa Du gaa derben næste Gang, saa ska vi höre hva Du sir. —

Fortids Ord i Nutids Munde:

»Er De saa fornöjet?« spurgte Ploug, han afleverede sin Finanslovsbetænkning samme Dag som *Morgenbladet* skraalede, om han ikke snart var færdig.

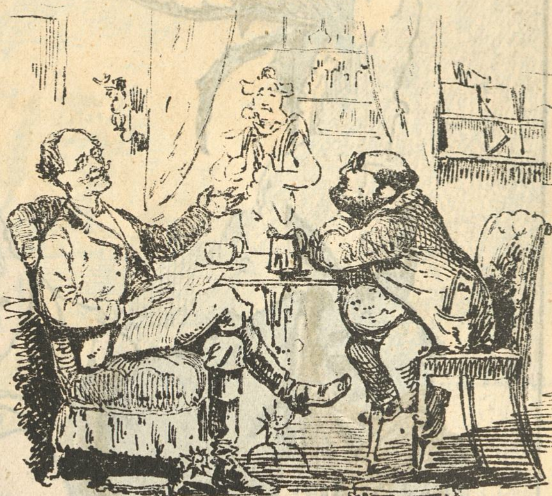
»Et godt Ord finder et godt Sted«, tænkte Krabbe, han telegraferede til Gaardmanden paa Fæmö om at hverve Stemmer for Lars Larsen.

»Her er mange og store er de alle«, sagde Industribankens Repræsentantskab, det talte de Vexler, som Direktionen havde diskonteret paa Prof. Frederiksens Talegaver.

»Man kan ligesaa godt springe i det, som krybe til det«, tænkte Centralbanken, og saa gik den.

»Slaaer Du mine Jöder«, sagde Dr. Wolff til Pastor Joh. Kok, »saa slaar jeg dine«.

Paa Kafeen.

— Sikke Generalforsamlingsballader i forrige Uge, hvad?

— Ja, de var saamænd ganske hyggelige! Hvad mener nu De for Exempel om *Arnakke* Ammoniaktörvemose?

— Ja jeg tör ikke benægte, at den nok er temmelig svovlsur, og saa *Industribanken?*

— Jo go'mor'en Hr. Frederiksen! Den Fabrikant *Hellmann* brugte rigtignok en nydelig »Kjæft,« som han selv sagde, men det forstaar sig jo, at naar Krybben er tom, saa bides Hestene.

— Ja, men *Heymann* var ellers virkelig god, skjöndt hans Mave nok er daarlig nok for Tiden.

— Det er skam rimeligt nok, for de Industribankaktier har vist været svært afförende. Nej saa holder jeg paa *Fredens Mölle*.

— Det tror Pokker! Den har jo rent Mel i Posen!

I.

I *Maribo* er Venstres Kandidater
Til Folkesagens folkekaarne Bærere
Ej folkelige Folkeskolelærere
Og andre ægtefödte Demokrater.

Nu har det nok af denne Slags Krabater,
Og finde nye Mænd bli'er stadig sværere.
Derfor det her er bleven »Folket« kjærere
At vælge Mænd blandt Höjres Renegater.

Den sidste fik en meget travrig Ende.
Som ödelagt han trak sig ud af Striden.
— Vil sligt maaske hans Efterfölger hænde?

Dog véd man, at hans Statsmandsklögt og Viden
Vil næppe slig en Skæbne faa at kjende;
— Den nemlig gik fallit for længe siden.

II.

Lars Larsen, Venstres ny »gefundnes Fressen«,
Til dettes Legioner prægtig passer,
Endskjönt hans Lige har det alt i Masser
Saavel i Folketinget, som i Pressen.

Erobret er han ikke fra Noblessen
Af dem, der værge Höjres Vaabenpladser,
Men i de Meniges beskedne Klasser
Han tro vil tjene Folkeinteressen.

Vel har han ingen Mening selv, men dette,
Som han tilfælles har med grumme mange,
Vil i fornödent Fald han gjerne rette.

Thi Andres Mening er han ikke bange
For som sit eget Barn paa Knæ at sætte;
— Mer kan man ej med Billighed forlange.

Den barmhjertige Samaritan.

Hr. v. Bank, der var sig saa rig en Mand,
Desværre faldt iblandt Rövere,
(Til hvilken Race man henregne kan
Andre end Skuffebedrövere).

Der gik det galt med den stakkels v. Bank:
Man banked' ham af saalænge,
Til han var næstendels ganske blank
Paa alt, hvad der lignede Penge.

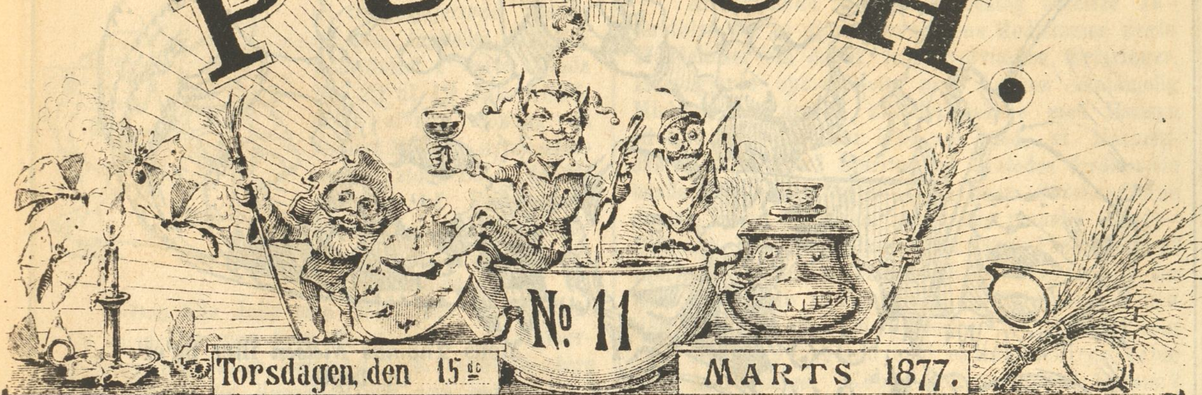
Da han var klædt af før al sin Værdi,
Saa gik de og lode ham ligge.
— Af *Levy* Stamme kom somme forbi,
Men hjælpe ham vilde de ikke.

Da kom en ædel Kommerceraad hid,
— I Verden kun sjelden man slige saa,
Han hjælper ham trolig til sidste Hvid.
— Gak Du nu hen og gjör lige saa!

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Østergade № 26, fra 1ste April: „Ny Adelgade № 3".

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26, Kjøbenhavn.

Uventet.

— Her er 2 Kr. Jutta, til Budet fra Sköjtelöberforeningen, naar han kommer med mit Kort.

— Ih Gus Frue, æ de allereje?! saa ve Fruen da inte være saa go aa la me faa 2 Kr. foruj paa min Lön, for saa kaammer mit vest mæ de samme.

Resultatet?
(Fortsættelse).

Vort Landsting ikke svigted' En!
Vi saa paa,
At »Venstres« Lovforslag fik Ben
At gaa paa.

Der blev i Sandhed ryddet op
Og gravet
I Agren, som vor Venstretrop
Fik lavet.

Ja, der blev luget, gravet, delt
Og plöjet,
Og Ploug'en gik, saa man blev helt
Fornöjet.

Det var en grundig og reel
Behandling.
Ja, Loven undergik en fæl
Forvandling!

Hvad Folketinget sige vil
Til dette,
Det er just ej saa lige til
At gjætte.

Men *Berg* vist snart i Tinget staar
Og skummer,
Mens *I. A. Hansen* stille gaar
Og brummer.

Mens *Thomas Nielsen* ilter bli'er
Og fægter
Med Armene, *Alberti* tier
Og »nægter«.

Hvad *Zahle* si'er, staa klart ej kan
For Tanken;
Hans Hansen Menstrup bander Land-
-mandsbanken!

Sköndt Banken har med Tingen ej
Forbindelse,
Man faar, naar man kan ta'e paa Vej,
Dog Lindelse!

Hvad *Krabbe* angaar, lytter han
Og bæver
Af Vrede, og saa knytter han
Vist Næver.

Hans Klokke helt fanatisk hö-
-res klinge —
»O kunde jeg for Landstingsö-
-ren ringe!

Om end i Kneblen sidste Gang
Jeg rykker,
Jeg rev, til Örene de sprang
I Stykker!

At Folketinget höres maa
I Tide,
Det gode Landsting skulde faa
At vide!«

Naa! hvordan Alt vil ligge for
I Enden,
Staar endnu ikke klart for vor
Erkjenden.

Hvor Kursen styres, kan man ik-
-ke pejle;
Men Folketinget ud man fik
At sejle.

Men da de kom til Vands til sidst
I Kampen,
Saa stemte de dog derfor vist
Mod Tampen!

Foreningen til Smaadyrenes Beskyttelse,

der blev stiftet i Henhold til tre höjhjertede Mænds og een höjhælet Kvindes Indbydelse i dette Blads Nr. 29 af 19 Juli 1876, holdt afvigte Söndag et festligt Möde i »*Aftenstjernens*« store Sal. Mödet aabnedes af Foreningens Formand, Kammerjæger *Olsen*, der udtalte sig omtrent saaledes:

»Den lille Jolle maa fölge det store Skib. De smaa Dyr maa fölge de store Dyr. Kammerjægeren maa fölge Kammerherren. Om de store Dyr hedder det ligesaa skjönt som gaadefuldt i den store Dyrplagerforeningens Devise:

»*Dyrenes Rögt viser Menneskenes Klögt*«. Saa stolt og storslaaet en Devise turde vi ikke bære. Derfor havde han været nödt til at plage sin Muse og overanstrænge sin Pegasus for at finde et for denne lille Forening passende Vaabenmærke. Han havde efter megen Grublen valgt fölgende Valgsprog:

»*Rögternes Dyr ej Mennesket flyr*«.

Der var, som Enhver let kunde se, en dobbelt Mening i disse Ord. Det kunde betyde, at Rögternes Dyr sögte Mennesket, gjerne opholdt sig i dets umiddelbare Nærhed, og det kunde forstaas saaledes, at intet Menneske kunde undgaa at leve i Berörring med disse smaa Medskabninger. Han vilde akceptere begge Fortolkninger, da de ikke vare indbyrdes stridende og bidrog til at omgive Foreningens Motto med den ejendommelige mystiske Dæmring, der virkede saa mægtig paa det store Publikums Fantasi og Fölelse«. Han vilde dernæst meddele, at Foreningens Bestyrelse havde vedtaget at uddele fölgende Præmier for god Behandling af Smaadyr:

For *Fluer*	Et Bæger fuselfri Spendrup, 8%
	Et do. almindelig Kommen, 7%
For *Lopper*	En Klöpind med Sölvbeslag
	En do. med Messing- do.
	En do. uden do.
For *andre* Dyr	Tre islandske Uldtröjer.

Præmietagerne, der af Beskedenhed havde önsket ikke at blive nævnte ved Navn i Referaterne, traadte nu frem og modtog af Forstanderskeu for den kvindelige Afdeling de ligesaa smukke som velvalgte Præmier. Under Præmieuddelingen blev der afsunget fölgende Sang, forfattet af en af vore mindste Lyrikere:

Flyv, flyv, flyv, du lille Flue!
Flyv, flyv, flvy i raske Sving!
Flyv, flyv, trygt kun i min Stue
Sé, jeg gjör Dig ingen Ting.
Ingen Ting!

Dans, dans Möl, kun om min Lampe.
Gnav, gnav, gnav kun i min Pels!
Frygt, frygt, frygt ej Rög og Dampe.
Dans Möl! Dans kun fri og frels
I min Pels.

Hop, hop, hop, du lille Loppe,
Hop, hop trygt i denne Sal!
Hop, hop, alt hvad Du kan hoppe.
Hop, hop, hop, som Du var gal.
Som Du var gal.

Arbejdsmand *Movritsen* besteg derefter Talerstolen for at gjöre Foreningens Medlemmer nogle Meddelelser om de af ham indvundne Erfaringer. Han gjorde opmærksom paa, hvilken skammelig Misbrug der dreves af Menneskene med Hensyn til Spiritus. Det var ikke nok med, at Naturforskerne satte Dyr i Spiritus og saaledes fordærvede baade Dyrene og Spiritussen, men Ostehandlerne dræbte aarlig Millioner, han turde maaské sige — Billioner Midder i Gammelost ved Paagydelse af Spiritus. Disse stakkels smaa Medskabninger, der ikke vare vante til Snapse, i alt Fald ikke af den Höjde, afgik uden Medlidenhed ved Döden som Ofre for, hvad Lægerne med et mildt Udtryk kalde akut Alkoholisme. Kunde Spiritus gavne Dyrene? Jo! — Naar man drak den selv. (Bevægelse.) Naar man ikke var Ostehandler og Materialist men Spiritualist var dette let at begribe. Han havde f. Ex. hver Dag i Vinter drukket adskillige Pæle Brændevin, og det var mærkeligt at sé, i hvor höj Grad dette frydede og oplivede hans smaa Husdyr; især var der tre Spy- og én Koleraflue, der paa den sidste Tid fulgte ham, hvor han gik og stod, og det var ingen Overdrivelse, naar han sagde, at han ofte paa deres glædesdrukne Smil havde kunnet sé, at de betragtede ham med inderlig Taknemlighed som deres fælles Velgjörer. Han vilde ikke svigte sine Fluer, aldrig i Verden! För vilde han forvanske sin sidste Skjorte og vandre med Bettelstaven fra Hus til Hus for at skaffe sine Fluer den nödvendige Spiritus.

Movritsens Tale blev modtaget med stor Jubel og dybt fölt Begejstring. Efter at der var bragt ham et rungende Hurra, udtalte *Formanden* sit Önske om, at Foreningens Medlemmer vilde have deres Opmærksomhed henvendt paa en særlig forfulgt Dyrerace, nemlig Væggetöjet. Han havde tidligere tænkt paa ved Hjælp af frivillige Bidrag og mulige Tilskud af Stat og Kommune at opföre et stort Væggetöjhus, hvor de Forfulgte kunde leve i Fred, men da det i et saadant vilde være vanskeligt at skaffe saavel tilstrækkelig Föde som tilstrækkeligt Arbejde — man maatte erindre, at Talen her var om Nattearbejde — vilde han i Stedet opfordre til at stötte en Masseudvandring til Amerika. De enkelte Individer, der vare for gamle og for svagelige til at udholde Sörejsens Strabadser, tænkte han, man kunde faa anbragte i de forskjellige Vækkerforeninger samt hos Byens Borgemestre, hvor de uden Tvivl vilde gjöre god Nytte. Man maatte huske, at dette i Sandhed drejede sig om en »*Samfundsopgave*«.

Medlemmerne vedtog med Akklamation at stötte Formandens Bestræbelser i denne Retning. Lieutenant *v. Buddinge*, der var til Stede som Æresgæst, glædede derpaa Forsamlingen ved at deklamere nogle Scener af *Lopez de Vegas* Komedier, samt enkelte Brudstykker af Portugiseren *Camoens's* berömte Heltedigt: »*Lusiaden*, og efter at en Kvartet til Slutning havde afsunget den bekjendte Sang:

»En gammel Skarnbasse,
Sum, sum, sum, sum, sum, sum.«
o. s. v.

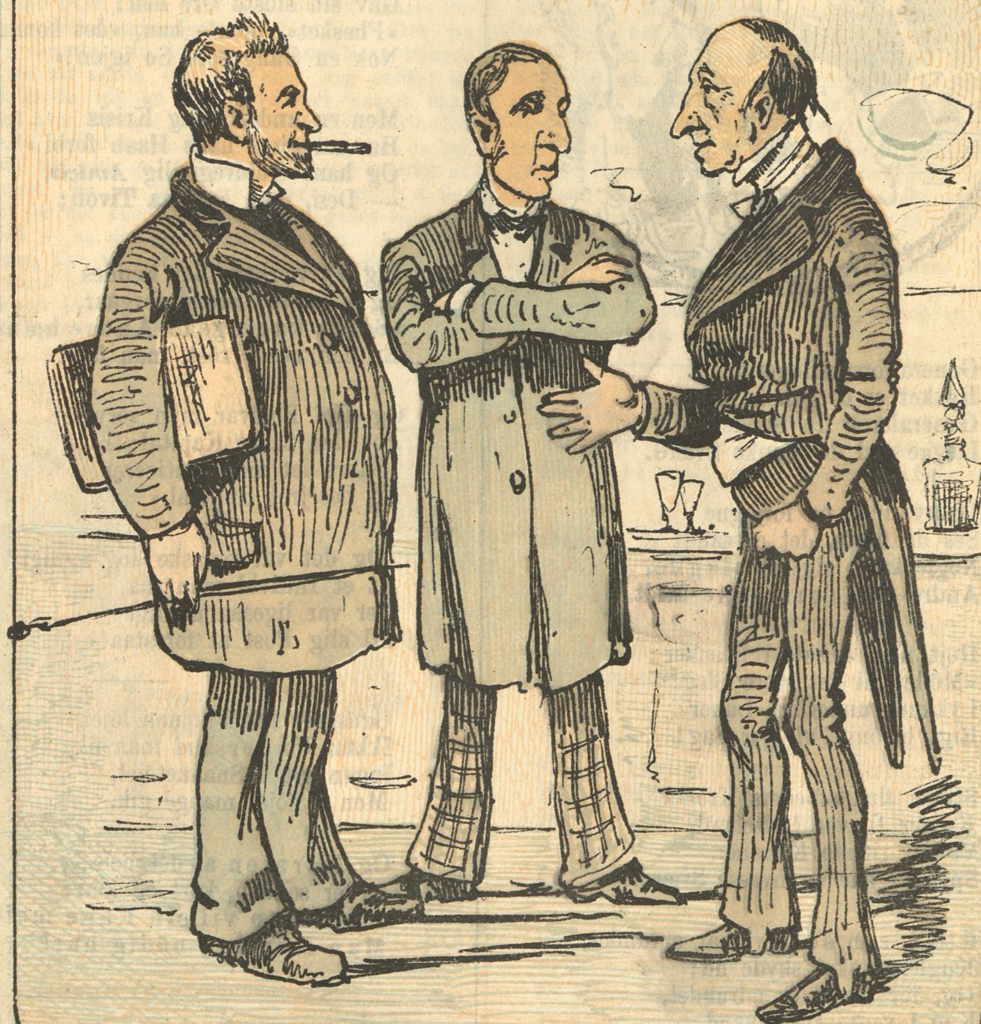
skiltes Forsamlingen i en glad og oplöftet Stemning.

Tid er Penge.

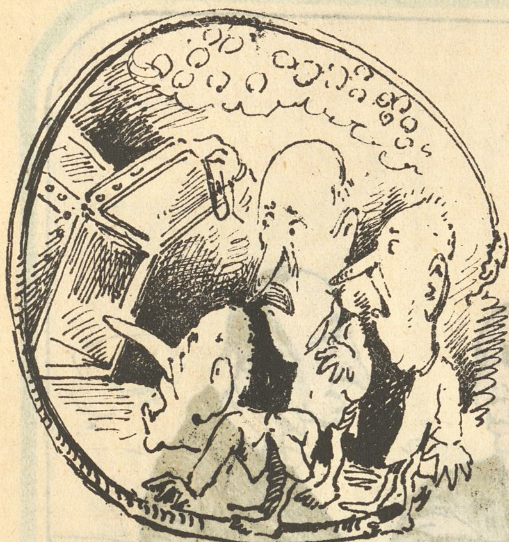
— Tillader Professoren ikke nok, at jeg forlader Pröven kun et lille Kvarter, jeg skulde blot hen og give en Time.

Arbejdslöshed i Provinserne.

— Nej det er sandt for Herren daarlige Tider! Nu har jeg været Graver ner i Byen snart i 20 Aar, men saa usselt som nu har det aldrig været. I Dag skriver vi den 7de Marts, men lige siden Fastelavn har jeg ikke haft et eneste Menneske at putte i Jorden. Hvad skal det blive til?

Efter Felttoget.

Generalforsamlingstiden
Rykket er os ganske nær;
Generalerne fra Striden
Lægge ned de blanke Sværd.

Overvundne og forjagne
Ses de fleste, det er sandt.
Nogle kalde sig for slagne,
Andre man forslagne fandt.

Höjt man blæste i Basuner:
»Möder til det store Slag!
Lykkens underlige Luner
Rigt belönne vil vor Sag!

Stöber flux af eders Kroner
Kugler til vor Heltefærd,
Vi har riflede Kanoner,
Spyd vi har og hvasse Sværd.

Krudt, som selv vi har opfundet,
Kuglerne skal skyde ud;
Og, för Aaret er udrundet,
Kan I vente Overskud.

Sikkert for Enhver det klart er,
At vort Land vil staa i Flor,
Naar vi grave Milliarder
Op af Törvemosers Jord.

Intet Pund vi dorsk begraver,
Al Ting vi til Guld kan faa,
Selv Professortalegaver
Som et Pant vi laaner paa.

Slige Talegaver slaa vi
Let i Hartkorn her til Lands;
Guld og grönne Skove faa vi
For et Snakketöj som hans.

Derfor hid med Eders Penge,
Til vor Kasse vorder fuld;
Derfra skal om ikke længe
Strömme ned en Regn af Guld!«

Slige fagre Löfter, slige
Varsler om et gyldent Skær
Kunde röre Sten, endsige
Hjertet i en Aktionær.

Og han tömte sine Lommer;
Gav sin sidste Öre hen;
»Flæsket«, mente han, »det kommer
Nok en Gang som So igjen!«

Men en underfundig Krisis
Har nu gjort hans Haab forbi
Og hans Guldregn lig *Amicis*,
— Den, man ser paa Tivoli;

Lig Fyrværkeri, der tændes
Og i samme Stund forgaar.
»Sligt kan ogsaa Andre hændes!«
Er den hele Tröst, man faar.

Og som Forsvar man serverer
For den tabte Kapital;
»Saare let man kriticerer
En besejret General,«

»Og det var maaske dog muligt
At et Individ man saa,
Der var ligesaa uduligt
Til slig Post at forestaa!«

Grusomt har Fortuna löjet,
Ikkun Underskud man fik,
Ingen gik i Snakketöjet,
Men i Töjet mange gik.

Og Moralen af det hele
Lyder saadan, kort og klar:
Naar man vil sin Kage mele,
Man Moral ej nödig har!

Den ene E. B. hakkede gjerne Öjnene ud paa den Anden

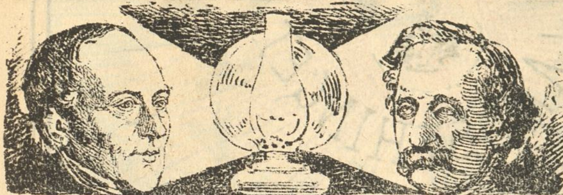
— Jeg gad dog egenlig nok vidst, hvorfor *E*(dvard) *B*(randes) ikke turde sætte sit Mærke under den Overhaling, han gav *»Mester Ole Vinds Prædiken«* i *Morgenbladets* Kælderhals. Han er dog ellers inte forknyt.

— Han har naturligvis haft sine gode Grunde for det.

— Ja, at han har havt en Grund herfor, kan jeg jo nok tænke, men at den har været god, faar ingen mig til at tro.

— Herre Gud! *E*(rik) *B*(ögh) skriver jo ogsaa i *»det 19de Aarhundrede«!*

Overlampepudsérens Dagbog.

Trebelli & Barberen d. 7de Marts, d. 8de *Trubaduren*. Kl. 12 og *Ferréol* om Aftenen. For mange Aar siden, da vi hadde en berömt Sjef aa stötte vos til, stod Petersen aa jeg, en Formiddag til en Pröve og hvilte vos op a en Kulisse. Saa hörte vi ham sie til en anden Mand: »det gaar nok, for det danske Publikum er det nysgjærrigste i Verden« Det var Hejberg Severine; ka du höre, hvor det Navn klinger nu? aa det var sande Ord han sae. Jeg tænker tit paa ham ka du tro, aa for nærværenes passer hans Ord i det som i meget andet, Hadde Nysgjerriheden inte vaaren, sier Petersen, saa kunde vi gjerne ha sat Penge til, aa saa go Maaren paa höjre Steder aa venstre med. Aa ser du derfor var'et godt a det gik godt; for det kunde jo gjerne ha gaaet som det gik i 1869 — aa den Gang gik' en inte. Aa hvem sir jeg saa, har vi a takke for a det gik nu, inte maaske vores höje Sjef, tror du? — Jo vel sir han det benægter jeg inte, desformedelst a han var understöttet a Nysgjerriheden begrundet i a Lykken osse var med ham ser du. — Hör Petersen sir jeg saa, la mig spöre dig om en Ting som min Ven paa Samvittiheden, nu du stræver opa Dersom det sku komme saavidt med vos, a vi inte længere faar Kunstnere a föste Klasse, vil du saa lukke Teatret Petersen? Kunde du kanskesens gi dig til a spille Komedie uden Skuespillere? — Nej det kunde jeg inte sir han saa, det har jeg heller inte givet sig ud for. — Naa sér du det sir jeg, aa saadan gaar'et osse med Sjefen; ka vi inte faa ham a föste Skuffe, saa tar vi ham a en anden, aa er han inte a föste ka han bie det sir jeg. Og saa hadde jeg den Fornöjelse a Petersen ble beroliet

Den 8de var det en stræng Dag Severine for vos som ingen Fö faar, aa vi hadde nær heller ingen Mad faaet. Men det bedste var a det gik godt, men det vil jeg nok sie la vos inte mere komme paa den Galaj for det gir Slappelse bagetter. Aa saadan et Menneske som Madammen aa Behrens di er inte billie maa du tro, skönt di ku ha vaaren billiere, naar vi bare inte hade pruttet med dem. Naa! det vil jeg hellerinte sie noet om, for Kunsten skal betales anstændig og med Paaskjönnelse, aa dejli var hun, regti hvad jeg vil kalde hensigtsmæssing. Nu er'et osse rart, at hun naar hun kommer hjem i Udlandet, a hun ka vise dem sin store Erindringsmedalje om »*Ingenio & Arti*«, for saa ka di da se, a vi ka skönne paa Kunsten. Bare vi dog herhjemme enGang hadde hat eller at vi kunde faa en Kunstnerinde, som var go nok til saadan en Anerkjendelse.

Ufejlbarlighed paa Tinge

Der var en Gang en navnkundig Mand,
Hans Ry fór saa vide i »*Danmarks*« Land:
Han förte Pennen med stort Talent;
Ved *Buchheisters* Kind blev hans Haandskrift bekjendt;
Ved sin slaaende Stil imponered' han Massen,
Der frygted' af ham at faa vældig paa Kassen.

Hans Navn var *Krabbe*. Med Fynd og Klem
Han vidste at slaa sig i Verden frem.
Omsider slog han sig paa Parti
Med Landets »forenede Trankogeri«.
— Det havde just Brug for en proper Næve
Og lod ham til Formandsværdighed hæve.

Og da han saa havde slaaet sig op
Til slig en svimlende Ærens Top,
Med Klokkestrenghed han rögted' sit Værk
Og avede baade Lægmand og Klærk;
Saa snart blot en eneste Tilhörer mukkede,
Blev alle smidt ud og Dörene lukkede.

Saalunde da til en Tid det gik —
Desværre ikke uden Kritik;
Og onde Tunger i Landet omkring
Bemærked' om ham blandt andre Ting:
At *Krabbe*, lig Öre-Figenbladet,
Ej »Venstres« Nögenhed blottet har ladet.

Sligt blev ved Lejlighed konstateret,
Og af Folketingstidenden illustreret;
Hans Formandsdygtighed deri man saa
Ikkun i hans venstre Baglomme laa!
— Derover blev han da vred som Pokker,
For han var dog ingen almindelig Klokker.

Da faldt ham en lykkelig Tanke i Sind:
»For saadan Kritik skal jeg sætte en Pind!
Ej oftere saadant skal bydes mig,
Ti hellig jeg er og ukrænkelig.
For Fremtiden skal man bringe mig Offer
Som Hans Ufejlbarlighed Sankt Kristoffer.«

Saa lod han flux et Dekret udgaa,
At Ingen turde sig understaa
Den ufejlbare Formands Person
At gjöre til Gjenstand for Diskussion,
Og alle vantro, gjenstridige Sjæle
Skulde miste til Straf deres Maal og Mæle.

Saa har vort Danmark omsider sét
En ufejlbarlig Avtoritet,
Et Visdommens klare, sanddru Spejl,
En Sandsiger, som fast aldrig slaar fejl.
— Adlyder hans Stemme uden at nöle,
Ti vil man ej höre, faar her man at föle.

Hvad skal Enden blive?

Ikaros-Berg svang mod Solen sig op
Paa Talmajestætens Vinge.
For svag den dog var, til den tunge Krop
Saa höjt i Luften at bringe.

Og Solens Straaler smeltede snart
Det Vox, der bandt den til Skulder,
Og »Enden blev«, at i styrtende Fart
Han faldt med et fryglelig Bulder.

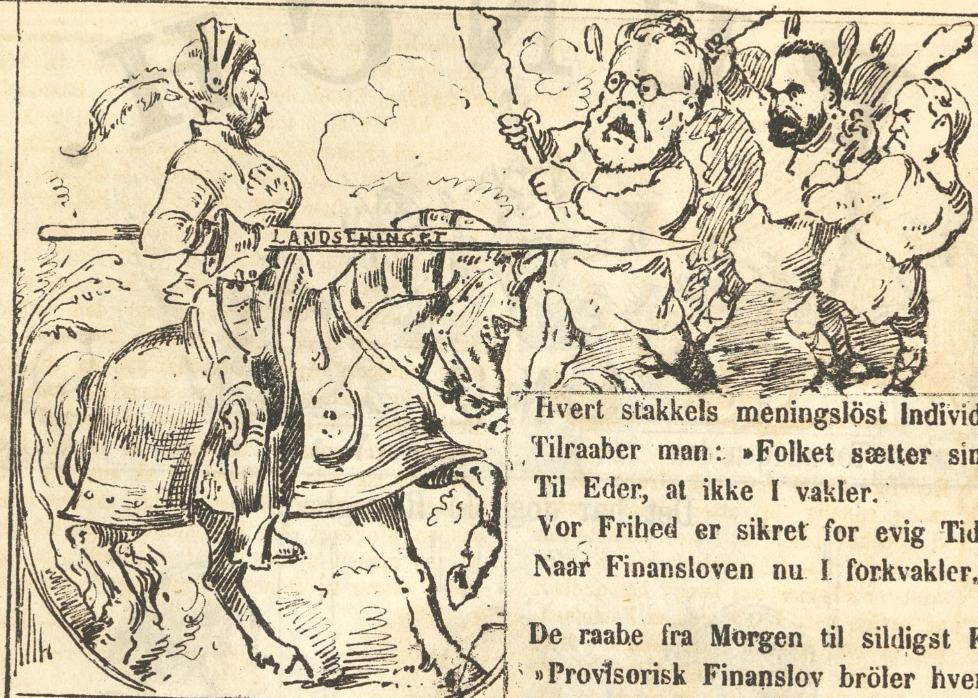
PUNCH udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Østergade № 26, fra 1ste April: „Ny Adelgade № 3."

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26, Kjøbenhavn.

Det har dog sin Rigtighed.

— Jeg sku' aflevere det Brev og den Pakke hos Fru Andresen til Frøken Marie!
— Det er ikke her. Min Datter hedder ikke Marie.
— Gus, Frue — De æ te maj — Marie —

„Eneste" Behandling.

Finanslovforslaget for i Aar
Fra Folketing og til Landsting gaar,
Bestandig under Forvandling.
I Fællesudvalget forestaar
Den endnu en sidste Behandling.

Men Situationen er ligefrem,
Hvad man med Sandhed kan kalde for slem;
Sig Venstres Overgreb hævner.
Partiet gaar nedenom og hjem,
At sige, hvis ikke det revner.

Forlængst har det kastet hvert velment Ord
Og hver en Advarsel over Bord,
Som rigtig forsorne Fyre.
Selv ville de staa for Statens Ror.
Sköndt de ikke sig selv kunne styre.

Nu trækker det, Tak være Venstres Plan,
Op til en svær politisk Orkan,
Som let kan slaa alt i Stumper.
Af det »famöse« Fællesorgan
Man strömmevis Vandet udpumper.

Hvert stakkels meningslöst Individ
Tilraaber man: »Folket sætter sin Lid
Til Eder, at ikke I vakler.
Vor Frihed er sikret for evig Tid,
Naar Finansloven nu I forkvakler«.

De raabe fra Morgen til sildigst Kvæld:
»Provisorisk Finanslov bröler hver Træl,
Sköndt den aldrig kan virkelig blive!«
Men hvis den nu kommer alligevel,
Har selv de kaldt den til Live.

St. Holstein sin logiske Hjerne har brudt
Og har fundet ud, at absolut
Umulig er Sagen dog aldrig.
— En Absolution har han Tinget budt,
Som desværre er langtfra gehaltrig.

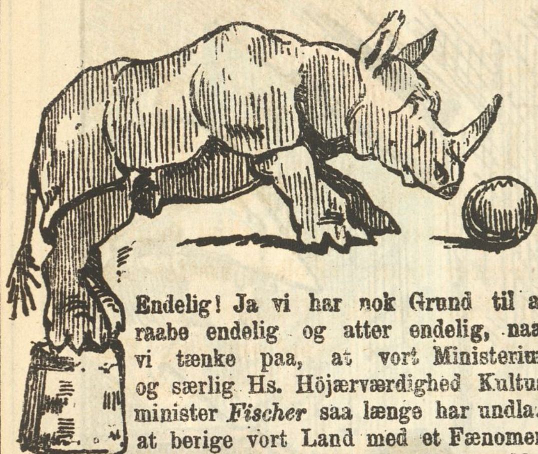
Som sagt, nu har de sat alt paa Spil,
Men dersom hver Fædrelandsven nu vil
Blot handle, som man har ventet,
Faar Venstre vist aldrig Lejlighed til
At »gjentage Experimentet«.

Erindringsmedaillerne

falde *Morgenbladet* svært för Brystet, og bl. a. har en mor gengnaven Hr. *Bjarke* nylig faaet Lov til at lade bag i Bladet, som han troede, at han kunde bilde de andre Bönder ind, at det var en god »demokratisk« Venstremands Pligt at skamme sig ved at bære Medaillen, fordi kun »Höjremænd« skulde kunne være forfængelige nok til at vedgaa, at de havde slaaet et Slag for deres Fædreland, »da Tyskerne reves om Danmark«. Men Hr. *Bjarkes* Maal röber ham: *Bjarkemaal* er det sandelig ikke; ti den, der præker i sligt et *Krage*maal, kan kun have været med »ved Flæsket«. Harsk er han allenfalds, og har han havt »en Tanke«, saa har den ikke været mere toldfri, end det Salt, den attiske Grev *Tramp* til Dato har skaffet Sodavandsfabrikken i Aalborg.

Kritikker og Portrætter.

II. *Rhinoceros.*

Endelig! Ja vi har nok Grund til at raabe endelig og atter endelig, naar vi tænke paa, at vort Ministerium og særlig Hs. Höjærværdighed Kultusminister *Fischer* saa længe har undladt at berige vort Land med et Fænomen, der er enestaaende i sit Slags. Men vi er jo for lang Tid siden bleven vant til i vort lille Samfund at lade være at tilegne os det Gode, vi ere i Stand til at faa, og naar der saa tilfældigvis kommer os noget flyvende ind i Munden som stegte Duer, ja saa aabner vi Munden paa vid Gab og gjentage atter og atter med et velfornöjet Smask: Ja det var netop det, vi havde tænkt os! — Det er atter Vesterbro, der har den Ære at være Skuepladsen for det kosmopolitiske Fænomen, der staar isoleret, hævdende en fri og selvstændig Plads i Kunsternes Rige og sikkert allerede har draget de sande Kjenderes Opmærksomhed hen paa sig. Det er *Klebergs* — ja jeg siger Klebergs — Menageri, der er kommet den zoologiske Have i Forkjöbet. Sköndt vi i »*Jardin des plantes*« under vort noksom bekjendte Ophold i Paris allerede har havt Lejlighed til at studere Rhinocerossens Psykologi og des Aarsag ere en Smule forvænte, vilde det dog være ubilligt, om man ikke lykönskede Hr. Kleberg, fordi han har omplantet Rhinocerossen paa dansk Grund. Den har et höjst karakteristisk Ydre, og dens Ansigt er præget af en Genialitet, som strax lader formode, hvad der boer i dens Indre. Og nu dens Stemme! I Timbren har den noget af Hr. *Behrens*, men den er tillige i Besiddelse af meget af Hr. *Schrams* dramatiske Liv og Opfindsomhedsevne. Det er en ublandet musikalsk Fornöjelse at höre den brumme sine Variationer over Temaet i Sovedrikken: Skjön Jomfru luk mit Vindue op! hver Gang Frk. Kleberg kommer forbi dens Bur, og sköndt vi endnu have i frisk Minde Hr. Behrens's fortræffelige Udförelse af Bagtalelsesarien i *Barberen*, kunne vi dog ikke fragaa at vor Rhinoceros har bragt mere Liv ind i sin Bugtalersolo, naar den bröler efter sit Hö og ikke faar Skjeppen maalt fuldt ud. Og vor Rhinoceros er i særegen Grad skikket til at gaa Kunstnervejen; thi den besidder en ualmindelig haard Hud, saa haard, at ingen Bössekugle kan trænge igjennem den. (Til Publikums Behagelighed har Understöttelsesforeningen godhedsfuldt ladet ophænge en Bösse ved Indgangen, men De bedes om ikke at spytte i den for at vise, at den er Deres egen). Lad os nu kun til Slutning undersöge, hvem der egenlig er i Besiddelse af den höjeste Myndighed ved den zoologiske Have, siden en Rhinoceros ikke allerede forlænge siden er anskaffet. Hvorfor skulde vi lade, som vi ikke vidste, hvad hele Byen véd, at hans Höjærværdighed Kultusminister Fischer er langtfra at besidde nogen Avtoritet i zoologisk-botanisk Henseende, ligesom han sikkert er altfor dannet og beskeden en Mand til at skulle ville arrogere sig den afgjörende Stemme i et Fag, hvor Indsigt kun kan findes, naar medfödte Anlæg udvikles ved en mangeaarig og stadig Uddannelse. Der staar da kun Havens Bestyrelse tilbage. Vide med Sikkerhed, at den ligesaa dybt som vi beklager, at Haven hidindtil har seet sig ude af Stand til at anskaffe et saa sjeldent Exemplar. Er det muligt, at den nærer en saadan Ringeagt for Publikums zoologiske Evner, at den mener, at kun noget saadant, som en stor Björn svarer til Dannelses niveauet herhjemme?

Æ—Bæ

Ledige Poster. Tvende Bestillinger paa Parnasset ere ved *Chr. Winthers* og *Paludan-Müllers* Afgang blevne ledige. Faste Indtægter: 2000 Kr., der kan stige til 2500 Kr. og anvises paa Finansloven. Uvisse Indtægter: 50 Kr. pr. Ark i Forfatterhonorar. Smaaredsel: Velvillige Anmeldelser i *Morgenbladets* Kælderetage ved *E. B.* Selskrevne hertil ere veltjente Epigoner. Ansögninger stiles til *Folketingets Finansudvalgsordförer* og indsendes inden 1ste April d. A. til »*det nittende Aarhundredes*« Kontor. **NB.** Det nytter ikke at melde sig med Anbefalinger fra *S. M.* eller *Rudolf Schmidt.*

---

* * *

»Kan Du lide den, Heymann?« sagde *Töpsöe*, han begik en Leder om *Industribanken.*

* * *

Paa megen Latter kjender man Chresten og hans Bande.

Opfordring

til

Hr. Direktör Ludvig Rainer.

En Mand, hvis Stilling i Samfundet forbyder ham at navngive sig, önsker meget at optræde offenlig paa Boulevarden i den Dans, som danses sammen med Isabel la Prant'l og som ender med, at Herren kysser den skjönne Isabella, men naturligvis under Maske. Hvis De, Hr. Direktör, vil indlade Dem paa dette Maskepi, bedes De meddele det gjennem dette Blad, og jeg skal da tilstille Dem en Pengesum som Sikkerhed for, at jeg indfinder mig og kysser *la bella.*

Uh ha.

Utvivlsomt.

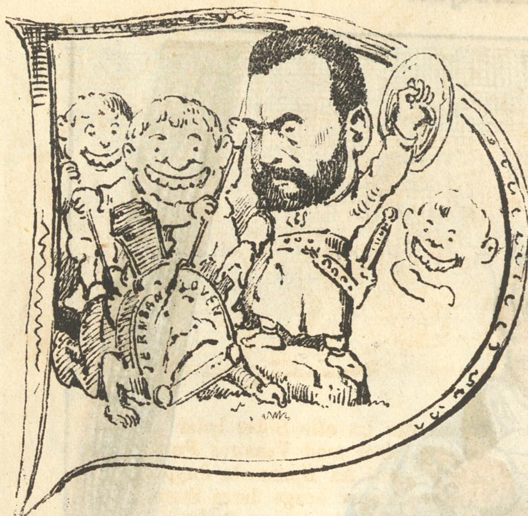
— Callipasta!? Hvem Pokker kan det dog være?
— Det er jo en af Muserne!
— Det er sgu rigtigt. Ja det er dog Pokkers, som man glemmer sin Börnelærdom.

Et Sisyfus-Arbejde.

— Det er da ogsaa ærgerligt, at De saadan forstyrrer mig Madam Kröyer — Nu er mit Haar kommet i Urede, og det sad saa udmærket —

Jernbaneloven.

Der var stor Ynk blandt de Venstremænd:
Deres Ro havde fanget sin Bane.
Den Lov, de havde i Udvalg sendt hen,
Var opstaaet sund og frisk igjen!
— Hvo havde vel sligt kunnet ane?

De mente, at Loven for evig blev stum,
Naar den blev i Udvalg begravet,
— Men *Nemesis*, hvor kan du være saa grum! —
Lig en Afrodite af Havets Skum
Steg den op af Betænkningshavet.

Men at Loven fik samme Begejstring vakt
Som hin Dronning i Elskovs Rige,
— Der ved Kjærlighedens besejrende Magt
Sig Byer og Lande har underlagt —
Det var saamænd Synd at sige.

Thi samledes alle Stridsmænd paa Val
Med hvasse Ord udi Munden;
— Man ventede kun paa et givet Signal,
Sligt glæded' hin liden Nattergal,
Der slog udi Terndruplunden.

Fremtren hin ædelig *Bojsen* paa Stand,
Hans Ry foer saa vide paa Tinge;
Han var sig en vældig Idrætsmand,
Hans Tale var som det klareste Vand,
Hvor udi de Smaafiske springe:

»Og hörer mig alle, store og smaa,
Veteraner saa som Rekrutter,
Saavel med som uden Transtøvler paa,
Den Jernbanelov vi undlive maa,
Forinden Samlingen slutter.

I storme nu fremad til Angreb kjækt,
Pardon I slet Ingen giver!
Motiver I skulle bruge med Vægt,
Der ikke har nödig i fjerneste Slægt
At være med Lokomotiver!«

Flux ypped' de alle en blodig Kiv
Alt efter den gamle Vane,
Man svang baade Sværd og hin hvasse Kniv,
Man skaaned ej Barn udi Moderens Liv,
Men gav Baneloven dens Bane.

Thi skönt Tingets Vinter var ikke saa haard
Og streng som Folkelovgiverne,
Fik Jernbaneloven dog samme Kaar,
Som Jernbanetogene ofte faar,
Den blev nemlig standset af — Driverne.

Og de, der indskrive Sneglefart
Som Devise paa deres Fane,
Vil vistnok finde det meget rart,
At Baneloven ikke saa snart
Igjen kan bringes paa Bane.

†

Saa fikst du rammet i Livet en Pæl,
Og skrinlagt blevst du for stedse!
Fred med dit Stöv! Din Skæbne var fæl!
En Gang vil Venstre maaske for din Sjæl
Dog læse en Sjælemesse.

Livs Erindringer og Resultater.

af

Salomon Goldkalb.

IV. Nemesis.

At Nemesis ikke betyder den »rette Begrænsning«, vil vel være indlysende for Enhver, som har fulgt dens lange Udvikling. — Paa en Mönt set et ejendommeligt Billede: Nemesis som en lille Mand, der kjörer en Trillebör med et Hjul og derpaa en stor Pakke mrk. Nemesis. Hvilket altsaa betyder, at den, som holder »Nemesis«, faar den frit tilkjört og opbaaren. Ogsaa i den bildende Kunst findes Noget, som tyder paa Nemesis: en höj Mandsperson med et Overflödighedshorn, hvoraf udvælder Nemesis-Subskribenter, hvilken Figur menes at betyde Nemesis-Lykken, ved Foden en ganske lille Athene, der forknyt rækker Skjoldet frem — ɔ: Forstanden, der væbner sig mod Kritikken; det Hele betyder altsaa »Lykken bedre end Forstanden« eller »Subskribenterne har et Overflödighedshorn i Siden paa Nemesis«.

Der findes ogsaa Hentydninger til Nemesis i det klassiske Drama »Ulysses von Ithacia«; her er nemlig en berömt Scene: Akt. 2, Scene 9*), hvor Marcolfus og Chilian före Tvekamp, efter at först deres ejendommelige Svogerskab omtales — hvad er dette Svogerskab andet end Nemesis? —

Og nu selve Chilian at han senere i samme Drama netop agtes værdig til at dö for den ganske Armé, det kommer jo kun af hans fortrinlige Egenskaber. — At Vismanden senere befrier ham, kommer ikke Sagen ved. — Men, at Tiresius dömmer saaledes, at »Ulyssis tro Tjener, den kloge og mandhaftig Chilian bli'r opofret og döer for den hele Krigshær« — dette er det Ejendommelige. Thi her kan der ikke være Tale om Straf ifölge den vulgære Nemesis, efterdi Chilian for sit Vedkommende jo Intet har forbrudt. Han er den reneste og höjeste Personlighed, og i alle Forhold viser han sig pletfri.**)

En saadan Mand er som en fremragende Digter, som f. Ex., for ikke at dadle mig selv, Forf. til disse Erindringer og Resultater; naar den Fremmede kommer til Byen, da udpeges en saadan Mand som jeg. Hvor tit i Terminstiden har jeg ikke sét Folk fra Landet staa fortabte og se efter mig, mens der blev sagt: det er ham, han er vor, han er os! Hans Værker er Boghandlervindnernes Prydelse, Forlæggerne synger om ham for deres Kunder for en Gang at faa Glæde af dem. — »Ligesaa hos os« — kan Chilian sige; en saadan Mand nyder Samfundets Glæde paa en finere Maade ganske anderledes F. F. end alle Andre; men han böder ogsaa dybere for fælles Fejl. Dette er en höjere Orden og Lov, kortsagt: Nemesis! — Endelig har man sét Nemesis afbildet med en Svöbe i Haanden: Hvilken Symbolik' Hvem af mine talrige Subskribenter har ikke fölt Nemesis-Svöbens vældige Magt? Men, for rigtig at forstaa Nemesis maa vi til Ægypten, Symbolernes og Tegnenes underlige Land, hvor vi mellem Konge-Ramserne (Ramses d. 1ste Ramses d. 2den o. s. v.) ville finde underlige Krusedullen og Billeder, hvis Betydning Ingen klart har kunnet sige, og som fölgelig betyde Nemesis. — Altsaa til Ægypten! —

Noter.

*) se Livs Erindr. og Result. II. Pag 140.
**) ibidem Pag 142—43.

Paa Kafeen.

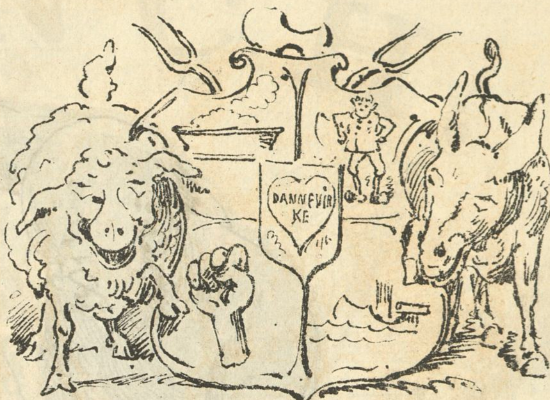
— *Lars Larsen* kom dog i Grunden daarlig nok fra sine Kulbötter med *Berg* og *I. A. Hansen* nede i Maribo.

— Ja, men han er jo heller ikke nogen rigtig Professor i Benægtelseskunsten, og han er jo ogsaa noget hovedkulds kommen ind i »det Forenede«. Men hvad saa! I bevægede Tider som disse glemmes saadant Noget ligesaa hurtig som *Krabbes* Telegram, der blev slaaet op paa Kroen dernede.

— Apropos om Kro: det er dog et Fandens Mundlæder, den *Holstein* (Blæsenborg) har, han stikker jo baade *Bajer* og *Bojsen*; og sikke nogle lumske Spörgsmaalstegn han kan gjöre.

— Ja, han kan rigtignok spörge om mere, end baade *Hall* og *Klein* kan svare paa.

Venstres Vaabenskjold.

Naar der fra alle Sider lyder
Bebrejdelser mod Venstres Færd,
Hvor fjernt fra Hjemmets Suppegryder
Dets Kæmper bruge deres Sværd,
Saa er Partiets mange Dyder
Vel nok et Skjoldemærke værd:
Thi har vi Tanken approberet
Og Venstres Vaaben komponeret.

Skal sand Tilfredshed tage Sæde
Blandt os som Tegn paa Folkets Vel,
Man allerförst maa söndertræde
Til Gavns hvert vindigt Luftkastel.
Naar bare man har nok at æde,
Er Resten kun en Bagatel,
Og derfor som vor Fremtids Bærer
Det fulde Grödfad figurerer.

Ej længer skal der spörges, hvem
Der ejer »Sagkundskab« med mere!
Kun Stikord! Det er ikke dem,
Der Land og Rige skal regere.
De store Herrer sendes hjem:
Kun Folkets Mænd bör kommandere
Den Træsko, vi i Skjoldet hegne,
Skal Magtfordelingen betegne.

Hvis mod vor Villie Luren toner
Og kalder os til blodig Dyst,
Vi har til Værn mod Krupps Kanoner
Et Danevirke i vort Bryst;
Se Vaabenet! Ej Millioner
Gaa med til Forsvar af vor Kyst: —
Naar det os ej paa Træsko skorter,
Saa har vi nok af Flyde-Forter.

Ret aldrig bör det gaa af Minde:
Det er den raa, men sunde Saft,
Som Folkets Kærne slutter inde,
Der giver det sin bedste Kraft.
Det skal et værdigt Udtryk finde!
Thi sés paa et forsvarligt Skaft
I Vaabenet en knyttet Næve,
Som bringer Höjre til at bæve.

Det vil erkjendes, at ihærdigt
Vi Hovedet i Blöd har lagt,
Og nu er Vaabenskjoldet færdigt
Og straaler i sin fulde Pragt;
Den bolde Bærer er det værdigt —
Vox Venstre! og bliv vel ved Magt!
Tænk kun, hvad tör man ikke vente
Af sligt et Træskoregimente!

Bæltespænderne.

Molin *sculpsit.*

Punch *delineavit.*

Situationen er grumme spændt,
Og spændt enhvers Forventning.
— Gid dette spændende Moment
Maa bringe, førend alt er endt,
Vort Land en god Forrentning

Mens vi i Spænding vente paa,
Hvordan det af vil spænde,
Et Önske her skal udtalt staa:
At Svinepolitiken maa
I Spændetröjen ende.

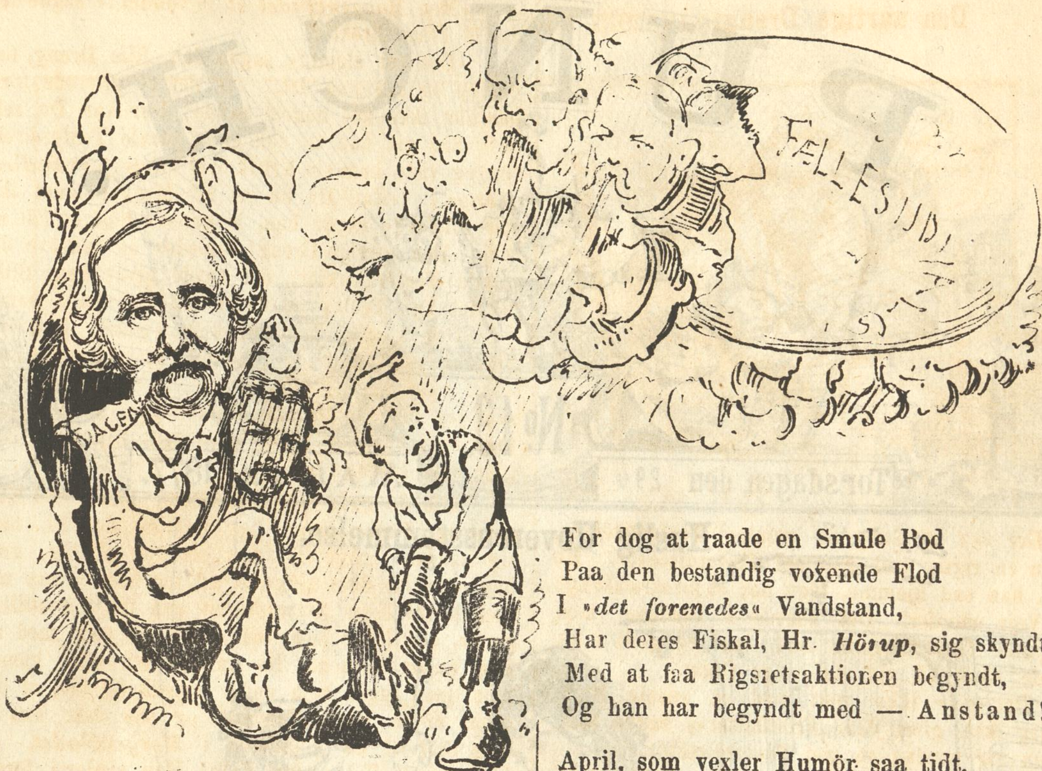
udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Östergade № 26, fra 1ste April: „**Ny Adelgade № 3**."

Trykt og udgivet af G. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26, Kjøbenhavn.

Huslig Uoverensstemmelse.

— Jeg skal konfirmeres næste Gang.
— Hvor skal Du staa?
— Ja, vi er ikke rigtig enige derhjemme, Fader siger: i Helliggæstes, for der kjender han Klokkeren, — Moder vil have: i Runde, for der siger hun, man tager sig bedst ud i Burnus, — selv vil jeg helst i Vartov, for derhenne véd jeg, de slet ikke bruger disse fortvivlede Skriftsteder.

For dog at raade en Smule Bod
Paa den bestandig voxende Flod
I »*det forenedes*« Vandstand,
Har deres Fiskal, Hr. ***Hörup***, sig skyndt
Med at faa Rigsretsaktionen begyndt,
Og han har begyndt med — A n s t a n d!

April, som vexler Humör saa tidt,
Sig nærmer vor Presse med stærke Skridt
Og virker svært paa Organerne.
Nogle af disse forandre Humör,
Mens andre forandre Redaktör
Og andre Kulören paa Fanerne.

Pio har standset sin Virksomhed,
Har lagt sin Martyrglorie ned
Og sin Stilling i Stadens Presse;
Sit Fædreland har han sagt Farvel:
Til Minde om ham man har kun hans Gjæld
Og en sörgende — Baronesse.

En anden Leder af et Organ
Har fattet en ligesaa praktisk Plan
Til sit Blad at holde i Live.
Han anstille vil som et sidste Forsög,
Om muligt i Skyggen af en **B ö g h**
Han mere anset kan blive.

* * *

»Forandring fryder«, saa hörer man tidt,
Og skjöndt denne Sandhed er noget forslidt
Og ej altid troværdig lyder.
Saa önske vi fromt: »Skal Forandringer ske,
Gid vi da ikke maa andre se
End dem, som i S a n d h e d fryder!«

For Öjeblikket.

Evropas Himmel ser skyfuld ud:
— Barometeret staar paa Regnvejr og Slud,
Og Luften sig stadig formörker.
Man telegraferer uafbrudt,
At Storme fra Öst vil nede ved Pruth
Bryde lös mod de arme Tyrker.

Og her i vort eget Fædreland
Nedstyrter hele Strömme af Vand
Fra politiske Uvejrsskyer.
— Forgjæves mod Blæsten man kæmper sig træt,
Her hjælper hverken Valg-eller Fortovsret
Eller vandtætte Paraplyer.

I dette politiske Söle maa
Man ej med Pariserfodtöj gaa,
Men helst med solide Vandstövler.
— Og derfor man midt i Uföret ser
En Flok Individer, som hjemme sig ter,
Der er kommen til Verden med Transtövler.

I *Fællesudvalget* fra Dag til Dag
Levered' man smaa og store Slag,
Men strængt har man lukket Porten.
Dog snart man vel sagtens Vished faar
Om hvem der med Palmer i Hænderne staar:
De *sexten* eller de *fjorten*.

Den uartige Dreng.

Der var en Gang en gammel Teaterdirektör. saadan en rigtig god gammel Teaterdirektör. En Aften, han sad hjemme, blev det et forskrækkeligt ondt Vejr udenfor. Det susede i Bladene, men den gamle Teaterdirektör sad lunt og godt i sit Embede, hvor Alt gik sin rolige Gang.

»Det gaar ikke godt med et eneste Blad, hvis jeg ikke giver dem Fribilletter«, sagde han, for han var saadan en god Teaterdirektör.

»O giv mig Fribillet, luk op for mig!« raabte et lille Barn udenfor. Det græd og bankede paa Dören, medens Regnen skyllede ned og Blæsten ruskede i alle Vinduer.

»Du lille Stakkel!«, sagde den gamle Teaterdirektör, og gik hen at lukke Dören op. Der stod en lille Dreng! han var ganske nögen, og han var gaaet saameget i Vandet, at hans sorte, kröllede Haar var ganske vaadt. Han rystede af Kulde; var han ikke kommen ind, havde han vist maattet dö i det onde Vejr.

»Du lille Stakkel!« sagde den gamle Teaterdirektör og tog ham ved Haanden. »Kom Du til mig, saa skal jeg nok faa Dig varmet! Fribillet skal Du faa, for Du er en dejlig Dreng!«

Det var han ogsaa. Hans Öjne saa ud som to brune Erindringsmedaljer, og skjöndt Vandet flöd ned af hans sorte Haar, kröllede det sig dog saa smukt. Han saa ud som et lille Englebarn, men var saa bleg af Kulde og rystede over sin hele Krop. I Haanden havde han et *Morgenblad*; men det var ganske fordærvet af Regnen, for alt det Vrövl, der stod deri, var löbet ud i hinanden af det vaade Vejr.

Den gamle Teaterdirektör satte sig ved Kakkelovnen, tog den lille Dreng paa sit Skjöd, vred Vandet af hans Haar, varmede hans Hænder i sine og gav ham en Fribillet; saa kom han sig, fik röde Kinder, sprang ned paa Gulvet og dansede rundt om den gamle Teaterdirektör.

»Du er en lystig Dreng!« sagde den Gamle. »Hvad hedder Du?«

»Jeg hedder *Æ-Bæ!*« svarede han, »kjender Du mig ikke? Der ligger mit Organ! Der moret jeg mig, kan Du tro! Sc nu bliver Vejret godt udenfor: Maanen skinner!«

»Men *Morgenbladet* er jo vandet!« sagde den gamle Teaterdirektör.

»Det var slemt!« sagde den lille Dreng, tog det op og saa paa det. »O, det er allerede tört, har slet ikke lidt nogen Skade! Der kan Du selv se!« Saa gik han til den gode gamle Teaterdirektör og viste ham sin Kritik over »*den forvandlede Konge.*« »Kan Du nu se, at Morgenbladet ikke var vandet?« sagde han, lo ganske höjt og löb sin Vej. Den uartige Dreng! Saaledes at bedröve den gamle Teaterdirektör, der havde givet ham Billet til det kgl. Teater og været saa god imod ham.

Den gamle Teaterdirektör græd, han var virkelig ramt lige ind i Hjertet, og saa sagde han: »Fy! hvor den *Æ-Bæ* er en uartig Dreng! Det skal jeg fortælle til mine Medkolleger, at de kunne tage sig i Agt og aldrig give ham Billet, for han gjör dem Fortræd!«

Alle de gode Teaterdirektörer, baade ved *Kasino* og *Folketeatret*, han fortalte det til, toge sig saadan i Agt for den slemme *Æ-Bæ*, men han skjældte dem alligevel ud, for han er saa udspekuleret! Naar Referenterne gaa fra Forestillingerne, saa löber han ved Siden af dem med en Bog under Armen. De kunne slet ikke kjende ham, men tager ham under Armen og tro, at det ogsaa er en rigtig Referent, og saa faar han af dem Stof til en Feuilleton i *Morgenbladet*. Ja han er alle Tider efter Folk! Han sidder i förste Parket i Teatret, saa Folk tro, det er et dannet Menneske, men de mærke siden noget andet. Han vrövlede ogsaa i »*Illustreret Tidende*« ligesom nu i »*det nittende Aarhundrede*«! Ja han har en Gang ramt *Rudolph Schmidt* lige i Hjertet! Spörg ham kun ad, saa skal Du höre, hvad han siger. Ja, det er en slem Dreng, den *Æ-Bæ*, ham skal Du aldrig have noget med at gjöre! han er efter alle Folk. Tænk en Gang, han kriticerede endogsaa den gamle Bedstemoder i »*Lygtemænd*«, men det er længe siden, det er gaaet over; men saadant noget glemmer hun aldrig. Fy, den slemme *Æ-Bæ*! Men nu kjender Du ham! véd, hvad han er for en uartig Dreng. —

Kritikeren.

Motto: Ingen er Helt for sin Kammertjener.
Napoleon den Store.

Med Smagens Scepter tör Du sige,
Du hersker i det Skjönnes Rige
Og giver Rang til, hvem Du vil,
Men er, naar man Dig bedre kjender,
Kun Poesiens Kammertjener,
For hvem der ingen Helt er til.

Fölgen af at være nærsynet.

— Det er dog ogsaa uforskammet at slaa en Plakat saa höjt op! Jeg vilde naturligvis sé hvad der stod paa den, og saa maa jeg staa paa Tæerne og stötte mig til Væggen, og saa staar der: »Her er malet!« Og nu sér jeg saadan ud, og jeg skulde have gjort Visit hos Etatsraaden!

En rar Kone.

— Hvad hedder Du, Du Lille? — Anna! — Ah! næ! — Du er jo en söd lille Pige! Det skal Du ha'e en Skilling for — se, gaa Du nu ned til Urtekræmmeren og kjöb Dig noen Bolscher, saa skal jeg passe paa Din Kurv og Dine Penge saalænge!

En Familiesaga.

(Familiesagkyndige Betragtninger).

Der var en Gang et politisk Parti,
Der havde for Kraftspring en egen Mani;
Fra Aar til Aar man dets Förere saa
Baade Luftspring og sirlige Koldbötter slaa,
Derved de ernæred' sig ærlig og redelig,
Og Sandheden kunde de omgaa(s) fredelig.

Thi Sanddruheden hos dem var stor;
Man kunde forlade sig paa deres Ord, —
Thi hvis man i Usandhed traf dem en Dag,
De döbte den blot en »Familiesag«.
Desuden var der i hele Slægten
Tendens til prokuratorisk Benægten.

Paa denne Maade man oprettet fik
En hel Familiesagfabrik,
Med hvis Fabrikata til Tidsfordriv
Man fyldte Partiets Familiearkiv,
Og havde desuden et udsögt Lager
Af nye og brugte »Familiesager«.

En saadan blev ovre i *Svendborg* bekjendt
Ved et ikke gjentaget »Experiment«,
Endvidere fik man fra *Viby* en Dag
En »vitterlig« udtalt Familiesag.
— Familieskabet var umiskjendeligt
Med Syrefabrikens svovlsure Endeligt.

Fornylig man nede i *Maribo* saa
En ny Dilettant i Kraftspring at slaa,
Han snode saa let sig som ingen Ting
Til Höjre og Venstre og helt omkring
Og viste, at Koldbottestöberiet
Et ægte Kjendetegn var paa Partiet.

Desværre forsögte han ogsaa paa
En baglænds Saltomortale at slaa,
Og denne Kraftytring er som bekjendt
Et höjst halsbrækkende Experiment.
— Han slap kun uheldig fra Forsöget,
Og »Familiesagernes« Tal blev foröget.
Han slap nok ej med den blotte Skræk:
Hans Ryg(te) forsynet blev med et Knæk.
— Dog paa sit Familiehospital
Kan nok han faa lappet sin Smule Moral.
Og om den just ej bliver ren som Lillien,
Saa bliver den allenfals i Familien.

En fortjent Röffel.

(Den 20de Marts Kl. 2.)

— Hr. Ordföreren vilde nok talt med mig?

— Ja min gode Hr. *Thomas Christensen!* Hvor Pokker blev de dog af i Dag? Nu kan vi naturligvis takke Dem for, at vi mistede den ene skæbnesvangre Stemme! Hvor blev De dog af, Menneske? Vi ventede endda 20 Minutter længere efter Dem, end vi næsten kunde være bekjendt.

— Ja Hr. Ordföreren maa endelig ikke være vred, men jeg havde rigtignok sovet over mig.

— Sovet over Dem! Som om De ikke kunde have slebet Deres Skraber heroppe! Det gjör jo de andre!

En Stemning.

De Venstremænd ganger ved Urnen at staa,
De gamle saa vel som de unge;
De kunde baade Triller og Koldbötter slaa,
Saa lifligt de rörte deres Tunge.

Alt over den Valgurne stemte de i
Et Drapa hel fagert at höre:
En folkelig fællesudvalgt Melodi,
Saa yndelig den faldt udi Öre.

Den Formand ved Urnen hin dybe stod,
Hannem fulgte vel hundrede Stemmer,
— En stemte for og en anden imod.
Slig Stemning ingensinde man glemmer.

Og heller ingensinde skal glemmes, at midt
I at löse den gordiske Knude
Var liden *Thomas Christensen* hundredoget,
Og hundredoget han var ude.

Ved Kaffen.

Fru Sörensen og Fru Schröder.

Fru Sörensen. Ja den Kaffe er fra Gamèl, det kan man ved Gud strax smage, og Smag har jeg, det véd jeg, men jeg er for Resten rent fra mine syv Sanser i denne Tid, for tænk Dem, söde Fru Schröder, vi gaar jo hjemme i den allerdödeligste Angst for, at Sörensen ikke skal blive valgt til Borgerrepræsentant, for De véd jo nok, han stiller sig dertil og det vilde jo være den frygteligste Tort for en Mand med Sörensens Æresfölelse at falde igjennem. Det er i Stedet for Heymann han vil være det, for han har jo sét, at alle Bladene egenlig er saa gyselig vrede paa Heymann, fordi han har gjort i Industriudstillingen — eller Banken er det nok, og bare skriver, at de vil ikke fraraade ham, og nu er Sörensen jo tillige Medlem af »*Foreningen for berejste Skandinaver*« — han var jo Rejsende, lige indtil vi blev gifte, — og de har lovet at stötte ham med Liv og Blod. Sörensen faar ogsaa nok Hjælp baade hos *Söndagsposten* og *Illustreret Folkeblad*, for han holder dem begge to, og saa kan de faa hans Billede og hans Geografi paa förste Side. Han kunde saamæn ogsaa blive en udmærket Repræsentant, for vel siger han ikke Meget, men energisk er han og det sagde Bladene jo om én af de forrige at det var det, det kom an paa. Sörensen er skam ogsaa inde i Sagerne. Der er nu Begravelsesvæsenet. Han har været i Ligkasse i 27 Aar, saa jeg gad sé den, der kan begrave Folk bedre end Sörensen baade paa Assistens og Holmens, og hvad Fattigvæsenet angaar, var jo min salig Kusines Mand Fattigforstander, saa der er Sörensen ogsaa hjemme. Sporvogne kan han desuden ikke udstaa. Det er bare til at kjöre gamle Börn og Folk over med siger han. Og saa har han desuden læst Alt, hvad der har staaet i Aviserne om dette herre Kvægtorv, der skal anlægges i Tunnelen under Vesterbro. Hvad Rosenaaen anbelanger, er Sörensen nu ligefrem magelös. De gjör Dem ikke Begreb om, hvor Sörensen kan lugte! Forrige Fredag havde han en vældig Snue og var ganske forstoppet. Saa, mens vi gaar ude i Frederiksbergs Smallegade siger han paa en Gang: »Fy for Pokker Mille!« — »Hvad er der lille Sörensen?« siger jeg. — »Det er det forbandede Trankogeri,« siger han. Tænk Dem sikken en Lugt, Fru Schröder. Og saa er Sörensen saa föjelig og from. Det var den Gang jeg lige havde faaet vores yngste Sön, lille Jochum-Orla, saa havde Sörensen netop paa den Tid en hul Tand og saa siger jeg til ham: »Sörensen, siger jeg. Du kan alligevel ikke sove, men det kan jeg, og naar Du nu alligevel ligger vaagen, saa synes jeg gjerne Du kunde vugge Drengen med det samme.« — »Det har Du saamæn Ret i lille Mutter«, siger Sörensen og saa laa han helé Natten som et Lam med Krydderpose paa Kinden og vuggede med den ene Haand og læste Folkets Avis med den anden. Se saadan en Mand synes jeg nok burde være Repræsentant! Vi tror ogsaa alle sammen hjemme, at det bliver, og min Nevö Frits Grönbæk, der er saa vittig, kalder mig allerede aldrig for andet end »Lille Repræsentante«, det har han selv fundet paa. Ja nu stoler jeg paa Deres Mand, söde Fru Schröder, at han stemmer for Sörensen. Gud, er Klokken allerede 3, ja saa siger jeg saa mange Tak, men nu maa jeg op til Fru Mortensen og faa hendes Stemme — eller hendes Mands mener jeg da. Farvel söde Fru Schröder. Tak for Kaffe.

Paa Kafeen.

— Naa! De slap dog ganske helskindet fra de fire Injurieprocesser med Industribankkompagniet *Bech & Frederiksen*?

— Ja, hvad der er sparet er jo tjent.

— Men jeg troede, De vilde have tjent den gode Sag og Moralen i det hele Aktievæsen ved at lyse op i Svindlerierne.

— Vist saa, men hvad Tilfredsstillelse kan det i Grunden yde os at injuriere to Mænd som Dhr.? Og for Resten tjente vi dog en Tilbagekaldelse derved, og det var næsten ligesaa godt som en Nyhed.

— Aa ja, saagu! Men hvad giver De da for den nyeste af »*Dagens Nyheder*«.

— Ja, den har *Bögh* jo selv berigtiget i Söndags i »*Folkets Avis*«.

— Men, at han vil söbe Kaal med *Cobden Carstensen*!

— Ja man troede jo rigtignok, at han vil bruge sit Otium til at hvile paa sine Lavrbær og maaske plante Kaal i — — — —

— Og nu gjör han sagtens oven i Köbet Kaal paa sin egen gamle Rede.

— Ja det bliver vist Surkaal for *Lars Dinesen*!

— Naa, De har maaske ogsaa hört, at »*Journalisten*« har stillet sit Ho'de til hans Tjeneste?

Nej! Men saa bliver det neppe Lang-Kaal.

Vore Molboer. III.

Samdrægtigheden ibiandt dem var stor,
Som Ærtehalm hængte de sammen:
Saa snart den ene mæled' et Ord,
Saa sagde de andre »Amen«.

Men Hovedets spekulative Logik
Var ikke her det forenende;
Lidt lavere nede man Aarsagen fik:
De havde det nemlig i Benene.

Det blev til sidst en saa indviklet Sag,
At selv de lærdeste Degne
Formaaede ikke at bringe for Dag,
Hvilke Ben der var deres egne.

Men et par veltrufne Rap var i Stand
De Herrer til Rette at vise.
Og her med Sandhed man sige kan,
At det var en ren Benefice.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Østergade № 26, fra 1ste April: „Ny Adelgade № 3"

Trykt og udgivet af C. Simonsen.' Kunst-og Stentrykkeri, Østergade 26, Kjøbenhavn

Udstillingen aabnes.

— Nej, er Du ogsaa kommen herop i Dag?
— Ja Gud, södeste Mine! Der skal jo være saadan nogle öndige Foraarsstykker heroppe i Aar, og nu har jeg lige faaet mit færdigt. Hvad synes Du om det?
— Himmelsk!

De sidste Fænomener.

Omsider fik man til Ende bragt
Finanslovslaget i Tingene.
— Man gik paa med koldblodig Dödsforagt,
Snart krybende, snart igjen springende.

Fra Folke- og Landsting i kort Galop
Gik Loven i Fællesudvalget,
Og derfra paa Buntmagerloftet op
I Fællesdumhedsudsalget.

Deroppe de klögtige Höveder kom
Med deres Hövedsmænd sammen;
De skulde nu se at enes om
At slippe for Spotten og Skammen.

Det Punkt, som syntes dem allerstörst
Og bragte dem svarest i Knibe,
Det var at komme til Mölle först
Og faa malet forinden *Liebe*.

Og dernæst kunde de vente at faa
En Hoben Smaating bebrejdede
Af den Natur, som man kun hitter paa
I det »forenede Kejtede«.

Blandt andet det höjst betænkelig gik
Med at finde en vis Forstaaelse,
Hvorved deres egen Betænkning de fik
Reducert til »en Misforstaaelse«.

Som sidste Middel maatte de ty,
For at slippe af denne Klemme,
Til af Bommerter strax at gjöre en ny,
For saa gik nok de gamle i Glemme.

Naa, Bommerten fik de da rigtig gjort,
Hvem kan vel deri dem hindre?
— Og det vil da heller ej sige stort
For dem én mér eller mindre.

— Da Klokken ringed' og Timen kom
Og andægtig Faarene mödte,
Gav Klokkeren dem et Tilhold om
At holde pænt deres Bötte.

Krabbe sig viste i hele sin Glans
Som et Mönster paa god Opdragelse,
Hans Lige man finder ej her til Lands
Imellem Grenaa og Slagelse.

Vel gjorde paa sund Fornuft han Vold
Og for Resten med paa Anstændigheden;
Men som Rögter ved saadan en Faarefold
Maa man gjöre en Dyd af Nödvendigheden.

Og Krabbe var ikke ubekjendt
Med, at hans Klokke i Grunden
Er et uigjendriveligt Argument,
Som paa Höjre kan stoppe Munden.

Den brugte han nu som en klog General,
Og aldeles uimodsigeligt
Har dette Debat-Retirade-Signal
For »Venstre« betalt sig rigeligt.

Som Resultat af Forhandlingen har
Vi faaet ved Slagets Ende,
At én Finanslov, som forelagt var,
Er bleven forvandlet til — tvende.

Desuden har her det Ordsprog vi faa't
Bekræftet gjentagne Gange,
At somme findes, af hvem man blot
Har Ret til et Bröl at forlange.

Moral:

O, Degne og Klokkere rundt i Flæng!
Foragter min Lærdom ikke!
Man hænger saa tidt i en Klokkestreng,
At den bliver Ens egen Strikke.

Den maskerede Fægter

Hörer I Pöblikums Hyl fra det mægtige Amfiteater,
Rejst af Hr. *Léonard* midt i Jernbanegades Morads?
Ser I dets Rigdom og Glans? Overalt, hvorhen Öjet sig vender,
Möder det Skæret kun af uhövlede Brædder og Spær,
Klodsede Bænke kun ses, hvor Dansken örkeslös sidder
Og med et tankelöst Blik drömmer om »To og en Halv«.
Næsen af »Kæfer« er röd og Haaret dufter af »Olle«,
»Prolæggerkröllen« er snoet og Hatten sat »zynftig« paa Snur.
Hvor er den kraftige Arm, der rejste de stolte Paladser
I Peder Madsens Gang og fjærnt i Rhabarbernes Land?
Ak den Tid er ej mer. Nu laves ej andet end Skruer,
Medens »Blaa Mandag« det er hver Dag en hel Uge rundt,
Og de Lemmer, som för ved Arbejd kraftig sig hærded,
Strække sig magelig nu i Dvaskhed, blödagtig og seigt.
Klokken var 10. Man var nu ved Forestillingens Ende:
Billi Hayden var sét, *Dumme Peter*, *Miss Léonard*, Alt.
Dog bli'er Enhver paa sin Plads, for der staar i *Dagstelegrafen*,
At et »Nachspiel« der er, som man kan glæde sig til.
Atter Arenaans Jord, der nylig stænked og spröited
Ind over Folk, som var nödt til at sidde i 1ste Parket,
Bliver af kraftige Folk med et Brysselertæppe bedæk't.
Over den uhyre Plads, hvor Gassen sin brændende Straale
Sænker med hele det Tryk, som *Ehlers* finder er nok,
Bölger en »Beverdings-Duft«; man er styrket paa Legem og Sjælen
Til den alvorlige Kamp, som gjælder vort Fædrelands Vel.
Klaphornet giver Signal og indpaa Kamppladsen træder
»Manden med Masken«, hin Aften Arenaens lysende Sol,
Ypperst han er af dem Alle, som Danmarks Kæmper har fostret,
Hvad er mod ham vel de Andre, Jens Olsen, Per Nielsen og Saft?
»Der er De med ham«, rundt klinger det. Haandklap ham hilser.
Overmodig og frækt vandrer Manegen han rundt,
Viser sit hvælvede Bryst, sine Klæder, sin Hat fra Petitgas,
Sine »Lakerede«, men fremfor Alt sine hvide Glacé.
Öjet flyver omkring, som om utaalmodig det sögte
Den, der formaste sig tör at tage Livtag med ham.
Ha, det söger ei mer; thi Klaphornet anden Gang klinger,
Og med langsomme Skridt ser man *Christofle* gaa frem.
Intet opmuntrende Raab og intet Bifald ham hilser;
Mörke, fjendtlige Blik varsle ham Uheld og Klö,
For saadan en udenlandsk Rad skal bare ha'e dygtig paa Snuden,
Han skal ha'e »Blaabær« og »Skaller«, naar han med Dansken vil slaas;
Saadan er Tanken rundtkom. — Da lyder Signalet til Kampen,
Og med en Fart som skudt ud af en riflet Baglader fra Krupp
Farer han frem, den Maskerte. — Aandelös Tavshed og Spænding. —
Lidt da nyttede Dig, o *Christofle*, alle de Kunstgreb,
Som i Cærarernes Stad Fægternes Skole opfandt.
Lidt de nytted Dig nu, thi fat i Buxernes Linning
Greb den Bemaskede Dig. Ha, hörer Du, hvordan de knager?
Hörer Du Pöblikums Skrig, det vil, Du skal kastes i Dækket;
Ser Du ej *Léonards* Vink: han vil, Du skal smides omkuld?
Hvad gjör man ikke for Husfredens Skyld? Din Ære maa ofres.
Find Dig i Skæbnen, thi se, Du er vejet og fundet for let!
Rask Din Beslutning Du tog. Du lod tröstig Dig sætte paa Enden.
Æren var frelst. Du var smidt, men ej paa den rigtige Vis.
Habet fra Staldlogen klang og fra Gallerierne *habet.*
»*Habe nichts*« Léonard nu hel gjerne vilde ha' sagt,
Men de bedövende Hyl og Triumfskrig hurtig ham bragte
Til med de hundrede Kroner ilsomt at komme frem.
Masken nu med de Glacés Manegen forlod under Jubel.
Saavidt o Dansker Du kom, og saa vanslægtet Du er.
At Du rödmer ej mer ved Din egen Skam og Din Skændsel!
Se hvor *Christofle* imens har væltet sig rundtom paa Tæppet.
Halvt han rejser sig op og derpaa han rejser sig helt.
Vildt han ser sig omkring, men ved den barbariske Hylen
Synker Hovedet ned og den ædleste Smerte sig maler
Alt i hans mandige Træk, mens i Stalden han lister ind.
Dog hans Læbe blev tavs; og kun *Dagstelegrafen* fortæller,
Höjt og rystende sandt Alt, hvad ved Faldet han led.
Og disse jublende Hyl der den Gang fyldte Teatret,
Efter Aartusinder end klinge fra *Ferslews* Avis.

Oversættelseslitteratur

Hr. Redaktör!

De har et Par Gange tilladt Dem at paapege nogle Fejl i min Oversættelse af Peter Heyses Noveletter. Förste Gang havde jeg ikke Noget, jeg skulde have sagt, men da den anden Artikel er ulige lettere at svare paa, skal jeg tillade mig at bemærke Fölgende.

Gud og Hvermand véd, at det, som det kommer an paa ved en Oversættelse, er, om den betaler sig. Alle pædagogiske Smaaopdagelser af velvillige Aander ere ligegyldige, jeg oversætter ikke de enkelte Ord korrekt, det vilde være for meget at forlange. For at oversætte behöver man ikke en Gang at kunne Originalsproget. Danmarks förste og bedste og i alt Fald efter eget Sigende störste Oversætter, Hr. Vilhelm Möller har jo bevist dette ved sin Oversættelse af Turgénjew, der efter hans Mening staar höjt over den tydske Oversættelse, hvorfra den er tagen, og den tydske Oversættelse staar jo allerede en hel Del over Turgénjews Original.

De paastaar, at »*Schlafen Sie wohl!*« maa oversættes ved: »*Sov vel, De!*«. Det vilde let give Anledning til en Misforstaaelse af »*vel, De!*« som »*vældig!*«; det lyder uskjönt, og jeg foretrækker »*Sov vel!*«, selv om dette forstyrrer Meningen i Fortællingen. De paastaar fremdeles, at »*Absatz*« betyder »*Hæl*« og ikke »*Afsats*«. Det ved jeg s'gu nok. Jeg rettede det jo ogsaa, saasnart jeg fik det at vide, og det netop af Hensyn til Pædagoger som De. Men hvad tror De, Publikum siger til den Slags Anker? Det siger vist ligesom jeg: »*man merkt den Absatz und wird verstimmt.*«

Oversætteren.

För Prædikenen.

— Nu maa De ikke lade Talen vare for længe, for vi skal have os en rigtig bedre Middag bag efter.

Hvor Herskaber dog kan være urimelige.

— Men Stine! hvad tænker Du dog paa? Nu er Klokken 2, og endnu har Du ikke rört ved Middagsmaden!

— Næ, ve' Di hva' Frue! Det er da inte Deres Mening, a je ska' lave Mad i Dag, for je' gad dog nok vidst, om Di hade Lyst til at gaa og rode i Kykkenet om Ettermiddagen, naar Di sku' paa Kuskebal om Aftningen.

Parlamentaristiske Betragtninger.

»Naar Folkets Flertal kommer til dets Ret,
Til Parlamentarismens Etablering,
Gaar Satsmaskineriet mere let
Og sikres varigt imod Havarering;
Da bliver Frihedsgaven först komplet,
Og Landet faar en stærk og fast Regering.
En ny og gylden Æra strax begynder
Saavel for smaa som for de store Bönder!«

Men disse Löfter, disse gyldne Ord,
— Som er for hver en Venstremand Parolen,
Som lyser for ham klarere end Solen
Og samler i et fast og sluttet Kor
De Kofteklædte til en Kamp mod Kjolen, —
— Des værre har en Fejl, og den er stor:
At hele Tanken, prøvet af Forstanden,
Er spittergal fra Ende og til anden.

Der gives neppe nogen fix Ide,
Som har forvoldt saa mange Bryderier,
Saa meget Vrövl, saa megen Sorg og Ve,
Saa mange vamle Ordudgyderier,
Saa mange kolossale Snyderier,
Som den, man nu til Dags kan anprist se
I Venstres Hær som Parlamentarisme,
Endskiöndt den burde hedde Barbarisme.

Alt fra de ældste Tider vidste man,
At den, der slaar sin Lid til Folkets Mængde,
Han bygger kun paa trolöst Flyvesand;
Bekræftet sér man det i Tidens Længde;
Selv i vor egen Tid, vor eget Land
Sker Stemningsomslag, ingen för sig tænkte;
Hvor man igaar fandt værdige Martyrer,
I Dag man sér uværdige Uhyrer.

Og se vi lidt paa disse Idealer
Af Samfundslykke og af Samfundsaand,
Der sympathetisk vandre Haand i Haand
Igjennem alle Demokraters Taler,
Og som skal læge Livets Bröst og Kvaler
Ved Parlamentarismens Tryllevaand,
Vil man som Kjærnen i dem alle finde
Den pure Egoisme sluttet inde.

Hvor har man noget Sted realiseret
En eneste af den Slags Frihedsdrömme,
Og sét, at Folk, paa denne Vis regeret,
De onde Lidenskaber holdt i Tömme?
Nej, alt det ædle frækt blev insulteret:
Man spildte Guld og Borgerblod i Strömme
Og fandt imellem evige Komplotter
Den slagne Landevej til Bankerotter.

Har man ej set, og ser den Dag i Dag
Et Folk, som slig Forfatning trolig bruger,
Men skifter Sind, saa tidt det skifter Uger,
Og vælter Kabinetter, Slag i Slag?
Og saas ej Talsmænd slaa for Folkets Sag,
Saa det gav efter rundt i Statens Fuger,
Men som paa Magtens Toppunkt alt fornægtede
Og sparked' til den Sag, de för forfægtede?

Derfor maa han, som staar ved Magtens Trappe
Men kun har Foden paa dens förste Trin,
Særdeles ofte nödes til at klappe,
Hvor paa at slaa han helst vil lægge Vind;
Til et Exempel Excellensen *Krabbe*
I ganske andre Toner vil slaa ind,
End de, han bruger nu til Præludering
For sit Program: en stærk og fast Regering.

Ledige Poster.

Formedelst Bortrejse ere 2de Poster som Martyrer ved det herværende socialdemokratiske Parti blevne ledige. Posterne ere særdeles lönnende: foruden en betydelig Gage oppebærer vedkommende en Mængde uvisse Indtægter, blandt hvilke særlig maa mærkes uhindret Adgang til Partiets Kasser. Posterne medföre ingen særlige Ubehageligheder for Indehaverne, da Regnskabsaflæggelse kun fordres, naar disse selv tilbyde det, og der vil altid gives de paagjældende behörig Tid til at unddrage sig nærgaaende Undersögelser. Kandidater til disse Poster skulle være forsynede med Anbefalinger fra *Morgenbladets* og *Ravnens* Redaktioner; dog behöve de ikke at have været paa Vridslöselille.

Et Nödraab.

Forbi! Forbi! vor Glæde var kun kort!
De to Martyrer blev i Hast til Tyve.
— Fugl Fönix er fra *Fönix* flöjen bort,
Og vi er nödt at lade Fuglen flyve.

Forbi! Forbi! vort Haab drog bort herfra;
Vort Maal var længe fuldt, og nu kom Draaben,
Saa det löb over — til Amerika!
Hvad hjælper nu vor Klagen og vor Raaben?

Med Vemodsblikke vi tilbage sér
Paa *Kirkestrædes* alt for glade Dage;
De Tider vender ej tilbage mér,
Og *Pio* vender heller ej tilbage!

Toucher og *Loria* og *Würtz* og *Klein*,
Geleff og *Pio*, Guld- og Sölvermalmet,
Alt svandt! — Nu ses som svundne Glæders Tegn
Ikkun en *Lilliekrands* — og den er falmet.

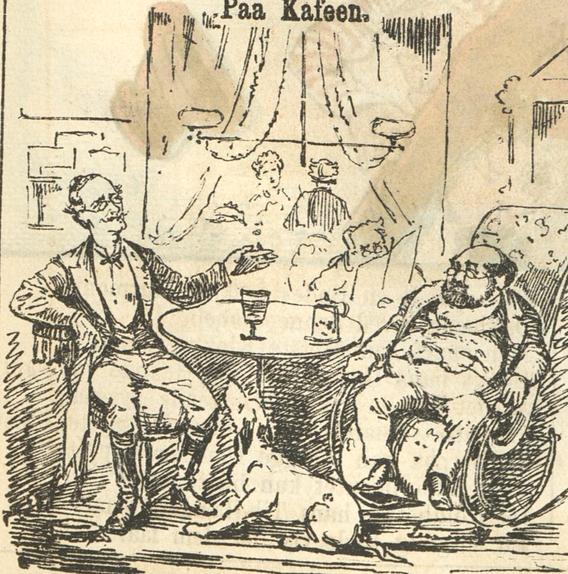
I Helligdagene.

— Hvad skal vi more os med? (gaber.)
— Véd s'gu ikke, her er jo ingen Ting at se paa i disse velsignede Helligdage. (gaber.)
— Det minder mig om Sovescenen i »Tornerose«. (gaber.)
— Har Du ikke hört noget Nyt? (gaber.)
— Det Nyeste jeg har hört, er Marinens Taagehorn. (gaber.)
— Aa, lad os være fri for Brandere! (gaber.)
— Hvad Fanden skal vi da bestille? (gaber.)
— Sove! (De sove ind.)

— Naa, hvad synes Du saa om »3 Par Sko«? jeg synes de var lovlig höjhælede! (gaber.)
— Jeg vil snarere sige, de var noget udtraadte. Er der ikke noget Nyt? (gaber.)
— Jo, nu skal jo Teatret have et andet Navn. (gaber.)
— Folketeatret? (gaber.)
— Ja, paa Grund af den Lykke, »de gamle Ungkarle« har gjort, skal det nok herefter hedde Mandfolketeatret! (gaber.)
— Aa, lad os være fri for Brandere! (gaber.)
— Hvad skal vi da more os med? (gaber.)
— Sove! (De sove ind.)

Paa Kafeen.

— Hvor Pokker var dog *Krabbe* henne i Mandags?
— Han trillede vel Paaskæg med de andre gamle Drenge paa Buntmagerloftet. Det sidste var da haardkogt nok dertil.
— Nej, jeg mener i Mandags 8 Dage. Han forsömte jo rent sin Bestilling som Klokker — eller, hvad jeg vilde sige, Formand! Gamle *I. A. Hansen* maatte jo ringe Menigheden sammen.
— Naa den Gang! Han havde nok sovet over sig ligesom *Thomas Christensen.*
— Sovet over sig?
— Javel — i Kalundborg, efter Mödet om Söndagen.
— Aa rigtig! Men saa var han da til Gjengjæld tidlig oppe i Lördags.
— Ja det kan nok være, han var oppe! Sikken en Skandale i Danmark!! Den mindede mig saamænd om gamle »*Danmarks*« unge Dage.
— Men at han ikke en Gang havde saa meget Omlöb i Hovedet, da *Estrup* bad om Ordet, som *Hörup* havde forrige Lördag, da Rigsretten spurgte, hvad han vilde den.
— *Hörup!* Hvordan — Omlöb i Hovedet? Hvad mener De?
— Han kunde jo bare taget en Smule Anstand.
— Taget Anstand! Hvor Fanden skulde han have taget den fra?
— Saagu! Nej! Det kan De have Ret i, Höjstærede. »*Wo nichts ist,*« siger Tydsken jo, »*hat der Kajser sein Recht verloren.*«
— Ja *Krabbes* »Anstand« er da ligesaa »forloren«!

Vore Molboer. IV.

Da Molbofolkets »moralske Ret«
Indviklet blev udi Höjres Net
Og maatte en ublid Skæbne times,
Skulde af Förerne klemtes og kimes.
— En Ulempe maatte de först skaffe bort:
Deres Klokkestræng nemlig var kommen til kort.
Den var bleven benyttet alt for tidt
Og des Aarsag bleven en Del forslidt. —
Dog en ægte Molbo er ingen Taabe,
Og födte Klokkere er de til Hobe.

De »spandt en Ende« i skjön Harmoni
Og hængte ved denne drabelig i.
Men snart den överste Klokker fandt,
(Skønt hans Hænder til alle Haande var vant)
At det var en vel anstrængende Svæven:
»Holdt!« — raabte han — »mens jeg spytter i Næven!«
— Derpaa han i begge Hænderne spytted';
Men Experimentet kun lidet nytted'.
De Koldbötter hans Til-Hængere slaar,
En sörgelig Ende vist for dem faar.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Østergade No 26, fra 1ste April: **„Ny Adelgade No 3"**

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri, Østergade 26, Kjobenhavn.

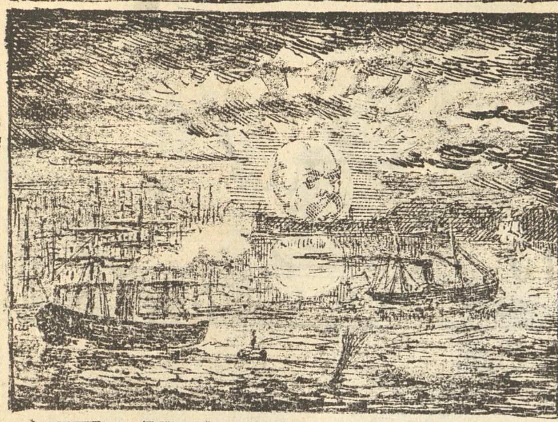

Torsdagen den 12de APRIL 1877.

Stakkels Pige.

— Du er da gyselig lykkelig nu Sofie, Du er konfirmeret?
— Nej langt fra! Tænk Dig blot, samme Dag gaar Lieutenant Hansen hen og forlover sig med Jette, min ældste Søster, og jeg er dog saa vis paa, at han elsker mig.

En nedgaaende Sol.

Vel smelter Foraarssolen Vint'rens Ismark
Og stiger nyfödt frem paa Himlens Bue;
Men Tysklands Sol gaar ned! — den store Bismarck
Har atter fundet paa at gjöre Skrue.

Paa tre Haar sad Ministerhatten længe,
Men sad dog fast, trods alle Tidens Nykker;
Nu ses den i et enkelt Haar at hænge;
— Græd, arme Tyskland, hvis det gaar i Stykker.

For dig har han bevist sin Uundværlighed
Ved Annektionstendenser, lovlig glubske;
For Verden har sin sjeldne Statsmandsærlighed
Han klart bevist ved de bekjendte »*Kruppske*«.

Han vidned', at din Hensigt kun var fredelig;
Men naar hans sidste Hovedhaar er faldet,
Staar du, o Tyskland, afklædt som uredelig
Og din Regering ligervis som — skaldet.

Aprilsnar!

eller

Den politiske Skolemestere.

Hovedpersonerne

udi Comædien.

Skolemesteren....... Hr. Chresten Berg.
1ste Stats-Raadsherre — Estrup.
2den — — — Fischer.
2de Laqveier.

Actus I.

(Scenen er ved „Kragereden" udi Fortunstræbet.)

1ste Stats-Raadsherre. Nu skal jeg fortælle ham et Eventyr, som vil divertere hele Staden. Veed I hvad jeg har overlagt med 3, fire fornemme Folk her i Byen?

2den Stats-Raadsherre. Nej jeg veed ikke.

1ste St.-R. H. Kjender I ikke Chresten Berg, ham som har givet Chrestenberg-nikøvstræde Navn.

2den St.-R. H. Det er vist den Skolelærer, som er saa stor Politicus, og boer i dette Hus.

1ste St.-R. H. Det er den samme. Jeg var nylig i Selskab med nogle af Stats-Raadet, som ivrede sig meget mod samme Karl, efterdi han talede saa dristig paa Kro- og Folkemøderne imod Regjeringen og reformerede alting. De samme holdt det tjenligt at udstikke Spioner, för at vidne paa hans Mund, at han kunde blive revsed, andre til Exempel.

2den St.-R. H. Det var at ønske, saadanne Karle engang kunde blive straffede; thi de sidder og criticerer over en Carlsberger baade Kongen, Ministre, Øvrighed og Generaler, saa det er forskrækkeligt at høre paa. Det er ogsaa farligt; thi den gemene Bonde har ikke den Skjønsomhed, at den kand eftertænke, hvor u-rimeligt det er, at en Skolelærer, Assurancebestyrer eller Svovlsærling kand tale med ringeste Grund om slige Sager, og se de Ting, som et helt Stats-Raad ikke kan se.

1ste St. R. H. Det er sandt; thi samme Skolelærer kand reformere hele det Danske Rige, medens han tamper en Dreng og agere baade Skolelærer og Theaterportner paa en Gang. Men mig behagede ikke samme Herrers Foretagende; thi at straffe eller arrestere en saadan Mand opvækker kun Oprør blandt Almuen og gjør saadan Gjæk meer anseelig. Min Mening var derfor at spille heller en Comoedie med ham, som skulde have bedre Virkning.

2den St.-R. H. Hvorudi skulde den bestaa?

1ste St.-R. H. At stikke ham Deputerede som fra Statsraadet, for at gratulere ham med Ministertaburet, og fly ham strax nogle vanskelige Ting at forrette; saa skal man se, hvor elendig han vil blive, og han selv skal mærke, hvor stor Forskjæl der er imellem at raissonere om en Bestilling og at forestaa den.

2den St.-R. H. Men hvad vil deraf følge?

1ste St.-R. H. Deraf skal følge, at han enten af Desperation skal forløbe Byen eller ydmygeligen bede om sin Afsked og tilstaa sin Udygtighed. Jeg er derfor allene kommen til Monsr. Fischer for at begjære han Hjelp i at i Værk sette denne Machine, saasom jeg veed, han er beqvem til saadant.

2den St.-R. H. Det kand lade sig giøre. Vi vil selv agere slige Deputerede og strex gaa til ham.

1ste St.-R. H. Ja her er hans Hus. Cobden eller Rimestad! bank paa, og siig, at der to Ministre er hervoe, som vil tale med Chresten Berg.

(De banker paa).

Skolemesteren. Hvem vil I tale med?

1ste Laqvei. Her er tvende Ministre, som vil have den Ære at opvarte ham.

Skolemesteren. Hillemænt, hvem er det? Jeg seer stiden ud som et Svin.

1ste St.-R. H. Underdanigste Tjener, velbaarne Hr. Minister! Vi ere hid skikkede af Statsraadet for at

gratulere ham med en Ministertaburet her i Landet; thi Statsraadet har anseet meer hans Meriter, end hans Stand og Vilkor og udvalt ham til Minister.

2den St.-R. H. Statsraadet holdt det ubilligt, at saadan viis Mand skulde occuperes med saadanne slette Forretninger og grave sit store Pund ned i Jorden.

Skolemesteren Ihr Herren Collegæ! aflægger min Hilsen og Taksigelse til den lovlige Konge og forsikrer ham om min Protection. Det er mig kjert, at man er falden paa de Tanker, alleene for Stadens Skyld ikke for min egen Persons; thi havde jeg skjøttet om Høyhed, havde jeg maa ske længe siden været noget.

1ste St.-R. H. Velbaarne Hr. Minister. Statsraadet og Borgerskabet kand ikke vente andet end Statens Velstand under saadan en høy-viis Øvrighed.

2den St.-R. H. Og derfor har forbigaaet saa mange andre rige og fornemme Mænd, der har attraaet den høye Stilling.

Skolemesteren. Ja ja, jeg haaber, de skal ey heller fortryde paa dette Vall.

1ste og 2den St.-R. Hr. Vi recommenderer os da samtlige udi Hr. Ministers Bevaagenhed.

Skolemesteren. Det skal være mig en Fornøyelse at gjøre dem nogen Tjeneste. Om Forladelse, at jeg følger dem ikke længer.

2den St.-R. H. Ey, det kan ey heller staa Hr. Minister an at gaae videre.

Skolemesteren (kalder paa Rimestad) Hør I Cammerat! der har I til en Kande Øl.

2den Laqvei. Tak, Tak. Jeres Velbaarenhed.

(Tæppet falder).

(Naar Handlingen er saavidt fremadskreden, skal 2den Akt snart paafølge).

Resultatet?

I forrige Maaned blev vi holdt
I Aande;
Man var som »*Venstres*« Spilleboldt
I Vaande.

Til sidst der dog en Ende ble'
Paa Pratet.
Vi kom paa én Vej saa til Resultatet.

Det var lidt overraskende
For Mange.
Og *Venstre*«, hjemad daskende,
Blev bange.

Man ser det klart af deres Skræp
I Bladene,
Hvor hver en Fører taler kjæphöj ladende.

Hvert Venstreblad, som vi har spurgt,
Fortæller —
Forblommet vel! — at man har gjort
I Nælder.

Des værre er det nemlig jo
Notorisk,
At snart vi ser en hæslig »*Provisorisk*«.

Men Resultaterne af slig
En Lov de
Paa Forhaand hilse med et »*Di-Da-Daudi*«! —

Et meningslöst og flovt Bevis
Paa Glæde! —
Paa Loven man naturligvis
Vii træde.

Thi rundt omkring i alle Krolokalerne
Der kan man höre et Hallo
Af Talerne.

Man ser, at hvad de fremkaldt har,
Dem rysted' —
Men de et »*Dannevirke*« har
I Brystet«!

Og derfor höre atter vi
Og atter,
Man nægte vil at svare sine Skatter.

Nu gaar det sikkert ikke til,
Som Præsten
Han præker, eller »Degnen« vil —
Kun næsten!

Hvad man i sin Tid sagde flot
Til »Holderne«
Af Bladene: »I give blot
Chatollerne« —

Ved Sligt vil ingen Skade bli'e
Forvoldet,
Især naar der er Penge i
Chatollet!

Men!

Faar *Estrup* ingen Penge, naar
Han rykker,
Vi frygter: »Postelinet gaar
I Stykker!«

Prævis.

— Hör min gode Skildvagt! Kan de ikke sige mig, hvad Klokken er?
— Den kan vel være saadan henad Et.
— Ja, det er godt nok: men véd De ikke rigtig bestemt, hvor mange den er?
— Nej, men vil Herren bare vente, til jeg bliver löst af, for saa er den lige præsis To!

Fundne Penge.

— Död og salte Pine! Nu har jeg vist tabt min sidste Femogtyve-Öre — sikke Vrövl jeg dog faar med Mutter, naar jeg ikke har en Skilling hjem med til hende og Ungerne! — — Naa Gu'skelov, der er den sgu — Jeg trode Fan'en ta'e mig den var væk! — Saa vil jeg sgu ha' mig en Bajer eller to i Findelön.

Londonerprotokollen.

Over Evropas Hoved
Der svæved et stort Klammeri,
Men Guderne være lovet!
Nu er da den Fare forbi.

Hvor för Diskussionen handled'
Om, hvem der skulde ha'e Prygl,
Har Udsigten sig forvandlet
Til den herligste Fredsidyl.

Det volder det mirakulöse
Diplomatiske Fredens Skjold,
Den nysopfundne famöse
Londonerprotokol.

Nu bliver hvert Sværd i Skeden;
Thi dette Stykke Papir
Har virket saa godt paa Freden
Som *Bramas Livs-Elixir*.

Nys sendte man Protokollen
Af Sted til den höje Port,
Hvor för mellem Loven og Holden
Springet var lovlig stort.

Sultanen den overrækkes;
Og af egen Erfaring han véd,
At slige Papirer tillægges
Den yderste Vigtighed.

Han har nok bemærket, at Staterne
Har altid sat særlig Pris
Paa at respektere Traktaterne
Fra Prag saa vel som Paris.

Han véd, at han vil fortryde,
Om han vil forsöge paa
De hellige Löfter at bryde,
Som heri optegnede staa.

Derfor han vil sig bestemme
For at redde sit dyre Liv,
Til Protokollen at gjemme
Paa Bunden af sit Arkiv.

Dernede kan rolig den ligge
Og sunde sig mange Aar,
Det vil sige, hvis Stortyrken ikke
Protokolbrand i Kroppen faar.

John Bull med Rette sig fryder
Over sit Diplomati,
I »*Times*« Feltraabet lyder,
At Farens Tid er forbi.

Mer billigt det ej kunde være,
At han undgik Krigens Besvær,
Det kostede ikkun hans Ære,
Og den var ej ret meget værd.

Og snart man kan overtyde
Sig i den britiske Stat
Om, at Rusland aldrig vil bryde
— Sig et Døjt om den hele Traktat.

Snart faar den vel ogsaa sin Bane;
Thi det Tidsrum, vi lever i,
Har skrevet med Blod paa sin Fane:
Traktaternes Tid er forbi.

Hvad er Marmorkirken værd?

Höjstærede Hr. Redaktör! Tillad mig gjennem Deres meget udbredte Blad at give de af Hof- og Stadsretten udmeldte 4 Vurderingsmænd et lille Vink til Lösningen af den Samfundsopgave, min Ven og Medkollega Hr. *Hörup* med Rigsrettens Samtykke har stillet dem. Marmorkirken blev som bekiendt begyndt i 1749, men efter 18 Aars Forlöb opgav man jo allerede Ævret og lod den staa. Der var da — altsaa i 1767 — begravet c. 3 Millioner Kroner paa denne Kirkegaard. Vi tage slet intet Hensyn til Pengenes synkende Værdi, men regne blot Renten og Rentes-Renten til 4% p. A., og Værdien, vi faar ud, er en Bagatel af — 280,000,000 Kr., som Dhr. *Krieger & Holstein-Holsteinborg* lode deres Ven Hr. *Tietgen* stryge for lumpne 200,000 Kr., formodentlig forat han kunde anbringe de 279,800,000 Kr. som Reservefond i sin Privatbank! — Nej Tak! Vi vil imidlertid ikke være strengere end Brandforsikringen var mod Vintapperdrengen paa Vestergade. Kunde og vilde de Skyldige ikke betale hele Summen fuldt ud, tog det vel ogsaa for lang Tid at lade dem »sidde den af«; men 5% bör de i det mindste erlægge En for Begge og Begge for En. Altsaa 13,994,000 Kr. paa Bordet, saa kvitter vi Resten.

Ærb.

Blaarup
exam. jur.

Lille Chresten.

Husker Du, den Gang Ministeriet Fonnesbech gik,
Sendte Taburetten Du et spørgende Blik.
Da faldt det os paa Sind,
At Du var stadig blind.
Sig mig lille Chresten, hvad tænkte Du da?

Husker Du i Tinget til Formandens Klokkeklang,
Höjt paa Frasens Vinge din tunge Krop sig svang,
Da saa' Holstein paa Dig saa vist,
At Du blev röd til sidst.
Sig mig lille Chresten, hvad tænkte Du da?

Tidt i mangt et Udvalg I sad omkring Arnens Ild,
Bajer förte Ordet og Ingen hörte til;
Saa skarpt Du paa Lovene saa,
At de gik rent i Staa.
Sig mig lille Chresten, hvad tænkte Du da?

Nu er Vaaren kommen, »*Provisoria*« springer ud?
Estrup bygger Forter og sikrer dem mod Skud.
Stolt paa sin Taburet
Sidder Fischer saa net.
Sig mig lille Chresten, hvad mener Du nu?

»*Va banque,*« sagde Tietgen, han gav Privatbankaktionærerne hele Reservefondet i Udbytte.

* *

En politisk Hverken — eller *Neither-nor*, som han kalder sig, mener, at man kunde have forsonet vore *Intransigentes* ved at ofre Kultusministeren. Det var jo en herlig Offerkultus den! Det minder os om den gamle Overtro, at man kunde stille Stormen ved at hive Skibspræsten over Bord. Men Hr. Fischer egner sig næppe til Fiskemad. Som Direktör for den zoologiske Have har han naturligvis gjort sig Dyrene saa underdanige, at ingen Hvalfisk vilde tage ham for en Jonas: — han var jo dog kun en af de smaa Profeter.

* *

Billigt! Billigt!! Billigt!!!

Da Undertegnede agter til anstundende Flyttedag at trække sig tilbage fra den heldige Annektionsforretning, jeg nu har fört i over 13 Aar, er en aldeles ubrugt **Samvittighed** til Fals for Röverkjöb; thi da jeg agter at skrive mine Memoirer, er den mig dog kun til Ulejlighed.

Varzin, d. 1ste April. v. Bismarck

Paa Kafeen.

— Hvad er det, De sidder der og grubler over?
— Det er *Berlingske Tidendes*« Referat om H. N. Clausens Jordefærd.
— Hvad staar der da?
— Der staar blandt andet: »En Deputation fra Slesvig med Redaktör Hjort Lorentzen i sin Midte var ogsaa nærværende«.
— Ja hvad mærkeligt er der ved det?
— Jo, kjære Ven, Deputationen bestod kun af to Mand, hvor kan saa Hjort Lorentzen have været i dens Midte? Kan De forstaa det?
— Nej saagu, men saa kan jeg nok forstaa Deres Ærgrelse, for ellers plejer jo »*Dagsteleyrafen*« at have Eneret paa den sorte Stil.

Det »forenedes« Velfærdskomite.

I Höjremænd, nu kan I ha'e det saa godt!
Vort Revolutionstribunal har ladet
Opföre et stort og vældigt Skafot
Og en Guillotine i *Morgenbladet.*

Af »Betænkninger« bygge vi Barrikader,
Med »Finansloven« demoleres Palæerne,
Og en af de förste Dage vi vader
I Ministerblod til op over Knæerne.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Ny Adelgade 3 i Boutikken.** forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst-og Stentrykkeri; Østergade 26, Kjobenhavn.

Herskab og Tjenerskab.

— Stine! For Gu's Skyld — se Dig inte om — de æ min Frue, dér sjokker a', aa hun ser saa simpel u', a man ve' Gu' inte ka' være bekænt aa helse hinner!

Begyndelsen paa Enden.

Saa skulde omsider oprinde den Stund,
Der endte den lange, pinlige Venten,
Rundtom forkyndes af Famas Mund,
At det gi'er sig i Orienten.

Paa Börserne Fredens Tid er forbi,
Der hersker en næsten panisk Forskrækkelse,
Som giver et tydeligt Fotografi
Af — Jerusalems Ödelæggelse.

Alting ser faretruende ud,
Depescherne mylre fra Öster og Vester,
Og bringe om Troppesamlinger Bud
Og truende Krigsmanifester.

En Gang man maatte dog blive kjed
Af den lange, væbnede Vaabenstilstand,
Der maatte bringe Finanserne ned
I en mere end ynkelig Tilstand.

Tyrkiet kunde vel sagtens bedst
I Ventetiden til Rette sig finde:
Betale den hele langvarige Fest
Har det dog vist neppe i Sinde.

Det blev en temmelig kostbar Svir,
Hvis Tyrken skulde sin Gjæld klarere;
Men — et Par Milliarder mer i Papir
Eller mindre kan aldrig genere.

Værst er det for England, der nödes at se
Sin Uegennyttighed kompromitteret,
Og sin mangeaarige Protegé
Sandsynligvis massakreret.

Forgjæves har Protokollen han lagt
Som et Fredstegn i Stambul smykket med Palmen,
Den har kun hans gamle Kunde bragt
Fra Dynerne ud i Halmen.

Vel har Briten den uhörte Ærlighed haft
Med Protokollen det »*Aber*« at skikke:
Naar denne Traktat skulde træde i Kraft
Saa gjælder hans Underskrift ikke.

(Uagtet et Forbehold som saa
Er en ganske overflödig Bestemmelse,
Da England altid har vidst at slaa
Sine Pligter hen i Forglemmelse).

Men skjöndt han til Udveje ikke har Trang,
I Fald paa Tyrkiets Frelse han grunder,
Saa holder han sikkert denne Gang
Traktaten, hvorpaa han skrev under.

Og skjöndt hvert et Slag, som Rusland vil slaa,
— Og sikkert det slaar uden længe at nöle —
Den stolte britiske Löve vil faa
Paa sin klippede Pels at föle,

Saa slaar den vist aldrig en Smule igen.
Thi at lægge Penge, endsige Blod til
For at hjælpe en gammel, ödelagt Ven,
Det ejer den næppe Mod til.

Men i Hævngudindens udspændte Næt
Sent eller tidlig hver Stat sig indvikler
Der Tro og Love og Sandhed og Ret
Behandler som — Handelsartikler.

Tillidsadresse til Flertallet.

Efter Opfordring af flere Venstremænd afholdtes i Söndags Eftermiddags i Vindblæs Kro et Möde af Vælgere for at forhandle om en Tillidsadresse til Folketingets Flertal. Efter at Sangen »I alle de Riger og Lande« var afsungen, fik Skolelærer *Bavl* först Ordet. »Det var Foraar i gamle Danmark! Storken var kommen og Violerne blomstrede saa yndig. Men det var ikke den velsignede Stork og ikke den duftende Viol, der kaldte det danske Vælgerfolk op af Vinterdvalen. Det var Reaktionens Natugle, der tudede, og Herremandsvældens giftige Skarntyde, der bredte sig i vore dejlige grönne Enge. Det var Absolutismens Slavefrö, der spirede frem i loyalitetssvulmende Adresser til Estrupperne (Hör! Bravo!) Dersom Vælgerfolket læste Höjreaviserne — men det trode han ikke, de gjorde (Nej! Nej!) — vilde de have set, hvorledes deres Spalter vare nærved at sprænges af Adresser. Höjres Aviser var i denne Tid allesammen Adresseaviser! (Bravo) Ogsaa til ham havde de sendt saadan en Adresse, for at han skulde sætte sit Navn under den, men aldrig saalænge Bölgerne rullede mod gamle Danmarks deilige

Kyster, vilde han sætte sit Navn under den. Han kunde sige dem, der havde sendt den, at den Adresse have de givet feil Adresse (Hör — Latter) Vel var han kun en Skolelærer, men tidt maatte han, naar han i sin daglige Gjerning löftede Tugtens Ris over de ulydige Börn, i sit stille danske frie Sind tænke:

From og mild er Barnebag.
Altfor om til dröje Slag.
Var det en Ministerbag,
Saa var det anden Sag,

Nu havde Ministeriet blottet sig. Nu skulde Tugtens Ris svinges! Men dertil var han selv for svag. Dertil skulde der en ganske anden Skolelærer. Og ham havde vi. Leve Chresten Berg! Ministernes Skolelærer og Skolelærernes Minister!«

Med et nidobbelt rungende Hurra modtoges dette Leve af Tilhörerne, der havde fulgt Talen med levende Opmærksomhed, hvilken kun for et Öjeblik afledede ved, at Boelsmand Lars Peter Larsens niaarige Sön, der af Nysgjerrighed var kravlet op paa nogle Tönder i Baggrunden, trimlede ned blandt Publikum og forstuvede sin Pegefinger, men herom henvise vi nærmere til Amtsavisens Rubrik »Ulykkelig Hændelse«.

Derefter fik Prokurator *Vinkelkrog* Ordet. Han var ikke födt paa Landet. Desto værre Alt som Dreng havde han i Hovedstadens rögsvangre beklumrede Gader fölt en usigelig Længsel efter Landet. Mangen maanelys Nat, naar hans Forældre trode, han slumrede i de Uskyldiges Ro, havde han med bankende Hjerte stirret ud over Amagers maanebeskinnede Sletter og önsket, han var en ganske lille Bondedreng og vogtede de hvide Gæs derude paa den grönne Stubmark i det klare Maaneskin. Naar han saa lukkede sit lille Tagkammervindue, da var det ham tidt, som stod der Nogen og vinkede ad ham derude. Nu vidste han, hvem det var vinkede. (En Stemme: »Der er vistnok vinket af!« — Stöi. En Mand smides ud:) Det var Frihedens Genius, der vinkede. Frihedens Genius, der bor herude mellem de kornrige Agre og lysegrönne Bögeskove. Frihedens Genius, der flyr Herremændenes glimrende Sale og bygger sit Pavlun under det straatækte Tag, hvor de vilde Roser slynge sig op ad den hvidkalkede Væg og den brune Ko med sit tungsindige Öje stirrer ud imod Aftenröden. Ja paa Landet bor Friheden. I Bondens Hjerte bor det adelige Sind. Og naar han nu fra Tankens Höjder saa ud over det danske Vælgerfolk, da kunde han ligne det med en frodig bugnende Hvedemark Alle de gode Ax, det var Venstremændene. (Hör!) Alle de prægtige Valmuer og de mörkeblaa Kornblomster, det var de skjönne Dannekvinder med de röde Kinder, de blaa Ojne og de lange gyldne Lokker. Men alle de grimme Nelder og de fæle Tidsler, det var Höjremændene. (Hurra! Bravo! Hör!) Ministrene det var Klinten iblandt Hveden og Estrup var den værste Klinte, han var Klintekongen. (Latter). Men vi vare ikke Hedninger og ofrede ikke vore Kroner til Klintekonge og andre Spögelser. Nu havde han taget Penge paa Kridt, men han skulde mindes, at det var med det danske Folk som med den danske Jord. Under det blöde Kridt laa den haarde Flint. og den kunde give Gnister, som kunde flamme op til et prægtigt Baal, hvori Reaktionens sorte Flagermus skulde brændes til Aske. — Den Aske kunde vi saa bruge til at gjöde vor Folkemark med. (Hör Bravo! Den var god! Det er bedre end Albertis! — Latter.) Han vilde opfordre til at afsynge Marseillaisen.«

Da Ingen af de Tilstedeværende kunde synge denne, afsang man i Stedet: »I alle de Riger og Lande«. Derpaa oplæstes Adressen, der löd saaledes:

Til Folketingets Flertal.

Ligesom Paafuglen, naar den sér paa sin Hale, bryster sig, men naar den sér paa sine Födder, skæmmer sig, saaledes naar Vælgerfolket sér paa Flertallet, da bryster det sig, men naar det sér paa Mindretallet, da skæmmer det sig. Vi undertegnede danske Vælgere ville holde paa Halen og virke hen til, at den maa blive vort Hoved. Og vente vi sikkert, at saavist som Flertal er mere end Mindretal, hvilket ret beset kun er Enkelttal og derfor for Intet at regne, saavist vil Folkets mægtige Villie vide at stötte Dem og være Dem et kraftigt Rygstöd. Vi takke Dem for deres mandige Ord paa Tinge. Vi takke Dem for Deres veltalende Tavshed og tavse Veltalenhed. Gid den, der har Retten, ogsaa snart maa faa Taburetten. Vi bede Dem modtage vor Tak som er rettet til

Folketingets Flertal,
Hr. Krabbe og
Landstingets Mindretal.

Vindblæs d. 15/4 77

Bavl, Skolelærer, — *Vinkelkrog*, Prokurator.

Adressen modtog talrige Underskrifter saavel af Tilstedeværende som Fraværende. Efter at man endnu en Gang havde afsunget Sangen: »I alle de Riger og Lande«, gik hver til Sit.

Hele Forskjellen.

Naar man for Venstre vil bevise,
At sund Fornuft dog burde före det,
Saa svarer det med sin Devise:
At det er Mængden, som skal gjöre det.

Men naar man ser Talmajestæterne
Til permanente Ting at före det,
Til Gavn blandt andet for Diæterne,
Saa er det Længden, som skal gjöre det.

* * *

»Vi er vel rejst«, sagde I. A. Hansen, han skulde til *Mörköv* og kom næsten til *Bistrup*.

* * *

»Jeg skal dog vise, jeg er Karl for min Hat tænkte Schack, og saa satte han selv sig mat paa *min egen Dreng*.

Sp. »Hvad var Venstre uden *Zahle?*«
Sv. »Uden Ho'de og uden Hale!«

Ikke saa galt i Byen endda.

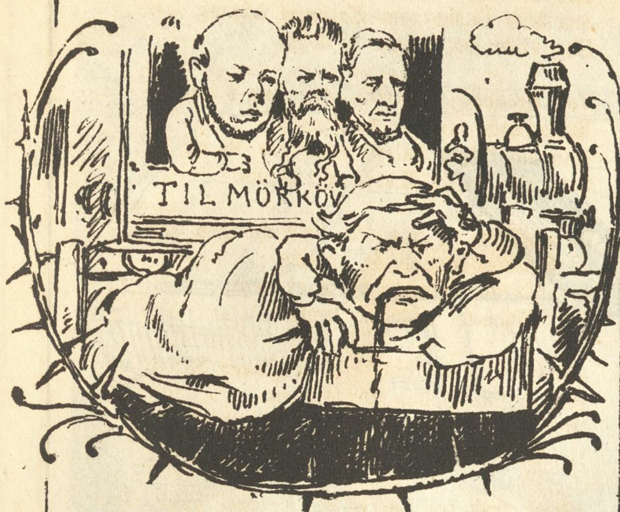
— Vil De inte være saa venlig at sige mig, min go'e Herre, hvor æ Privatbanken?
— Den er paa Börsen, det lange Hus med Taarnet derover, naar De gaar om ad Holmens Bro.
— Næ, det skal være her i Gaden. Det er jo der, hvor de leverer Penge ind og man faar dem igjen efter Döden.

Samleren.

Her ser De en berömt Arkæolog!
Han virker ej med Pen og ej med Bog;
Höjskolelærdom har han aldrig nemmet,
Og Universitetet er ham fremmed,
Saavel som *Viby*, *Kældernæs* og *Rödding*;
Og dog er ikke *Worsaa* selv saa klog
Som han paa hver en hjemlig Kökkenmödding.

Mödet i Mörköv.

I. A. Hansen, der var saa djærv en Mand
Til at bringe en Grundlov af Lave,
Som frygtede hverken Baal eller Brand,
Hverken Konger, Bisp eller Pave,
Hverken Gunst eller Folke-Gave,

Han indstævned' *Estrup* for Folkets Dom:
Ved *Mörköv* skulde man möde.
Der skulde man snart kunne enes om
At dömme den Herre til Döde
Og lægge hans Planer öde.

Her skulde brat gjöres Ende paa
De aarelange Batailler:
Ministrene vilde man ophængt faa
I Venstres höjeste Galger,
Samt deres Erindringsmedailler.

Saa fo'r han til Mödet, men da han omtrent
Lidt vest for Roskilde Kro stod,
Fra Nemesis fik han paa Halsen sendt
Lars Dinesen og Hr. *Kofod*,
Med hvem han ej staar paa en go' Fod.

Nu vidste han, gik det slet ikke godt;
Nu forestod Regnskabs-Stunden,
Han kunde ej mer, som paa Kongens Slot
Med Klokkeklang stoppe dem Munden,
Og det var dog flovt i Grunden.

Det löb ham bestandig i Hovedet rundt,
Hvordan han mod dem skulde dække sig.
Ved Tanken herom fik han ganske ondt:
Han maatte gaa hen og brække sig
Og derpaa gaa hjem og lægge sig.

Til *Mörköv* sendte han Telegram,
Hvori han lod Vælgerne mærke,
At man skulde ikke vente paa ham:
De Höiremænd var ham for stærke.
Av! det var en slem Kiemhærke.

De dybt nedböjede Venstremænd
I Kalotterne bleve gale,
Hvor skulde i Hast de finde den,
Som med Fynd deres Sag kunde tale,
— De havde dog heldigvis *Zahle!*

Saa fik man et folkeligt Möde holdt;
Men Höjre fik Sejerskransen.
— Ved Resultatet det löber vist koldt
Ned ad Ryggen paa *I. A. Hansen*,
Og *Berg* gaar nu rent fra Sansen.

Det »*forenede*« er i snavs Humör,
Det har brændt sig, og det kreperer,
Da ingen Brandkassedirektör
Mod slig Brandskade assurerer,
Især, naar »han selv« deserterer.

En Opvækkelse.

Sörgespil i 5 Mellemakter af Forf. til »den politiske Skolemestere.«

Personerne:

1ste Bladreferent	En Herre.
2den do.	En Dame.

Kor af Publikum og af Teaterkontrollörer.

Handlingen foregaar i det kgl. Teater under förste og forhaabentlig sidste Opförelse af Skuespillet »*en Opvækkelse*«.

1ste Mellemakt.

(Efterat have stemt Instrumenterne en behörig Tid og efterat hver enkelt Musiker har foredraget diverse Soloer og Löb paa sit Instrument, begynder Orkestret at spille en Symfoni af Romberg.)

1ste Bladreferent. Naa hvem har saa skrevet Stykket?

2den — do. — Det véd jeg sgu ikke; men mig kan det for Resten ogsaa være lige fedt, for Redaktören har sagt, at det skal rakkes ned; saa bliver Kassen nok lukket.

Damen. La, la, la. Gud hvor jeg sværmer for Beethoven! La, la, la. Men hvorfor ser De bestandig paa den affekterte Snerpe oppe i Balkonen.

Herren (giver sig til at flöjte.)

Damen. Ja er Beethoven ikke dejlig?

Ouverturen spilles færdig under höjröstet Snakken i Kor af Publikum, der klapper og siger: »Gud hvor den Beethoven dog var sjenialsk.«)

2den Mellemakt.

1ste Bladreferent. Det var dog en værre Forestilling.

2den — do. — Ja det skal Guderne vide: Hvorfor Fanden har Forfatteren ikke kaldt sit Stykke »Sovedrikken« i Stedet for at give det et saa vildledende Navn som »en Opvækkelse«.

1ste — do. — Han er formodenlig ikke saa opvakt som De. (gaber.)

Damen (gaber). Gud hvor det Stykke er kjedeligt! Det er jo ikke Spor af Kjærlighed.

Herren (gaber). Næ! . . . Aa-aaja! . .

Alle (gabe).

3die Mellemakt.

1ste Bladreferent. Sover De?
2den — do. — (er forsvunden i Tide.)
Damen (læner sig op til Herren)
Herren (læner sig op til Damen) } (De sove ind.)

4de Mellemakt.

(Orkestret spiller Slummerarien af *»den Stumme«* eller maaske noget andet, under Akkompagnement af Publikums Snorken.)

5te Mellemakt.

Kor af Kontrollörer (idet de stikke Hovederne ind af de respektive Logedöre)
Stykket er forbi!
Stykket er forbi!!
Afsted, afsted, afsted o. s. v. o. s. v

1ste Bladreferent (vaagner). Hvem er det, der vækker mig af min dejlige Sövn . . . Aa er Stykket allerede forbi. Det var dog noget gyseligt Jux; det skal sgu hysses ud.

Damen (farer op og gnider Öjnene.) Gud! Stykket er jo færdigt og jeg har sovet! (til Herren) Hör dog, hvor Folk hysser. Lad os bare hysse med. (De hysse.)

Kor af Publikum Hs . . . . s!

1ste Bladreferent. Lad os saa synge Slutningssangen:
Kjære Læser. Som Du ser,
Nu vi alle opvakt er.
Og dermed vort Hverv er endt
For i Dag som Referent.
(Tæppet falder.)

Hr. Chrestens Vise.

Hr. *Chresten* drog over fersken Hav,
Mod Höjhed hans Kurs monne stande,
Paa Landstingets Klippe han fandt sin Grav
Der vanked saa blodig en Pande.

Hr. *Chresten* sejled' med Bönder smaa
For Taburetten at stride.
— Vogt dig! — I Fællesudvalget du maa
Et ynkeligt Skibbrud lide.

»Provisoria« trued langt borte saa bleg
Trods Flertallets Tanker saa vilde.
— Ved Sejlerens Forstavn *»Punch«* fremsteg
Og spaade Hr. *Chresten* ilde:

»Vend om, vend om du Venstremand!
— Din Finanslov faar ublide Dage.
Kommer d e n i vort Landsting, jeg siger for sand,
Ret aldrig den vender tilbage!«*)

— »Led er din Sang, du giftige Trold,
Altid du spaar mig Ulykker,
Fanger jeg dig en Gang i min Vold
Jeg lader dig rive i Stykker!«

Han sejled i Maaneder, sejled i fem
Med hele sit hyrede Fölge.
Saa kom Önsket om *Estrups* Afgang frem,
Han vilde det længer ej dölge.

Ved Kronborg Amtstue steg han i Land,
Erklærende sig for en Fjende.
Hannem fulgte halvfjersindstyve Mand,
Som alle havde Hærværk i Sinde.

De skændte og brændte, hvor de drog frem,
Al Statsret monne de krænke,
Invalidernes Afmagt rörte ej dem,
Selv Muserne vilde de lænke.

Hærloven blev dræbt udi *Haffners* Skjöd,
Hvor mildelig han end smiled.
Men Rygtet om al den Jammer og Nöd
Til Vaabenbrödrene iled.

Ploug trak fra Læ'ret og *Krieger* holdt Dom
Med skarpladte Tanker bag Nakke.
I Fællesudvalget sammen de kom
Med *Chresten* vilde de snakke.

Det förste Skud »Lidkjöbet« gjaldt,
Der brölende opgav sin Aande!
Hver Venstremand raabte, da *Estrup* ej faldt:
»Chrest, frels os af denne Vaande.«

»Frem Bönder, frem I Venstremænd!
Slaar Lovene ned for Fode!«
— Men saa blev de alle sendt hjem igjen
Kun lidet lystig til Mode.

Nu da de paa Landet er komne hjem,
I Kroerne kan de fortælle.
Hvor dumme de var, da de manede frem
Et *»Provisoriums«* Vælde.

*) cfr. *Punch* Nr 5. pag. 40

Paa Vildspor.

— Har De tegnet Dem for noget Bidrag til Indsamlingen til J u e l?

— Nej, Herre Gud, er det nu kommet saa vidt med ham, at de maa samle ind til ham — ja man siger jo, han kan nok trænge til det.

— Hvad er det for en Snak, det er jo til en S t ö t t e for Juel.

— Til en Stötte for Juel? Ja han kan sgu godt trænge til Stötte, for han er nok nærved at vælte.

— Hvad er det for en Juel, De taler om? Det er jo N i e l s J u e l, jeg mener.

— Aa? Jeg troede sgu, det var Folketingsmanden De talte om.

„En Opvækkelse."

„— — — Ach, ach, at jeg, søm var saadan naadig Herre for stakket Tiid siden, skal see mig i saa slet Tilstand, min Taburet forvandlet til en Mødding, min Trekantede til en gammel Degne-Hat, mine Lakeyer til Sviin og mig selv til en ufel Bonde igjen! — — Jeg menede at fodre mine Ministre til Regenskab, men nu maa jeg selv lave min Møg til, naar jeg kommer hjem og skal gjøre Regenskab for mit Forhold. Jeg tænkte, da jeg vaagnede, at gribe efter en *Portefeuille*, men fik med Tugt at sige en *Provisoria* i Haanden. — — —"

(*Jeppe paa Bjerget.* Actus IV. Scen. I.)

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Østergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri Ny Adelgade 3 Kjøbenhavn.

Vurderingsforretning.

— Gud, söde Rosalie, hvad raader Du mig til? Tænk Dig, igaar paa Ballet friede baade den unge Cohn og den unge Levy til mig!
— Lad mig se Skattebogen, Thea!

Til Sönderjyderne

Brödre, som med Sorg i Aanden,
Venter trofast Nat og Dag,
Haabende endnu paa Haanden,
Som kan frelse Jer af Vaanden,
Under Tysklands Kejserflag!

Som med bitre Savn maa stride
Bag en Lov af Blod og Staal,
Taale Gribben ved Jer Side,
Se ham daglig sönderslide
Eders gamle Modersmaal!

Men som Eder aldrig böjed'
Slavisk under Fjendens Aag;
Aldrig I hans Villie föjed';
Dristigt ser I ham i Öjet
Svingende med Danebrog.

Löftet har I Eders Stemme
Enigt, værdigt, Mand ved Mand!
Trods vor Usselhed her hjemme
Har I aldrig kunnet glemme,
Hvor I har Jert Fædreland.

Eders Klager, Eders Raaben
Glemtes her for Dögnets Kiv,
Og som Tak for Eders Haaben
Har I set »et Folk i Vaaben«
— Mod dets eget Værn og Liv;

Set vort Fædreland besmittet
Med Foragt for godt og stort,
Sammenknuget, söndersplittet,
Sét det ride Dödningridtet
Ned mod Helhejms aabne Port.

Dog har ærligt, ufortröden
Om vor Fane I holdt Stand,
Ikke svigtet den i Nöden,
Men har trofast indtil Döden
Vaaget for vort Fædreland,

Frygtet ikke Fyrstevrede
Eller Mængdens Haan og Had;
Sandheds Sværd I trak af Skede
Midt i Lögnens Öglerede,
Midt i Tydsklands Kejserstad.

Ham, som man har set sig höjne
Kun ved Ret at trampe ned,
Har I Löftet holdt for Öjne,
Som han har, trods alle Lögne,
Dyrt beseglet med sin Ed.

Kunde end han overmande
Jer ved Overtallets Aag
Staar dog I med löftet Pande
Som de ægte, som de sande
Riddere af Danebrog.

Brödre, Tak for Eders Tale,
For hvert ædelt, mandigt Ord.
Vækkes vi en Gang af Dvale,
Mylre frem, som Græs i Dale
Kæmper af den kolde Jord,

Og et Morgenrödt oprinder
Efter Uvejrsnattens Brag,
Hvor blandt venlige Kjærminder
Brödre tro hinanden finder
Under Danmarks Kongeflag.

Ett liidet, fornøyeligt
Anhang
til

ronicken omm Bundekriigen.

— Ther nu hand Ridder Esstrupp met thet goede Suærd Provisorium, huilcket hannem aff Vaapensmeeden Matzenschencket war, then gantzske Bundehær poe Flucht dreffuet haffde, daa saed hand gammele Jens anderssøn hanssen poe siin Borg „Folckegaffuel“ och specelerede poe, huorlunde hand Uælerfolcket Bloer udi Øynene sticke

sckulde, swo att thet kunde finnes som haffde hant endnu Macht emot Esstrupp att fichte. Loed hant daa udgoe een Buddsticke, att hand uilde hulde een stoer Fichtning ued een Lantzbye, huilcken kaldis Mørkøv. Och uilde hand, att vdi thet Slaeg schulde schletts ingen Fiiender och Motstandere finnes, swo att thet kunde laede som haffde Bynderne vunnit een stoer Seyer, siigendis att thet war best, att ingen Høyeremen komme till Stæde, att the icke Puckelblot bekomme schulde. Men hand Ridder Esstrupp formerckendis Vroed vdsckickede trende aff siine meest forfaerene Riddere. The wore hand Niels Andersson aff Kiertemindé, hand Larrs Dinesen aff Folckets Auiis och hand Lvsianvs Koefoed aff Vorenhollem. Hand Koefoed war een sterck och gueff Ridder vdi alle mode och war meeget dreffuen och lært vdi Byndernes och Hanssens gammele forfattnings-kronicke, end thet war icke then Koefoed, som Koefoeds historia sammenstreff.

her nv Jens andersson hanssen komm till Roesckiilde och vdi Kroen aff siin uælige Ganger affsteeg,. swo jost som hand sich ett Kruss Alliantze-Øll till Uederkuægelse toege uilde, soe hand the trende Riddere komme ansettendis, huorvdoffuer hand bleff swo altereret, att hand platt forglemmede sitt Kruss Øll, ty nv formerckede hand att huoruell hand war udi pantzer och vdi mannge stercke plader, uilde hand doch meth siin liiden Raegekniff ey kunde fichte emot swo mannge stercke Lantzer. Kaldte hand daa poe siin liiden Smoedrenng och gaff hannem Breff och Bodd till then Bundehær ued Mørkøv, att then sich poe flucht giffue schulde, och begaff hand sich selff flur poe Retiraden, hopendis, att the trende Riddere schulde haffue goert then Reyse forgueffis.

en Bynderne ued Mørkøv haffde sich altt forsammlet och end Jens Andersson hanssen war ennu icke kommit, wore the doch glaede och korassige, aldenstund the haffde hos sich hand Peder christiann Zaehle, som them met allehonde kaanster och putzerier forlysstede. Dervdoffuer merckede the eyheller att the wore aff Herremændene platt ommringede.

Daa komm een liiden Gangerpilt mett ett breff till Zaehle. Hand tørte siine Glar-Øyne och aapnede thet gantzke gelassen, meenendis, att thet war een liiden skriffuelse till Bynderne fraa Konngens foeged vdi Greenoe, uellbørdiche Hrr. Kristoffer Krabbe, huilcken hand daa flur uilde laede oppsloe poe kroedøren. Men ther hand soe, huad thet war, bleff hand soe huiid som ett stycke kriide och falt vdi een Svimelse. Daa hand vogned ropte hand met sckelffuende Røst: "Wii ere aff Jens Andersson hanssen stammeligen solte." Och ther Bynderne merckede thet, soere the, att nv the wore then lannge vey hid vdi træeskoe tratzsckede, kunde the ey leebe, selff omm the uilde, och them, som wore kiørendis uilde ey laede the arrme beester goe hjem inden the haffde foeret aff. Swo bleffue the eenige helle att bliffue och laede theris liff, ty hand Zaehle, . orvell hand war een stoer skald och riimere, war hand kuns een moedelig Feltherre och andfeerere, och Enden bleff, at the ufelige Bynder bleffue poe thet forsckreckeligste slactede och Zahle met them och Ridder Esstrupp uant een stoer Seyer och neck een Tillitzadretze.

Men hand gammele Jens Andersson hanssen saed vdi Salveten poe Folckegaffue och talte Ørerne vdi sin kriigs-och spaerekasse.

---

* * *

»*Lögn er dog en Videnskab*«, sagde Fanden, han abonnerede paa »*Morgenbladet*«.

* * *

L'accusateur public

Et Honnörspörgsmaal.

— Hör, kjender De ikke en Underkorporal?
— Næ-æh! hvad sku' han hedde?

I Sporvognen.

— Hvor langt skal De?
— Vil De sætte mig af paa Österbrogade 97, 4de Sal, Dören til Venstre.

Hr. Hörup.

Hr. *Hörup* hæger sig, pynter og pudser,
Han tænker paa alskens Puds;
Sit stride Skæg han omhyggelig studser,
For nu vil han være studs.

Hr. *Hörup* er nu slet ikke bange,
Han drager sit Sværd fra Lænd,
Thi hannem lyster i Leding at gange
Den stolte, hugprude Svend.

Sin vælige Ganger den Herre sporer,
Mod Rigsretten det mon gaa.
Med Rigsdagstidender han sig forer
Ud fra Top og til Taa.

I denne Rustning tænker alvorlig
Han at ville gaa paa.
At den vil gjöre ham helt usaarlig
Lader han En forstaa.

Foruden ringeste Hjertebanken
Möder han fri og kjæk
Med haanligt Smil deroppe for Skranken
Og siger til Formanden: Væk!

I gode Herrer og danske Mænd,
I sikkert Notice tager
Af slig en Ridder med Sværd ved Lænd,
Der kommer som offenlig Klager.

Hr. *Hörup* altsaa en Tale holder
Og klager paa Formandens Færd.
Men Klager og Formand skiftede Roller —
Hr. *Hörups* Rolle blev svær!

Han endevendt blev i et Öjeblik
Af Formanden som hans Censor,
Og slemt paa Hattepullen han fik
Af en beskikket Defensor.

I Salen löd en mumlende Hvisken,
Ja, det blev en Klagesang!
Thi Klageren klaged' sig under Pisken,
Som Formanden lystig svang.

Han gjorde Paastand og protestered',
Defensor listelig lo,
Og alle Dommerne de votered'
I samfulde Timer to.

Og Ridderen, som var kommen ridende
I sin Rustning med Glans
— Den ovenomtalte Rigsdagstidende —
Fælt blev reden til Vands.

Og Rustningen maatte han lægge bort,
Man utilbörlig den fandt;
Ja, det var unegtelig temmelig haardt,
Men det er alligevel sandt!

Det allerbedste Vaaben han fik,
De B e r g s k e flommede Fraser
Og H a n s e n s Pindehuggerlogik,
Han mister — uh, hvor han raser!

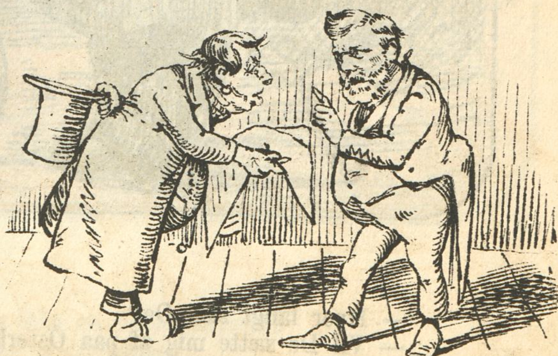
Det skete ved *Justitiarius*! —.
Nu sidder med travrige Miner
Hr. *Hörup* som sörgende Marius
Paa Marmorkirkens Ruiner!

Skattenægteren.

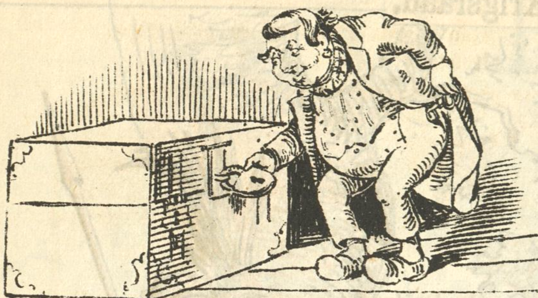
Fotografier, optagne mellem 16de April og 1ste Oktober.

1. Hr. Sören af Venstre han ser: en provisorisk Finanslov er udkommen. Det er notorisk.

2 »Betal ej en Öre! Vær ingen Filister. Det kommer igjen, naar jeg bliver Minister.«

3. Det var sgu godt. Ja Tauber véd Besked!
Nu lukker jeg af for den hele Re'lighed.

4. Tauber har sagt det. Jeg gi'er ej en Öre.
Om Skatter jeg ikke et Muk vil höre.

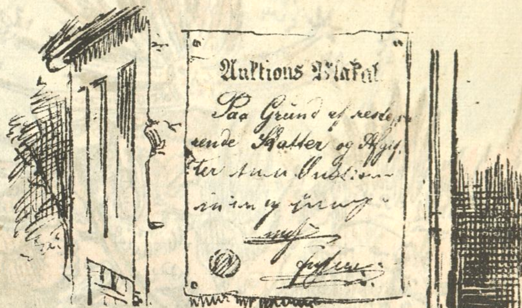
5. Bli'er Rodemesteren grov, saa kan Sören
Sagtens faa saadan en Karl paa Dören.

6. Men Enden dog bli'er, de hans Kasse forsegle
Mens Politiet ham selv mon negle.

7 Over Skattenægtelse, Modstand m. m.
Har Sören nu Tid til at filosofere.

8. Til Slut siger Sören: »Naa den er jo sober!
Monstro jeg ogsaa faar Tröst til Oktober?«

En Sjælevandring.

»Naar Sandhed ikke er til Nytte,
Skal man den strax med Lögn ombytte!«
Den Sætning har man hört saa tidt;
Som værdig Sön af Lögnens Fader
Den saas blandt Ænder og blandt Plader
Som Sjæl i salig »*Sort paa Hvidt*!«

Og derpaa uden megen Vaklen
Den flytted' ind i »*Sandhedsfaklen*«,
Hvor den til Ære kom og Pris;
Fra »*Uglen*« til »*Rappe'*« den vandred',
Og fandt, da Tiden sig forandred',
Et Ly i »*Aarhus Amtsavis*«.

Fra denne ideale Höjde,
Hvormed den lod benævnte Spröjte
Behandle Sværte og Papir,
Den fik et Korpus noget bredere
Som Sjæl i *Morgenbladets* Ledere,
Det var for dem en Sjælesvir.

Af »*Sandhedsfaklens*« raadne Rester
Sin Röverborg den her befæster
Og bygger Volde om sit Hjem;
Uheldigvis den ej kan skjule
Trods Fjer af baade »*Ravn*« og »*Ugle*«,
At Hestefoden stikker frem.

For Tiden er dets hele Status
Et Retsbegreb, som fra Pilatus
Organet taget har paa Kridt,
— Som han det nemlig selv erkjender,
At det har ikke rene Hænder
Og derfor maa dem vaske lidt,

Men vælger næsten altid Scenen
For al sin Vask i Rendestenen,
Hvad dog ej snavser mer dets Sag.
— Thi Lögnens Fader höres sige:
»Du er min Sön, den elskelige,
I hvem jeg haver Velbehag!«

Det store Krigsraad.

De forenede Rödhuder samles i Trop.
Krigstomahawken de har gravet op,
Og Fredspiben ryger de ikke mere.
I Wigwammen Middelfart grunder man paa,
Om Fjenderne man skal levende flaa
Eller bare nöjes med dem at skalpere.

»Den store Aand« venter forgjæves de paa;
I Stedet for ham maa de nöjes med smaa
Til at lure i Baghold ved Fjendernes Porte
— Men naar de fra Krigsstien kommer igjen,
Sandsynligvis alle de röde Mænd
Har skiftet Kulör og ærgret sig sorte.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Ny Adelgade 3 Kjobenhavn

Torsdagen den 3die MAI 1877.

Nyeste Foraarsmoder.

Naar Fredens Tid er forbi paa Kloden,
Saa plejer Krigen at være paa Moden;
Og Moden staar netop for Tiden paa Krig:

— Den omskaber Duer til Amazoner
Og gjör Jordens frommeste Engle lig
Med röde Husarer og blaa Dragoner.

Politisk Oversigt.

Krigen er aabnet! Freden er brudt!
Og nu begynder Ravagen.
Ud er den förste Kugle skudt
Ved *Batum* ovre i Asien.

Gravet er alt den förste Grav,
Förend de Fleste trode.
Skuddet, der drönede, Gjenlyd gav
Over den hele Klode.

Overalt man vaagnede op;
Nu véd man, hvorom det gjælder.
Man ryster Sövnen af Sjæl og Krop,
Og sine Soldater man tæller.

Moltke, der ser saa skarpt og saa langt,
Som alt med Omhu beregner,
Har i den Anledning forlangt
Hundred'ogfem Kapitainer.

Englands Flaade vugger paa Söen
I Dans paa de vildene Vover,
Beredt til at vække med hule Drön
Enhver Letsindig, der sover.

England véd nok, hvor det vil hen,
Parat som för til en Razzia
Har det gjort sig til gode Venner igjen
Med den slettede *Hobart Pascha*.

Britternes merkantile Talent
Det har man jo kjendt saa længe —
Naar Kunderne slaas, ja, som bekjendt
Saa faar jo Kræmmeren Penge.

Frankrig staar med en hel Armée
Ved Grænsen ovre mod Öster.
Kejser *Vilhelm*, det kan man se,
Med Inspicering sig tröster.

Östrig-Ungarn skæver med Grund
Til alt dette vilde Væsen.
Det synes, som om man frygter kun
For at blive taget ved Næsen.

Hvad *Italien* tænker paa,
Ja hvad det i Grunden har i
Sinde, er ikke saa let at forstaa —
Han smiler saa lunt, *Melegari!*

Forleden en Venstremand tog paa Vej -
Han kaldte sig *Petrucelli* —
Men *Melegari* hörte ham ej;
Det gjorde han vistnok vel i!

Det er i det Hele af Vigtighed
At se sig til alle Sider
Og bruge en Smule Forsigtighed
I disse urolige Tider.

Tale er Sölv, men Tavshed er Guld,
Og Vrövl Fortrydelse föder.
Herhjemme ta'er vi dog Munden fuld
Paa vore politiske Möder.

Her lever vi kun i Kjævl og Pjank.
Ej underligt, om det endtes
Til Slutningen med, at Skuden sank,
Imens Matroserne skændtes!

Udstillingen 1877,

paa Forlangende anmeldt af

Frits Grönbæk,

stud. phil.

»Hvad er Kunst?« spurgte den berömte Maler Rembrandt, da han laa paa sit sidste Dödsleje. Dette Spörgsmaal drister Anmelderen — og deri er han forskjellig fra alle andre Anmeldere — sig slet ikke til at give noget Svar paa. Ikke heller gider han overhovedet gjöre sig den overflödige Umage at anvende sin Tænkeevne paa den Slags abstrakte Emner, men saadan en lille Aforisme ser nu en Gang ganske godt ud, og man kan jo sagtens sætte et saadant velklingende Citat, som man oven i Kjöbet til den Ende selv har fabrikeret, i Spidsen, ligesom Trompeteren rider foran Regimentets Chef, ikke fordi det er ham, der kommanderer Regimentet, men fordi han rider paa en graa Hest og har en blank Messingtrompet i Haanden, og det gjör Virkning.

Til Kunstudstillingen paa Charlottenborg hö-

rer som nödvendigt Supplement Anmeldelserne i Bladene. Hvem skriver Anmeldelser? De, der forstaa sig paa Kunst. Hvem forstaar sig paa Kunst? Dannede Mennesker. Hvem er et dannet Menneske? Det er jeg. Ellers beklæder jeg ikke nogen Stilling i Samfundet, og netop dette giver mig Tid nok til at færdes mellem andre dannede Mennesker, og i denne Tid er alle dannede Mennesker paa Udstillingen mellem 2 og 4. Udstillingen er en Institution. Det er vort Foraars-Tivoli.

Saa gaar jeg forleden Dag paa Udstillingen med Tante Sörensen, og saa siger hun paa én Gang til mig: »Hör lille Frits! Kunde Du ikke en Gang skrive saadan en rigtig forstaaelig Kritik over Malerierne; for hvert Aar i Maj Maaned er jeg bleven ganske vims i Hovedet, baade over gamle Berlingske og Sine Müller i »Dagbladet« og hvad han nu hedder i »Dagstelegrafen«, og jeg tror rigtignok, Du kunde gjöre det meget bedre. Men gjör mig saa den Tjeneste at fölge Kataloget og begynde med *A* og ende med *Ö*, hvis der da er noget *Ö*, for saa er det meget lettere at fölge med«. Det syntes jeg, Tante havde Ret i, for er den alfabetiske Orden ikke altid logisk, er den i hvert Fald katalogisk, og derfor har jeg begyndt forfra og opsögt alle de Stykker, der efter min Mening rage op over den almindelige danske Bögeskovs-Middelmaadighed, og som paa Grund heraf fortjene særlig Omtale. Der er nu först under

A. Michael Ancher: Nr. 12. Billedet forestiller en hel Del Vælgere, der med spændt Opmærksomhed lytte til en grundtvigiansk Friskolelærers Veltalenhed. Vedkommende holder et politisk Foredrag og kaster netop, efter at have oplæst Grundlovens § 49, et forskende Blik paa sine Tilhörere for at se, om det skulde gaa an at vove en lille lumsk Opfordring til Skattenægtelse. Scenen foregaar efter Koloriten at dömme i Rödby. I Kataloget staar der jo rigtignok, at det er en Lægprædikant, der holder Gudstjeneste i Skagen, men det er naturligvis for ikke at skæmme de kjöbenhavnske Grosserere.

B. Brandt, I. H. ***Parti ved Helligdomsklipperne paa Bornholm.*** Ja, hvor föler man sig ikke bornholmsk i Sind ved at se dette Landskab! Hvor i al Verden er Söen saa blaa? Hvor er Solen saa gul? Hvor ere Klipperne saa mærkværdige, saa höjst mærkværdige som paa Bornholm? Var jeg en Bornholmer, vilde jeg föle mig stolt deraf, voldsom stolt! Og jeg vilde hellere sidde Dag ud og Dag ind paa de gulbrune Klipper ved det ualmindelig blaa Vand og i den ganske overordenlig ualmindelig varme bornholmske Sol og pilke Smaatorsk, end jeg vilde være Kommandant over al Verdens Kulisser, Sofütter, Billettörer, Kontrollörer og Morgenbladsrecensenter.

Bogö. *»Taagen letter«.**) Naa! Gud ske Lov da! Saa faar man vel snart Bud, at Chresten er paa Benene igjen efter den sidste politiske Kulbötte. Det lettede!

*) Anmelderen indrömmer at have læst fejl i Kataloget. Det er nok Baagöe: *»Taagen letter«*. og det er saamæn meget pænt.

D. Dalsgaard. *»Den kloge Jomfru«* eller *»Hero venter paa Leander«*. Hun er rigtig smuk og vil uden Tvivl være meget opbyggelig at se paa for Menigheden i Hörups Kirke. Flöde paa höjre Overarm.

Samme. *»En Faaredreng«* (Faderen formodenlig Hundemenneske og Moderen forhenværende Gaasepige). Han ser efter Toget og længes efter at komme til at rejse. Man kan se paa hans Ryg, hvor han længes. Der er ingen Ende paa hans Længsel og heller ikke paa ham selv.

E. Exner. Ikke Amagere!

F. Frölich. *Parti af Collossæum. En Tiggerfamilie.* Arkitekturen af Thorald Læssöe. Det kunde dog maaske til en Afveksling en Gang være ligesaa morsomt, om Læssöe vilde male »Figurerne« og Frölich »Arkitekturen«.

G.

H. Hammer. H. J. *»Det længe ventede Brev«*, kjöbt til Christiansborg. Det maa vist være et »anbefalet Brev«, eftersom Samlingen der har været saa begjærlig efter det. Ogsaa fra Rödby!

(Fortsættes.)

Orientalske Lamper.

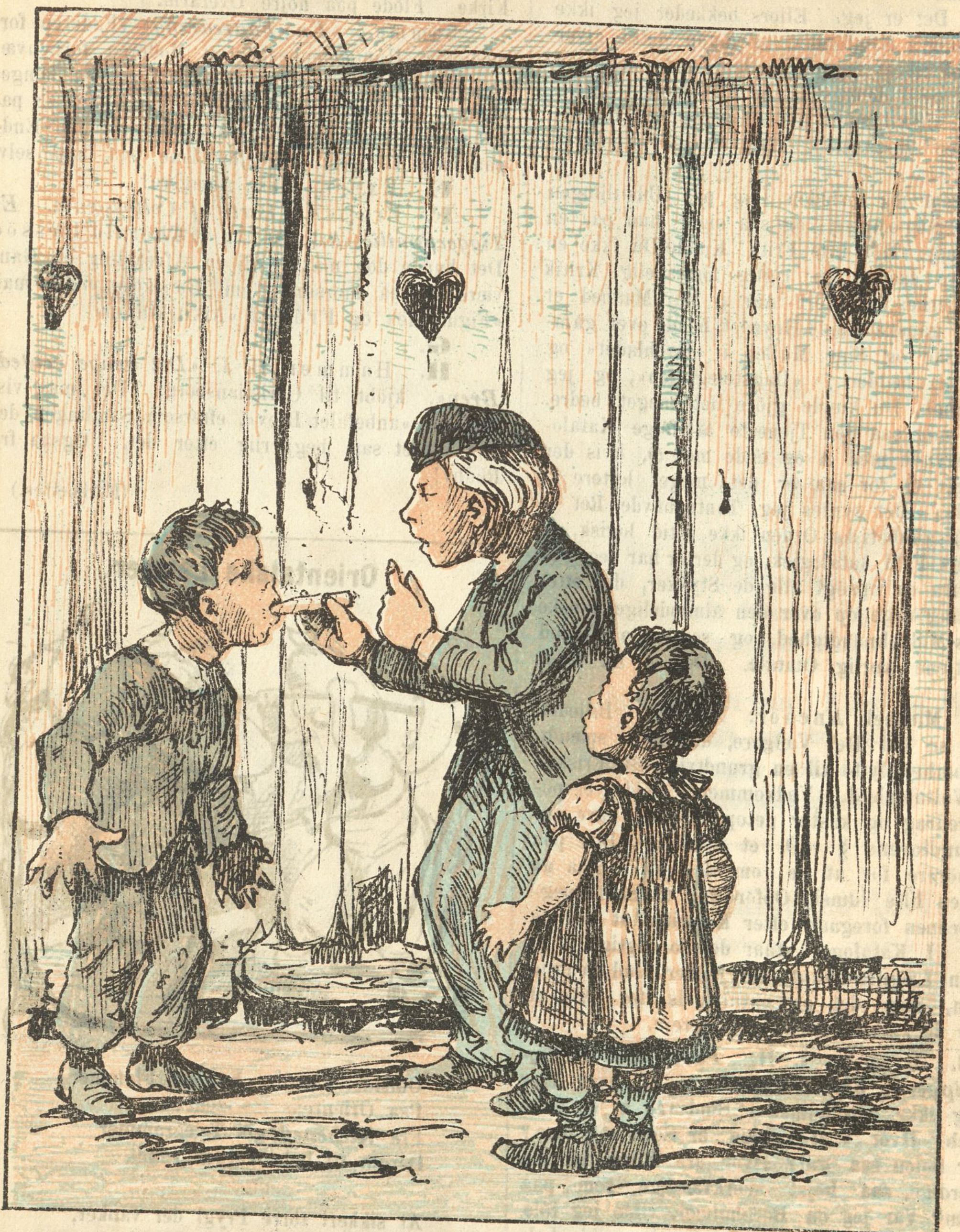
Omsider tændtes Krigens Flammer
Paa Orientens Horizont:
Fra *Kicheneff* gik Telegrammer
Derom til hele Verden rundt.

At sikkert törre Prygl der vanker,
Kan begge Parter godt forstaa;
I Sejrsdepescher alt de banker
Hinanden gule, grönne, blaa.

Osmannerne, der bleve snydte
For trofast Bistand af *John Bull*,
Maa nu i Stedet for benytte
Profetens grönne Hattepul.

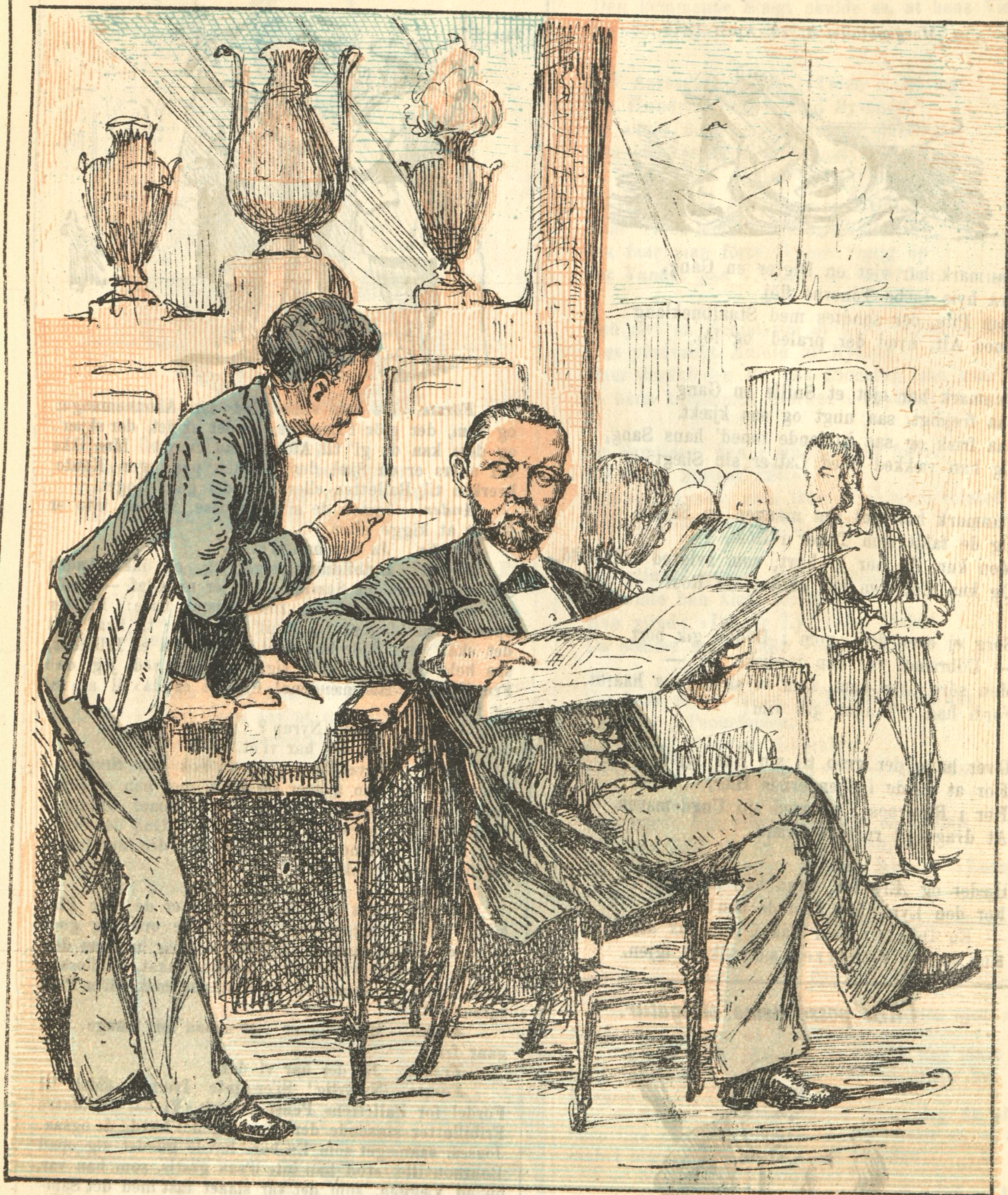
Den er i alt Fald fuldt saa virksom
Til Hjælpemiddel for en Stat,
Og er vel sagtens fuldt saa stærk som
En britisk eller tysk Traktat.

Et Konsortium.

— Inte lumsk Kressian! tre Drav — aa saa ska' Peter osse ha' tre, aa saa je' igen, aa saa du. aa saa beholder je' Stumpen, for je' har giet to Øre.

Fejl Adresse.

— Adressen?! Hvad Fanden skal jeg med den?! Naar jeg trænger til en Fidibus, skal jeg nok forlange den.

┼

C. Hostrup.

(*Morgenbladet* d. 26. April 1877.)

Danmark har ejet en Digter en Gang,
Fra hvis Læbe Tonerne flöj
Som Pile, der sendtes med Staalbueklang
Imod Alt, hvad der praled' og löj.

Danmark har ejet et Snille en Gang
Saa frejdigt, saa ungt og saa kjækt.
Saa frisk og saa jublende toned' hans Sang,
Og han vækked' med Latter sin Slægt.

Danmark har ejet saa mangen en Skjald,
Og de faldt som Træer i Höst,
Men kun En har vi havt, som svigted' sit Kald,
Og kun En, som har skiftet sin Röst.

Sörg ej over dem, som i Döden gik bort
— Udbrændt var den jordiske Ild —
Men sörg over ham, som vi savne saa haardt,
Fordi han i Taagen gik vild!

Over ham, der greb til sin Bue igjen
For at stride i Fjendernes Hær,
For i Rövernes Flok mod sin Ungdomsven,
At drage sit rustede Sværd.

Hæder og Ære for, hvad han har skabt,
For den Lyre, han kastede hen!
— En Digter som Faa i ham gik der tabt,
Kun en — Venstremand fik vi igjen.

Ultra posse nemo obligatur.

— Hr. Hörup! Jeg skulde hilse og spörge fra min Fader og bede Dem være saa god at sige ham, hvad disse Ord betyde: *noble and gentlemanlike.*

— Det er noget Sludder og Vrövl, som jeg ikke kjender noget til.

Billetsjovere.

Förste. De kan være glad for Abonnemangen og dem, der gjör i Logerne, for det er det, der skjær', og dem kan de gi' til Aften, hvad de vil. Men ikke der ellers er en Sjæl, der kommer paa egen Konto, hverken til Balletten eller naar der gaar Noget.

Anden. Jamen de si'er jo osse, at der inte er Noget at kigge efter.

Tredie. Ja der har vi'et!

Förste. Indbildning, siger jeg, og ikke Andet end som bare det Samme. Der er nu Olaf — Poulsen jeg mener — f. Ex. zum Bejspil bare: Phister opad Formiddagen! Og Emil! gaa væk: til hvad Tid det skal være, kjör han med Hjertet paa en Trillebör, saa hele Balkonen gi'er sig. Og saa véd jeg da: Fru Nyrop i Hærmændene! Se, det er da til at ta' og föle paa.

Anden. Jamen Nyrup?

Tredie. Ja, dér har vi'et.

Förste. Javel, han gi'er nu nok *den Stumme* i Operaen, saa han ærgrer sig *brun*, men han er dejlig imellem Slagene, og Döcker som gammel Olding i Balletten, — det er nydeligt, det ved Gud det er.

Anden. Jamen, hva'for kommer der nu Ingen, for det gjör der ikke?

Tredie. Ja, der har vi'et.

Förste. Det skal jeg sige: det er de röde Plakater, der ödelægger vos. Det gjorde ordenlig godt at se en Hvid imorges. I maa vide, jeg har paa den senere Tid ikke været oppe til hvid Plakat, for liesaasnart Solen er staaet op og Fallesen med, bli'er Plakaten röd.

Anden. Men, der er vist ogsaa for mange, der gaar frit.

Tredie. Ja, der har vi det!

Förste. Natyrlig! Si'er inte Iversen sidst til Fordel for Ballettens Pensionsfond: »Vi har en Masse Fribilletter staaende derinde,« og det havde de ogsaa. Jösses, saameget som En bare havde gnedet sig opad Bournonville, stod han inte li'saa gratis, som han var, op ad Væggen, som det var slaaet fast med det Samme og han med for den Sags Skyld.

Anden. Jamen noget maa der da gjöres for at holde sammen paa det.

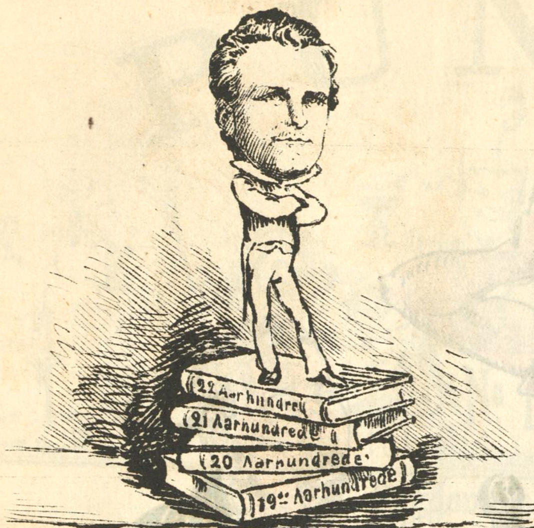
Tredie. Ja, dér har vi'et.

Förste. Ja, de si'er jo — men jeg svarer ikke for Noget — efter sikkert Forlydende si'er jeg bare med Aftenberlineren, saa skal Erkardt være engageret for Resten af Saisonen for at bringe Liv i Sagerne. Det skal endogsaa være statistisk.

Anden. Og nu har *Berner* taget Billetten!

Förste. Ja, bliver det saadan ved, saa kan de snart lukke Butikken — Værseartig endnu 2 til andet Parket — 1 til Parterret!

Nutiden og Fremtiden.

Tiden iler saa hastig bort;
Hvert Menneskeværk den bortskyller,
Og det maa dog sandelig være haardt
For en »Aand« som *Vle. Möller.*

Naar »*det nittende Aarhundred*« hviler i Fred,
Og »*Nutiden*« rent er af Glemme,
Saa findes der ingen Aander, som véd,
Hvor hans »Aand« en Gang hörte hjemme.

Det er jo des værre kun alt for vist,
At de Værker, han ses at udöse,
Dog skulle som. Kræmmerhuse til sidst
En »*Samfundsopgave*« löse.

En Skæbne af den Natur er hændt
Saa mange lignende Sjæle,
Og tænk, hvis »*Nutidens*« störste Skribent
Fik saa travrigt et Eftermæle.

Den ubarmhjertige Eftertid
Han vilde i Saadant hindre;
Den kommende Slægt skulde se, at hans Vid
Kunde muligvis været mindre.

Des Aarsag gjör han i Tiden et Spring:
Tre Hundred Aar fremad flyvende,
Og skuer med Selvbevidsthed omkring
Som en Aand fra det Toogtyvende.

Tre Hundrede Aar de gaar i Galop;
Naar Tiden det sidste bortskyller,
Saa faar man först Öjnene rigtig op
For Vandet paa »*Nutidens*« Möller.

Men sæt en Komet om et halvt Hundred Aar
I et pludseligt Anfald af Nykker
Slaar Jordkloden En paa Planeten, saa gaar
Jo hans kommende Storhed i Stykker,

Og Samtiden, han i sin Storhed forlod,
Vil ingen Statuer sætte
For en »Aand«, som ikke at skjælne forstod
Mellem gode Værker og slette.

Oprigtighed pryder ham alienfalds,
Det viste han klart forleden.
Han ytred: »Det er Lyv i Jer Hals!«
Da somme ham kaldte »beskeden«.

For ham er det klart, at Beskedenhed dur
Til intet i Pennefejden,
Og skader Nutidens Literatur:
»Nur die Lumpen« — han véd — »sind bescheiden!«

Dog burde han vide, hvis hver en Stump
Af hans Takt var ej faret heden,
At man ej har bevist, at man ikke er »Lump«
Fordi man er ubeskeden.

Paa Kafeen.

— Men hvor Pokker blev De af i Torsdags! Jeg savnede Dem virkelig, og det var der vist flere, der gjorde.

— Aah, véd De hvad? Jeg er næsten kjed af at komme her saadan til Stadighed.

— Saa — aa, hvordan? Det er jo dog ellers kun pæne Mennesker, man plejer van at træffe her paa Knejpen.

— Ja, jeg véd dog næsten ikke. Jeg fik allenfalds lige paa en Gang en Fornæmmelse af, at Selskabet begyndte at blive noget blandet.

— Nej virkelig! Hvorledes?

— Jo ser De, Hr. Hörup — De véd — lader til ogsaa at skulle være Stamgjæst her, og et Menneske, der er, om jeg saa maa sige »Aanden« i en Spröjte som »*Morgengnavet*«, der »stiller sig udenfor en paa Grunde hviiende Dröftelse af Sagerne«, har man jo al god Grund til at holde tre Skridt fra Livet.

— Aah! Blæse være med ham! Han er jo nu desuden saadan til Rotterne, at han næppe kan gjöre en Kat, endsige Dem, nogen Fortræd. Lad De bare ham gaa for det, han er, og svigt ikke mig om Torsdagen.

— Jajada! Saa vel mödt da igjen.

Fra den gamle „Butik". II.

Chilian: Har vi ikke vel reyst Herre?
Ulysses Ach Chilian! Mit Hjerte vil briste, naar — — —
Chilian: Har vi ikke vel reyst, Herre?

(Ulysses von Ithacia. 5. Acts 3. Sc.)

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet. paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 á 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst og Stentrykkeri. Ny Adelgade Kjøbenhavn.

Ungdommelig Kritik.

— Gud, Barn! Du maa ikke beröre Kunstværkerne!
— Nej, söde Ma! Jeg pudser bare den lille Drengs Næse.

Nevtralitetserklæringer.

Kanonerne dröne i dundrende Kor,
Granaterne holde Tale.
Men lige meget! I Syd og Nord
Man hörer disse mærkværdige Ord:
Ja, vi vil nu være nevtrale!

Og Freden, som Alle raabe paa,
Man at befæste forsöger
Med Batterier, som kan forslaa,
Med Panserfregatter, som kan gaa paa,
Og med »blaa« og med »gule« Böger.

Decazes har fremlagt sin »gule« Bog —
Han spiller nu ikke Kabale.
Men derfor er man dog lige klog,
Sköndt det er jo klart for hver Skolepog,
At man vil være nevtrale!

Frankrig vil forelöbig se til;
Men Freden kan Ingen bevare
Stort længere, end hans Nabo vil,
Og naar Naboen er en »*Ugelspil*«,
Saa skal man ta'e sig i Vare!

Man inspicerer Tropper *en masse*
Og bröler Hurra som Gale.
Omtrent paa hver eneste Vaabenplads
Det lyder dog — *verstehen Sie das?* —
Ja, vi vil nu være nevtrale!

Tydskland, det sidste Aartis Athlet,
Vil ingen Ufred forvolde;
Det loved en velvillig Nevtralitet
Til Rusland Kejser; men — ret beset! —
Kan man lettere love end holde.

Österrig-Ungarn, véd jo Enhver,
Er ikke slem til at prale.
I Spidsen for en umaadelig Hær
Det siger: Kom ikke Donau for nær!
— For vi vil nu være nevtrale!

England er mödt med en Nevtralitets-erklæring af gammel Vane;
Det gjör Gjögl i et Lokaliseringstrapez,
Mens Porten hejser sin gamle Profets
Den noksom bekjendte Fane.

Med Lokaliseringen kniber det vist,
Sköndt Alle den anbefale.
Den gaar jo nok over Styr til sidst,
Men alle Magterne sige med List:
Ja, vi vil være nevtrale!

Den engelske Gjögler, som altid har Blaar
At putte i Öjet paa Andre,
Med Panserskibe til Malta gaar;
Men Situationen, som forestaar,
Vil sikkert det Hele forandre.

I Serbien, blev det nys fortalt,
At det har været paa Tale,
At *Tschernajeff* til General blev kaldt;
Men stadig lyder det overalt:
Ja, vi vil nu være nevtrale!

Men en Nevtralitet mellem Kugler og Krudt
Er aldrig saa godt garanteret:
Man bliver vel saa nevtral til Slut,
At Nevtraliteten gaar kaput
Og bliver — nevtraliseret!

Udstillingen 1877,

paa Forlangende anmeldt af

Frits Grönbæk,

stud. phil.

(Fortsat.)

Efter Kapitain Hammers længe ventede Brev — vi kunde for Resten godt have ventet lidt paa det endnu, — komme vi til Const. **Hansen**: Nr. 110 og 111, *To Portraiter*. De ere ganske umaadelig vellykkede. Det er rigtig spil-spræng-*hors de concours*-oldnordisk Kunst. De ere som de gamle Kæmpers Bjælkehuse, — tarvelige i al deres rene og simple Skjönhed. Saadan tænker jeg mig Gallionsfigurerne maa have

set ud paa de Dragesnekker, hvori vore berömmelige Fædre jolrede om paa Vikingetog. — Jeg sagde strax til Tante, at her var Noget, hun kunde lære af, for hun maler altid sine Öjenbryn i Düsseldorfer-Manér, og det giver hende saadan et underligt, spansk-jödisk Udseende, saa man ikke skulde tro, hun var födt Jochumsen. Men saa blev Tante vred og sagde, jeg var en Grönskolling, og naar man tager Hensyn til hendes mangeaarige Övelse, kan det gjerne være, hun har Ret. Hun er jo Kunstnerinden, og jeg er kun Kritiker.

A. Helsted. Her stöde vi paa en sjelden Fremtoning, nemlig en Fremtidsmaler. Der er gaaet en stor Tanke op for *Helsted*. Ligesom *Wagner* komponerer Musik uden Melodier, forsöger Helsted at producere Malerier uden Farve. Maalet er endnu ikke naaet. Ligesom der endnu af og til findes en homöopathisk Dosis Melodi i Fremtidsmusiken, er der endnu en ganske lille bitte Smule Farve i Helsteds Malerier. Principet er bedst hævdet i »*Fuglefængeren*«. Det forestiller et Ladegaardslem i Nationaldragt, der foretager sig noget Uvist og til den Ende ligger mellem nogle graa Svampe i en graa Hule. Foruden Fugle fanger han ogsaa Solstraaler, men Raden giver dem ikke fra sig igjen.

J. Fru Elisabeth Jerichau-Baumann. Nr. 142. »*Havfruen.*« Det er Udstillingens Perle. Som den dristige Dykker har Fru Jerichau styrtet sig ud i Fantasiens dybe Hav og bragt for Lyset denne kostelige Skat, denne Romantikens förstefödte Datter, Havfruen, Undinen, Fiskemennesket eller hvad man nu vil kalde hende. Hvilken bedaarende Skikkelse! Hvor er ikke hendes Hale fölt! Hvilken saftig Pensel! Som hun ligger der i det maanebelyste Gadekær, hvis Andemad endnu farver hendes Sider grönlige, medens en enlig Karudse nysgjerrig har forladt »Havsens Bund« for at betragte hende med en Begejstring, man ikke skulde tiltro et saa koldblodigt Dyr, indgyder hun Beskueren Beundring og Medynk: Beundring over den magelöse Ihærdighed, hvormed hun Aar efter Aar kommer igjen og fæster sine dybe nærsynede Öjne paa Hverdagsfolket dernede, som om hun vilde spörge dem, hvem der har skrevet »en Opvækkelse«, — Medynk over hendes primitive Maade at smykke sig paa. Ak! Havets ukultiverede Datter kjender ikke anden Maade at gjöre sig yndig paa end ved at binde et Par Siv i Haardknude midt i Panden. Hun tror, det klæder hende! Men hvad skulde hun med Lilionese, som borttager Skæl og Finner! Skæl og Finner ere jo hendes Pryd. Hun véd ikke en Gang, at der er Forskjel paa Skæl. Men den Dag, det falder hende som Skæl fra Öjnene, at hun kun er en stakkels forvildet Havpige, da dukker hun atter ned i Mudderet og kommer maaské först igjen til næste Udstilling.

Nr. 141. ***Portrait af Stamhusbesidder Emil v. Holstein til Rathlausdal.*** Atter et Mesterværk. Man skulde tro, det var et Portrait, beregnet paa at gjengive en ung Stamhusbesidders ydre Træk. Men vor berömte Kunstnerinde har gjort langt mere. Det er ude i Skoven. Stormen hyler mellem Træernes Grene og nedhvirvler en Regn af visne Blade, der med utrolig Paatrængenhed klistre sig fast i Besidderens Haar og paa hans Klæder. Man föler, at det er Godsejerens egne Blade. Kun et Godsejerblad kan besidde en saadan Vedhængningskraft som det Blad, der har fæstnet sig paa Besidderens höjre Skulder. Med flyvende Haar staar den unge Mand og stirrer hen for sig, som om han grundede paa, hvorfor i al Verden Hattemageren har sendt ham en altfor lille Hat. Hatten har han i Forbitrelse kastet paa Jorden. Hunden stirrer paa sin Herre. Den véd heller ikke, hvad Pokker der er gaaet af Hattemageren! Det véd kun Fru Jerichau. Der er et Liv, en, om vi saa maa sige, Flugt i det Hele, der stempler dette Maleri som noget i höj Grad ualmindeligt. For at se det, vil man ikke fortryde at være gaaet ned i Gaarden. Dejlig Ramme!

(Fortsættes.)

Den store Söslange.

Nekrolog.

Ulyksaligste blandt Dyr!
Nyhedsjægernes Martyr,
Som skjöndt dybt i Havet dulgt
Alle Vegne blev forfulgt;
Ingen Östers eller Hummer
Fristet har en værre Kummer.

Redaktörerne man saa
Efter dig i Vandet gaa,
Andejagtens Koryfæer
Lured' paa dig fjernt og nær,
Falsk som Bölgens Skum blandt Sivet
Stræbte de dig efter Livet.

Videnskabens Forskerblik
Har forfulgt dig med Kritik
Og med Ubarmhjertighed
Skaansellöst dig manet ned
Blandt Zoologiens Parier
I Avisernes Akvarier.

Ubekjendt med Jordens List
Faldt i Snaren du til sidst
— Skotske Mænd ved Svig og Magt
Fik dig paa det törre bragt.
Med dit Liv du maatte böde
For vor Trang til Spalteföde.

Man dig trak paa Stranden op
Som en kold, afsjælet Krop.
Arme Væsen! du erfo'r
Storheds Lod paa denne Jord.
Först en Gang, naar Livet ender,
Man dets Væsen klart erkjender.

I dit Liv fra Dögn til Dögn
Gjort Du blev til Skipperlögn.
Nu paa Dödens fule Strandbred
Aabenbares du som Sandhed.
— Ak! hvortil kan det dig tjene,
Naar dit Liv har faaet Ende.

Berigtigelse.

Arme Dyr, som neppe dræbes,
För du atter efterstræbes!
Længe det forkyndt er blevet:
Det var Lögn, at du har levet!
Nu, da du blev sét at blöde,
Er det ogsaa Lögn, du döde!

Den nye Helligdagsanordning.

(Nord for Lands Lov og Ret.)

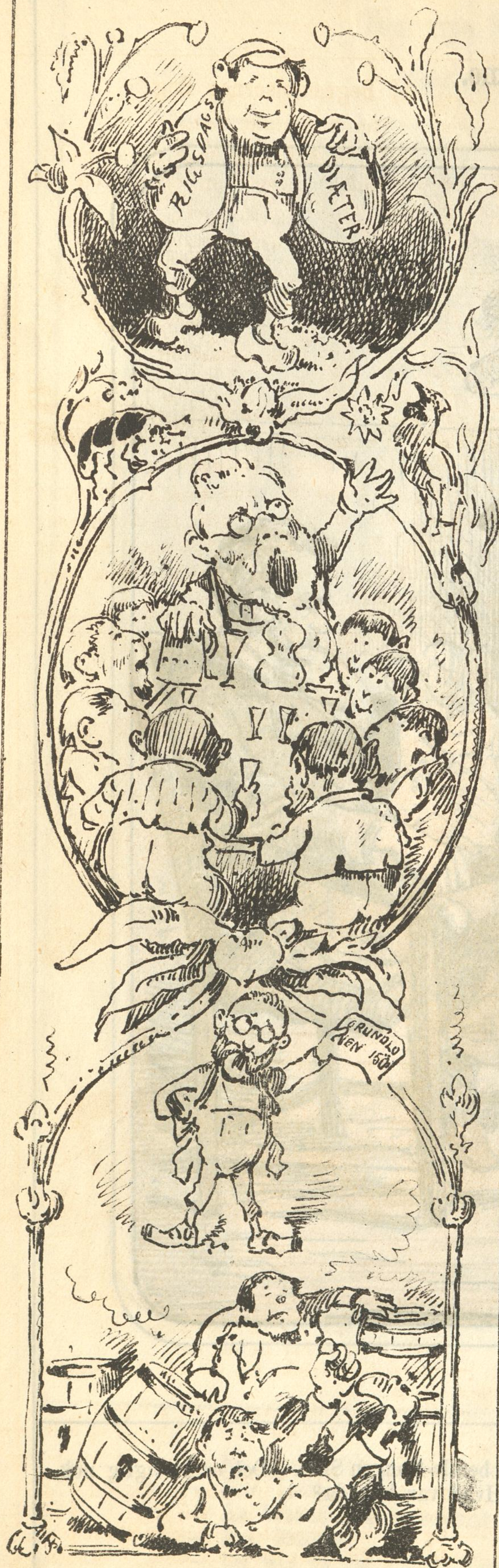

— No, Lavs — haar Do no kommen Saand i æ Sokker?
— Jou, Hosben!
— Aa Waand i æ Brintwin?
— Jou, Hosben!
— Læ wos da saa i Gu's Nawn luk' æ Bagdar o Klem te æ Krambo.

Anakronisme.

— Jakob Erlandsen forböd altsaa Bönderne at betale Kongen Skat. Det er nu rigtig nok, min Dreng. Hvad kunde man altsaa kalde ham? Hvad var han da?
— Han var Rigsdagsmand!
— Aa Snak Dreng. Sig Du det saa, Peter.
— Han var Venstremand!
— Nej vist ikke nej, han var kun Oprörer.

Grundlovsværneforeningskantate.

(Hr. Zahle tilegnet.)

I. Kor (efter »Fiskerne«.)

En Venstremand med modigt Bryst
Kan aldrig fattes Penge!
Tab skærper kun hans Vindelyst,
Og Fiasko er ham som en Dyst,
Som han har prövet længe.

Vil Rigsdagssamlingen sin Ven
»To Maaneder« kun pröve,
Da ler han kun og tvinger den
At vare ved, mens Venstremænd
Diæter kan behöve.

Han zahler flux en Grundlov op,
Saasnart »Sessionen« ender,
Og rider paa »Geschäftets« Top
Til Vands i susende Galop
De brave Bondevenner.

Strax er han der saa rig, han vil,
Paa Öre og paa Kroner;
Han sætter alle Klude til
Og er ved al Slags Sjov paa Spil
Med Lirekassens Toner.

II. Recitativ.

Og dette tilfældige Sjov bestaar
I talrige Folkemöder at holde,
Hvor *»viel Geschrei und wenig Wolle«*
De bedste Illustrationer faar.

Der ses en folkelig Polititiks
Naturligvis allerærbödigste Tjener
Som Hensyn til Grundlovens Tarv foren er
Med Hensyn til sin — Portemoniks.

III. Solo.

(»Frit efter *»Jödedrengen«.*)

Dejlige Grundlove her kan I faa,
Passende baade for store og smaa!
Lad mig nu ikke med Limstangen löbe!
Kommer at kjöbe, kommer at kjöbe;
Kjöber I Godtfolk alt, hvad I kan!
— Jeg er en god lille Venstremand!

Vor stakkels Folkebank nylig er död;
Den skaffed' dog mangen Venstremand Bröd,
Vil Aktionærerne ha'e deres Penge,
Saa kommer de vist til at vente længe.
— Men kjöber nu Godtfolk saa meget, I kan,
Jeg er en god lille Venstremand.

Kommer at kjöbe, kommer at kjöbe!
Lad mig ej længer med Limstangen löbe;
For hvad der kommer i Pengekisten,
Vil jeg kjöbe Krone-Essens til Hr. Chresten.
Saa faar sit Humör han igjen bragt i Stand·
Jeg er en god lille Venstremand!

IV. Slutningskor.

(*Mel:* At Slyngler hæves.)

O Frihed! din Frelse er ikke fjern!
I *Middelfart* lagde man Glöder i Essen,
Nu smeder man lystig de varme Jern
Rundt om i Landet i Venstrepressen:
Af tomme Tönder
Og fulde Bönder
Et helt Armékorps sig alt forkynder
Som Grundlovsværn.

Vort Folkebanner det vajer alt
Fra *Folkegaves* brandfrie Tinder.
En Anförer har vi, som hvor det gjaldt,
Ej kryber i Skjul, men bare — forsvinder.
Og Degne og Præster
Med Vanvidsattester
Og »*Kragaredens*« erfarne Gjæster
Til Daad er kaldt.

Snart kommer det store Forbund i Stand,
Som ikke vil fra hverandre skilles,
För alle Ministrene dyppes i Tran
Ved Folkejustits og i »Svinefjer« trilles,
Og hver en Professor
Og Rigsretsassessor
Bli'er dömt med de skændige Tillidsadresser
Til Baal og Brand.

* *

Der gaar dog ikke Rög af en Brandkasse, uden der er noget Svedent ved den.

*

»Man skal höre en hel Del,« sagde *I. A. Hansen*, »inden Ören gaar af En.«

* *

For Oversættere.

En æret Samtidig, der paa én Gang staar os nær og dog ofte saa uendelig fjern, har forleden opdaget en ny »Samfundsopgave«. Den ærede Samtidige har nemlig for at imödekomme et længe fölt Savn i sine Spalter aabnet en lille Forberedelsesskole for Oversættere og har i den Anledning givet sine unge bidragydende Poeter et lille Vers at oversætte for siden med Optagelse at belönne den, der kan gjöre det bedst. Uagtet »*Punch*« foretrækker Originalitet meget mere end sin ærede Samtidige, indser den dog, at en saadan lille Præliminærexamen for Oversættere kan være ret »nutids«svarende og opfordrer derfor herved vore yngre Digtere til at oversætte fölgende smukke Strofer af en nyere tydsk Digter:

„Beim Ricinusöel saß der ehrwürdige Greis",
Ein Dessauer pfiff er und schlug seine Saiten.
Der Kaufmann sprach wehmüthig: „Ich weiß
Gar nicht, was soll es bedeuten."

„Auf der Absatz dreht sich der lächelnde Hund.
„Es webelt die Katze — Gottes Segen
„bei Cohn! Nun wird es doch allzu bunt.
„Bald wird mein Verleger verlegen."

Af Begrædelsernes Bog.

(7de Kap. sidste Vers.)

— — — Og det skete, at de stygge Høiremænd lod det regne Dag og Nat i mange Uger. Men de to ret-

færdige Mænd *Noah-Berg* og *Noahansen* byggede da en Ark for alle de stakkels Venstremænd, at de ikke skulde omkommes. Paa dem nær, der vare udi Arken, druknede de Alle. Men *Estrup* sagde: Saalænge I fremtidig ville være rimelige, skal der heller ingensinde komme noget *Provisorium* mere.

Politikeren.

Hvad er vel en Politikus? —
— Et fredet Dyr i vore Dage,
En Ræv, man fordum monne jage,
Naar han forlod sit Malpertus
Og viste i Kong Nobels Hus
Sin ildesete röge Hue. —
Nu finder man sig af med ham:
Man kan ham næsten daglig skue
Ret fredelig og ganske tam;
Thi, da hans Smag nu Staten kjender,
Den til hans Underhold anvender
Paa sin Bekostning kun — Avisens Ænder.

Paa Kafeen.

— Opvarter, giv mig en Angostura!
— Naa, hvordan har De det da?
— Snavs, Höjstærede! Jeg var nær ikke kommen herhen i Dag.
— Herre Gud! Hvad var der da i Vejen?
— Jo ser De, jeg har faaet söd Suppe og Skinke til Middag.
— Jamen, det er jo dejlig Mad.
— Men der var *tyrkiske* Blommer paa Suppen — —
— Det er jo de bedste, man kan faa.
— Og saa var der *russiske* Grönærter til Skinken
— Död og Pine! Saa er Deres Mave jo en Slag Dobrudscha?
— Netop, og nu maa jeg skam nevtralisere den i Tide.
— Jamen, saa skal De hellere tage en Skefuld *engelsk* Salt

Den hellige „Krig paa Kniven".

»Til Vaaben, I brave Venstremænd!
Griber mandelig Offensiven,
Og drager Enhver sit Værge fra Lænd
I den hellige Krig paa Kniven!

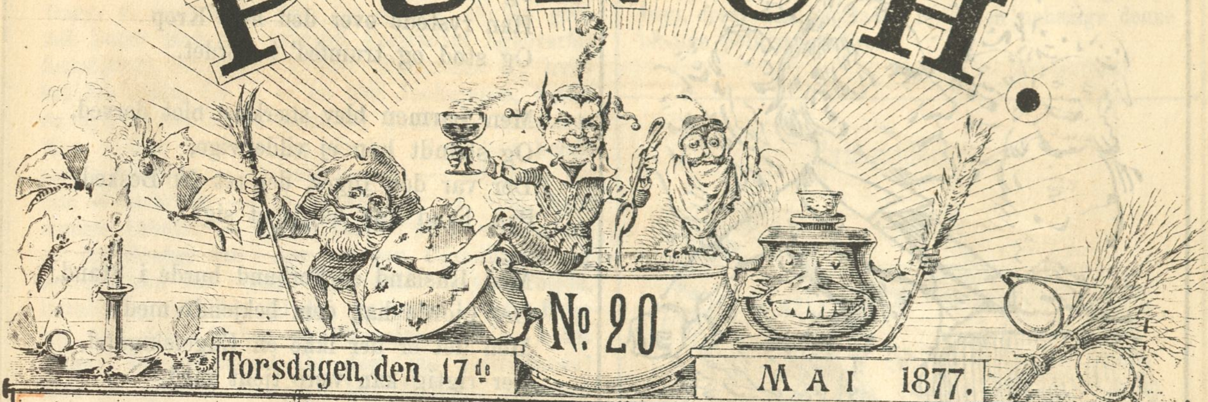
Soldanen selv i Spidsen gaar
Med Profetens hellige Fane,
— I Paradis mange Kameler faar
Enhver. som finder sin Bane!«

For denne Lön vil den hele Hær
Til sidste Blodsdraabe fegte
Og stride som Löver, — men Tauber især.
For han faar nok sine stegte.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Østergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst-og Stentrykker. Ny Adelgade. Kjøbenhavn.

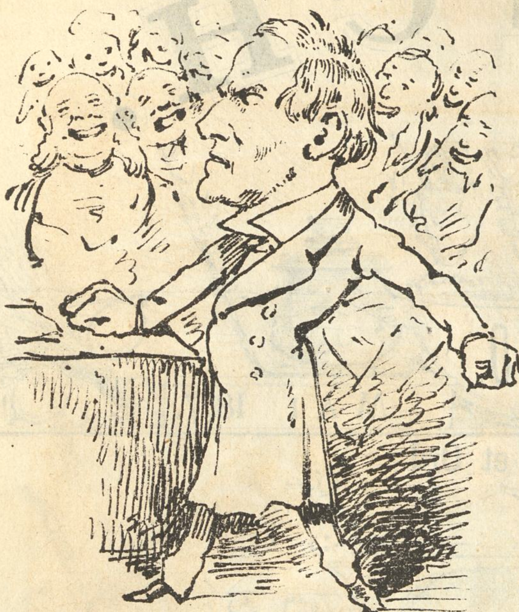

Torsdagen den 17de MAI 1877.

Et Ord er et Ord.

— Lad mig nu se, Du gjör Alt i Orden, for i næste Uge tager vi paa Landet.
— Saa gjerne! — Vi skal vel ha'e vores gamle Kottasie paa Klampenborre?
— Nej, i Aar har Lægen sagt, at jeg hellere skulde tage Ophold i Lyngby.
— I Lyngby? — Og det si'er Fruen först nu — nej, undskyld! Jeg har laavet to af mine Veninder og en go' Ven at ligge paa Anstalten i Sommer, og det ka' je' inte gaa fra. — Saa skifter je' te den förste!

Et latterligt Numer.

Mr. Gladstone havde forleden sat —
For at chikanere Ministrene —
Fem Resolutioner under Debat,
Og de var temmelig gnistrende!

At *Gladstone* er Bulgarernes Ven,
Det fik man at vide ifjor,
Men hvor han egenlig vilde hen,
Se, derom man Intet erfor.

Thi den Gang da han nu til Mödet kom
For over Tyrkiet at klage,
Saa var der en Herre, der bad ham om
At ta'e sine Ord tilbage.

Og *Gladstone*, som ellers var tidt paa Spil
Og aldrig videre föjelig,
Han svarede: »Ganske, som De vil!«
Og det var jo grumme fornöjelig.

Hans Venner, der havde belavet sig paa
Et större effektfuldt Numer,
Dem blev, som man endelig kan forstaa,
Jo Luften i Salen lidt lummer.

I Stedet for de vældige Ord,
Der skulde Ministrene knuse,
Der hörtes et tordnende Latterkor
Igjennem Salen at bruse.

At England vilde være nevtral
Og spare paa sine Dalere,
Derover var *Gladstone* bleven gal,
Men nu blev han endnu galere.

Og han for op omtrent som en Top
Og fordrede at faa Ordet;
Han rystede over den hele Krop
Og stod og trumfed' i Bordet.

Men Larmen blev stærkere blot derved,
Og skjöndt han ej vilde vige,
Der var dog Ingee, der ret fik Besked
Paa, hvad han havde at sige.

Med Rusland et Forbund burde i Stand,
Det gjorde han dem bekjendt med;
Men det er der ikke en Engelskmand,
Der rigtig kan være tjent med.

Bulgarerne laa ham stærkt paa Sind,
Den diplomatiske Vismand —
Men det kan han jo bilde Bönder ind,
At han er Idealets Stridsmand.

Se, derfor hörtes hint Latterkor,
Der saarede ham saa gruligt,
Thi aldrig en eneste Engelskmand tror,
At sligt skulde være muligt.

Se, deraf Latterens brusende Elv,
Ja, derfra skrev sig det Fæle —
Men for Resten lo de til Dels af sig selv,
De herlige Kræmmersjæle!

Udstillingen 1877,

paa Forlangende anmeldt af

Frits Grönbæk,

stud. phil.

(Fortsat.)

Peter Sörensen, der er min gamle Skolekammerat, men som er begyndt at blive Kunstner, for saa vidt han har lagt sig bredskygget Hat og Havelock til, er gyselig forbitret paa mig, fordi jeg skriver Kunstkritik. Han nedkaldte alle mulige sværlemmede Forbandelser over mig og spaaede mig, at naar jeg næste Gang traadte ind i Charlottenborgs Sale, vilde det gaa mig som Agnete i Kirken, — alle de smaa Billeder vilde vende sig omkring i tavs Foragt. Slet saa galt gik det ikke, derimod vil jeg ikke fragaa, at lige overfor enkelte af »de smaa Billeder, der paa Væggen hang,« vendte jeg mig selv omkring, temmelig hurtig oven i Kjöbet, og skyndte mig at opsöge Værker af én af de Mestere, der fortrinsvis maa siges at repræsentere »Dansk Kunst«. Til mit store Held stödte jeg

strax paa

K. Vilh Kyhn. Nr. 169, *»Sommerdag«.* Det Stykke havde jeg nær aldrig faaet at se. Tante Sörensen har trukket mig bort derfra hver Gang, vi have været der, for at jeg skulde give mit Besyv med om, hvorvidt Portrættet ligeoverfor forestillede Grevinde X eller Baronesse Y, hvilket for Tante, der jo er en födt Jochumsen, havde en dyb og for Andre temmelig gaadefuld Interesse. Men i Dag narrede jeg Tante. Jeg bad hende meget ærbödig og söstersönlig om — til Brug for min Kunstkritik — at skaffe mig at vide, hvor mange Abbater — Tante kalder dem »Krabater« — og Munke, der i Aar var paa Udstillingen, og medens hun var i Færd med dette Sisyfusarbejde, listede jeg mig hen til den forbudne Frugt. Hvor jeg nöd den! Sikken en Stemning der er i det Maleri! Den er varm! Og dog saa forfriskende! Med et sjeldent Skarpsyn har Maleren formaaet at aflure Naturen og Menneskelivet deres dybeste Hemmelighed, Formernes evige Skjönhed. Det sidste Slör er faldet! Skulle vi glæde os herover? Eller skulle vi med Digteren udbryde:

Der Mensch begehre nimmer zu schauen,
Was die Götter bedecken mit Räthsel und Grauen!

— Kun én ganske lille Bemærkning vil jeg her indskyde. Kyhn har i Kataloget kaldet Stykket »En Sommerdag«. Hvorfor har han ikke hellere benævnet det »En Vandgang«?

L. Emil Libert. Nr. 170, *Skovparti.* Det er et godt Parti, men jeg er dog ikke tilstrækkelig »Libertiner« til rigtig at kunne gaa ind paa det.

M. Mackeprang. 183. *»En Ræv med sit Bytte«.* Allegori, forestillende Pio og Baronessen.

O. H. Olrik. 194. *Deres Kongelige Höjheder Kronprinsens og Kronprinsessens 3 Börn.* Tante fælder sjeldent Taarer, men her græd hun og med Grund. Sikke Flöjl! Tröje, Buxer, Vest og hele Drengen. Haar, Öine, Mund, Næse, Altsammen Flöjl. Prima Varer! Bedste Bonitet! Först trode jeg, Tante var bleven misundelig; men det var den pure, skære Loyalitet. »Frits« sagde hun til mig. »Jeg vil betro Dig det. Jeg har været ugudelig. Jeg har aldrig hört rigtig efter, naar Præsten om Söndagen bad for Hendes Kongelige Höihed Arveprinsessen og de andre kongelige Börn, men nu, da jeg med mine egne Öjne har set, hvor umanerlig söde »de andre kongelige Börn« ere, skal jeg rigtignok fölge anderledes med. Han er en stor Maler, er Olrik. Han burde være Hofmaler!« — Jeg synes, Tante har Ret.

195, *»Portraitfigur«.* Naar jeg en Gang bliver gift og min Kone vil have saadan en Kjole, saa svare jeg: Nej söde Kathinka. — För skilles!

O. D. Ottesen. 201. *Roser.* Ottesen er en Knop!

P. Th. Philipsen. 210. *«Kalve.«* Tre unge Friskolelærere stikke Hovedet ud af et Krovindue for i Forening at glæde sig over den skjönne Udsigt, vore politiske Forhold har aabnet for dem. Der er noget saa decideret grundvigiansk-venstreagtigt over dem, at det ikke er til at tage Fejl af, at disse tre hverken ere I. A. Hansenske Faar eller Soren Kjærske Öxne, men höre til Berg- og Bojsens lille Flok. Var jeg Folketingsmand, vilde jeg ikke være nær saa vred paa det kongelige Teater, fordi det i sin Tid har opfört »Jeppe paa Bjerget«, som jeg vilde være paa Udstillingskomiteen, fordi den har ladet Philipsen ophænge denne blodige politiske Satire.

(Fortsættes.)

Evmeniderne

Historiens Muse, höje strænge Clio,
Som paa din Tavle gjemmer hver Bedrift,
Nys skrev Du op, hvordan imellem Pio
Og Baronessen det rev ud med Rift.

Hvordan hin »Kvinders Afgud« rolig flaaede
Sin stakkels troende Præstinde rent.
— Men Pio höster snart, hvad selv han saaede,
Og Hævnen rammer — rigtignok ofte sent.

Professor Goldschmidts *Nemesis* er Intet
Mod Baronessen, naar hun ret ta'er fat:
Pio! Har Du et Skjul, saa skynd Dig, find det!
Thi hun forfölger Dig ved Dag og Nat.

— Af skjönne Hænder Sejerskrandse bandtes
For Socialismens Martyr, for dens Helt,
Og »frie Kvinder« tilbad Georg Brandes,
Nu hades han af Fröken Rosenfeld.

Mens Baronessen drager over Vandet
At söge sine tabte Kroner hist,
Hudfletter Frökenen i »*Fædrelandet*«
Sin Helt, fordi han brugte Argelist.

Fordi han slukked hendes Digterglorie
Og kaldte »Gods« hvert Ungdomsdigt, hun skrev,
Nu sukker han forknyt: »Ak vé, hvad gjorde je'
Den Gang, jeg »Kvindernes« Forsvarer blev!«

Pio og Brandes tænke maa med Ruelse
Paa fordums Dages svundne Helteglans;
— Thi Frugterne af »Kvindens Underkuelse«
Blev Rosenfeld og Lillienkrands.

Han spandt „en Ende".

— Se de var nu forleden Nat, je' sku li'e te aa ha'e næste Vagt, aa de var et Satans Vær, saa si'er Kaptejnen te mej: »Hör si'er han, Du trænger natyrligvis inte te en lille Krasser?« si'er han. — »Aah Hr. Kaptajn, de æ jo no'et, der aldrig ka skaje,« si'er saa je, »aa sommetider ka de ju væ' ganske rart.« — »Naa,« si'er saa Kaptajnen, for de æ en möjed behaveli Mand. »Kraft knuse Dig, Du gamle Brandspand,« si'er han, »gaa saa hen og lav os to Grogger, eller ve Du kaske heller ha lidt varmt?« — »Ja, naar Kaptajnen inte ha no'et imod'et, saa faakjöler man ju'nte saa let Mauen paa de varme,« si'er je. — Naa de ble saa ve de varme, aa je maatte begrivelivis forud for aa splis'en sammen. — Da saa di er færi begge to, saa — ja saa vaavnet je aa hade barestens drömt de hele, aa I ka brandstage mej tro, at de drillede mej, je inte hade ta'et'en kold, for saa hade je da faat'en drukken med de samme.

Kraftig Middagsmad ude af Huset, frit tilbragt.

— Næ, Di ka' tro, Madam Olsen — mæ den söje Suppe, Vællingen aa Kaalen ka' je jo nok rædde Midda'sforet te min Loserendes — men Ky'suppen! — Der æ, Guj hjælpe mej, kun én Bolle te hver Tallerkning, saa det er den rene Tesætning.

— Det har Di saamæn Ret i, min go'e Madam Petersen! — Næ, i gamle Da'e, da ku' man dov spæ' sej lidt Fo'er te Raden aa Ungerne, men nu — Go'maar'en!

Felttogsplanen.

De vare vel tre og syvsindstyve;
De mødtes ved Melfarsund,
At „redde“ Grundloven var deres Agt;
Men travrig var Mødets Stund;
Thi nu stander „Venstre“ udi Vaade.

En provisorisk „Umulighed“
Som Virkelighed man saa,
Og Maanen var slet ikke falden ned
Eller Solen oven derpaa;
Men nu stander „Venstre“ udi Vaade.

J. A. Hansen som haardelig syg og krank
Fra Mørkøv var hjemad stevned;
Og lig hans Rygte var Vestsjællands Bank
For den var dis værre revnet.
Derfor stander „Venstre“ udi Vaade.

Lagde de alle Raad op, hvorban
De skulde fange blidere Kaar
Og komme de fule Ministre til Livs
Og give dennem Ulivssaar;
Thi de bragte „Venstre“ udi Vaade.

Af flydende Forter de ejed ej et;
— De kunde maaske dem trøstet. —
Og Kanoner havde de ligesaa lidt
Som Dannevirker i Brystet.
Derfor stander „Venstre“ udi Vaade.

De ejed ej Sølv eller røden Guld,
Af Svolsyre alt var fortært,
Af Ører var ej en Gang Krigskassen fyld,
— Det var dem kun lidet kjært;
Thi nu stander „Venstre“ udi Vaade.

Mæled' en liden lavpandet Trold:
(:Hans Dumhed den var dis større,:)
„Fanger vi ej Taburetter i Vold,
Vi kommer ej mer paa det Tørre,
Thi nu stander vi udi det Vaade!

At anvende Gift har Nøden os budt:
Paa „Morgenbladet“ vi kalde;
Har det ikke opfundet Rottekrudt,
Saa er vi til Rotterne alle
Thi nu stander „Venstre“ udi Vaade.

Rejste sig alle og raabte „Hør!“
Og „Hørup“ i Venstres Geledder.
Og Bladet udspyede dobbelt mod før
En Syndflod af Gift og Edder,
Men dog stander „Venstre“ udi Vaade.

Thi det er nok ikke den rigtige Sort
Af Krudt, som Organet har opfundet.
Endnu er det kommet slemt til kort
Med alle de Kneb, det har opspundet.
Derfor stander „Venstre“ udi Vaade.

Gud hjælpe den Grundlov, hvis eneste Værn
Var en Bande af slige Sjæle,
Hvis Høvding, naar Faren ej mere er fjern,
Den „redder“ ved at fægte med Hæle.
— Saa stod først vor Frihed udi Vaade!

Stjerneskud.

(Frit efter Bogen af samme Navn.)

Goethe: Dersom mangen En ikke havde fölt sig forpligtet til at gjentage noget Usandt, fordi han en Gang har sagt det, var han bleven en ganske anden Mand. *I. A. Hansen.*

*

Henriette Hanck: Ikke vore Önskers Opfyldelse; men den Kraft, hvormed vi resignere paa dem, er den eneste sande Lykke. *Chr. Berg.*

*

B. J. Fog. Al Kritik gaar ud fra et Overskjön, hvormed Hovedsagen hæves frem, og det Övrige bedömmes i dette Lys. *E. B.*

*

Carl Bernhard: Oppositionsaanden er et langvarigt Selvmord. *Det forenede Venstre.*

*

Democrit: Önsket om literair Berömmelse faar i en Fart Bén at gaa paa, naar man falder i Tanke om, hvem Dommerne ere og hvorledes Dommene lyde. *Forfatteren af en »Opvækkelse«.*

*

Mad. Genlis: Man faar gjerne större Agtelse for sig selv og det vil sige: man ytrer sin Mening med mere Anstændighed, naar man i Stedet for f. Ex. et falsk Begyndelsesbogstav sætter sit fulde Navn under, hvad man skriver. *P. Chr. Zahle.*

*

Henrik Hertz: Mit daglige Livs Plager give mig den Svingkraft, jeg behöver. *»Morgenbladet«.*

*

H. C. Andersen: Ideer komme som Kyllinger, den ene oven paa den anden. *Holger Drachmann.*

*

Schiller: En Ven er mig dyrebar; dog kan jeg ogsaa höste Gavn af min Fjende. Min Ven viser mig, Hvad jeg kan, min Fjende lærer mig, Hvad jeg skal. *Estrup.*

Subskriptions-Indbydelse

paa

Illustreret Konversalionslexikon.

Sköndt vi allerede eje et Konversationslexikon, der oven i Kjöbet har den uomtvistelige Fordel ikke at være udgivet af *cand. theol.* Peter Larsen, tro vi dog, at der endnu er et föleligt Hul i den danske Konversations-Litteratur.

Det er selvfölgelig ikke vor Hensigt her at ville nedsætte Store Nordiske i almindelige Folks Agtelse, for saa vidt man der kan skaffe sig noget virkeligt Udbytte, men hvor Resultatet dunster hen som Taagebilleder i »Nutiden«, finde vi os kaldede til at löse Samfundsopgaven, sköndt Michael Gjörup alter har overtaget Redaktionen af *Illustret Folkeblad* og Richard Kaufmann broderlig vil dele sine litterære Lavrbærblade med Vilhelm Möller (*Prosit die Mahlzeit*! De Hrr. Hoffensberg, Jap & Trap). Sköndt altsaa som sagt Lars Dinesen vitterligt har skrevet »den forvandlede Konge« og derfor af Charles Gandrup er bleven udnævnt til Redaktör af *Folket Avis*, kan vi ikke undlade at gjöre opmærksom paa, at der findes Uklarheder i Store Nordiske Konversationslexikon. *Exempli gratia:*

Shakspeare, William, født den 23 April 1581. — — — — Den unge S. förte et letsindigt Liv, giftede sig af Nödvendighed — — — begav sig da 1586 eller 1587 til London. (V Bind. Side 252).

At Shakspeare har været tidlig moden, tör man vel nok forudsætte, men saa frammelig, at han henved 2 Aar gammel maatte gifte sig af Nödvendighed — det er dog at forvirre almindelige Læreres Begreb om den store Digters Menneskehed og Kristendom!

Wrangel, Carl. Gustaf, födt den 13 December 1613. — — — Fra Polen fulgte W. Kongen til Danmark, hvor han 1557 indtog Fredericia og 1658 Kronborg. — — — Han döde allerede den 24de Juni 1776. (V Bind. 783.)

Vi ville ikke være urimelige, lad gaa, at W. har vundet en Sejr 1557 og en anden 1658, men Slutningsbemærkningen, at han döde allerede 1776, er vildledende.

Vort Lexikon skal udgives med Illustrationer, dog saaledes, at de Personer og Ting, der kan anses for almindelig bekjendte, ikke ville blive illustrerede. Værket vil faa et temmelig betydeligt Omfang; Under Rubriken »Berg« vil saaledes alle denne Statsmands Taler blive aftrykte efter Folketingstidenden: *thi det store skal vise sig som stort.*

Det er os en Glæde at kunne meddele vore tilkommende Subskribenter, at Kammerherre Fallesen med sin sædvanlige Tjenstvillighed har lovet at give

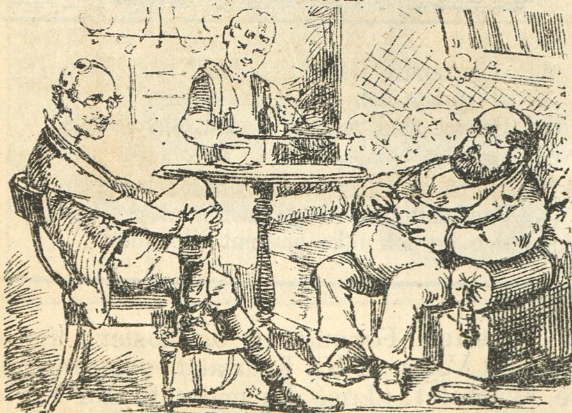
enhver Subskribent paa Illustreret Konversationslexikon

Fribillet for Livstid

til det kongelige Teater, hvorhos samtidig Forfatternes og Komponisternes Fribilletter ville blive inddragne.

I Lighed med »Nutidens« Skik at byde sine Abonnenter et stort Farvelitografi af *Tordenskjold* som Aarspræmie, ville vi med sidste Hefte, der formodes at ville udkomme i April 1921, lade fölge et smukt udfört Olietryk af den Plads, hvor Borgermester Ehlers en Gang i Midten af næste Aarhundrede vil opstille Tordenskjolds Statue.

Paa Kafeen.

— Det er for Resten billigt nok! Jeg ser her at man kan kjöbe politisk »*Fordragelighed*« for 25 Öre hos Bergmann & Hansen.

— Ja men, det er da ogsaa en Vare, der ikke er stærkt efterspurgt for Tiden.

— Nej, det har De Ret i! Partierne er jo nu saa ufordragelige paa alle Kanter, at det næsten er ubilligt.

— Ja somme Tider, men derfor glædede det mig ogsaa at se forleden, at »Etatsraad« Juel fik »hæderlig Omtale«.

— Nej da! Hvor Pokker var det?

— Ih, paa Fedeskuet i Filosofgangen.

— Saa!? Ja De var maaske selv med der?

— Naturligvis! Paa Embeds Vegne, om jeg saa maa sige. Jeg repræsenterede Bladet.

— Men Juel! Hvordan kunde han komme med? Jeg synes, han er noget klejn for Tiden.

— Det var med nogle Kvæghöveder, han havde fedet.

— Saa han feder sine Kreaturer!

— Til en vis Grad i alt Fald.

— Men Fabrikken »*Lolland*« har han dog ikke kunnet stikke endnu.

— Nej, men han kommer nok med, skal De se.

Den store Söslange.

I Middelfart ovre paa Hjörnet af Fyn
Sig viste et höjst forunderligt Syn,
Som aldrig ferhen var set der i Byen:

»Söslangen« viste sig der for at holde
Et Möde og give en Gæsterolle;
— Det kunde nok Uro i Sindet forvolde.

Man udspændte Garn og pilked' med Kroge
For at sprede den zoologiske Taage,
Om Bæstet skal regnes til Aal eller Snoge.

Des værre er Haabet om Klarhed strandet:
— »Vandskabningen« gik nemlig atter i Vandet,
For den er nok ikke bestemt til andet.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kunst- og Stentrykkeri, Ny Adelgade Kjobenhavn.

Fra „Driverierne" i Rosenborg-Have.

Amor paa Svanen som Urtegaardsmand
Har selv »Driverierne« bragt i Stand;
— »Sirener« her ses og »Pæoner«.

Af »*Garde-kalus longus*« har
Han mangt et mærkeligt Exemplar
Og af »*Hede-bo-ammemoner*.«

Grundlovsværneforeningen.

Det ser broget ud paa den venstre Flöj;
Thi naar det kommer til Stykket,
Saa gjör man jo nok umaadelig Stöj,
Men föler sig temmelig trykket.

Det var jo tydeligt, man blev *bête*,
Og det var endogsaa »*Krokus*«!
I den Anledning man siden har set
De sælsomste Hokuspokus.

Man siger, at »Retten er vegen for Magt«,
At Friheden maatte blöde,
Og derfor har Niels Rasmussen sagt,
At Magt man med Magt vil möde.

Der oppe ovenfor Lands Lov og Ret,
I Vendsyssel nordenfor Aalborg,
Der fylke de Bönder sig tykt og tæt
Paa Oldtidens Vis om en »Skjoldborg«.

Den grundtvigianske Storavgur,
Om hvem de har sig forenet,
Han har jo rigtigtignok faaet Fur
Og er taget ved Vingebenet.

Men som en Martyr Hr. Holm nu staar,
Exemplet Enhver vederkvæger —
Thi det er ej blot Hr. Pastorens Faar,
Der sorgfuldt klagende bræger.

Der klages i Öst, og der klages i Vest
Af alle Slags »Mænd uden Mening«;
Og dernæst gjör man forfærdelig Blæst
Med sin »Grundlovsværneforening«.

Og mandstærke Möder man holder paa Kraft,
Hvor alle Nullerne tæller —
Det kosteligste det har de dog havt
I den föniciske Kjælder.

I «*Fuglen*«, hvor tidt de bevingede Ord
Fra Pio har lydt gjennem Salen,
Har »Socialister« og »Venstre« i Kor
Forleden fortsat Skandalen.

Ja, Socialisterne, som har sagt,
At Loven de væltede gjerne,
De skulle med Venstre nu paa Vagt
Den danske Grundlov at værne!

En herlig Vagt fik »Venstre« fat
Ved hint berygtede Möde:
Man satte vist nok saa godt en Kat
Til at vogte et Fad med Flöde.

Udstillingen 1877,

paa Forlangende anmeldt af

Frits Grönbæk,

stud. phil.

(Slutning.)

Nu vil Tante ikke mere: Onkel Sörensen har lejet Sommerlejlighed ude ved Vibenshus, og igaar tog hele Familien derud. Det er Tante, der har sat det igjennem, for, sagde hun, Naturen er smuk nok baade paa Lærred og i Olietryk og i Træsnit, men Virkeligheden er dog meget, meget bedre; og idag, da jeg kjörte ovenpaa Sporvognen, saa jeg da ogsaa Tante ligge i Solskinnet paa en ganske lille bitte Græsplæne — den var saa lille, at den forsvandt helt under hende, som Solen under en Maaneformörkelse. Onkel sad ved Siden af paa en Træbænk og læste »Dagstelegrafen« og transpirerede ganske umaadelig, om det var over den anstrængende Læsning eller af indvortes Begejstring over Landlivet skal jeg ikke kunne afgjöre. Jeg maatte altsaa idag fortsætte mine Studier ganske alene og fik derved Lejlighed til rigtig i Ro og Mag at betragte:

R. P. Raadsig. Nr. 211, *Indkjöb af et*

Par nye Træsko. Det er et ægte Folkelivsbillede, der her viser sig for vore Öjne. Den snedige gamle Træskomand har opdaget, at Maren trængte til et Par nye Sko og tillige, at Grunden, hvorfor hun befandt sig mindre vel i de gamle, er, at hun paa Livets torneströede Bane har faaet en anselig Ligtorn paa den ene Fodfinger (den store). Som et Slags landlig Polack tilbyder han sig at borttage saavel den, som alle andre Knyster uden Smerter for Vedkommende. Han er netop ved at fremtage de dertil nödvendige Rekvisitter, medens den yndige Ligtornerose i bævende Angst strækker sin lille Fod frem. Hvor klogt af Raadsig, at han ikke har fremstillet selve Operationen! Trods den garanterede Smertefrihed vilde det dog have været vanskeligt at holde Marens Stilling indenfor den Skjönhedslinie, som en Kunstner aldrig bör overskride.

Carl Rasmussen. 218, *Smaapiger binde Kranse.* O barnlige Uskyldsperiode, hvor mindes jeg ikke dine gyldne, aldrig forglemte Dage! Ogsaa jeg har bundet Kranse som hine smaa söde Piger med de blaa Öjne paa den grönne Eng i den varme Sommerdag ved det stille Sund. Ak, hine Kranse ere visnede, ellers vilde jeg række Carl Rasmussen en af dem som Hyldest.

219, *Bedstefader er Hest.* Det samme tænkte Chr. Vtes Sönnesön, da han en Dag kjörte over Kongens Nytorv. Paa Kongens Nytorv har jeg ogsaa været Hest. Det var ifjor, og jeg blev ogsaa malet af, men ikke paa Carlottenborg.

220, *Præsten Hans Egede, bedende.* Naar man har gjort saa lang en Rejse og, som rimeligt er, trænger til Hvile, er det jo meget fornuftigt at bede lidt. Det er kun et temmelig uhyggeligt Bedested, han har valgt sig. Det falder mig for Resten ind, at det jo ogsaa er muligt, at han beder en Bön, hvis Indhold vel nærmest maa være, at Carl Rasmussen maa faa Tilgivelse for at have sat saa lille en Mand op imellem saa store Bjerge og ladet ham ligge der paa sine Knæ i den kolde Sne uden Pelsfrakke og Pelsstövler. Det var godt, Tante Sörensen ikke fik det at sé, saa var hun skam bleven vred.

V. Vogelsang. 287. *Med paaholden Pen.* Og saa er der endda Folk, der sige, at det staar daarligt til med Historiemaleriet. Gid jeg kunde före alle Anmeldere, Kritikere og andre Penneslikkere bagbundne paa Hænder og Födder hen foran Vogelsangs Maleri, at de maatte se og indrømme, at her er Bevis for det Modsatte. Det er Historie — ikke Oldtidens — ikke Middelalderens — men splinter nagende ny Historie. Vel fremstiller det ikke Georg Brandes spisende Rombudding hos Paludan-Müller eller Konfekt med Ludvig Bødtcher, thi det har Brandes selv fremstillet saa malende og med en saadan Evne til at placere sig selv i Forgrunden, at neppe nogen anden Kunstner eller Digter vil vove at behandle dette Sujet oftere, men dog er det et interessant historisk Tidsbillede fra vore egne Dage, Vogelsang her har formaaet at fæste paa Lærredet. Det er Adressen, der underskrives. Se, hvor den unge niaarige Statsborger med det barnlig-cirkelrunde Ansigt, med disse svömmende Osteöjne stirrer uvist ud i Rummet for som en ungdommelig politisk Archimedes at finde et Punkt, hvorfra han med uhildet Blik kan afgjöre med sig selv, hvor vidt han vil være loyal eller ikke. Se den gamle Vaabenbroder, hvor han smiler huldsalig ved Tanken om, at han muligvis her kan fange to Sjæle. Hvor godt antyder ikke hans Frakke, at det ikke er en Storborger! Og hvor fint er det ikke udtrykt, at man befinder sig hos en »paaholdende« Kone! Se blot paa Meublementet, hvis Tarvelighed overtræffer de dristigste Forventninger! — I Aar har Vogelsang glædet os med »Med paaholden Pen«, maatte han ad Aare möde med et nyt Maleri »Med paaholden Pensel«.

Nu er jeg færdig med Kataloget og gaaer derfor over til Tillægget.

B. Carl Bloch. 397. *Altertavle.* Det maa være en indbringende Forretning at være Vaskerkone hos Bloch, især hvis han selv forsyner sine Modeller med Lintøi.

K. Vilh. Kyhn. 422. *En Sommer-Eftermiddag.* Hjemkomne fra Badet nedenunder (169) more de unge Damer sig med at vexle Ringe med en ung Herre.

R. Carl Rasmussen. 431. *Storm paa Genezareth Sö.* Donnervetter! Saadan et Lyn har jeg aldrig set paa det Kongelige Theater, ikke en Gang i »Tordenvejr«.

S. Simon Simonsen. 433, »*Tre mistænkte*« og L. A. Smith. 434, »*Politikere*«. Istedetfor to Malerier skulde Malerne have slaaet sig sammen om et og kaldt det »Tre mistænkte Politikere«.

Saa ere vi færdige, og jeg har kun tilbage at tolke min Tak for den Velvillie, hvormed mine Tilhörere have fulgt mig paa den lange Vandring. Man föler sig altid lidt rört, naar man skal skilles med sit Rejseselskab, fordi man omsider staar ved Maalets

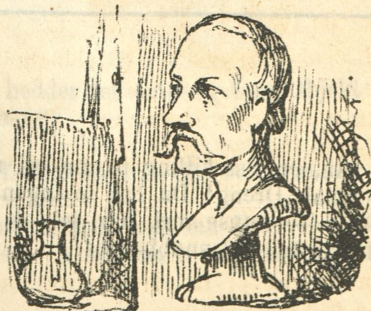
Ende.

Efterskrift. Död og Plage! Jeg har rent glemt flere Sider, især

Billedhuggerkunst.

Jeg har et Sted læst, at Thorvaldsen endda ikke skal være saadan en overdreven stor Billedhugger, og da det er vitterligt, at ingen Nulevende overgaar ham, saa behöver jeg jo ikke at skrive Noget om dem. Jeg véd kun, at der er en hel Del Buster, deriblandt en af

Jörgen Larsen. 323 Portraitbuste af Pr. Lieutenant V. Hartvigsen. Jeg véd ikke, hvor, men det forekommer mig ganske bestemt, at jeg har sét den Mand för.

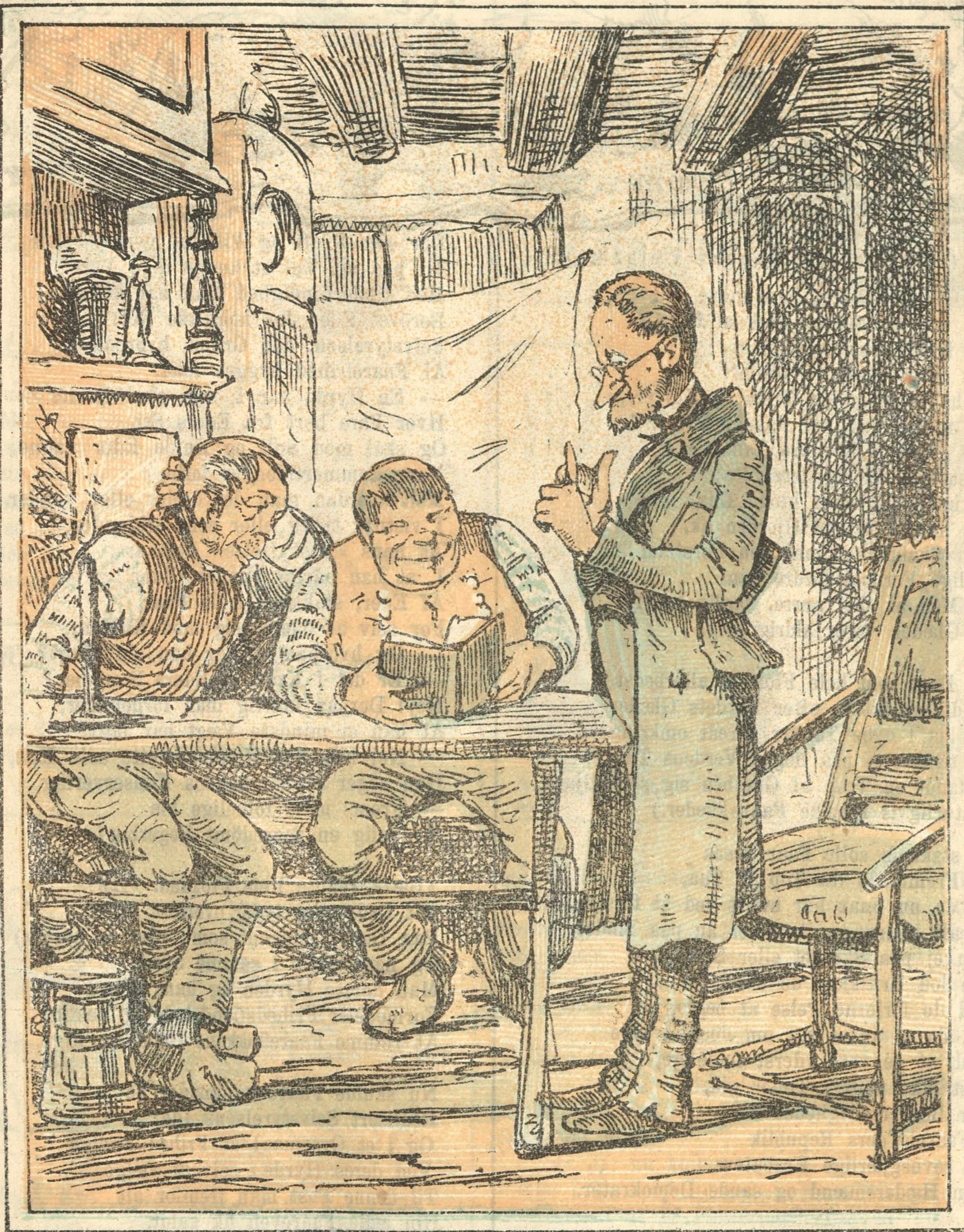
En Kosakpost.

— Aa, en Sssskilling te mej aa min lille Ssssöster, som æ saa ssssulten!
— Snak Dreng! Du har jo ingen lille Söster!
— Jo — knuse mej, har je' — for hun staar nu dernere i Ga'jedören aa passer paa, Poletiet inte ska' snubbe vos!

Grammatik i Vendsyssel.

(Et Par Bönder, som agte sig til Amerika, underholde sig med Landsbyens Skolelærer, som kan lidt Engelsk).

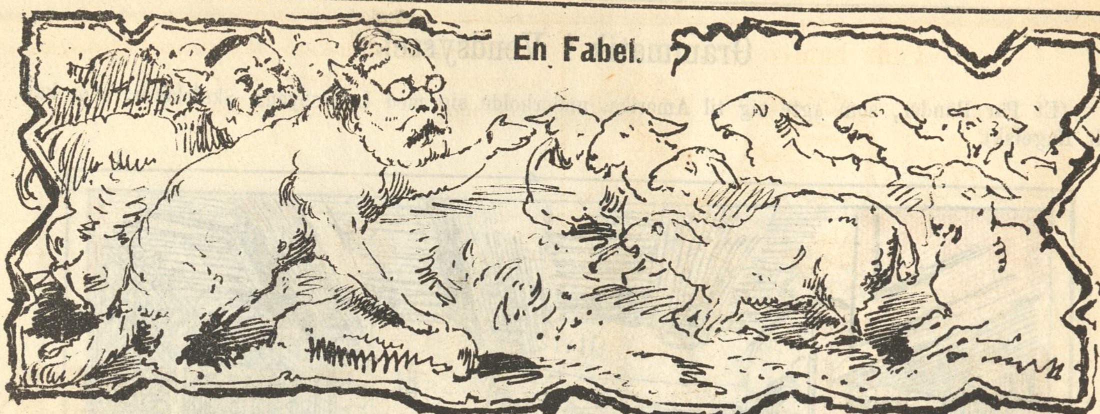

— Husk nu vel paa det Chresten, at som Subjekt hedder det *who* og som Objekt *whom*, for I véd vel nok at gjöre Forskjel paa Subjekt og Objekt?

— Hia—a—, to de ka saagu wæ wagt nok.

— Ja lad mig saa forklare Jer det. Naar jeg nu f. Ex. siger: »Chresten drikker Brændevin,« saa er Chresten Subjektet.

— Jamen hör kons no Skwolmejster, de komme wal an epo, hwo mö Bræwen a drekker, for jen Dram helle tow ka da intj djör e Miesk hwodder. A tökkes, a skul drek grow manne Drammer, för'n a blöw te e Sopjegt.

(Tilegnet det danske Vælgerfolk.)

En Gang i længst forsvundne Aar
Der var et Sted en Flok af Faar,
Der levede paa deres Vis
I et Slags jordisk Paradis:
De havde Vand og Græs og Klöver,
Saa meget som vel Faar behöver.
Selv grumme Rovdyrs Tand og Klo
Forstyrred' aldrig deres Ro;
Og under Hyrdens kloge Blik
Saa megen Frihed Hjorden fik,
Som Skabninger med den Forstand
I slige Forhold fordre kan.
— Men ak des værre, daglig se vi,
At Glæden varer aldrig evig.

En Dag, som hele Flokken allerbedst
Holdt sin Siesta efter Bordets Glæder
Og laa i dybe Tanker spredt omkring
Og tænkte ej paa nogen Verdens Ting,
Indfandt en Trop af Graabén sig som Gjæst,
(Naturligvis i pæne Faareklæder.)

De stakkels sölle Faar besaa
De Fremmede fra Top til Taa,
Og da nu Faar har svært ved at forstaa,
At alt i Grunden kommer an paa Sindet,
Men ej paa Skinnet eller Skindet,
Saa lod Kritikken de bero
Ved de forlorne Pelse at beglo,
Og, da ej andet var om dem at sige
End, at de vare yderst folkelige,
Just ikke mange Timer gik,
För Borgerrettigheder fik
I Faareho'ders Republik
De rovbegjærlige Krabater
Som Hædersmænd og sande Demokrater.

Saa skete det en Tycho Brahes Dag,
At en af Ulveskarens Förere
Til Faareflokkens Glæde meldte,
Han vilde holde den et Faaredrag;
Som sagt saa gjort og med en Röst,
Der ufejlbarlig maatte smelte
Selv Dannevirket i et Faarebryst,
Begyndte han:
»Höjtærede Tilhörere!
Alt længe har med Harm jeg set
Paa al den Uret, som er sket
Mod denne höjst oplyste Faareflok,
Mod denne sande folkelige Skare,
Der ejer Kraft og Visdom mer end nok,
Til paa sit Vel at kunne tage Vare.
Med Underfundighed man har komplet
Berövet Eder Jer moralske Ret:
Selvstyrelsen, den Grund, hvorpaa
Al Faarefrihed bygges maa.
— En Hyrde har I, som skal fjerne
Hver Fare bort fra Eders Sti,
Og skal mod Sult og Kulde Eder værne,
Naar Sommertiden er forbi.
Men hvordan man det drejer eller vender,
I vistnok tidlig eller sent erkjender,
At hans »Beskyttelse« bestaar
I, at han aarlig klipper Ulden
Af Eder, stakkels, ædle Faar,
For selv at dække sig mod Kulden.
— Og hvorpaa stötter han sin Magt?
— Er det i Kraft af Eders Stemmer?
Nej! Derpaa klarlig man fornemmer,
At han ej mindste Vægt har lagt!
— Nej kun hos Hunden, dette usle Kræ,
Han söger Myndighedens Konservering,
— Frem! ædle folkelige Fæ
Mod slig en faaredömt Regering!« —

»Bæ!« raabte hele Flokken. »Bæ!«
(Et Ord, man tyder overfört
Paa Dansk omtrent som: »det er hört!«)
Og næstendels i samme Stund
Man dömte Hyrden og hans Hund
Formedelst Frihedsfjendskab og deslige
At rømme Faareflokkens Land og Rige.

Nu skulde Faarene omsider se
Realisert Selvstyrelsens Ide
Og i et Overmaal af Frihed svælge
Ved deres Hyrde selv at vælge.
Til denne Post man fremfor alt
Hin ædle Faareven fik kaldt,
Som havde ved sin Frihedstale
Vakt Faareaanden op af Dvale.

Om denne ny Regeringsmaade
Blev Faarene til megen Baade,
Man meget stærkt betvivlet ser.
— Vel slap de for at klippes mer,
Men blev til Gjengjæld ubarmhjertig flaaede.

I brave Mænd, som her i Landet bo,
Skal gode Ax af Frihedsroden spire,
Husk: der er Ulve til, som gaa paa to,
Og der er andre Faar, end dem paa fire.

»Puds ham!«

A. Lindegren *inv.* Punch *delin.*

Af Hverdagslivet véd vi, at de yndige,
Uskyldige og englelige Smaa
Kan stundom trænge til lidt Hjælp at faa
Af dem, der er i Snyderiet kyndige.
Det samme gjælder — kan man nok forstaa —
I Livet om en anden Sort Umyndige:
Om den Slags Folk, hvis Tanker ej sig strækker
Saa langt en Gang, som deres Næse række r.

Æsthetisk-mathematisk Opgave.

Löst af *Punch.*

Naar der i lige Linie drages en rigtig alvorlig ment Parallel mellem det kgl. Teater og — Folketeatret, da at bestemme Toppunktet for den stumpe Synsvinkel, under hvilken *»en gammel Skuespiller«* har sét de to Institutioner over Et.

Lösning: Idiotanstalten.

Det kgl. Teater. Folketeatret.

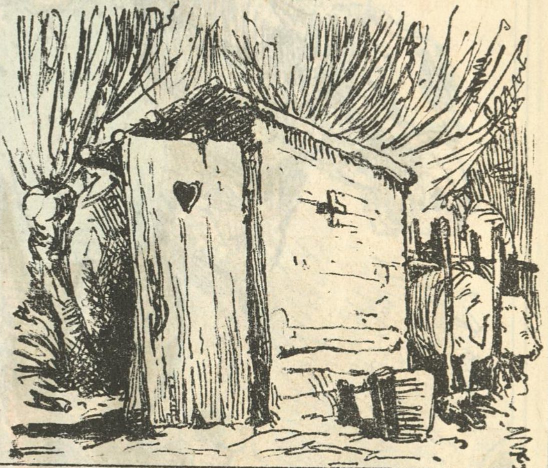
Malerisk-arkitektonisk Opgave.

En Redningsanstalt for det kgl. Teater. Malet i Olie.

OVERHOFMARSKALLATET

Löst af *en gammel Skuespiller.*

Rebus.

Paa Kaffeen.

— Glædelig post Festum!

— Selv Tak!

— Det var sgu ellers en kold Pinse, Höjstærede!

— Unægtelig, og dog var den vist lovlig varm for vore gode Venner i det forenede Venstre.

— Ja rigtig glædelig gaar det jo egenlig ikke. Jeg kunde næsten fristes til at önske, at det gjorde mig ondt for dem!

— Aa ja, saagu! Der er naturligvis endnu en hel Del skikkelige Folk iblandt dem, sköndt ellers kun et eneste skabet Faar er nok til at smitte en hel Flok. Men at Mænd, som »Folket« har kronet med Hæder og hædret med Kroner, skal komme saadan i Fidtefadet helt op over de lange Örer, det maa sgu være kreperligt.

— Ja sig mig, hvem Du omgaas, saa skal jeg sige Dig, hvad Du er.

— Det er allenfalds en Fandens Bestilling for ***Morgenbladet*** i disse Dage at vride al det Skidentöj op.

— Ja, nu kniber det nok for de smaa Jödedrenge i Tordenskjoldsgade. Men det maa ogsaa være haardt at se Pletteringen gaa af Folk, som »Folket« har gjort saa megen Stads af.

— Jamen store Statsmænd har de gode »Förere« sgu'nte været.

— Nej med Talleyrand kan de nu slet ikke maale sig, men han var jo ogsaa en ganske usædvanlig Rævepels. Husker De, hvad han sagde?

— Ja, hvad var det nu?

— *Après nous le déluge!* Men den kan selv Högsbro ikke citere i sit kristelige Folkeblad.

— Nej, saa maatte han variere den paa Melodien: *Avec nous le déluge!*

To i et Spænd.

1ste Bæst: Uh, sikken en Tort for Knapstrupperracen
At trække i Spænd med et Skraldevognsasen!
Men lad os om Estruphjörnet blot naa,
Saa skal sin Bekomst til Gavns den faa!
2det Bæst: Ja kommer vi bare om Hjörnet, du Rallike,
I Synden Du ikke skal dö, nej Du skal ikke!

Saa trak de Læsset langs Rendestensranden
Og skjæved' imellem saa lumsk til hinanden.
— Men naar om Hjörnet de skal til at vende,
Faar Resten af Enigheden Ende;
Saa slaas de og bides, til Vogn og Krikker
I fælles Jammer paa Valpladsen ligger.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri, Ny Adelgade 3 Kjøbenhavn.

Ja det var rigtignok noget andet.

— Hvordan fik Du Söndagen til at gaa? Jeg sad hjemme og var nær ved at kjede Livet af mig.

— Oh, jeg morede mig ganske udmærket. Först laa jeg, til den var ti; saa tog vi en lille Tur ud til Klampenborg at drikke Chocolade og se Skovbund. Til Middag havde vi Fuldmægtigen og hans gamle Kjæreste; de var saa undselige, og vi unge fniste, saa det var myrderligt, hele Eftermiddagen. Om Aftenen var jeg til nedringet Te hos Ströms; Du ved, Datteren skal af al Magt pines paa den smukke Kandidat Buch. Men jeg tror aldrig i Livet, at den Janke naar at faa den yndige Buch; jeg vil betro Dig, at jeg har begyndt saa smaat selv at lægge an paa ham.

Galt Bestik.

»Naar Rotterne springe over Bord
Saa er der Havsnöd i Vente!«
Saaledes lyder et gammelt Ord,
Som Vandgangsmænd godt er tjente
Med stundom at have *»in mente«*.

»Det forenede« sejled med strygende Bör,
Der var muntert om Bord paa Gallejen!
Kaptainen var i rigtig Perlehumör,
For ingen Ting var der i Vejen,
Og Skuden, det var nu hans egen.

Han styrede mod det forjættede Land,
Som han havde sögt om saa længe,
Hvor dejlige Portefeuiller man
Kan finde paa Træer at hænge!
— Der koste de slets ingen Penge.

Men just i den aller bedste Stund,
Da Kaptainen fik Landet i Syne,
Löb Skibet paa *»Provisoriets«* Grund:
»Gid Satan han tordne og lyne! —
Der ligger vi uden Dyne!«

Forgæves paa Blæsenborgs Sökort han saa,
Det hjalp ham ikke en Smule,
For Grunden var slet ikke anfört derpaa:
— Og nu lod det ikke sig skjule,
Der var Rotter i Lastens Hule.

De havde plejet, mens Tiden randt,
Deres Madstræv særdeles priseligt;
Og da der ej fandtes mer Proviant
Eller noget som helst, der var spiseligt,
Saa desertered' de viseligt.

De stakkels Ulke fortvivlede stod,
Deres Förer med Et blev gravstum,
Og Stormen sin Ankomst forkynde lod
Henover det hvide Havskum;
— Neptunus han er dog et Afskum.

Skuden sprang læk, og derved gik
Deres Haab ned fra dalen til dumpen,
— Kun lidet det hjalp dem, at Vandet fik
Et Afløb i Morgenbladspumpen.
— Ja Nemesis kan være lumpen.

Hvad vilde de ogsaa paa den Galej
Og paa saadan en trolös Vandflade!
Hos I. A. Hansen det nytter dog ej,
At de assureres mod Brandskade,
Endsige mod saadan en Vandskade.

En Sejler finder vist aldrig Læ
Imod Elementernes Rasen,
Naar hele Besætningen ikkun er Fæ
Og Kaptainen et topmaalt Asen;
— Saa gaar det skn galt med Sejladsen.

Livs Erindringer og Resultater

af

Salomon Goldkalb.

V. Nemesis.
Ægypten.*)

Vi begynde med Ord og Lyd, som betegne noget Konkret, Sandseligt, men indeholde i sig Muligheden til billedlig at betegne alt Muligt. — Der er först Hieroglyfen 〰〰 som betyder Bölge, Vandbevægelse, og Ellipsen ⬭ betyder Personlighed, altsaa, for at tage et Exempel, betyder ⬭〰 : min Personlighed omsluttende den Vandbevægelse, hvis Skum er Nemesis[1]). Hieroglyfen 〰〰 blev af Ægypterne udtalt »Ni«, — maaske en Hentydning til de klassiske *Ni* (Muser), der have lært mig saameget om Nemesis. Men til dette Tegn svarede et Kvindeligt, der skreves 〰⌓〰 og udtaltes *Nit* eller *Nat* (cfr. *Dit og Dat*). Her betyder Nit: beaandet Vand ɔ: Nemesis, saaledes som jeg har fremstillet den.

Flertalsformen Nitter vil ogsaa have sin Betydning for dem, der have taget Numre i min Nemesis-Tombola, medens *Nat* faar Betydning for dem, der af min *Nemesis* ventede at faa Dagens klare Lys over deres sugende Savn efter Lösning af Livets Gaader og Rebus'er[2]).

Mærkeligt er det, at Nemesis-Gudinden afbildes, bærende en Stjernekaabe. Hvormange af mine Nemesis-Subskribenter have ikke med Frits Jürgensen udbrudt: »Er de ikke snart færdig Jomfru Stjernholm?«[3]).

*) Forsinket af Mangel paa Plads.

Den plagede Mand.

Imedens Krigens Fakkel blev tændt,
Og alles Öjne mod den var vendt
Fra samtlige Verdensparter,
Har Bismark set ganske rolig til.
— Nu synes det, som han igjen er paa Spil
For at »redde« fler Milliarder.

Med afgjort Held har til Dato han sögt
At balancere ved Hjælp af sin Klögt
Imellem Blækket og Blyet,
Nu viser sig et for hans Politik
Særdeles belejligt Öjeblik
Til Mönten at faa fornyet.

Mac Mahon har nemlig været saa slet
At vælge et andet Kabinet!
— Det er uhört! ja næstendels skrækkeligt!

— De stakkels Tyskere mærker saa godt,
At det er mod dem et skændigt Komplot!
— De har godtgjort det mer end tilstrækkeligt!

Den stakkels Bismark! Han hviled' saa trygt!
Men saa kom et Öjeblik, som var stygt,
En yderst krakilsk »Opvækkelse«.
— En Efterretning fra Frankrig kan faar,
Som voldte, at alle hans trende Haar
Sig rejste af bare Forskrækkelse.

Derfor kan han ikke længere bo
I Varzins landlig idylliske Ro,
I Retfærdigheds skyldfrie Slummer;
Derfor maa han nu, saa nödig han vil,
Igjen til at sætte sit Helbred paa Spil
I et större politisk Nummer.

Derfor maa han atter lade sig se
I Kejserstaden, dernede ved Spree
Blandt Berlinerne, de Kanibaler!
Derfor maa han atter, den stakkels Mand!
Börserne bringe til Afgrundens Rand;
Thi alle Papirerne daler.

Den stakkels Bismarck! Han har sin Nöd!
Hans Helbred taaler ej mange Stöd;
Hans Sundhed er rystet alvorlig:
Til Kræfter han ikkun kan komme, naar
Et Par franske Provinser i Livet han faar
Og fem, sex Milliarder aarlig.

Derfor vil Kvaksalverne hist i Berlin
I Frankrig hente en ny Medicin
For Fyrsten at restavrere; —
Naar blot det ej gaar, som ved mangen Kur,
Hvor den syge af al for megen Mixtur
Lægger sig til at krepere!

Sproget og Nemesis.[4])

Hvad er Sproget, — ikke det enkelte Sprog, men Sproget i Almindelighed? — Meningen af denne Sondring bliver klar, naar Opmærksomheden henledes paa, f. Ex., at et af min Muses Börn, der blev opdraget af Gerson, vilde komme til at tale paa daarlige Vers, ligesom et af den Gersonske Muses Börn under min Paavirkning vilde komme til at tale den skjönneste Prosa. —

Men vi maa nu undersöge Ordet Nemesis (cfr. hos St. St. Blicher Undersögelsen om Ordet *Hartgrepeshöj*). Vi se da her, at den förste Stavelse *nem* er = gold (hvad der er nemt, let, er ogsaa gold[4]), — *e* falder bort; i »sis« forvandles förste *s* til *K* eller *M*, altsaa: »*sis*« = »*Kis*« eller »*Mis*«; Kis eller Mis betyder jo Kat, og tages nu i Stedet for Kat et andet Dyr f. Ex: *Kalv*, saa haves, med Forandring af *v* til *b*: *sis* = *Kalb*; altsaa:

Nemesis = *Goldkalb*.

Nemesis kommer altsaa til at ses i Forhold til Guldkalven og lader sig nu henföre til Roden Goldkalb. —

Slutning[5]).

Nemesis-Anskuelsen er altsaa valgt med Villie af min Personlighed, der ikke kunde andet.

Se vi nöjere paa denne Anskuelse, da overraskes vi af dens mærkværdige Aandfuldhed og det dybe Syn paa Menneskesamfundet, der viser sig her. — Ligesom *Sodoma* ikke var blevet ödelagt, hvis der havde været ti Retfærdige i den, saaledes kunde *Nemesis* heller ikke gaa til Grunde, selv om der kun havde været ti fornuftige Ord i den. — Nu kun to Ord om denne Bog. — Skulde der tilfældigvis være kommet Noget, der duer, ind i Bogen, da hidrörer dette fra Egenskaber i min Natur, hvorover jeg ikke selv er Herre.

Til Slutning mener jeg, at Udbyttet af disse Betragtninger bedst symboliseres ved den rundeste af alle Hieroglyfer, nemlig:

Noter. 1) Livs Erindr. og Result. II. Pag 180—82 2) *ibidem*. Pag. 229. 3) *ibidem*. Pag. 241. nederst. 4) *ibidem*. Pag. 246. 5) *ibidem*. Pag. 288, Pag 292 ff

Oplöb.

En Stemme fra oven: Hvad er her paa Færde?
En af de bageste: Der er vist En besvimet!
En af de mellemste: Du altstyrendes! Der staar en Hund!! Den har vist bidt et Menneske!!!
En af de forreste: Gu' har den ikke nej, for det var jo bare en Rotte, der nær var gaaet i Hundene.
De allerforreste: Det er evige Löjer. Sikke Plasér!
En Politibetjent (som kommer bagefter): Behag at passere Fortovet! Værsgo passér!!

Opgjörelse efter Kl. 12.

(Opvarter C. har overtaget en Nattesidder af Opvarter B.)

— Med Fornöjelse! — Sex Kaminader á 33 er 2 Kr. 20 — Fire Smörrebröd — de to med Lax — og en Lysholmer er 85 — Fire Tuborgere á 18 er 90 — og to halve Historier á 30 er 75 — det bliver altsaa lige 4 Kroner 85 — 5 igjen, saa mange Tak!

Fashionable news. Efter sikkert Forlydende vil *Morgengnavet* vide, at Hr. C h r e s t e n Berg agter at tage Sommerophold i *Krybily* ved Kolding.

En perennerende Generalforsamling.

Det ser daarlig ud med vor Industri-
Bank — *Notabene!* —
Bögerne maa man ej kigge i,
Sköndt Folia — de er rene.

Ja, det har i alt Faid *Heymann* sagt,
Og *Hindenburg* attesterer;
Og med en ganske mærkværdig Takt
Tie de Aktionærer.

Her for nylig for tredie Gang
Havde man trommet dem sammen.
Der var Glæde i Dannevang,
Herlig Fryd og Gammen!

Ganske som slet ingen Ting var i Vej'n
Lystig man perorerede —
Det var nu ogsaa en rask K a p ' t a i n,
Fyren, der dirigerede.

Man havde talt om Bankerot;
Men en munter Notering
Skulde gjöre det H e l e godt
Ved en fiffig H ä l v e r i n g.

Heymann havde Mod til at be'e
Dem ikke at tabe Modet;
Aktionærerne kunde man se
Klö sig en Smule i Ho'edet.

Det var jo ogsaa et slemme Dask
Saadan at faa i Synet! —
»Mon han ogsaa er rigtig rask?«
Sa'e de og rynked' Brynet.

Nær var det Hele revet ud,
Den Gang man debattered'.
Viste sig et A s s u r a n c e b u d —
Saa var man assureret.

Manden mödte med Stemmer fem,
Det var nu hele hans Mandskab!
Men han sagde: jeg slutter med dem
Mig til vort Repræsentantskab.

Hr. *Hartvigsen* viste, han havde Mod
Skade! det var kun i Troen.
Som en *Horatius Cocles* stod
Han og fægted' paa Broen.

Al Beregning, den gik sin Vej,
Man var aldeles forstyrret.
Hellemann sagde. Helle min Leg!
Og *Heymann* smilte saa smörret.

Naa! Aftenen gik gemytlig hen,
Al Modstand blev tiet til Döde;
Men nu skal der nok varsles ind igjen
Til det fjerde vrövlagtige Möde. —

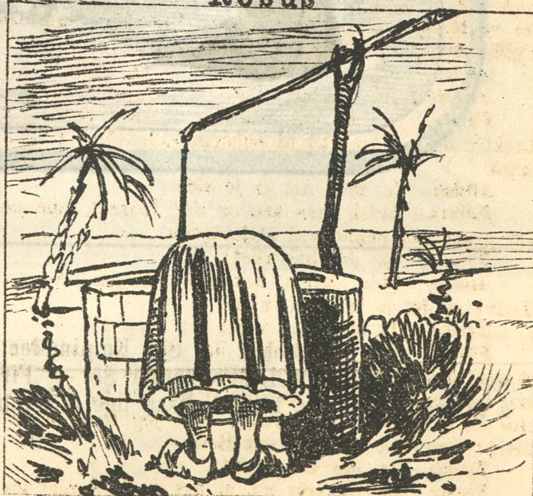
At sige: naar Resultat man faar,
Ja, det er aldeles umuligt!
Men sker det ikke i dette Aar
Inden Jul — saa til næste Juli(?).

De 6 nyvalgte Repræsentanter
i *Industribanken*

have allerede begyndt deres Virksomhed.

Rebus

Oplösning paa Rebus'en i forrige Numer:

Et Institut til Agerdyrkningens Fremme.

Billetsjovere. II.

Förste. Se, nu har jeg talt med min Svoger, ham Hendriksen, der har den lille Præliminær og er Noget paa Gasvejen, og han véd, hvad der kommer ud, for han kjender En, der har en Fætter, som er forlovet med En, hvis Sösters Mand er geskæftiget i en Boghandling. Og han siger nu — jeg mener stadigvæk Hendriksen — at der er udkommet saadan en Skrift, der omhandler det Kongelige og hvad det skal blive til med det Hele.

Anden. Jamen, hvad staar der da i'et?

Förste. Jo han, der har lavet Historien og sat den paa Tryk, se, han siger, at det, der mangler, er Orden og Sparsommelighed, og det er nu da ingen Lögn heller, og det véd Gud, at han har osse Ret i, at en Kommandant har vi nok, men Kommando, det er der inte.

Anden. Det maa Du nok sige.

Tredie. Ja, dér har vi'et.

Förste. Men, se hvad der er underligt, det er, at han siger, at der spilles saa godt Komedie paa Sekondteatrene og hos dem, der göjler i Provinserne, for han siger, nu f. Ex. om hende Frk. Nielsen, at af den Surdejg findes der Nok hos de rejsendes Selskaber og at ved Sekondknejperne her i Byen er der Mange, der siger Spar-tre til hende.

Anden. Det var Satans!

Förste. Javel; men saa siger han osse, at der trænger til at luftes ud inde mellem alt det Revl og Krat, der skyder op mellem Kuliserne, og nu har jeg hört, at först ska' Sufflören væk, for enten taler han for höjt, saa Publikum hörer ham, eller ogsaa for sagte, saa Skuespillerne inte kan höre ham og Publikum altsaa heller inte Skuespillerne.

Anden. Ja, den er tydelig nok.

Tredie. Ja, dér har vi'et.

Förste. Naa og saa skal Sponneck være Teaterdirektör og ha' Lov til at belægge Pladserne i Blaataarn.

Anden. Ja, men det er jo væk.

Förste. Javel, men saa er der Taarnet, som de har gravet ud henne ved Bulevarden.

Tredie. Ja, dér har vi'et!

Anden. Men hvem har gjort Bogen, — se, Holst er det jo inte! Höedt?

Tredie. Ja, der har vi'et!

Förste. Men, for Resten, der staar jo paa den, at den er af »en gammel Skuespiller«, aa det kan li'saagodt være, at den er af En ude fra Vesterbros eller Fresberre Morskabs-, men jeg tror nu, at der er noget Gedul't ved det Hele.

Tredie. Ja, der har vi'et!

Förste. Ja, jeg tror nu, at det er til Fordel for Teatrets kunstneriske Udsmykning.

Anden. Jamen, staar det da paa den?

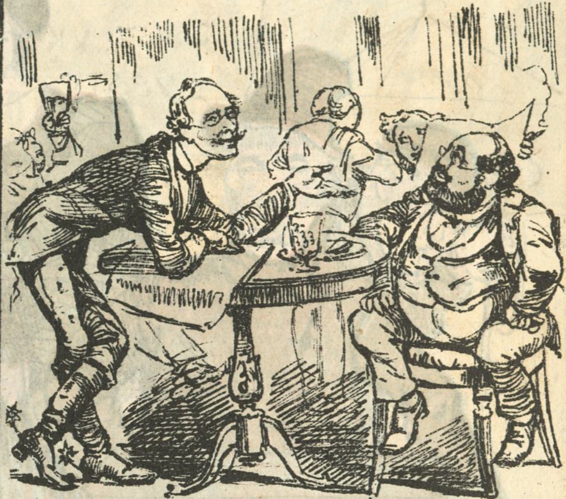
Förste. Nej, for det kan jo inte blive til Fordel for Nogen, för der er solgt godt af Bogen; men det sagde ogsaa Hendriksen, at Indholdet skulde man inte se paa, men bare gi' sine 50 Öre.

Anden. Ja, men Holst vil jo inte læse den.

Förste. Nej; — saa det er da ingen Vaabenbroder, der har lavet den.

Tredie. Ja, der har vi'et. —

Paa Kafeen.

— Hör, hvad skal man i Grunden sige til saadant Noget som, at *Industri-Banken* omskriver sine Aktier fra Dalere til Kroner?

— Aa, det er jo god» folkelig« Bank-Industri for Tiden.

— Ja, men sikken et Vrövl paa det Möde!

— Aa Herre Gud, man kan jo ikke fortænke de Stakkels Faar i, at de bræger, naar de bliver klippede saa nær til Skindet. Men *à propos*, hvad giver De mig for Zahle?

— Det Skind! Ja, han er jo Guld værd i disse magre Tider. Hvis Vaas var Penge, kunde han da sagtens faa et större Laan paa sin Avis.

— Men Brandkassens Mönt kan han dog ikke fornye.

— Nej i Jylland allenfalds ikke: jeg ser af *Vendsyssels Tidende*, at »I. A. Hansen har aldrig i nogen höj Grad været Jydernes Mand«.

— Nej, de har jo för proberet, hvad det vil sige at blive brandskattet.

— Ja, af Preusserne! Men de fik dog Erstatning af Statskassen, og havde I. A. Hansen nu i Tide drevet det til Finansminister?

— Saa tror De maaske, at Sjællænderne havde faaet Skaden repareret samme Steds.

— Ja det mener jo dog *Nakskov Tidende*.

— Naa, saa forstaar jeg, hvorfor *Morgenbladets* Kunstudstillingskritiker i Torsdags fremhævede, at Frölichs Italienere, »undslupne af Röverhænder«, maatte være »Sjællændere«.

— Naturligvis! Men nu er de brave Sjællændere skam ogsaa blevne saa korassige, at selv den gjæve Berg, der ellers aldrig har været forknyt af sig, rent har tabt Lysten til at mödes med dem for det förste.

— Har Berg?

— Ja, han betakkede sig for at komme til Grundlovsfest ved Ringsted.

— Ak, hvor forandret!

— Ja, ser De: (nynner) »Saadan vexler!
Saadan vexler!«

Den kommunale Dyrehavstid er begyndt.

De »*vise Fædre*« stedse har for Öje
I deres Færd at gavne og fornöje:
At gavne Magistratens egen Kasse
Og at fornöje Folkets store Masse.

— Af Fjæleboder og Beridertelte
Udfolded' de et helt Cerneringsbælte.
— Vel se de ikke meget her paa Pynten,
Men derimod saa meget mer paa — Mönten.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Østergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Ny Adelgade 3 Kjøbenhavn.

Patriotismen praktisk.

— Aa, hvor öndi', at vi ska mödes! Ta' aa gaa med ind til Prahl, jeg vil sælge min Broche.

— Södeste Lavra! med Glæde, men hvorfor vil Du dog sælge den? Den er jo saa himmelsk!

— Gud Deodata! — Den er saa gammelda's, og jeg vil jo gi'e Pengene til Niels Juels Buste — Det er saa rask at være patriotisk — med mit fulde Navn, — aa desuden, naar jeg si'er til Papa, jeg har tabt den, saa vil jeg dö paa, jeg faar en af de moderne til 60!

Grundlovsbetragtninger.

I.

Naar Svalerne bygge,
Og Skoven faar Skygge,
Vor Frihedsgudinde man sommerklædt sér,
Saa söd og blufærdig,
Saa ung og elskværdig,
»De ott'ogtyve er hun, men heller ikke mér!«

Med Elskov i Sange
Og Taler saa lange
Stod »Venstre« som Frier udrustet komplet:
»O! hör mig, du Skjönne!
Min Længsel du lönne!
O, skænk mig Haand og Hjerte — og saa en Taburet!«

Men Fri eden vilde
Dets Længsler ej stille;
Og Venstre desværre en Kurv kun har faa't.
Til »gode Partier«
Ej regnes en Frier
Paa »fir'oghalvfjerds«, som er næsten bankerot.

Men »Höjre« for Tiden
Af Folketings-Siden
Betragter hun som en solid Kavaller;
Hos ham kan hun vente
Sit Haab at forrente,
»Og ott'ogtyve er han — men heller ikke mer!«

II.

»Krig paa Kniven« var erklæret;
Venstre rykked' frem til Slag;
Drabelig det trak fra Læ'eret,
Hejste selv det »röde« Flag.

Over Vælgerfolkets Masser
Skulde som en Hær det raade;
Brand- og dirkefri Barkasser
Skulde tjene det som Flaade.

Zahle i dets förste Række
Som Tyrtæos slog sin Lyre,
Og for Fjenden rent at skrække
Kom *Alberti* med sin Syre.

Berg, hvis Rejselyst man priste,
Sad paa Tinge som besat;
Tauber spiste og beviste,
At han Karl var for sin Hat.

III.

I Dyrehaven sig samled' en Flok
For Frihedslysten at styre,
Af billige Grin fik de flere end nok;
Men gode Raad, de var dyre.

Derude iblandt de ærværdige Træer
Var Vrimmelen temmelig stor
Af Onsdagsforeningens Korifæer
Og sammes Fær i Kor.

Man saa fortrolig at vandre i Spænd
Som fordum Malle og Klister
De dybt »bedrövede« Venstremænd
Med dito Socialister.

Det var et rörende Syn man saa:
Ved Blusset af Frihedsflammen
Socialdemokrater med Venstremænd slaa
Deres Pjalter broderlig sammen.

Man bragte et lovende Forbund i Stand:
(Mer lovende end det kan holde,)
Petroleum blanded' man sammen med Tran
Og brygged' deraf en Bolle.

Deraf har de tömt saa mangen Skaal,
Men bedske var alle til Hobe:
For fuldt blev det skæbnesvangre Maal,
Og for stor var den sidste Draabe.

O Dyrehave! du modtog som Gæst
En Flok, der mödte til Striden,
Men som ikkun forvandled' en Grundlovsfest
Til — et Forspil for Dyrehavstiden.

IV.

Hr. *Berg* blev siddende, som man véd,
For at vise Venstres Belevenhéd,
Nu sidder til Gjengjæld hele Partiet
Ret, hvad man kalder, gudsjammerligt i'et.

De brave »Ministre fra Skanderborg Kro«!
I Udvalg de sang og i Tinget de lo!
— Vi vædde, naar næste Gang vi dem ser,
Gjentages de Experimenter ej mér.

Fra Grundlovsfesten i Snakkeröd.

(Korrespondance til *Punch*).

I den ved Byen liggende Lund holdtes den 5te ds. en Grundlovsfest, hvortil Mænd og Kvinder fra Land og By havde indfundet sig. Paa Festpladsen samledes man henad Kl. 5 om den festlig smykkede Talerstol. Da ingen Talere havde givet Møde, uagtet man 8 Dage forinden i flere af Hovedstadens og alle de lokale Blade havde indbudt Lysthavende til at tage Ordet, traadte omsider Kammerraad *Ugelbölle* frem: »Det var Grundlovens Aarsdag, der havde samlet det danske Folk i Dag i Naturens Skjød, her i de friske Skove, hvor Kilderne løb, Træerne skjød og Droslerne slog, medens Dyrene satte af Sted henover det faldne Löv i det herlige Løvspring. Og hvem skyldte man paa denne Dag, paa denne Aarsdag, at man her kunde samles som et frit Folk i et frit Land? Det var Grundlovens Giver Kong Frederik d. 7de Han havde sat sig under Frihedstræet, — og dér havde han sat sig, ja dér havde han sat sig et varigt Mindesmærke, der skulde staa til sene Slægter, — derfor et Leve for Grundlovens Giver.«

Derefter fik Höjskoleforstander *Hakon Grundtvig Jensen* Ordet og talte saaledes: »Det var vidunderligt for det danske Hjerte paa en Dag som denne at banke sin danske Broder, ja at banke sin danske Broder — i Møde. Og det var herligt for det danske Öre at höre dette danske Maal, der tolker vore ædleste Fölelser og saftigste Tanker og klinger, som naar Hejmdal tog sig en Lur, tog sin Lur, vilde han sige, og tudede, saa det susede over Norden. Dette Sprog er Maalet for vor tidligste Stræben, og dette Maal er Sproget, hvori vore Tanker tale og vore Talere tænke. — Det er dette Sprog, som gjör vor Tanke synlig, dette Sprog, som har begejstret vore Digtere og hvorom Skjalden siger:

Lifligt flöjter Velsklands Nattergale,
Galliens Hane vækker Kampens Blod,
Drengen bæver i Brasiliens Dale,
Og i Syden flammer Nordens Mod.
Over Bræk, som under Kirkens Bue,
Bruser Brittens Röst med Orgelmod,
Og som der er Kraft i Rhinens Frue
Og som der er Blæk paa Rhinens Due».

— Ja, det er det, som Digteren har udtrykt, naar han videre siger:

»Tro ej, Tanken her sit Udtryk savner,
Nej, der ruller os et Blad fra Læben«,

»Kortsagt: Modersmaalet leve!«

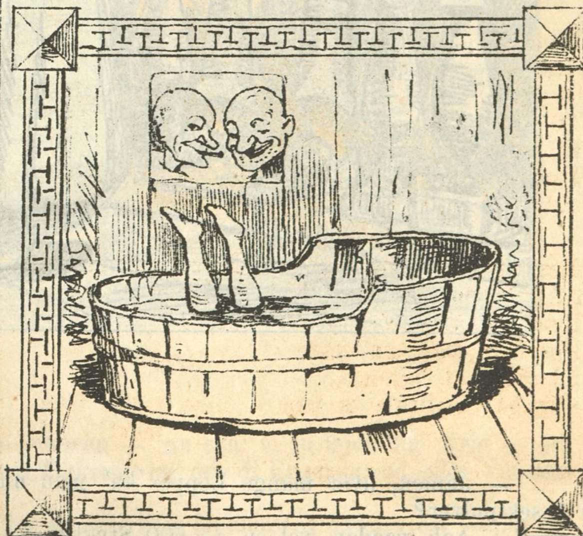
Gartner *Eskerod* fik derpaa Ordet:

»Naar vi skulde tale om, hvad der laa os paa Hjertet, saa vilde han dog sige, hvad der var det Egenlige, og det var Fædrelandet, for i det var vi opdraget, fra vi var Smaa, og i det havde vi faaet, hvad vi havde godt af. Og se: Fædrelandet, det var ligesom et höjt Træ, og dets Krone bar Kongen, (det er hört!) ja, det gjorde han, for han var ligesom de överste Dele paa Træet, men Stammen, det var Samdrægtigheden, og, naar den var god, saa holdt den det Hele oppe, og Rödderne, det var Folket! (Bravo — det er hört!« Derfor: leve Fædrelandet!)

Derpaa talte Rebslagermester K v a s t saaledes: »Han havde sagt til sig selv hjemme og til sin Kone med: »Skal du gaa paa Grundlovsfest eller skal Du inte?« Men det havde han iligevel gjort, for hver kunde jo tænke paa s i n Grundlov, og det gjorde han. (Hyssen — det er hört!) Hans Valgsprog havde altid været »Lige ud af Banen«, og det havde han fulgt paa sin Bane baade som Rebslager og naar han for Resten var Menneske, ikke for mange Volter til Siden, det bragte bare Knuder, — ikke for mange provisoriske Volter (Hyssen — det er hört!). Nej, hvad han vilde tale for, det var Kjærlighedens og Lighedens Grundlov; se, den havde det Fortrin fremfor alle andre Grundlove, at den ikke kunde revideres, og at man ikke kunde strides om, hvad der stod eller hvad der ikke stod i den, for den havde kun en eneste Paragraf, hvis Indhold var: »Frihed, Lighed og Broderskab!« (Det er hört!). Og se, den gjorde hele Livet til en Grundlovsfest, og den, der vilde lave om paa den, se det var en Strik, som burde have et Reb om Halsen og trængte til at gjöre nærmere Bekjendtskab med Familien Knut. Derfor leve den Grundlov!« (Hyssen og Bravoraab).

Dermed sluttedes den alvorlige Del af Festen, men bagefter samledes man til et Festmaaltid, hvor Taler og Sange afvexlede, til man havde stukket adskillige Grundlovstoddyer under Vesten og Solen steg op i Østen.

Rebus.

Oplösning paa Rebus'en i forrige Numer: *»Rebekka ved Brönden.«*

Det er Mængden, der skal gjöre det.

— Jamen, hvor mange Lopper 'ka' man nu, rent ud sagt, sla'e ihjel med for de 10 Öre Insektpulver?

— Aah, saadan vel en 4—500 Stykker.

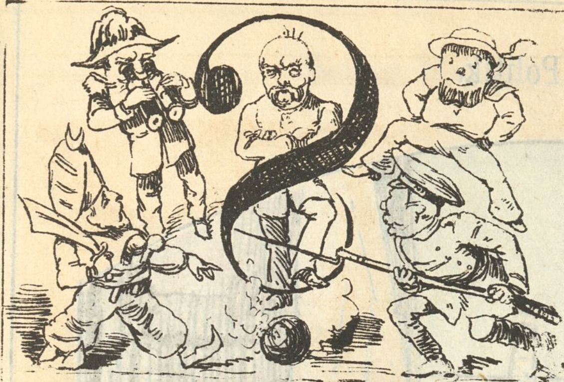
— Ja, maa jeg saa be' om for en Krone.

Vartovs Politik.

— Er det dog inte forskrækkeli', Madam Petersen — nu ska' vi jo igjen ha' Krig — jeg hörte henne hos Spækhökerens, at de læste om Tyrkerne og om di Engelsmænd eller Venstremænd, som æ saa grulige.

— Hun hörer daali, Madam Jensen — det er natyrlivis Tyskere og Svenskere! — Ja det er græsseli' — sikken Magistrat vi har — ja, je sku bare være Mandfolk — Di ka' tro, Madam Jensen! — Saa sku der nok bli'e ryddet op!

Neutraliteten man proklamered'
Overalt.
I og man rusted' og ekvipered'
»*Mit Gewalt*«.

Rusland skal fejre over Tyrkiet
En Triumf;
Alle de Kristne vorde befriet
Med en Trumf.

Ikke en af de andre Magter
Vilde slaas;
Krigeriske Symptomer foragter
Man paa Trods.

Nu er der pludselig udi Tingene
Sket Forandring,
Særlig da Bismark fra Varzin springende
Gik paa Vandring.

Thi det synes, som om Krabaten
Sammen med Moltke
Som en Preusser Parisertraktaten
Vil fortolke.

Frankrig noget betænkelig skotter
Til de Tvende,
Der i Aaringer stifted' Komplotter
Uden Ende.

England har samlet en mægtig Flaade —
Gud bevares! —
Det er jo blot, forat Freden kan raade —
Og forsvares.

Österrig-Ungarn sammenkalde
Folk og Kanoner,
Og i Serbien ruste sig alle
Mænd og Koner.

Tyskeren Carl, den rumæniske Fyrste,
Sat paa Thronen
Nærmest af Bismark, skal nok tørste
Efter Kronen.

Uafhængig han sig erklæred'
Af Tyrkiet.
Foreløbig han slaar paa Sværdet
Som befriet.

At Befrielsen just vil holde,
Intet bestyrker.
Mulig vil Russerne blot skifte Role
Med disse Tyrker.

Panslavisterne har Projekter
For *en masse*.
For et Kejserdømme de fægter:
De vil ha'e Plads.

Hint ideale Kejserdömme
Hörer kun
Vistnok dog til de skjönne Drömme
I et Blund.

Ruslands Czar vil jo sikkert vække
Dem igjen.
Du kan vist gjerne gaa hjem og lægge
Dig, min Ven!

Falske Haab overalt paa Jorden!
Polen raaber:
Polen ist noch nicht verloren«! —
O, de Taaber!

Hvordan tilsidst at den vil ende,
Denne Leg,
Det vi, maa vi ærlig bekjende,
Aner ej.

Kunde man i dette Virvar bunde,
Finde Vej! —
Skal vort Fædreland gaa til Grunde
Eller ej?

Naar de Store de slaas, og der ej er
Sammenhold
Mellem de Smaa, det gaar, som det plejer,
Pokker i Vold!

Side om Side kan meget der gjöres
Gjöres saa glad,
Men i Afgrunden ikkun man föres
Sikkert af Had.

Overlampepudserens Dagbog.

Slutning paa Sæsonen. Baade paa Grund af det du nok véd, min Severine, aa saa osse noet andet som du inte véd, har jeg i lang Tid inte kunnet gi dig det Fornødne a min Dagbog, men du maa derfor ikke tro, a Petersen eller jeg er fraværenes. Petersen er den samme som før aa jeg er lisedanne, men nu er vi lettere paa Stillasen begrunnet i, a vi er færige med Anretningen for den Gang aa nu si'r vi *L vive l verde*, det vil sie, det samme min Pige, som »leve det Grønne«, for nu tar vi ud paa Landet sér du. Det vil da sie inte vi Allesammen — for der er mange, som rejser omkring aa hviler sig ud med Forestillinger i Norge aa i Provinserne, aa det ka jo osse være meget rart. — Som du da sel har set, er alting gaaet meget gallant, vi har levet flot aa giet det ene Nyhed ovenpaa den anden aa der er slet ingen som har bemærket vores Daarliheder, heller inte Bladene, som vi nu staar vos godt med, aa saa mener jeg er 'et osse det deplomatiske, sir Petersen, a naar det kommer til Stykket saa gör vi lisom Prokeratoren, vi spiser Asparser om Formidagen aa skyder vos om Eftermidagen. Synes du inte osse det samme Severine? Petersen sir a vores Komandant er for go for denne Verden, aa da han nu inte ka holle længere nd med di Dele, har han begyndt paa sin Svanesang

med Fribilletter til de Blinde aa Dövstumme. — Petersen sir, a naar han untar Fröken Schvarts, har han aldri hört saadan et Klappen i Teatret som sidste Aften for Hultmann i Jörgen Hattemager. Han synes a det var underligt, a Folk vilde være saa fornöjede nu, de ska a med ham — men allieveller elsker di ham. I Lørdags sae han Farvel! — Aa Du ka tro, a det var en bevægelig Forestilling med Lovbærkrandse aa Blomster, endosse kongelige som jeg aldrig har set paa Scenen. Men det vil jeg nok sie a han fortjente Alt; det sae han osse sel bagetter, a han haabede di vilde erindre ham mellem di andre udmærkede Kunstnere, som nu var borte. Han tænkte naturligvis paa Ryge, Frydendahl, Rosenkilde aa Phister. Ak ja! nu er di borte Allesammen, men saa har vi faaet Petersen, Reumert, Brun, Jensen, Madsen aa 3 Frökner, saa det ka nok gaa, naar bare Komandanten inte vil anstrænge dem for meget. Han brugte 4 a dem i Svend Dyrings Hus, aa det syntes Petersen nok var lidt for overvæltenes.

Naa! Farvel for denne Gang Severine, nu slutter jeg osse Sæsonen a med det bedste Haab. Petersen sir a der er goe Krummer i vos, a vi ka taale alle di Skrub, vi faar.

Frits Hultmann.

(Mel. Paa Kneiper just ikke jeg sværmer.)

Student blev med Ære Du faldet
Paa Ungdommens kneisende Klint,
Med Hostrupske Skud har Du knaldet,
Saa Hverdagen selv røg i Flint.
Vox Klintica lød i Din Stemme,
Ja selv til Kritikken Du sang:
„Vogt Dig", — med en baarende Klang,
Som Ingen kan glemme.

Blat Publikum som Leonora
Sig kastede glad i Din Favn,
Mens som en Leander Du for a'
Begejstringens Hav paa Din Stavn.
Bag Lampernes blussende Flammer
Selv Musen Dig kaared med „Nej,"
Og Ingen vil glemme den Vej
Du hug' med Din Hammer.

Har Ungdommens Snille Du kaaret
Og løftet med Vinger mod Sky,
Skal selv Du, af Ungdommen baaret,
Dog fange Dit evige Ry.
Thi havde af Kunstnere fuldt man,
Dog skal det fra Slægt og til Slægt
End tone med stigende Vægt:
Hvor faar vi en Hultmann?

Af den ældre og nyere Historie. VII.

I Herthadalen.

En gammel Saga beretter troværdig for os, hvordan
Gudinden Hertha man tvætted' alt udi det dybe Vand.
— En Trælleflok maatte drage hendes Billed til Stranden hen,
Mens Offergoder saa til: — det var Tillids- og Tilsynsmænd.
Og naar Gudinden renset af Badet monne fremstaa,
Da drukned' man Trælleskaren paa Stand i Bölgerne blaa.

I vore politiske Dage man driver det samme Spil:
Man vasker Folkegudinden, — hun kan saamæn trænge dertil! —
Men kan först tilstrækkelig renset man Gudebilledet faa,
Saa gaar Skam de arme Trælle i Vandet med Klæderne paa.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöben havn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Ny Adelgade 3** i **Boutikken** forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri, Ny Adelgade, Kjobenhavn.

Det eneste Savn.

— Oh! ikke sandt Beatrice, denne Ensomhed, denne Fred og Ro i Skovens Skygge er saa herlig, saa velgjörende — nu savner jeg kun f. Ex. Din Broder og min Fætter til at gjöre lidt Kur!

I Overgangstiden.

Ved Donau synge tusinde Kanoner
Med Tordenröst en lystig Vexelsang:
Den hele allarmerende Aktion er
Jo som bekjendt dog kun en Overgang.

Af Moskoviter har en mægtig Skare
Sig slaaet ned paa Flodens nordre Bred,
Men den er kommen til Tyrkiet bare
Af pure, skære Kristenkjærlighed.

Syd for den muntre Donauström en Pascha
For Tyrkens Fölelser skal være Tolk
Og hilse hine Gjæster med et: Basta!
Hertil og ikke længere, Godtfolk!

Hvor vil vel Fjenden over? Ja, tilvisse! —
Hrr Abdul Kerim er ej rigtig med
Og lader derfor sine Tapre bisse
Foruden Ro omkring fra Sted til Sted.

Selv ligger Russen stille, dog han morer
I Ny og Næ sig lidt alligevel —
Som Knaldeperler Tyrkens Monitorer
Gaa ein, zwei, drei! i Luften med et Smæld.

Den store Czar, Kulturens Mand, vi se jo,
Vil, Muselmænd! Jert Bedste paa sin Vis:
Han sender ladningsvis Jer pr. Torpedo
Til evigt Sold i Mahoms Paradis.

Baschi-Bozuckker gjör til Gjengjæld Nytte
— Man »negler« overalt, hvad man formaar;
Fornylig gjorde de et Barn til Bytte
Og aad det sagtens strax med Hud og Haar.

Om Resultatet ellers siges kan det
Nok med en Slags Sandsynlighed, at naar
Den russiske Armé gaar over Vandet,
Da flux den tyrkiske i Vandet gaar.

Hvor blive disse slemme Giavrer glade,
Naar först den syge Mand er rigtig död,
Naar de har faaet Sejrens Lavrbærblade
Og Tyrkerne det bare Bankekjöd.

Udnævnelse. Under 5te ds. er Sekonddigter *Christian Ahrentzen* allerfolkeligst udnævnt til *Kresten Arentsen* med 600 Kr. aarlig Efterlön.

Fashionable news: Ægteviede i Marmorkirken: Hr Experimentör *Venstre* og Jomfru(?) *Socialine.* — Samme Dag havde det nygifte Par et Barn i Kirke, der döbtes: *Grundlovsværneforening.* —

En Venstre-Sjæl efter Döden.

(Frit efter J. L. Heiberg.)

Første Akt.

Kor af de Efterlevende.

En Venstremand er död i höjen Alder:
Han gik fra sine Venner Kjödets Gang!
Et bittert Tab, der tungt paa Folket falder,
Thi han som »folkelig« stod höjt i Rang;
En trofast Frihedsmand, en sjælden Fader,
En ærlig Almu'ven han var som faa;
Et dybtfölt Savn blandt dem han efterlader,
Hans Plads vil længe tom iblandt dem staa.
Nu har en bedre Verden ham i Eje:
Den er forsikret ham og det paa Prent;
— Fred med hans Stöv! vi bringe skal til Veje
Ved Subskription et prægtigt Monument.

Sjælen.

Hm! Hm! saa vær dog stille!
Den Stöj kan jo en Sund ved Livet skille,
End sige en, der ligger
Til Sygelejet fængslet, hvor han drikker
Saa mange bitre Skaaler,
Og som en Doktor i sin Nærhed taaler,
En »dannet« — hm! en »akademisk« Borger!
Det er den værste dog af mine Sorger.
— Men hvad er det, jeg skuer?
— Jeg ligger jo paa Kirkegaardens Tuer!
Og lige for min Næse
Jeg kan mit eget Navn paa Stenen læse!
— Saa er jeg altsaa död! — Hm! det var mærkeligt,
Men ikke desto mindre ganske virkeligt!
Hm! er jeg nu kreperet?
— Jeg trode, jeg mod Död var assureret;
Sær, da man ej mig talte
Blandt Landsthingsmænd, og blandt de kongevalgte.
— Hm! Jeg vil se at finde mig i Sagen,
Thi det er klart som Dagen,
At har mig Döden hentet,
Gjentager han ej mer Experimentet.
— For ham jeg altsaa nu kan være rolig.
Det gjælder nu at finde
Den bedste Vej til Paradisets Bolig
Og faa en komfortabel Plads der inde.
— Nu staar jeg udenfor dets Herligheder:
— Ved Porten staar der En! Det er St. Peder!
— Aah — skynd Dem, kjære! thi jeg længes svarlig
Og oplad Porten snarlig!

St. Peder.

Först lad mig se Beviset
For, at du virkelig skal ind i Paradiset.

Sjælen.

Det er jo klart som Dagen:
Jeg er jo död!

St. Peder.

Det ser jeg nok, men Sagen
Er dermed afgjort ej; her fordres mere,
For at du ind ad Porten kan passere.

Sjælen.

Naar man sig skikker,
Som det sig bör, mod sig og sine Lige,
Saa véd jeg, man har Ret til Himmerige.

St. Peder.

Og har du det? er derpaa Du saa sikker?

Sjælen.

Jeg er, saa vidt jeg skjönner,
Nok værdig til, at Himlen mig belönner.
Jeg har mig ærlig næret;
Jeg aldrig har min Næstes Gods begjæret,
Har virket ufortröden
Og ingen Gjældspost taget med i Döden,
Har levet redelig og ærlig længe
Af Folkets egne Penge,
Og Folket er jo mig, saa jeg har Lov at regne
Dem mellem mine egne.

St. Peder.

Hvorledes staar det ellers med Moralen?

Sjælen.

For den jeg stred paa Valen,
Og stræbte som en Mand at vinder Sejer
For den moralske Ret, som Folket ejer!

St. Peder.

Hvori bestaar den? Lös mig denne Gaade!

Sjælen.

At Folket vælger mig og mine Lige
Til over Land og Rige
— Hm! Hm! — i Kraft af Flertalsmagt at raade.

St. Peder.

Jeg frygter den Moral vil lidet baade
Dig her saa godt, som mellem Jordens Sönner:
Her maa der andet til, saa vidt jeg skjönner.
— Her bruges ingen Klinte mellem Hveden!
— Hvorledes staar det sig med Ydmygheden?

Sjælen.

Den har jeg strengt indövet
Og i min lange Livstid nöje prövet.
En Krones Glimmer havde vi for Øje,
Men lod os kun med Taburetter nöje.

St. Peder.

Det kalder jeg at være smukt beskeden!
— Hvorledes staar det med Fredsom'ligheden?

Sjælen.

For Fredens Skyld vi kæmped' som Bersærker:
Vi kneb paa hver en Skilling
Og nægted' mangen en forlangt Bevilling
Til Panserskibe og til Fæstningsværker.

St. Peder.

Af Frygt for Strid maaske?

Sjælen.

Nej ingenlunde!
Det har vi nys bevist med klare Grunde;
Mod Övrigheden har vi stridig været
Og »Krig paa Kniven« har vi den er erklæret.

St. Peder.

Til Lykke da med Freden,
— Hvorledes gaar det nu med Kjærligheden?

Sjælen.

Jeg elsked' Folket!

St. Peder.

Hvilket Folk?

Sjælen.

Det trannede;
Til »Folket« regnes nemlig ej de dannede;
— Den Lærdom böd jeg Folket trolig hylde,
At disse man ej Kjærlighed kan skylde.

St. Peder.

Maaske din Tro er större.
Hvad tror du paa?

Sjælen.

Hm! Hm! paa 49
Af Grundlovsbuddene, thi deri mindes
Jeg klart, at *Estrups* Grundlovsbrud skal findes.

St. Peder.

Ved denne Tro du ej vil salig blive;
Hvad var det Haab, som du har holdt i Live?

Sjælen.

Det Haab, jeg havde inde,
Var, paa en Taburet mig at befinde;
Til Folkets Gavn det var.

St. Peder.

Og Folket
Har som dig selv du nylig her fortolket!
Nej, skal dit Haab ej glippe
Om gjennem Himmeriges Port at slippe,
Maa du dit Sind forandre
Og atter ned til Jorden for at vandre:
Til Jorsal ned du vanker
Og der du styrke dig med fromme Tanker!

Sjælen.

Hm! skal jeg atter ned i Jordens Sfære!
— Men skal jeg atter rejse for at lære,
Da lad mig helst, jeg beder —,
Dog rejse til Amerika, Hr. Peder!
Der man paa Folkefriheds Jordbund triner.
Og alt udrette kan med Dampmaskiner.
Kort för jeg döde, havde jeg i Sinde
Til sidst mig at forbinde
Med *Pio* og *Alberti* og at drage
Til dem did hen, dog blev jeg holdt tilbage.

St. Peder.

Forgjæves er din Bön; for dine Lige
Jeg lukker ikke op for Himmerige!
Til andre Steder maa du Vejen tage
— Farvel min Ven! gid Lykken dig ledsage!

(Fortsættes.)

Er det nu ikke et urimeligt Forlangende, at en stakkels Fyr skal kunne gjöre Forskjel paa 2 röde Porte! —

Fra Soldaterlivet. I. Paa Svömmeflaaden.

Lieutenanten: Numer Fjorten!
Nr. 14: Hærr! Hr. Prömeerlöjgtnant!
Lieutenanten: Hvad Fan'en driver De her efter! De skulde jo i Vandet med förste Hold og saa til Kaptainen.
Nr. 14: Ja, jæ ska' sej' vos, Hr. Prömeerlöjgtnant, for Skesanten sa', föste Hold kom sidst i Vandet i Daw!

Hos Kommunelægen.

— Naa saa De kan ikke kurere min »Delle«? De er maaske ikke engang Dyrlæge?
— Næ, jeg er desværre kun Fattiglæge!

A Roma.

Forleden var der Fest i
Det gamle ærværdige Rom,
Og derfor gjör vi vel bedst i
At tale en Smule derom;
Men da der nu længe har hersket
Tvedragt og Splid hos Enhver,
Saa bliver det næsten fortærsket
At sige, det Samme var her.

Til *Qvirinalet* der styred'
Det ene Parti sine Fjed,
Og med Kanoner man fyred'
I én Guddommeligåed:
Det frie Italien fejred'
Sin Uafhængighedsfest,
Og Slottet var derfor belejret
Af mangen »en höjbaaren Gæst«.

Og Kongen talte med Varme
Om al den opofrende Færd,
Om alle de tusinde Arme,
Der havde stöttet hans Sværd.
Ja, lige fra *Lago di Como*
Og ned til Napolis Kyst
Il ré galantuomo
Man krystede til sit Bryst.

Og derfor hans Hjerte mon banke
Ved Mindet om, hvad der var stridt
For denne hans kjæreste Tanke
At gjöre Italien frit —
At fri det for Svig og for Rænker
Og skaffe Enhver hans Ret,
At löse Mændenes Lænker
Og — Kvindernes Korset! —

Paa samme Tid *Vatikanet*
Var fyldt af »den fine Portion«.
Did havde de Troende manet
Til Pavens Gratulation.
Og mylrende Pilgrimsskarer
Alt til Sankt Peter-sen gaa.
Ja, mangen en Romafarer
Fra det yderste Thule man saa.

Det Hele saa herlig tegned',
Og Vejret helt ypperligt var —
Med Messehagel det regned'
Og strömmed af Vievandskar.
Og Krucifixerne glimted,
Alt i den straalende Luft,
Og gyldne Monstranser skimted'
Man gjennem Rögelseduft.

Og Paven kom med Snak op
Ad Vægge og Stolper ned:
At han velsigned' som Jakob
Den samlede Menighed.
Han önsked', den romerske Kirke
Formered' sig Dag for Dag —
Kong Viktor mon stadig virke
For denne retfærdige Sag!

Det er jo Noget, som ligger
Paa Hjertet ham Dag og Nat:
En Skare af smaa Katholikker
Han har alt i Verden sat.
Og derfor Paven forsoner
Sig sikkert med Kongen en Gang:
Serafer og Kerubim toner
Forvist da en Sejrssang!

Den 18de i Maaneden Mordad Aar 1247 efter Jezdegerd.

Broder i Muhamed, Selim, Musas Sön, Hilsen!

Gud er stor! Giavrerne i dette Land ere nidkjære i deres Tro, den Allah omvende dem fra, og bygge mange *Moskeer* eller *Kirker*, men her er ogsaa stor Overflödighed paa *theologiske Kandida er*. Naar disse due noget, bliver de Over- og Under-Prædike-Dervische i Moskeerne, iföres en lang sort Kaftan og bære en Möllesten om Halsen. De övrige blive i Regelen Skole-Ulemaer. — Disse Vantros *Muezziner* kalde ikke til Bön ved Raab fra Minaretterne, men, o værdige og gode Broder, ved at kime med de Allah forhadte Klokker. Mashallah! Maatte Profetens Haand hvile tungt paa disse Kafirer! For at blive Muezzin eller Klokker maa man være i Familie med en vis *Myr Dahlerup*, Hövedsmand over Byens överste Borger, *Abu Hansens* Skrivestue. For at blive *Overulema* ved *Frederiksberg* Skolevæsen er

det nödvendigt at være opfostret i den fordums Storvizir *Abu Halls* Pavlun og have lagt sin Visdom for Dagen ved Prinsnæs Langsavskæreri. Saa kommer man i Gunst hos noget, der er jeg ved ikke hvad, men som hedder Direktionen, og hos Overimanen *Abu Schovsbo*, og saa kan man trygt binde Bjælder i Nellemændenes Skjæg og nedkaste langt ældre og visere Ulemaer for sine Födders Fodskammel. Allah Akbar! Sön af den fuldmaaneansigtede Guzla, lignende Exempler paa disse Kafirers Retsind ved Embedsbesættelser kunde jeg nævne mange af. — *Deres Maade at blive rige paa* er ligesaa synderlig, og, ved Profetens Mellemgulv, saare lærerig. Nogle snedige Giavrer faa en hel Del af deres Medgjavrer til at nedlægge Gods og andet Liggendefæ i en stor Kasse. Dette kaldes et *Aktieforetagende eller en Bank*. De, som have stiftet en saadan, hedde *Bankeaander*; de, der have sat deres Gods deri, kaldes *Afbankede*. En Del af disse udgjöre det saakaldte *Bankraad*, over hvis Öjelaag Allahs Haand gyder stadig og liflig Slummer. *Bankens Dividende* vil sige, at Bankeaanderne dividere eller dele de Afbankedes Penge mellem sig. Derpaa fölger den saakaldte *Bankerot*, som bestaar i, at Kassen ved Ahrimans fule Onskab pludselig bliver tom, og endelig *Bankeaandernes Forsvinden* for at dukke op i et andet Land, hvor de da grunde nye Foretagender. — Saadanne Stiftere kaldes *Grundere* eller *Gründere*. En af disse, Sidi Frederik Ben Hummeltofte, var en stor Ulema og Lærer i Orden og Sparsomhed ved Landets ypperste Höjskole, hvor vise Ynglinge sade ved hans Födder: han er nu i et andet Land beskjæftiget paa lignende Maade. —

Disse Giavrers Ö ligger, som min Faders Sön véd, midt i Havet, og der fortæres derfor her mange Fiske. De Kvinder, som sælge disse, ere ingenlunde lystelige at se til. De sidde ved gammel Strand, have et bistert Blik, Skraa i Munden, en lang Kniv i Næven og en Trebenstol under Bagen. De ere berömte for Valtalenhed, lade jævnlig deres Munds Röst lyde for Folket i Karavanserajerne trindt om i Landet og forfatte vise og höviske Skrifter, som kaldes »Morgenbladet«.

Blandt Fiskene er der en Slags smaa Slanger, som hedde *Aal*. Inshallah, Gud er stor! Vil min Faders Sön tro min Munds Röst? Jeg har hört sige, at mange af disse Vantro mellem Aar og Dag ved Profetens Vrede blive til Aal til Straf for deres Ugudelighed. Allahs Retfærd er som et Bjerg og hans Straffedomme som et flammende Sværd. Jeg saa igaar i et Sted, som hedder Dyrehaven, en Gjavr, der var ganske hvid af Ugudelighed. Denne Hundesön aad Ild og drog sine blaa og röde Tarme ud gjennem sin Mund. Det var en Kanonjöde, blev der sagt, hvem Allah lod lide denne rædsomme Straf, og hans Forbrydelse bestod i, at han havde gjort Kanoner for Vestjyderne til deres forestaaende Krigstog mod Shahens Hovedstad.

Jeg spiste ikke langt derfra under en Hund af Kafirs Pavlun, som var stort, rigt og vel indrettet. Denne elendige Giavr forhaanede mit Skjæg, da jeg bad ham om en Skaal Pillav, en Haandfuld ristet Majs og en Drik Vand af hans Cisterne, og gav mig lunket Vand med smaatskaaret Græs i, Kjöd af det Allah forhadte Gryntedyr og den forbudne Vin. Mashallah! Det brændte mig i Bugen som Ild, og i Stedet for at tvætte mine Födder, salve mit Skjæg og skjænke mig en ny Kaftan, tog denne afskyelige Giavr mine Penge, min Börs, ja, ved Patriarkernes Grave, endog mine Benklæder og Töfler for at gjöre sig betalt, som han sagde! Allah il Allah! Gud er Gud! *Det* kalde disse Profetens Fjender Gjæstfrihed! Maatte Ravnens Bug blive deres Grav!

Selah, Ven og Broder, maatte din Turban blive grön og dine Kvinder tiltage i Fedme.

Jeg er ved Profetens Naade

Din rettroende Ven og Broder

Jakub Ben Musa Nasreddin.

Tallene tale.

At *Chresten Berg* er **1** s**2**r Mand, er Noget, som vi vist Alle ere enige om. Hvor for**3**ffelig forstaar han ikke at **4**, naar det gjöres nödvendigt, og hvor udholdende er han ikke! Hvor ofte har han ikke i **5**te Juni Folkeforeningen været til **6**a om Natten og om Morgenen taget sine **7**milestövler paa og ilet til Sk**8**rup, **9**be eller, hvor der nu skulde være et polit**0**sk Möde. Der kunde han holde nogle allerh**11**des lange Taler og ringe **12** for Ministrenes Ören, uden at det var en Smule **13**de for ham. Ja vi ere sikre paa, at han godt kunde rejse sine **14**—**15** Mil om Dagen en **16**—**17** Dage i Træk uden at blive den mindste Smule sl**18** i Kroppen af det. Han er uden Tvivl det **19**de Aarhundredes störste Mand. Og for alt dette har han ikke en S**20**r, kun sin Popularitet og saa det Guldur, der kunde faa unge Hansens Tænder til at löbe i Vand.

Ja Berg han er en Gren fra Nordens Kæmpeland:
I Panden har han B**21** Mænds Forstand.

Fra Kommunalbestyrelsen. Væddelöbsbane.

(Telegram fra *Punchs* Korrespondent.)

Löbet em Kjöbenhavns Ærespris er endnu ikke endt, men fölges med megen Interesse og Spænding af det talrige Publikum, sköndt ingen af Parterne i de sidste 6 Maaneder har vundet et eneste Hestehoved.

Paa usadlet Hest.

Ved Kunstpræstationer af den Natur beror
Det Hele paa Jonglörens Behændighed;
— Og denne bevæger sig med Anstand — et Ord,
Som dog ikke maa forvexles med Anstændighed.

Men er Lykken ikke bedre end Jonglörens Forstand,
Saa gjör komplet han Fiasko, og Grunden
Maa söges i, at Stakkelen desværre ikke kan
Sin Tunge holde lige i Munden.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Østergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Ny Adelgade 3, Kjøbenhavn.

Paa Sadlepladsen.

— Tör Du holde paa nogen af de Heste, Benjamin?
— Jaj! Holde paa en Hest, der maaske baade slaar og bider! Naj mange Tak, Sarah!

Provisoriet.

Det er en höjst bevæget Tid, den sidste,
Og ikke mindst da for vort Fædreland.
Man vilde give Meget for, man vidste,
Hvorledes Tingen bedst skal gribes an,
Hvis Folket ikke skal for Meget miste
Af, hvad der bedst dets Ret bevare kan.
Den Maade, Venstremænd greb Tingen an paa
At den var slet, det har man vel Forstand paa.

Men dermed er dog Sagen ikke klaret!
Fordi at én Fraktion den handler slet,
Har derfor Modpartiet ikke Ret
I Et og Alt, som tidt vi har erfaret.
Og Et og Andet er der aabenbaret,
Som ikke just er frit for hver en Plet.
Det ligger nu en Gang i Modersmælken
At sé paa »Skjæven,« men atglemme »Bjælken«!

Fuldt næppe vil det Fædrelandet baade,
At al Opposition blev kvalt tilsidst.
Og næppe Nogen er der, som vil raade
Til slig en Fremfærd, tro vi nu for vist.
Hvis danske Mænd i en Regerings Traade
Som Marionetter dansed', var det trist.
Et Folk stagnerer — tro os kun paa Ordet! —
Saa saare Bambusstokken staar ved Roret.

Men at den under Tiden er fornöden,
Det nægter Ingen, som har Sans og Vid.
Vil Bönderne alene skumme Flöden,
Da bör de aves og i rette Tid.
Og naar en *Björnbak* eller Lærer *Hviid*
Gjör stadig Hvidt til Sort helt ufortröden,
Man bör taalmodig ikke lukke Örene,
Men lære dem at skjælne blandt Kulöre'ne.

Naar Skolelærer *Hviid* som Slut paa Legen
Fik sagt i sit og sine Jyders Navn,
De skulde vise os, de kjendte Vejen
Fra Vesterjylland op til Kjöbenhavn,
Saa bör man ikke föle sig forlegen,
Men vise, til den brave Lærers Gavn,
At en Minister ogsaa ganske rolig
Fra Kjöbenhavn kan finde Hviid'ets Bolig.

For hvem der ikke misted' Vid og Sanser,
Det maatte komme, som det nu kom frem.
En Krukke jo til Vands saa længe danser,
Til hankelös til sidst den kommer hjem.
Og Bönderkrukkerne kun nödig standser,
För de har spillet sig til store Slem.
De laved', som der staar udi en Kodex,
Et slemme Ris til deres egen Podex.

Det var en höjst bevæget Tid, den sidste,
Alt for vort lille, kjære Fædreland.
Det Syn, vi sé, det hörer til de triste;
Hvad der vil ské, vel Ingen sige kan.
Men Folkemagten, den saakaldt bevidste,
Blev ubevidst sin egen Banemand.
Men endnu række vi dog Ingen Palmen —
Maaske vi kom fra Dynen midt i Halmen!

En Venstre-Sjæl efter Döden.

2den Akt.

Elysium.

Aristofanes.

Det er lystigt nok at staa
Ved Elysium som Vægter
Og bese de mange Slægter,
Som ad Landevejen gaa.
Mangen kristelig Fornægter
Kommer hen og banker paa.
Hisset ser jeg atter én
Imod Porten at marschere.
— Ham jeg skal examinere,
Saa det gaar til Marv og Ben.
— Holdt! Hvorhen?

Sjælen.

Jeg söger bare
Vejen til Elysium.
Der jeg sagtens finder Rum
I den store Grækerskare.

Aristofanes.

Kan Du Græsk?

Sjælen.

Ak! nej des værre!

Aristofanes.

Men Latin?

Sjælen.

Nej strænge Herre.

Aristofanes.

Det gjör ingen Ting, min Kjære,
Naar Du först er kommen ind,
Kan du paa vort Sprog at lære
Altid siden lægge Vind.

Sjælen.

Det var herligt: saa luk op!

Aristofanes.

Stop dog lidt i Farten, stop!
Giv dig Tid, vær moderat!

Sjælen.

Undskyld, men jeg længes mægtig!

Aristofanes.

Dette Hastværk, Hr. Krabat,
Forekommer mig fordægtigt;
— Lad mig höre dine Grunde,
Hvorfor Du til os vil stunde;
Thi at ikke Græsk du kan,
Er en Grund, som ingenlunde
Kan forslaa, min gode Mand.

Sjælen.

Berg, hvis Taler höjt jeg satte,
Har mig lært det græske Land
Og dets Statsliv höjt at skatte.
Han har víst os klart, hvordan
Hist man agter Folkets Stemme
Mere end hos os derhjemme.
Mod en klassisk Jordbund slaar
Skummet hist af Folkebölgerne
— Ugenlig paa Omgang gaar
Efter Orden Porteföljerne,
Saa enhver har Lov at haabe,
At ved Hjælp af Magtens Kaabe
Han kan styrke sin Kredit
Og faa bort sit — Deficit.

Aristofanes.

Hvis du ikke söger andet
I Elysium, min Ven,
Saa forföj dig bort igjen!
Vel jeg véd, at Grækerlandet,
Hellas med de store Navne,
Plages nu til Dags af Ravne,
Af politiske Vandaler,
Som for ugenert at gavne
Deres egne Lommer havne
I de smudsigste Skandaler.
— Nej bag denne Gitterport
Vil du ikke andet finde,
End, hvad man som skjönt og stort
Have bör i evigt Minde.
— Sig mig derfor nu: Hvordan
Lod Du dig til Daad anspore
For det Skjönne eller Store.
I din Tid og i dit Land?
Har du Videnskab og Kunst
Stedse hædret med din Gunst?
Har du villet den forsvare,
Naar den truedes af Fare?

Sjælen.

Derpaa kan som Svar jeg skikke
Et bekræftende Exempel:
Thi jeg skylder Kunstens Tempel
Mine bedste Öjeblikke.

Aristofanes.

Ah! du sov maaske derinde!

Sjælen.

Nej, det maa du ikke tro!
Der man kunde ingensinde
Finde den fornödne Ro.
Det var kun i Tingets Sale,
At jeg stundom faldt i Dvale,
Hver Gang *Tauber* eller *Zahle*
Holdt en altfor sövnig Tale.
I et folkeligt Parti
Sker der meget dumt, des værre,
Saa man takke maa vor Herre,
Kan man lukke Öjet i;
Og i slige Öjeblikke
Synder den, som sover, ikke.
Hvis De kom paa samme Sted,
Vædder jeg, De selv sov med.

Aristofanes.

Höjst sandsynligt, men min Kjære!
Hvordan kunde det saa være,
At du vilde lukke i
Kunstens Tempel, Landets Ære?
— Hvordan vil du her dig fri?

Sjælen.

Det var blot Krakileri!
Blot et Angreb, der var rettet
For at vælte Kabinettet.

Aristofanes.

Ser man det! — Det gik jo prægtigt.
Men hvordan vil du besmykke,
At du nægtede at bygge
Billedkunsten sit Palads?

Sjælen.

For at faa et nederdrægtigt
Kabinet bort fra dets Plads.

Aristofanes.

Kjære! dette Argument
Er jo mer end undervægtigt!
Har du ellers Kunsten tjent?
For Exempel lidt paa Prent.

Sjælen.

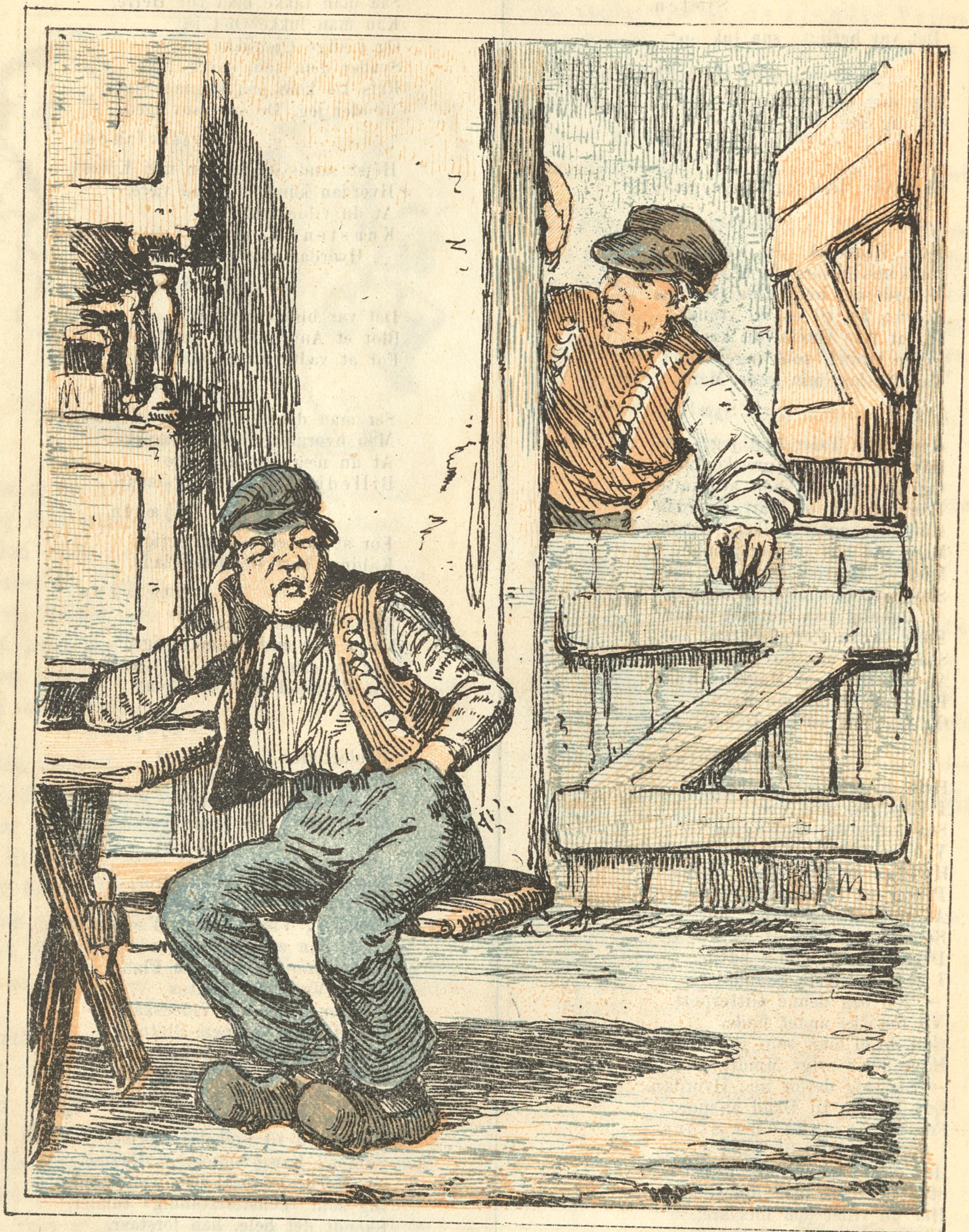
Bladartikler har jeg lavet
Og har givet dem til Pris
— Anonymt naturligvis —
Af og til i »*Morgengnavet*«.

Aristofanes.

Morgengnavet! Saa du tror,
At paa dettes Enemærker
Kunst og Videnskabens Værker
Finde kan en gunstig Jord!
Morgengnavet! hvor en Flab
Af en Venstre-Literatus
Sværter Kunst og Videnskab,
Skjöndt hans literære Status
Findes meget nær ved Nul
Og bestaar af Hul ved Hul!
Morgengnavet! hvor en Syndflod
Af den allerværste Dyndflod
Postes ud til Folkets Sværme,
Som til Kvæg udpompes Bærme.
— *Morgengnavet*! hvor en Skumler
Sig som »kunstforstandig« tumler,
Skjöndt det hele, han forstaar,
Er den Kunst at æde Blaar
Og til Baand det at forvandle
Samt i Alenvis forhandle.
— *Morgengnavet*! — Et Asyl
For en Trop vulgært Krapyl,
Som for deres Mester slaar
Halvt som dannede Banditer,
Halvt som Oxer eller Faar,
Halvt for Resten som — Semiter.
— Til et sligt Organ du vil
Haab om Adgang hertil knytte!
— Flux, herfra du Foden flytte!
Sjæl, rejs du ad Helved til!

(Fortsættes).

Begribeligvis.

— Oule, huor æ Riuen?
— Den sto'er ve' Skollen?
— Jammen, huor sto'er Skollen?
— Den sto'er ve' Si'en a Riuen!

— Ja — men huor sto'er Skollen aa Riuen?
— Ih — Di sto'er jo ve' Si'en a hina'en!
— Aa Du æ dou et rejdi' Drou, a Du itte ku si'e ded stravs!

Fod i Hose.

— Ve' Du bare se dér Kressjan! Sikke noen Elefantfödder, han har! Han er vist kommen te Skaje mæ di Klompfödder.
— Aa Slujer, Pedder! Du ka' tro, han la'er sy hos Kleeberg.

Sommerkvad.

Har »Venstre« Du i Sinde,
Gak ud i Herthas Lund
Og lad *Albertis* Vinde
Dig vifte karsk og sund,
Med *Peter Christian Zahle*
Sæt Dig ved Söens Glar,
Hör *Holsteins* Alvorstale
Og *Hörups* muntre Svar.

Var *Högsbro* fuld af Klage
Og brused *Krabbe* vildt,
Dog *Tauber* aad sin Kage,
Saa ingen Ting blev spildt:
Derfor naar al Ting bedres
I Fremtids Lykkesol,
Skal Tauber höjlig hædres
Som Sindigheds Symbol.

Mig hued' ingensinde
Hr. *Larsens* »Morgenblad«.
For *Berg* det staar paa Pinde
Og lever kun af Had.
Om de er nok saa snilde
Paa deres Andejagt,
Mod *Meyer* og mod *Wille*
Er deres Værge svagt.

Jeg vil saa nödig bænkes
Hos Værtshusholder *Krag*,
Der drikkes og der skænkes
I dösig Fred og Mag
Langt heller vil jeg brede
Min Dug bagved en Tjörn
Paa Jyllands brune Hede
I Selskab med en *Björn-bak!*

X—kjöbing d. 18 Juni 1877.

Kjære Punch!

Maa jeg henvende mig til Dig i en meget kilden Sag, for at bede om et godt Raad? Som Du véd, har der allerede i flere Aar her i vor lille By været en Forening, som spiller Komedie. Det var hos os, som Du vel nok har hört, at Porthöj, *Strandkommissæren spillede Romeo ifjor og tog Blaasyre i Flasken for at dö ved Kisten paa en naturlig Maade. Der var naturligvis Vand i, den Krakiler, men lige meget, han kunde godt være gaaet op i Rollen paa en anden Maade end saadan at sætte os allesammen i en frygtelig Skræk. Vi havde nær aldrig faaet ham op fra Gulvet igjen. Det var hans Kone som laa i Kisten, men nu er vi bleven af med dem begge to paa Grund af, at hun fik en lille hvert Aar og somme Tider to paa den aller ubelejligste Tid. Da saa Direktionen flere Gange forgjæves havde foreholdt Strandkommissæren det uheldige heri, uden at det frugtede, maatte vi afskedige dem Begge. Jeg skal sige dig Höjstærede, at vi tager Betaling for Billetterne, og der er ingen, som faar Fribilletter uden Byens Trommeslager, som raaber Plakaten ud om Lördagen. Indtægten bliver delt mellem Skuespillerne, og Du kan tro, den er ikke saa lille, saalænge vi har Fröken Strandskov. hun trækker rigtig godt, kan Du tro. Hendes Benifice sidst varede en Time længere end ellers for bare Fremkaldelser og Blomster. De blev nok bragte ned, og kastede op igjen 4 Gange mellem Akterne, men der var dog en svær Mængde alligevel. Strandkommissæren kan vi nu nok holde fra Komedien, men vi kan ikke sætte ham ud af Klubben, og der bliver han ved og krakilerere os og de, som hörer til Strandvartiet holder med ham. Ser Du, kjære Punch, Sagen er den, at vi for længe siden har tænkt paa at give vores Forening et Navn, og det var bestemt för Strandkommissæren tog Gift, at den skulde kaldes* Hultmans Minde. *Skiltet var allerede malet, men det var ikke sat op endnu, da det var vaadt. Saa, da vi kommer Dagen efter og skal se til det, er der en Kattehale eller saadan Noget, som har ströget sig langs ad Hultman, saa man ikke kunde kjende, hvad der stod, og saa siger Strandkommissæren, og Gud véd, om det ikke er ham, der har gjort det, at det gjorde ikke noget, for Skiltet maatte alligevel males om igjen, nu da Hultman var bleven Professor, og det skulde staa paa Skiltet. Jeg har rigtignok ikke hört det, men Strandkommissæren siger, at han vil tage Gift paa, at det er sandt. Nu vil jeg ikke sige, at det har meget at sige for ham, det kan han gjöre for et godt Ord, uden at det gjör ham noget, men dersom det nu viser sig at være rigtigt med den Beskikkelse, skal der saa staa: Professor Hultmans Minde, eller, Hultmans Minde og Professor underneden?*

Berg som Humorist.

Hvad er den græske Protevs vel mod den,
Som i den danske *Berg* er inkarneret?
Snart er han al Oplysnings hulde Ven,
Snart de Oplyste dadler han igjen,
Snart Bonde staar blandt Bönder han placeret,
Snart med Ministerglans han er garneret.
Og snart med Alvorsvægt hans hele Svada
Udtordner Ild som Venstres Knald-Armada.

Hans allernyeste Figur er bedst:
Tænk Alvorsmanden *Berg* blandt Humoristerne:
Det er jo fast som Samson blandt Filisterne,
Som mellem Favners Flok en Alvorspræst,
Som mellem viltre Föl en Droskehest,
Ja som en sövnig Glöd omsust af Gnisterne.
Selv *Zahles* Humor, kjendt i hele Landet,
Er mod det Bergske Væld som Skyllevandet.

Thi Humor er det, sand og höj og stor,
At hejse Flag paa Venstres Digterhytte,
Fordi *B. Björnsons* Muse taler Ord,
Til hvilke helst Umælende maa lytte;
Fordi sin Plads imellem Musers Kor
Den med en mere jordisk maatte bytte,
Kort sagt, fordi dens Guderöst har tiet
Den Gang, den til en Venstremand blev viet.

Og er det ikke Humor: höjt og lydt
I Venstres Lejr at kranse *Hostrups* Muse?
Den, som blandt evig Ungdom var til Huse
Og som Kastales rene Væld har gydt
Ud over Fjeld og Dal og ladet bruse
Sin raske Sang, saa ungt, saa friskt og nyt,
Men som den Gang, den svigted' Sargens Faner,
Kun blev en trövlende Grundtvigianer.

Lad *Berg* kun kranse disse sjunkne To,
Og lad dem pryde Venstres Digterhimmel,
Med *Zahle* bænked' i en Landsbykro,
Fjernt fra Intelligensens lave Vrimmel,
Mens deres Lyrer fange Rust og Skimmel,
Og »Humoristen« *Berg* er glad og fro,
Mens *Hostrup* bliver Aanden i — Intrigerne,
Og *Björnson* kaster Ben til Kongetigerne.

Prædikat. Efter hvad vi have bragt i Erfaring, har Skomageren i Taarbæk faaet Prædikat som »Jerusalems Skomager«.

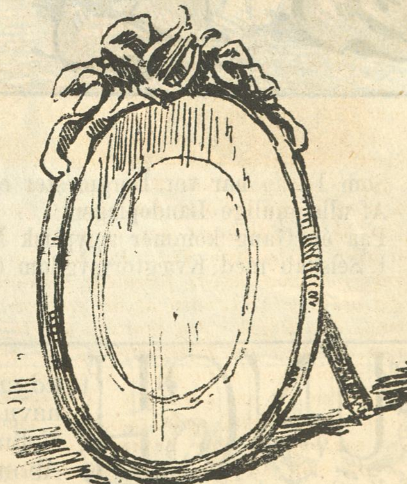
Skibsefterretninger. Den store Dampmudderpram »*Venstres Parlamentarisme*«, ladet med de værste Rigsretsanklager, er totalt forlist i *Höruphav*.

Senor Torpedo, der i lang Tid har udfört mindre betydelige Roller, til Dels som Gjæst paa de amerikanske Provinsskuepladse, staar nu i Begreb med at optræde i större Fag. For c. 20 Aar siden blev han i Grunden betragtet som naiv Komiker, medens han nu, — uagtet det egenlige Heltefag ikke ligger for hans Stemme — er afgjort Tragiker. — Der hviler noget hemmelighedsfuldt over denne pikante Personlighed, hvem det kun er lykkedes Faa at iagttage i Nærheden. Alle Beretninger stemme dog overens deri, at han gjör et uhyggeligt Indtryk, hvor han tilfældigvis kommer til Syne, og efter hans sidste virkningsfulde Fremtoning, skal Mr. *John Bull* være bleven stærkt angreben af en Nerverystelse, der ytrer sig paa en underlig Maade. Det fortælles, at Senor Torpedo maaske ogsaa vil gjæste Kjöbenhavn, hvor han har overgivet sine Engagementsbetingelser til Udvalgene for Hærlovens Revision og Invalideforsörgelsen. Der er altsaa Haab om, at han, naar han muligvis har udspillet sin Rolle overalt i Evropa — vil kunne faa Plads her.

Rebus.

Oplösning paa sidste Rebus:
»Susanne i Badet. Knæstykke.«

Den plagede Mand.

Som Farao har vor Borgmester et Lager
Af alle mulige Landeplager:
Paa én Gang kommer ægyptisk Mörke
I Selskab med Kvægtorvsygdom og Törke.

Kan han sig ikke snarlig befri
Fra nogle af disse generende Sager,
Han samme Ende som Farao tager:
Saa drukner han nemlig rent deri.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst-og Stentrykkeri Ny Adelgade Kjøbenhavn.

Efter Konsultationen.

— Naa mit Lam, hvordan gik det Dig saa hos Doktoren?
— Han bankede mig baade paa Brystet og paa Ryggen.
— Gud, hvor rædsomt!
— Ja, og saa sa'e han, jeg skulde gaa med Respirator.
— Ih, Gud fri os! Alle Mennesker glor jo saa paa En.
— Ja, jeg sa'e osse til ham: jeg skal gjerne sidde med den hjemme, men paa Gaden ta'er jeg den ved Gud ikke paa.

Tang!

Haardt han ta'er — paa ham skal tage
Ikke blöde Greve-Hænder,
Hamres skal han, saa han kjender,
Höjre-Smede ej er spage.

Svendborg-Vælger-Folke-Bölger
Skuffed Eder I. A. Hansen,
Lav er Hævnen, at I Kransen
Række slig en Efterfölger!

Folkebölger, stærke, höje,
Rört af Provisoriets Vinde,
Hvad har I nu dennesinde
Bragt fra Bunden for vort Öje!

Ej sædvanligt Dynd og Pludder
Fra den kjöbenhavnske Rende-
Sten, vi alle kjende,
Larsensk Slam og Hörupsk Mudder.

»Blære-Tang« paa Bölgen svömmed,
Fosterfaderen den gæve,
Roden, hvorfra mange skæve
Vandskud ud i Landet strömmed.

Ind i Svendborg-Sundet drev den;
Miskjendt först, forskudt og vraget,
Blev til Naade dog den taget,
I den störste Nöd man greb den.

Det var ingen blöd og mild Tang,
Sköndt bedærvet lidt i Kanten,
Ingen Sukker-Tang min Sandten,
Men en rigtig glorödt Ildtang.

En Venstre-Sjæl efter Döden.

3die Akt.

Sjælen.
Har man kjendt Mage? Hvilken uforskammet
Tyrannisk Adfærd mod en Folkeven!
Af saadan Medfart blev jeg næppe rammet,
I Fald jeg regnet blev blandt Höjres Mænd.
Partiskhed hersker her, det kan jeg mærke,
Saa godt som nede midt i Livets Skjöd;
Hvad hjælper nu i Brystet Dannevirke?
Og Flertalsmagten, naar man först er död.
Dybt maa jeg savne Rigsdags-Avditoriet,
Imedens uden Tilflugtssted jeg gaar,
Et Offer er jeg kun for Provisoriet,
Et stakkels vildsomt krabbesk Klokkefaar.
— Gud véd, om Höjres Nepotisme ikke
Her i den anden Verden gaar i Svang?
Om man maaske skal Portneren bestikke,
För man kan opnaa Værdighed og Rang?
I alt Fald har jeg hört af Skoledrenge
(Latinske nemlig), at naar man var död,
En Færgemand man skulde give Penge
Og fodre en Slags Toldbodhund med Brød.
— Der gives Misligheder her som hisset,
Hvoraf Magthaverne vil höste Gavn.
— Dog er jeg upaatvivlelig forvisset,
At snart jeg finde vil en sikker Havn.

Men hvad ser jeg? — Her lönnes jeg stort!
— Hvilken smagfuld, fortræffelig Port!
Og en Vej, der saa bred er, som tre;
Det er noget, som er værdt at bese.
— Hvor bekvemt man paa Vejen kan gaa,
Ind ad Porten jeg endelig maa.
— Her var ingen, som spurgte om Pas.
— Jeg har endelig fundet min Plads!
— Men forinden jeg videre gik,
Var det bedst dog at kaste et Blik
Paa den skjönne Portal for at se,
Om en Indskrift den bærer maaske.
— Om et Öjeblik derude jeg staar —

Mefistofeles.
Her man ind kun, men ud ikke gaar!
Sjælen.
Men, du store kinesiske Gud!
Hvorfor er det forbudt at gaa ud?
Mefistofeles.
Ja det er nu saadant et gammelt Bud,
Hvis store Nödvendighed du vil lære
At indse, naar du betænker, Kjære,
At her er Fremskridtspartiets Land.
Et Parti, som slet ikke taale kan,
At de hertil hörende Individer
Tilbage paa deres Vandring skrider.
Derfor er det klart som den lyse Dag,
At her maa man blive til evige Tider.
Sjælen.
Naa saadan! — Ja det er en anden Sag.
Mefistofeles.
Forstod du Logik og Filosofi,
Jeg skulde Sagen dig let forklare;
Men tag som Exempel og tænk dig bare,
At et Udvalg det er, du befinder dig i.
Du véd jo dog meget godt kjære Ven,
Fra den Tid, du havde i Udvalg Sæde,
At det, man et saadant Sted sendte hen,
I Regelen aldrig oplevedʼ den Glæde,
At kunne slippe derudaf igjen.
— Dog lad mig sige dig til din Tröst:
Næsten alle blive herinde med Lyst.
Det kan man nok langtfra sige om alt,
Hvad i Hænderne paa eders Udvalg faldt.
Sjælen.
Til Gunst for Stedet det taler meget;
Min Forventning er alt betydelig steget.
Men vær nu saa god at sige, hvordan
Man egenlig lever i dette Land,
Hvordan det staar sig med dets Beskatning;
Kort sagt om Samfunds-og Folkelivet
Jeg önskede gjerne mig Oplysning givet.
Mefistofeles.
Den skal paa staaende Fod du faa;
Forklaring det ikke skal mangle paa.
Du lever paa samme Maade her,
Som i din forrige gamle Rede;
Du finder alt, som paa Jorden nede,
De politiske Spörgsmaal og Forhold især.
— Dog tör jeg egenlig ikke mig vove
Dig bedre Vilkaar her inde at love,
Men stemmer du lidt din Fordring ned,
Saa skal du se, du vinder derved.
Du kan spise herinde din bedste Ret, —
Og endogsaa en Tauber kan spise sig mæt.
Men at Maden just her bliver bedre lavet,
End I faar den, forinden I bliver begravet,
Jeg ikke bestemt Eder love kan;
Det er ogsaa for meget forlangt, kjære Mand.
— Aviser finder du her i Mængde
Af hver en Bredde og hver en Længde.
— Du finder dit »*Morgengnav*« paa dit Bord,
Men du fejler, hvis du det bedre tror;
Den er ganske den samme, som nede paa Jord,
Det selvsamme tynde, vandede Tevand,
Naturlig behörig blandet med Ske'vand.
Du finder deri den samme *E. B.*
— Desuden du ogsaa vil *Nutiden* se;
Dog först fornylig vi her den fik,
Thi paa Vejen hertil, hvordan det nu gik,
Saa skulde det aldrig slaa fejl, at Bladet
— Som helt til sin yderste Rand var ladet
Med Kritik og Portrætter fra Nord og fra Syd,
Og slaaende Lighed holdt ikke for Dyd, —
Under Vejs blev slettet aldeles ud
Og kom som en rent ulæselig Klud.
Men nu, da *Vle* skriver deri,
Er der bedre Forslag i dets Maskepi.
Desuden holde vi Brandes her;
Vi besidde hans Böger, en og hver,
Hans »*Hovedströmninger*« vil du finde,
Hans egen Patent-Sören-Kierkegaard,
Hans frie Elskov og dito Kvinde,
Alt sammen i skjönneste Orden staar.
Med »*det nittende Aarhundred*'« blev det komplet.
Sjælen.
Det kalder jeg Orden, det er ret,
At ogsaa I sörger for aandelig Mad!
Men »*Folketidende*«, Zahles Blad,
Den mangler I vel?
Mefistofeles.
Nei ingenlunde!
Den holder vi her af trende Grunde
For det forste, som Mönster paa slet Redaktion;
For det andet, af Godhed for Zahles Person,
Som Nemesis, ikkun lidet blid,
Forfulgt har i en langsommelig Tid
Som et ganske mærkeligt Exemplar
Af Syndebuk, der ej Mage har;
Og endelig som en Slags Tröst, fordi
Han ej blev Professor i Theologi.
Det var for den nævnte Videnskab,
Og navnlig for os et betydeligt Tab.
Her vilde Besög i Mængde komme,
Hvis han, med Grundloven i sin Lomme,
Dernede paa nævnte Katheder stod
Og sin Veltalenheds Sluser oplod,
Sit Fond af selvbehagelig Salvelse,
Som han smörer tykt over Tankernes Halvelse.
Sjælen.
Men sig mig, er »*Almuevennen*« ej her?
Thi fremfor alle var den mig kjær:
Den gik saa fortræffelig i det smaa
Og holdt sig saa godt fra alt det store,
Fra det, som alle ej strax kan forstaa,
Der var slet ingen Dannelse i den at spore.
Mefistofeles.
Den har vi, den er jo saa dejlig bar
Paa Kundskab om alt, hvad som er og var.
Sjælen.
Jeg sætter den höjt over »*Morgengnavet*«,
Som ofte bliver mig lidt for begavet,
For intelligent for min Forstand,
Saa ingen Djævel den læse kan.
Dog vilde jeg nödig savne dens Röst:
Den har ofte bragt mig i Skuffelser Trøst
Mefistofeles.
Du kan stole trygt paa, min brave Ven,
Hvert Venstreblad her du finder igjen.
Ja, du faar dem endogsaa længe för
Manuskriptet er færdigt og Skriften tör.
(Fortsættes.)

Rebus.

Oplösning paa sidste Rebus:

Fotografi-Portræt i Visitkort-Format af Forf. til *den forvandlede Konge* m. m., tilhörer Kultusministeriet, Pris 600 Kr.

Genererende Alliance.

— Ih — se! — Der har vi flötte mej — ja vel! — Hvo der æ en Sjoselist, kommer altidsens en Venstre til. — De æ saa rart aa rænne paa en Kollegus fra Grundlovsværneforeningen! — Naa — de koster mej 2½ — herovre i de' blaa Öje — pæn aa rijæl Beværding! — Aah Snak — Di ska sku'nte sjenere Dem, gamle Borrer — je æ li'saa liefrem som ethvert anned danni Men'ske!

En Samfunds-Opgave-Löser.

— Enhver, som abbennerer paa »den gyselige Blodhævn eller Dyden i Röverkulen«, 180 Hefter à 15 Öre, faar som Præmie et Olletryk, faarestillende »Kjærlighedstilstaaelsen« af Professor Rafael i Guttenberg, aa dem, som önsker aa supskribere paa »De syv uskyldige Ofre«, 120 Hefter à 20 Öre, faar gratis »Det smilende Barn« af Professor Maulbach i Paris og 12 Visitkort i Kabinetsstörrelse af sig selv i Fotegrafi som Tilgift. Eller kaskesens om Di faaretrækker et Guldrepeterur, 27 Karat? Eller en Livsassurangse paa 500 Kroner! Eller en splinterny Sommerhabit! Væsarti! Væsgo aa vælg sæl.

Tidens Alvor.

De fleste Samfundslegemer de lide
Af en og anden Sygdom, mest akut.
Men hvis der ikke skrides ind i Tide,
Gaar hele Organismen let kaput.
Mod Syd kureres der med Bly og Krudt,
Mod Nord er Midlerne lidt mere blide —
I alt Fald de, som ere brugt til Dato
Af en og anden nordisk Statsraad Plato.

Ja, man har hjulpet sig med Dissolvenser,
Og man har »opløst« baade her og der.
Paa denne Vis man med et vist Besvær
Har holdt sit Onde inden visse Grænser.
Det syge Legeme man stadig renser,
Men er dog derfor næsten lige nær,
Da Ondet truer med at blive kronisk
I Kraft af Tidens Aand, som er dæmonisk.

Man føler overalt sig forurettet,
Man ligger i en evig Strid og Splid.
Man Tornekroner til hverandre fletted',
Kun derpaa har man anvendt alt sit Vid.
At man af Staters Tal kan blive slettet,
Til Tanken derpaa har man ikke Tid.
Man kvæler næsten al Patriotisme
I lutter Smaalighed og Egoisme.

I Broderrigerne omtrent som her
Man ufortrødent ved det Gamle rokkede.
Jaabækker findes baade her og der,
Som uafladelig for Bonden lokkede.
Var de end ikke altid saa forstokkede,
Som just en Bjørnbak eller Søren Kjær,
Paa Tinge baade banded' de og buldrede
Og var dog mere eller mindre kulrede.

Men Kjærligheden har vi faa't at føle,
Tak ske de mageløse Bondemænd!
Vi ligge i et provisorisk Söle,
Og Ingen véd, hvor det kan føre hen.
Men sligt skal ikke hjælpe til at køle
Ens Vrede og Ens Harme over den
Stagneren, hvormed Øjet nu kan muntre sig,
Hvorover Tanken stille kan forundre sig.

Naar Folket saa blev klogere af Skade!
Men derpaa tyder Intet her til Lands.
Gevinsten af den hele vilde Dans
Er den: man stærkere har lært at hade!
Men næppe vindes nogen Sejrens Krans
Af slig en Niddets hvislende Brigade.
Mistænksomhed og Had man lade falde!
Kun deri ligger Frelsen for os Alle!

Brev-Kort.

O. Du gamle Vandsnegl!
At ***jeg*** *ikke kan komme med til Niels Juels Mindefest ved Holmens Kirke!*

Peter Tordenskjold.

S. T.
Hr. Konferensraad Ehlers!

* * *

Den ene af ***H. C. Örsteds Legats*** 2 ledige Portioner til Industridrivende, der i det forlöbne Aar have i en fremtrædende Grad frembragt noget Nyt og Godt i deres Fag, vil efter sikkert Forlydende blive tildelt *Industribankens* tidligere Bestyrelse. Dens Berettigelse hertil er jo ogsaa utvivlsom, thi det kan dog virkelig kaldes noget aldeles Nyt, saa nemt at forandre Dalere til Kroner og det er utvivlsomt meget Godt: at tjene som — afskrækkende Exempel.

* * *

Ved den nærforestaaende ***Fest i Kjöge*** vil, efter hvad vi have bragt i Erfaring ***Grundlovsværneforeningen*** blive repræsenteret af fhv. Kjöbmand Mundberg og ***cand. theol. & juris utriusqve,*** P. Chr. Zahle, ved hvilken Lejlighed den förstnævnte i et udförligt Foredrag vil paavise, at Niels Juel, om hvem jo ogsaa Digteren sang:

»Han heisede det røde Flag«!

var en af vore förste Socialister, medens Zahle vil sætte det Spörgsmaal under Forhandling, om ikke Folketinget bör anlægge Sag mod Ivar Hvitfeldts Efterkommere for at faa dem dömte til at betale Værdien af Linieskibet »*Dannebrog*«, som H. uden forud indhentet Bevilling lod springe i Luften.

* * *

»Det kommer igjen,« sagde Værten paa *Marienlyst,* han bad Meyer til Middag i Söndags.

* * *

Fra Venstres Lejr

har vi gjennem R. B. telegrafisk modtaget fölgende under Dags Dato udstedte

Armébefaling.

Soldater af Venstrehæren!

Efter den sörgelige Brandkasse-Explosion, som kostede mig min mangeaarige Medanförer, har Jeg nu ogsaa af Navn overtaget Kommandoen over jer.

Som I vide, staa vi foran Begyndelsen til Enden af Krigen paa Kniven. Viser Mig den samme blinde Lydighed, som hidindtil, og Jeg skal före eder til Sejr.

Den sidste Bataille var ulykkelig for os. For Fjendens grundlovsbrydende, provisoriske Skyts maatte vore modige transtövlede Fylkinger, hvem jeg endnu ikke havde kunnet skaffe mine fra Stöberiet i Kolding lovede Kanoner, vige Skridt for Skridt. Soldater, vi have mange Tapre at hævne. Men Jeg har trukket Forstærkninger til Mig. De Grundlovsværnepligtige Rekrutter ville uopholdelig blive udskrevne, og, som I vide, skal »*Socialisterne*« disse for Tiden meget hæderlige Borgere, kæmpe i eders Rækker. Ved vore forenede Anstrængelser ville vi vinde det tabte Terræn tilbage. Transtövler og Sansculotter! vi ville sejre eller dö!

För Jeg gjenaabner Felttoget, maa I dog dresseres! I ville have at gjennemgaa en besværlig, men gavnlig Övelsestur. I Sommerens Löb, naar Höet er vel sat i Stak og Rapsen aftærsken, vil der trindt om i Distriktet blive afholdt en Række Valgmanövrer. Den supponerede Fjende skulle I bekæmpe paa samme Maade som den virkelige, kun ikke for Alvor. Udgyder Blæk, ej Blod. Indlader eder ikke i uoverlagte Skærmydsler, men venter, til Jeg giver eder Signalet. Og I, Vrövlehoveder, I mine Kærnetropper. Dækker eder bag Trampen, Bröl og Spektakler, men kunne I udföre et kraftigt Offensivstöd, saa tilintetgjör Estrupperne under en Hagl af Statskups-Granater, Krigsgalskabs-Kardætsker og Grundlovsbruds-Shrapnels.

Soldater! Jeg stoler paa eders Mod, eders Lydighed og eders transtövlede Udholdenhed. Soldater af Venstre, Socialister! Jeg vil före eder til Sejr! Naar Sejren er vunden, vinker den Trekantede. Parol: *Taburet.* Feltraab: *Gambetta.*

Den kommanderende General
i Venstres Generalkommando-distrikt.
Kresten *de* Berg.

En ganske tynd

Digterpassiar.

Hostrup: Jeg föler mig som »*en glad Gut*« i Aften: Berg har rost mig ved Venstres »*Arne*«.

Björnson: Lad mig være »*den Tredie*« i dette Venstre-Samlag thi ogsaa mig har han rost; dog lad ingen »*Familietvist*« komme imellem os, fordi jeg belærer Dig, min gamle Mester, — det bliver en ny Udgave af »*Mester og Lærling*«.

Hostrup: Ja, — og det bliver »*en Fallit*« for Höjre, at vi ogsaa svigter dem, — Drachmann har jo allerede sluttet sig til» *Redaktören*« af Morgenbladet.

Björnson: Ja, og Ploug og Richardt er kun lidt »*Soldaterlöjer*« paa Höjres Felttog, et »*Eventyr paa Fodrejsen*«, om jeg saa maa sige.

Hostrup: Men nu gjör de naturligvis Nar af vores Forening med Venstre som af »*de Nygifte*«.

Björnson: Ja, jeg skal dog bede Orla-Lehmann-Hansen om at levere »*Gjenboerne*« et ordenligt Slag som et »*Tordenvejr*« »*en Nat imellem Fjeldene*« — i Folkevennen — brillant Fyr den Hansen.

Hostrup: Jamen, hvad siger Du da om »*Faderen*« ?

Björnson: Jeg siger med Zahle, at nu er han der, hvor intet Bedrag findes, hvor han er fri for alle »*Intrigerne*«, — men det vil nok blive som »*en Spurv i Tranedans*» naar denne geniale Skomager kommer op i det kjedelige Himmerige.

Hostrup: For Resten gjör alt det politiske Kjævl mig ondt for »*Kongen*« — som han er bleven medtagen!

Björnson: Ja, men det kan han da kun takke Höjres »*Dröm og Daad*« for.

Hostrup: Har Du for Resten sét, at Pastor Bojsen har nævnet mig som Danmarks for Tiden störste Digter — det er den Slags Indfald, man faar »*mellem Slagene*«.

Björnson: Mellem Valgene mener Du?

Hostrup: Ja vel, men jeg siger med »*Horsens Folkeblad*« om hele Situationen: »Hvem véd, hvad det er godt for«.

Paa Limpinden.

Frede Bojsen synger:

Jeg er en Fuglefænger! Hej!
Det er en prægtig Næringsvej!
Jeg flöjter for de Fugle smaa,
Og Flöjtens Klang de kan forstaa.

— De flagre ned fra Træets Kvist
Og smutte i mit Bur til sidst.
:|: La la la la la! :|:
Og efter vore Noder maa
De siden deres Triller slaa.
:|: Eja, ja, ja, ja! :|:

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri. Ny Adelgade 3 Kjøbenhavn.

„Dejlige Öresund."

— Gud, Therese, hvor her er himmelsk herude i Taarbæk! Det er kun kjedeligt med den Tang, der lugter, saa man er nær ved at faa Ondt deraf.

— Ja, det er vores *Noli me tangere!*

— Aa, lad være Axel! Og saa skulde Du blot se. Josefine, hvor al Ting baade Sölvtöj og Messingtöj löber an herude.

— Ja endogsaa Dampskibene löbe an herude.

Kjøge Bugt.

Der stævned' en vældig Flaade fra Öst,
Halvhundrede Drager i Flok.
Den agted' at vove mod Dansken en Dyst,
Mod Nyboders faste Stok.
De tænkte, de kunde paa Sejren lide,
For den maa dog være paa Flertallets Side.

Men ud imod Fjenden styrede kjækt,
Den ædelig Herre Niels Juel.
Han »*Talmajestæten*« ej viste Respekt
Og kröb ikke for den i Skjul:
Til dristigt Angreb lod han befale,
Lod Tallene ej, men sit Heltemod tale.

Debatten förtes med Fynd og Klem:
Kanonerne brugte Mund;
Saa gyldige Grunde förte de frem,
At Fjenden endog löb paa Grund.
Hans Flertalsbeviser til sidst blev blandet
Imellem Luften og Ilden og Vandet.

Ja, ganske forunderligt var det, man saa
Derude paa Kjöge Bugt:
De mange blev overstemt af de faa
Og maatte sig give paa Flugt.
En Dagsorden, ikke man trode mulig,
Gik igjennem med Glans hin förste Juli.

Hin Midsommersfest paa den aabne Sö,
Vi fejred' den Sejrsdag,
»Der haver den Skjæbne, den aldrig skal dö«,
Saa længe vi ejer et Flag,
Saa længe de frie Havbölger laane
Himmelens Glans af Sol og af Maane.

Staa fast, o Danmark, paa Farens Dag,
Og spörg ej om Tal eller Flok.
Har du Mod i dit Bryst og Tro paa din Sag,
Er Sejren dig sikker nok:
Den fölger med Fylking eller med Snekke
Ej altid de mange, men altid de kjække.

En Venstre-Sjæl efter Döden.

3die Akt.

(Fortsat).

Sjælen.
Men sig mig, for nu at tale om andet.
I har vel Teatre her i Landet?

Mefistofeles.
Ja det kan du tro! Den sceniske Kunst
Man dyrker ikke herinde omsonst.
Man udstyrer Stykkerne paa det bedste
Med Kameler og Danserinder og Heste,
Elefanter og Strudse, Næshorn og Giraffer,
Hvad Publikum megen Fornöjelse skaffer.
Aktörerne derimod ere som saa,
Men mange vi har, og det böder derpaa.
Du véd jo, at mange Bække smaa
Til sidst udgjör en anselig Aa.

Sjælen.
I Sandhed! det er mig en Glæde at höre det.
Jeg véd, at det Mængden er, som skal gjöre det.
Men gives her slet ingen Skuespil?

Mefistofeles.
Forstaar sig! lige saa tidt som du vil.
Et Kunstens Tempel vi har (men anmærk,
Det gjör ogsaa Nytte som Stadens Vandværk).
I Aften gives for förste Gang
»*Redaktören*« og »*Kongen*« —

Sjælen.
Hvordan! dem begge?

Mefistofeles.
Ja, Nydelsen bliver sagtens lidt lang;
Men siden efter kan man sig lægge
Med desto bedre Samvittighed.
Sjælen.
Jeg glædes meget ved den Besked;
Og navnlig i höjeste Grad det mig fryder
At *Björnson* bliver heroppe erkjendt,
Og at hans Værker den Ære nyder,
Som de har for længe siden fortjent.
Mefistofeles.
Hvorfor skulde her vi ikke ham hædre?
Blandt Digtere ejer vi knap en bedre,
Snar blæser han Venstre et Stykke paa Lur
Ifölge sin ægte germanske Natur;
Snart er han Banebryder for lutter
Kraft-folke-nordiske glade Gutter.
— »*Kongen*« især er et mærkeligt Stykke:
Det vil gjöre her oppe en stormende Lykke,
Man arbejder alt det bedste, man kan,
Paa en Adresse at bringe i Stand
Med en dybtfölt Tak til den store Mand,
Der med Mesterværker saa ypperlige
Vort Vandhus her oppe har vidst at berige.
Samt et levende Önske, at snart vi maa
Den herlige Skjald til vor Medborger faa.
Sjælen.
Det er jo herligt, at man her inde
Kan saa megen folkelig Dannelse finde.
Men sig mig, er her nu ogsaa et Sted,
Hvor jeg kan sætte min Sön i Skole?
Mefistofeles.
Det har vi; derpaa kan trygt du stole!
Folkehöjskoler velsignes vi med,
I hvilke Eleverne grundig belæres
I Fag, som aller helst maa undværes.
Og netop i det, som er bestemt
Til siden efter at vorde glemt.
Og til Skolerne udbetales her aarlige
Tilskud, dog ene til dem, der er daarlige.
Sjælen.
Men hvorledes er nu den politiske Stilling?
I har vel en Grundlov og Skattebevilling?
Mefistofeles.
Ja en Grundlov har vi, det kan du tro!
Den er lige saa god som hele to.
Affattet den er med saa fin en Klögt,
At man har forgjæves om Meningen sögt.
Derfor maa hele Stadens Befolkning
Af Klemmen hjælpe sig med Fortolkning.
Sjælen.
Det er jo herligt! Jeg tænker ikke.
At her man skal mig i Fortolkningskunst stikke.
Mefistofeles.
I vor Forfatnings Paragraf fem
Staar der nu rigtig nok lige frem,
At de Herrer, der Taburetter beklæde,
Skulle paa Livstid der have Sæde.
Men det indser enhver, som er kommen her hid,
At hos os kan der slet ikke tales om Tid
Og altsaa om Livstid saa meget mindre;
Derfor er der intet, som kan forhindre,
At skal Paragrafen da ikke forstaas
Som noget værre end Degnevaas,
Maa Meningen absolut være den,
At Valgene ikke paa Livstid gjælder,
At de valgte hyppig gaa af igjen,
Og at nye vælges jo för, jo heller.
Derfor er hos os det en afgjort Sag:
At man vælger sig ny Ministre hver Dag.
Sjælen.
Men efter hvilket Princip besætter
Man her de ledige Taburetter?
Mefistofeles.
Efter et, som er ganske ligefrem:
Da Frihed og Lighed her har sit Hjem,
Kan ingen Borger agtes for slet
Til at beklæde en Taburet;
Porteföljerne derfor paa Omgang gaar,
Og efter sin Tur enhver dem faar.
Snart hædres med Excellenses Rang
En fuldblods socialistisk Taler,
Snart Riddere, der sig anbefaler
Med Æselsören og Rævehaler,
Og snart en simpel Orangu-Tang.
Sjælen.
Men de, der gaar af?
Mefistofeles.
Dem anbringer man
I Tillidsposter, hvor bedst de passer,
For Exempel i Brandassurancekasser;
Sköndt her er man sikret nok imod Brand.
— Ved slige Kasser man sætter i Stand
Saa mangen af Samfundet velfortjent Borger
Til at leve foruden Næringssorger,
Og hvad der især er gavnligt: man sporer
Aldrig det mindste til Revisorer.
Sjælen.
Her bliver mig altsaa Lejlighed givet
Til opfyldt mit kjæreste Önske at faa:
En Taburet til at hvile mig paa!
— den blev mig desværre nægtet i Livet.
Mefistofeles.
Ja der kan du se, hvordan det kan gaa!
— Og vær nu glad, at her ind du fandt,
At den gamle Lærdom ikke er Tant,
Som har sagt, at paa alt, hvad du hist forlod,
De mange Skuffelser, Plager og Savn,
Skal efter Döden der raades Bod
I en mere rolig og sorgfri Havn.

Sjælen.
Men en Ting endnu maa jeg spörge om:
Hvad kaldes det Land, hvortil jeg kom?
Mefistofeles.
Det skal jeg sige min gode Mand:
Helvede kalder man dette Land.
Sjælen.
Men Gud bevares! hvordan gaar det til?
I Helved' jeg slet ikke være vil.
Jeg altid har været en skikkelig Mand,
Agtet som Borger i mit Land,
Og det er jo alt for nöje bekjendt,
At i Helvede bliver man stegt og brændt.
Mefistofeles.
Det er Kjællingesnak, som intet betyder.
Vel sandt, at her findes adskillige Gryder
Med Svovlsyre i, som altid syder
Og venter paa en eller anden Snyder,
Og for Mordere, Tyve og andre Skjælmer
Her brænder en Ild, som aldrig helmer;
Med Flertallet her er dog de honette,
Og de behandles honet med Rette.
De faa det omtrent paa den samme Maade
Som i Verden, hvorfra de herhid ere naaede.
Og Grunden er ganske simpel, fordi
Et Helved dernede de levede i.

(Sluttes.)

* * *

»Lögn maa dog være en Videnskab,« sagde en sölle Djævel, han havde gaaet et Halvaar paa *Viby* Folkehöjskole.

* * *

»*Noli me tangere*,« sagde Kultusministeren, han læste *Morgenbladet* for i Onsdags.

* * *

Hjemmet er dog aller bedst,

– naar Konen ligger paa Landet.

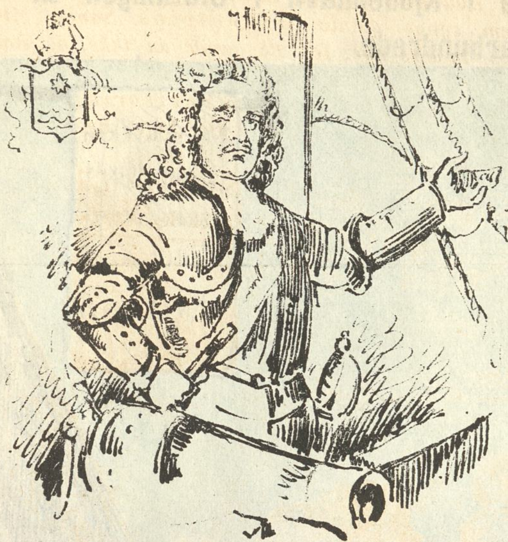
Oplysende Bidrag
til Skildring af Sæder og Skikke i Kjöbenhavn i Slutningen af det 19de Aarhundrede.

-- Der skulde bo en Brændehandler Jensen her i Gaden. Kan De ikke sige mig omtrent, hvor paa Lav det er?

— Jo det er da nemt nok! Ser De, det er det eneste Hus, hvor der ikke er nogen Lotteri-Kollektion i.

Rimbrev fra Niels Juel.

Jeg takker Dig, du danske Folk, for alle disse Fêter,
Hvormed jeg hædret blev fornys af Poul — men ikke Peter,
Jeg mener Peter Tordenskjold, som Ehlers ikke kjendte
Til Løven, men paa Pladsen stod, saasnart man Bud ham sendte.
Men er maaske en anden Stahl fra Magistratens Gaarde
Vor Tordenskjold paa Klingen gaaet, alt med sin sløve Kaarde?
Mon han, der med sin stærke Haand selv Havets Magt har kuet,
Han, som fik Bugt med Fjord og Hav og Landet med har truet,
Som gjorde Dynekilen selv i Hast til selve Tordenkilen,
Hvormed han Fjendens Pande slog med Lynets Hast og Ilen, —
Har han ej kunnet magte ret en Magistrat, hvis Vælde
Er mere flad end Sverigs Land og Vor mod Norges Fjelde?
Dog nok herom; hans Savn var stort, men man skal ikke spøge
Med Flokken, som sig samled trindt fra Kjøbenhavn til Kjøge.
Og Vaabenbrødre mødte med, som bar den ny Medaille,
Der minded om de svundne Aar og mangen skarp Bataille.
Ja, det var smukt, som Alt var gjort mig til den største Hæder,
Dog Sorger følge overalt, selv med de bedste Glæder.
Hvad gavner det, man hædrer mig, og hvad kan det vel nytte,
Man rejser mig en Statue, om nok saa stolt en Støtte,
Naar som et andet Monument, paa Gravens Tue stillet,
Den skal paa Danmarks Hædersgrav kun staa som Dødens Billed;
Thi negter man vort Land det Værn, som kranse skal dets Strande,
Som væbne skal det faste Land og fylde Havets Vande,
Har man kun Raad til Gildelag med store Ord, der prale,
Hvor Tramp har Lov at gøgle frit og Harpen slaas af Zahle,
Hvor slige Folk som Tang kan frækt med Studepidsken svinge,
Og hvor en Holstein-Ledre gaar og leger med sin Klinge,
Mens Berg kan spille Konge, og en Mand, hvis Navn er Bojsen,
Har Lov at tale Dansk som En, der fødtes udi Preussen, —
Da skal det ikke nytte stort, man rejser Danmarks Helte
Et Mindesmærke, mens man selv kun kaster Sværd fra Belte.
Derfor jeg siger: brug jer Mønt ej til mit simple Billed,
Som én Gang om Deceunier vel først op bliver stillet.
Nej støb Kanoner, Skibe byg for hver en Mønt, I ejer,
Og naar I da en Gang som før har vundet Jer en Sejer,
Da har I skabt det Billed, som mest ligner mig og mine,
Et Billed foran hvilket man med Ærefrygt kan trine.
Men bliver I som forhen ved, med Rædsel vist det ender,
Om ikke Holger Danske sig i Søvne snarlig vender,
Om ikke han, der sidder fast i Kronborgs dybe Kælder
Og til det gamle Stenbord sig med stille Tanker hælder,
Om ikke han sig rejser brat og slaar et Slag, hvis Torden
Kan vække op den gamle Aand, der slumred ind i Norden.
Dog vent ej sligt, men skynd jer blot, ja skynd jer paa Minuttet,
Slaa selv et Slag som Børn af os, der tidt har lugtet Krudtet
Hermed befalet, og til Slut jeg gi'r jer Gud i Vold, men
For Resten, hvis I Noget vil, vi træffes vel ved Holmen.

Mellem Saisonerne.

Teater-Feuilleton.

Familien Danicheff aftalte *Nytaarsnat 1877* at reise *Jorden rundt i 80 Dage*, og skjöndt Papa holdt en af *Hr. Fiks Gardinprædikener* og ikke vilde bekoste en saadan Tur, blev den dog bestemt, da *den skjönne Helene* rentud erklærede, at hvis ikke, löb hun bort med *en Huslærer*. *Gudfa'er Lardemois* havde desuden betænkt hende i *Testamentet* og heller ligge med den Elskede *paa Havsens Bund* end længere ærgre sig over, at *en Familie paa Moden* gjorde Alt for at faa *Hr. Volmer i Sorö* til at gifte sig med *Gabrielle*. »*Naar man har Fanden til Morbroder,*« tænkte Sönnen, der hed *Jokum* og var berömt for sine *Plader*, »kan man en Gang forsöge *et Giftermaal paa Pröve*; jeg frier til *Enken Grapin!* rigtignok synes jeg bedre om *Fru Caverlet*, men den förste er dog *Gaasen med de gyldne Æg*; vi holde Bryllup og gjör Turen med.« *Cousine Lotte*, der foruden sine nye Kjoler ejede *3 par Sko*, vilde ogsaa gjerne uden Lands, især da hun vidste, at *Ferréol*, der var en svær *Don Juan*, skulde til *Blomsterfesten i Genzano*; hun havde slet intet imod at blive *en Brud ved Erobring*. *Sören Petersen* og *Peter Sörensen*, begge Fættere af Familien blev opfordrede til at deltage, der sidste skulde ganske vist have været til *Fjeldstuen*, men da han elskede *Christiane*, indsaa han, at *Ægteskabspolitik* her vilde være paa sin rette Plads. Begge var de flotte *gamle Ungkarle*, Sören Petersen var tillige *Student og Komediant*, havde blandt andet optraadt i *Svend Dyrings Hus* og skulde ifölge *et Folkesagn* en Gang blive forelsket i *en Skuespillerinde*.

Samme Aften besluttedes *Hr. Perrichons Rejse*. Denne var en Onkel til Fru Danicheff; *de to Forældrelöse*, som han havde optaget *fra Gaden*, hvor de förte et sandt *Zigeunerliv*, skulde ledsage ham. Hans eneste Sön eller, som han plejede at sige: »*min egen Dreng*«, vilde derimod ikke med; han var forelsket i *en Kvinde af Folket*, der hed *Capriciosa*, og tænkte: *naar Katten er ude*, gaar jeg til *Familien i Nyboder* og faar mig der en grundig *Opvækkelse*. *Oberstens Dötre*, der boede paa förste Sal og havde faaet Nys

Udnævnelse. Efter sikkert Forlydende i *Morgenbladet* af forskjellige Datoer er fhv. Sekretær i Frihandelsforeningen Cobden Cassagnac bleven udnævnt til Provisorenskriver i Fischers Præste-Gjæld.

Fashionable. Restavrationen paa Klampenborg Badeanstalt vil, efter hvad der forlyder ved Kirsten Pils Kilde, til næste Saison blive forpagtet af Restavratör Simon.

Til

Folke-Tings-For-Manden!

Friheds-Sag er Folke-Sag og Folke-Sag er Hjerte-Sag. Derfor bör der ikke i Folke-Tings-Salen höres Klokke-Klang, men Hjerteslag, og det Enigheds-Hjerte-Slag, der forener Höjre-Hjerter og Venstre-Hjerter i et Fælles-Sam-Hjerte-Slag, det toner i Kæmpe-Vise-Folke-Sangen, der klinger som Hejmdals Hane-Gal gennem Död-Bider-Dværge-Taagen og vækker Aserne, som sove, og den gamle Holger-Danske.

Da jeg var Seminarist paa Tangs Fri-Seminarium, da var vi der mange unge Spytte-Gjöge og Grine-Bidere, og naar Tang talte om de gamle Kæmper og Guder og om Stærk-Odder og de andre Oddere, saa hviskede og tiskede vi under Tiden indbyrdes om Lars Mathiesen og Tyroler-Ferdinand. Men saa lod Tang os bare synge en af gamle Grundtvigs Kæmpe-Sange, og mens vi sang den, og Tang sang for, saa hörte Grine-Bideriet op, og saa var Timen ude og det var Alt sammen yndigt.

Se nu mener jeg, at saadan skulde De gjöre i Folke-Tinget, naar Höjres Grine-Bidere og Död-Bidere gjöre Kvalm, saa skal De lade dem synge gamle Grundtvigs Sange eller Hostrups nye, for de gamle du ikke, og somme Tider maaske ogsaa Zahles, og saa kan Tang synge for, saa tier Provisorialisterne bom stille, og saa kan De tage Knevelen af Klokken.

Thorkel Styrbjørn Lille-Balle
Fri-Skole-Lærer.

Rebus.

Den sidste Rebus er rigtig löst som: »En Brandpolitiker« af »*Mester Gert*«, »Elhu Burrit« af »*Lille Frede*«, »Edler Bürger« af »*Ein Schulvorsteher*«, En Bistrupper« af »*Lille Lasse i Skjortenlroldsgade*«, »Esaus Broder« af »*En Martyr i det nittende Aarhundrede*«, »Et Brystmedlevendesdannevirkei« af »*Chresten Kæidernæse*«, »En Trykfejl i Stedet for Æ. Bæ.« af »*En Sætter ved Bladet*«, »Ein Bärenbacker« af »*Lars Sölledegn*«, »Edouard bavard« af »*Georg Sandsiger*«, En Bortebleven« af »*Jacob, wo bist Du?*« o. s. v.

om Rejsen, anmodede nu Hr Perrichon om at maatte deltage, de vilde gjerne se ***Pariserliv***, og ***Rejsen fra Siberien til Moskov*** skulde jo være magelös. ***Det gode Sindelag***, der besjælede nysnævnte Herre, fornægtede sig ikke, og deres Anmodning blev höfligst tilstaaet.

Det var saaledes et talrigt Selskab, der ***store Bededagsaften*** var samlet i ***Dalby Præstegaard*** for at sige Farvel til ***Adolph og Henriette*** samt deres lille ***Valdemar***, som han endnu stadig kaldtes. skjöndt han ***for ti Aar siden*** gav Partiet som ***Damernes Ridder*** og ved ***et Kys*** berörte ***den svage Side*** hos en Ægtemand, som fra den Dag betragtede sin Hustru som en ***Synderinde***, skjöndt hun undskyldte sig med, at det var ***en Nutidsfejl*** og at ***Ungdom og Galskab*** jo stadig fulgtes ad. ***Den sidste Nat***, för han maatte flygte, spillede han ***Trylleflöjten*** paa ***Berthas Klaver***, og da Manden, om hvem man ikke vidste, om han var ***ude eller hjemme***, rasende traadte ind i Værelset, rejste han sig som en ***Verdens Herkules*** og svor: »***enten elskes eller dö.***« Ægtemanden der lignede en ***Spurv i Tranedans*** og her virkelig ogsaa var overflödig som ***den Tredie***, bandte, at om han end saa var ***Fandens Overmand***, skulde han dog vise ham, at ***en Herre i sorte Klæder*** ikke ustraffet skulde drive Spot med Ægteskabets Hellighed: ***Tre for En*** vilde han holde paa, at den gamle Sandhed: ***Herren ser dine Veje***, her vilde bekræfte sig, og Fruen sank med et: »det havde ***Salig Ferdinand*** aldrig gjort«, om i Sofaen indseende, at hun her stod foran ***A-ing-fo-hi*** eller ***det Ubekjendte***. ***Mellem Slagene***, som nu regnede ned, da Dueller jo er gaaet af Mode, forsvandt Valdemar og er senere bleven skrupdydig, saa at Ingen mere kan sige: »***Han gaar paa Kommers***«, og driver nu i Præstegaarden.

Efter en fortrinlig Aftensmad med baade ***Rugbröd og Hvedebröd*** traf Selskabet Aftale om, at hvis de skulde blive skilte ad i Udlandet, skulde de under Overskriften ***Ba-ta-clan*** avertere, at ***Slægtningene*** vare her og der at træffe. Med hjertelig Afsked begav de dem paa Rejsen over ***Arkona***, og vi skulle ikke undlade ved deres Hjemkomst at meddele et Udtog af deres Dagbog.

Alfa.

Les Ocariens Danois. Vore egne Ler-Göglere.

Paa Instrumenterne strax man ser,
At Kunstnerne selv ere skabte af Ler,
Men fölgende deres Kunstnernatur,
Trompeter de lystig i Mol og i Dur
Og frembringer uden en eneste Node
Alle Slags Toner — kun ikke den gode.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykker, Ny Adelgade 3, Kjøbenhavn.

Meget krænkende.

— Men hvorfor har Du nu sagt op Stine?
— Det skal jeg saamænd sige Herren: — jeg faar ikke Flöde paa Jordbærrene!
— Jamen Herregud! Jeg selv og Börnene spiser jo ogsaa kun Mælk paa.
— Ja, men Fruen faar Flöde.

Kjøbenhavn under Provisoriet.

Sommeren glider saa langsomt hen,
Og de folkelige Folketingsmænd
Paa Landet omkring sig fordeler.
Men Kjöbenhavnerne trøste sig mens
Med Kleberg, Salamonsky og Renz,
Der har man dog ogsaa Kameler.

Der finder man Heste, som rose sig kan
Af mindst en Snes Venstremænds Forstand,
Samt snablede Elefanter.

Paa den Maner man alligevel
Faar slaaet sin Tid saa smaat ihjel,
Og i Tilgift sine Kontanter.

For Musernes Tempel paa Hallandsaas
Har Ferien hængt sin Hængelaas,
Der er øde og tomt derovre.
Af Garnisonen en udvalgt Trop
I Overgangstiden har vovet sig op
Til et Sommerfelttog ved Dovre.

De ny Bulevarder man hist og her
Forskjønner med noget, som kaldes Træer,
Dog uden Blade og Grene.
Men om Skyggesider just her man ej ser,
Har Byggeloven nok desto fler,
Det er her somme, der mene.

Den har et Baghold for mange lagt.
Tag kjære Læser, dig vel i Agt;
Du véd ej, om selv du bor i'et:
Hvad vil du sige, i Fald du en Dag
Dig finder saa flad mellem Kjælder og Tag
Som et Offer for Provisoriet?

En Venstre-Sjæl efter Döden.

3die Akt.

(Sluttet).

Sjælen.
Var jeg da i Helved?
Mefistofeles.
Ja saaledes maa
Man ubetinget et Liv forstaa
Af lutter begyndte Vandalismer
Mod alt, hvad der hædrer og pryder en Stat,
Men stadig med samme Resultat:
En Række af fuldbragte Tantalismer!
— Naar Tro og Love og Sandhed og Ret
Af eder behandles vitterlig slet,
Og desuagtet I opnaar ej andet
End Dag efter Dag at gaa i Vandet.
Da har I et Helvede færdigt komplet.
Vær derfor bare i godt Humör
Og glæd dig over, at du her inde
Efter al din Vandgang et Sted kan finde,
Hvor du kan blive tilstrækkelig tör.
Lad nu din Bekymring være forbi!
Sjælen
Nu vel; jeg vil se at finde mig deri.
Mefistofeles.
Det kan jeg lide. Og nu, da du véd,
At Helved sig strækker paa Jorden ned,
Saa lad os aflægge der en Visit.
— Befordring derned har du ganske frit.
Det kunde maaske dig more at se
En Meningsfælle i samme Ve
Som den, du for nylig overstod!
Sjælen.
Jo, mange Tak, vil De være saa god!
Den Morskab har jeg slet intet imod.

4de Akt.

Politikeren.
Hvem banker paa Dören? Kom ind!
Döden.
God Dag.
Politikeren.
Hvem er De? hvad vil De? hvad er til Behag?
Ih Fy for Allandsens Landeplager;
Jeg aldrig har set en Fyr saa mager!
Han er sagtens Lærer eller Embedsmand.
Er der noget, hvormed jeg ham tjene kan?
Döden.
Jeg er Döden og kommer just for dig at hente.
Politikeren.
Saa beklager jeg dig, thi du kommer til at vente.
Jeg skal just i Dag til et Folkemöde
Og skjælde Ministrene Huden fuld.
Og hvor kan jeg det, i Fald nu jeg döde?
Döden.
Det faar ikke at hjælpe, min gode Mand!
Du er som andre kun skabt af Muld,
Og derfor gjör dig nu hurtig i Stand!
Politikeren.
Ih nu! Jeg har ikke saa meget derimod!
— Jeg haaber, at *Krabbe* vil være saa god
Med en Tale i Tinget at hædre mit Minde.
Og at Socialdemokraters Kor
Med röde Faner og sorte Flor
Vil sammen med Gaardmænd mig fölge til Jord.
— Og vil, förend ret mange Aar forsvinde,
Det store Vælgerfolk sig forlyste
Med at opstille et Sted min Buste,
For Exempel ovenpaa Frihedstötten,
Har jeg ikke det mindste imod min Flytten.
Men sig mig en Gang, min ærede Ven,
Hvor mener du nu, at jeg kommer hen?
Döden.
Ja, hvorhen du kommer, om du skal bo
I Helved eller i Himmerige,
Derom kan jeg ikke ret meget sige.
Det kommer jo meget an paa din Tro

Politikeren.
Min Tro er af meget forskjellig Art,
Snart paa *Grundtvig* jeg trode, paa *Brandes* snart.
Men derfor vil Fanden mig ikke spise:
Thi jeg har lært af min Samtids vise,
At enhver ved sin Tro kan salig blive,
— Jeg sér ingen Grund til fortabt at give.

Döden.
Maaske! — Ifald din Adfærd var god,
Kan du gjerne være ved frejdigt Mod.
Politikeren.
Men det er just Knuden! Jeg véd ikke ret,
Om min Adfærd kan kaldes god eller slet;
Thi mangen Dumhed begik jeg desværre
Og meget, som langtfra kan kaldes godt:
Dog derfor vil neppe St. Peder spærre
Adgangen for mig til Himmelens Slot;
Thi *Holstein*, min Ven har bevist mig klart,
At naar ikkun den Hensigt, jeg har for Öje,
Er god, saa behöver man aabenbart
Med Midlerne ikke at tage det nöje.
Desuden er jeg jo ansvarsfri,
Det hele maa gaa paa det hele Parti.
Döden.
Du taler om dine politiske Roller;
Men herpaa kommer det vist ej an.
Kun det, som du selv for Sandhed holder,
Op- eller nedad dig före kan.
Politikeren.
Men bedste Död, hvor kan du dog tro,
At i vort Parti man har Tid eller Ro
Til selv at tænke, til selv at mene?
— Man siger, hvad Förerne har befalt,
(Hvis man lærer sin Rolle, notabene!)
Men véd ej, om det er sandt eller galt.
Döden.
Men du har dog et Maal, mod hvilket du stunder,
En Hensigt, hvorpaa dit Haab du grunder.
Politikeren.
Mit Maal er ophöjet og idealt:
For det förste, at faa mine Vexler betalt,
For det andet, hvis det kan nytte stort,
At benægte de Dumheder, jeg har gjort,
For det tredie dygtig at sparke til Adelen,
At give de Lærde til Pris for Dadelen
Og selv at sætte mig fast i Sadelen.
Döden.
Jeg er bange for, det vil ikke forslaa
Til at lade dig ind i Himmelen gaa!
Er der ikke en eneste Smule andet,
Hvori du har virket til Gavn for Landet?
Politikeren.
Jeg har Færdighed i at kabalere,
Jeg föler Evne til at regere,
Jeg finder Lydighed triviel,
Jeg tænkte: Skidt, om Ballonen revner,
Naar bare som Præsident man mig nævner
Til at raade for Landets Ve og Vel!
Döden.
Jo mere jeg hörer, jo mere du snakker,
Des mere frygter jeg, Petrus vil
Betragte dig som en daarlig Makker
Og sende dig glat ad Helvede til.
Politikeren.
Saa har det dog ej været Usandhed alt,
Hvad *Björnbak* har i sin Tid fortalt.
Saa er i alt Fald den Mening sand,
At ingen »forenet Venstremand«
Faar Ret af de privilegerede Klasser,
Naar ikke i deres Kram det passer;
At kun man paa Folkets Dom tör stole,
Men ikke paa Rigsrettens Assessorer,
Paa hvilke man altfor tydelig sporer
Den folkefjendtlige sorte Skole.
— Nu efter Döden desværre jeg sér,
At alt vil gaa paa den samme Maner,
At »folkedömte« Personer sig drister
At dömme en folkevalgt Fremtidsminister.
Er det Retfærdighed? Svar!
Döden.
Ih nu,
Ifald eders hele Slæng er som du,
Har Sagen jo nogen Rimelighed,
Og som dig er der mange, saa vidt jeg véd.
— Dog kan det maaske dig heldig gaa;
Jeg forstaar mig, som sagt, ikke meget derpaa.
— Bed dit Fadervor nu, det vil tjene dig bedst.
Politikeren.
Det kan jeg ikke, om jeg ogsaa vilde,
Det staar ikke i Venstres Manifest.
Döden.
Jeg er bange for, det vil gaa dig ilde

Femte Akt.

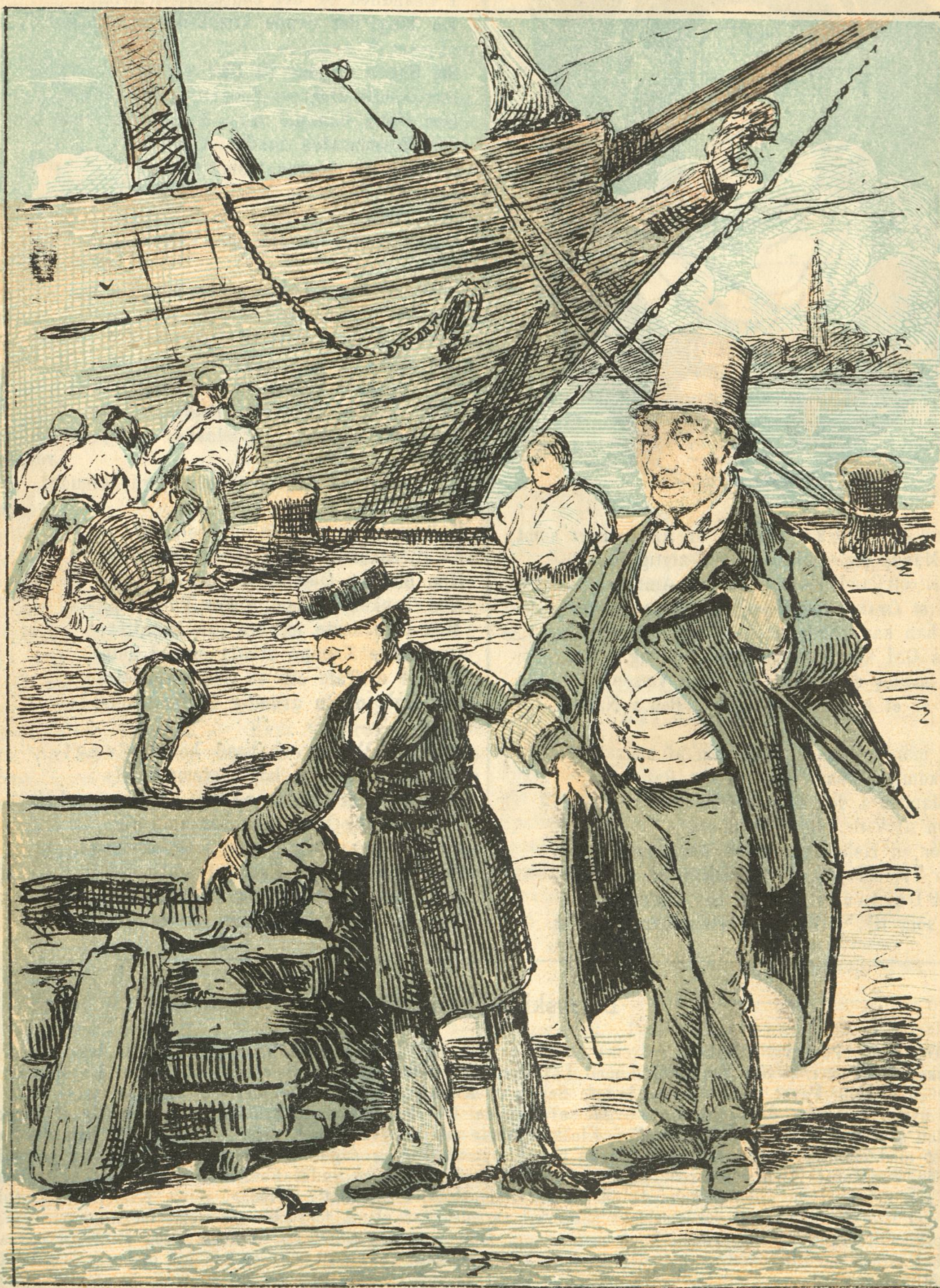
Mefistofeles.
Se saa, nu kommer vi atter tilbage,
Og paa min Befordring jeg næsten tror,
At du har ikke en Smule at klage.
— Endnu maa jeg sige Dig nogle Ord.
I Staten, du her befinder dig i,
Faar du Lys og Varme og Kost og Logis,
Samt Plads i Teatret syv Gange om Ugen,
Og andet, hvorpaa du kan være forslugen.
— Til Gjengjæld herfor man kun begjærer,
At du skal et Arbejd' gjöre paa Tur.
Sjælen.
Hvorledes? med Arbejd man os besværer!
Mefistofeles.
Aa! Möjen vil ikke blive dig sur.
— Desuden jo meget godt du ved,
At aldrig den gode Borger svigter,
Naar det gjælder at ofre sin Kraft og sin Sved
For at böde paa Samfundets Skröbelighed!
— Han har ingen Rettighed uden Pligter.
Sjælen.
Jeg giver dig fuldkommen Ret, thi jeg tror,
Det stod i *Socialdemokraten* for i Fjor,
Mefistofeles.
Det gjorde det vistnok, og det staar
Endogsaa i den for næste Aar.
Sjælen.
Nu vel, jeg er rede, lad mig da höre,
Hvad for et Arbejd jeg har at gjöre.
Er her Brandskat maaske, jeg er lutter Öre.
Mefistofeles.
Nej, Arbejdet her, som Borgeren har.
Er at fylde med Vand *Danaidernes Kar.*
Det er et Vaskerkar frygtelig stort,
Som i Verdens förste Tider blev gjort;
Men Bödkeren var nok en rigtig Hund
Thi han maged', at Karret blev uden Bund,
Nu har et klögtigt Hoved beregnet,
At ved uendelig Manges Flid
Og ved Hjælp af folkepolitisk Vid
Kan det fyldes i en uendelig Tid;
Dermed er dit hele Formaal betegnet,
Og derfor maa du og dine Lige
Som gode Borgere her i vort Rige
I Karret hælde alt, hvad I har talt,
Jeg tror, det fylder ikke saa galt.
— Rigsretsanklager og Folketingstaler.
Og Spalteföde af Venstres Journaler,
Udvalgsbetænkninger, Manifester,
Snak op ad Stolper og Vægge ned,
Endogsaa Præk af »opvakte« Præster
Kommer i Karret til Værdighed.
Vær derfor glad, lyksalige Mand,
At du ogsaa kan helde deri din Spand.
Sjælen.
Ja, det er et Værk, hvis Betydning jeg maa
Af hele mit ganske Hjerte hylde;
Jeg föler mig skabt til at arbejde paa
Saa højst mærkværdigt et Vandkar at fylde.
Jeg tænker, mit Bidrag vil godt forslaa
Blandt alle de mange Bække smaa,
Som her skal danne den store Aa.
— Jo, her vil jeg føle mig ret til Pas;
Her kom jeg da til min rette Plads.
Kor af de Efterlevende.
Ved denne Fællesspisning, hvor saa mangen
Höjtæret Ven blev omtalt ved en Skaal,
Vi glemme vil ej den, som forudgangen
Os vinker til sig fra vort fælles Maal.
Nu frydes han i Evighedens Glæde,
Han skuer ned fra Frihedslandet hist
Og skjænker os, som i hans Fodspor træde,
Den blide Tröst: vi samles nok til sidst!

Ved Aarspröven.

— Naa lille Salomon, staar Jorden nu stille?
— Neh! Hele Jorden drejer sig.
— Det er rigtigt: men hvorom?
— Hele Jorden drejer sig om en Aktie.

Bare forsigtig.

— Lad vere, siger jeg, Simon! Tag Dig for Guds Skyld i Agt for at rere ved det Jern.
— Jamen hvorfor det Fader?
— Hvorfor din dumme Dreng? Hvorfor! For det er jo det, de sjtever Granater af!

Viby-Solen.

Lars Björnbak — han er Kirkesanger samt
En Mand, der spiller ret en vigtig Rolle
I Midterjylland, mest i Aarhus Amt
Som et Orakel for Kronjyder bolde.
Thi han kan baade snakke, han kan solde,
Hans Ord kun sjeldent lyde fladt og tomt,
Han möder altid med det rene Væsen:
Han er et Mandfolk, som har Ben i Næsen.

Hvis man bedömme skal ham af hans Tale,
Saa kommer snart man til det Resultat,
At Manden i den hele danske Stat
Er en af vore yderst Radikale.
Det er en Helt, som er til Alt parat —
I sin Tid selv for »*Internationale*«,
Hvad Lucianus Kofod har forfægtet,
Men som Hr. Björnbak ivrig har benægtet.

For Höjesteret han mödte som bekjendt,
Hvor med Uvidenhed han sig forsvared';
Skjöndt en vis Fiffighed han aabenbared',
Fik Sagen han dog ikke endevendt,
Og Jyden, skjöndt polisk, sig ikke klared',
Men blev af hele Retten skyldig kjendt
I Usandhed og det endogsaa vitterlig,
En Ting, der neppe krænkede ham bitterlig'.

Se, Sagen drejede til Dels sig om
Den »sölle Degns« Kasino-Benefice,
Den Gang han did fra »Kragereden« kom
For Hovedstaden aandig at bespise
Og Kjöbenhavnerne tillige vise,
At han i Grunden ædel var og from. —
Dem, som fik Billet i dyre Domme,
Man önsked' hjertelig et »Velbekomme«!

Forleden var i Odder han paa Færde,
Den overmaade snakkelystne Fyr,
Og der docered han en Statsretslære,
Der ellers let kan blive ham lidt dyr.
Han vil ha'e Folket ud paa Eventyr —
»Med Liv og Blod skal reddes Ret og Ære!
Paa Lovens Grund jeg staar« — ja, men lidt vaklende
Og Böndernes Begreber slemt forkvaklende!

Kultusministeren har nu besluttet,
At Björnbak skal for Direktionen frem.
Han blev et Öjeblik vist lidt betuttet
Ved Tanken om det kjære Vibyhjem.
Men ikke desto mindre paa Minuttet
Den bolde Kæmpe dristig svared dem:
Her er ej Tale om en Syndsbegaaelse;
Det Hele er en grundig Misforstaaelse!

Han nöje husker ej, hvad han har sagt,
Da han som altid har »extemporeret«;
Men han har ikke tænkt — det staar ved Magt
Paa, at til Oprör han har animeret.
Det har hans Sag dog ej i Orden bragt —
Hvad om man et Exempel statuered'!
Hvad om Ministeren fik anbragt Dæmpere
Paa den Slags Folktalere »*ex tempore*«!

Dampskibs-Feuilleton.

Den unge Povl var ulykkelig; Sveden haglede ham ned ad Ansigtet og store Regndraaber trillede pladskede ned over et Stk. Smörrebröd med Lax, som han i det samme bestemte sig til at putte i Munden. Efter en alvorlig Pavse, der dog ikke bragte Sagen til Klarhed, udbröd han, idet han tog nok en »Bitter«: »Det nytter sgu ikke det mindste«, hvilke alvorsfulde Ord han henaandede halvhöit for sig selv af Frygt for den gruelige Virkelighed. Lidt efter, Klokken kunde omtrent være 3 Kvarter til 11, rejste han sig fra Bordet med mandig Bestemthed, traadte op i en Spyttebakke og sagde: »Jeg maa, jeg skal og jeg vil til Sös, Punktum!« Den höistærede Læser maa vide, at Poul var en yndet Feuilletonist til Lands, men da man paa det angivne Tidspunkt havde önsket en Dampskibsfeuilleton til Torsdag, rejste Kvalerne sig; thi Poul var ikke söstærk, Poul var slet ikke söstærk. Og det var slemt for ham og slemt for Abonnenterne, Dampskibsditoerne naturligvis; thi Poul kastede op, Poul kastede meget op til Söes. Dog Poul var ogsaa Mand, Dampskibsfeuilletonen skulde afleveres om Aftenen, han maatte til Söes og han gik ombord. Og Poul var tidlig om Bord; vant til Sösyge var han forlængst sövant, hvorfor han gik i Læ af Vinden for at gjöre sine Observationer. Efterhaanden kom et udvalgt Selskab ombord, som löste Billet til de forskjellige Stationer. Her var baade Etatsraader, Grosserere, Journalister, Kunstnere, Studenter med og uden Damer. En vid Mark for Pouls gjennemtrængende Öje, og Valget stod frit. Dog, da han nylig havde spist Frokost, men agtede at söge sin Middag ude, holdt han henimod nogle Grosserere i Haab om at forene det Nyttige med det Behagelige, og Lykken syntes ham gunstig. For en Röger paa 1ste Klasse gik Cigaren ud. Det var en lille Mand med eiendommelig jödiske Mundtrækninger, som vakte Pouls Opmærksomhed, godt klædt, flot

Den Lamme og den Blinde.

En liden Skolelærdom

fortalt til Nytte og Fornöjelse for Voxne, med en liden, forhen utrykt Slutning paa Historien.

Det var en smuk Foraarsdag, da en stakkels blind Vandringsmand stolprede frem ad en alfar Vej. Da hörte han en jamrende Stemme, som anraabte hans Medlidenhed.

»Hvem er Du«? spurgte Vandringsmanden.

»Ak — jeg er det stakkels ulykkelige Venstre, som Röveren Estrup og hans Ordensbanditter have mishandlet paa det grusomste. De have lammet min Bevillingsret paa en skammelig Maade, pryglet mig med et Provisorium og ladet mig ligge ganske hjælpelös. Og saa ere mange hundrede fede Tillidsadresser gaaede hjertelöse forbi mig uden at skjænke mig et Blik. Men hvem er Du?«

»Ak!« svarede Vandringsmanden, »jeg er den ulykkelige Socialisme! Jeg gik i flere Aar saa inderlig villig i Töjet for Pio og Geleff, som malede det dejligste Guld og de grönneste Skove for mine Öjne. Men en smuk Dag kastede disse 2 Gavtyve mig en skarp Pris paa 30,000 Kroner i Öjnene, saa jeg blev blind, og lod mig skjötte mig selv, og nu gaar jeg omkring for Lud og koldt Vand.«

»Hör!« sagde den Lamme skal vi To slaa vore Pjalter sammen? — Naar vi forene os, kan Du faa dit Guld og dine Skove og jeg kan faa Hævn over Estrupperne. Du har saadan en dejlig bred Ryg og saadanne propre Næver. Jeg kan derimod se godt og jeg skal vise Vej!«

»Lad gaa!« sa'e den Blinde, »kom Du op paa min Ryg og vis Vejen — saa skal jeg nok sla til!« Og det skete:

Den Blinde gaar, den Halte sér,
Mens Begge lunt i Skægget lér'.

Og de gik i nogen Tid sammen paa den Maade og finge adskilligt Guld og noget grön Skov, men da de havde naaet Maalet og skulde dele Gevinsten, bleve de meget uenige, kom i Haarene paa hinanden og Enden paa Historien blev, at den Blinde slog den Lamme helt ihjel og rendte med det Hele i Stumper og Stykker.

Oplösning paa sidste Rebus:

»Nero brænder Rom af.«

»*Man er hædt, som man er klædt*«, tænkte Brandes, han pyntede sig med Heines aflagte Aandrigheder.

* * *

»*De ere sure*«, sagde Tang, han renoncerede paa Tilskuddet til sin Höjskole.

* * *

Interessentskab.

At Undertegnede har optaget de rigtige, ægte »*Björnbakkere*« i vort Firma, og at disses Underskrift fremtidig skulle være lige saa gyldige som vor egen, bekjendtgjöres herved.

Münchhausen & Co.

Til Efterretning.

Ledende Artikler, der kun angaa slige Sager som f. Ex. »*Vort Forsvar*«, maa »af Mangel paa Plads« henlægges i længere Tid, da vore Spalter i Fölge Bladets hele Natur og Tendens egenlig kun bör fyldes med: Selv- og andre Mord, Ulykkestilfælde, Barnefödsler i Dölgsmaal, Personalia, Forlovelser, Dödsfald, Berigtigelser, Lotteri-, Berider- og Restavrationsanmeldelser osv. osv. osv. ærb.

Dagstelegrafen.

Væsen, med en Holdning, der gav Haab om en 5—6 Retter Mad. Poul afstryger i en Fart en lugtefri og Bekjendtskabet var indledet. Poul var altid paa sine Udflugter forsynet med, hvad han kaldte Feuilleton-Rekvisiter, hvortil han regnede et Par Morgen-Aviser, Synaal og Traad, Tand- og Fyrstikker, et Bind Eventyr og en Mund-Harmonika for Börnene, som han trat paa. Vejret var stille endnu, der var ikke mere Vind end den, Poul gjorde, sjæleglad over, at Sösygen ikke viste sig. Ved en lille Yttring om journalistisk Virksomhed, med et velrettet Spark til Mac Adam, som, det være sagt til Pouls Undskyldning, Grossereren lagde ham i Munden, spörger denne, som allerede paa flere Maader havde vist Poul Opmærksomhed og budet ham en ægte Havanneser, hvor meget en Feuilleton af sædvanlig Störrelse indbragte *Böegh* eller den vandrige *Delta*, som ved sin langt lettere franske Maner mést behagede ham. Ved denne fine Maade at ytre sig paa blev Povl rört, men ved Tanken om den usle Lön, han havde for sit Slid, blev han ogsaa vemodig. Af Naturen aabenhjertet og tillidsfuld dampede han gruelig af den stærke Cigar, som upaatvivlelig Grossereren havde givet ham med et ondt Instinkt for Virknirgerne. Og det var ikke smukt af Grossereren, — især nu, da der kom nogen Bevægelse i Vandet, som havde de sörgeligste Fölger for Poul. Poul blegnede og dampede, og det skulde han ikke have gjort, han dampede atter og blegnede stærkere, og Fölgerne bleve skrækkelige. Saa stærkt betoges han nu af Sösygen, at han lænede sit betyngede Hoved mod Rælingen, da man naaede Skovshoved. Baaden lagde til. En lystig Student, som rimeligvis kjendte Poul, og som oppe fra Overdækket havde iagttaget ham og Grossereren, raabte höjt »Heller-op!« Poul, som selv i dette kritiske Öieblik ikke kunde dölge sin humoristiske Natur, raabte igjen »Heller-ned« — og den skikkelige Captain forbarmede sig over ham og lod ham slæbe ned i Baaden. I Land blev Poul atter Poul — men om Dampskibs-Feuilletonen nogensinde bliver færdig er tvivlsomt. —

Beta.

Den sidste Nyhed
i Kre. Bergs Menageri.

Der kan man se, hvad Dressuren formaar!
— Selv over Naturen Optugtelsen gaar!
At Skabninger af saa forskjellig Natur
Kunne forliges i samme Bur,

Sove sammen og spise og drikke,
Det spörges kun ellers i Eventyrene!
— Men hvad mægter Menneskeaanden ikke,
Naar det gjælder at herske over Dyrene?

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Ny Adelgade Kjøbenhavn.

Et beskedent Önske.

— Kommer Storken saa i Dag til Moder, hvad Tante?

— Ja, jeg tror det næsten. Men hvad skal han nu helst bringe Dig? En lille Söster eller en lille Broder?

— Ja, hvis det er Moder lige meget, saa vilde jeg rigtignok helst have en lille Hest.

Endelig!

Skjult af skæbnesvangert Mörke
Stod fra Dag til Dag det rigtige
Korps af Grundlovsværne-Pligtige,
— Ingen aned' Hærens Styrke.

Store Ting der var i Vente.
— Ingen uden de forsorne
Folkelige Sammensvorne
Vej og Sti og Slagplan kjendte.

— »Kommer som en tallös Hær den
Under Marseillaisens Toner?
Gjör maaske den i Kanoner?
Eller gjör den kun i Sværten?

Kalder Venstre-Bane-Bryderne
Vælger-Folket frem til Fejde?
Skal fra Frelsers Taarn man spejde
Snart ud efter Vester-Jyderne?«

Slige Sfinxer allevegne,
Hvor en Oedipus man savned',
Dukket op, af Mörke favnet
Og af mystisk Vaas af Degne.

Endelig man löfted' Dækket
For de skæbnesvangre Planer,
Som Partiets Veteraner
Havde hemmelig udklækket:

— »Hörer! vore egne Drenge!
Ædle Grundlovs-Værne-Lemmer!
Kommer hid med Eders Stemmer,
Men dog helst med Eders Penge!

I. A. Hansen har — hvor bandsat —
Tömt sin Kasse og forladt os!
Grundlovsværne-Mænd! erstat os
Tabet af den svundne Brandskat.

Vi maa rejse om til Möderne;
Og naar Lommerne er tomme,
Skal just ikke langt man komme;
— Skal vi derfor flaas af Jöderne?

For en Fremtids-Excellense
Gaar det nemlig ikke længer,
At i saadant Fald han hænger
Bag paa Statens Diligence.

Derfor er det vor Begjæring,
At saa tidt vi under Vejs er,
I betale vore Rejser
Og desuden — vor Fortæring.

— I maa nemlig vel erindre,
At foruden Mad og Drikke
Selv en Helt han duer ikke,
Tauber fölgelig langt mindre. —

Ydermere vi befale,
At ved vore Sammensurier
Af Fadæser og Injurier
I skal Böderne betale.
— — — — — —«

Altsaa, disse fule, skumle
Planer, som vi vented' længe,
Drejer bare sig om — Penge.
— Den var noget bedsk, den Humle!

Venstremænd! naar paa Finansen
Det kan skorte Jer tilfældigt,
Har I lært — og det er heldigt, —
Politik af I. A. Hansen.

En Ex-Diktator som Plagiator.

Den herværende franske Afsending Grev Duchâtel skyndte sig som bekjendt herfra *en congé*, saa snart Estrup havde jaget Folketinget hjem for ganske uforstyrret at kunne redigere den Provisoriske. Her i Byen gjorde man sig alskens Tanker om Aarsagerne til Hr. Grevens Afrejse. Ingen kunde forklare sig hans egenlige Motiv hertil, kun de ellers velunderrettede Korrespondenter til Venstre-Bladene i Provinserne formodede, at han vilde bringe de Tusinder af Kroner, han havde afblanket vor *Jeunesse dorée* af *la haute volée* for, i Sikkerhed i den franske Banks brandfri Kjældere. Det var vor store Landsmand Zahle forbeholdt gjennem sine for diplomatiske Rænkespind særlig hulslebne Briller at gjennemskue den Sky, i hvilken Hr. Greven var forsvunden. Grev Duchatel havde, saasnart han var bleven tilstrækkelig orienteret herhjemme, opdaget, hvorledes et republikansk Flertal kan kues af et monarkisk Mindretal, og havde som Mac-Mahons loyale Tjener straks taget gjennemgaaende Billet til *Palais Elysée* for at indvie Marchal-Præsidenten i den Hemmelighed, han havde afluret Estrup. »Broglie skrev sig den nye Lære bag Öret og Frankrig fik sin 16de Maj,« ganske ligesom Danmark havde havt sin 4de April. Republikanerne rasede: hvad var her at gjöre? *Enfin*, havde det franske Höjre kunnet hente Vaaben fra Arsenalet i Kjöbenhavn, var Vejen til Frelse af det parlamentariske Uföre jo anvist i samme Retning. Efter en levende telegrammatisk Depechevexel mellem Mr. Gambetta og Hr. Chr. Berg har det franske Venstre for ganske nylig gjort et glimrende Modtræk, og vi fejle næppe, naar vi formode, at Anvisningen hertil er kommen fra det politiske Centrum i vort lille Fædreland, der synes at være udset til at spille Vejviserens Rolle i Afslutningen af Evropas politiske Udvikling i »det nittende Aarhundrede«: Vi mener naturligvis Redaktionskontoret i Tordenskjoldsgade 28 Bagstuen. Mr. Gambetta har nemlig fornylig fulgt sit store Mönster, Hr. Bergs Exempel af 1874 og höjtidelig ladet sig overlevere som

»Folkegave« et Guldkronometer med tilhörende Vestekæde. Nu kan han da sige Hr. Mac-Mahon, hvad Klokken er slagen!

Le docteur pompier

eller

Brandsvenden imod sin Villie.

Naar Landet er lille, Beboerne faa,
Saa bör man sig rette derefter.
Don Enkelte, bör man kunne forstaa,
Bör virke med dobbelte Kræfter.

Man kan ikke lægge Hænder i Skjöd,
Endsköndt der er Mange, der gjör'et,
Og lade den Ene sörge for Bröd
Og saa den Anden for Smörret.

Jo Færre man er, des mindre maa
Der af den Enkelte slöses.
Man har haft tusind Exempler paa,
At derved kun Opgaven löses.

Og Ingen maa gemme sig i sit Hul
Og sige: kun her vil jeg være!
Thi Resultatet bliver et Nul —
Det er en ældgammel Lære!

Om Tingen falder En helt bekvem,
Derfor kan der ikke sörges;
Men om den tjener det Hele til Held,
Se, derom kan der kun spörges!

Et lille Land, har ofte vi set,
Kan give det store en Lære;
Men desto mere offerberedt
Maa da den Enkelte være!

Og saa maa Ingen krybe i Skjul,
Thi da gaar det Hele flöjten!
Enhver betragte sig som et Hjul,
Om saa det kun er — ved Spröjten!

Men Sligt bliver vanskelig adoptert
Alt af vore kjære Landsmænd:
En Læge har fölt sig indignert,
Fordi han er kaldet til Brandsvend.

Först havde han faaet en Lettelse
I Værnepligten, som plaged':
Dog har over Forurettelse
Han til Ministeriet klaget.

Han havde været beklædt med Rang
Og siddet til Hest blandt Dragoner;
Nu skulde han være Brandsvend, sang
Han udi klagende Toner.

Fat Mod, fat Mod, Du lille Skjælm,
Og vær nu ikke saa kilden!
Du var jo dog för mellem Folk med Hjelm
Som ogsaa har været i Ilden!

Ministeren satte ham paa hans Plads,
Han dalede ned fra Höjden.
Men saadan rigtig vel til Pas
Det er han nok ikke — ved Spröjten!

Man fatter nu vel hans slette Humör —
Men hvi vilde Du lade Dig lumpe?
Du har jo betjent en Spröjte för
Og staaet ved Klysopumpe!

„Ja sikken en Rad!"

— Aa saa er han nu saadan en Kæltring, kan De tænke Dem, at han den ene Dag kjöber Huset af den fattige Mand for slet ingen Ting, og Dagen efter gaar han sgu hen og sælger det for det Dobbelte!

Naar Rekrutskolen er endt.

— En Soldat har Plikter — aa en Rekrut osse, Nels Dyngby — men han har flöjte mej osse Rættihejer — ser Di. De' æ en Rekruts forbannije Plikt aa vise Lydihe'; men han har osse Rættihe' te aa engvetere Sjærsanten te en köli Snaps; naar'en æ 20 Grajer i Skyggen. Forstaar Di.

En ny Samfundsopgave.

Og det var den fagre Pauline Worm,
Hun var sig en ædelig Frue;
Hun brugte sit gode Blæk og sin Pen
Som en Skjoldmø sit Sværd og sin Bue,
Saa lysteligt var det at skue.

Og det var hin fagre Pauline Worm,
Det monne saa dybt hende græmme,
At alle de Mænd udi Danmarks Land
Saavel med som foruden Stemme
Ved Kvinderne vare saa slemme.

Og det var hin fagre Pauline Worm,
Det laa hende tungt udi Tanker,
At mangen en Mand med Stemmeret
Er et tobenet Brændevinsanker,
Og Dannekvinden han banker.

Og det var hin fagre Pauline Worm,
Hun dypped' sin Pen med det samme;
Det pæglerammende Mandkjøn en Pæl
I Livet vilde hun ramme
Og dæmpe dets Elskovsflamme.

Og det var hin fagre Pauline Worm,
Sit Pund hun trolig forvalter;
Til Vidne herom hun et Offer nys
Fik bragt paa vort Fædrelands Alter,
— Forstaar sig: udi dets Spalter.

Mæled' hin fagre Pauline Worm:
„De fæle Mandfolkerænker
Er meget større, end Grundloven tror,
Og end Dannekvinderne tænker;
Derfor maa han lægges i Lænker."

Mæled' hin fagre Pauline Worm:
„Hvad skulde vel være til Hinder,
At Vælgerinder i Vaaben vi faar:
Elskværdige Dannekvinder,
Samt Almuelærerinder."

Mæled' hin fagre Pauline Worm:
„En Domstol af saadanne Sjæle
Vorder en Rædsel for hver Don Juan;
Ved at se dem han mister sit Mæle
Og fægter paa Stedet med Hæle."

Mæled' hin fagre Pauline Worm:
„Naar saadanne Gratier bestemme,
Hvem der har Stemmeret eller ej,
Saa har vi de Mandfolk i Klemme,
Og saa kan vi sagtens dem tæmme."

Og det var den fagre Pauline Worm:
Hun glædede sig saa saare;
Men alle de Mænd udi Danmarks Land
De græd deres modige Taare:
Deres Valgret blev lagt paa Baare.

Hil være hin fagre Pauline Worm!
Snart Dyden urokkelig troner,
Naar Potimor bliver dens Æresnævn,
Og blaastrømpede Amazoner
Fungerer som Dydsdragoner.

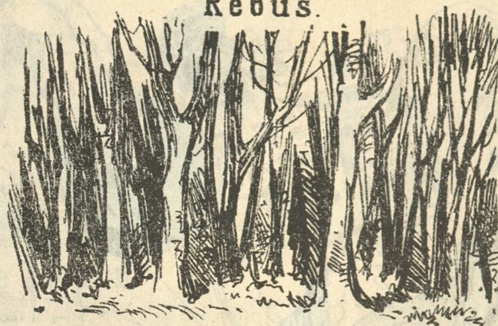
Ved Kaffen.

Fru *Sörensen*, Fru *Schröder*.

Fru *Sörensen*: Tusind Tak, en lille ottendedels Kop endnu, men heller ikke mere. Jeg skal ligestrax med Sporvognen ud til Landstedet og tænk! jeg har endnu ikke fortalt Dem, hvorfor jeg er kommen herind i Dag, men De har jo naturligvis læst Fröken Worms Forslag om Kvindernes Nævningeret, der skal bedömme Folks Sæder og tage Valgretten fra Don Juan'erne, og det, synes nu baade Sörensen og jeg, er saadan en udmærket Plan, det vil sige, Sörensen sagde rigtignok först, det var noget »Præk«, men saa gav jeg ham rigtignok det glatte Lag og spurgte ham, om han maaske havde Grund til at være bange for Fröken Worms Domstol og om han maaske havde hemmelige Historier, han ikke vilde ud med, for i saa Fald vilde jeg rigtignok ikke blive hos ham et eneste Sekund mere, men paa Öjeblikket flytte bort med alle Börnene, og saa kunde han sidde i uskiftet Bo og græde sine modige Taarer, om han vilde, men nu vidste han, hvad jeg vilde. Saa blev han ganske myg og bad mig om Forladelse, og saa blev vi enige om, at dersom det bliver til Noget, saa var det jo netop en Plads, De burde söge, da De jo baade er Enke og over de 40 Aar — ja bliv ikke vred, fordi jeg siger det — og desuden i mange Aar har været Lærerinde i et Pigeinstitut, saa de maa jo kjende Mændene til Bunds, og saa véd vi jo ogsaa, at De er saa retfærdig og ikke lægger Fingrene imellem, hvor det behöves, og saa kunde det desuden være saa morsomt en Gang imellem at komme op til Dem og faa lidt at vide om alle de Skandaler, der forefalder og som kommer ind under Deres Omraade. Se nu til at virke i Tide, Sörensen skriver Dem gjerne en Attest for pletfri Vandel, og saa kan De jo gaa med den til Kultusministeren eller hvem, der nu ellers skal besætte Pladserne. — Aa! der kjörte Sporvognen, saa maa jeg vente til den næste. De kan ellers ikke tro, hvor vi har det dejligt derude. Lige foran Huset har vi jo Strandvejen med alle de mange Kjörende, og bagved Huset er der en stor Klövermark med Köer paa. Juliane, der jo er et romantisk Gemyt, er formelig forelsket i den Mark, og forleden sagde hun, hun vilde önske, hun var en Ko, bare for altid at kunne gaa og finde Firklövere. Fritz Grönbæk kalder hende altid Klöverdame siden den Tid. Vi har for Resten ikke megen Plads derude, og saa har vi jo den store Familie, der altid overrender os, især om Söndagen. Vi holder meget mere af at være ganske for os selv. Ja nu maa jeg af Sted. Farvel söde Fru Schröder og sé endelig ud til os med det Förste. De skal være os saa umaadelig velkommen, men Jordbær har vi ikke flere af. Farvel!

Rebus.

Oplösning paa sidste Rebus:

**»To Drosler sad paa Bögekvist,
En flöj til Öst og én til Vest.«**

Ankomne Reisende.

Den 19. Juli.

Industrihotellet. Kommerceraad *Heimann* og Höiesteretsadvokat *Hindenburg*.

Hotel Kjöbenhavn. Direktör *Renz* med Selskab, Dir. *Kleeberg* med do., Dir. *Kaschner* med do. og Dir. *Broekmann* med dc.

Hotel Öresund. Artisterne *Naja*, *Nadejda*, *Agnete*, *Röskva*, *Ro*, *Rap*, *Svip*, *Svap* med Fölge.

Ritters Hotel. Grev *Scavenius*, Grev *Sehestedt-Juul*, Grev *Juel-Brockdorff*, Baron *Reedtz Thott*, *Robert Watt* og *Lose*. Alle fra Eremitagen.

Hotel Boulevard. Direktör *Vilh. Petersen* med Selskab fra Frederiksberg Morskabsteater.

Jernbanehotellet. Baron *Gedalia* fra Amerika, Kammerherre *Tobiesen* fra Mezzaninen, Etatsraad *Tietgen*, »Etatsraad« *Juel*, og Kaptain *Nyholm* fra Kallundborg.

Hotel Kongen af Danmark. Hr. fhv. Skolelærer *C. Berg* fra Kjældernæs.

Hotel Kronprinsen. Grev *Holstein-Blæsenborg*.

Hotel Dannevirke. *Sören Kjær* og Grev *Tramp* fra de flydende Forter.

Holger Danske. Seminarieforstander *Tang*, Pastorerne *Bojsen* og *Hostrup*, Höjskoleforstander *L. Björnbak*.

Toldbod-Vinhus. Red. *Tauber*, Ex-Red. *C. V. Rimestad*.

Klampenborg Badeanstalt. Grossererne *Hoseas*, *Joel*, *Amos*, *Obadias*, *Jonas*, *Micha*, *Nahum*, *Habakuk*, *Zephanias*, *Haggai*, *Zacharias* og *Malachias*. Alle fra Læderstræde.

Paa den stor-politiske „Bakke“.

Dette skal være „Kars.

Rule Britania

— Nix pille ved Festungen, Du lille Dreng med den flade Kaskjet!

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Østergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri, Ny Adelgade, Kjøbenhavn.

Misundelsens fule Dæmon.

— Hör Mo'er! Maa jeg ikke ogsaa faa saadan en Skindlap paa mine Buxer som den, Per Jörgens Sören har? Jeg er dog næsten ligesaa stor som han!

Holmgangen paa Samsø.

Paa Ejlandet Samsö stod en Dag
Mellem vrede Bersærker et haardeligt Slag,
Efter gammel oldnordisk Sæd og Skik
I Holmgang de brave Kæmpende gik.
Krabbe var venstrehaandfast Kæmpe;
Med höjre han fo'r dog ej heller med Lempe.

Men denne vor Samtids *Angantyr*
Havde glemt sin fordums Flamme og Fyr;
Derfor man et *Tyrfing* ham overlod,
Der vel kunde blottes foruden Blod,
Men derimod kunde man ikke det drage,
Inden det udgöd Vrövl uden Mage.

Og Tyrfing det var Jens Busk, som her
Fungered' som Krabbes gode Sværd;
Sin Pröve han stod paa den blodige Val
Som en ganske udmærket Dyrendal.
Sköndt Klingen var stump og alt andet end bidende,
Sit Sludder den udgöd over de Stridende.

Thi haardt paa Klingen man Klokkeren gik,
Og svare Vunder derved han fik,
Og han, som med Fjender saa let fik Bugt
Og slog dem med blotte Hænder paa Flugt,
Nu maatte i Nöden sin Tilflugt tage
Til Tyrfing-Busk og af Skeden ham drage.

Det var ogsaa et magelöst Haand-Gevær,
Som ikke var godt at komme for nær;
Til Kampen det netop var gjort i Stand
Og indsmurt i Svinefedt, Galde og Tran;
Og er Staalet paa den Maade præpareret,
Er den klögtigste Hjærneskal strax leveret.

Og Krabbe sejred naturligvis
Jens Busk til uvisnelig Ære og Pris.
Ak, stakkels Venstremænd! Havde I blot
Lidt för om jert Tyrfing Kundskab faa't,
Da havde I brugt det, som Krabbe forleden,
Og ikke ladet det ruste i Skeden.

Da havde I kunnet i al eders Nöd
Maaske pareret de værste Stöd,
Da sad I maaske til Höjres Gru
I Folketingssalen og vrövled' endnu;
I. A. Hansen var ej deserteret forskrækket,
Men havde maaske med jert Tyrfing sig dækket.

Dog nu, da I har det, pas endelig paa
Og brug det med Fynd, saa det kan forslaa;
Thi Jens Busk, med slaaende krabbesk Logik
Og Sandhed af Björnbaks eget Fabrik,
Vil hjælpe Jer meget mer, naar det kniber,
End tolv Legioner af Hostrups Kaliber.

Fra Krigsskuepladsen.

Det er en bekjendt Sag, at vi Danske holde meget af at »kigge ind ad vore egne Vinneverrer«, og det er derfor med sand Glæde og Stolthed, »*Punch*« i Dag ser sig i Stand til at bringe sine Abonnenter og andre Læsere en Oversættelse af det bekjendte amerikanske Blad »*the daily fire-engine's*« interessante Spalter. Bladet, der, som alle amerikanske Blade, er langt forude for sin Tid, har allerede anskaffet sig en speciel Korrespondent ved den Venstre-Hær, der en Gang i Tiden vil rykke imod Hovedstaden for at omstyrte Provisoriet m. m. Den förste Korrespondance er saalydende:

Kallundborg. Öen Sjælland 18. Juli 187..

Jeg meldte mig i Dag ved Hovedkvarteret, forsynet med et Pas undertegnet af to solide kjöbenhavnske Socialister. Jeg blev modtaget med stor Forekommenhed og strax stedet til Avdiens hos Overgeneralen, Mr. *Cresten Berg*. Mr. Berg, der er en förladen blond Mand med Briller og af et overordenlig krigersk Udsende, modtog mig siddende paa en lille Taburet, der syntes at bugne under Vægten. Han var klædt i höjröd Uniform med Guldepauletter, samt trekantet Hat med röd Fjer. Paa Brystet havde han Ordenen »*Pour le mérite parlamentaire*« i Brillanter. Han spurgte mig strax om, hvad Præsidenten i Nordamerika syntes om hans Taler. Da jeg svarede, at Præsidenten vilde have vanskeligt ved at finde Ord for at udtrykke sin Begejstring over dem, ytrede han, at det tænkte han nok, og han skulde have Nordamerika i venlig Erindring, naar Ledelsen af Danmarks Udenrigspolitik om ikke ret lang Tid kom i hans Hænder. Om Udfaldet af det forestaaende Felttog udtalte han sig med stor Tillid, man kunde næsten sige Selvtillid, og han ytrede til mig, at han i det Hele hidtil havde været tilfreds, han kunde gjerne sige selvtilfreds, da han jo dog ligefra förste Færd havde været Manden for det Hele.

Adjutanten Mr. *Bajer*, der er Kapitain eller, som han udtrykkelig udbad sig at blive kaldt

— Hövedsmand*), tilböd sig at vise mig om i Lejren. Hæren har nemlig opslaaet sit Kvarter udenfor Byen Kallundborg, da dennes Borgere anses for at være *Estruppere.* Alle Vaaben ere blevne dem fratagne og for end yderligere at straffe dem er Bergs Kommunallov bleven indfört og en stærkt progressiv Indkomstskat paalignet Indbyggerne. Mr. Bajer fortalte mig dette paa Vejen og oplyste Forholdet med en utrolig Mænde Talstörrelser, som jeg desto værre ikke fik Tid at notere mig.

Yderst til Höjre i Lejren ligge Fynboerne eller den grundtvigianske Division. Det er kjönne Karle, næsten Alle med stort blondt Skæg og vilde Fagter og Gebærder. Der er nogle rene Bersærker mellem dem, saaledes Mr. *Tang*, der vil efterligne Samson og slaa Estrupperne med sin Asenskjæft, hvilket Vaaben han siges at haandtere med stor Færdighed. Obersten — eller som Mr. Bajer kalder ham Översten, Mr. *Högsbro* saa ikke rigtig krigersk ud. men skal være en snild Strategiker og övet i alskens Krigslist. Munderingen i den grundtvigianske Division er yderst simpel og bestaar kun i en sort, bredskygget Bulehat. Jeg talte her med Hærens Generalavditör, Mr. *Krabbe*, der beklagede sig stærkt over Disciplinen i denne Del af Hæren. Det bedste Straffemiddel mod Fynboerne, forsikrede han mig, var at forbyde dem at tale i 8 Dage. Grundtvigianerne kunne nemlig slet ikke udholde at være berövede »det levende Ord«, som de kalde det. Jeg færdedes en Tid nede imellem Folkene, men uagtet jeg ellers roser mig af at kunne Dansk som en Indfödt, havde jeg meget ondt ved at forstaa deres Sprog, der er en ejendommelig Blanding af Gammel-Islandsk, Norsk og noget Grönlandsk. De tale det ikke altid, men kun naar de ere glade, hvilket de rigtignok næsten altid ere.

Derefter kom vi til Sjællændernes Division. Her var Disciplinen udmærket. Förerne havde fuldstændig Magt over Folkene, men disse lod heller ikke til at udmærke sig ved synderlig Intelligens. Nogen klar Forestilling om, hvad Kampen gjaldt og hvor de drog hen, havde de Færreste. Spurgte man dem om, hvorfor de vare dragne i Krig, svarede de som oftest: »Jou for Albærti sa'e ded var ded rejti'e«. General *Alberti* optræder med megen Aplomb. Han er af de Folk, hvis Tale ikke er Ja—Ja, men derimod Nej—Nej! Det er en smuk, martialsk udseende Mand, der i Regelen gaar klædt i lyseblaa kort Snorefrakke, stramme hvide Benklæder, Ridestövler og polsk Hue med Hanefjer. Længere bag ude ligger det lille jydske Frikorps, hvis Anförer er Mr. *Lars Björnbak.* Hans Navn vil sikkert være Bladets Læsere bekjendt. Da jeg kom ind til ham, laa han paa Sofaen og klagede over Feber og Kuldegysninger. Han er den, der stærkest har opflammet Venstrebefolkningen til denne Krig. Han forsikrede mig imidlertid, at han egenlig kun var en sölle Degn og en Fredens Mand, og da Regjeringen havde sat stor Pris paa hans Hoved, havde han besluttet ikke at vove sig for langt frem, hvilket hans Livlæge Dr. *Gert Winther* ogsaa havde fraraadet ham, men for dog at vise sin Iver for den gode Sag, havde han tilbudt sig at opkjöbe alt Byttet til Nutidens höjeste gangbare Priser. Hans Sön *Viggo* var udset til, i Tilfælde af Nederlag, at före Arrièregarden, da han altid befandt sig bedst paa Retiraden. For ikke senere at blive desavoueret af Mr. Björnbak med Hensyn til det Sagte var jeg saa forsynlig at medtage to Vidner, saa jeg i paakommende Proces kan bevise Referatets Rigtighed. (Fortsættes).

Republikanske Dyder.

Provisoriske Leve-Regler for Höjskole-Forstandere.

Tale er Sölv, men Tavshed er af Guld,
Det er noget, som I alle bör vide;
Og den vise Kong Salomon har selv en Gang sagt:
Man skal tie og tale i Tide.

Lad mig se, at I erindrer de alvorsfulde Ord
Og tilslutter Eders Mund med Segl og Laase.
I Rigsdagen stemmer I og holder Eders Mund,
Men i Kroen har I Lov til at vaase.

Vel sömmer det sig ikke for folkekaarne Mænd
I Egennyttens Havn sig at töjre;
Men skulde der I findes, maa Eders venstre Haand
Ikke vide, hvad I tager med den höjre.

I maa gjerne skjælde ud Provisoriet til Gavns
Og forkaste dets Tilskud for i Sommer;
Men en Ræv har mange Döre paa sit Hus, om han er klog,
Og en Venstremand har endnu flere Lommer.

Kan I vadske Eders venstre Haand og sige: »den er rén!
Kom kun nærmere og se paa den lidt nöjere!«
Er der ingen, som vil volde Jer den aller mindste Mén,
Om I stikker lidt i Lommen med den höjre.

*) Den, der befaler over 300 Höveder, kaldes Hövidsmand.

Udenfor Cirkus Renz.

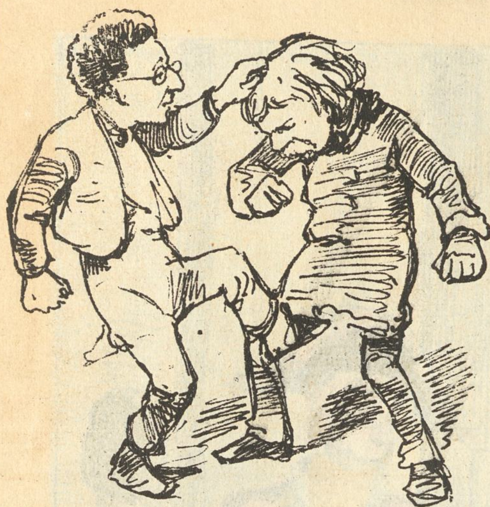
— To Balletter!
— Til Galleriet?
— Næ, te Kavalleriet!!

Fra den fornemme-Verden.

— Og saa kan De tænke Dem, Hr. Jokumsen — saa bukker han for mig! — Ja værkelig — han bukkede! — og saa ved Taffelet — spiste han Saase — med Kniven!! Er'et inte skrækkeli'? — Aa saadanne Folk ska' man nu ta' imod!

En blodig Tvekamp.

Lad Andre tale om Soldater,
Som gjorde Fjenden Passet trangt,
Vi har en Sværm af »Literater«,
Som overtrumfer Andres langt.
Det er en modig Helteflok,
Af den har vi nu mer end nok!

De bærer ikke Sværd ved Siden,
De kæmpe kun med Pen og Blæk,
Og slig en Smörer-Tommeliden
Er ikke saa aldeles væk.
Nys har vi sét en ny igjen,
Den kröllede Hr. Berendsen.

Som »Literat« han vidste, hvordan
Man bær' sig allersnildest ad
Med Oversættelser til Jordan —
Thi han var nemlig lige glad,
Om han paa Sproget gjorde Kaal,
Endsköndt det var hans Modersmaal.

Da traadte frem en anden Helt a'
Det samme Kompagni som han.
Hans *»nom de guerre«* det var Delta,
Der minder om en Masse Vand.
Han var saa lystig og saa kaad:
Hr. Berendsen blev grumme vaad.

Og hvo formaar vel nu at male
Hans Vrede over slig en Laps,
Der gav ham denne »nationale«,
Ej ganske fuselfrie Snaps?
Han sporenstregs i Harnisk fór,
Og blodig Hævn han Delta svor.

Saa drog han dristig ud paa Valen,
Han som en ren Bersærk sig tér;
Han svingede med Dyrendalen,
En grusom klodset Gaasefjer.
Han bare stak og stak, men ak:
Paraderne blev bare Snak.

Den anden vilde pröve Kræfter
Og bejlede til Ærens Pris,
Men gav ham ikke noget efter:
Han kæmpede paa samme Vis.
Man gav hinanden Stik paa Stik,
Den nyeste Fleurettetaktik!

Til sidst, da Kampen var til Ende,
Den saare blodige — o Skræk!
Da maatte Publikum bekjende,
At begge Kæmperne var væk.
De grönne Kviste vissent Löv —
Et kjærligt Fred med Eders Stöv!

O Verden! Du bör ikke græde,
Du tabte Intet ved de To.
Ej Taarer Kinderne bör væde,
I Fald man skal dem selv da tro;
Thi Hver af dem har sagt og sét:
Den Anden var en Nullitet!

Af det forenede Venstres lille Katekismus.

Grundlovsværneforeningens 11 Bud.

1. Der er kun een Berg og Zahle er hans Profet.
2. Du skal ikke gjøre Brøvl og befatte Dig med Højreblade, thi Bestyrelsen skal nok sørge for, at Du ikke kommer i Rigsdagen, naar Du „holder" Dagens Nyheder.
3. Kom Brandkasserne og Folkebankerne i Hu, paa det at Førerne kunne have Noget at rejse og agitere for.
4. Du skal pænt lukke Dine Øren til, naar Bjørnbak eller Tang slaar saa stærkt paa den store Tromme, at de kunne komme i Fidtefadet derfor.
5. Du skal ikke ihjelslaa Nogen — men et lille slaaende Bevis kan Du godt lade falde af til en eller anden Højremand, der bliver Dig for svær.
6. Du skal ikke bedrive noget saa skammeligt som at have Omgang med Landstings- eller Medaille-Mænd og andre Provisorialister.
7. Du skal ikke stjæle Dig til at læse „en gammel Jurist" i Berlingske Tidende, thi det har Du ikke godt af.
8. Vær ikke saa forfængelig, at Du holder Taler paa Valgmøderne, førend Du er bleven proppet og overhørt af Berg eller Bjørnbak.
9. Du skal ikke begjære Din Næstes Gaard, Bvelsted eller Hus, men overlade det til Dine midlertidige Kammerater Socialisterne.
10. Du skal ikke begjære at faa flere Oxer eller Asener, thi dem har Du tilstrækkelig af.
11. Du sollst Dich nicht verblüffen lassen.

Notabel Rejsende. Mr. Bille fra Colorado (*U. S. of A.*) kan med det förste efter sikkert Forlydende ventes hertil *via* Lybæk eller Kiel. Han tager sandsynligvis ind i Landmands-Hotellet, medens hans Fölge vil blive indkvarteret i Knapsteds-Gaard.

Rebus.

Oplösning paa sidste Rebus.

Man kan ikke se Skoven for bare Træer.

Udenfor Kafeen.

Man skulde dog i Grunden have forsvoret, at Krabbe var saa stor en Struds!

— Krabbe? En Struds? Den kan jeg sjgu ikke! Er det hans Mave, De sigter til?

— Nej, det er naturligvis hans Ho'de, jeg mener. Da det kneb for ham forleden paa Samsö, puttede han det jo bag en — Busk!

Colorado-Billen.

En rædsom Fjende nærmer sig —
Dog det er ej en Krigsang,
Jeg synge vil, helst haaber jeg.
Det bliver til en Ligsang.
Jeg synger om den fæle Rad,
Den lille bitte Bille,
Ei *C. St.* — bevares, hvad
Sku' jeg ham ville ilde?

Nej Billen, som jeg synger om,
Er den fra Colorado,
Som heldigvis gik udenom
Vort Land endnu til Dato.
Jeg ved nok, hvad vi gjöre bör,
Vi Sagen ta'er med bar' Ro.
For vi har röget ud vel för
En *»Colorado-claro«*.

Kartoflerne er Billens Maal,
For det er netop Sagen,
Paa hver Kartoffel gjör den Kaal,
Og stry'r Kartoffelkagen.
Og intet Steds paa al sin Færd
Den faaet har Kanöffel,
Nej det er vist, det Pokker er
Saa heldig en Kantöffel.

Ej mer vi kan Kartofler faa
Til vores kjære Lögsauce,
Med Lögene vi nöjes maa,
Det bliver sgu en slöj Smavs.
Og hver Kartoffelpranger tavs
Kan töfle hjem med Anger,
For hver Kartoffelmark er snavs,
Ej én Kartoffel pranger.

Og hver Kartoffelkjælderhals
Er i en dejlig Vælling,
Nu faar den Klipfisk kun til Fals,
Den snart er kun en Skrælling.
Kartoffelsvalerne selv si'es
Ej blæse paa den Bille,
Det kan ej heller billevis
Af dem man fordre ville.

Til Slutning har det Raad endnu
I Sagen jeg at give,
Til Billen med en *Billet-doux*
Om væk herfra at blive;
Men vil den hærge dog vort Land
Med sine Millioner,
En Bill vi vedta'er alle Mand
Mod disse Bille-Joner.

Kinesisk.

Frit efter *Te-Renz.*

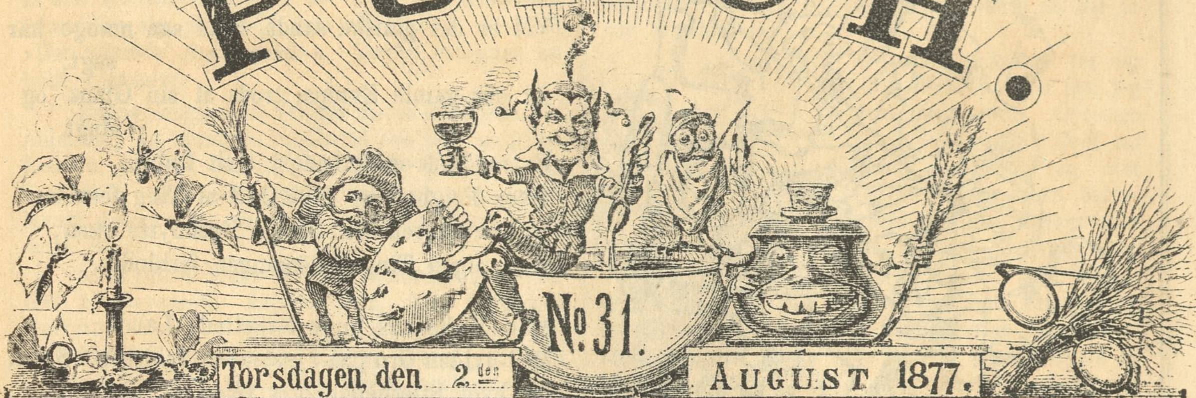
Söde Venstre, naar Du blaaner,
Rödmer, grönnes, gul og klar,
Loftets*) Farveskær Du laaner,
Selv Du ingen Farve har.

*) ɔ: Bundtmagerloftet.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst-og Stentrykkeri, Ny Adelgade 3, Kjøbenhavn.

Fyldestgjörende Forklaring.

Fruen (som har været paa Landet et Par Dage, gjör Husholdningsregnskabet op med Kokkepigen). Sig mig Stine, hvorfor var der ingen Kartofler til Fisken igaar?

— Nej Frue, for Sören spiser ikke Kartofler, og jeg bryder mig heller inte om dem, og saa antog jeg, Herren heller ikke vilde, jeg sku' ha' den Ulejlighed baade med at koge og pille dem.

Den gamle og den nye Verden.

Ved Donau og Balkan gemytlig det gaar;
Snart æder hverandre med Hud og med Haar
De Kristne der og Mohammedanerne,
Men ovre i Frihedens nyeste Hjem,
Rykker Frihedens rödeste Fylkinger frem
Og raaber højt til Borgerne: »Af Banerne!«

Vel er det ganske sandt, hvad saa mange har sagt,
At det gamle Evropa; trods al sin Glans og Magt
Er raadnet op forlængst i sit Indre.
Hvor Fejghed og Trolöshed al Ting formaar
Og for Styret den laveste Egennytte staar,
Kan ingen Ting Oplösningen forhindre.

Men Frihedens unge forjættede Land
Med hviden Örn paa Fjeldet og Guldstöv i Sand,
Og hvor Stjernebanneret vejer,
— Er ganske for Trællesindet du frit?
Og er ikke en Mordbrænder eller Bandit
Det Frihedsideal, som du ejer?

Osmanernes troende Despoti
Og Internationales Demagogi,
Som nu for Tiden blæser i Lurerne,
Sköndt modsatte begge i Sind og Skind og Krop
Gaar begge i en höjere Enhed dog op,
Og det er just i Rovdyrnaturerne.

Ja, Rovdyr er paa Færde fra Öst og til Vest,
Og Menneskeslægten faar sikkert sin Rest,
Hvis ikke snart den faar lidt Understöttelse.
— Derfor, kjære Godtfolk, jeg lægger Jer paa Sind,
Om ej det er paa Tide at melde Eder ind
I et Selskab til Menneskers Beskyttelse?

Fra Krigsskuepladsen. II.

(Efter *the daily fire-engines* specielle Korrespondent.)

Paa venstre Flöj ligger Hærens Turkos. De ere af asiatisk Herkomst og, sköndt födte her i Landet, af et særlig vildt og blodtörstigt Temperament. Paa Grund af deres Övelse i at betjene Hovedstadens Spröjter gjöre de her Tjeneste som Artillerister og ere bevæbnede med de saakaldte »Bergske Kanoner«. Dette forfærdelige ny opfundne Mordinstrument er egenlig et Slags Kuglesprøjte, hvis Projektiler springe i Luften og udgyde Strömme af Gift og Galde over Modstanderne. De tilvirkes i det Hörupske Kanonstöberi. Direktören af dette har tidligere selv været Artillerist, men indskrænker sig nu til at lade Andre skyde de Kugler ud, han stöber. Paa Grund af Vaabenets Lighed med en Spröjte kaldes Turkoerne som oftest »Brandfolkene« eller med Hentydning til deres mörke Ydre »de sorte Brandfolk«. Med Hensyn til Disciplinen kniber det for de smaa Sorte. De respektere nemlig kun den frie Tanke, den frie Kjærlighed og den frie Krigsförelse. Mellem dem og Grundtvigianerne hersker der et dybt og blodigt Racehad, og Mr. *Krabbe* fortalte mig mere end et Exempel paa, hvor vanskeligt det er at overholde Freden mellem disse to krigerske Stammer.

Turkoernes Förer er *Sidi ben Æ-Bæh.* Han har Titel af »förste Spröjte», og hans meget vilde og frygtelige Ydre betegner tydelig nok hans hensynslöse Dumdristighed. Det var ham, der gjentagne Gange med saa stor Forvovenhed stormede det af den tapre Kommandant, Oberst *Fallesen*, forsvarede faste Fort paa Kongens Nytorv. Da disse Anfald imidlertid altid blev slaaede tilbage med stort Tab, har Mr. *Berg* paabudt, at man i Fremtiden skal söge ved Hunger at tvinge Besætningen til Overgivelse uden at forsöge videre Stormlöb. *Sidi ben*

Æ-Bæh har end ogsaa under Tiden, dog uden Held, sögt at overstraale sin egen Broder, Stammens Helgen og Ulema, *Sidi ben G-Bæh,* der æres höjt af alle troende Turkos og én Gang om Maaneden fremstiller sig paaklædt som Martyr i sit Telt »Det nittende Aarhundrede«. Herfor erlægges en liden Kjendelse.

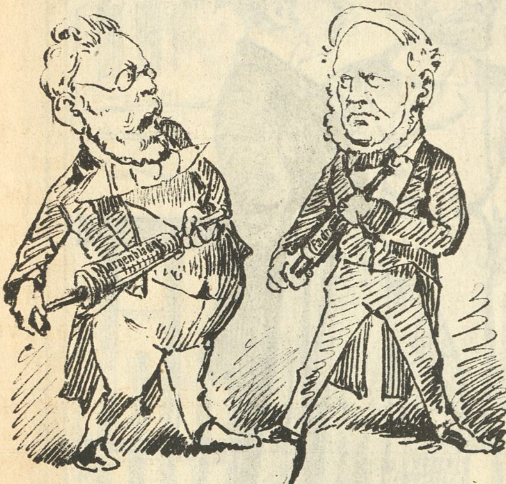
Endnu længere til Venstre findes Socialisternes Afdeling. De betragtes imidlertid kun som en Slags Reserve, der ved gunstig Lejlighed kan tjene til Kanonföde, efter som Turkoerne ikke paa nogen Maade have villet udlevere nogen Kanonjöde til dette Brug.

Aller yderst ligger det lille kvindelige Frikorps, fört af Baronesse *Liljenkrantz*, der, tilligemed Greverne *Holstein* og *Tramp*, repræsenterer Aristokratiet i Venstrehæren. De to Grever ere ikke i Lejren for Öjeblikket. Mr. *Bajer* forklarede mig, at Grev *Holstein* skulde stöde til Hæren ved Blæsenborg Kro, medens derimod Grev *Tramp* havde faaet Befalingen over Flaaden, der bestod i en Jagt fra Svendborg, som var omdannet til Torpedobaad. Greven havde selv opfundet et nyt Torpedosprængstof, med hvilket han haabede at tilintetgjöre de faste Forter paa Kjöbenhavns Rhed. Mr. *Bajer* ytrede, at han var meget nysgjerrig efter at erfare, hvad det var for noget Stof, Greven havde opfundet: Krudtet kunde det ikke være, da det jo var af ældre Datum.

Meget Rytteri var der ikke i Hæren, men det, jeg saa, var godt. Översten Mr. »Etatsraad« *Juel* var især en dristig og övet Rytter, men man beklagede sig dog stærkt over at maatte undvære Mr. *Frederiksen*, der ved sit forvovne Ridt paa en nylig stedfunden *Steeple-chase,* var kommen saa galt af Sted, at han neppe vilde kunne være i Stand til at gjöre Felttoget med. Man er meget bekymret over, at det store jydske Armekorps under Mr. *Thomas Nielsen*, Mr. *Sören Kjær* og Mr. *Villads Holm* endnu ikke lader höre fra sig og efter al Rimelighed ikke har forladt Jylland. Nu slaas der paa *Bergs* store Tromme; det er Tegn til Opbrud. Næste Gang mere.

Et Kartel, men ingen Duel.

Hr. Ploug har sagt Hr. Berg Besked
Og löbet ham lidt paa Ærmet.
Hr. Berg er bleven grulig vred
Og föler sig stærkt fornærmet.
Hr. Berg i Höjsædet sidder
Som »Sömmelighedens« Ridder.

Hans »Ære« har ogsaa fölt sig stödt,
Det vil han ret aldrig forgjætte:
Han forhen er ikke paa Valen mödt
For at tage sig selv til Rette,
Men denne Gang — ja, han vil det!
Ja, denne Gang gaar han til det!

Med tvende Sekundanter, min Fa'er,
Han nylig hos Ploug sig meldte;
Thi han vil dog ikke være til Nar
For saadanne Pennehelte.
Men sköndt Hr. Berg er saa modig,
Saa er han dog slet ikke blodig.

Han griber ikke Pistolens Skæft
Og heller ikke til Kaarden:
Han stoler kun paa den Asenskæft,
Hvormed han er födt og baaren.
Den Bergfisk, det er en smuk Fisk!
Han vil lave Ploug til Plukfisk!

Thi Kampen skal föres med skærende Ord,
Og med de huleste Fraser,
Som exploderer i rungende Kor,
Han Ploug helt ynkelig maser,
Endsköndt han gjör det med Smerte
I Kraft af »medfölende« Hjerte.

Jo, det kunde blive en varm Duel,
Vel sagtens i Fönixsalen,
Til Statens Gavn og det Heles Held,
Hvis Ploug blot mödte paa Valen.
Men han er dog ikke galen
At være med til Skandalen!

Det er nu for vist en sublim Ide
At ville med Ploug duellere.
Det er de Folk, der nævnes med B—,
Hvem Sligt især arrivere'.
För har med Bretton vi set'et,
Og nu kom Berg paa Tapetet.

Hr. Ploug har Blik for det Heles Vel,
Og er ikke af dem, som tier,
Men det er dog vist for Hr. Berg til Held,
At han hader Kro-Skænderier.
Men han er dog ikke forskrækket
For at kæmpe med Pennen og Blækket.

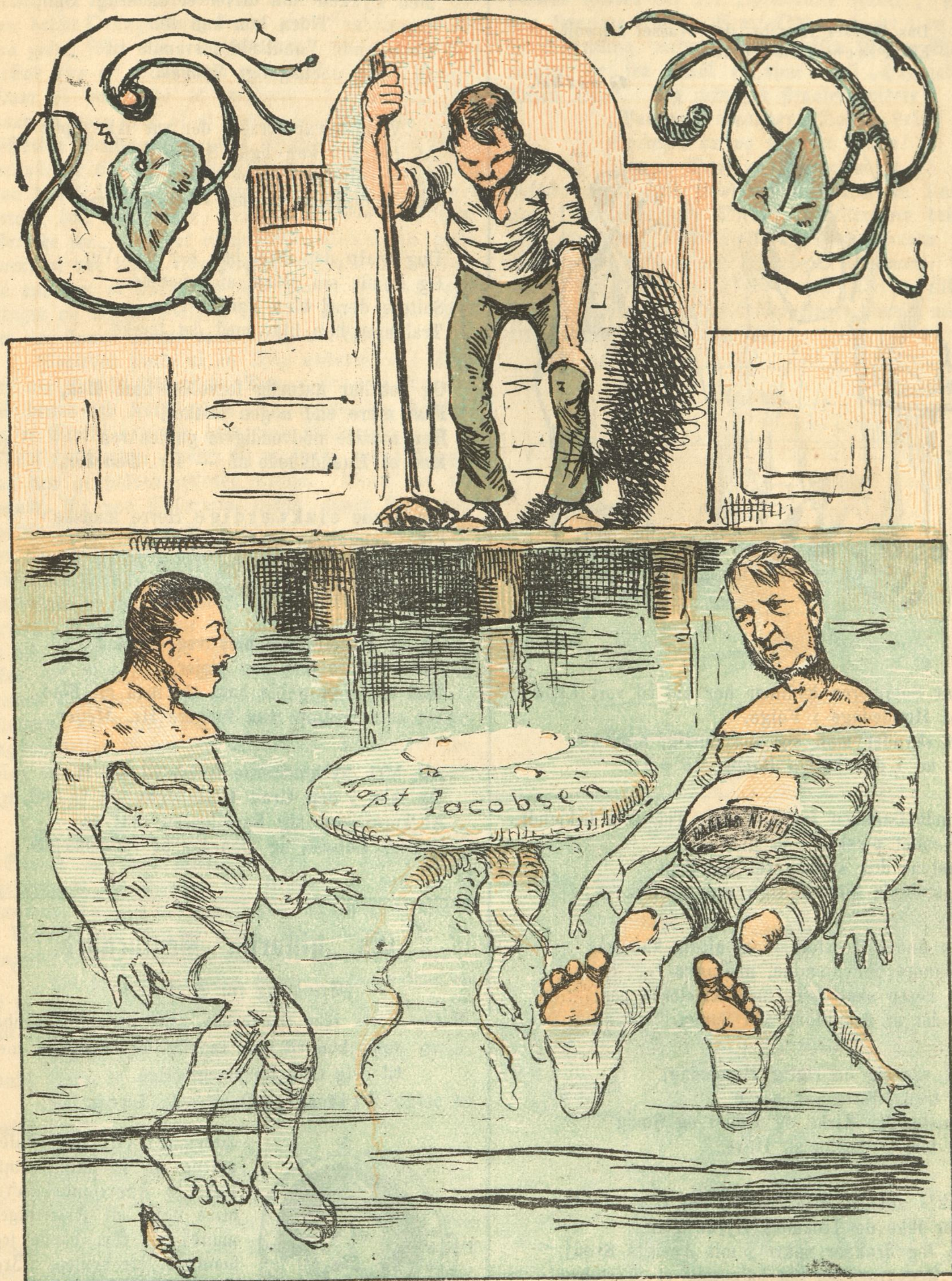
Og derfor har han henvist med Held
Hr. Berg til alle hans Blade.
Der har han jo fört saa mange Duel
Og »piftet« i egen Gade.
Der duellerer man gladelig
Paa Afstand aldeles uskadelig'!

I den zoologiske Have.

— Det er i Grunden en besynderlig Mærkelighed med de fire Horn. To kunde da for Resten være nok; de andre gjör jo dog ingen Nytte.
— Nej, men de er bare ogsaa Overflödighedshorn.

Vandgang paa Ryssensten Badeanstalt.

En Trio.

Grossereren: Jeg er henrykt over at bade mig i Deres Excellences Nærhed. Synes Deres Excellence ikke, at Vandet er fortræffeligt i Dag?

Excellensen: Jo, fortræffeligt!

Opvarteren: Synes D'Hrr. dog ikke, det er lidt ferskt?

Grossereren: Ja det er noget ferskt!

Excellensen: Jo det er jo aldeles ferskt!

Alle Tre: Det maa der klages over!

Grossereren: Tag Dem i Agt, Excellence, der kommer en stor Vandmand, jeg har allerede brændt mig paa ham!

Excellensen: Aa, jeg er ikke saa bange af mig; naar vi Tre hjælpes ad, kan vi nok faa jaget ham væk fra Anstalten.

Alle Tre: Det er ellers Pokkers, saa saadan en lille Pjece kan svie til En.

En fersk Vandgang.

Das Wasser rauscht, das Wasser schwoll,
Ein Fischer sass daran..

Goethe.

Naar Sommeren kommer her hid til vort Land
Med Hundedage i Fölge,
Saa skynder man sig saa hurtig, man kan
Alt ud i den kölige Bölge.

Skjöndt Dansken fra Lodbrogs Tid, som bekjendt,
I Vandet plasker som husvant,
Forstaar dog somme ret excellent
At stemple hint Udsagn som usandt.

Man finder Godtfolk, som aldrig kan gaa
I Vandet her hjemme, undtagen
Det netop skal være med Klæderne paa,
Og det er det Flove ved Sagen.

Det var sig en rigtig Hundedag,
Da transpirerte vor brave
Minister for Kirke og Kunst og Smag
Og for — zoologisk Have.

»Ak!« sukked' han fromt, »en Dag saa hed
Gjör ikke de Troendes Hyrde glad;
— Jeg drukner snart i mit Ansigts Sved!
— Jeg tror, jeg vil ha'e mig et Styrtebad!«

Som sagt, saa gjort. Han var ikke sen,
Men trodsed' de stövede Gader,
Og snart var han ude ved Ryssensten
For at pröve Sövandets Grader.

Og her ved den blotte Tanke om
At faa styrkende Saltvand i Stedet
For vort Folketings ferske Frase-Flom
Vor Excellense sig glæded'.

Men Lykken hun driver et underligt Spil,
Og under Tiden hun kan vel
Et kölende Vandhæld forvandle til
Et höjst ubehageligt Vanheld.

— Vandet var ferskt; der var ikke Spor
Af det, der kan ligne Saltvand;
Da Excellensen dette erfór,
Saa raabte paa Stedet »Gevalt!« han.

Dog hjalp det ikke, han tog paa Vej
Og kunde sin Harm ej beherske,
Saltere deraf blev Vandet ej,
Trakteret han blev med det ferske.

Og det har naturlig forvoldet ham Men,
Fast mere end nogen tænker,
Han maatte nödvendigvis gnides ren
Med et Haandklæde af — Hr. *Dencker.*

Om denne elskværdige Herre maaske
Fik Excellensen gjort renere,
Kan man des værre for Tiden ej se;
Det viser sig först noget senere.

Og da Excellensen blev ved sit Bad
Lidt vaadere end han plejer,
Maa *Cobden* gnide ham tör med sit Blad,
Og som Svamp maa fungere Hr. *Meyer.*

Ak, blot Aktionærerne fromt vil sig te,
Og ikke i den Grad vandslægte,
At korsfæstet sig Excellensen skal se
Mellem *Cobden* og *Dencker* at vandsmægte.

En „historisk" Begivenhed.

(Erindring fra Skoletiden).

Motto: Forti ikke Sandheden, naar dennes Aabenbarelse kun vil være kedelig for en enkelt, men til evig Grin for Mangfoldige.

Frit efter J. T. A. Tang.

Herregud! At jeg skulde opleve at se min gamle Lærer i Fædrelandshistorie blive valgt til Folketingsmand! — Det havde jeg saamænd ikke ventet. Jeg kalder ham min Lærer i Fædrelandshistorie, skjønt jeg lærte egenlig ikke noget af ham, og naar jeg desuagtet er i Besiddelse af nogle historiske Kundskaber, maa Undskyldningen herfor søges i, at jeg kun nød godt af hans Undervisning i omtrent et halvt Aar. Men dette halve Aar var alligevel en uforglemmelig Tid for os Alle. Jeg tror, at om vi havde faaet Lov til at vælge imellem en Hunde- eller Abekattekomedie og vor Historietime, saa havde vi valgt den sidste, saa tiltrækkende var den for os. Og det var

heller ikke uden Grund; thi jeg tror ikke, at selv den bedste Orangu-Tang kunde gjøre sine Sager halvt saa godt, som vor Historielærer. Hans Methode bestod kun af to Tempo: at slaas og at synge! Naar vi vare kede af at slaas, saa sang vi, og naar vi vare kede af at synge, saa sloges vi. Alle historiske Begivenheder „med Slag i", ligefra Braavallaslaget til Fredericiaslaget blev leverede i Klassen paa den letfatteligste og naturligste Maade, kun anvendte han ikke Krudt, hvad han havde sine gode Grunde for. Vi var naturligvis allesammen glade over, at vor Lærer ikke plagede os med anden Lektie end den at slaas, og den kunde vi paa vore Fingre og behøvede aldrig at læse over paa. Ak! det var skønne Dage! men de er nu forbi!

Saaledes skulde vi en Dag undervises i Sagnet om Harald Blaatands Død. Harald Blaatand sad henne ved Kakkelovnen og varmede sine Hænder, og et Stykke bag ved ham stod Palnatoke med en Lineal i Haanden, beredt til at sende den i Ryggen paa den grundlovsbrydende Konge. Buen var ikke spændt, thi vor Palnatoke havde ingen Bue, men maatte hjælpe sig med Haandkraft. Derimod var vor Opmærksomhed meget spændt paa, hvordan det hele vilde spænde af; at det vilde blive evigt Spænd, formodede vi nok. Paa et Udraab fra en af Kæmperne: „Skynd dig nu og lang ham en ordenlig en ud, Frederik!" gik det skæbnesvangre Skud af. Men ak! Palnatokes Efterfølger havde ikke arvet dennes Ufejlbarhed som Skytte! Linealen ramte Kakkelovnen, tog derfra Vejen over i Harald Blaatands ungdommeligt Aasyn og forvandlede ham med et Slag til Harald Blaaøje. Dermed var den alvorlige Del af Festen til Ende.

Et Par Dage efter, just som vi allerbedst sad i Skolen og vare sysselsatte med at trække Midgardsormen ved Haarene fra Gulvet op paa en af Bænkene, bankede det paa Døren, og en Smedesvend i Arbejdsdragt traadte ind i Skolestuen. Vi betragtede ham allesammen med stor Opmærksomhed.

„Det er bestemt Jetten Hymer!" bemærkede en af de unge Historieforskere, „han ser saa knusende gal ud!"

„Gu er det ikke nej! det er jo Harald Blaatands Fader!" udbrød en anden.

„Ja, det er sgu Gorm den Gamle," bandte en tredie.

Da Sandheden heraf begyndte at gaa op for os, belavede vi os paa, hvad man nu kalder for en „Ballade", og den udeblev da heller ikke.

„Maa jeg spørge Dem!" udbrød Gorm den Gamle; „hvad er det for Narrestreger, De bruger her i Skolen? tror De, at jeg vil ha'e mit Barn sla'et fordærvet!"

„Aa! et Par Knubs maa en Dreng kunne taale; ellers bliver han ikke til andet end en Dødbider!"

„Ja jeg skal Fanden hamre Dem gi'e Dem Dødbider! Tror saadan en Knibtang, at jeg sætter mit Barn i Skole, for at han skal lære at sla'es? Det kan jeg selv lære ham bedre end som De! Og det skal jeg nu lige strax vise Dem!"

Og saa trak Gorm den Gamle ud og smed Frakken for at bevise dette praktisk. Efter faa Minutters Forløb var vor „Historiens Fader", skøndt han kæmpede som en Stærk-Odder, bragt i en højst kritisk Stilling, medens hele Klassen istemte Bjarkemaalet lige fra „Sol er oppe!" til „Hanegal om klaren Dag". Og mens vi straalede videre:

„Vaagner! Vaagner! Danske Helte,
Springer op og spænder Bælte!
Dag og Daad er Kæmperim!"

rykkede til alt Held Skolebetjenten frem til Undsætning i det afgjørende Øjeblik, ti ellers er det slet ikke usandsynligt, at Folketinget nu maatte have undværet et af sine mest lovende Medlemmer. Men Gorm den Gamle trak sig i god Orden tilbage, uden at blive forfulgt paa Tilbagetoget, saavidt mindes ikke engang „ad Rettens Vej."

Rebus.

Opløsning paa sidste Rebus:
»En öm Ægtemand.«

Udenfor Kafeen.

— Slem Kasus for Russerne den Kaukasus!

— Ja en ren Kasus mixtus! Men hvordan mon det skal gaa vore egne Tscherkesser her hjemme?

— De mener?

— Hvad vil Venstre nu i Grunden fange an?

— Det vil jo »redde« Fædrelandet.

— Ja pyt, som Per sagde til Kongen. Det kan'et sgu 'nte.

— Hvorfor sku' de ikke kunne det? Det var jo en Flok Gæs, der reddede Rom.

Et Møde
i *Nutiden* mellem *Fortiden* og *Fremtiden*

To sande Demokrater af det reneste Vand:
Nordamerikas Ex-Præsident og vor egen
Fremtids-Præsident i Arkadiens Land
Skal saadan tilfældigvis træffes paa Vejen.

Den förste var stor, ja man mindes vel grant,
Hvor han Fjenden fejed bort, lig et skummende Vandbjerg
Den anden vil være det, ak! men man fandt
Ham sukke helt ofte: »Den gaar ikke Grant-Berg!«

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

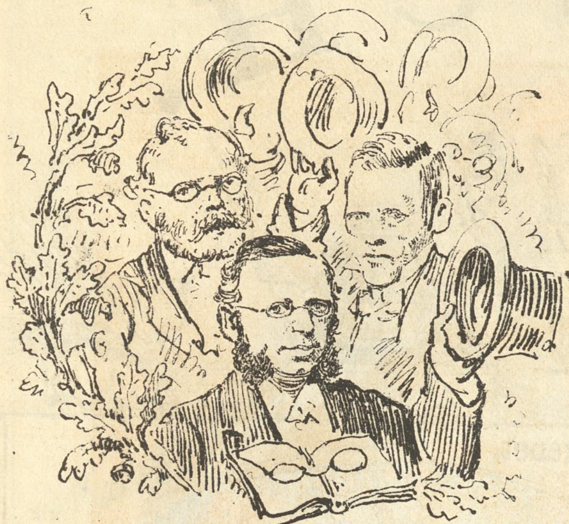
Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst-og Stentrykkeri, Ny Adelgade 3 Kjobenhavn.

I Kökkenet.

Store Emma: Moder! maa jeg faa 4 Pandekager.
Lille Thyra: Moder! maa jeg faa 5 Pandekager.
Den allermindste Buxetrold: Moder! maa jeg faa 2 Pandekager mere end jeg kan spise.

Det nordiske Skolemöde i Kjöbenhavn.

Velkommen herhid til Axelstad
I Ungdommens Fosterfædre,
Som trodsed' Neptuni Vrede og Had
Og lod Æolus blæse saa lystig, han gad;
— Derfor bör vi höjt eder hædre.

I vidste vel forud, inden I gik
Paa Toget herhid til vort Indland,
At her i Nordens Athen I fik
Et bedre Begreb om Pædagogik
End i Norge, Sverig og Finland.

Det bedste Indtryk I sikkert faar
Herovre af Undervisningen.
I Flor vore Folkehöjskoler staar
Samt Anstalten ude paa Bistrupgaard
— Det gaar fremad med Aandsbespisningen.

I disse Krigstider fatter enhver
At man maa mobilisere,
Derfor vil I finde ved Mödet her
En ægte »General«-Sekretær!
— Hvad kan man vel önske mere!

Som Lærer i Statsret vil Berg en Gang
De störste Jurister beskæmme,
Og paa Sandhedsdocenter vi ikke har Trang:
Bevares! vi har jo Björnbak og Tang,
Anton Nielsen ej at forglemme.

Her vil I af Renz, den brave Mand,
Faa indprentet eder i Sjælene
Og klaret nøje og grundig, hvordan
En god Opdragelse virke kan
Endogsaa paa de Umælende.

Og ude paa Ryssensten vil en Dag
Vor Skole-Minister holde
Et overbevisende Foredrag
Om, at Renlighed som Opdragelsesfag
Kan spille en væsenlig Rolle.

Kasino vil aabne hver Dör og Port
For eder til gjæstfri Modtagelse.
Der vil I erfare, blandt andet, hvad stort
Man i Brasiliens Skoler har gjort
For Abernes gode Opdragelse.

Et Emne des værre I savne maa,
Skjöndt her det fortræffelig passer,
— Men mangen Höj-Skole-Mand vilde gaa
Fra Samlingen, hvis paa Programet han saa
En Töddel om »Sparekasser«.

Men för Mödetiden er ganske forbi,
I Betragtning maaske I tager
De Kaar, som en Lærer anbringes i,
— For Exempel sammen med Dyrplageri
Og slige beslægtede Sager.

Paa Kafé Boulevard det sagtens vil gaa
Lidt lös over eders Kræfter;
Men hvad ikke derude I strax kan forstaa,
Et pædagogisk Hovedværk maa
Forklare jer Dagen efter.

Derfor, naar atter I færdes hist
I Finland, Norge og Sverig
Paa Boulevarden I tænker forvist:
Der fik I en ublandet Glæde til sidst
Og — maaske — en ublandet Sherry.

Fra Krigsskuepladsen. III.

(Efter *the daily fire-engines* specielle Korrespondent.)

Holbæk. 23 Juli 187....

Saa langt ere vi naaede uden at stöde paa nogensomhelst Modstand. Paa Marchen hertil gjorde jeg et Par interessante Bekjendtskaber.

Det ene var med Mr. *Tauber*, der er Chef for Forplejningsvæsenet. Han betroede mig, at Folkene klagede meget over Maden, hvilket han ikke kunde forstaa, selv klagede han ikke; naar han blot fik 4 á 5 Retter god solid Middagsmad og 2 á 3 Rettter ditto Aftensmad, maatte han jo under disse vanskelige Forhold lade sig nöje. Den anden store Mand, jeg traf paa, var Generalfeltmarchal *Balthazar Christensen*. Det er en rigtig stram

gammel Militær af den gamle Skole, ikke ulig General Wrangel. Han kaldte mig hele Tiden sin »brave Ven« og klappede mig gjentagne Gange paa Skulderen. Han har tidligere været en stor Hærförer, nu staar han *à la suite* og bestyrer Krigskassen og Regnskabsvæsenet. Han var meget bekymret over Kassens Tilstand, da det frivillige Tvangslaan, der er udskrevet blandt Venstrebefolkningen ikke rigtig vil lykkes, og hans eneste Tröst er, at Godsejerne dog til Slutning ville komme til at betale Krigsomkostningerne. Jeg var henne at se Valpladsen, hvor den berömte Familie *Hansen* plejede at levere hinanden de blodige Slag. Nu er denne stolte Slægt i Dekadence, og selv her, paa deres Familiedomæne, regerer nu en simpel Bonde — *Sic transit gloria mundi!* Om Aftenen havde jeg en stor og uventet Nydelse.

Det var en dejlig mild Sommeraften, og jeg vendte netop tilbage til Lejren efter en lang Spadseretur, da jeg blev opmærksom paa en stor Sammenstimlen af Folk. Oppe paa en Kæmpehöj stod en Mand i grön, fodsid, guldbræmmet Kappe, det tynde Haar flagrede i Vinden, medens han i voldsom Begejstring snart stod paa höjre Ben og slog Harpen med venstre Haand, snart paa venstre Ben med höjre Haand. Det var Skjalden Mr. *P. Chr. Zahle*, der sang sine gribende, opflammende Krigshymner. De var baade alvorlige og lystige, men bestandig folkelige. Lige da jeg kom til, begyndte han paa en frisk. Den gik paa Melodien »*God save the king*« og begyndte saaledes:

Chresten er förste Mand.
Estrupper börste kan
Vor Chresten Berg.
Höjremænd »ærker« han,
Altid »besærker« han,
Lovene kværker han,
Vor Chresten Berg!

Krabbe, den pæne Mand,
Klokken betjene kan,
Klinge linge ling!
Venstremænd ærer han,
Höjre besværer han,
Ordet afskærer han:
Klinge linge ling!

Derefter fulgte halvfjerdssindstyve Vers om de övrige Folketingsmænd af Venstre, og Skjalden endte meget beskedent med fölgende Strofer:

Zahle er Sangeren,
Rider paa Gangeren
— Pegasus — höjt.
Sagaer fortæller han,
Grundlove sælger han,
I Tinget gjælder han
Ikke en Döjt.

Jeg lod mig siden efter forestille for denne moderne Tyrtæos, hvis indtagende Barnlighed og spillende Vid aldeles fortryllede mig.

Roskilde. 25 Juli 187...

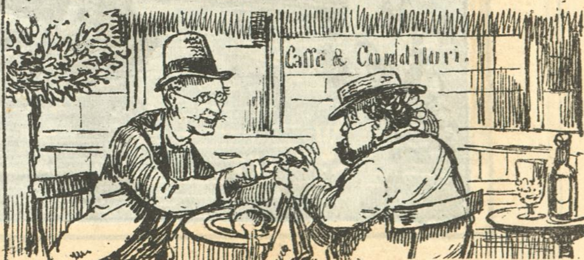
Vi kampere ½ Mil udenfor Byen. Mr. *Krabbe* og Mr. *Berg* red för derind for at aflægge et Besög i Domkirken. Mr. *Krabbe* vilde gjöre sig bekjendt med Per Döver og Kirsten Kimer, og Mr. *Berg* vilde udse sig en passende Begravelsesplads i et af Kapellerne. En stor Del af den sjællandske Division har i Dag valfartet til det Sted, hvor Folkehelten og Bondemartyren *Jeppe paa Bjerget* havde sin Bolig. Denne store Mand blev, som bekjendt, et Offer for Herremandsvælden, uagtet han, som en af hans Biografer har udtrykt sig, bar en Trubadurharpe i Brystet. Pilegrimmene vendte dog temmelig slukörede tilbage; den eneste Relikvie, der nemlig opbevares efter Jeppe, er *Nilles* Krabadsk »*Mr. Erik*«, og Synet af den havde hos de Fleste opvakt saa ubehagelige Fölelser, at de havde skyndt sig ind til *Jakob Skomagers* Efterfölger for at slukke Sorgen i Jeppes Yndlingsdrik.

Da jeg för gik i Lejren med Mr. *Bajer*, kom en Mand i civil, graa Dragt med Bulehat hen til os. Han saa ved förste Öjekast ud som en velstaaende Proprietær, men der var en vis Smidighed i hans Væsen og en mærkelig Nonchalance, der kontrasterede stærkt herimod. Han spurgte Mr. *Bajer*, »hvor den gamle Drengepisker fra Bogö var henne«, og »om han havde fundet paa nogle nye Prostitutioner«. Jeg blev meget forbavset over dette dristige Sprog og over, at Mr. *Bajer* desuagtet behandlede Manden med udsögt Höflighed. Da han havde fjernet sig, spurgte jeg strax, hvem den Person var, og blev ikke lidet overrasket ved at erfare, at det var den berömte Grev *Holstein-Blæsenborg*. Mr. *Bajer* fortalte mig, at det var den eneste Mand, Mr. *Berg* var bange for; men man turde ikke bryde med ham, da Bönderne nærede stor Beundring for Greven.

(Fortsættes.)

Udenfor Kafeen.

— Hör, den sidste Rebus i *Punch* var ellers lovlig let: jeg gjættede den lige strax.
— Saa? maa jeg da höre!
— Det var jo ligefrem — »*Jens Busk*«.
— Jo pyt! Nej Oplösningen var sgu Krabbe, min Ven!
— Krabbe!?
— Gu' var'et saa, da han puttede sig paa *Samsö*.
— Aah! Bag *Jens Busk*! Det er sgu rigtigt!

Paa Himmelbjerget i Sommer.

— Ih, nej, se god Dag! Er Du ogsaa kommen til Jylland i Aar? Det er vel paa Forretningens Vegne?

— Nej, det er sgu for min Fornöjelse. Og Du?

— Ja, det er ogsaa en Forlystelsestur! Jeg vilde bare önske, jeg havde taget Mutter med.

I Figaro.

Thora: (frydende sig over de henrivende Toner) Du, Mathilde, hvor er det, vi har hört den Melodi för?

Mathilde: Kan Du ikke huske det længere? det var jo hos Cichoriespillerne i Tivoli.

Amoriner.

Distichen sind wir, wir geben uns nicht für mehr, noch für minder.
Goethe-Schiller: Xenien.

Amores.

Let som Cupido vi flagre forbi Dig paa Rythmernes Vinger,
Savne ej Faklens Glans eller den træffende Pil. —

Disticha.

Fint afrundede smaa Bloddraaber er vi, der piple
Frem, naar Cupidos Pil strejfede Sangerens Bryst. —

Amor alatus.

Fordum lagde Fortuna i Rom Sandaler og Vinger:
Amor! — naar vil Du her vingelös tage dit Bo? —

Amor philosophus.

Sig mig, til hvilken Skole Du hörer, o Amor! hvad er Du? —
— Ikke Platoniker, men Peripatetiker, Ven. —

Amor hiemalis.

Fryser Du ikke, som nögen og spæd mellem Sneflokker flagred? —
— Fryser jeg, tager jeg ind strax i et flammende Bryst. —

Amor vernalis.

Böger har lært mig, Du ikke er til. — Nu saa luk dine Böger;
Sög mellem Blomster din Ven, Amor er ikke et Möl.

Amor vertumnus.

Blomsterne visne, alt Skjönt er forgængeligt — saa er din Gave! —
— Nyd da, hvad aldrig forgaar — nyd dens Forgængelighed.

Amor aeternus.

Alt omfatter mit Rige; — Horaerne skifte min Fakkel
Stedse i dansende Löb, yndige kun ved dens Glans. —

Amor mortalium.

Ak! men Du spilder min Tid; drag bort Du leende Hedning! —
— Jeg giver Tiden först Værd; Evigheds Gud er jeg ej. —

Amor Musagetes.

Sög til den brogede Verden og frist ikke Musernes Elsker! —
— Tör Musagetes da ej nærme sig Musernes Ven? —

Amor trinitatis.

Ene er aldrig Kjærligheds Gud; i Treenighed stedse
Guddomssaligt med mig gjör jeg et elskende Par.

Amor sagittarius.

Stedse din Pil Du sender, og stedse er fyldt dog dit Kogger. —
— Elskendes salige Smil fanger som Pile jeg op.

Ερως μισανθρωπος.

Ivrig Du söger ved Faklen? — Ja kjære, dit Sekel forvandler
Amors flammende Blus til et Diogeneslys.

Af Venstres Familie-Postil.

19. Kapitel.

Og det begav sig, der meget Folk vare forsamlede udi Svendborg, at J. A. Hansen oplod sin Mund og sagde: „Experimentet gjentages ikke!"

Og alle de, som hørte derpaa, forundredes højligen herover.

Men det skete, der trende Døgn vare gaaede og J. A. Hansen befandt sig i Jylland, da glemte han de Ord, han havde talet.

Og han vrededes højlig og sagde til dem, der vilde vække hans Ihukommelse: „Gak bort fra mig, thi I ere Løgnere og Højremænd alle til Hobe."

Men paa Valgdagen stod J. A. Hansen atter i Svendborg, og da skete det, at han kom i Hu de Ord, han havde talet, og han gik udenfor Texten — og græd bitterlig, og han sagde: „Disse bespottelige Ord haver jeg talet, men jeg mente ikke, hvad jeg sagde!"

21. Kapitel.

Og se, udenfor Maribo var en stor Skare af Mænd forsamlede, og Lars Larsen opløftede sin Munds Vejr og sagde:

„Jeg haver ikke Sind at drage med Berg og J. A. Hansen, der haver gjort saa mange politiske Bommerter."

Og de, som dette hørte, forundredes saare, thi Lars Larsen var en meget stor Folkeven.

Men ikke mange Dage derefter fremstod Lars Larsen i *Morgenbladet* og sagde: „Disse Ord haver jeg aldrig talet! Det er Løgnere og Højremænd, der sige dette om mig!"

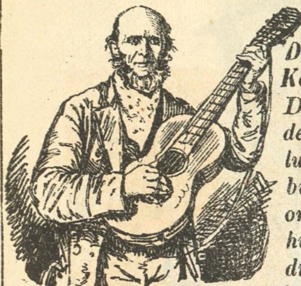
Men se! der fremstode trende Mænd og en Tylvt og de bare Vidnesbyrd imod ham og sagde: „Du haver sagt disse Ord!"

Og han gik i sig selv og mælede: „Jeg haver sagt dem, men jeg mente dem ikke."

Og de Venstremænd, som hørte derpaa, knurrede

Offenlig Brevvexling.

*Til »**Punch**«.*

Ho! ho! erede Herre! De er aldeles vild paa Karethen anbelangendes Deres erede Poletik. For det kan da ethvert nogenlunde spillevendes lille bitte Barn forstaa, selv om det er flasket op, hvorfor Berg og de Andre er danske Folkevenner, og Estrup og de övrige udanske Folkefjender. Vi Danske, hvortil baade erede Undertegnede og min Ven Kanonjöden henregner vos, vi holder slets inte af at gjöre nogen Ting færdig. For, ser De, naar en Ting er færdig, saa er der ikke mere at vrövle om og at sætte Kommissioner og Udvalg ned om, og hvad skal vi saa ta'e vos til? Ser De, det er det, De burde kunne begribe. Marmorkirken — den var inte færdig, og det var nationalt, men saa vilde Tietgen og Krieger gjöre den færdig, og det stred imod det Grundfolkelige og mod den folkelige Grundlov i hver Mands Bryst (Zahles Udgave), og Teatret kunde være bleven Marmorkirke og en rigtig smuk Folketeaterruin, naar bare Hall og Worsaa vilde ladt være at mengelere dem ind i det. Derfor er Chresten Berg folkelig, for han bli'er aldrig færdig med at rejse rundt og agere og være ubehaveli, og derfor er unge Svovlsyre-Alberti nu bleven gjort til Höjremand, for han var færdig, da han rejste. Derfor gjör Venstre heller aldrig Lovene færdig, men lægger dem i aaben Begravelse uden saameget som at slaa dem rigtig ihjel og fölge dem til Jorden med Honnör. Det er altsammen rigtig nationalt og De skal bare se, naar vi faar Selvstyre — ja jeg skriver natyrligvis inte Brevet færdig, men henstiller barestens til Dem at benytte mit Valgsprog som er »Aldrig færdig, men altid retfærdig«.

Deres immer hengivne

Tyroler-Ferdignand.

Ehlers! — Der er Manden — kunde vi bare faa ham op paa Taburetten, saa gik det nok, for saa stod det stille en Gang og gjærede af.

Blodhævnen.

Musikalsk Intermezzo
af
En »**Fællesorganist.**«

Saa er det dog sandt, hvad vort Blad har fortalt,
At en Kvaksalver og en Spaakælling faldt
I Fru Justitias Hænder.
Som Ofre for Provisoriet maa
De stakkels Djævle i Brummen gaa
Til Kvide for deres Venner.

Sligt Anfald paa fredlyste Kvinder og Mænd
Bör harme hver nidkjær Folkeven,
Af Medynk hvert Hjerte blöder.
— Men vogt eder for, hvad Venstre formaar.
Husk paa, at naar vore Jöder I slaar,
Slaar vi sku igjen eders Jöder.

Og Hævnens Time, den oprinder snart;
Med Landeplager af hver en Art
Foröges os Hjælpetropperne.
Til Socialisternes röde Flok,
Som for Resten kan være »fyrchterlich« nok,
Vi föje vil — Börnekopperne.

Det er jo en Tort for en fri Nation
At trækkes med tvungen Vakcination!
— Hvorfor Pokker skal Smaabörn kopsættes?
— Et frihedsfjendsk Værk deri man ser.
Snart skal vel paa japanesisk Maner
De Stakler levende opsprættes!

Kan Vakcinationen vi afskaffet faa,
Med Börnekopper i Fölge vi gaa
Lös paa Höjres forfærdede Rækker.
For Smitte vi heldigvis selv er fri;
Thi en medfödt Kokoppeepidemi
Mod Börnekopper os dækker.

Derfor er for os, som Alverden véd,
Vakcine en stor Overflödighed,
Thi Fanden hytter nok sine.
Men hvad der skal indpodes, bör man betro
Vort Fællesorgan, der er brugbart som Ko-
Koppeindpodningsmaskine.

imod Vidnerne og sagde: „Hvad kommer det Eder ved? Det maa blive en Venstre-Familiesag."

29. Kapitel.

Og det begav sig, at der var meget Folk forsamlede i Viby, at Lyv-Lars fremstod og talede og forledede Folket til Opror og sagde, at man ikke maatte give Kejseren eller Kongen Skat.

Men der nogle Dage vare til Ende, fortrod han, at han havde talet disse Ord.

Og der gik Folk til ham og sagde: „Hvorfor sagde Du dette?"

Men Lyv-Lars svarede og sagde: „Ikke haver jeg sagt dette, og de som sige saa, ere Løgnere og Højremænd!"

Men se! da fremstode sex Vidner imod ham, og sagde: „Vi kunne med Ed bekræfte, at Lyv-Lars haver talet saalunde!"

Og Lyv-Lars angrede og sagde: „Jeg haver sagt disse Ord, men jeg mente dem ikke!"

39. Kapitel.

Og nede ved Fuglebjerg var en stor Skare af Venstremænd forsamlede og af deres Tilhæng.

Og Jeppe Tang steg frem iblandt Folket og oplod sin Mund og sagde:

„I skulle aldeles ikke tale Sandhed, naar vi Venstremænd kunne have Skade deraf!"

Og Folket forundredes derudover, thi han talede som en, der havde Myndighed, men ikke som en Skriftklog.

Men da nogle Dage vare gangne, oplod Jeppe Tang atter sin Røst i *Morgenbladet* og sagde:

„Disse Ord haver jeg ikke talet! Det er idel Løgn og Højrepaafund!"

Men det blev Aften og det blev Morgen den anden Dag, og se, da fremstod en Lovkyndig, og han sagde: „Disse Ord haver Du talet, og jeg vil bære Vidnesbyrd derom!"

Og Jeppe har endnu ikke meldt: „Jeg sagde det nok, men jeg mente det ikke!" men han siger det visselig om kort Tid, thi der er intet Nyt under Solen!

I Badet.

Efter Forlydende opholder Exminister Hall sig i Sandefjord for at bruge Badene. (*Dagstelegrafen.*)

Hr. Hörup sværter ham alt med sit sorte Slam,
Dog lidet synes Dyndet han at ænse;
Defensor tröster jo: Vær ej forknyt for ham!
Jeg skal nok rense Deres Excellense.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Østergade, Kjøbenhavn.

Selvkritik.

— Aa, Fröken Nokkebölle, er De endnu ikke færdig med at læse »Nær og Fjern«, saa De kunde komme hen og spille Croquet med os?

— Aa, Gud nej, ikke endnu! jeg mangler det Meste af den »Gratie«!

Familietvist

eller

det mærkværdige Aar.

Det er brudt, det skjönne Baand, der bandt de
Höje Aander i en salig Stund;
Det er brudt, og Smilet for bestandig
Veg fra Elskovsgudens skælmske Mund;
Grundlovsværnet i de høje Sale,
Som forenede med festlig Glans
»*Morgenbladet*« med »*den Radikale*,«
Larsen, ja, med Fröken Lilienkrantz; —

Det er brudt, thi hele denne frie
Kjærligheds Profeter kom i Splid.
Skulle vi bedrövet stille tie
Rent om den ulykkelige Strid?
Baandet, som vort Land til liden Gavn holdt,
Kun saa kort, var dog vort Hjerte nær,
Baandet mellem Bandtholdtz og Hr. Ravnholdt,
Mellem Mundberg og saa Søren Kjær!

Derfor vil vi tale, vil berörе
Denne Sag, det er jo dog vor Pligt!
Derfor Venner, laaner Alle Öre
Til vort gyselige Sörgedigt!
At det lyse Haab, som vi har hentet
Fra Foreningen af disse To,
Dækkedes for nylig saa uventet
Ak! af Gravens melankolske Ro. —

Danmarks mest veltalende Genier,
Hvor man saa end vilde søge hen,
Fandt man just i disse to Partier:
Socialisterne og Venstremænd!
Munden löb som Kjæppen i en Skralde
Paa de Talere med frejdigt Mod;
Og det er jo velbekjendt for Alle,
Skarnbötterne paa Pinde stod!

Naar nu slige To sig kan forbinde
I en ægte Kjærlighedens Pagt,
Maa den ægte Svada altid vinde;
Thi et herligt Spirefrø er lagt.
Og forgjæves ikke man formoder,
At en Gröde man saa rig vil faa,
Thi en Flok af stolte Vrøvleho'eder
Tör man nok en herlig Fremtid spaa!

Ak! men Haabet, det gik bag ad Dansen,
De Forlovede, de blev uens.
Helt uskyldig er Andreas Hansen,
Peder Bojsen, gjör sig ud til Bens.
Förerne, de skændes, Tvedragt huser
Mellem alle Undersaatterne;
Men bedrövet græder alle Muser,
Grundlovsværnet er til Rotterne!

At den fagre Pagt, den steg i Graven,
Var, har »Venstre« sagt, fordi en Dag
Socialisterne i Dyrehaven
Ikke mödte under Landets Flag. —
Punch i den Anledning derpaa grunder:
Hvilket Flag — hvad Farve, af hvad Art —
Er det vel, at »Venstre« farer under?
Danmarks er det ikke — det er klart!

Fra Krigsskuepladsen. IV.

(Efter *the daily fire-engines* specielle Korrespondent.)

Roskilde Landevej, 26 Juli 187....

Idag havde vi det förste Sammenstöd med Fjenden. Det var med en Trop Baschi-Bozuks af Fischers Livregiment, anförte af Mr. *Cobden Carstensen* og en Eskadron af det sværeste Kavalleri, kommanderet af Major *Dick-Meyer*.

De blev snart slaaede tilbage, og paa Flugten havde Major *Dick-Meyer* det Uheld, at hans Hest styrtede under ham. Han blev taget til Fange af »de smaa Sorte«, og da de paastod, at han egenlig burde anses for en frafalden Turko, vilde de strax tage Livet af ham. De havde til den Ende allerede anbragt en Kuglesprötjteslange i Munden paa ham og stod netop under Raabet »Nu skal vi pröve Dicks Exstinktör«! i Begreb med at affyre samme,

da lykkeligvis Mr. *Bajer* kom til og udfriede den Ulykkelige. Mr. *Dick-Meyer* blev sat under Bevogtning, men bliver for Resten særdeles vel behandlet, ja Mr. *Berg* sendte ham endog to Par fede Ænder fra sit eget Taffel og lod sige, at han vidste, det var en Ret, Majoren satte Pris paa. Jeg interview'ede naturligvis Mr. *Dick-Meyer*, men da jeg sögte at faa Oplysninger om, hvilke Forsvarsmidler Hovedstaden besad, blinkede han polisk til mig og forsikrede, at han kunde tie og Ingen i Verden skulde faa ham til at meddele mere, end han vidste. Deraf blev jeg ikke klogere.

27de Juli 187....

Vi ligge nu udenfor Byen. Planen var först at bemægtige sig Frederiksberg Bakke og derfra beskyde Hovedstaden, men en Spejder har nylig bragt Efterretning om, at *Fischer* havde sluppet alle Dyrene i zoologisk Have lös i Frederiksberg og Söndermarken. Vel frygter vor tapre Overgeneral hverken Ulve eller Björne, men han vil nödig stöde Foreningen for Dyrenes Beskyttelse for Hovedet og har derfor valgt en anden Plan, i Fölge hvilken Angrebet skal ske over Nörre-Fælled, hvor især Socialisterne ere godt kjendte. Desto værre er der opstaaet Splid i Lejren, idet Mr. *Termansen* har erklæret, at nu vilde han ikke gaa længere, med Venstre, men saa sig nödsaget til at gaa et Stykke med Höjre, og da Hærens Feltprofet, den gamle Pastor *Bojsen* i Nat har drömt, at det var aldeles nödvendigt for ham at vende tilbage til sit Kald, have disse to i Forening forladt Lejren, medtagende Mr. *Lars Larsen*, der ogsaa er bleven vaklende. Den övrige Deel af Hæren brænder derimod af Kamplyst.

28de Juli 187....

Kl. 9 imorges fandt Fremrykningen Sted. Under Afsyngelsen af Pastor *Hostrups* Grundlovssang rykkede hele Hæren i en stor, tætsluttet Kolonne frem over Nörre-Fælled for over Nörrebro at trænge ind i Byen.

De forreste Geledder havde allerede naaet Blegdamsvejen, og hele Fælleden bedækkedes af den store Venstrehær, da löd der pludselig et Brag, som om ellevetusind Kruppske Kanoner af störste Diameter var blevne affyrede paa en Gang. En uhyre Rögsky indhyllede Fælleden med et uigjennemtrængeligt Slör. Da den omsider drog bort, var hele Folkehæren forsvunden. Forklaringen var ganske simpel: Estrupperne havde havt Nys om, ad hvad Vej Venstrehæren vilde rykke frem, og nedlagt en Mine paa 85,000 Tdr. Nitroglycerin under Fælleden. I det belejlige Öjeblik havde man saa antændt Minen og sprængt hele det forenede Venstre i Luften.

31te Juli 187....

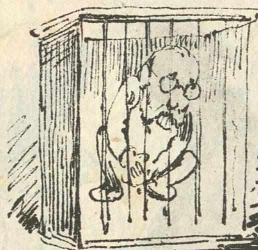
Nu begynde Venstremændene at falde ned, dels enkeltvis dels i Grupper. De Menige blive afvæbnede og hjemsendte. Af Förere har man hidtil kun fanget Mr. *Tauber* og Mr. *Zahle*. Mr. *Krabbe* har været saa heldig at dumpe ned i et fedt Embede. Man söger forgjæves efter Mr. *Berg*. Den almindelige Mening er, at han er revnet og i Löbet af Efteraaret vil komme ned som Meteorer og Stjerneskud i *Berlingske Avis* og Provindsbladene. Höjrebefolkningen jubler.

1ste Avgust 187....

Mr. *Tauber*, der har opholdt sig 48 Timer i Luften, var i höj Grad udhungret, da han kom ned, og forlangte strax Rejsegodtgjörelse samt en slesvigsk Embedsmand til Frokost. Da en saadan, mærkelig nok, ikke havdes ved Haanden, maatte han imidlertid lade sig nöje med anden Kjödmad. Han er indespærret i Ulveburet, Mr. *Zahle* derimod i det ledige Abebur.

2den Avgust 187....

Jeg har i Dag havt Tilladelse til at besöge de fangne Venstreförere. Mr. *Tauber* var i daarligt Lune, og, da jeg spurgte om Grunden, knurrede han ad mig og sagde, jeg skulde blot probere at leve to samfulde Dögn af Luften. Han havde paa Vejen inspiceret adskillige af Venstres Luftkasteller, men fundet dem i en sörgelig Forfatning og aldeles blottede for Proviant.

Derefter besögte jeg Mr. *Zahle*. Stakkels Zahle. Han er aldeles forvirret i Hovedet af Luftfarten og bilder sig ind, at han er en Komet. Han gaar stadig og föler efter sin Hale, som han paastaar, Estrup har ladet skære af ham, da han kom ned. Da jeg sögte at bringe ham til Fornuft, spurgte han mig med et vemodigt Smil, om jeg kunde nægte, at at han var en Taagestjerne og bevægede sig i uregelmæssige Baner. Han paastod ogsaa at have set *Berg* og *Holstein* kjöre til Vælgermöde paa Jupiter i Karlsvognen, og ved en Omdreining af Mælkevejen havde han tydelig set *Anders Taage* hoppe op bagpaa. Da jeg mod hans Fremstilling indvendte, at den stod i Strid med Tyngdelovene, forsikrede han mig, at disse aldrig vare vedtagne i Folketinget og derfor som provisoriske Love slet ingen Gyldighed havde ligeoverfor de rigtige Folkemænd. Et Glimt af den gamle Zahle dukkede op, da han bemærkede, at Estrup havde gjort god Mine til slet Spil. Jeg gjorde god Mine til slet Ordspil for ikke at stöde ham. Da jeg imidlertid bad ham skrive et Par Ord i min Stambog til Erindring, og han havde nedskrevet Linierne

Hvad er Venstre uden Zahle!
Hvad er Zahle uden Hale! —

brast han i Graad og blev atter taaget. Jeg forlod ham indhyllet i en uigjennemtrængelig Brandtaage. Stakkels *Zahle!*

Mr. *Thomas Nielsen* og Mr. *Villads Holm* have nedlagt Vaabnene og underkastet sig Regeringen. Krigen er endt. Jeg vender imorgen tilbage *pr.* Luftballon og er ikke uden Haab om paa Vejen at kunne bjerge nogle Venstreförere, der muligvis endnu drive om i de höjere Luftlag. *Au revoir!*

Finis.

Kvindelig Selvfölelse.

— Naada! Flab! Ka Du inte se, at Du taler med en Dame?

Brillant Forretning.

— Det er dov Pokkers saa Jokumsen har slaet sig op paa den senere Tid!
— Jamen han æ nu osse ble'en Leverandör til den russiske Hær.
— Jös bevares! Leverandör! Af hvad?
— Af Fodtöj natyrlivis. Han opkjöver jo alle de gamle Sko i hele Byen aa sælger dem til Russerne for nye Stövler.

Martyrerne under Provisoriet.

Venstremænd i den sidste Tid
Har ikke været saa heldige;
Man kunde tro dem fra Sans og Vid
I deres Færd som de Vældige.

Först var der Manden i Skanderborg,
Der negtede Skatters Betaling.
Til Andres Fryd, men til egen Sorg
Han fik en slem Overhaling!

Han misted' sin Lotterikollektion,
Som man har set i Aviserne,
Og desforuden en hel Portion
Af Livsforsikringspolicerne.

Og listelig til Prokurator Weng
Man hörte sige med Fynd den
Borgmester Winge: »Min rare Dreng,
Hör, kom nu bare med Mynten!«

Og denne Winge — det kan nok være! —
Har virket ganske fortrinlig'!
Men for Weng den hele Affaire
Var dog nok temmelig pinlig?

Imidlertid var der en Folketingsmand,
Hin Jungersen, hvem vi huske
Fra de »Diæter«, der ikke gik an, —
Som vilde i Faget ham fuske.

Han nægtede Skat, og Fogden kom
Og saa an de »gamle Chatoller«.
Den förste Gang han dog vendte om,
Da Fyren ved Nægtelsen holder.

Men anden Gang kom han for hans Dör
Med Regningen, som monne voxe,
Og gjorde Udlæg i et Par Köer
Hos den ulyksalige Oxe.

I Rödby var der en anden Helt,
Der ogsaa vilde forsöge
For nylig her paa det samme Felt
Sin Formue at forögre.

I rette Tid han gav dog Kjöb,
Da Fogedens Folk ham gjæste;
Og sukkende han til Korset krøb —
Og det var vist ogsaa det Bedste!

Det er i det Hele löjerligt fat
Med alle de Venstremiserer,
Og ikke blot med den velsignede Skat,
Men i alle Pengeaffairer.

De tage det saa overordenlig »leth«,
Naar med Andres Penge de regne,
Men Buxelommerne knappe de tæt,
Naar det gjælder om deres egne!

I mange Aar gik »Venstre« paa Rov
For at mele sin egen Kage;
Da kom denne provisoriske Lov —
Den vil ikke rigtig smage!

For Resten saa trygt vi sige kan:
Den smager slet Ingen, det véd et
Hvert evige Barn i Danmarks Land —
Men vi ligger, som »Venstre« har redet!

MARIE SKRUBBE.

Exterieurer

fra

„det nittende Aarhundrede."

I.

Den Luft, der laa under Strandvejtræernes Kroner, var kommen Nord nordvest fra. Den var strögen hen over Dyrehavsbakken og Taarbæk, og en fin Næse kunde blandt dens utallige Bestanddele tydelig skælne Duften af varme Vafler, Slavepunsch, Hvidlög og Patschuly. Den var derpaa smuttet over den stövede Landevej og havde givet et Hop over det stenkultjærede Stakit; den var bleven baget af Solen og stövet af Vejene, men nu laa den stille over den store Svinesti, og Duften af Svinenes Föde havde tilsidst gjort den til atmosfærisk Luft.

De Menneskelæber, der aandede denne Luft, var lidt fidtede, men Barmen, der höjnede, var ung og spæd. Næsen var bred og Munden var trind, Örene grimme, Öjnene slanke, og der var noget vist — *je ne sais quoi* — udbredt over den hele Skikkelse. Kun Haaret voxede vildt og frodig som et Bed Ræddiker i Agurketiden, Solen spillede derpaa violet . . . grönt . . . blaat . . . rödt . . . orange . . . og saa igjen violet.

Saaledes saa Marie Skrubbe ud den 24de Maj 18.... Klokken 12, 4 Minuter og 6 Sekunder om Formiddagen efter Normaluret paa Nikolai Taarn, medens »*Ranch*« i samme Öjeblik viste 12, 4 Minutér og 6½ Sekund.

Overenskomsten leve!

I Höjremænd, standser den blodige Kiv!
De Venstremænd ere for stærke.
De skaaner ej Barnet i Moderens Liv,
Det faar I skam nok at mærke.

Paa Hovedet faar I; den Ting er klar.
Skynd eder at retirere!
Thi Venstre, som ingen Hoveder har,
Har intet at risikere.

Og dersom ej snarlig med ydmygt Sind
I beder om godt Vejr og Naade,
Jeres Öjne slaar Lyv-Lars i Hovedet ind,
Og af Leth bli'er I levende flaaede.

Fölg derfor mit Raad og kapituler,
Og giv efter for Tallet og Styrken.
Thi Venstre sig ellers grummere ter
End baade Russen og Tyrken.

Men hvis dets Fordringer store som smaa
Man blot honorerer tilbörligt,
Og lader det alt, hvad det önsker sig, faa,
Er Venstre yderst medgjörligt.

* * *

»Der skal Vid til Vaande,« tænkte *Lars Björnbak*, han gik helt fra Snövsen.

* * *

»Det lethede«, sagde Delinkventen, han blödte sine 8 sure Kroner i Extra-Salær til sin »beskikkede« Defensor.

* * *

Rebus.

En duftende Blomsterlöd af Petersilier og Gulerödder spændte de hvalvede Næsebor som en Solparaply fra Polack. Til Höjre for hende laa Svinestien med et Söm paa den ene Side og fire lidt större Söm paa den anden Side, hvoraf det ene ikke var rigtigt i Hovedet, med Dejgtruget, hvor fire Ærtebælge, en Rugsbrödsskorpe og tre Hvedebrödskrummer laa imellem hverandre og blev bagte af den hede Middagssol, og med den store Revne, hvor Mosset tættede godt, men til den ene Side var det slaaet fejl, og Træet, som var slaaet i med, havde forknyttet Mosset og magtede ikke selv at lukke for Revnen.

Marie Skrubbe lukkede sine Öjne, saa at Haarene strittede i vildsomme Kranse om det skjönne Öjenhvalv, hvor Solen tittede ind og saa igjen skyndte sig væk, for de omliggende Partier af det trinde Fuldmaaneansigt var ikke rigtig rene. Den var jo ren!

. . . . Hun tjente saa mange Penge, drömte hun, og Rejerne og Kornaxene dansede omkring med hinanden og faldt döde om paa Træ — Nej det var et Stengulv . . . og saa kom Smedens Peter, som hun kjendte saa godt. Han forvandlede sig til en lille Hund og vilde endelig op paa hendes Skjöd; men hun lo og jagede ham bort. Saa blev han til en fin Herre med höj Hat og Örenringe, og han kaldte hende Jomfru og spurgte, om hun vilde med i Skoven, og det syntes hun da nok, hun vilde, men hun sagde dog Nej alligevel; saa . . . .

Saa slog hun Øjenene op, for Svinene bed hinanden i Halerne og gjorde et frygteligt Spektakel og en lille tummelumsk . . . löb kildrende hen over hendes Haand. Saa rejste hun sig, gned Öjnene og gik med slæbende Skridt ind i Hytten, hvor Moderen kogte Torsk og Kartofler i rembrandtsk Belysning.

„Apothekeren og Doktoren".

En Morgen Doktor Lars paa Apotheket kommer ind
Og siger, om han kunde faa lidt Salve.
»Hvortil?«, spö'r Apothekeren den Doktor saa trind,
»Sku' den være til at standse Deres Galde?« —
»Næ, det er til de Höjremænd«, ham Dok'tren gi'er til Svar,
»Dem skulde ske al Landsens Ulykke,

For Deres Tilstand er rentprovisorisk, derfor har
De Trang til at faa smurt deres Rygge,
Og tror De ej, det hjælper, naar vi rigtig ta'er fat
Og smörer Salven tykt paa vor' Aviser?« —
»Mod Provisoriet? — Hör, De glemmer vistnok, at
Det netop er mig selv, der er Provisor!«

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri Ny. Adelgade. Kjöbenhavn.

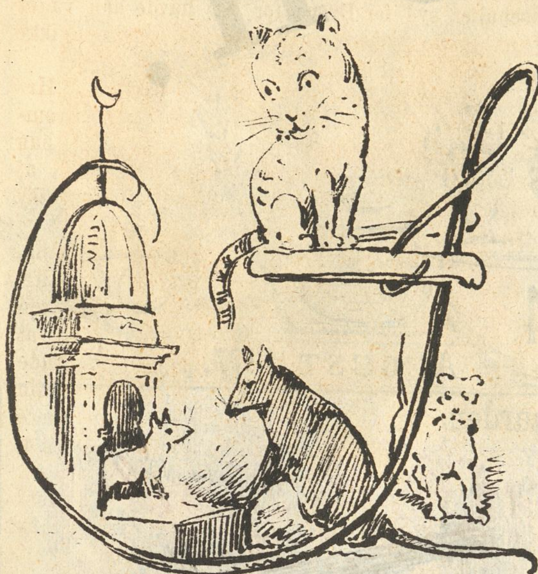

I Hönsegaarden.

— Jamen, hvorfor tog nu Marie ikke alle Æggene med? Hun lader jo altid ét Æg blive liggende i Reden.

— Kan Du ikke forstaa det? Hönen maa jo have noget at se efter!

En liden Oversigt.

Tyrkiet har mistet hver saakaldet Ven
Omtrent i Evropas Riger;
Snart ikke en eneste har det igjen,
Selv England tilbage viger.

Gallipoli havde England bestemt
At ville besætte helt nobel,
Thi derfra er det saa magelöst nemt
At komme til Konstantinopel!

Det stemte nu ikke med Tyrkens Aand,
(Det er nu en Gang hans Særhed!)
At have saadan en hjælpende Haand
I altfor uhyggelig Nærhed.

Det gik vist heller ikke saa glat,
Hvis Musen i Vaande maatte
Til Slutningen söge Hjælp hos en Kat
Imod en forsulten Rotte.

Saa kom der imellem Vennerne Splid;
Og vil man nu vel betænke,
Maa sikkert en saadan Mistillid
En hæderlig Missekat krænke.

Nu staar den alene, den lille Mus,
Da Katten blev gal i Kalotten.
Endnu er den Herre til Dels i sit Hus,
Men mon den kan »holde Rotten«?

Rundtom man ser paa den vilde Dans,
Enhver sin Kage vil mele;
Og Kejser Wilhelm og Kejser Franz
Er stadigen kreutz fidele!

Ja selv det lille Grækenland,
Det vil nok nu ogsaa til'et;
Det ruster sig saa godt, som det kan,
Og vil være med til Gildet.

Den gamle Regel det huske paa —
Den hörer ikke til Løgnene:
Spis Kirs'bær med Store, og Du vil faa
Kun Stenene udi Öjnene!

Kun General Klapka nylig har talt
I Presburg for Tyrkernes Frelse
Og tordnet ganske lynende galt
Mod de russiske Rævepelse.

For Ungarns Brud med Rusland flux
Slog Generalen Reveillen,
Og den graahærdede, gamle Dux
Blev hilset med tordnende »Eljen«!

Men ingen har endnu en eneste Mand
Tyrkiet til Hjælp foræret.
Kun England har nylig Afghanistan
»Den hellige Krig« erklæret —

»Den hellige Krig« med Svig og Mord,
Hvor Djævelen kun sig glæder —
Det »hellig« er ret et heldigt Ord
For Vold paa Gader og Stræder!

Men Sligt gjör nu hverken fra eller til
Dernede paa Balkanhalvöen.
Lad England kun dundre saa galt, det vil,
Med Panserskibe paa Söen! —

Hvorhen den förer den blodige Vej,
Vil Ritzau fortælle dem, som
Det interesserer — i Fald han ej
Til den Tid er altfor glemsom!

Fra Byraadsmödet.

i X—borg. V.

I Byraadets Gaarsmöde behandledes Sagen om en ny Oplagsplads for Renovationen.

Borgemesteren havde længe indset det Forkastelige i, at man havde valgt Pladsen nedenfor Byens Lystanlæg til en Oplagsplads som den nævnte, og Klagerne herover vare som bekjendt meget almindelige. Det blotte Syn, naar man stod oppe paa Bakken uden den mindste Vind og saa udover Havet, var uudholdeligt, og hvormeget andre Sanser paavirkedes, især naar Vinden blæste paa, det var saa bekjendt, at han ikke en Gang vilde antyde det. En anden Oplagsplads var fornöden, men hvor? Han skulde ikke bestemt tilraade Noget, men han vilde dog give et Vink i Retning af Vejen til Hvibyovre.

Kjöbmand *Sörensen* havde haft et lille Sel-

skab forleden Aften ude i Lystanlægget, i Anledning af en Ven fra Lolland. Og de havde siddet bare Herrer nedenfor Pavillonen ved en lille Bolle, og det hele gik godt med Sange og Taler. Det var en kjön Aften og det havde nylig regnet Men saa en Gang, da Taleren havde taget Ordet og var midt i det, saa havde han sét, at den Ene efter den Anden af Selskabet havde rejst sig og var gaaet ind i Pavillonen, og Talen blev der da ikke Noget af den Gang, og saa var Grunden til det Hele naturligvis, at det havde regnet og det kunde Oplagspladsen ikke taale, og det kunde Herrerne igjen ikke taale, Se, det var dog for galt, og det fandt vist ogsaa Enhver. Men, hvad for Resten det angik at lægge Oplaget ved Vejen til Hvibyovre, da skulde han rigtignok have sig det frabedt, da hans Villa netop laa ude ad den Kant til. Han vilde snarere foreslaa at henlægge det Hele i Nærheden af Mölleaaen.

Materialist *Svedskelsen* vidste godt, hvad han vilde sige (hör.) Ja det vidste han, og det skulde de Herrer ogsaa faa at höre. Han havde tidt og oftere gaaet ud over Marken, der hörte til Byens Fattiggaard, og den var saa mager og fattig, at de sagde om den, og det skulde vel saadan være vittigt, men derfor blev det ikke anderledes, at, naar de saaede Hvede, saa kom der Havre op. (Latter) Ja, Taleren troede det ikke selv, men derfor var der alligevel Noget om det Og nu mente han, at man sletingen Oplagsplads skulde have, men bruge det Omtalte til at lægge paa Markerne for at drive dem op Se derved gjorde man en god Gjerning mod Fattiggaarden (Stærk Latter) Ja, det gjorde man. Men for Resten, hvad det angik at henlægge det til Nærheden af Mölleaaen, saa vilde han sige, at det var hans og hans Families bedste Sommerfornöjelse at sejle opad Aaen, og derfor skulde han bede om, at der blev taget lidt Hensyn dertil. Men, vilde man endelig have et Sted, saa vilde han da snarere foreslaa Sandgraven udenfor Vesterport.

Skomager *Kruse*, der var et nyt Medlem af Byraadet, havde ikke för snakket i denne Midte, hvor han saa saamange agtede Mænd om sig, og han vilde derfor bede dem om at tage hans Ord, som de kunde falde — men det kom nu ikke Sagen ved. Se, han vilde bare sige, at, naar han sad paa sit Værksted og arbejdede med sine Svende eller tilsaa, at det Hele gik ordenligt, for det gjorde han ogsaa, og det var det Vigtigste, for var han ikke forleden kommen ind i Værkstedet, saa var der en Herre, der af en Fejltagelse havde faaet franske Snuder paa sine Stövler, og det var Ingen tjent med. Men, naar han sad der, saa var det for Forretningens Skyld, — men det kom nu ikke Sagen ved. Men se, Forretningen den gik bedst, naar Vinduerne var aabne, og Stövlerne blev bedst, naar Forretningen gik bedst, saa Folk gik altsaa ogsaa bedst, naar Vinduerne var aabne og den friske Luft virkede oplivende paa Arbejdet. (Latter) Men det kom nu ikke Sagen ved.

Borgemesteren skulde bede Taleren om at holde sig til Sagen.

Skomager *Kruse* kom netop nu til det, som han mente. For hans Værksted laa netop ligeudenfor Vesterport, i Nærheden af Sandgraven, og, naar nu hans Vinduer stod aabne, saa kunde man da indse, hvad Fölgen vilde blive. Nej, saa vilde han da snarere foreslaa at henlægge Oplaget til Mosehullet syd for Byen; for der havde han været og det havde han sét, — men det kom nu ikke Sagen ved.

Vinhandler *Lung* vilde meget have sig Hr. Skomagerens Forslag frabedt, thi lige op til omtalte Mosehul gik hans Eng, derimod vilde han foreslaa, at man henlagde Oplagene til den Del af Stranden, som laa der, hvor Vejen til Knaldby begyndte.

Glarmester *Svendsen* var meget medgjörlig, men netop der, hvor Vejen til Knaldby begyndte, laa en Bondegaard, hvor han tidt laa om Sommeren med Familie. Og man maatte dog indrömme, at man ikke kunde forlange, at man skulde finde sig i, at man skulde have Saadannoget i sin Nærhed. Nej, saa troede han, at man hellere skulde vælge den Del af Stranden, som laa sönden for Badehusene.

Prokurator *Justesen* fandt, at det var mærkværdigt, at Borgemesteren ikke havde foranstaltet dette Möde holdt for lukkede Döre. Han skulde ikke gjennemgaa alle Enkeltheder i det nys Sagte, men blot paapege saadanne Absurditeter som, at Kjöbmand Sörensen forbavsedes over, at man havde rejst sig og var gaaet under en Tale af ham.

Borgemesteren troede ikke, at Prokuratoren havde ment noget Personligt med denne Bemærkning.

Prokuratoren trode det heller ikke, han holdt sig i det Hele taget kun til, hvad han vidste, og det var bl. A., at Materialistens Forslag med Hensyn til Fattiggaardens Mark var saa magert, at det selv trængte til den allerstærkeste Guano (Latter) Skomager Kruse havde sagt det mest Træffende, der idag var fremkommet, idet han havde sagt et Ord, som passede paa alle Foredragene, nemlig at »de ikke kom Sagen ved« (Latter). Glarmester Svendsens Forslag var dog det mest Absurde af Alt. Taleren og Mange med ham, baade Mænd og Kvinder, badede daglig, og hvad Söndenström og Söndenvind kunde bevirke, ifald hans Forslag gik igjennem, var saa forfærdeligt, at Taleren vilde foretrække den allerforfærdeligste Tang for en saadan Eventualitet.

Borgemesteren maatte i Anledning af Nævnelse af Tang bede Forsamlingen fritaget for politiske Allusioner.

Prokuratoren vidste sig fri for enhver saadan, han havde naturligvis kun ment den Tang, der havde en Tanke (Bravo, hör!!) Det Hele var efter hans Mening overdrevent, og man skulde se Tiden an.

Efter 3 Timers Forhandling vedtoges Fölgende:

»Den nærværende Oplagsplads bibeholdes foreløbig, medens man dog i Vinterens Löb söger at skaffe sig Kundskab om en anden, der muliger bedre.«

Mödet sluttet Kl. $10^{1}/_{2}$.

Oplösning paa sidste Rebus:

Den Maler, der »traf« Lars Björnbak.

Forsynlighed.

— Stop en halv, Kristoffer! Je' maa sgu ind og ha' mej noet Hæfteplaster.
— Aa Sludder, Kressjan! Hva'for ska' Du ha' Hæfteplaster?
— Je ska' jo til Möde i Aften i Grundlovsværneforeningen.

Thesevs og Ariadne

paa Tivoli.

— Men Gu'bevares Börn! Hvor har I dog været henne nu i en hel Time?

— Aa, södeste Mo'er! Vi var naturligvis bare farne vild i Labyrinten. Det var saa öndi'; men Fætter Peter fandt dog til sidst ud af'et.

— Naa Gu'skelov, Mariane, Du havde ham med! Men hvordan slap I da ud af den Vilderede?

— Jo, jeg fik naturligvis Peter til at spörge Opsynsmanden.

Spredt Fægtning.

Ved Venstrehæren, langs hele Linien,
Er Fægtningen nu, hvad man kalder staaende:
Berg forsöger at holde Disciplin i'en
Og Björnbak gaar foran tappert slaaende.

Fra Markens og Krolivets rolige Sysler
De Menige strömmede til under Fanerne
Og kæmped' mandhaftig i mange Skærmydsler
I Fölge Rapporter i Venstre-Organerne.

Dog klages der stundom over, at vindige
Förere kæmpe for egen Regning,
Og somme Hövedsmænd, yderst lethsindige,
Tænke for meget paa egen Forplejning.

Og skjöndt man fornemmer Raab om Hævn fra
De Meniges trofaste Flok i Geledderne,
Forvolde Førerne mangt et Plevna
Af samme Natur som ved Donaubredderne.

En Anförer, leth som en kamplysten Jens, fo'r
Mod Højres Rækker til Krig paa Kniven,
Uagtet han som »beskikket« Defensor
Dog ej burde gribe til Offensiven.

Og skjöndt han stred som en glubende Løve
Og bedrövede Fjenden for otte Kroner,
Maatte han flygte og Dækning behöve
Af Larsens bekjendte grove Kanoner.

Lidt værre gik det en ynkelig Ungersvend,
Som »Provisoristerne» fik i Klöerne,
Som Offer for disse den stakkels Jungersen
Blev slaaet paa Flugt med Tabet af Köerne.

Men heldigvis har man i Venstres Rækker
Af Oxer tilstrækkelig nok til Erstatning,
Saa Offeret uden Tvivl der sig dækker
Ved denne gemytlige Form af Beskatning.

I Striden gik Weng og forlod sig paa Nummerne,
Som udkomme vil under Venstres Bedækning
— Ak, Skattenægterne fik paa Gummerne!
— Gud véd, om det bli'er deres sidste Trækning!

Tang med sit klare, profetiske Snille
Fik ferleden saa rörende skjönt udfundet,
At sætter man Berg paa Vridslöselille,
Saa har »det forenede Venstre« vundet.

Besynderligt! Venstre, hvis Stigen og Dalen ned,
Blev Kredslöb med stadig vexlende Radier,
Tak være den Jeppe-Tangske Veltalenhed,
Skal havne »paa Kierkegaardske Stadier«.

Men vil Venstre slet ikke andet tilkæmpe sig,
Saa kan vi vel snarlig enes i Mindelighed,
For dette vil Höjre vist hellere lempe sig,
Naar galt skal være, end slaas i Evindelighed.

MARIE SKRUBBE.

Exterieurer

fra

„det nittende Aarhundrede."

II.

Salig Duus's Enke, velædle Madam Duus, havde sit Fiskerhus liggende paa Hjörnet af Gammelstrand og Höjbroplads.

Der laa et ordenligt Hus. Först en Mursten, saa nok en Mursten, saa igjen en Mursten, der var lidt beskadiget, men dog var gaaet med de andre, da Huset blev bygget, og saa fort, lige til man naaede til en Skorsten. Edderkopperne hæklede deres Væv i kunstige Slyngninger med et Hul i Midten og saa en Firkant og saa en Trekant; en Flue kom krybende til Höjre paa den ene Mursten og forsøgte ved at klappe med Kindbakkerne at vække en ung, jomfruelig Mygs Opmærksomhed; men denne lod sig ikke sætte Fluer i Hovedet, kröb en halv Linie tilbage og pudsede sin Snabel.

Saa kom der en livsvanger, ildelugtende Tangluftning, som, for dog at tilvejebringe nogen Forbindelse mellem de forskjellige Exterieurer, var en direkte Efterkommer af den, som hoppede over det stenkultjærede Rækværk ude i Skovshoved og indgik den kemiske Forbindelse med Duften fra Svinestien. Denne Luftning var kommen med Kromandens Char-a-banc ind til Byen for at frembringe en Boble i et Kar, hvor der laa nogle underlige Fisk, som Marie Skrubbe falböd med en Stemme, hvis Klangfarvetimbre laa saa omtrent lige midt mellem 117 og 120 Svingninger i Sekundet.

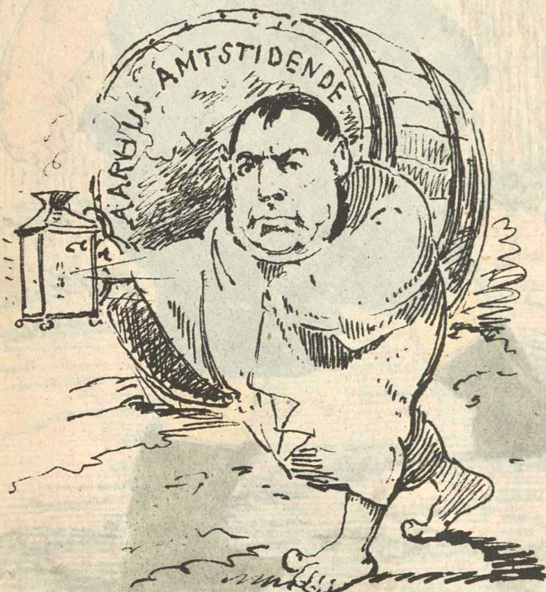
Forklarende Text

til de meget talende Statuer i Nicherne paa *Katholsk Kapel* i Bredgade.

— **Hvem er det?** — **Det er virkelig ikke mig!** — **Det er sgu ham!** — **Nej, jeg forsikrer Jer!**

En Opdagelsesrejse.

Hvad er det for en Pilgrim, der vandrer saa tyst
Omkring i Byens Gader, snart i Vest og snart i Öst,
Vil bort fra Verdens Gjöglespil han flygte?

Nej, det er ingen Pilgrim, det siger jeg forsand,
Det er en ganske levende, prosaisk Lygtemand,
Eller snarere en Mand med en Lygte.

Er det maaske Diogenes, der bruger sine Ben
Og leder efter Mennesker i Nordens Athen?
— I Sydens han forgjæves dem sögte.

Nej det er blot Lars Björnbak, der söger Nat og Dag
At finde Advokater til at före sin Sag.
— Som Lygte maa han bruge sit Rygte.

Men da han ej fra Lygten det bedste Lys kan faa,
I Mörket herovre han til Dommens Dag kan gaa,
— Det har han saamænd Grund nok at befrygte.

Stine, som tjente omme hos Etatsraad Petersens paa Vandkunsten, kom forbi med en lille koket Hue paa sine dunkeltgyldne, oliebesmurte Lokker, som regnede ned over det slidte Livstykke med Madpletterne, der dog havde kostet sine to Mark Alenen, og med et Par sorte Handsker, som Frökenen i deres Ungdom, da de vare hvide, havde havt paa paa det Bal, hvor hun nær var bleven forlovet med en rigtig Kammerjunker, men som hun siden, da Stövslag havde lagt sig over Fidtlag og saa fort, havde ladet tilflyde Stine som en Erindring om den lykkeligste Dag i hendes Liv, den Dag, da Rang og Formue nær havde fundet hinanden. Der var store Huller i disse Handsker, hvorigjennem man af og til kunde skimte nogle bidte Negle; men Totalindtrykket, som hun der svajede frem ad Gammelstrand, var — en rigtig ferm Enepige.

— Ska Jomfruen inte ha' noen Villinger ida?

— Næ, godeste Marie. Etatsraadinden derhjemme kan nu inte for sin Död fordrave Villinger, og da vi nu sku' ha Fremlinger idav, saa mente Etatsraadinden, at Suppe, en 4 ℔ kogt Lax, et rigtig fedt lækkert Lammelaar og en Dessert kunde være saa passendes. Det er da aasse majet sjangtilt?

— Ja det ved Gud, det er. Her, lille Jomfru, har De det dejligste Stykke Lax, der kan sprætte i en Sö, 4 ℔, væsenarti lille Jomfru og mange Tak for idav.

— Selv Tak, kommer snart igjen, adjös.

Og Etatsraadens Stine gik videre, idet hun sendte Kammerjunkeren, der i det samme kom ridende forbi paa en langsvanset Fux, et Blik, der rækkede sine fire Alen, 3 Tommer.

Henne ved Karret stod Marie Skrubbe og bed sine Negle, mens Solen skinnede paa Aalene, der laa og gjorde Spræl.

TO RIDDERE

af *„den gode Tone"*.

To ædle Sportsmænd og vældige Jægere —
At sige af dem, der gaa lös paa Ænderne, —
Iskænke hinanden de bedskeste Bægere
Og föle hinanden rigtig paa Tænderne.

En Dyd maa de gjöre af pure Nödvendighed
Og smide Tröjen og spytte i Hænderne,
For ved sömmelig Adfærd og nobel Anstændighed
At hævde sig Plads iblandt »Æres-Kjenderne«.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri Ny Adelgade. Kjobenhavn.

Farvesans.

— Det var da den södeste lille graa Mis, De der har faaet Dem, Fru Mikkelsen! Men De havde jo ellers saadan en yndig röd Kat, sidst jeg var her?

— Ja, men ser De, Fru Jensen, nu, vi har faaet rödt Flöjls Betræk her i Stuen, saa maatte vi jo have en Kat, der passede til Möblementet.

Ubenægtelige Omstændigheder.

Alberti var i det ganske Land
Berömt for sin Visdom og store Forstand
Og var af Hjertet en ægte
Og fuldblods forenet Venstremand,
— Det kunde han ikke benægte.

Han havde des værre en Pode, der led
Af en höjst usædvanlig Redelighed:
For ham vilde »Venstre« fægte,
Men vidste med Syren for lidt Besked,
— Det lader sig ikke benægte.

Den herlige Vestsjællands Folkebank
I Fortabelsens bundlöse Afgrund sank
Med hver en Sparre og Lægte, —
Syren aad den aldeles blank,
— Det kan man ej heller benægte.

Dog for det forenede Venstres Moral
Var hele den tabte Kapital
Nok ej en Gang værd en Hægte —
Alberti sig viste som klog General,
— Det kan han ikke benægte.

Hin gæve Alberti *senior*
Han tænkte: »Den bliver ren i Aar!
Af Svindsot min Bank vil forsmægte;
At Kassen forvoldes Mén i Aar,
Det kan jeg sgu ikke benægte!«

Thi sendte han flux en Budstikke hen
Til alle de mange Höjremænd,
Som Dinesen saas at beslægte,
De skulde nu af med Mönten igjen,
— Det kan han nok ikke benægte.

Til Neergaard de stakkels Skyldnere kom
For Bistand at faa mod den strænge Dom,
Hvad han var i Stand til at mægte.
Det syntes Alberti nu slet ikke om,
— Det kan han ej heller benægte.

Paa Stedet raabte han Vagt i Gevær
Mod Herremændenes listige Færd,
De impertinente Knægte!
At de havde traadt hans Geschäft for nær
Det vilde han ikke benægte.

I *Morgenbladet* man derfor ham saa
Servere Artikler, om ikke just raa,
Saa dog hverken kogt' eller stegte;
Paa Löve-Maner vilde Fjenden han flaa,
— Det kan han ikke benægte.

Men Moralen er den, at Alberti véd
At veje med upartisk Medgjörlighed
Paa ujusterede Vægte. —
Hans Tunge gaar altid mod Venstre ned,
— Det kan han ikke benægte.

Den 2den i Maaneden *Myr* Aar 1247 efter *Jezdegerd.*

Selim, Musas Sön, Profetens Ven, være hilset!

Maatte dit Skjæg voxe! I disse Vantros Stad har der nylig været en stor Forsamling af de lærdeste Ulemaer fra By og Land. De havde Koranen — den Allah holde sin Haand over — under Armen, en knortet Færle i Haanden og en Slöjfe paa deres lange Kaftaner. Inshallah! Gud er stor! Vil min Moders Sön tro sin Broders Röst! Disse vise Mænd vare komne sammen for at raadslaa om, hvorledes samtlige Gjavrer i hele Landet kunde blive Ulemaer. Deres Hövedsmand var en General ved Navn Sekketer. Allah il Allah! Maatte Muhameds Sönner sætte sig i Skyggen af disse Kafirers Pavluner og forlænge Örerne til deres vise Læber. Den viseste af dem alle var en Urtegaardsmand, *Sidi Johansen Ben Pio.* Han kunde lære Fiskere, Daglejere og Vandbærere Kaldæisk og Arabisk. En Daare, *Abu Langkjær*, havde forvildet sig ind blandt disse vise Mænd. Mashallah! Han bespottede deres Skjæg, oplod sin Munds Röst og raabte: »Ved Pestalozzis Skinneben, I vil gjöre alle til lærde, hvad skal vi med alle de lærde? Hvem skal sy Sandaler, slagte Kvæget, dyrke Jorden? Allah Akbar! Skal min Barber og min Vaskerkone tale Græsk og Mesopotamisk?« Sön af den lændebrede Guzla, Dit Skjæg rejser sig som en Löves Manke af Vrede over denne Vantros

frække Tale. Hans Daarskab var som et Bjerg. Maatte Allah udjage syv Dews af hans Hjærne!

Efter at have udrettet store Gjerninger gik disse vise Ulemaer om Bord paa et Skib og sejlede forbi ***Holbæk***, som ligger et Sted ved det Vand Öresund. Der findes ogsaa en ***Fjord***, som hedder ***Holbæks Fjord.*** De vise Mænd oplöftede deres Munds Röst til Allah, at han maatte udgyde sin Naades Skaaler over Holbæk, og Holbæks Fjords Brusen var höjere end de viseMænds Röst, og Holbæk glædede sig over Holbæks Fjord, og Holbæks Fjords Brusen var for Holbæk som Honning fra Hybla og som Duft af Shiras' Roser. — »Broder,« hörer jeg Dig udraabe, Sön af Musa, »jeg forstaar ikke et Ord af dette«. — Jeg ikke heller, Sön af den fuldmaaneansigtede Guzla, men jeg har selv læst det i et stort Skrift, som hedder Avisen, og saa er det lige saa sandt som Allahs Ords Bud i den hellige Koran, den Profeten bevare.

Den tapreste af alle Ulemaer her i Landet er ***Abu Björnbak*** med Tilnavnet: den uovervundne. Han regerer i det Land Viby og er Bimbaschi eller Hövedsmand for mange Mænd. Hans Ords Sandruhed er som en Klippe, hans Tale fin som Silke og söd som Huriernes Læber. Han er en stor Kriger og har nylig i et blodigt Slag overvundet en Malersvend. Hans Lænders Sönner ere ***Myr Alfred*** og ***Myr Viggo.*** Den förste er tapper og stærk som Fatimes Ægteherre og kæmpede som Hassan og Hussein i det store Slag mod Malersvenden; den sidste er især berömt for sin stærke Mave. Shahens Raad og Overkadierne raadslaa for Tiden om en passende Belönning for Abu Björnbaks Tapperhed og Sandruhed. En vis Mand, ved Muhameds Skjæg, og en stor Kjöbmand tillige, hedder ***Myr Leth.*** Han forsvarer de anklagede for Kadiernes Domstole, og hans Uegennyttighed er lige saa stor som hans Retsindighed. For 8 Pjastre gav han nys en Synder af Gjavr et godt Raad, der hjalp denne fra Dynen i Halmen, og vilde maaske rent have frelst ham fra Allahs Tugtensris, hvis Misdæderen havde kunnet betale mere, og en vantro Hund af en Höjrekadi ikke havde hindret det.

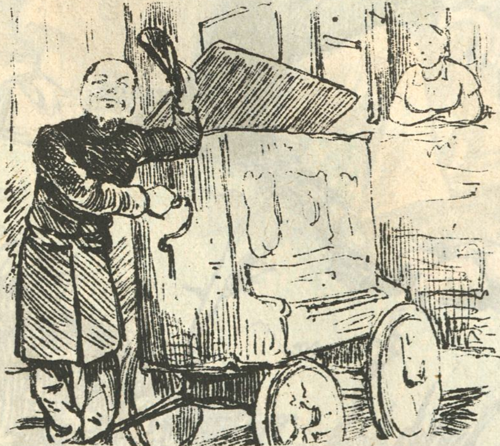
Disse Höjremænd ere rovgjerrige og herskesyge som Russere, — dem Allahs Vrede knuse —; deres Bagdele ere naglede fast til smaa Stole, som kaldes Taburetter. Deres Tales Ström flyder i Shahens Öre, og deres Haand förer hans Krumsabel. De have tilrevet sig alle höje Embeder, skjöndt de fleste kun ere simple Haandværkere: en F i s k e r er saaledes Scheik ul Islam og en D r e j e r överste Hövedsmand over Shahens Hær og Flaade.

Selah, Ven og Broder, maatte dit Pavlun omskygge mange fuldbarmede Kvinder.

Jeg er ved Allahs Naade Din rettroende Ven og Broder

Jakub Ben Musa Nasreddin.

En rörende Historie.

I Gaarden slog man de orfiske Strenge,
En Liremand var det, der spilled' for Penge.
Han spilled' alt for de blanke Moneter
Baade »Pios Honnörmarsch« og »dumme Peter«.
Og gjorde Kvistens og Kjælderens arme glad
Med Fantasi over »nu skal Du have din varme Mad!«
De rörende Toner, hvormed han beværted,
Kvægede Öret og frydede Hjertet,
Og kunde bevæge Rovdyr, endsige
En tam, kultiveret Tjenestepige.

Bag Kökkenforklædet ofte slaar
Et Hjerte, der Tonernes Sprog forstaar.
Da Lirekassens harmoniske Toner
Naaede Kökkenets Regioner,
Sprang Line afsted, saa let som en Hindu
Fra Skorstenen hen til sit Kökkenvindu.
Beruset af Tonernes Magt hun stod
Hun kunde ej flytte Haand eller Fod.
Som ved en Tryllekoncert af Nökken
Glemte hun alt, endogsaa sit Kökken.
Dog som med Koncerten det lakked' ad Heldingen
Kom hun med et i Tanker om Vællingen.
Forfærdet hun hen til Gryden for,
Hendes Angst og Bekymring var sandelig stor.
Thi naar Vællingen staar over Skorstensheden
Og ikke bli'er rört, saa bliver den sveden.
Men da hun stirred i Grydens Rand,
Hendes Glæde gik over enhver Forstand,
Et Under var sket, hvortil man ej Mage
Har set, siden salig Orfevs's Dage.
Den Vælling, der stod paa Komfurens Ild
Var bleven rört af det rörende Spil.
Af: »Det er saa yndigt at fölges ad«
Og »Nu skal Du ha'e din varme Mad!«
Den var hverken sveden eller brændt paa,
Men höjst appetitlig ud den saa.
O, Toner! ikke blot Hjerte og Öre,
Men alt i Verden formaar I at röre.

Troen er en fast Overbevisning.

— A sejer no, te hwar bliuer salig ve si Trou.
— Ja, hwa troue do?
— A troue de, a ha lært i mien Baandom.
— Aa, hwa æ de da?
— Troue do, te a ka hous de!

Fra Skolen.

— Tillader Hr. Leren ikke, at jeg maa ha' Lov i Dag, for jeg sku' følge En ud paa Jernbanen!

— Ja, er det en af dine Forældre?

— Næ, det er en Hest.

Hilsen til Nationaltheatret.

Om et Par Dage vi den 1ste skriver,
Og hele *Qvasi*-Sommeren er endt.
Det er alt Efteraar. Theatret bliver
Nu atter lukket op som velbekjendt.
Hint Uvejr, som har truet, har sig vendt
Med samt de slemme Bönder-Tordendriver,
Der truede Theatret med Fordærvelse
I Kraft af Stemmeflerheds Gjenerhvervelse.

Hr. Fallesen som Karlen for sin Hat
Sig rusted' til sit Vinterfelftogs Kampe.
Han Legioner kan af Jorden stampe,
Fik nye Stykker i Dusinvis fat.
Man kunde tro, at en Aladdins Lampe
Var bleven ham til en betroet Skat;
Thi det er sikkert, han forbavsed' Byen
Forleden, da han mödte med *Menu*'en.

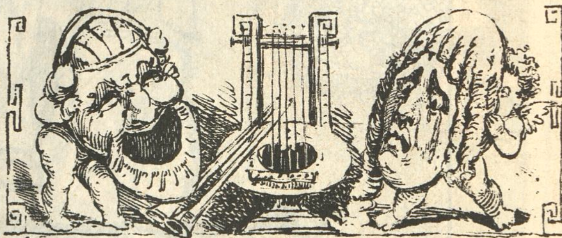
En Sværm af höjst gediegne Löfter har
Han sendt i Verden ud som en Forjættelse;
Man finder allehaande der til Mættelse
Af den forsultneste Theaternar.
Vel kommer der nok en og anden Slettelse,
Men Spisesedlen var dog grumme rar.
Selv gamle Hauch man inden Föje skatter
Ved Richards Hjælp som — Syngespilforfatter

Trods Spisesedlen, som dog var saa fjong,
Man sidder ikke altfor yndig i'et;
For Næringssorger næppe bli'er befriet
Theatret i den kommende Saison,
Skjönt Prisen, hvad der ikke var *bon-ton*,
Man jo forhöjede til Galleriet. —
Vi ynder ikke just, at han har villet,
At det blev Smaafolk, som betalte Gildet!

Der var vist andre Midler, hvis man vilde
Med Alvor stræbe mod en bedre Old.
Balletten er jo fredlyst — det er ilde! —
Endsköndt Theatret danser Fa'en i Vold!
Af Embedsmænd der er et större Hold,
Som hverken »læse«, lære eller spille. —
Hr. Oberst! sig en Gang os ganske ærlig:
Er H. P. Holst nu ogsaa uundværlig?

En Sværm af Officerer og af Lodser
Skal före Skuden udi sikker Havn;
De Allerfleste gjöre liden Gavn,
Man kun for ringe Dygtighed dem roser;
Paa Jungmænd er der heller intet Savn,
Men Faa kun blive dygtige Matroser!
Skal Skuden ikke snart gaa bag ad Dansen,
Man rydde op paa Bakken og paa Skansen!

Til Gjengjæld burde man vel snart se til
At faa sit Mandskab atter rekruteret.
Forövrigt ej vi anbefale vil
At vælge dem, man en Gang har kasseret.
Og man bör ikke sætte Alt paa Spil
Blot for at faa en Mængde præsenteret.
Det gjælder Mængden ej, men Dygtigheden
Og om at skille Klinten vel fra Hveden!

MARIE SKRUBBE.

Exterieurer

fra

„det nittende Aarhundrede."

III.

Peter Christan Ulrik Winkel, eneste Sön af Kommerceraad ligesaadan, var ofte spanket forbi Madam Duus's Fiskerhus med en *Colorado claro* til 12 Öre fra Hirschsprung og Sönner i Munden. Han pustede og pustede Rögskyerne ud af Munden med den plomberede Fortand, Rögen snoede sig i krumme Figurer, og umærkelig dannede der sig lidt hvid Aske paa Cigaren til de tolv; der dannede sig mer og mere, hvid . . graa . . sort . . hvid, mellem hverandre . . . bums! Der laa Asken paa Jorden, og Processen begyndte forfra. Marie havde lagt Mærke til ham; men hun lod sig intet mærke dermed. Saa stod hun en Dag tankefuld i Porten. Hun saa paa Torskene, kom saa til at tænke paa Peter Christian Ulrik Winkel og — o Under — mærkede den kjendte Duft af en Colorado claro til tolv. Hun bojer sit Hoved og ser for sine Födder den knælende, gispende, rygende, stönnende Peter ogsaavidere Winkel i egen Person med Cigar paa.

— Dejlige Skrubbe, bliv min for Gud og Verden, saadan rigtig med Ring paa!

— Hvad tænker De paa, go'e Herre. De er

Fra Videnskabens Verden.

— Det var i god Tid, Iversen, at Du fik Din Datter gift med en Paraplyfabrikant.

— Naa, javel, Regnen, Du menèr, har Indvirkning paa Geschæften, — men hvad tror Du for Resten er Grunden til alt det Regnskyl?

— Jo sér Du: det ligger i Naturhistorien.

— Tror Du?

— Ja, det er saa vist som Noget. Sér Du: jeg har en Gang læst i en Kalender eller Historiebog eller hvad de kalder det, men det var da for Resten saadan en gammel Almanak, at de Skyer, der inte blev til Sne om Vinteren, at de kunde undertiden samle sig sammen og blive hængende oppe i Nærheden af Maanen.

— Du er meget belæst, Henriksen.

— Aa, ja, lidt hænger der jo ved, — men sér Du: naar nu saadan en hel Generalforsamling af Skyer har siddet længe uden at gjöre nogen Verdens Ting andet end Blæst, saa kan der pludselig komme en Indflydelse, saadan et Ryk, sér Du, ligesom man tager i en Snor og — svup! saa gaar Ballonen.

— Det har jeg aldrig tænkt mig, men nu, Du si'r'et, saa betænker jeg mig inte paa'et. Men sig mig ogsaa: hvad kan Grunden være til, at Varmen tager af?

— Det er natyrlig, fordi at Solen ta'r a'.

— Tror Du virkelig — ja men det er jo farlig.

— Nej, Du, det betyder Ingenting; for sér Du, Solen er saa stor, at den kan gjerne tage af i tusinde Aar, om det forslaar, för det kan sés paa den.

— Du skulde ha' været til Videnskaben, Henriksen.

— Ja, det kan gjerne være.

— Ja, Du skulde! — naada, næste Gang, jeg sér Hansen, skal han faa det Hele, — han troer nu, at han véd Alting.

— Jamen, gi' ham det nu i en or'enli' Form.

— Ja, som Du selv ga' mig 'et.

— Ja, den er god nok!

To Stykker af én Alen.

Som Fostbrødre baade ved Mund og ved Haand
Kan Bjørnbak og Søren Kjær man regne:
En Slags Brødre de er paa en Maade i Aand,
Men to Slags-Brødre paa Legemets Vegne.

Stakkels Zahle! Nu har han faaet Maanesyge. Hans *Folketidende* bragte i Lørdags en selvskreven Bulletin af følgende Ordlyd:

»Ved at iagttage Maaneformörkelsen igaar Aftes og ved at se den klare Maane för og efter Formörkelsen, kom jeg til at tænke paa: saadan ser i Grunden Provisoriet ud som en Skygge, der glider hen over et lyst og freidigt Folkeliv, bestraalet af Fribedens Sol. Provisoriet ligner et mörkt Legem, en stor Hartkornsbunke, der hindrer Grundlovens Lys i at skinne med sin fulde Kraft. Men Maaneformörkelsen lærte mig jo, at efter Formörkelsen kunde Folkelivet komme til at skinne lige saa klart igjen, naar der bare ikke er altfor mange Skyer paa den politiske Himmel.»

---

ved Gud for go' for saadan en stakkels Fiskerpige som maj og Jösses hva væ Deres Forælder sige?

Han saa i stum Tilbedelse op paa hende, til hun gav sig,

* *

Den gamle Kommerceraad og den gamle Kommerceraadinde Winkel vare meget kjede af, at Peter Christian Ulrik gik saadan paa Galejen, og de gjorde alt for at forestille ham, hvilken Skam han forvoldte sin höje Byrd, og da det nu ikke gik med det gode, vilde de tvinge ham, og fra næste Söndag vankede der altsaa ikke flere Lommepenge. Det holdt Peter Christian Ulrik Winkel slet ikke af, for Lommepenge det var nu noget, som han slet ikke kunde undvære, og saa tog han da det fornuftige Parti, at hæve Partiet.

Det var hen paa Eftermiddagen. En skarp Vind blæste ham Stövet ind i Öjnene, rev en Kage ned fra Sælgekjærlingens Bord, fik Handskemagerens Skilter til at klappe sammen og slog Hatten af en fuld Mand, der ikke mærkede noget: han havde jo sin Blyhat endnu. Peter Christian tren hen til Karret, der i Dag indeholdt Flyndere, som laa og gabede og lukkede Munden og saa igen gabede og atter lukkede Munden.

Peter Christian stod længe ligesom en anden Flynder, men endelig satte han Pincenez'en paa, trak i Manchetterne og stammede: »Marie Skrubbe, jeg kender Dem ikke mere.«

Hun blev dödbleg, men fattede sig, satte ham den umalede Finlapperstol for Dören, og da hun nu var saa langt henne — blev Peter Christian Ulrik Winkel sgu nödt til at gifte sig med Marie Skrubbe. Men et halvt Aars Tid efter stak hun af med en Journalist og en lille Stump Winkel, der dog snart pillede af.

I Loen.

Hösten er kommen saa varm og travl,
Bjerges skal hele den kostbare Avl
Af udsaaet Galde og indhöstet Bavl,
Af Visdomsguldkorn fra Kroen
Og bringes til Huse bag Tag og Gavl
Til Tærskerne inde i Loen.

Her tærskes Langhalm i Ro og Mag
Af Chræsten og Lavs, som heri finder Smag
Og som Virtuoser i deres Fag
Sig tröstig kan anbefale.
Men — oprinder en Gang Höstgildets Dag
Maa Gildet vist selv de betale.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri, Ny Adelgade, Kjøbenhavn.

Lige for Lige.

— Aah, Bine, vil Du ikke hjælpe mig med Verdens Skabelse, saa skal jeg lukke Hælen for Dig.

Trekejserforbundet

eller

De uegennyttige Venner.

Tre Venner man finder som ikke blot
I ondt holder sammen, saa vel som i godt,
Saa trofast som faa under Solen,
Men deler som Brödre stort og smaat,
— Til Exempel Slesvig og Polen,

Det tyske Rige og Österrig ses
At danne med Rusland en Vennekreds,
Der beundres fra alle Kanter
Som en ædel og uegennyttig Idés
Glorværdige Repræsentanter.

De trende Kejseres ædle Röst
Forraader et Venskab i deres Bryst,
Som dybt er befæstet i Grunden.
De kysse hinanden af Hjertens Lyst
Baade paa Kinden og Munden.

I Sandhed, man maa beundre, hvad stort
Det trofaste Forbund i Verden har gjort
Til Menneskehedens Fremme;
Det opdirker snart en gammel Port,
Snart Leddet hos os her hjemme.

Snart nedbrydes den kinesiske Mur,
Snart hentes i Frankrig Ur efter Ur,
— Man sporer Bedrifternes Frændskab, —
Alt sammen i Kraft af den sande Kultur
Og det rörende Trekejservenskab.

Men dersom en Tvivler det Indfald faar
At undersöge, hvori dog bestaar
Deres gjensidig viste Taknemmelighed,
En Indiskretion han vist ikke begaar,
Hvis han afslörer denne Hemmelighed.

Thi Sagen er simpel nok at forstaa:
Den ene har Lejlighed havt til at flaa
Den anden af sine Venner,
Og har dog ej reflekteret derpaa,
Men har gjemt baade Klör og Tænder.

Utroligt det lyder, og dog er det sandt:
Et Höjmod som dette kun sjældent man fandt,
En saa rörende Selvovervindelse,
Der Fablen om Ulven og Tranen bandt
Til Tanken i nær Forbindelse.

»Du maa takke mig til af Hjertens Grund,
At jeg ikke bed Hovedet af dig, den Stund,
Da jeg havde det mellem Tænderne!«
Saalunde löd Talen af Ulvens Mund,
Og den passer just her mellem »Vennerne«.

Tyskland skal nu til at klare sin Gjæld,
Fordi Rusland ikke har bidt det ihjel
Eller flaaet det sönder og sammen,
O Venner, gid snart det fortjente Held
Maa lönne jert Venskab. Amen!

Ved Kaffen.

Fru *Sörensen*: Ja lille Fru Schröder, det kneb rigtig nok haardt for os at komme ind fra Landet i Aar, kan De tro, der var virkelig saa dejligt derude — men fugtigt var det jo. Jeg holder nu nok af det Vaade, det er saa forfriskende og med Gummigaloscher, Waterproof og Paraply kan man saamæn nok holde det ud og saa kan man bilde sig ind man er en Frö eller en Karudse eller et andet Amfibium og have det meget fornöjeligt paa den Maade. Sörensen derimod vil heller have Sit paa det Törre og gik og var forfærdelig muggen. Det bröd jeg mig nu ikke videre om, men da jeg saa, at min nye Rejsekuffert ogsaa begyndte

at blive muggen, saa syntes jeg nok det var paa Tiden at sige Stop og her er vi. Min Pige, Mariane, er for Resten bleven syg. Hun kjörte hjem i Regnvejr paa et Flyttelæs og havde sat sig oppe i vores store Vadskeballie, men hun er for spinkel til at fylde den ud, og saa var det et ösende Regnevejr og Ballien regnede fuld, uden at Mariane mærkede det, förend hun kom til Byen og nu har hun faaet Kolerine oven paa den Svir. Det er nu ogsaa galt med Sörensens Vintertöj, som jeg havde kasseret og syet om til Drengene, og nu har det Skind ikke andet end Sommertöj at gaa i. De kan tro, det skar mig i Hjertet för, da jeg gik herhen, at se ham staa og fryse paa Hjörnet i de bare Nankingsbuxer, hvid Vest og Straahat. Nu skal da Frits Grönbæk til Session i Efteraaret. Han gaar og strækker sig, for han haaber at kunne komme i Garden, hvor der er saa fint. Han siger, at hans Livs Maal for Tiden er Gardermaal og har skrevet til Norge for at faa Noget at vide om Maalstræv. Jeg holder nu slet ikke af, at han skal komme i Garden mellem alle de unge Grever og Baroner der. Frits kan tidsnok komme i slet Selskab, det har han gode Anlæg til; baade med Atheister og Seminarister har han jo holdt Omgang, men unge Grever og andre Gardister, det er rigtignok meget værre. Jeg haaber Vorherre styrer det saadan, at de paa Sessionen finder en skjæv Taa paa ham eller saadan Noget, saa han kan blive Trankudsk i Stedet. Og har De hört, hvordan det er gaaet Fru Mikkelsen, hende, der afskaffede sin röde Kat, fordi den ikke passede til hendes röde Stolebetræk. Nu forleden Dag, saa kan De tænke Dem, saa faaer hun Tvillinger — en Dreng og en Pige — og de har begge ildrödt Haar. Nu vil hun nok have nyt Stolebetræk, men Manden siger, det har han ikke Raad til, og det er bedre, der bliver kjöbt sorte Parykker til Börnene, til Betrækket er slidt op. Ja nu maa jeg af Sted söde Fru Schröder, jeg skal ud i Casino og have Billetter. De skal have »En paa Öret« i Aften. Farvel og se snart hen til os!

Barkarole.

(Frit efter *I. L. Hejberg.*)

Kjær han er saa stille,
Leth, han er saa blød,
Bjørnbaks Perler trille,
Hørups Straaler spille
I »Organets« Skød.

Bahles Melodier
Vugge Hjertet ind,
Tang og Holstein tier,
Chrestens Ord befrier
De betyngte Sind.

* * *

Alberti gav, *Alberti* tog, *Neergaards* Navn være lovet.

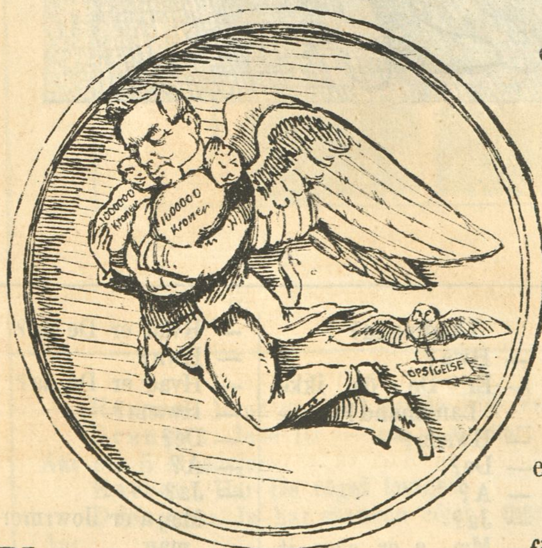
* *

Rebus.

Den sjællandske Bondestands Erindrings-Medaille

eller

Natten efter følger **Dagen.**

Paa Tværbanen.

— Har De havt god Avling i Aar?
— Hwa?
— Har de havt god Avling i Aar?
— Hwæm?
— De?
— A?
— Ja?
— Mæ, a haa s'gu ingen Avling hat.
— Har De havt god Höslet i Aar?
— Hwæm?
— De?
— A?
— Ja?
— Mæ, a haa s'gu ingen Hö hat.
— Er De da ikke Landmand?
— Hwa?
— Er De da ikke Landmand?
— Hwæm?
— De?
— A?
— Ja?
— Mæ, a er s'gu it Laanman.
— Hvad er De da?
— Hwa?
— Hvad er De da?
— Hwæm?
— De?
— A?
— Ja?
— Mæ, a er Jowrmorman.

I Krydsild.

Herren: Hvor gammel er De lille Ven?
Drengen: Je æ 10 — næ je æ snart 11 Aar om 5 Maanejer.
Herren: Har De röget længe?
Drengen: Je har saamæn röjet i mange Aar.

En Soldat: Tör jeg spörge, er De gift!
Drengen: Naada — Næ!
En anden Soldat: De ser for Resten ung ud af Deres Alder.
Den förste Soldat: Det er naturligvis, fordi han har taget Skæget af.

Amoriner. II.

De temporibus.

Poeta.

Hvor vil Du hen saa hurtig og saaret? — Roserne spire
Frem, hvor dit purpurne Blod faldt paa den ilsomme Flugt. —

Amor.

Ak, jeg har stukket mig selv paa min Pil, men lægende Kvinder,
Hörte jeg, fandtes i Nord, derfor jeg ilede hid. —

Poeta.

Söger blandt dem Du en Psyche? ak, kjære! den Rigdom paa Aand, som
Jager os andre paa Flugt, kvalte forlængst deres Sjæl. —

Amor.

Altsaa af Sted! thi et Saar af min Pil kan kun Kvindehaand læge,
Men for den lidende Sjæl bringer jeg Lægedom selv.

Poeta.

Stands ulyksalige! — hvad? mod din Fjendes Vaaben Du iled? —
De med Lancetter forvist grusomt Dig ombringe vil. —

Amor.

Hörte jeg ret? thi utrolig fast nu synes din Tale,
Hvo er saa grumme, at dem Kjærligheds Gud er forhadt. —

Poeta.

Damerne, — nej jeg fortalte mig, Kvinderne sværge sig sammen,
Netop din Moder og Du er dem forhadte især. —

Amor.

Er af det Kjön, der kaldes det skjönne, da Skjönheden hadet? —
Ha, hvilket Navn er for slet til en saa taabelig Tid? —

Poeta.

Ærbar og sömmelig kalder jeg Tiden, thi Skjönheden selv er
Ikke tilfals som för; Elskere finder hun ej. —

Amor.

Latterlig er jo Sagen, o Ven! en vanskabt Khimære;
Boblen, som Tiden har blæst, splittes af Tidernes Storm. —

Poeta.

Nej, det er skrækkeligt Alvor; jeg fik det at mærke forleden
Tænk Dig! da for en Kurv jeg en — Forbindtaske fik.

Amor.

Hinc illae lacrymæ! hvor utaknemlig! — den hulde
Vilde kun vise, at hun önsked at læge dit Saar. —

Poeta.

Mændene tordne mod Zevs, men kold er Kyklopernes Esse,
Kvinden omgjordet med Staal haaner din Moder og Dig.
Mosset vil snart eders Altre bedække og Skjönheden flygte,
Da vil kun Sangeren fromt bringe jer Offer som för. —

Amor.

Spotted min Pil Amazonernes Panser og Nonnernes Brystdug,
Er vel en Blaaströmpe ej sikker for Kjærligheds Pil.
Alle mandhaftige Kvinder er ikke forklædte Pelider,
Som er usaarlige, naar — Hælen beskyttet de har.

MARIE SKRUBBE.

Exterieurer
fra
„det nittende Aarhundrede."

IV.

Kvistværelset, hvor Marie Skrubbe kom til at bo med sin anden Mand, var stort og rummeligt med tilröget Loft og Vægge, hvor Stövet, der var kommet allevegnefra, havde sat sig fast i et Lag og saa nok et Lag og jeg tror sgu tre Lag endnu. Paa Skrivebordet laa „en Samfundsopgave« og kjedede sig ved Siden af "det nittende Aarhundrede«, som blev brugt til Skammel af Sören Kierkegaards efterladte Papirer; op ad Væggen stod »Brandes store og gode Handlinger« i en ærbödig Afstand fra 2 Bind af »Hammeriks Kirkehistorie», det tredie var væk! Paa Bordet midt i Stuen laa et Stykke Smörrebröd med Lax og et med Æg og Anchiovis af dem, som paa de almindelige Schweitzerier koste 12 Öre, men som man nok med Husflid og Sparsomhed han tilberede hjemme, saa de kun staar En i 8.

En sprukken Tallerken med »Nutids«billeder var hele Anretningen. Over Sofaen antydede en lys Plet paa det mörke Tapet, hvor Uhret plejede at hænge, — nu stod det hos Onkel Harbo.

Dog hvortil beskrive dette Værelse yderligere? Man vil jo dog allerede have gjettet, at Marie Skrubbe med sin kvindelige Natur, som H. F. Ewald langtfra kunde beskrive saa godt, for længe siden var löben bort fra den forskruede Journalist, der jo oven i Kjöbet var Fritænker, Grundtvigianer og Venstremand.

Solen skinnede paa Smörrebrödet, Smörret smeltede og blev flydende, og imens er dette Exterieur blevet smurt færdigt.

V.

Hvem var nu den Lykkelige?

Ingen andre, end en Gartnerkarl med lappede Buxer og uredt Haar og uredt Haar og lappede Buxer. Naar han gik gjennem Gaden med sin Vogn med de hvidsnirklede Ambraer, de törstige Balsaminer, de affekterte Boboreller, de adelsgale Gaaseurter, de sentimentale Gyldenlakker og de ustuderte Nelliker, flöj Marie Skrubbe hen til Vin-

Landmandsliv.

Hösten er kommen hid til vort Land;
Men rundtom i Landets Egne
Bli'er Höstudsigterne næsten til Vand,
Dertil kan man let sig regne.

Fra Morgen til Aften Regnvejr og Slud,
Hvem kan over sligt sig forlyste?
— Bönderne vandre paa Marken ud
Med Paraplyer og — höste.

Et Höstvejr som det har man ikke kjendt;
Ingen sit Korn kan tærske,
— Fischer er ret i sit Element.
Thi Vandet er af det ferske.

Man klager ej over Mangel paa Vand,
Men over, at Törken for kort er.
— Landevejene gjöres i Stand
Til Pladser for flydende Forter.

Men sköndt det bestandige Regnvejr og Slud
Indbyder til Brug af Vandstövler,
Sér det i Grunden lidt broget ud
For den hele Armé af Transtövler.

Thi Vandet er noget for vaadt og for koldt,
Omsonst man sig bider i Neglene.
Vælgermöder man ikke har holdt,
Fordi de maa holdes sejlende.

Frygt for en storartet Syndflod bli'er
Bestandig större og större.
Endogsaa Albertis Bank, man si'er,
Er ikke ret paa det törre.

Han arbejder flinkt, den Ting er klar,
For at redde Kontanternes Masse,
At ikke hans Kasse bli'er blank og bar,
Eller en blank Barkasse.

Endog »det forenede« sporer Trang
Paa deres politiske Ager;
Der voxer snart ikke andet end Tang,
Og den Höst er dog temmelig mager.

Tauber, den Stakkel, vil snart lide Nöd,
Mens Tiden omdrejer Hjulet.
Han kan ikke faa det törre Bröd
Og maa derfor nöjes med Sulet.

Mod Fuldmaanen Zahle retter sit Blik
Med haablöse Længslers Kvaler.
— Forgjæves! Bag vandede Skyer den gik,
Formörkelsen næsten total er.

Selv Grundlovsværnernes Lade er tom,
— Hvordan skal de Kagerne mele?
Og det er blot Provisoriet, som
I Grunden er Skyld i det hele.

Men driver nu Venstre for længe sit Spil
Med selvsamme Lirumlarium,
Saa skal vi nok se, det forvandler sig til
Et storartet Ferskvands-Akvarium.

---

neverret og stirrede med det ene Öje ned paa Gartnerkarlen, mens det andet lukkede sig i stum Henrykkelse. Naar Maanen skinnede paa Himlen og Barbererne trak den sidste Kunde ved Næsen, mens Bödkeren slog det sidste Slag, og Etatsraaden allerede havde snorket et Par Timer til Opbyggelse for Etatsraadinden, der brugte Homöopath for Sövnlöshed, mödtes Jens Gartner og Marie Skrubbe ved »Hesten«, og sang Duetter til Ære for Hovedvagten, der var ganske væk derover. Saa en skjönne Dag, Klokken 12¼ om Natten kom Jens i Fölge med et Bürgerbrev, snubbede Marie Skrubbe og oprettede kort Tid efter en Oversættelse fra Fredensvej til Sölvgadens Fortsættelse alt ifölge Dagstelegrafen.

Da Tordenskjolds Statue blev oprejst, var Marie Skrubbe sakket svært af. Der var kommet en tykblodet Sandselighed over hende, en higende Atraa efter stegte Lammehoveder eller noget andet varmt, og hun, som för var i Besiddelse af en lille aristokratisk Opstopper, var lidt efter lidt bleven storsnudet. Griset var hun naturligvis som sædvanlig, det Svin!

En Dag kom der en ung Mand med krumme Ben i Næsen og smukt kröllet Haar *a la* Stuart Mill, som gjerne vilde oversættes. Han var Magister og Professor i Æsthetik ved Kjöbenhavns Universitet og hed Gregorius, Magister Gregorius.

Da han var bleven oversat, indlod han sig i en længere Samtale med Marie Skrubbe og sögte at gjöre hende begribeligt, hvor herligt det var at blive udödelig, og i Samtalen med hende udbröd han med Begejstring:

»— Ja det nittende Aarhundrede har skaffet Danmark én udödelig Digter til!« Og Vinden bar Ordene videre, Ekoet gjentog dem, og fra Nær og Fjern gjenlöd det: »Danmark har faaet en Digter til.«

Marie Skrubbe var saa fængslet af hans Tale, at hun böd ham indenfor.

Det var en lille Stue, der ikke var meget bedre, end Herskabslejlighederne i Taarbæk. En Træbænk, et Bord, et to Tommers og et fir Tommers Söm, hvorpaa der hang en Weichselrörspibe med et Porcellainshoved, der indvendig ærgrede sig sort over den megen Brug, man gjorde af det; det var hele Herligheden.

Saa gjorde Magisteren ved sit Ophold her i Stuen Marie Skrubbe udödelig, og Marie gav ham til Gjengjæld Rombudding med Strömme af Himbærsaft, ja eller Jordbærsaft, röd var den i alt Fald. Maatte denne Fortælling faa den samme Skæbne som Marie Skrubbe!

Den forlorne Söns Hjemkomst.

— Men vær nu ogsaa rigtig skikkelig, Christian.

— Ja, jeg skal være saa skikkelig som en Kammerherre!

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri, Ny Adelgade 3 Kjøbenhavn.

Naturligvis.

— Ja, jeg synes ogsaa, at i den Retning kunde man nok forlangt, at Sofus skulde ha' tænkt lidt mer paa Barnet.

— Ak ja! — næ — Moderhjerte, det er nu No'et, som Faderen ikke har for Börnene

Bismarks Bjørnetjener.

Den fæle, sorte preussiske Örn,
Der mindes saa godt af Hr. Sörensen,
For Tiden maa trækkes med en Björn
Det vil sige, med Björnstjerne Björnsen.

Bismark og Björnsen! I Stjerner, som staa
Saa höjt paa Berlinernes Himmel;
Saa ofte, som eder jeg tænker paa,
Bliver jeg ganske svimmel.

Den förste har hærget med Bly og Staal
Nabo- og Gjenbo Distrikter,
Den anden sit forrige Modersmaal
Har hærget som kraft-nordisk Digter.

Men Signaler han skifted' i stort som i smast:
— Magnetisk den preussiske Örn trak, —
Han kunde for den Sags Skyld lige saa godt
Kalde sig Björnstjerne-Björnbak.

Et ægte germansk Produkt man saa
Ham nylig at publicere.
Heri lod han Bismark, vor Ven, forstaa,
Der var noget at annektere.

Naar Frankrig ikke blev levnet Ro
Til Valgperioden at klare,
Mod Preusserörnens begjærlige Klo
Det kunde kun slet sig forsvare.

Med udmærket Statsklögt beregnede han,
At en bismark-björnsonsk Duet fra
Berliner-Tribunen kom nok i Stand
Som en Trio ved Hjælp af — Gambetta.

Om nogen Hindring end lader sig se,
Vor store Statsmand ej ænser.
Bismark skal sætte i Værk hans Ide,
For »Ideen har ingen Grænser!«

Men »Ideen« er ikke et Öjebliks
Letsindige Skvadroneren,
Nej, den er uheldigvis bleven »fix«
I Kamæleons-Karakteren.

Kun glemmer den selvskrevne Advokat
For Bismarks og Preussens Hæder,
At Frankrig har mangen Demokrat,
Men næppe én — Landsforræder.

Det var muligt, at Galliens Frihedsaand
Han ikke som sin vil finde,
Der rækker villig en hjælpende Haand
Til sit Lands erklærede Fjende.

Det gaar i vor Tid, som altid det gik
Paa Historiens store Teater,
At gjerne fandt Mordbrænderpolitik
En Stötte hos — Renegater.

Men om Björnsen end ikke har gjort det forbi
Med vor Tro paa hans Digterbegavelse,
Gav sin sidste Rest af vor Sympathi
Han en »en sittlich-germanisch« Begravelse.

Fra Grundlovsværneforeningen.

Den fornylig i Sludderlöse Kro afholdte extraordinære Generalforsamling af Grundlovsværnere var besögt af saamange, Lokalet kunde rumme. Ordet blev först givet til

Forhenværende Skolelærer *Vækkenberg*: Naar det var udtalt, at Foreningen havde sat sig til Opgave at værne om Grundloven, da maatte man först og fremmest have Öjnene opladte for, at det egenlig ikke var alle Grundlovsparagraffer, man burde værne om, men kun dem, der angik Folkets moralske Ret. Blandt de Paragraffer, man saaledes ikke med god Samvittighed kunde værne om, vilde han fremhæve § 2, der henlagde den dömmende Magt til Domstolene. Denne Paragraf, indsaa man

let, var stridende mod Folkets moralske Ret og kunde ikke forenes med Folkets soleklare Krav paa selv at dömme. Desuden stred Paragraf 11, der handlede om Kongen som den höjeste Myndighed i Landet, baade mod Folkesuverænetetsprincipet og imod den Magtstilling, som tilkom Formanden i Folketingets Finansudvalg. Endelig kunde hans folkelige Samvittighed heller ikke godt tillade ham at værne om Grundlovens § 12, der bestemte, at Kongen var »ansvarsfri, hellig og ukrænkelig«; han hævdede sin forfatningsmæssige Ret til at give Kongen en »Advarsel« en Gang imellem.

Prokurator *Nejersen* vilde ikke nægte, at Grundlovens § 13, der gav Kongen Ret til at udnævne og afskedige sine Ministre, hvilede ham tungt paa det Sted, hvor hans Samvittighed en Gang havde siddet. Han kunde ikke benægte, at det var for meget forlangt af ægte Folkemænd, at de skulde værne om denne Paragraf. Der var ligeledes to andre Paragraffer, som han heller ikke skulde nægte, havde voldt ham Bekymringer: Det var §§ 14 og 69, der gav Kongen eller Folketinget Anklagemagt til Rigsretten. Naar Grundlovsbestemmelsen om, at Folketinget skulde behandle Finantsloven först, egenlig betöd, at Landstinget ikke havde noget at skulle sige ved dennes Behandling, saa kunde han ikke benægte, at de nævnte to Paragraffer egenlig frakjendte Folketinget Anklagemyndighed, fordi dette var nævnt sidst, men Kongen först.

Höjskoleforstander Plade var kun en sölle Degn, men han kunde alligevel godt forstaa, at Grundlovens § 17, der gav Kongen Ret til at udnævne og afskedige Embedsmænd, egenlig var en Trusel mod Folkefriheden. Han havde set, hvordan det var gaaet Pastor Holm i Skjoldborg, og var bange for, at naar det regnede paa Præsten, saa dryppede det nok paa Degnen. Dersom man værnede om den Paragraf, vilde den sande Folkefrihed snart blive en »Björnbakker«. Det samme, mente han, gjaldt om Grundlovens § 25. Man havde jo selv set, hvilke frihedsfjendsk Brug der kunde gjöres af denne Paragraf. Den havde jo skaffet os den provisoriske.

Folketingsmand Mad-sen, kunde med frelst Sindsro ikke værne om § 19. Dersom Rigsdagen kun maatte være samlet i 2 Maaneder, gik en Del af hans væsenligste Indtægter fra ham. Det var allerede galt nok, at han skulde leve 6 Maaneder af Aaret uden Diæter, han kunde ikke holde dette ud i 10.

Klokker Link nærede Betænkelighed ved at værne om Grundlovens § 59, der berettigede Ministrene til at tage Ordet saa ofte, de önskede. Det havde slaaet ham, at denne Paragraf var farlig for Folkefriheden, og han havde altid slaaet for, at den skulde have saa lidt at betyde, som muligt. Det vilde være et haardt Slag for Folket, om denne Paragraf skulde værnes.

Grev Blæsberg kunde ikke godt værne om § 5, der fordrer, at Kongen skal være Lutheraner. Hvorfor havde Kongen ikke den samme Ret til at være katholsk, som f. Ex. han selv? § 56 var heller ikke efter hans Hoved. Den fordrer, at Rigsdagsmændene kun skulle være bundne ved deres Overbevisning; men han vilde spörge: hvad skal en Rigsdagsmand med èn Overbevisning? og naar han er saa uheldig at have en saadan, hvorfor skal han saa være bunden af den? Dersom denne Paragraf skulde værnes, kunde der intet udrettes for Folkefriheden.

En *Zahlmist* bemærkede, at skjöndt Grundloven var udkommet paa hans Forlag og kunde faas hos ham til nedsat Pris, vilde han, uagtet han i Fölge det anförte var selvskreven Grundlovsværner, dog ikke værne om alle dens Bud. Der var nu for Exempel § 72, hvori Retten til at afgjöre Övrighedens Magtgrænse var tillagt Domstolene. Dette Bud stred imod Folkets moralske Ret til at dömme i disse Sager. Han vilde ligeledes henstille til Foreningen, om den burde værne om § 32. I den stod, at Folketingsmændenes Antal skulde være 1 af hver 16,000 Indbyggere. Værnede man om den, var der jo Udsigt til at faa endnu flere folkefjendske Folketingsmænd ind i Tinget end dem, der allerede vare der.

En *Socialist* var ikke saa bange herfor, men mente, at man muligvis kunde faa en af hans Meningsfæller ind i Tinget; derfor vilde han nok værne om denne §. Men § 88 vilde han paa ingen Maade værne om. Naar Grundloven gav Övrigheden Lov til at forbyde Forsamlinger paa Nörrefælled, maatte han være gal, om han værnede om den. Desuden syntes han, at § 39, der gav Kongen Lov til at udnævne Landstingsmænd paa Livstid, heller ikke burde værnes.

Seminarieforstander *Knibtang* delte ikke de foregaaende Taleres Anskuelser. Deres Opfattelse af Grundloven var ikke folkelig nok og vidnede kun om en mangelfuld Fortolkningsevne. Hans store Forgænger havde jo klart bevist, at Udtrykket »de kongevalgte vælges paa Livstid« betöd: »de kongevalgte vælges ikke paa Livstid«. Paa samme Maade skulde alle de övrige Paragraffer fortolkes. Först da kom den rette folkelige Mening af Grundloven frem. Saa vilde det hedde:

Kongen kan ikke udstede foreløbige Love,
Kongen udvælger ikke sine Ministre,
Den dömmende Magt er ikke hos Domstolene o. s. v.

Om den ret folkelig fortolkede Grundlov vilde han bede de tilstedeværende at værne. Da vilde snart Provisoriets Hals blive knækket og Höjreæslerne bænkes i Helhejm. (Stormende Bifald).

Derefter skiltes Foreningen fra hinanden.

Rebus.

Oplösning paa sidste Rebus:

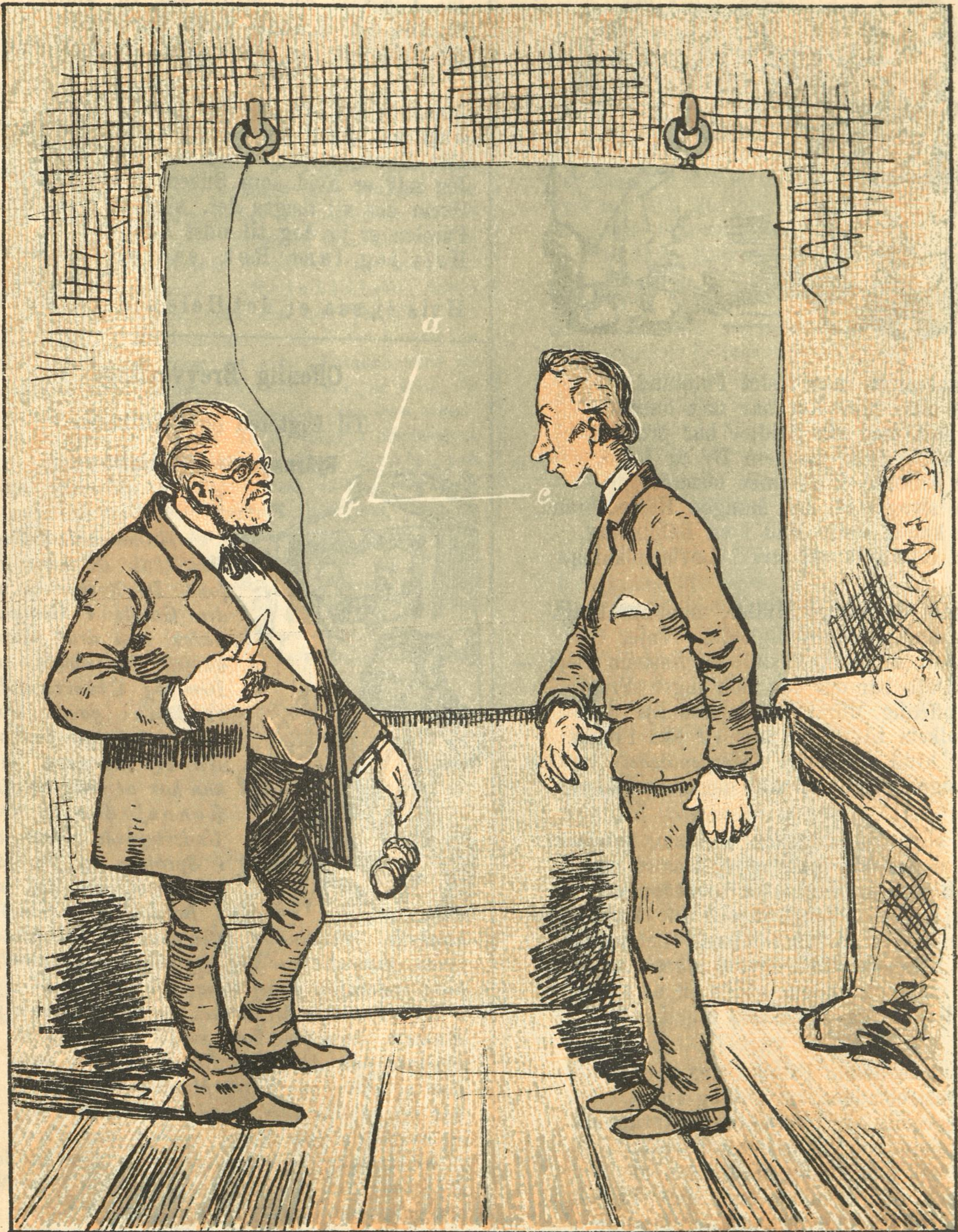
Meyerbeer.

Varsgo!

— Tag Deres Ho'de til Dem Moer, for ellers bli'er der sgu gjort Kaal paa'et.

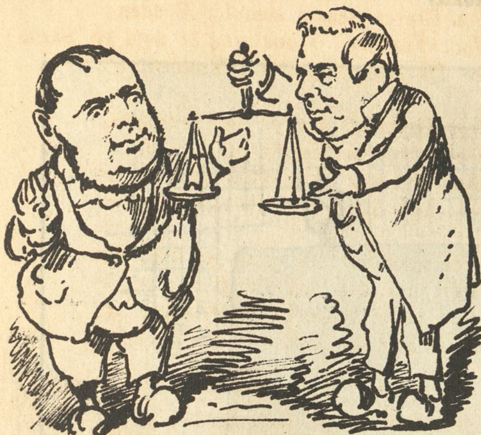
Ren Mathematik.

— Hvorledes halverer man nu den Vinkel?
— Jo, man tager. . . .
— Naa, hvad tager man?
— Man tager bare det ene Ben af den.

Lovbud og Lovbrud.

(Ikke efter Shakespeare).

Demokratiet, men i slet Forstand,
Som alt i flere Aar har fælt huseret,
Og som med alle Midler har proberet
At sætte Splid imellem By og Land,
Har heller ej i Sommer ferieret,
Men slynget ud saa mangen Helvedsbrand,
Der kunde sætte Had i en Befolkning,
Som ikke selv var stiv i Lovfortolkning.

Iblandt de mange Midler, man har brugt
Paa disse Underfundighedens Veje,
Er det: at vække Tvivl om Rettens Pleje —
Til Dato bar det dog nok ingen Frugt.
En offenlig Moral, det bedste Eje
I Folkets Liv, man jage vil paa Flugt;
Men hvad der end i »*Morgenbladet*» trykkes,
Vi sige trygt: det skal dog ikke lykkes!

Ved slige Midler ingen Vej man kommer;
Paa denne Vej man vil ej Maalet naa.
Fordi maaske en enkelt Birkedommer
Lidt mer til »Venstre« end til »Höjre« saa,
Naar Styret stundom i hans Hænder laa,
Vor Retsbevidsthed flyttes ingen Tommer;
Om end vi stundom nödes til at sande,
At der er braadne Kar i alle Lande!

Men hele denne Passiar, der vanker
I Venstrebladene om Dit og Dat
Og specielt om Dommernes Skavanker,
Den reducerer sig til lutter Pjat,
Især saa snart man observerer, at
Partiet, som er mödt med slige Tanker,
Har mellem sine ivrigst Assisterende
En Del af vore ivrigst Procederende.

Man har end ogsaa drevet det saa vidt,
For sin Proceslyst rigtig at faa styret —
I Kraft af en forsoren Appetit —
At man har tigget sammen til Gebyret.
Hr. Björnbak ganske drabelig har stridt
For at faa gode Mennesker forhyret
Til at gaa hans og hans Konsorters Ærende
Og spytte godt i Bössen til Salærene.

Men hvorfra kan den megen Tale stamme
Om Frygt for en forvansket Lov og Ret?
Vi ser Alberti være Fyr og Flamme
Med hele fire Sager paa et Brædt
For Ole Pedersen, sig selv og Leth;
Ja »Venstre« selv Ministrene vil ramme!
De föle det ej under deres Værdighed
At stole lidt paa Dommernes Retfærdighed.

Man vil, det ses af disse spredte Træk,
Slaa fast, hvad der jo ligger klart for Dagen:
Min Kontrapart er altid sort som Blæk,
Jeg selv er hvid som Sneens hvide Lagen!
Hvem der vil nægte det, skal ha'e sit Knæk;
Parolen er jo dog til sidst i Sagen:
Hvis jeg faar Ret, saa plejes Retten prægtigt,
Hvis ej, saa er det Helenederdrægtigt!

Offenlig Brevvexling.

Til Digteren og Politikeren

Björnstjerne Björnson!

p. t. Berlin.

Ho ho erede Kollega. Den skal De have Tak for! De husker jo nok den Gamle i Gemytligheden, som drak skandinavisk Rystetoddy med Dem og Clemens Petersen i gamle Dage. La' rulle! siger jeg bare. Nu véd Bismark, hvad han har at rette sig efter. Kanonjöden og erede Undertegnede læste den i Spröjten, og jeg fölte mig stolt, saa jeg slog i Bordet, saa Glassene klinkede. Ferdinand, ta'en med Ro! sa'e Kanonjöden, men det var det, jeg ikke kunde formedelst bare indvendig Begejstring, der lod sig til Syne i det udvendige Menneske. — Ser Du, sa'e jeg, Paven dernede, han sidder paa Stolen og brygger paa Alverdens Elendighed, og naar nu han og alle hans Ultra-Montanusser —, ja, Du véd vel sagtens inte, hvad en Montanus er, det er en rigtig röd Berg, saadan som Tang — Naar nu siger jeg, alle disse Kegler inte kan lade Björnstjerne-Björnson sove rolig om Natten, men gaar og gi'er ham fæle Drömme, er det saa kanske ikke natyrligt, at han föler sig som en Kat, der har spist Sennep og maa af med det i en Fart. Hvad behager? sagde jeg. — Men Kanonjöden var krakilsk, Deres Velærværdighed og bandte sin Saligheds Edpaa, at Bismark vidste bedre end som saa, og at det var bare Rævestreger altsammen, for hvordan kunde Hölstein Ledreborg være ellers baade Katholik og Vestremand og Greve tillige. — Den var jo hvas; men saa sagde jeg, at naar Pastor Hostrup kunde gaa sammen med Brandes, saa

kunde vi Smaafolk paa Bakken bare la' være at ærke os, men staa stille og være ærbödige med Hatteaftagelse og saa videre. — Den kunde han ikke stikke, og saa drak vi 2 og en halv i Broderskab og evigt Venskab og læste höjt i Deres Velærværdigheds Kommedie »Kongen« Resten af Aftenen.

Undertegnede og Mester Jakel, det vil sige Manden, som har Mester Jakel, vi er nu bleven enige om, at opföre »Kongen« paa hans Teater, fordi det ikke kommer paa Kasino, som er'en Skam. Madam Jakel har allerede syet et Dukke, som skal være Kongen, og ham har vi gjort til at ligne Kejser Wilhelm, og saa skal han tale Gebrokkent. »Redaktören« havde vi ogsaa indstuderet, men den var for fin i det Dialogiske. I Mellemakterne skal der komme en lille sort Djævel frem og sige Versene med en Troldkælling i Enden. Se saa tror jeg nok, det skal blive en rigtig Folkekomedie, der kan staalhærde Danskerne, naar de kommer i Dyrehaven og er gemytlige. Hvadbehager? — Zahle, som Deres Velærværdighed nok véd, er Visefabrikant ligesom erede Undertegnede, undtagen han er stærkere i Lavelsen og Undertegnede mere dreven i Syngelsen, kommer her næste Aar og vil ha' en ny Karusselbane, som skal gaa rundt til Venstre i Stedet for de gamle, der gaar til Höjre.

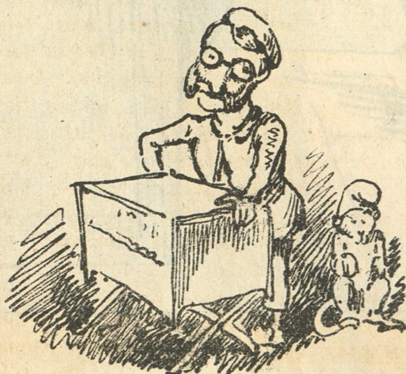
Forblivende Deres Velærværdigheds altid gunstige gamle

Tyroler Færdignant.

Utrykte Sange

af

Zahle.

I. Grundloven.

Vor Grundlov ligner en Mellemmad,
Som ej er for Herremands Mave;
I Bondekjæver er Tændernes Rad,
Som Kosten skal tære og gnave.

Vor Grundlov ligner en Dragkiste skjön
Med mange Skuffer og Lukker,
Man kan lægge en Del deri i Lön
— Ja grimme Provisoria-Dukker.

Vor Grundlov gjælder for Store og Smaa,
For Greven saavel som for Bonden;
For »Förerne« Grundloven er som en Skraa:
— De före den altid i Munden.

Vor Grundlov den er saa folkekjær,
Den giver os Magten og Retten,
Naar Streger blot sættes hist og her
— Tyk Streg over Paragraf tretten.

Vor Grundlov det er en kostelig Skat,
Dyrt nok kan den aldrig betales;
Dog bedes bemærket udtrykkelig, at
Den bedste Udgave er Zahles.

II. Til »den sorte Skole«.

Lad Latinmænd, bogormædte,
Blege, magre Professorer
Krans af visne Blade flette
For de klassiske Avtorer;
Lad Studenter, grönne Larver,
Graadig sluge disse gamle
Pergamenter, som en Garver
Ej fra Jorden vilde samle.

Banker maaske Folkets Hjerte
I de lumre Skolesale,
Hvor paa Barnebag med Smerte
Rises ind den mörke Tale!
Hvor Pedellen underdanig
Böjer sig i Stöv for Rektor,
Sköndt der findes mer Humani-
-tet hos Byens gamle Vægter!

Trænger Dansken til at lære?
Nej! han trænger til at synge.
Lad Latinen Goliath være,
Sangen være Davids Slynge.
Midt i Jættens lærde Pande
Bragende skal Stenen ramme,
Derpaa tör jeg dristig bande,
Han er færdig med det Samme.

I, som higer, I, som söger
Vejen, som til Visdom förer,
Stir ej i de gamle Böger,
Fulde kun af Æselsörer!
Vil I være ret alvidende
Og med Lærdom kunne prale,
Læs »*Midtsjællands Folketidende*«,
Redigert af P. C. Zahle.

Udenfor Kafeen.

— Det er dog næsten utroligt, at Scavenius skulde have vundet ved »Sir Garnet« paa Væddelöbsbanen i Baden Baden.

— Jamen hvorfor?

— Ganske simpelt, fordi den, der holder Garnet, jo aldrig kan vinde.

Paa „Kegle"-Banen.

Under Venstres politiske Fane man
Arrangered' et Kegleparti.
— Desværre fandt det en Banemand,
Som vistnok slaar alle ni.

Som det ikke er Glæde, naar Sejlerne
Paa Rejser Nödflaget hejser,
Saaledes faar her vist »Keglerne«
Ingen Glæde af deres »Rejser«.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsens. Kunst- og Stentrykkeri,

Deltagelse.

— Har Du hört det? Lange har slaaet op med Emilie!
— Gud! Saa bliver vi ikke nok i Aften!

Forvarsler.

Saa kaldes en »ordenlig«(?) Rigsdag igjen
Sammen til Hovedstaden,
Med alle de folkekaarne Mænd
Fra Kroen og Loen og Laden.

Det bliver vist ikke til lystigt Lag,
Thi hvem i Alverden haaber
At finde en skyfri Foraarsdag
I den vandede, graa Oktober?

Des værre fra Dag til Dag man ser
De politiske Skyer graane,
Under og Tegn i Hobetal sker,
Og ej blot i Sol og Maane.

— Maanen blev nys formörket set,
Det kunde kun lidt husvale
Venstres tungsindige Biplanet,
Den grundlovværnende Zahle. —

Theologen fra Ringsted fordybet man fandt
Til Halsen i Astronomien.
Og til Halsen Slagelses Repræsentant
Sig fordybed' i Gastronomien.

Et Folkemöde man sjelden ser,
För saas de i hele Stimer,
Og Berg havde Ordet kun fire Kvartér,
Hvor han för brugte fire Timer.

Mangfoldige sælsomme Ting er sket
Selv i Landets fjerneste Kroge.
— En Kone i Jylland blev nylig set
At udspy et Par Snese Snoge.

Björnbak har selv givet klar Besked
Derom i sit Blad, og Ingen,
Der kjender hans Sandhedskjærlighed,
Kan derfor tvivle om Tingen.

For slige Varsler og sære Tegn
Maa Folket grue med Rette!
Thi noget maa der dog være i Vejen:
Noget godt kan det ikke forjætte.

Hvem véd, om ikke den snedige Hær
Af bugtende Demokrater
Vil ende deres politiske Færd
Som Snogeskindspræparater!

Kongs-Emnerne.

1ste Akt 2den Scene.

Personerne:

Margrete . . . . *Morgenbladet.*
Ragnhild . . . . *Lars Björnbak.*
Sigrid . . . . *Lars Dinesen*

(Et Værelse ved Siden af Bundtmagerloftet. I Baggrunden en Dör med et Nöglehul).

Björnbak.
Her ind?

Morgenbladet.
Ja her er mörkest!

Björnbak.
(Gaar hen til Dören).
Og gennem Nöglehullet kan vi se ind i Salen.

Morgenbladet.
(Kiger forsigtig ind).
Ja derinde ere de Alle samlede (vender sig med et Grin). Derinde skal det nu ske, som vil drage saameget efter sig.

Björnbak
Hvem raader i Folketingssalen imorgen?

Morgenbladet.
O ti. Saa tung en Dag havde jeg aldrig tænkt at skulle udkomme.

Björnbak.
Den maatte komme; at staa som Kongsværge var ikke fuld Gjerning for ham.

Morgenbladet.
Ja — den maatte komme; Kongsnavnet alene kunde ikke være ham nok.

Björnbak.
Hvem taler Du om?

Morgenbladet.
Om Chresten.

Björnbak.
Jeg talte om Greven.
Morgenbladet.
Der lever ikke ypperligere Mænd end de To.
Björnbak.
Ser Du Högsbro? Hvor lumsk han sidder — ret som en Ulv i Lænke.
Morgenbladet.
Ja se —! Han folder Hænderne over Maven og hviler Hænderne paa dem.
Björnbak.
Han bider sig i Mundskæget og ler.
Morgenbladet.
Hvor stygt han ler.
Björnbak.
Han véd, at Ingen vil fremme hans Sag — det er d e t, som gjör ham ond. — Hvem er den Folketingsmand, som taler nu?
Morgenbladet.
Det er Frede Bojsen.
Björnbak.
Han taler altid.
Morgenbladet.
Han taler m e g e t.
Björnbak.
Er han for Greven?
Morgenbladet.
Nej, han er nok for Kongen. —
Björnbak.
(Ser paa ham).
For hvem er han, siger Du?
Morgenbladet.
For Chresten Berg.
Björnbak.
(Ser ind efter et kort Ophold).
Hvor sidder Alberti? — ham ser jeg ikke.
Morgenbladet.
Bag sine Mænd d e r inderst — i hvidt Halsbind.
Björnbak.
Ja der.
Morgenbladet.
Han ser ud, som han skammer sig.
Björnbak.
Det er paa Sönnens Vegne.
Morgenbladet.
Saa gjorde ikke I. A. Hansen.
Björnbak.
Hvem taler nu?
Morgenbladet.
(Kiger ind).
Christoffer Krabbe, Byfogden i Grenaa.
Björnbak.
Er h a n for Greven?
Morgenbladet.
Nej — for Chresten.
Björnbak.
Hvor uryggelig Greven sidder og hörer til.
Morgenbladet.
Chresten tykkes stille — men stærk alligevel. (livfuldt) Stod en langfarende Mand her, han skulde kjende de To blandt alle de fire og halvfjersindstyve Andre.
Björnbak.
Se Larsen! Zahle flytter en Lænestol frem for Chresten.
Morgenbladet.
Sören Kjær sætter Magen til den bag Greven
Björnbak.
Chrestens Mænd vil hindre det!
Morgenbladet.
Greven holder fast i Stolen —!
Björnbak.
Chresten taler vredt til ham —
(flygter med ot Skrig fra Dören)
Uh ha! Saa Du Öjnene — og Smilet —! Nej det var ikke Greven!
Morgenbladet.
(Som med Rædsel er fulgt efter).
Ikke Chresten heller! Hverken Greven eller Chresten!
Lars Dinesen.
O usselt, usselt!
Björnbak.
Er Du her!
Lars Dinesen.
Saa dybt maa de lægge Vejen nedenom for at vinde op paa Kongssædet!
Björnbak.
(Bleg og forfærdet til Lars Dinesen).
Saa Du ham —? Saa Du Blæsenborg — Öjnene og Smilet, — jeg skulde ikke kjendt ham!
Lars Dinesen.
Lignede han Högsbro?
Björnbak.
(Sagte)
Ja han ligned Högsbro.
Lars Dinesen.
Lo han som Högsbro?
Björnbak.
Ja, ja!
Lars Dinesen.
Saa faar vi alle bede.
Björnbak.
(Med fortvivlet Styrke).
Greven m a a kaares til Konge! Han tager Skade paa sin Sjæl, bliver han ikke förste Mand i Landet.
Lars Dinesen.
(Stærkere)
Saa faar vi alle bede.
Björnbak.
Hys, hvad er d e t! (ved Nöglehullet) hvilke Raab! Alle Mænd har rejst sig — Se ind Larsen! Hör efter!
Morgenbladet.
(Lytter ved Nøglehullet).
Björnbak.
Gert og Hellig-Tscherning, hvem gjælder det?
Lars Dinesen.
Bed!
Morgenbladet.
(Lytter og giver med opløftet Haand Tegn til Tavshed).
Björnbak.
(Om lidt).
Tal!
(Bönderne raabe Hurra inde i Salen).
Björnbak.
Gert og Hellig-Tscherning! Hvem gjaldt det?
Morgenbladet.
(Vender Hovedet om og siger)
Nu tog de Chresten Berg til Konge!

Provstevisitats.

— Men det er jo skrækkeligt min Dreng, kan Du da ikke besvare et eneste Spörgsmaal?
— A ka' osse spör om Nöj, som Faaer et ka suaar o.
— Nu min Dreng, hvad véd Du da, som Provsten ikke véd?
— Ka' Faaer sej mæ, hwa hier wo Bindhund?

Varm Spise.

— Vil Du skynde Dig hjem med Maden, min Unge; Du staar jo og bliver ganske kold med den.

Paven i Rom.

Fra Vatikanet i det gamle Rom
For ganske nylig om den gamle Pave
Den sörgelige Efterretning kom,
At han nok snart vil lade sig begrave.

Det har vi rigtignok nu hört saa tidt,
Ja, vi har hört det næstendels hvert Halvaar.
Men Ufejlbarligheden tog Respit;
Dog bliver denne Gang det vist til Alvor.

Ja, der er dem, der vide vil for vist,
At Paven ikke længer er i Live;
At det er kun en jesuitisk List,
Da Jesu Selskab nok er slemt i Knibe.

Man frygter for et altfor brat Forlis
Af sine Rettigheder og af Magten;
Man frygter for at blive gjort til Pris
Ja, ikke blot for Hadet, men Foragten.

Hr. Bekx, hin Jesuitergeneral,
Saa snart at Paven sover hen saa södelig,
Skal have sagt i Vatikanets Sal,
At Paven forelöbig er udödelig.

Hans Læge, har vi allerede set,
For kort Tid siden har sin Afsked faaet,
Fordi den Frække som en falsk Profet
Den gamle Paves Dödsfald havde spaaet.

Men rundt omkring paa denne grönne Jord
Imellem alle frcmme Katholiker
Saa vel i Öst og Vest som Syd og Nord
Med störste Spænding imod Rom man kiger.

Der agiteres nu i Stort og Smaat
Saavel i Frankrig som i Tysklands Stater.
Der bliver stiftet mer end et Komplot
Iblandt de höjærværdige Prælater.

Det gjælder om det gode Sölvertöj,
Som Kirkefædre höjt i Ære holde;
Om saa det er paa selve Ordruphöj,
Saa spiller det nok ogsaa der en Rolle.

Og hver en Stat, som kalder sig katholsk,
Mod Pavestolen ganske listig skotter.
Den har jo alle Nöglerne symbolsk
Til Himlens Porte og til Jordens »Godter«.

Og hver en overmodig Kardinal
Vel Pavens Död sig föler sært oplivet.
Han ser saa grant sit Ungdomsideal
Foran sig lokkende i Perspektivet.

Den Enes Död er jo den Andens Bröd,
Og det er jo nu saa aldeles klarlig,
Hvis ej Hans Ufejlbarlighed er död,
Saa dör han inden Føje ufejlbarlig.

Held os herhjemme! Den har ingen Vægt
For os, den hele romerske Konklave.
Vi er en egen uafhængig Sekt
Alt med vor egen lille glade Pave.

Populær astronomisk Oversigt

for

September Maaned.

(Meddelt af Aetano Gamici.)

1. 3 Stjerneskud. 2. En Sol, der roterer om sin Axe og kaster en Mangde Lys til alle Sider, indtil den til sidst daler blodig röd. 3. En Ildkugle. 4. En Maane, garneret med hvide og kulörte Stjerner. Maanen fölger Jorden med excentriske Bevægelser og aftager og tiltager afvexlende, idet den gaar udenom. Til forskjellige Tider har den Kapricer. I Maanens Skin ses Sværmere, hver med sin Flamme. 5. En Komet med Straaleild i Finalen. 6. En Globus, kun svagt oplyst, men oversaaet med Bomber og Granater, akkompagneret af storartede Salver. 7. En Ildkugle, der explo-derer og oplöser sig i en stærk Ildregn. Under Ildregnen bemærkes dobbelte Kuglelyn. (Ikke för set her.) 8. Stor Finale: I Midten en Sol, garneret med illuminerede Nordlys, akkompagnerede af Straaleild; paa höjre Side en Maane, illumineret med akkompagnerende Straaleild, garneret med Nordlys; paa venstre Side en Globus, akkompagneret af garnerede Nordlys, illumineret med Straaleild. Det Hele er omgivet af garnerede Sollys med Maanestraaler, akkompagneret af illuminerede Globuser, garnerede Illuminationer og straalende Akkompagnementer, Alt löber rundt for Publikum, akkompagneret af Hornmusik, medens yderst paa Siderne to Drabanter fra Aftenstjernen faar en paa Planeten, saa at de ser baade Sol, Maane og alle Planeter. 9. 3 Stjerneskud.

(Fænomenerne vil bedst kunne iagttages fra Observatoriet paa Volden ligeoverfor Tivoli.)

Fra Dyrenes Liv.

(Af Brems.)

I. *Et Dilemma.*

Fn smuk regnfuld Sommerdag i Avgust 1877 osprede en fuld Sporvogn i fuld Fart sporenstregs ned ad Sporet i Blaagaardsgaden. Saa langt man kunde se, opdagede man ikke Spor af noget Afvigespor, og der var derfor heller ikke Spor af Grund til at antage, at Farten vilde stoppe for det förste. Men pludselig viste der sig en skrækkelig Hindring.

Et tobenet mandligt Væsen skred over Gaden med langsomme, vaklende Skridt. Han var ikke alene, thi en stor, overordenlig glubsk Björn fulgte ethvert af hans Fjed. Endelig skete det skrækkelige! Den tobenede faldt over Sporet og blev liggende. Björnen, tro mod sin Herre til det yderste, kastede sig over ham ligesom for at beskytte ham.

Sporvognen kom nærmere og nærmere. Endelig fik Kusken Öje paa Gruppen og blev næsten forstenet af Rædsel.

Hvad skulde han gjöre?

Standsede han Kjörselen, syndede han imod Foreningen til Dyrenes Beskyttelse, der havde paalagt ham kun at holde paa Afvigesporene for ikke at pine sine Heste. Kjörte han til, syndede han ligeledes imod det dyrebeskyttende Selskab, idet han da ufejlbarlig maatte komme til at kjöre Björnen over. Paa dens Herre laa der ikke videre Magt: han var jo overkjört i Forvejen.

Situationen var indviklet: en ny gordisk Knude! Og Kusken var ingen Alexander, det var Knuden! Han havde intet Sværd, og den Pisk, han var forsynet med, kunde i dette Tilfælde lige saa lidt gavne ham, som den Pisk, Björnetrækkeren var forsynet med.

Situationen var haablös fortvivlet.

Men hvad skete?

Hestene, der sandsynligvis vare Medlemmer af et hemmeligt Selskab til Menneskenes Beskyttelse, standsede frivillig deres Löb. Det kunde Selskabet til Dyrenes Beskyttelse ikke have noget at indvende imod.

Björnen og dens Herre skaffedes til Side.

Knuden var löst.

Moral.

Hvad en Vismand tidt ej begribe kan,
Det fattes af en simpel Hesteforstand.

Folkelige Forlystelser.

Det forenede Venstres Fælles-Organist, Redaktör Larsen, agter, med Bistand af Hr. Hörup som Bælgetræder, samt af et udsögt Selskab folkelige Kunstnere at give en Række

Kirkekoncerter

for aandelig Ubemidlede.

Til Lokale har Venstre velvilligt overladt ham *Morgenbladets* meget rummelige Kapel, hvor der i den Anledning vil foretages adskillige Opvarmninger.

Af det righoldige Program skulle vi særlig fremhæve:

»*Skabelsen*« (af danske Fæstninger), Fantasi i D-Mol(ering), udföres af Boisen.

»*Alt oprejst Maanen staar*«, af Zahle.

»*Det er ganske vist*«, oplæses af Lars Björnbak.

»*Et Rör, som svajer hid og did*«, udföres af Termansen.

»*Laserne*«, et Eventyr, af Sören Kjær.

»*Vort Maaltid vi begynde nu*«, af Tauber.

»*Æselet i Lövehuden*«, udföres af Tang.

»*Jeg er træt, jeg sove vil*«, af Folketingsmand Christensen.

»*Den standhaftige Tinsoldat*«, af Bajer.

»*Saa vil vi nu sige hverandre Farvel*«, Kor af Venstremænd og Socialister.

»*Pengegrisen*«, af Alberti.

»*Mellem Brödre kaldt den lille*«, af Harald Holm.

»*Hvad Fatter gjör, er altid det rigtige!*« Oplæsning af Chresten Berg.

»*Hvo ved, hvor nær mig er min Ende!*« Kor af det forenede Venstre.

Oplösning paa sidste Rebus:

En stor Kunstnerinde.

Paa Kafeen.

— Hör, hvad giver De mig for den stortalende Teaterrecensent i »Morgenbladet«?

— Hvad jeg giver? Ja, hvad skal man give for ham? Han vil jo være anonym.

— Ja, men han er sgu ganske flink alligevel.

— Til at recensere Heste, aa ja saagu! Men har De læst hans Anmeldelse af Jakob von Tybo?

— Ja bevares, den, der begyndte med Menander, men ikke naaede længere frem end til Terents.

— Nej, hans Kræfter ligger sgu bedre for E. Renz!

Lykke paa Rejsen!

Nu rejser han bort, den navnkundige Mand!
-- Som Moses i Örkenen gik han herhjemme;
Slog haarden Sten med sin Stav for sand,
Saa aldrig hans Hjord led Mangel paa Vand.
Der var Overflod heraf at fornemme.

Han drager til det forjættede Land,
For Kulturkampens Planer at fremme.
Men hvor og naar, hvorom og hvordan,
Og i hvilket Organ vi skal höre hans Stemme.
Er det »*Framtidens*« Slör beskikket at gjemme.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor **Ny Adelgade 3 i Boutikken** forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

Naturhistorisk Privatundervisning.

— Nej, Mælketænderne er de første, Mennesket faar, men hvilke Tænder faar man nu sidst?

— Det er de forlorne!

Mod Oktober!

O ve! det lakker stærkt ad Efteraaret;
Den glade Sommertid er alt forbi.
For Landet har den ingen Frugter baaret,
Vi trues af det vante Kjævleri.
Det Haab, som os et Öjeblik bedaared',
At vi for Splid og Tvedragt nu var fri,
Beskæmmes i Oktober vel af »Blomsten
Af vor Intelligens« ved Sammenkomsten.

Thi endt er Hösten. Bönderne nu trække
Ad Hovedstaden til for gunstig Vind.
Den hele Sommer Ufredssæden lægge
De brave Förere i Sjæl og Sind;
Og denne Sæd er spiret for de Frække.
Dog maa de sikkert stikke Piben ind,
Hvis al vor Frihed ej skal gaa rabundus
I Kraft af et: *Sic transit gloria mundus!*

Dog vil vi alle haabe paa det Bedste,
Thi Skyer sanke sig i Öst og Vest.
Man véd ej ret, hvad Dagen gi'er den næste
Thi lad os holde sammen — det er bedst!
Vi kunde let til Hobe faa vor Rest,
I Fald vi stadig selv vor Luft forpeste.
I dette Öjeblik. da Kampen raser,
Da bör man være fri for hule Fraser!

Og dernæst bör en Gang vi blive fri
For, hvad der dog i Længden Intet fremmer;
Et örkeslöst og smaaligt Skænderi,
Som en Politiker dog kun beskæmmer;
Og som desuden saare daarlig stemmer
Med Tidens Alvor, som vi lever i.
De mindes vel, de smaa Ærgjerrigheder,
Man kommer til at ligg som man reder!

Et lille Land forsvinder let i Vrimlen,
Især i Fald det fattes Sammenhold,
Planeten Mars staar blodigröd paa Himlen
Og varsler baade Død og Blod og Vold.
Man ser imod den ikke uden Svimlen,
Saturn er med i Fölge, klar og kold,
Saturn, den gyselige, der utrættelig
Fortærer sine egne Börn umættelig.

Men *Punch* vil ikke være Astrolog.
Dog fristes man dertil i disse Tider;
Især da nu mod Samlingen det lider,
Man föler sig saa sælsomt under Aag.
Man Tvistens Æble ser fra begge Sider:
Hvem er det, som er gal, og hvem er klog?
Hvem er den Ærlige, der rent ublandet
Kun ser paa Landet og paa intet andet?

Om begge Parter vi det Bedste tro,
Og ikke blot vi tro, men vi vil haabe;
Og hver Fadæse vil i Gravens Ro
Vi dække til med Kjærlighedens Kaabe.
Vi stole paa, at trods hver indbildsk Taabe
Vil atter Fred og Samdrægt fæste Bo:
— Sköndt, tör man ogsaa kaste Haabets Anker,
Hvor Bunden kun er — Tang og Östersbanker?

1877. **Oktober** eller ***Rigsdags-Maaned.*** **31 DAGE.**

Hvis Barn er den Provisoriske?

M. 1 Kr. Berg.		
Ti. 2 Holstein,	Munden	*Krabbe* vælges til Formand
O. 3 Krabbe.	gaar	*Högsbro* til 1ste } Vice-
To. 4 Bojsen.	paa	*Tang* til 2den } formd.
F. 5 V. Holm.	*Berg.*	Venstres Aasyn
L. 6 Alberti.		meget arrigt.

De falske Profeter.

S. 7 Högsbro.		
M. 8 B. Christen-		Venstre tordner og ly-
sen.	*Tang*	ner om Statskup og
Ti. 9 Th. Nielsen.	skælder	Grundlovsbrud. *Estrup*
O. 10 Hörup.	ud.	forlanger Rigsrets-An-
To. 11 Th. Kruse		klage.
F. 12 G. Petersen.		Venstres Aasyn bli-
L. 13 Leth.		ver mörkere.

Farisæernes Retfærdighed.

S. 14 Termansen.		De 74 beslutte udenom
M. 15 Tange.	*Zahle*	ikke at anlægge Rigs-
Ti. 16 K. Berntzen.	taler.	retssag, men at fordre
O. 17 H. Hansen.	Alle for-	Ministeriets Afgang.
To. 18 N. Jensen.	lader	Ministeriet kan ikke tje-
F. 19 Höjmark.	Salen.	ne de 74 heri.
L. 20 Tauber.		Venstres Aasyn kul-
		sort.

Værer barmhjertige!

S. 21 Bajer.		De 74 forlange, at Kul-
M. 22 Christiansen	*Winther*	tusministeren skal vige.
Ti. 23 Dam.	forsvarer	Hr. *Fischer* holder sig.
O. 24 H. Holm.	sit	Venstres Aasyn
To. 25 Schroll.	Stand-	spruder Ild og
F. 26 Tramp.	punkt.	Flammer.
L. 27 Zahle.		

Ödelæggelsens Vederstyggelighed.

S. 28 J. Busk.	Munden	Finansloven 1877 — 78
M. 29 Hviid.	gaar	forelægges.
Ti. 30 S. Kjær.	fremdeles	Venstres Aasyn
O. 31 Tang	paa *Berg.*	opklares: nu skal
		der gjöres Razzia.

Adresse til Direktör E. Renz.

I Anledning af Direktor E. Renz's forestaaende Afrejse til Berlin har en Kreds af Velyndere tilstillet ham nedenstaaende Adresse*).

Hr. Direktör E. Renz!

Efterretningen om, at De staar i Begreb med at forlade Danmark for at give Forestillinger i Udlandet, bringer os Undertegnede til at henvende os til Dem med en Udtalelse af Paaskjönnelse og Tak for den Virksomhed, som De har udfoldet iblandt os. De har ved Deres hippologiske og eqvilibristiske Fremstillinger fört en Suite af udmærkede Ryttere, Gymnastikere, og Clowner frem paa Manegen; med sjelden psychologisk Indsigt har De i Deres Reklamer og paa Deres Plakater paavist disse Kunstneres Fortrinlighed. Kunstnerne selv har De fremvist i de forskjelligste Kostumer og Situationer og Aften efter Aften oprullet et storartet Billede af en Periode i den europæiske Kulturudvikling (*Dronningen af Abyssinien*, *En Nat i Kalkutta* o. s. v.), der ligger os saa nær, at den endnu for en stor Del savnede overskuende dramatisk Bearbejdelse. Men baade hvor De vandrede ad hidtil ubanede Veje (*Karneval paa Isen*), og hvor De meddelte det allerede mere Bekjendte (*Snehvide*), har De i en sjelden Grad vidst at forene indtrængende alvorlige Opfordringer til Publikums Velvillie med glimrende Fremstillingskunst.

Dog — De har ikke indskrænket Dem til dette farelöse Hverv. Under den altoptagende dramatiske Væddekamp mellem Byens Teatre vare vi Kjöbenhavnere blevne tilbage med Hensyn til livlig og alsidig Dröftelse af de store hippologiske og akrobatiske Spörgsmaal, der sætter den sportskyndige Verden i Bevægelse, og som ethvert Folk, der vil have Del i den almindelige Kultur, maa arbejde med paa at löse. De har den Fortjeneste foruden Elefanter, Lamaer, Antiloper og islandske Löver först at have indfört Dromedaren i Hippodromet og derved givet det abstrakte Begreb »en Hippodromedar« en legemlig Virkeliggjörelse. Det dramatiske Standpunkt, som De under disse Bestræbelser har indtaget, er rigtignok mere balletmæssigt end Flere af os kunne billige, og en noget hyppigere Anvendelse af Skoleridt og Hestedressur vilde maaske ogsaa i ren hippologisk Retning have været at foretrække. Men vi maa höjt anerkjende den Prisbillighed, den Elegance og den Imödekommen, som De har lagt for Dagen, og vi glemme ikke, at ingen stor Cirkus lader sig fylde til Stadighed uden Reklame og deraf fölgende Overdrivelse i Stilen. Denne Betragtning indeholder ogsaa idetmindste tildels en Undskyldning for den bitre og personlige Maade, hvorpaa Striden imod Dem ofte er bleven fört fra en Del af Pressen. Men vi maa dybt beklage, at Vejen til en fast muret Hippodrom paa Vesterbro, som de fremfor Nogen var kaldet til at oprette, gjennnem Magistratens Uvillie synes at være spærret for Dem, og at man har kastet Vrag paa saa sjeldne Evner i et Land, hvor end ikke den mindste Clown burde lades ubenyttet. Men ligesom vi hævde, at den Dom, som Modstandere nu fælde over Dem og Deres Virken, er rent idiotisk, saaledes haabe vi, at den Tid snart maa komme, da Flertallet af vore Landsmænd vil forstaa Betydningen af Deres Optog, og da vil man söge at vinde Dem tilbage i et Land, til hvis Hesteforstands Udvikling De allerede har bidraget saa meget, og som vi ere overbeviste om, De ikke vil ophöre at betragte som Deres andet Fædreland. Imidlertid skal vore bedste Ønsker fölge Dem blandt de Fremmede, og den tomme Plads, som De efterlader Dem paa Nörrebros Boulevard, skal stadig minde os om, at De allerede har været her og at De snart, ret snart atter maa komme igjen.

Kjöbenhavn d. 20. Septbr. 1877.

Andersen Berider.	*Petersen.* Hestehandler.
Muggert. Gymnastiklærer.	*v. Hjelmkrone.* Greve.

Napoleon Sörensen.
Kommis.

Hakkelse-Vise.

(Börneleg).

Skære, skære Venstre!
Hvem skal Venstre binde?
Han bli'er Allerkjæresten min,
Ihvor jeg ham mon finde!
Jeg saa ham i Aftes,
Han var klædt i Maar og Skind.
Han tog sin og jeg tog min,
Og saa fik Venstre Ingen.

Skære, skære Tauber!
Skære ham lidt Davre,
Han er en forslugen Rad,
Skjöndt ikke af de Mavre.
Jeg saa ham paa Banen,
Naar han Smörrebröd kan se.
Han ta'er et, ta'er to, ta'er tre,
Saa faar de Andre Intet.

Skære, skære Zahle!
Skære ham en Flöjte,
Saa han for os pifte kan,
Han har Humör i Spröjte.
Tænk, han saa forleden
I det mörke Maaneskin
Provisoriet gaa ind,
Men det saa ingen Andre.

Skære, skær Alberti!
Skære Assurance,
Saadan Fyr og Flamme, ja
Han taber ej Balance.
I Processer for Injurier en Mester fin,
Han ta'er din og han ta'er sin,
Og han ta'er alle andres.

S. Kjær, S. Kjær, Favre!
Hvem skal Sören binde?
Denne stærke Mand han kan
Sin Overmand ej finde.
Jeg saa ham i Kroen,
Hvordan han ku' ta'e en Mand,
Han ta'er sin som bare Vand,
Det ku' De Andre ikke.

Skære, skære Venstre.
Over èn Kam, Kjære!
Det er sammensat af Folk,
Saa rene og saa skære.
Bedst af Alt det kjender
Vej til Bondens Pengeskrin,
Hver Termin, saa ta'er det sin
Portion af Bondens Penge.

*) Der vistnok ikke vil blive nægtet Optagelse i *Berl. Tid.*

En Spillemaade,

der heller ikke fremkalder Haand- og Arm-Sygdomme.

Guttaperkamanden paa Tivoli.

— Gud! Det stakkels unge Menneske! Det er dog grusomt at se paa. Hans Forældre maa jo have brækket alle Benene i ham fra Lille af.

— Ja, han er da heller ikke videre glad ved det, kan man se.

— Nej, han krymper sig jo formelig ved det.

Fra Krigsskuepladsen

ude og hjemme.

Hist ovre i Bulgarien man slaas paa Liv og Död,
De stakkels Jöder finde intet Abrahams Skjöd
I disse ulykkelige Egne.
Der slagter man for Fode af ganske Hjertens Lyst
Og hele Regimenter, men dog det er en Tröst,
Det sker kun paa Humanitetens Vegne.

De stakkels Strateger i den gjæve Russerhær
Faa Knubs i disse Tider og det baade fjernt og nær
Ej blot af Tyrker, men af Redaktörer.
Men ikke desto mindre, trods mangt et velvalgt »Hib«
Er det et ganske velbetænkt fornuftigt Princip
Hvorefter de Felttoget förer.

Thi Grunden, hvorfor Tyrken med Dödsforagt gaar paa,
Er den, at efter Döden han i Paradis vil faa
De skjönneste Kameler og Kvinder.
For den Gevinst vil Russerne nu sætte en Pind
Og deres bedste Tropper i Masser sende ind
I Paradis at tage, hvad de finder.

Og naar saa Osman Pascha med samt hans hele Trop
En skjönne Dag marcherer ved Lysets Porte op,
Den sörgelige Sandhed han erfarer,
— Mens Russerne sig tager et ganske billigt Grin,
Maa Tyrkerne da sukke: »Ak du lieber Augustin!
Væk er Damerne saavel som Dromedarer.«

— Imidlertid er Haabet dog næstendels forbi
For Kejser Alexander om i Aar at befri
Den bulgariske Nation fra Tyrkeraaget.
Men om vor Glæde herved just ej kan være stor,
Saa galt er dog intet her paa denne gale Jord,
At det i alt Fald dog er godt for noget.

Vort »Venstre«, som bestandig Fadæser begik,
I deres Nöd og Vaande kun liden Glæde fik
Af deres Forbund med St. Pio-Dyrkerne.
Efter nye Alliancer det stadig gik paa Jagt
Og har omsider fundet en aandsbeslægtet Magt:
— Nu haaber det paa Bistand fra Tyrkerne.

Den snilde Peter Bojsen fortalte os en Dag,
At Tyrkernes Sejre vil fremme Venstres Sag —
Hvordan? — Ja det er let nok at forklare;
Thi hele vort folkefjendske Höjreparti
Profecto har mange af sine Sönner i
De unge Russers uglesete Skare.

Ved denne Alliance vil Venstre sikkert naa,
At nogle af de törre Prygl, som Russerne faa,
Paa Höjres Konto bliver transporteret.
Og derfor, naar Tyrken faar fremmet Venstres Sag
Og banker Russen grundig, vil Butiken hos Krag
Af Glæde blive illumineret.

Kun Tauber er urolig ved Pagten, det er sandt!
Han frygter for, at Venstre vil mangle Proviant,
Naar forslugne Tscherkessere os gjæste.
Men alle Grundlovsværnerne vil glædes her til Lands,
Naar Stortyrken kommer her og rider til Vands
Paa Bundtmagerloftet sine Heste.

Paa Kafeen.

— Og *Brandes*, som udvandrer! Havde jeg bare vidst det lidt för, havde jeg sgu ogsaa skrevet paa Adressen til ham. Men hvad mon hans Bevæggrund egenlig er?

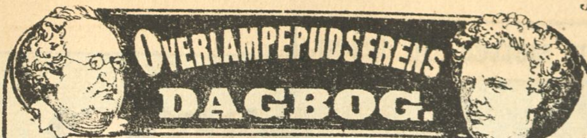
— Jo ser De, da *Sigurd Müller* begyndte at holde Forelæsninger over Æsthetik, saa indsaa Brandes straks, at han gjerde kunde pakke sammen. Derfor er det, han flytter.

— Der er sgu rimeligt nok. Men *à propos* om Flytning, maa jeg önske Dem til Lykke med den nye Lejlighed. Sig mig bare, hvorfor har De egenlig beholdt Vintapperen i Huset?

— Jo, ser De, det er af Hensyn til vore Feuilletonister. Det skader ikke de Folk, at der er lidt Sprit i Kjælderetagen.

— Ja deres *Delta* har rigtignok jævnlig sat den under Vand i Sommer, men *Aftenposten* pumper den jo læns igjen hver Söndag.

— Nej, det forslaar langtfra ikke. Den kan ikke bære Vand med Deres Söndagsnumer!

Nu begynder jeg paa et nyt Nommer af Dagbogen, Severine, aa den vil jeg forsyne med en lille Fortale til Oplysning aa Forklarelse for Dig, som ænnu er i Dine onge Aar, hvor saadan No'et bli'er hængende. Tiligere har jeg altid varet Dig ad, at Du skulde barestens la'e være med at læse Bladene for at Dine kunstneriske Anlæg ikke skulde faa en skæv Retning, som di inte har Brug for ved Balletten, men nu Du er kommen til Alder aa Skjönsomhed aa Sine Müller, som var den værste, er væk, nu kan Du læse dem med Rolighed og Sjælsligevægt. Men saa maa Du læse dem allesammen, saa vejer den ene den anden op, aa Du bli'er i Ballansen, som Du er vant te fra den Tid Du var ganske lille aa Mester tog Dig under sine Vingers Beskyttelse. Sér Du, Severine, saadan at skrive Krittik aa Bedömmelse af Kunstnerne, det tror nu enhver Dikkedarius, at han kan, men det er netop akkurat fejl Regning. Det er li'esom Petersen i Sommer, da vi var paa en Skovtur med Fugtighed aa skulde ha'e vos en lille Eftermiddagsfornöjelse paa Fileværket. Saa si'er jeg te ham. — Petersen, si'er jeg, kan Du spille Kegler? Petersen sa'e ikke Noet men nikkede bare med Værdighed aa Overbevisning. Men det allerförste Slag han slog, der kylede han Kuglen lige op efter Ho'det paa Keglerejseren, saa jeg maatte ligge mig imellem aa forhindre videre Ubehaveliheder des angaaende. Seer Du nu Severine, saadan er det akkurat paa en Prik li'esaadan med Kritikkerne, di tror allesammen di kan, aa saa sla'er di væk uden Personsanselighed. Der var nu Sine, hun var ligefrem livsfarlig at komme i Nærheden af, for Kuglerne röj om hende tilhöjre aa tilvenstre, som om hun kunde ha'e været en Mitralliöse. Han der kom efter Sine er mere forsigtig men han er allievel usikker aa sla'er Skæve sommetider. Den lille *E. B.* i »Maarenbladet« han tog altid den störste Kugle, som han knap kunde löfte aa saa gjorde han et forskrækkelig Gesicht aa spöttede i Næverne, saa man skulde tro, han vilde vælte dem allesammen, men, naar han slog, drattede han immervæk paa Enden aa blev til Grin for hele Menigheden. Der er nu *C.* i den »Illustredede«, han kommer altid trillende ganske sagte med de mindste Kugler han kan finde, saa di har ondt ved at naa op. Wille har Haandelavet aa kan spille i Skjorteærmer aa med Flothed men han vil altid sla'e Aatte om Kongen aa saa sla'er han udenom alli'evel. Nu véd Du, hvad Du har at rette Dig efter Severine, hold Dig bare til Dagbogen som er skreven med Erfarenhed aa Indsigt aa vær saa forresten flittig paa Skolen, nu Sjefen har været saa god at la'e den være heroppe, saa kan Du maaske gjöre Lökke i Balletten aa komme over te det resiterende Skuespil först paa Kasino aa saa her aa bli'e gift aa gjöre et godt Parti til Glæde aa Opmuntring for din gamle Fa'er i hans Alderdoms Skröbelighed.

Lördag den 22de *Henrik den Fjerde.* Smækfuldt Hus til forhöjet. Briljant i alle Dele. Mantzius trækker godt i denne Tid, det er Skade vi kun har ham til Leje, skönt det er maaske bare for det. De Andre arbejdede med Flid aa Begejstring aa Sufflören med Transpiration aa Anstrengelse, men jeg aa Petersen havde dog det værste Sjov med Sjangsemangerne. Petersen var ellers misfornöjet med Slaget; han sa'e di daskede ikke rigtig til, men vi maa natyrlivis holde godt Hus med Blikkenslagerarbejdet i disse dyre Tider, for det koster jo dog ogsaa Penge at faa Bulerne banket ud. Men Petersen har nu gaaet omkring aa været malkontang aa mulet svært i no'en Dage, aa jeg har ikke kunnet begribe hvad der stak ham, for han plejer ikke van at hænge med Næbet over Smaating, men saa igaar slap et ud a ham, at han var vred over, di havde taget Henrik fra Olaf Poulsen aa gi'et ham te Cetti aa Emil. Saa grinte jeg a ham, for det at han ikke kjendte Sjækspir aa han blev osse flov ved det men han holder saa urimelig af Olaf aa nu löb det ham rundt i Ho'edet, at »Maarenbladet«, som han læser nere i »Krumkaven«, havde sagt, at Olaf var inte flink. »Det skal Du aldrig kere Dig om Petersen,« sa'e jeg, »for er Olaf Poulsen inte Flinch, saa er Flinch s'gu heller ingen Olaf Poulsen, det kan Du bide Dig i Öjnene paa.« Saa grinte Petersen aa var ganske fornöjelig igjen aa liesaa mahogny som altid.

Glæde over Danmark.

Högsbro blusser alt i Venstres Have;
Lifligt flöjter vist Hr. Sören Kjær;
Ledre vil en giftig Nektar lave,
Som skal fylde Vælgerfolkets Mave;
Tauber spiser af de sorte Bær.

Morgengnavets Sön i Kaftan lange
I sin Kjælder ræber efter Luft.
Han har Skældsord nok, men kan ej Mange
Med de raadne Æbler gjöre bange
— Feuilletoner af en sælsom Duft.

Hörup ud fra Marmorkirkens Rönner
Raaber: „Danmark er et usselt Land.“
Det forsikrer Bojsens rige Sönner,
Selv den skrantne Balthasar jo stönner:
„Danmark er et usselt Höjreland.“

Kunde I ved Guld og Sölv at love
Kjöbe Jer en nordisk Konges Tro?
Kjöbe Jer et Naadens Pust fra Hove,
Kjöbe Jer et Ly i Bernstorffs Skove,
Og en Taburet til Middagsro?

Lad kun Bogös Drot med Ur og Briller
Strække sig paa Kroens Bænke ud,
Lytte til Hr. Zahles vilde Triller,
Synke Topsöes mange bedske Piller,
Röd og kvabset og sig selv en Gud.

Estrup hist paa Kristiansborg som Bejler
Til sit herligvoxne Landsting gaar.
Over deres Hoved Haffner sejler,
Fischer i det klare Vand*) sig spejler,
Nellemann til Weng og Björnbak slaa.

Dersom sligt for Daarligdom Du tyder,
Venstres kofteklædte, simple Mand,
Glad min *Provisoria* jeg nyder,
Takker Estrup, mens fra Læben lyder:
„Det er sgu et meget dejligt Land!“

*) Rysensten?

Nu skal Dragen sættes op igjen.

I Efteraarets gyldne Tid
Vil Venstres Drage drage hid;
For Alvor er den »opsat« paa
Sit kjære Luftkastel at naa.

Höjtflyvende Projekter den
Realisere vil igjen,
For Blæst den ikke gjør sig Sorg:
Sligt faar den frit fra Blæsenborg.

Dog Traaden i det hele Værk
Er saare tynd og langtfra stærk,
Og faar den först et lille Knæk,
Saa blæser hele Glæden væk.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri.

PUNCH.

No. 40.

Torsdagen den 4de October 1877.

Resignation.

— Men Frederik dog, din uartige Dreng, nu har Du jo igjen stjaalet Sukker! Nu kan Du tro, Du skal faa Ris.

— Ja Moer, naar jeg endelig skal have Ris, saa lad mig da i det mindste faa den uden paa Buxerne.

Tiderne skifte.

I.

Der var en Tid, som nu er længst forbi, —
At gaa i Glemme næsten den begynder, —
Da vandred' i fortrolig Harmoni
Og Broderskab de smaa og store Bönder.
Det mindste Spor af Tvedragt ej man fandt
Paa deres Vej, om den var nok saa bugtet. —
Ak, som en Dröm den skjönne Tid forsvandt!
Af Vemodstaarer Öjet bliver fugtet.

Den Gang blev vor Forfatning gjort i Stand
Samt under Venstres Bifald revideret,
Og salig I. A. Hansen fik sin Brand-
Forsikring — forelöbig — assureret.
Da havde ingen Syre ædt sig ind
I Bondestanden paa det skjönne Sjölund.
Da blev vort Venstre barnligglad i Sind
Ved Gammensord af Rugaard og af Frölund.

Da förte I. A. Hansen tryg sin Hær
Og vented' ikke Tang til Stedfortræder,
Mens Broderen som Stillingskommissær
Sin Venstrestilling hævdede med Hæder.
Den Gang gik Venstres folkekaarne Mænd,
I Tinget glade til den stille Gjerning
Og sov og stemte og sov ind igjen;
Thi den, der vaaged' for dem, det var Tscherning.

Han Herre var i Venstres hele Hus;
Thi Berg var den Gang kun »den ubekjendte«.
— Mod Zytphen Adler og Scavenius
Var Venstres Fremtidshaab og Önsker vendte.
Forbi! forbi er denne Herlighed!
Nu kan Partiet tælle sine Grever.
Et dobbelt Uheld trykker Venstre ned:
At Tscherning han er död, og Berg han lever.

II.

Fra denne svundne idylliske Tid
Et dunkelt Minde sig lister
Om lönlige Anslag, Rænker og Splid,
Hvor Venstre slet intet mister
Af hele sit Synderegister:

Lars Dinesen sender til Högsbro Bud,
Om han, trods Tranlampeosen,
Vilde se, hvorledes det Bröd saa ud,
I. A. Hansen havde i Posen;
Thi der var nok Ugler i Mosen.

Mæled' Hr. Högsbro, hin fromme Mand,
I sit udvalgte Avditorie:
»Hvis Hansens Brandkasse kommer i Brand,
Er det skam en slem Historie;
Saa brænder hans Helgenglorie.«

Mangfoldige Anslag pönsed han paa
Mod Brandkassens Selvforbrændelse.
Han Synderen vilde paa Klingen gaa
For at nöde ham til Bekjendelse
Og sagtens til sand Omvendelse.

Men det var hin fromme Herrens Mand
Med Grundtvigs Logik i Forlening,
Han spurgte, at I. A. Hansen paa Stand
Havde kvalt sin Oktoberforening,
Hin folkefjendske Forgrening.

Sligt var det, at Högsbro han önskede helst,
Forvundet var hans Elende:
»Et vildfaret, folkeligt Faar er frelst.
Lad saa kun Brandkassen brænde,
En Gang skal den dog have Ende!«

Saa slog han sig sammen, den Herrens Mand,
Med Brandkassedirektören.
Af grundtvigske Syner og Baal og Brand
De svedne blev i Kulören
Til op over begge Ören.

Nu ser I. A. Hansen forklaret ned
Paa sin trofaste Allierede,
Som vidste — desværre — for god Besked
Med den Brandkasse, han dirigerede,
Og den Ære, han ej assurerede.

III.

Ak, stakkels Venstre, hvor forandret
Er dine Kaar ved Skæbnens Slag!
Din store Brandmand bort er vandret
Fra Jordens Skygge og Bedrag,

Og ingensinde tör du haabe
At gjöre alt hans sort til hvidt;
Thi Kjærlighedens brede Kaabe
Ej dække kan et — Deficit.

I disse provisorte Dage
Hans gode Rygte blev forbi,
Og hvad han ellers lod tilbage,
Det gjør Alberti Strandhug i.

Hans Folkegunst og Folkegave
For Hammerslag i Stövet faldt,
Hans Kreditorer söndergnave
Alt, hvad »sit eget« han har kaldt.

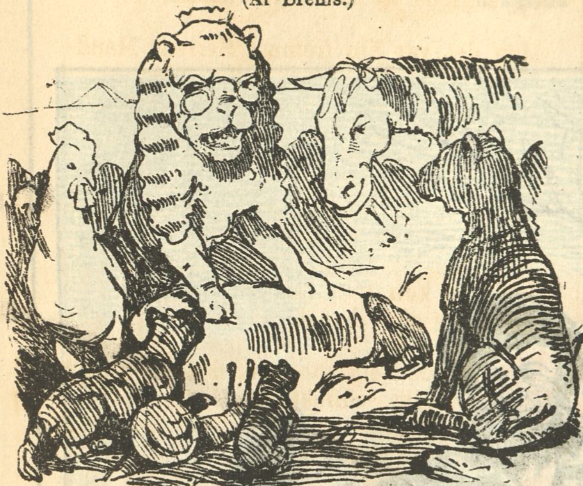
Men Skæbnen grum og ubarmhjertig
Ej levner Trevl dem eller Klud.
Ikkun den ædle Sjæl Alberti
Gaar skadesløs af Sagen ud.

Ak, stakkels Venstre! vil du finde
I dine Rækker vel en Mand,
Der klöver Haar og hugger Pinde
Saa trofast folkelig, som han?

Selv Krabbe dybt vil savne Tonen
Af denne Viceformands Röst —
Nu har han römmet Positionen.
— Kan Tang maaske ham bringe Tröst?

Fra Dyrenes Liv.

(Af Brems.)

II. Humanitetsbestræbelser.

Den internationale Forening til Menneskenes Beskyttelse afholdt for nylig et stort Möde ude i Sahara. Temperaturen var tropisk, Stemningen filantropisk.

Löven, der först fik Ordet, maatte i den almindelige Humanitets Navn nedlægge en alvorlig Indsigelse imod den Maade, paa hvilken Nedslagtningen af Mennesket, dette for mangfoldige Skabninger saa vigtige Næringsmiddel foregik. Han havde selv ofte havt Lejlighed til at se, hvorledes flere af hans Kolleger, i Stedet for at sluge et Menneske saa hurtig som muligt og saaledes forkorte dets Pinsler, havde revet For- og Baglemmerne af det og derefter ladet det ligge i flere Timer. Han havde selv altid bestræbt sig for, saa vidt muligt, at tage et Menneske i en Mundfuld, men han skulde indrömme, at dette ikke altid var lykkedes ham. At Menneskene selv fölte Trang til at komme af Dage paa en hurtigere Maade, var indlysende for enhver, naar man saa hen til Begivenhederne i Tyrkiet, hvor Menneskene anvendte meget kostbare Indretninger for at skaffe hinanden saa expedit som muligt ud af Verden. Han vilde henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa, hvad der kunde gjöres i denne Retning.

Ulven mente, at det, Menneskene trængte mest til, var at faa noget at leve af. Taleren havde opholdt sig i forskjellige Lande og havde jævnlig havt Lejlighed til at ernære sig af Mennesker, men allevegne trode han at have gjort den Erfaring, at Foderstanden ikke var tilstrækkelig. Dette gjaldt navnlig de danske Embedsmænd og Almueskolelærere; han kunde kjende saadanne paa lang Afstand og havde aldrig anstillet Jagt paa dem, da det dog ikke kunde betale sig. Han havde hört, at Landets folkelige Folketingsmænd skulde være særdeles vel nærede, men da störste Delen af disse vare særlig drevne i at luske sig bort fra alt muligt, var de ikke saa lethe at faa fat i. Han vilde henstille til Forsamlingen, om der kunde gjöres noget for at skaffe Menneskene kraftig Föde.

En *Droschkehest* fra Kjöbenhavn havde indfundet sig i denne anselige Forsamling uden at besidde andet Lejdebrev end sin Magerhed, men denne maatte vel ogsaa være tilstrækkeligt Beskyttelsesmiddel. Han mente, at der ikke blev gjort nok for at skaffe Menneskene noget at drikke. I den By, hvor han hörte hjemme, var der nylig bleven hensat Kar paa offenlige Pladser for at skaffe Dyrene noget at drikke, men om at gjöre noget for Menneskene i samme Retning havde der slet ikke været Tale. Der burde aabenbart paa alle offenlige Torve og Pladser hensættes Kar, der altid skulde være fyldte med Brændevin eller bajersk Öl. En saadan Vederkvægelse vilde i höj Grad blive paaskjönnet af de stakkels törstige Mennesker, hvis Øltapperhed derved vilde blive meget opflammet.

En *Hund* samme Steds fra bemærkede, at de Bestræbelser, Selskabet til Dyrenes Beskyttelse gjorde for at slukke Dyrenes Törst, vare halve og utilstrækkelige. Han havde selv set en af sine Medkollegaer staa ved Siden af et af Foreningens Vandkar og drikke af Rendestenen. Grunden til, at den ikke drak af Vandkarret, var naturligvis, at den ikke havde lært at læse og derfor ikke kunde have Gavn af den vejledende Inskription, Foreningen havde sat paa Karrene. Han mente, at Foreningen burde lære Dyrene at læse, saa vilde Trugene nok blive benyttede; ligeledes burde der hænges Lygter ved dem, for at Dyrene kunde finde dem i Mörke. (Her blev Taleren afbrudt af Dirigenten, der bad ham at holde sig til Dagsordenen.) Ja! han mente, at hans Bemærkninger ikke laa udenfor Dagsordenen; thi Menneskene vare dog bedre tjente med, at Hundene gik i Vandbeholderne end at Vandbeholderne gik i Hundene.

En *Oxe* fra Snoldeløv-Overdrev vidste, at Menneskene der havde det ikke godt; han antog, at Grunden hertil var, at Befolkningen væsenlig næredes af Blade (folkelige) i Stedet for at gjøre Skridtet helt ud og leve af Græs. Disse Blade var overhovedet et skadeligt Næringsmiddel, da de nydende stadig blev magrere i samme Forhold, som de ydende blev federe.

En *bengalsk Kongetiger* vilde foreslaa at indsamle Bidrag til Menneskene i hans Hjemstavn, da de ellers alle sammen snart vilde dø af Sult, og han som Følge deraf være nødt til at udvandre, hvad han ikke havde stor Lyst til. Han kunde ikke tilbageholde den Bemærkning, at siden Englænderne var komne til at herske over Indien, var Befolkningen stadig bleven magrere. Han havde nok hørt, at Englænderne var blevne dygtig fede i samme Tidsrum, men det kunde ikke hjælpe ham noget, saa længe Englænderne fastholdt deres nevtrale Stilling hjemme.

Dovendyret vilde af Hensyn til Sagens paatrængende Vigtighed foreslaa, at der nedsattes et Udvalg for at udarbejde Forslag til at forbedre Menneskenes Vilkaar.

Dette Forslag vedtoges og til Medlemmer valgtes *Sneglen*, *Skildpadden*, *Dovendyret*, *Krebsen* og *Östersen*, hvilke to sidstnævnte var fraværende paa Grund af lokale Forhold.

Löven oplöste derpaa Forsamlingen og lovede, at, naar Udvalget var færdigt med sine Arbejder, skulde en ny Kongres blive sammenkaldt.

Tre for en.

— Hør lille Matros, er her ikke en Bænk i Nærheden?
— Jo der henne!
— Sig mig en Gang, jeg kan ikke se'et herfra, er der nogen Ryg paa?
— Jo tre, lille Frue.

Friskt Bröd.

— Hör Baager! Huofaar baager Di aaldti o æ Wonsda aa edt di ander Dauw?
— Det skal jeg saamænd fortælle ham, Faer! Se, jeg bager nu om Onsdagen, at jeg kan være færdig om Torsdagen; for om Fredagen kommer alle de Rendekjællinger, som gaar ud i Landet om Lördagen, for at Folk dog kan ha' frisk Bröd om Söndagen.

Sot og Syge.

Lutter Virvar, hvorhen man end stirrer
Baade i Syd, i Öst og i Vest,
Her er det et posthumt Manifest,
Hist os Krigsbulletiner forvirrer.
Her er det Thiers fra de Dödes Have,
Som bringer Ild til en ulmende Brand,
Hist er det Tyrken, der slaas for sit Land,
Og han slaar, som om han var af Lave.

Russerne hist i St. Petersborg taler
Truende om deres Krigeres Færd,
Grædende over den blödende Hær,
Smædende ovor en Flok Generaler.
Fjendernes Snille hæves til Skyer;
Næsten hver eneste Tyrkebedrift
Glimrende staar i flammende Skrift
Alt fra de de brændende Byer!

Ja! Evropa er sygt i det Hele.
Frankrig har længe staaet for Tur;
Der er det den radikale Kur,
Som har forstyrret de enkelte Dele.
Serbien, som man trode kureret,
Har af sin Sygdom nok endnu en Rest!
Ungarn lider grusomt af »Pesth« —
Der har været totalt inflammeret!

Hist i Berlin vil man holde Ballance,
Skævende baade mod Öst og mod Vest.
Der har de gjort en forfærdelig Blæst
Af hin Salzburger Fredskonference.
Der skulde standses det truende Onde;
Begge Doktorer, de dygtige to,
Skaffed' vist gjerne den önskede Ro —
Ak! ja, naar bare de kunde!

Men det er ikke blot Krigen, der truer,
Vel er den meget, men der er dog mer.
Hele den romerske Kirke man ser,
For et truende Dödsfald den gruer.
Snart vil det vist höre op med at banke,
Hjertet det store, i Curiets Spil.
Alle se til, ja, thi Alle de vil
Helst have Haand med i Hanke.

Er vi her hjemme end ikke saa rystet,
Lide vi dog af en sörgelig Sot;
Trykket af Majoritetens Despot
Föle vi Vand midt i Brystet.
Aar for Aar paa den Syge der lappes
Med evindelig Savlesmikstur.
Nu skal der pröves en stærkere Kur,
Nu, ja nu skal der tappes.

Statens Legeme — det er notorisk! —
Har *Troisquart*'en berört alt i Aar.
Men det vil læges, det drivende Saar,
Thi det var kun provisorisk!
Svagere blev vi ved Kuren, vi fristed'.
Mindes vi Smerterne dog, vi har havt,
Da vil vi atter voxe i Kraft,
Vinde den Styrke, vi misted'!

Rebus.

fortsat af hans Datter.

Söndag d. 30 September *Henrik d. 4de.*

Det er med sorgfuldt Hjerte, med nedtrykt Sind og med skjælvende Haand, jeg i Aften griber Pennen for at nedskrive den sörgelige Beretning om min elskede Faders dödelige Afgang. Vi sad i Morges og drak Kaffe og Fa'er spiste paa et Stykke Smörrebröd med Spegepölse. Som han holdt meget af. Han læste i Dagstelegrafen, som jeg ikke maa, paa Grund af »*Personalia*«. Som Fa'er sagde, jeg har ikke godt af. Paa én Gang la'e han Avisen fra sig, rejste sig op og gjorde tre Battements til Venstre og faldt om og var död. Jeg löb strax over til Petersens, og vi fik fat i Teaterlægen og det hjalp Altsammen slet ikke. Döden havde med sin Le afmejet min elskede Fa'er paa Grund af Appopleks, sagde Doktoren, men Petersen siger Nej. For han har i »*Dagstelegrafen*« tæt op ad »*Personalia*« fundet Noget, som han siger har slaaet Fa'er ihjel, for der staar fölgende

Erklæring.

Da jeg i det sidste Nummer af »Punch« til min store Forundring seer en Fortsættelse af Overlampepudserens Dagbog«, som jeg har underrettet Bladets Redaktion om, at jeg ikke længere agtede at tilsende det, maa jeg herved gjöre Publicum opmærksomt paa denne Besynderlighed. Der kan neppe mellem honnette Folk være delte Meninger om, at Punch's Redaktör ved uden min Tilladelse at benytte og fortsætte en spögefuld Opfindelse, som jeg vel kan kalde den humoristiske Facon, »Overlampepudseren« anvendte med de samme Navne o. s. v, samt ved fremdeles at benytte min Signatur har gjort sig skyldig i en Adfærd, der selv for et Blad af »Punch's Natur er utilladelig.

Forf. til »Overlampepudserens Dagbog« fra de foregaaende Sæsoner.

Og nu siger Petersen, at Fa'er er ikke död af Appopleks, men af Begrebs-Forvirrelse, ikke hos ham selv, men hos Andre. Som Fa'er ikke har kunnet taale paa Morgenstunden saa tidlig. Ser Du Severine, sa'e Petersen, man kan döje Meget og jeg har aldrig mukket, naar mine Foresatte kaldte mig en Æsel formedelst en fejl Vending ved Kulisserne, men at blive kaldt »en spögefuld Opfindelse« og en Figur med »humoristisk Facon« og en »Signatur«, som jeg ikke véd hvad er, men som vist er Noget endnu værre, det kan en nobel Karakter ikke overleve og det er som et Grundskud, der spolerer det indvendige Maskineri. Og saa spurgte jeg ham, om han ikke trode det var Ville, der havde gjort det af Hævn, fordi Fa'er satte ham i Dagbogen sidste Gang, men Petersen rystede paa Hovedet og sagde, at det var en Skæbne. Saa sagde han, at nu vilde han være mig i Fa'ers Sted og styre Skuden — det var mig — saalænge til han selv fik en Læk og gik til Bunds. Og Dagbogen, Severine, sa'e han, den maa Du holde oppe og blive ved at gjöre hvad Du kan i med min Erfarings og og Indsigts Understöttelse, det skylder vi din Fa'er, at hans Værk ikke skal gaa til Grunde med ham. — Nu kom min Veninde, den söde Malle Knallerup for at tröste mig og hjælpe mig med Sörgetöjet, men det behöves ikke, for det er heldigvis kun 6 Uger siden Tante Florentine döde, saa jeg gik dog i Sort. For at muntre mig lidt op fortalte hun mig, at de paa Teatret sa'e, at de i Aften skulde have Henrik den 21de, for der var tre Henrik'er i Henrik den 4de og den gik 7de Gang og det blev 21.

Mandag 1ste Oktober, Correggio og Portræterne. Idag staar »*Erklæringen*« endogsaa i *Dagens Nyheder*, saa det kan da i al Fald ikke være Ville alene, men maa være en Sammensværgelse, ligesom i »Huggenotterne«. Men Fa'er har aldrig sat *Carstensen* i Dagbogen for han sagde, at han havde ikke sin Plads der men et ganske andet Sted. Som han dog ikke vilde omtale, desformedelst, at de dog begge vare Tjenere hos en og samme Herre. Som var Hans Excellense Fischer. Jeg flytter over til Petersens strax efter Begravelsen og fortsætter der Dagbogen, stöttende mig til Petersen og min elskede Lærer og Mester Burnonvilde. Hvis Skrifter jeg ejer.

Venstres bedste Hoved, Lars Bjørnbak,

bereiser Landet til Fordel for Grundlovsværneforeningen og optræder baade

passiv og aktiv.

* * *

Naar man ser Örene af Holstein hin Ledre, er han selv ikke langt borte.

* * *

Telegram.

London 2. Oktbr. 1877 Kl. 6'. 15". E. M.

Red. af »*Punch*« i Kjøbenhavn!

At jeg ikke længer vil finde mig i, at De under det af mig opfundne spögefulde Navn *Punch* leverer Vittigheder, Brandere og humoristiske Tegninger, underrettes De herved om. Folk kunde jo tro, at det er mig, der laver Deres Vittigheder.

Punch or the London Charivari.

Ægirs Gilde.

Loke taler:

I höje Aser og I stolte Guder,
I jaged helst mig haanligt ud af Salen.
Hör blot endnu, hvad Loke her bebuder:
För I det vente, kommer dog Skandalen.
Dig Thor med Lynildsfloskler, Tordenfraser
Skal Midgaardsormen Fischer en Gang sluge;
Estrup som Fenrisulven blodig raser,
Og Landstings-Jætter deres Kræfter bruge.

Som Höder er I Allesammen blinde,
Af Selvforgudelse er nu I svimle,
Snart skal i Ragnarokr I forsvinde
Og Odin fra sit Hlidskjalf ned skal trimle.
I Nattens Dyb, i evig Tavshed, Glemsel
I styrtes da fra Eders lyse Himle!
Dag kommer vel bag Regnarokrs Skræmsel,
— Men I faar ingen Plads i Gimle.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

Pröv Alt og vælg det bedste.

— Der har De jo faaet ny Pige igjen, Fru Iversen, hvordan er De fornöjet med hende?
— Aa, hvordan er man fornöjet? Man slipper for det ene Jux og faar det andet. Er der ikke det i Vejen, saa er der det i Vejen. De kan tro, bedste Fru Hansen, at er der Nogen, der kan tale med om Piger, saa er det mig: nu har jeg snart havt li'saamange Piger, som der er Dage i et Aar.

Godt Begyndt.

Det hele Korps af lovkyndige Mænd
Er samlet til deres Arbejd igjen
Paa Lovgiververket at flikke.
Men uagtet i Aar skal fuldföres to
Finanslove, tager man det med Ro,
Forhaste sig gjör man just ikke.

De stridbare Venstremænd man saa
Parat til at knække Halsen paa
Provisoriets fæle Spögelse.
Deres hele Higen og Tragten stod
Til at vade i provisorisk Blod
Og det med den störste Fornöjelse.

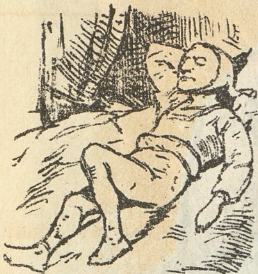
Men ak! man fik at fornæmme snart,
At der var noget, som ikke var »klart«
Eller »tydeligt« nok at faa fat paa,
Og dybt man fölte med Rædsel og Gru,
At Berg har en lang Vej frem endnu
For at faa en trekantet Hat paa.

(En Ting, som bemærket i Parenthes,
Kan ikke som særlig Nödvendighed ses:
Han er trekantet nok foruden.
Men endnu er han langtfra kommen saa vidt,
Som til Selverkjendelses förste Skridt,
Og deri stikker just Knuden.)

— Af Situationen tvunget man saa
Sig nödsaget til for Tiden at gaa
Lidt om i en anden Gade.
Den tapre Bojsen som kjæk General
Af alle Kræfter blæste Signal
Til en hæderlig Retirade.

Til Udvalg man lod Provisoriet gaa,
Mens Hæren hviler og venter paa
Forstærkning fra Grundlovsværnerne.
Naar denne Garde til Storm föres frem,
Saa drikkes der Skaller med Fynd og Klem;
Men — Venstre faar neppe Kjernerne.

Punch drömmer.

I de sidste 3 Ugers Tid har *Punch* atter sovet urolig om Natten. Han har saaledes hyppig set *Halls* Hoved paa en Stage og *Worsaae* lagt paa Stejle og Hjul. Da han nu i Torsdags havde set dem gaa fri og frelste hjem med den kvitterede Regning i Lommen, trode han, at denne Sjælsuro var overvunden og at han blot behövede at gaa hjem og lægge sig for at kunne nyde en Sövn saa uforstyrret som nogetsomhelst Udvalgs. Ak! det skulde ikke være saaledes.

Næppe havde *Punch* lukket Öjnene, för han befandt sig midt i et broget Virvar af noget Ubestemmeligt. Underlige Lyde summede ham om Örerne som af et ukjendt Tungemaal. Endelig fik han Öje paa en grundtvigiansk Höjskolelærer, der holdt Foredrag. Langt Haar, Briller, hvidt Halstörklæde, stort Skæg og Bulehat. Det var om gamle danske Ord, han „vrævlede« og forklarede vidt og bredt den gamle Historie om *Odense*, der fik sit Navn af, at *Frigga*, henrykt over Stedets Skjönhed raabte „Odinse.“ Det kriblede i „*Punch*“. Han traadte frem og spurgte Taleren, om han vidste, hvad *Odin* sagde dertil? Nej, det vidste han ikke. Jo Odin var sulten og materialistisk, og derfor puffede han bare lidt til sin Kone, pegede paa Madkurven og sagde »Frigga se!“ Deraf fik saa Frikasé'en sit Navn. Ligesaasnart *Punch* havde sagt dette, begyndte alle Grundtvigianerne at rulle med Öjnene og synge Bjarkemaal. „Hanegal ved klaren Dag“, rungede det i *Punch's* Örer, saa han vaagnede ganske forskrækket, men det var Lögn; det var mörk Nat endnu, og saa vendte *Punch* sig om paa venstre Side og sov videre.

Saa var han oppe i Folketingssalen. Det var et alvorligt Öjeblik: Statskupet stod for Dören. Gamle *Balthasar* havde givet Mirabeau og vilde kun vige for Bajonetterne. Der var gaaet Bud efter Garden. Paa deres kuruliske Stole sad alle de 74 afventende det, der skulle komme. *Chresten* sad urolig. Fölte han alt Bajonetterne prikke sig i Ryggen? *Tauber* sad som et Stykke Verdenshistorie — slet indbundet. Der löd en Trommehvirvel. Först trode *Punch*, det var *Berg*, der havde faat Ordet, men opdagede snart, at Lyden kom fra en virkelig Tromme. Tunge Trin löd paa Trapperne. Flöjdören sprang op, og udenfor viste sig en Række Björneskindshuer og funklende Bajonetter. Men den gamle *Balthasar* reiste sig op, tog *Morgenbladet* frem af sin Brystlomme og læste med höj og tydelig Röst Artiklen om „den militære Ed“. Det var ligesom et Abrakadabra. För han var kommen til den tredie Sætning, var Garden forduftet. Folket havde sejret. Med stolte Smil om de folkelige Læber sad de 74 atter paa deres kuruliske Stole i forventningsfuld Tavshed. Kun *Zahle* kunde ikke beherske sin Glæde, men stod i al Stilhed paa Hovedet henne i et Hjörne. Atter gik Dören op, og en röd Lakaj kom ind med 7 Portefeuiller, som han lagde paa Bordet foran Förerne. Nu blev der et Spektakel. Alle

de 74 styrtede sig i en vild Kamp over Portefeuillerne. Gamle *Balthasar* sögte forgjæves at holde dem tilbage. Han blev puffet ublidt til Side og faldt lige i Armene paa *Punch*, hvem han tildelte en faderlig „Omfavnelse“ og dybt rört takkede. Tumulten blev vildere og vildere; *Chresten* havde faaet fat i 3 Portefeuiller og sloges med *Holstein*, der kun havde faaet to. *Sören Kjær* rev Lintöi i Stykker allevegne, hvor han kunde komme til, medens *Bajer* foretog fortifikatoriske Arbejder med væltede Borde og Stole.

Gud bevares, tænkte *Punch*, bare man var paa et fredeligere Sted, og saa paa én Gang sad han ved et prægtigt Middagsbord ude i Roskilde sammen med Borgmestrene og alle de pæne kommunale Mænd. Der var saadan en hyggelig rar Stemning udbredt over det Hele. Dineren var god uden at være overdaadig, Champagnen perlede i Glassene og muntre Indfald med kommunalt Anströg flöj frem og tilbage. *Punch*, der altid har holdt af at holde Bordtaler, fölte, at Öjeblikket var der, klinkede paa sit Glas, rejste sig, römmede sig og sagde derpaa: „Vise Fædre! Jeg takker Eder. Hvorfor takker jeg Eder? Fordi jeg er Skatteyder. I studse. Er det da saa urimeligt? Forstaa mig vel. Jeg takker Eder, fordi jeg her ser, at jeg ikke Aar for Aar har maattet punge ud til Rodemesterne, uden at der kom Noget ud af det Kvægtorv kom der ikke, Fiskehalle heller ikke. Jernbanetunnel lige saa lidt. Endnu dufter Rosenaaen den stille varme Sommerdag, og Bytelegrafen ligger som en ulöst mystisk Fremtidsgaade. Men at der kan holdes en saadan Middag med saadan Mad og saadan Vin, det er en stor Beroligelse for ængstelige Sjæle. Man föler, at der udrettes Noget og man ser med dobbelt Fortröstning op til Stadens Styrismænd. Vise Fædre, jeg takker Eder, særlig takker jeg Borgemester Ehlers! Ham anser jeg for min personlige Ven, og jeg tör maaske derfor i al Beskedenhed lægge ham paa Hjerte, at Forsigtighed er en Borgemesterdyd (Herforth raaber Hör!) og bede ham, hvis det er ham muligt, at dæmpe den ham medfödte Lyst til dristige, næsten overilede Foretagender. Hvorledes var det ikke nær gaat med Frederik VII. og den ætsende Syre, vor yngste Borgemester var begyndt at vaske ham med. Heldigvis kom Syren kun i Ansigtet. og selv om *Dagbladet* vil „see surt“ i nogen Tid, skinner dog Statuens Aasyn nu af synlig Tilfredshed med Afvaskningen. Endnu en Gang Tak, I vise Fædre, og gid I maa sidde længe, længe i Raadet og ofte, ret ofte, atter samles om dette Bord. Borgmestrene og Bistrup-Middagene leve!“ Bedövende Hurraraab fulgte denne Tale. Punch vaagnede. Han laa i sin Seng. Endnu löd Raabene. Men nej, det var kun nede fra Frugtprangerens Vogn:

Tyve möre
For otte Öre!
Kjöb en Graapære go'e Herre!

Theologiske Betragtninger.

(N. B. ikke Mynster værdige.)

Nu kommer Sandhedens Guldalderstid,
— Porten forlængst er aaben —
En ny Profet er kommen herhid,
Og præker Moral for Hoben.

Af Sandhed han bragte en hel Portion,
Den var klar som det hieroglyfiske;
Men hans egen dyrebare Person
Hörer til de apokryfiske.

Med troende Nid-kjærhed slaar han ned
For den lede Satan at binde
Og beviser med kristen Fordragelighed,
At man skal r-rgre sin Fjende.

Som Sandhedsvidne han nylig blev set
At gjöre til usandt blandt andet,
Den gamle Sandhed, at ingen Profet
Er agtet i „*Fædrelandet*“.

Som salig Jonas til Ninive kom,
Saaledes gav deri han Möde
Med en splinterny Trosartikel, som
Blev tjenlig til Spalteföde.

Med Straffens Svöbe han om sig slaar
Og forkynder med passende Myndighed,
At den, som har Kjendskab til Brandes, gaar
Til op over Halsen i Syndighed.

Og hvo, der hans Skrifter forhandler blot,
Kan aldrig mod Satan dække sig,
Hr. Hegel kan derfor lige saa godt
Strax gaa hjem og forlægge sig.

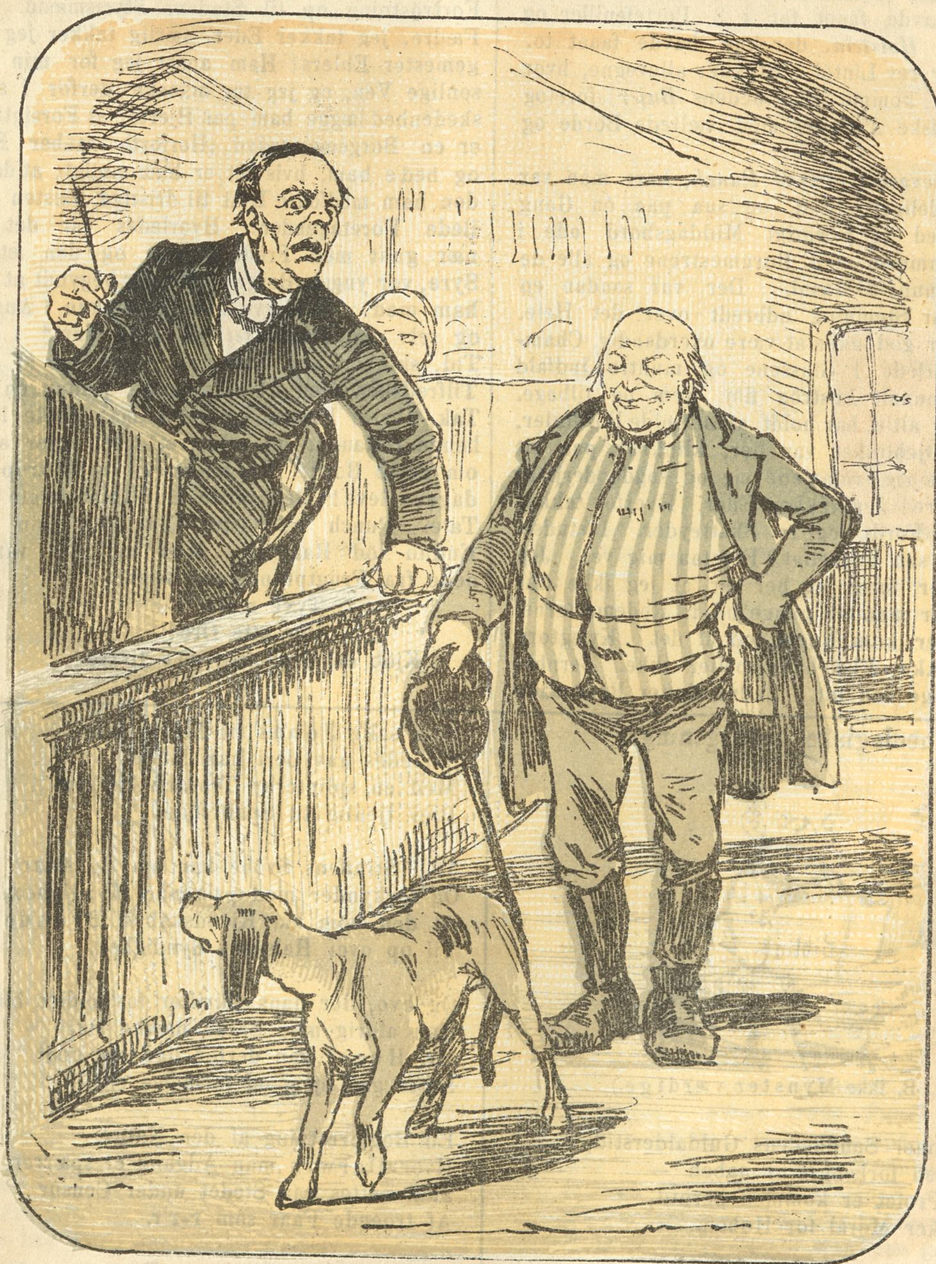
En Bogforretning af den Natur,
Hvor Darwin man Adgang ej spærrer,
Skal sættes paa Stedet under Censur
Af troende Faar som r-r'r.

Saalunde lyder Profetens Röst,
Og den klinger des værre lidt ilde,
Dog heldigvis har vi den store Tröst,
At Profeten er temmelig lille.

Hans hele profetiske Dommedagssprog,
Saa höjhælet, hovmestererende,
Passer dog ej for en Thelog,
Men vel for en Theo-Logerende.

Thi heldigvis kræves en bedre Grund
For at regnes blandt de Orthodoxe,
End at have en Slanges Gift i sin Mund
Og at være saa dum som en Oxe.

Hunde maa ikke medtages.

— Hvad Fanden er det for en Hund!
— Ih! To de æ' e Haihund.

Til Fedning.

— Hvad Pokker, Mo'er, skal De bruge en hel Tönde Klid til?
— Ih jov saamænd saa! Vor Daatter æ jov bleen gift aa ha' faat et Svin.

Vintersaisonen.

Saisonen er forbi for denne Gang.
Alt Klampenborgerne, de fine Gjæster,
For hvem Carl Erichsen sin Bue svang
I Spidsen for et meget fuldt Orchester,
For hvem *Madame* Trebelli liflig sang,
Har renonceret nu paa flere Fester.
I mer og mindre fine Ekvipager
Har de forladt Hr. Ginderups Kottaget.

Og lukt og slukt alt Tivoli man ser.
Hvad er der, som for Tabet os erstatter?
»Ligkisten« ganske sikkert til os ler,
Men vækker dog kun en ironisk Latter.
En Tröst er kun, at ingen Moder mer
I Aar skal se, en ubesindig Datter
I »Labyrinthens« Irgang sig forvilder,
For det er ganske vist af »det, der driller«.

Men tungest af det Hele er dog, at
Den magelöse Renz vil os forlade.
De smaa *»petits crevés«* paa Østergade
Vil lægge Flor om deres Silkehat.
Og Byens Slagtersvende har nok sat
I smuk Musik en melankolsk Ballade,
Da Renz nu slipper Chambrière og Töjlerne
Og rejser *underswo* med alle Gjöglerne.

Dog! glade Kjöbenhavner fat kun Mod!
Sorg og Bekymring skal Du ikke nære,
Fordi at disse Glæder Dig forlod,
Thi der er ikke Spor af Ynk paa Færde.
Theatrene, der altid rede stod,
Vil som sædvanlig nu paa Pinde være,
Og Ullmann har man ogsaa faaet fat i,
Ham, som Du kjender fra Carlotta Patti.

I den Henseende Du Dig dobbelt glæde!
Thi hvor der för var tre, er der nu fem.
For Resten kan man baade le og græde,
Fornemmelig dog over et af dem.
Det er det magelöse Kunstens Hjem,
Der ligger hist i Christenbernikovstræde,
Hvor Kunstnerinder synge paa Estraden
Om Kap med Sildekjærlinger paa Gaden!

Saa har Du Folkethinget, som forsamles
I disse Dage til en varm Debat;
Der vil saa vel de unges som de gamles
Orakelröster være Dig en Skat;
Thi om ogsaa Du undertiden vamles
Ved Chrestens Dybsind eller Zahles Pjat,
Vil hos vort folkelige Venstre nok man
Erstatning faa for Cirkus Renz og Brokmann.

Man bör ej derfor være saa forknyt,
Thi om vi end maa savne Renz'es Heste,
Der viser sig dog altid noget nyt,
Om end det ny just ikke er det bedste.
Et ikke altfor fordringsfuldt Gemyt
Sit gode Lune altid kan befæste
Ved Högsbros Tavshed og ved Bojsens Taler,
Ved Pios Rejser og ved Tangs Skandaler.

Fra den jordiske Bogverden.

Böger, der ere udkomne.

Amoriner i Forhold til den frie Kjærlighed. *Brandes* Forlag.

Blandt Bönder. En Venstreagitators Rejseminder. *Holstein Ledreborgs* Frl.

Christian d. 4des Artillerie, hvormed Dannevirke i Brystet monteres. *Bergs* Frl.

Danaidernes Kar. En Taalmods- og Lidelseshistorie. *Estrups* Forl.

Folkehöjskole og Almendannelse. 14de Opkog. *Lars Björnbaks* Frl.

Grevens Fejde eller Katholik og Protestant. *Grüders* Forlag.

I den anden Verden. Skitser fra Civilisationens Overdrev af *Pio, Alberti & Consorter.* I Kommission hos Borgerinde *Lilienkrantz.*

Kvægavl og Meier(i)Drift. *Ferslev & Ko.*

Landmandens Venner og Fjender eller Höjre og Venstrepressen. *Morgengnavets* Forlag.

Mands Minde eller Foredraget i Rigsretten. *Hörups* Forlag.

Opfindelsernes Bog eller Præsterne som Salmebogstrækplastere. *Græsk Forlagskonsortium.*

Reden ved Banen. En Svales Eventyr. *Renz's* Forlag.

Tante Cordulas Hemmelighed eller »Ingen af den saakaldte bedre Klasse er med.« *Crones* Forlag.

Ungt Blod eller Æ-Bæ'ske Theateranmeldelser. (I Kommission hos Forfatteren).

Veien til Rigdom, en Centralbankaktionairs Memoirer. *Frederiksens* Forlag.

Ædel Stræben eller »Nutiden« som Samfundsopgavelöser. *Hoffensberg, Jespersen & Trap.*

Böger under Trykning.

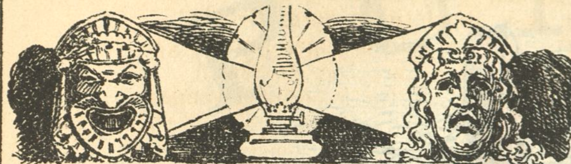
Den billige Prokurator eller Raadgiver under alle Livets Forhold. Pris 8 Kroner. *Leths* Forlag.

Oplösning paa sidste Rebus:
»Brænde-Udvisning i Boserup Skov.«

Ogsaa oplöst som:

»Prystanister« af *en mindre Skatteyder,*
»Paa Bistrup« af *En, der ikke var med,* og
»Nu vil vi alle spare,« af Gehejmeetatsraad *Fenger.*

Overlampepudserens Dagbog.

fortsat af hans Datter.

Tirsdag den 2den Oktober. *Margretes Noveller.* Igaar nedsænkedes min Fa'er i Jorden paa Assistenskirkegaarden og blev baaren af sine Kammerater med mange Kranse paa Kisten. Madam Petersen og jeg fulgtes ad, og bagefter havde jeg Malle Knallerup hos mig. Petersen siger, at der skal komme en pæn Inskription paa Gravstenen saasom: »Her under ligger Andresen. Kunsten er lang og Livet kortvarigt.« Vi har fundet Faers Testamente. Alt hvad hau ejede; Som ikke var meget, skal jeg have. Testamentet ender saaledes: *»Til Petersen siger jeg endnu en Gang hinsides fra, som er paa den anden Side af Graven: Hold paa Tradisjonen men gaa frem med Nutiden. Aa kan Du faa Sjefen til at gjöre Parterret billigere, saa er Konsten reddet des formedelst.«*

Ko. Di. Sild. *Disiplin maa til, men med Retfærdighed, aa kan Mantzius trække fuldt Hus; Hvad di Andre ikke gjör, saa, hvorfor si'er jeg, skulde han ikke ha'e Lov til det men blot lave Konkurrense med Deklemasjon paa Uneversetetet. Maaske kunde: Theatret tjene ved at gi' et Par Stykker Afsked, for Exempel Jensen aa Madsen aa Nyrop aa lade dem saa komme som Gæster bagefter engang imellem naar det kneb. Dette er min underdanige Henstilling, mea som jeg ikke gjör levendes fordi Di ikke skal tro det er Ubehaveli'heder mod paa Gjældende men kun af Kjærlighed til Sjefen aa til Konsten».*

Petersen vilde gaa lige til Sjefen med det; Hvad jeg satte mig imod, fordi jeg tror Fa'er var lidt svag i Hovedet paa den sidste Tid, og lad ham nu ligge i Fred i sin Grav; Som der bliver Stakit om.

Fredag den 5te Oktober. *De röde Dominoer.* Det vil sige i Folketheatret, hvor vi jo kan gaa frit. Og saa var Malle Knallerup der forleden Aften; men hun var ikke tilfreds med Operaballet, hvor hun havde ventet Dans, som er vores Fag og som Mester altid lægger ind i saadan Stykker. Og saa var det ikke moralsk sagde hun og ikke tiltalende for den, der er vant til at se Dyden sejre; Som den skal.

Lördag den 6te Oktober. *En nyttig Onkel og Elskovsdrikken* af **Don I. Cetti.** Jeg var henne at höre paa Elskovsdrikken, for Petersen mente, jeg kunde have godt af at höre *Schram.* Han ta'er den med Overlegenhed, sa'e Fa'er altid. Fröken *Skov* sang henrivende og spillede med Kraft og Fyldighed; Som der staar i Bladene. *Brun* er saamænd rigtig pæn, men tynd, med Tiden bliver han dog vist lige saa god som *Erhard Hansen.* Paa samme Dag var det, at *»den lille Knude«* havde Fest. Alle Skuespillerne har jo en Forening som hedder *»Knuden«*: Hvor de har det saa morsomt og saa stiftede Fa'er og Petersen ifjor en Forening mellem Maskinpersonalet; Som kaldes »den lille Knude«. Der var saa Möde og de fik kogt Torsk og Haresteg; Hvilket var Fa'ers Livretter og Petersen holdt en Tale til Erindring om Fader og sammenlignede Dagbogen med en Torpedo; Som gaar under Vandet og sprænger Fjenden i Luften og slaar ham ihjel inden han mærker det. Og den, sagde Petersen, havde Fa'er opdaget, men han gik af inden Værkets Fuldförelse. Og nu vilde han önske jeg maatte tage Traaden i Haanden og have Lykke med mig«. Det drak de paa og raabte Leve for Fader; Hvilket jo ikke hjælper nu han er död. Men i mit datterlige Bryst er jeg fuld af Taknemmeligked alligevel og skal gjemme »den lille Knude« trofast i mit Hjerte.

Mandag den 8de Oktober *Margrethes Noveller.* Madam Petersen. som er saadan en rar Kone men Pyntekone uden dramatisk Smag kan ikke lide Stykket, fordi Fru *Ekkart* klæder sig om fire eller fem Gange deri. Og det er anstrængende. Malle Knallerup og jeg synes det er saa yndigt og poetisk, men Malle synes *Reumert* er söd deri; Som jeg ikke gjör. Petersen mener det Samme og siger han skal nogen Tid til Balletten under *Krums* Vejledning og Oplærelse; Hvad han kan trænge til.

En Udsondring.

Motto. Det er ikke for Svin at komme i Kancelliet.

Om en Smule Gehör jeg beder.
— En Historie fortælle jeg kan,
Den har staaet i „*Dagens Nyheder*«,
Men jeg tror dog nok, den er sand.

I Snapstingets hellige Haller,
Hvor hungrige Rigsdagsmænd,
Naar Kampluren mer ej gjalder,
Bli'er Menneskebörn igjen.

Hvor rolig fredsommelig nydende
Den hele krigerske Æt
Gjör sine Diæter flydende
Uden at holde Diæt.

Som Samson mellem Filistre
Med ægte folkeligt Mod
Blandt Höjremænd og Ministre
Der midt i Stuen han stod.

Det tyktes vor Lars var en smal Ting,
Koldblodig han satte sig ned;
— Men der er en Grændse for al Ting,
Selv for Krabbes Taalmodighed.

Lars havde forregnet sig grundig:
— I selvsamme Øjeblik
Consilium abeundi
Han til sin Forbavselse fik.

Hvor Lax og pillede Rejer
Dæmper Tvedragtens Brand,
Hvor Chresten drikker sin Bajer
Og Bajer sit Sodavand.

Hvor Kjær af det fulde Bæger
Tager saa dybt et Drag,
Hvor Holstein-Ledre sig spæger,
Men bliver dog ikke spag.

Hvor Zahle nyder med Bille
En lille Snaps fin Aqvavit,
Mens Tauber söger at stille
Sin utrolige Appetit.

Der aabnes forleden Dören,
Og uden Præsentation
Indtræder med Et Lars Björnbak i egen Person!

Vor Rigsdag er vel demokratisk;
Men her i sit eget Bur
Ser man nödig en slig problematisk
Cimbrisk Degnefigur.

Lad Björnbak fnyse som Ares
— Ham Romerne kaldte for Mars
Imellem Rigsdagens „*Lares*“*)
Bli'er dog ingen Plads for Lars.

*) Husguder

Talemaskinen.

Som Aflöser af den mekaniske And
Optræder for os den mekaniske Mand
Og vidner, at Talegavernes Havelse
Skyldes ej Sjæls- eller Aandsbegavelse,
Men er, hvad Exemplet belyser saa smukt,
Kun en simpel mekanisk Færdigheds Frugt.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

Truffet?

— Her æ di mæ Rejningen paa »Punch«, jeg synes værkelig ikke, Fruen sku' holle de Blad længer.

— Jh hvorfor det Stine?

— Næ for de æ jo ikke til annet en te aa gjöre Nar a' Tjenestepigerne.

Men hvorfor sidde vel Demokraterne
Deroppe som tavse Ulykkesfugle?
— Talen blev givet Diplomaterne
At deres Tanker de bedre kan skjule,
Hvorfor i Alverden vil de forstumme,
Medens af indædt Harme de skumme?
Fordi Tavsheden er deres sidste Anker,
Som skjuler Partiets Mangel paa Tanker.

Men Fölgen af Venstres uvante Retning,
Er den, at vi klart har faaet at vide,
At Venstre kjender ej Salomons Sætning,
At man hör tie og tale i Tide.
För kunde de Dag efter Dag os more
Med fedt Flæsk og Ord, der var latterlig store.
Men i saadan en Klemme, Venstre er bragt i.
Er Tavshed unægtelig dobbelt grinagtig.

De höje Guder i Folketingssalen
Anslaa kun dæmpede Melodier;
Endt er Debatten, forstummet Talen,
Holstein hin Ledre og Högsbro tier.
Munden er lukket paa gamle og unge,
Chresten endog holder Tand for Tunge!
Zahle ej længer i Vest og i Öster
Tinget med Alvor og Gammen forlyster.

Dog alle de Planer, som Venstre huser,
De komme nok med det förste for Dagen.
Berg vil aabne sin Vredes Sluser,
Og Tang vil hjælpe paa Tonen og Smagen,
Tauber og Kjær til Debatten sig fryder,
Holstein vil sværge ved Pius og Grüder;
Men Udbyttet af hver enkelt Rolle
Bli'er »*viel Geschrei*« kun og »*wenig Wolle.*«

EN PAA PLANETEN.

Astronomiske Breve fra beboede Verdener.

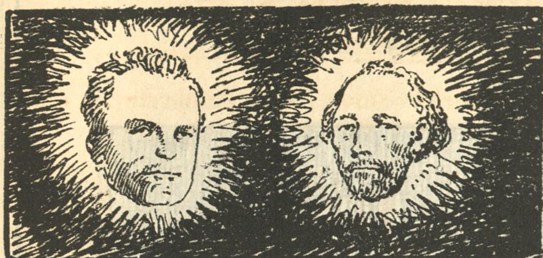
(Ved vor flyvende Korrespondent.)

I.

Det var et lystigt Sold i den gode gamle Stil. Talernes Kvantitet havde udgjort en hæderlig Del af den Legio, hvoraf det 19de Aarhundrede kan rose sig. Heldigvis havde det satiriske Element været overvejende i deres Kvalitet. Og der var Intet paa Jorden, som ikke var blevet persifleret, ligefra Statsstyrelsen til Selvstyrelsen, fra *H. P. Holsts* og *Renz's* Kameler til *Zahles* bovlamme Hippogryf, ligefra Træskoheltene i Flertallet til *E. B.* og Konsorter (heldigvis i Mindretal), ligefra *Frederik den 7des* Afvaskning paa Slotspladsen til *Ussings* Afvaskning i »*Dagbladet*« o. s. v. — Besjælede af Terrinens oplivende Indhold og dog i fuldstændig antiterrinsk Stemning skiltes vi ved Slippen og gik hver til Sit. Om det var den gode Punch eller den slette Brolægning, véd ieg ikke, men jeg snublede adskillige Gange, og i Frederiksborggadens Forlængelse rendte jeg, ligervis som Narren i Aladdin, Panden mod et Palads, der godt kunde have været Aladdins, hvis det ikke havde været Byggeselskabets. — Uvilkaarlig udbröd jeg: »Det var nok, hvad man kalder: En paa Planeten«, — og da jeg i det Samme saa mod de skinnende Stjerner, faldt der et Stjerneskud! Jeg önskede, som det ved slige Lejligheder er brugeligt, og mit Önske var, at jeg, som Baron Münchhausen paa Kanonkuglen, kunde fare af Sted paa en saadan Himmelkugle. Om det nu var, fordi Himlen var ligesaa stjernefuld, som jeg selv, og des Aarsag havde Medfölelse med mig, véd jeg ikke, men Stjerneskuddet kom nærmere, og pludselig sænkede en gloende

Et Stjernebillede.

Fra Venstres Himmel tvende Stjerners Blink,
Skjöndt Taagestjerner, Publikum fortryller.
— Den ene af dem hedder **Alfred Flink**,
Den andens gode Navn er **Vilhelm Möller**.

Lig Dioskurerne de rage frem
Som lyse Hoveder i Venstres Række,
Dog ligne de den ene bedst af dem:
De ere nemlig dödelige begge.

Som Kastor nemlig maatte drage ned
Til Hades' mörke Borg, til Skyggelandet,
Saa drages disse to til Stadighed
Fra Himlen ned og gaar med Glands i Vandet.

Som Ledas Sönner fulgte Jasons Færd,
Er disse Venstres Vikingtog beskikket;
Dog spores, trods de laante Svanefjær,
Det Gaaseæg, hvori de dog har ligget.

Den ene har som Eventyrer set
I Tysklands Egne russiske Kosakker,
Den anden sin Originalitet
Har vist som Redaktör af Almanakker.

Den enes Maal for sine Tankers Flugt
Er oversatte Sagers Oversættelse,
Men **Flink** opsamler flink hvert brugt Produkt
Til Spalters Mættelse og Sindets Lettelse.

I Aar han reddet har sin Existens
I denne triste sörgelige Sommer
Som Klown i *Morgenbladets* Cirkus Renz,
For dromedarisk Smag en værdig Dommer.

Men Sommertiden gled for hurtig hen
Og Aaret skred bestandig ned ad Bakken,
Da bytted' for en Sax han bort sin Pen
Og gav sig flux i Færd med Almanakken.

At klippe var for ham en ringe Sag;
— Hvorfor kan ej en Heros være praktisk?
Dog fik hans Sax en Tycho Brches Dag
I Almanakken, som blev nedersaxisk.

Som Helgen i sin egen Almanak
Af alle syv Planeter der bestraalet
Han vented' sig en Höst af Lov og Tak,
Men blev des værre, hvad man kalder „aalet".

Thi nær og fjern, hvorfra man stirred paa
En Virksomhed, saa aandelig forfriskende,
Dioskuren man med et forvandlet saa
Til Himmeltegn som „Vandmand" eller „Fiskene".

Ja stakkels **Flink**, hans Skillingspraas blev slukt!
I Mulm og Mörke maa ham frem sig famle!
Hvordan vil det ham gaa, naar han har brugt
En Gang i Almanakken alt det gamle?

De ny Avtorer spotte nu hans Vink
Og svare kun: „Den gaar ej længer, Grandberg!"
De har erfaret, at fra **Alfred Flink**
Er kun et lille Skridt til — **Julius Strandberg**!

Et Billede fra *»Nutiden«*.

Den medicinske Medarbejder fanger en Abonnent.

Drage sig for mine Födder, akkurat som i *»Ulysses von Ithacia«*, og jeg hörte en Röst, der sagde: »Sid op i Planet-Omnibussen, og I skal mare snart sige, at I haver vel rejst.« — »Hvad Chilian?!«, udbröd jeg; thi det var ham selv i egen klassiske Person. »Sid bare op, *Monsieur*,« sagde han, »I hazarderer Intet derved, saasom den brænder ganske ikke. Den er kun for Traditionens Skyld trukken udi en röd Taftes Adriane og foret med Maaneskin; men skynd Eder, *Monfrère*, thi jeg er ganske bange, at Observatoriet skal faa den i Kikkerten og drage den ind under sig.«

Jeg satte mig op. — Dragen prustede og Opfarten begyndte. Dog maa jeg have blundet under denne Luftrejse, thi jeg mærkede til Intet, förend Chilian med höj Röst raabte:

Dette skal være

Merkur.

Dragen standsede: Chilian og jeg steg ud. Foran os laa en stor Stad, som af Chilian erklæredes at være Planetens Hovedstad. Vi var neppe gaaede en halv Snés Skridt, för vi mödte flere Skabninger af Udseende som Guden fra Börsrampen med den vingede Hat og den klassiske Stav. Da Chilian mærkede min Forbavselse, sagde han: »Udi denne By findes en Hoben got Folk, hvilke, saasom vi befinde os udi den Planet Merkur, fast alle er Jöder; thi her er det himmelske Jerusalem for Handel og Vinding, for Samkvem og Hyrdeliv, Bank-, Aktie- og Gründervæsen.« — Derpaa vinkede han med Haanden, og en Droske forspændt med en udmagret Vædder, der for længe siden havde löbet Hornene af sig kom kjörende. Vi satte os ind i den. »Til Hotellet paa det nye Torv«, sagde Chilian, og vi rullede af Sted.

Drosken holdt ved Hotellet, og her blev vi modtagne af letfodede Tjenere i Liberi, der förte os op ad Trapperne. Paa disse mödte vi et prægtigt Brudetog, i hvilken Anledning Chilian hastig forklarede, at her var Byens bedste Restavration og störste Selskabslokale, hvor de fleste kirkelige Handlinger som Konfirmation og Vielse fandt deres egenlige officielle Afslutning.

(Fortsættes.)

Landpostbudet.

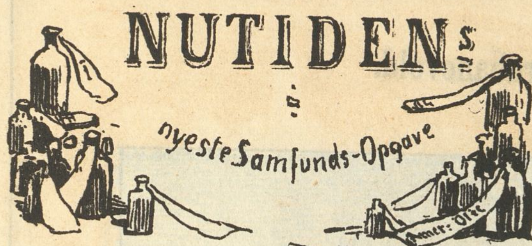

— Ja, men saa skulde vi vel have en »Punch« til?
— Nej manne Tak! En bitte Snaps ku' da godt gjöre det!

Fra den gamle Jernbanevold.

— Go'e Herre, tre Luftspring for to Öre!
— Hm. . . Naa. . . Ja, spring saa!
— Undskyld go'e Herre, men Pengene föst, for det er gale Tider, vi lever i

Og dersom din Mave er daa'li'
Og Hovedet ligesaa,
I „*Nutiden*“ du dig til Taal i
Saadanne Sorger skal slaa.

Man gi'er tyve Örer Personen,
Og ganske det samme for Börn.
— Et Hurra for Redaktionen
Tillige med Entrepenör'n.

Et Hurra *Mac Adam* skal have,
Gud glæde hans klögtige Krop.
Vil Sygdom og Död dig begrave,
I god Tid raaber han: stop!

Forlængst det ham velbekjendt er,
At Livet er trist og graat;
Han véd, at hans Abonnenter
Har det slet ikke saa godt.

Han Grunde har at formode,
At hans *Nutid* har Bröst og Men:
En gjör den gal i hans Ho'de,
En anden udi hans Ben.

Hos en er Humöret af Lave,
En anden har Gigt i sin Ryg,
En tredie har ondt i sin Mave
Af *Nutids*-»Olietryk“.

En sveder som salig Sisyphus
For dens Billedsprog at forstaa,
Til sidst faar han Heliotyphus,
Og Synet er ved at forgaa.

Til al denne Jammer og Pine
Man nu kan sige god Nat:
I en kyndig *Doktor medicinæ*
Mac Adam har faaet fat.

En Doktor, som doktorerer,
Saa det gaar til Ben og til Marv;
Som Trækplaster han figurerer
Til Abonnenternes Tarv.

Den Syge sig bare begiver
Hen til sit Skrivebord
Og sætter sig der og skriver
Til „*Nutiden*“ blot et Par Ord.

Og strax i det fölgende Nummer
Af Bladet han Balsam faar
For al sin Vaande og Kummer
Og Plaster for sine Saar.

Ja selv om Kolera morbus
En Gang ved dit Leje staar,
I „*Nutidens*“ Spalter din Korpus
Med Petit sin Mixtur nok faar.

Selv Döden med Le og med Sanduhr
Slet ingen Ting gjöre dig kan;
Mac Adam den drukner med Vandkur,
Og den ædes af *Nutidens* Tand.

Og vil *Nutiden* realisere
I Fremtiden sit Ideal,
Kan Kommunen godt renoncere
Paa sit Epidemi-Hospital.

Thi *Nutidens* Negertrop er
Forsynet med herlig Mixtur
Til Kolera, Kvægpest og Kopper
Og Snive at tage i Kur.

Derfor bör ej *Nutiden* miste
En Læge, hvis store Geni
Skal Abonnenternes Liste
For Svindsot aldeles befri.

Ved Kaffen.

Fru *Sörensen.* Det er næsten en Skam, söde Fru Schröder, saa længe siden det er, jeg har været hos Dem, og De kommer jo aldrig til os, skjönt vi bor her lige om Hjörnet i Skvaldergade. Jeg kom saa sent idag, for jeg var först oppe og sige vor Huslæge, Doktor Petersen af, for Sörensen og jeg ere blevne enige om at holde „Nutiden“, hvor man faar baade Doktor og Apothek og Jordemoder paa Kontoret gratis for Ingenting, og til næste Kvartal bliver der nok fri Begravelse oven i Kjöbet. Sörensen vilde först holde „Ude og Hjemme“ paa Grund af Hansens smukke Træsnit, men det har ikke lovet Noget endnu og det er saa lille, saa det bliver vist kun en Homöopath eller Dyrlæge, som vi for Resten nok kunde have Brug for til den söde Joli, som Frits Grönberg traadte saa fælt paa Poten forleden, da han övede sig i at marschere, for han er jo bleven taget til Infanterist, men nu mener han, at han bliver taget til Sekondlieutenant nolo volens efter den nye Lov og fordi han er Skytte, hvilket er Synd, for det gaar vist ud over Studeringerne, som han allerede er kommen vidt i og er bleven en Tilhænger af Professor Heegaard, skjönt han er uenig med ham baade i ethisk, filosofisk, religiös, politisk, social og ge-

ografisk Henseende, men det er en flink Mand alligevel, siger Frits, som han gjerne vil skrive paa Adresse til en Gang ved Lejlighed. Men det var det, jeg kom fra — var Frits blot en Del yngre, kunde det blive til Noget, for om nogle Aar kommer de vel ogsaa til at tage baade Oberster og Generaler af Rekruterne ved Tvang, og det var da altid en Forsörgelse, som jeg godt under ham, da han er en rar Dreng, og i Söndags Aftes tog han mig saamænd med ud til Renz for at se Julius Cæsar. Först vilde jeg ikke med paa det Hestekommers, men saa viste han mig i „Fædrelandet", at Renz selv kaldte det for „en Institution" og det var jo ligesom Tivoli, hvor man ikke kan være bekjendt andet end at gaa. Saa kom vi jo derud, og det var rigtig pænt og med Knald Altsammen. De sprang gjennem Töndebaand og Nogle faldt af og Nogle ikke, og saa var der hende som Flinch i Morgenbladet siger er saa dejlig skabt og derefter kom der to Bajadser, som spillede Violin og og slog Kolbötter. Jeg spurgte Fritz om, hvem det var, og han sagde det var Ree, saa jeg trode den Anden var Neupert, men de havde jo rigtignok samme Spillemaade og kom godt ud af det med hinanden, og saa var det heller ikke Ree men Lee, og det hed de begge to og var Brödre. Saa var det Julius Cæsar og det var overmaade pragtfuldt. Först kom der Nogle ind med noget Dingeldangel og saa kom der en Mand ind med en Öxe, som Frits sagde var Cæsars Ligtorn, og saa kom Prinsen af Wales, som havde taget sit Skjæg af, og hans Kone, California og Brutus, som var et Fruentimmer, og saa kom der sex Slaver, som han havde taget i Krigen, og Dronning Senopia, som var dejlig og fik Lov at sidde ved Siden af Prinsen og se med. Derefter mylrede det ind med Valkyrier og Atleter og de dansede og sloges; og blev elektriserede oven fra, saa de blev baade gule og grönne. Da det var forbi, var der Kapkjörsel, og der havde gamle Renz spenderet Sölvpokaler til Præmier, men det var Robert Renz og lille Carl Renz, der fik dem, saa Sölvtöjet blev dog i Familien. Tilsidst var der Dans i en Villa, som hed Tuskulum og som Frits sagde Julius Cæsar havde laant til det Brug af sin Ven Cicero, som var veltalende, og derfor ikke kunde være med i Ballet. Saa kom Prinsen af Wales igjen kjörende med California, og til aller sidst blev Scenen tom og saa kom en Mand i sort Frakke tre Gange ind og bukkede og blev elektriseret, og det var Julius Cæsar. Ja nu maa jeg afsted, söde Fru Schröder, jeg har lovet at gaa med lille Christoffer hen at se Talemaskinen, for det stakkels Barn stammer saa gudsjammerligt og maaske kunde han lære at tale rent der. Farvel og se snart hen i Skvaldergade.

* * *

»*Si tacuisses, philosophus mansisses,*« sagde A. G. Ø. Hauch, han drev L. Ussing en flad Lussing.

* *

Overlampepudserens

fortsat af hans Datter.

Tirsdag den 9de. *Don Juan.* Den maatte jeg aldrig se; Mens Fa'er levede. Fordi den var uanstændig for unge uskyldige Piger med mange Forlovelser og Opslag. Men Madam Petersen sa'e: Det gjorde ikke noget, for den var moralsk i Enden og frygtelig. Vi torde dog ikke lade Petersen mærke det. Da han er stræng. Og tager Dagstelegrafen fra mig hver Morgen. Naar jeg vil om paa Bagsiden. Saa kom baade Malle Knallerup og jeg med som Bondepiger; Hvor de danse. Jeg synes nu *Simonsen* var meget skikkelig og det var da ingen Under, han gjerne vilde ha'e baade Fru *Hansen* og Fröken *Rung* og især Fru *Levinsen*; Som er den bedste. Jeg var for Resten flov paa Malle Knallerups Vegne; Som ogsaa har været forlovet; Og slaaet op. Men hun bröd sig om Ingenting og spiste Graapærer i Mellemakten. Jeg havde aldrig vidst för; Hvad det var med Komandanten; Som jeg trode var Sjefen, der kom ind og stoppede det Hele, naar det blev for galt, og Malle lo saadan ad mig, fordi jeg blev bange; Da jeg saa Hesten.

Onsdag. *Bryllupet paa Ulfsbjerg.*

Torsdag. *Correggio og Recensenten og Dyret.* Iaftes; Da vi kom hjem og drak Thevand, spurgte jeg Petersen; Hvor Dyret egenlig blev af? — Petersen saa paa mig med Bedrövelse og rystede pan Hovedet. Og saa sagde han. Ser Du Severine. Du spörger; Hvor Dyret blev af. Det er det gale. at alle Dyrene, di var til Bröllupet om Onsdagen; Men Recensenterne var til Correggio om Torsdagen. Aa din Fa'er; Salig Andresen, som jeg nok tör kalde ham nu aa han burde være höjsalig li'som Kongerne, han vilde have taget sin Död derover. Som han nu tog over noget Andet. For dersom han havde set alle de Mennesker, som ikke var der og saae Öhlensheger og Heiberg, men som var der og saae det svenske Bröllup. Han vilde ikke kunnet nydt sin Spegesild den Dag. Og heller ikke den fölgende. — Jamen lille Petersen. sa'e Madammen. Det er dog saadan deilige Dragter og Dekorasjioner i Bröllupet, og jeg klædte selv Fru *Ekkart* paa. Og hun var dejlig. Hvorpaa Petersen skar sig et Stykke Rullepölse og blinkede til mig; Og sagde. Sæt i Dagbogen Severine, at *Rosenkilde* som Trop, han var ogsaa dejlig. For han var i det, som Mikkel Ansjelo kalder: Den store Stil. Og det var *Olaf Poulsen* med og Du skal ikke regne det med Mutter. For hun har altid rendt til Bröllupper og vil ogsaa rende til dit; Engang i Tiden. Sæt det i Dagbogen Severine; Som jeg gjör.

Rebus.

Abbaten og hans Lærer.

A. Helsted *pinxit.* Punch *delineavit.*

Des være er ikke saa lidt i Vejen,
Selv for en forhenværende Degn,
Med sin belærende Virksomhed
At fængsle Disciplens Opmærksomhed;
Især, hvis denne skal grundig forstaa
Sin Vejleders demokratiske Tale
Og samtidig henvende Blikket paa
Saa modsat en Tankegang som — den loyale.

udgaaer hver Tørsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri.

Et godt Parti.

— Har Du hørt, at Juliane er bleven forlovet med saadan et yndigt Menneske og skal giftes med det samme?

— Guj, nej da! Med hvem? Hvad er han?

— Ja han hedder Jokumsen, og han er anden Bas i Cecilieforeningen.

Paa Himlen sker der sælsomme Ting,
Dog dermed er man nu færdig;
Men hvad der sker paa Jorden omkring
Af alle Slags sære Sving og Spring —
Ja, det er ganske mærkværdig!

Om Alt, hvad der er os i Sommer budt
I Krigsdepecher, som prale
Om Kontraparten, som er kaput
Dernede Syd for Donau og Pruth,
Derom vil vi slet ikke tale.

Thi vi have nok med os selv forvist,
Man bliver jo stadig pirret
Af »Höjres« Snildhed og »Venstres« List,
Som tykkes for Resten os noget trist
Og temmelig lige forvirret.

Man véd ikke, hvad man skal lide paa
Og hvortil sig egenlig holde,
Thi baade de Store og de Smaa
Aldeles kamæleontisk gaa
Bestandig og skifte Rolle.

Hvorhen man til Slutningen bliver fört,
Det er ej saa let just at tale.
Men Noget maa der nu være skjört,
Naar »Dagstelegrafen« aldrig har hört
Til »de National-Liberale«.

Naar »Dagbladet« pludselig enigt man ser
Endogsaa med »Morgenbladet«,
Hvor kan man saa hitte Rede mer
I Rigsdagsudvalgets Födselsveer —
Nej, Fingeren væk af Fadet! —

Hvor er det, Sandheden vel har Plads,
I Fald den endnu existerer?
Seien so gütig zu sagen mir das!
Om saa det er Brandes, saa siger han »Pas«,
Men Schepelern rask »tournerer«.

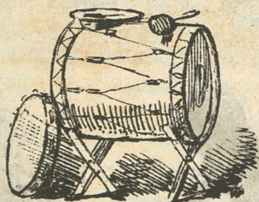
Han træder frem som en hel Athlet —
»At Sandheden kun er den ene«,
Som slig en theologisk Profet
I sin Enfoldighed haver set —
Det tör han magelig mene!

Paa Slottet en Velfærdskomité,
Har siddet og fanget Griller.
Den vilde saa gjerne Sandheden se.
O Schepelern! — det var en Idé! —
Om Du laante den dine Briller!

Thi sikkert hver eneste Dannemand
Venter med ængstelig Spænding.
Af hvad der bestemmes, lettelig kan
Den hele Sag for det ganske Land
Tage en sörgelig Vending.

Det truer i Syd, i Öst og i Vest,
Men »Venstre« slet ikke gruer;
Nej, det har Raad til at gjöre Blæst,
Til at sætte sig paa den höje Hest
Til Trods for den Afgrund, som truer.

Hvad »Venstre« i Grunden stiler til,
Det er en ængstende Gaade.
Om Et dog Partiet vi minde vil:
For sent man angrer sit höje Spil,
Naar Landet ligger i Vaade!

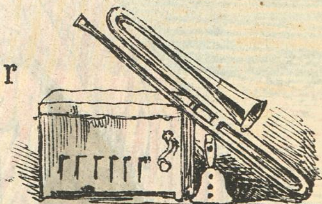

Krabbe-Koncerter

i de sidste Dage af Oktober

paa

Christiansborg.

Til Publikum!

Disse Koncerter ville blive arrangerede ganske paa samme Maade som mine i 1872—73—74—75 og 76 givne Forrestillinger med Signora *Ja. Hansen, Severino Caro* og andre Celebriteter. Kun Kunstnere af allerfolkeligste Skuffe og Medlemmer af Venstre ville deltage i disse Koncerter.

Det er ubestrideligt, at Fortjenesten af at have skabt disse sensationelle Koncertforetagender tilkommer mig, og glæder det mig, at mit System baade i Frankrig og i Grækenland har fundet Efterlignere, der imidlertid ikke formaaede at opnaa det höje Standpunkt, som jeg fra Begyndelsen havde for Öje. Jeg beklager at maatte udtale, at mine Efterlignere ikke gaa frem med samme Liberalitet, men gruppere omkring en enkelt mere eller mindre berömt kunstnerisk Individualitet *(Gambetta, Trikupis)* en Række af Nulliteter og forlanger for saadanne uinteressante Forestillinger en Opmærksomhed, som jeg er tilfreds med. Dette Systems Hovedide, som laa til Grund herfor, var at samle og fremstille som i et Hele et Antal store politiske Kunstnere, hvoraf hver for sig alene indtog en Stjernes (Fixstjernes, Planets, Komets) Rang, og til en hidtil ukjendt Pris (Billetter faas i Rigsdagens Bureau) at præsentere saadanne Kunst-

nere som for hver Enkelt ellers ubetinget bliver betalt.

Og hermed overgiver Jeg Navnene paa de medvirkende Kunstnere uden videre Kommentar:

Signora Petra Christiane Zahle. Holsteino-Ladro. Balthasaro Christensen. Cretino Bergamascko. Federigo Bajazzo.

Petra Christiane Zahle.

Denne Kunstnerindes store nordiske Berömmelse fritager os for al nærmere Omtale. Allerede i en Aarrække glimrer hun som en Stjerne (Komet med Hale) af förste Rang; dog er det navnlig i Ringsted, at hun har feiret sine störste Triumfer, thi der hævdede hun sig en Plads, og det en glimrende Plads ved Siden af Signora Albertine og Signora Tauber (synger Alt, spiser Alt), der samtidig med hende optraadte i Midtsjælland. Signora Zahles Engagement ved „Folketidende" i Ringsted gjorde mig det forhen umuligt altid at sikre mig hendes værdifuldè Assistance ved mine Koncerter, men de nuværende provisoriske Forhold gjör et Vinterophold i Ringsted mindre tillokkende og derfor har Signora Zahle givet Afkald paa det fordelagtige Engagement ved »Folketidende« og har til Hensigt at bryde sig nye Baner. Hun er herved bleven i Stand til at give mig sit Löfte og har stillet sig til min Disposition for den kommende Vinter.

Hendes glimrende Virtuositet, hendes fabelagtige, forbavsende Koloraturer, hendes korrekte, musikalske og ægte folkelige Opfattelse er saa bekjendt, at enhver Henvisning til „Nær og Fjerns" Omtale af hendes Præstationer eller hvert Citat af disse vilde være overflödig.

For flere Aar siden havde Signora Zahle bestemt sig til at gjöre en Kunstreise gjennem Landstinget, hvis Befolkning jo ofte har vist, at den forstaar at skatte en sand parlamentarisk Nydelse; men denne Plan strandede paa Provisoriets Udbrud umiddelbart efter Signoraens sidste Optræden i Rigsdagen, hvor den Furore, hun vakte, trods de kritiske politiske Tider, sikkert endnu er i frisk Minde.

Holsteino-Ladro.

Holsteino er noksom bekjendt i Norden, hvor han saa at sige vandt sine förste Lavrbær. Som ganske ungt Menneske blev han den katholske Menigheds erklærede Yndling. I flere Maaneder henrykkede han Jesuiterne i Danmarks Hovedstad og var det mest feterede og beundrede Medlem af den Grüderske Propaganda, der Söndag efter Söndag fylder Ordrups Kirke. Det var i Begyndelsen af hans Kunstnerbane, siden den Tid er han bleven en af Evropas störste Folkemænd. Hans Talent er nu fuldt udviklet. Hvad *Naquet* er som fransk — det er Holsteino som dansk Radikal. Ligesom hans Fælle, Signora Zahle, har han i en Aarrække været knyttet til en sjællandsk Valgkreds i Blæsenborg; og de samme Grunde, som foranlediger Signora Zahle til at fölge mig i Tinget, har ogsaa formaaet denne sjeldne Kunstner til at tilsige mig sin Bistand ved mine Konserter.

Balthazaro Christensen.

Tidligere var det Tscherning, I. A. Hansen og Winther, der udelukkende tildrog dem Opmærksomhed som Venstre-Virtuoser, ingen andre Folkemænd kunde rivalisere med dem, nu er det Bojsen, Högsbro og Balthazaro Christensen. I de sidste Aar har Signor Christensen ikke indladt sig paa længere Kunstreiser, der jo altid medförer nogen Besværlighed, men kun delt sin Virksomhed mellem Odense 4de og Statsrevisionen. Det inderlige Venskabsforhold, der for flere Aar siden under Ministeriet Holstein knyttedes mellem denne ægte gamle Kunstner og mig og som er blevet bevaret og udviklet under Ministeriet Estrup, har bevæget ham til at gjöre en Undtagelse til Gunst for mig, og har han nu givet mig sit Tilsagn om at lade sig höre ved mine Koncerter i Vinteren 1877.

Chretino Bergamascko.

Ligesom Paganini paa sin Tid var Violinens saaledes er Bergamascko for Öieblikket Kontrabassens Specialitet. I den parlamentariske Historie er han enestaaende og uovertruffen, henrivende i sine Effekter baade for Öret og Öjet. Det kjöbenhavnske Publikum har allerede mange Gange gjort Bekjendtskab med hans vidunderlige Begavelse (se Zahle) og lydelig tilkjendegivet sin Beundring for hans Geni. Naar Hr. F. Renz slog Knald med sin Pisk, da stod alle de fjorten Rapphingste paa Bagbenene; naar Bergamascko træder frem, da stejler alle Skolelærere og Bönderne gaa bagover.

Federigo Bajazzo.
Accompagnateur.

Kjöbenhavn i Oktober 1877. **Christoforo Krabbe.**

„Daarlig Ræv, der kun har 4 Udgange fra Hulen,« tænkte *Morgengnavet* nok saa flink, det brugte en 5te Udvej og stævnede *Cabiro* for sine „Uhumskheder".

Oplösning paa sidste Rebus:

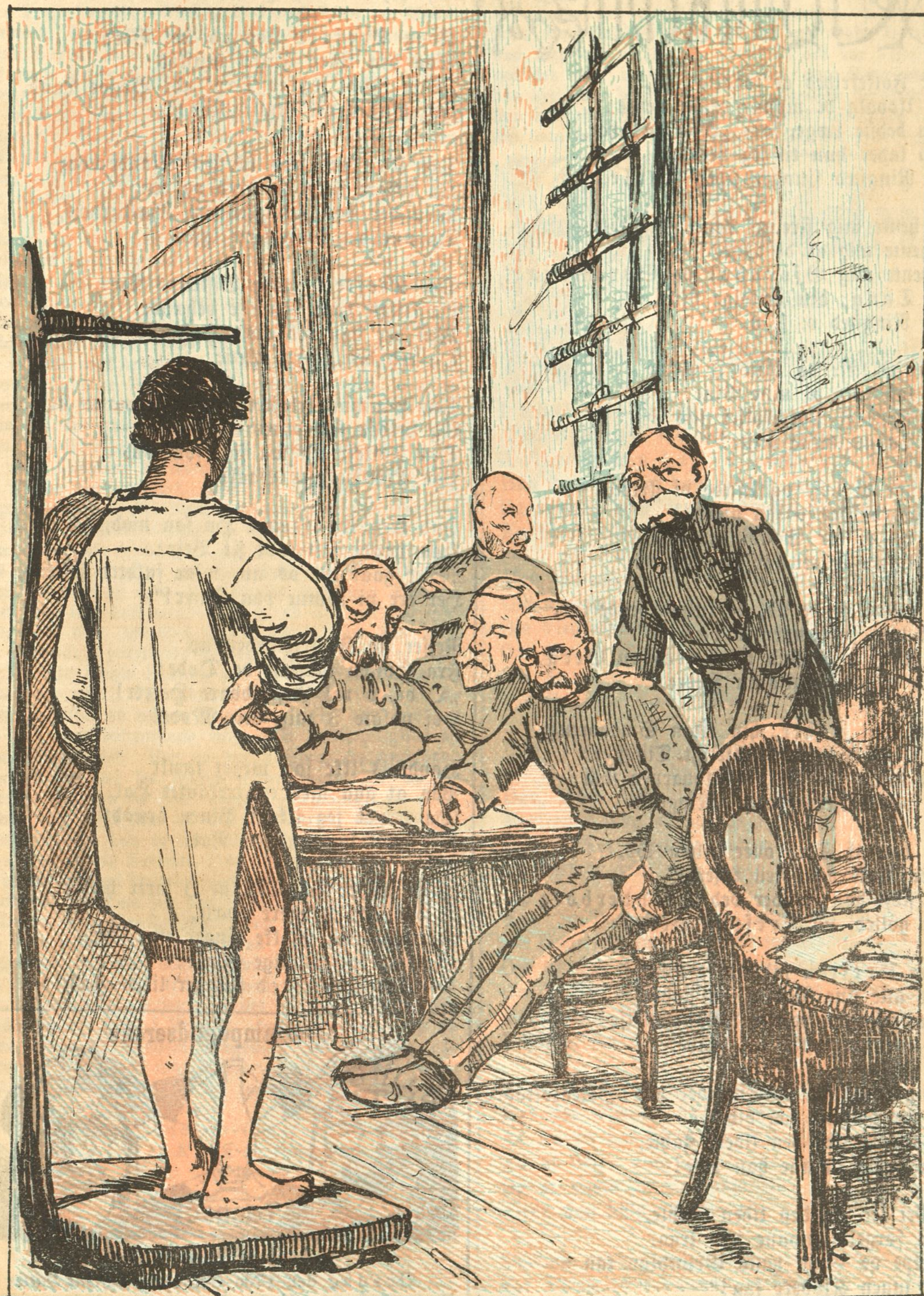
»En fra Otteogfyrre«.

Garanti.

— Jammen, duer di Segarer nu osse?
— De' æ en ækstrafin importeret! — Je ryer nu sæl aldri' andre.

Fra Sessionen.

— Skræddersvend Nielsen, De har ikke anmeldt Flytning og skal derfor betale 4 Kr. i Mulkt! Har de Penge med?

— Ja, jeg har.

— Vil De afgjøre det med det samme?

— Nej det kan jeg ikke!

— Hvorfor det?

— For jeg har dog ikke Lommer i Sjorten.

Vor Folkefrihed er svarlig syg,
Til Udvalg de monne hende vente;
Den bedste Læge, som „*Nutiden*“ har,
Den lader hun til sig hente.
Udi Ringsted sjunger liden Zahle.

„I hente mig fire, I hente mig fem,
I hente mig af de Vise.
I hente mig Bjørnbak og Søren Kjær
Og Tang, den vældige Rise.
Udi Ringsted o. s. v.

Kand I læse og kand I skrive
Og løse mig af min Pine,
Da skulle I Porteføljer faa
Og Taburetterne mine!“

„Kunde vi læse og kunde vi skrive,
Vi gjorde det jo saa gjerne!
Det vil vi for Sandingen sige,
Det ligger ej ret for vor Hjerne.“

De fulgte hende ud, de fulgte hende ind,
Det blev jo længer jo værre:
„I sende mig Bud til Chresten Berg,
Han er saa kløgtig en Herre!“

Frem tren Zahle, hin liden Smaadreng,
En Pryd for hvert folkeligt Tingsted;
Han kunde saa liflig Guldharpen slaa
Og var Stjernetyder i Ringsted.

Red han af Sted over salten Sø,
Over Dale og højen Bjerg,
Til sidst han stander ved Skanderborg Kro
Der hviled' sig Kresten Berg.

Kong Kresten sad udi Højenloft
Med alle sine Mænd saa gode;
Han spiste sin varme Ministerpølse
Og var saa lystig til Mode.

Kong Kresten han stander paa Højenloftsbro
Og ser han ud saa vide:
„Hisset ser jeg den liden Zahle;
Saa hastig monne han ride!

Hisset ser jeg den liden Zahle,
Saa sørgelig monne han traa.
Hjælpe os Gud, hans Grundlov kan
Vist ingen Kjøbere faa!“

Ind tren Zahle, den liden Smaadreng,
Han kunde knap faa sit Vejr:
„Hil Eder Herre! vor Folkefrihed
Er kommen saa slemt paa Knær.

Paa Buntmagerloftet ligger hun syg,
Af Koldfeber gaar hun til Grunde.
I Rævepelse og Faareskind
Vi har svøbt hende alt, hvad vi kunde.

Men intet Hjælp eller Raad forslaar
I denne usalige Tid.
Den er fast grulig gal udi Venstre;
Thi skynd Eder, Herre, did!“

Kong Kresten slog udi det Bord,
Saa den klare Finkel henflød:
„Saa sandt jeg er Drot udi Bogøs Land,
Jeg hindre vil denne Nød!“

Der Kresten red ud fra Skanderborg,
Da fulgte ham hundred og een;
Men der han red gjennem Kjældernæs,
Da var der knap sexti igjen.

Der Kresten naade Bistrups Port,
Da fulgte ham Zahle behænde,
Men der han red over Holmens Bro,
Da red den Herre alene.

Paa Buntmagerloftet de Venstremænd stod
Og fælded saa bitter en Taare.
Den Folkefrihed laa fast som død
Paa Provisoriets Baare.

Ind tren Kresten i Hu saa mod,
Han havde fast tabt sit Vejr:
„Slet gaar det os nu, mine fuldtro Mænd,
Her ere vi komne paa Knær!“

Rejser sig Folkefriheden op
Fra Hvilen iblandt de Døde:
„O ve, o ve! I stridbare Herrer!
Hvi voldte I mig den Møde!

Havde I ikke saa meget tænkt
Paa at gaa med en trekantet Hat,
Da havde jeg ikke i Pinen brændt
Og havt saa ond en Nat.

Men nu er det Tid, at I farer herfra,
I bør ikke længere dvæle,
Formandens Klokke ringer efter Jer,
Far vel! I usalige Sjæle!“
— Udi Ringsted sjunger liden Zahle.

Overlampepudserens

fortsat af hans Datter.

Onsdag den 17de Oktober. *Luftens Datter* paa Kasino. Jeg og Madam Petersen var derhenne for at se Giovanina, som jeg altid har elsket höjt. Og vi klappede, hver Gang hun kom frem; Som hun fortjente. Hende har Mester Ære af, men jeg synes dog ikke om at gaa fra Dansen til Skuespillet; Som er det mere Jordiske, hvori Luftens Datter, som er Danserinde, taber sine Vinger og bliver legemlig; Som Mester vilde sige. Madam Petersen græd hele Tiden af Rörelse over Stykket, som hun kunde udenad fra for 25 Aar siden; Da hun var ung. Og jeg tænkte paa, om, naar Giovanina nu næste Aar kommer til os og drager ind paa Scenen, omstraalet af Hæderens Glorie;

Hun saa vil erindre sin Ungdoms Kammerat og holde sine Venskabs Minder i Ære. Som man bör; Naar man kan.

Torsdag den 18de. *Elskovsdrikken* og *Mellem Slagene*. Da vi kom hjem i Aften, kunde Petersen ikke spise Noget; Som han ellers altid kan og Madam Petersen var bedrövelig derover for han sad bare og stirrede og en Gang imellem gav han et Grynt fra sig og gned sin Næse; Med Pegefingeren. Saa gik Madam Petersen i Seng og jeg vilde fölge efter, men saa vinkede Petersen af mig og sagde, han havde Noget at betro mig til Dagbogen. Da vi saa var ene, begyndte han saadan: Seer Du Severine, det var iaften i »Elskovsdrikken«, at jeg og Olsen aa den tykke Jakobsen sad nede under Dækket aa havde det meget rart med Gemytlighed aa en halv Bajer, des formedelst at der var inte mere at stille op ved »Drikken«, hvor Alting bli'er som det er. Vi havde faaet os en Passjar om Flyttedagen aa saa sidder Olsen aa Jakobsen sig til at spille en Sjavs aa imens sad jeg aa lyttede med Andægtighed aa Begeistring til Fröken Skov, som sang lige over Hovedet paa mig som en Lærke, aa det var de deiligste Toner, hun gav a'sig, men om det nu var Sangen eller Bajeren ved jeg inte men saa faldt jeg i Sövn. Jeg drömte saa at jeg var en stor Kunstner aa Komiker aa havde megen Gasie aa Fö aa var beundret, men saa var der No'en som sagde, at Olsen aa Jakobsen, som osse var store Kunstnere, havde faaet Huslejehjælp a Sjefen. Hvad der var Krænkelse, des formedelst jeg havde faaet Ingenting. Saa blev jeg arrig aa gik lige lukt op til Sjefen aa slog i Bordet og sa'e, han skulde gi'e mig Husleje osse: Saa sa'e han meget höflig, at det var der inte Penge til, men maaskee næste Aar. Men saa blev jeg optændt af yderligere Krasbröstighed aa sa'e. »Ja vil De inte betale Husleie saa maa jeg flötte aa nu flötter jeg ud til Vat eller Andersen, saa kan Di se Dem om efter en anden Komiker.« Og saa var jeg hos Vat, der behandlede mig med Indladelighed aa som Sjentelmand. Men da jeg kommer fra ham, saa kommer der Bud fra Sjefen efter mig. Aa da jeg kommer ind, saa er han meget godmodig aa si'er, at naar jeg först kom til Sekundteatret, saa var jeg leveret paa to Aar, og der vilde han for Disiplinens Bevarelse gi mig Husleien i 40 blanke Tikroner. Som jeg nugaar ned ad Trappen med dem, aa egenlig var indvendig flov, saa ser jeg paa en Gang din Fa'er, salig Andresen, staa lige for mig. Han sa'e Ingenting men han laante mig et Par Öjne, aa da jeg vilde gaa forbi ham, gav han mig et Dunk langskibs i Ryggen, saa alle Tikronerne trillede ned af Trappen. Aa i det Samme vognede jeg, for det var bare Olsen, der havde puffet mig i Ryggen, fordi vi skulde op aa gjöre istand til »Mellem Slagene«. Nu véd Du det Severine, men lad inte Mutter mærke Noget derom des formedelst at hun vilde tage sig det nær med Tikronerne; Som blev borte.

Fredag den 19de *Ah-ing-fo-hi. Balletdivertissement og Kong Salomon og Jörgen Hattemager*. Malle og jeg skulde have været ude at se Dora, hvor Giovanina er saa söd i og Fröken Schwarz nok ogsaa; Skjöndt paa en anden Maade. Men saa kom der ingen »skikkelige Folk« den Aften og vi maatte op og danse af Trubaduren.

Söndag d. 21de. *»Skikkelige Folk.«* Det gik brillant, og de spillede som Engle Allesammen og Olaf Poulsen ag Rosenkilde som Erkeengle og Folk var skikkelige og peb ikke, men lo og klappede og lo igjen; Som de skulde have ondt ved at lade være med, for vi lo ude i Kulisserne og oppe fra Löbebroerne og nede fra Kjælderen, hvor Petersen förte an, og selv Madam Petersen, der havde travlt med Omklædningen, gik og lo saa hun græd og maatte töre Öjnene i sit Forklæde. Lige för Forestillingen saa ser jeg Petersen staa og stille Stuen fra en Velgjörers Testamente, vi havde i förste Akt, op og saa löber jeg ind til ham og siger: »Petersen, hvem var det, der peb?« — »Peb?« siger han, »det var vel Katten, der miavede nede i Kjælderen eller en Rotte, den tog.« — »Nej jeg mener, hvem det var som peb af Stykket for sytten Aar siden, for jeg vil sætte dem i Dagbogen.« — »Hvem der pev?« siger Petersen, »det véd jeg ikke, men Du kan sætte at det var ikke Holst, for han klappede og Du kan sætte, at det var Ville. Jeg ved det ikke, men pev han ikke den Gang saa var han syg eller bortrejst og des Aarsags forhindret og han har allen Fals pevet saa godt di andre Gange, saa ham kan Du godt sætte.« Og det gjör jeg.

St. Holstein, som Friskole-Evangelist.

I Roskilde-Egnen man fejred' en Fest;
(Paa Bistrup var det dog ikke,)
Holstein hin Ledre mödte som Gjæst,
Han besteg, som han plejer, den höje Hest
Og spandt, som det kunde sig skikke,
En Ende eller en — Strikke.

Han vævede noget om Kundskab og Magt,
Om græske og romerske Arme,
Om Visdomstempler i Friskoledragt,
Om alle de Frugter, man der fik smagt,
Om Sandhed og Lys og Varme
Saa Guderne sig forbarme.

Han talte desuden om Statsskoletvang,
— Det gik lidt hulter til bulter;
Den, fandt han, stod allerlavest i Rang,
Fortjente ikke at holdes i Gang:
Den Folket aandelig sulter
Og bestaar kun ved Hjæln af Mulkter.

Kun én Ting talte han ikke om,
— Hvor utroligt for Resten det lyder, —
Om al den Klarhed, hvortil man kom,
Om al den Oplysning og Varme, som
Rettroende Sjæle nyder
I Skole hos en — Hr. Grüder.

Der klarer troende Lærere smukt
For det troende Avditorie,
At Paven har altid sin Myndighed brugt
Til at drive den lede Satan paa Flugt
Og at kaste en Helgenglorie
Over den hele „Historie".

Derinde man ganske sikker sig véd
For Fristelsers Vaande og Veer;
Paa alle Spörgsmaal faar man Besked,
Selv pavelig Ufejlbarlighed
Og lignende dunkle Ideer
Faar Lærlingen ind med Skeer.

Naar sine Strenge St. Holstein slaar
Til Fordel for Hjerternes Rörelse,
Som „helliget" Middel han ikke forsmaar
Det Skvalder, man færdig fra Grundtvig faar,
Som en ganske fortræffelig Smörelse
Ved den ordrupske Saliggjörelse.

Slikmundene. I.

De unge, opadstræbende Genier
Ved deres Arbejd har som Maal for Öje
At smage paa forbudne Slikkerier
For deres Smag at gavne og fornöje
Og give Maven Noget at fordöje.

Men skjönt som himmelstormende Giganter
De klatre op for deres Bug at fylde,
Og skjönt opstyltet nok fra alle Kanter,
Vil denne Flok af slikne Spekulanter
Dog næppe komme paa den rette Hylde.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kunst- og Stentrykkeri

Den unge Garde.

— Gud, Marie! — jeg turde ikke for Alt i Verden gaa alene paa den Tid af Aftenen — De ækle Mandfolk er saa nærgaaende. — Gu'skelov dog, at jeg har Dig med!

Mange Kokke fordærve Maden.

Til Trods for stadig Manelse
Man har ret ingen Anelse
Om Velfærdskomitéens Underværker.
Vel er der dem, der vide vil,
At de mod Loven stride vil
Forinden Föje som en Flok Bersærker.

Til Trods for stadig Hærdelse
Man med en vis Forfærdelse
Mod Danmarks Jakobinere dog skotter.
Man ser dem ikke uden Skræk,
Hvorlunde frækt de tømre væk
Alt paa vor Friheds syndige Skafotter.

Og dernæst Öjet fæster man
Paa den udvalgte Mestermand,
Hostein hin Ledre, som det Hverv har tagen,
Til et for Resten tvivlsomt Held
For Staten, at slaa rent ihjel
Hin Lov, man selv har skabt — ja, det er Sagen!

Mens Sligt man attenderer paa,
Man stadig spekulerer paa,
Hvad Resultatet skal til Slutning blive.
Af Blades magre »Ledere«
Man bliver ikke federe;
Ret Ingen rigtig véd, hvad han skal skrive.

Der er den rene Hungersnöd,
Ja, Mangel paa det tørre Bröd
Paa alle Redaktionernes Kontorer.
I Øjet ak! en slemme Torn,
At man maa söge om et Korn
I — »Venstres« Presse, hvormed man saa forer.

Omtrent hver lille »Tidende«
Er meget mere vidende
End selve »Telegrafens« vise Guder.
Den kigger med et freidigt Smil
I »Velfærdskomitéen« ind
Og ind bag »Krageredens« dunkle Ruder.

Den Dit og Dat forjætter os,
Og hungrige vi mætter os
Af Smulerne, naar hin nu tager Ordet.
Til »Veile Amtets Folkeblad«
Vi tidt maa sige Tak for Mad,
Endsköndt vi rigt'nok sultne gaa fra Bordet.

Ja, hele dette Sulefad
Og denne megen salte Mad,
Som »Venstre« sætter frem, den gjör En gnaven.
Den er just ej fornöjelig
Og meget ufordöjelig
Og ligger altfor grusom tungt i Maven.

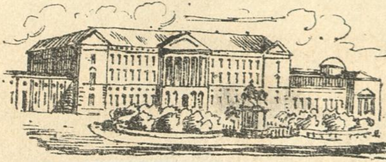
For Lidt, for Meget öder Alt!
O »Venstre«, spar dog paa dit Salt!
Du skulde grumme nödig friste Lykken!
Thi nægter man Bevillingen,
Man kommer fra Bestillingen
Og bliver sat fra Kjedel og fra Kökken.

Med Din forslugne Appetit,
Du driver det til sidst saa vidt —
Det er en Sandhed, som man ikke skjuler!
—: Hver Dannemand i eget Hus
Bli'er tvungen til som Lazarus
At leve kun af Herremandens Smuler!

Hvad der laa om Smörret.

Punch, der er tarvelig og gammeldags i sin Tænkemaade, kjöber altid selv sit Smör hos Spækhökeren. Derved vindes to Ting: For det förste er Smörret saa altid godt, og for det andet kommer man derved i Besiddelse af megen værdifuld Makulatur, der altid tager Vejen ned i disse lave og beskedne Regioner. Forleden var Spækhökeren — Mogensen er hans Navn — i særdeles godt Humör og trakterede i den Anledning Punch med følgende Stykke Makulatur, der ved förste Öjekast lignede en fransk Stil, men senere viste sig at være et Brev fra en bekjendt Politiker til en Meningsfælle paa Landet. For dem af vore Læsere, der ikke ere rigtig stive i det Franske, sætter vi de sværeste Gloser i Parenthes paa Dansk. Brevet lyder saalunde:

A

Monsieur, Monsieur le Gourmand

Jeppe Jochumsen

à

Ludseröd.

Mon cher ami et compagnon de partie. J'écris á vous sur Francais, sachant que vous, qui avez allé dans la haute ècole de Monsieur Tang, comprends cette belle langue comme le but de votre mêre (Modersmaal). *Sur le jour de pays* (Rigsdagen) *il ne va point. Nous tenons notre bouche, mais un beau jour nous prouverons le Droit, que Estrup est sauvage sur son èqvipage* (vild paa Karethen), *s'il croit, que nous ne rejeterons pas la Provisoire. Les ministre se querellent* flamrer) *á leurs taburettes, mais nous les ecraserons; Ventredieu! Palsembleu! Sacredieu!. Foudre!! Dans le comité le comte Holstein à essayé de m'eclipser et de aller sur accord avec les nationauxlibèraux pour fariner son propre gâteau, mais cela ne va pas, il est decouvert, le bon comte. Mon ami Zahle, qui fait de caprioles surprenantes de joie chaque fois, il me voit, m'a declaré, que je bégaye* (stammer) *d'une personnage célebre, nommée Grand-Berg ou Berg le grand, et je sais bien, que j'ai de vieux sang royale dans mes rames* (Aarer). *Il dit, que je suis probablement un descendant des vieux rois de nez de bas étage* (Kjældernæsekonger). *Comment vous portez vous? Avez vous dans votre village un assez bon auberge, ou je peut prêcher pour les Gourmands et pour les hommes de maison* (Husmændene)? *Avez vous lu les papiers de Tscherning? Qui a pensé, que notre venerable contemporain, Monsieur Balthazar a eté un si fin diplomate et qu'il a eté le precepteur de si augustes personnages comme la comtesse Danner et le chambellan Berling! Mait pourquoi n'a t'il pas fait la comtesse testamenter quelques centaines milliers de couronnes à la caisse d'assurance d'incendie de I. A. Hansen, qu'il a su si longtemps etait vide? Cela je ne comprends pas. Adieu mon bon ami. Salut au nos bons villageois de Ludseröd et soyez convaincu de ma gaucherie* (Venstresind) *imperturbable.*

Votre serviteur

Chrêtien Montagne

à la chose du peuple dans Octobre 1877.

Tschernings Efterladenskaber.

Den graadige, alt opslugende Tid
Bringer os tidt af sit Bytte herhid
Et Forraad af glemte Sager. —
Som bedst man sidder i Ro og Mag,
Saa kommer Erindringen frem med en Dag
Af den Slags „der ikke behager“.

Hvem skulde vel tro, at en sand Demokrat,
Der nu til Dags kæmper som rent desperat
Mod folkefjendske Hallunker,
Har været en Gang saa ultra-loyal
At skue sin Fremtids Ideal
Som „virkelig“ Kammerjunker!

Den gamle Balthasar Christensen,
Som netop er en af de bedste Mænd
Under Folkefrihedens Banner.
Han vaagede baade Nat og Dag
Saa vel over Bondevennernes Sag
Som over Grevinde Danner!

Den ædle Balthasar godt forstod,
At en Kvinde af ægte folkelig Rod
Til Dronning for Flertallets Masse
Og, víet til Drottens venstre Haand,
Som Venstres gode beskyttende Aand
Særdeles godt kunde passe.

Til Hendes Naade han skrev en Dag
At Velgjörenhed vilde for hendes Sag
Og for Venstres anses for viselig; —
Hun fulgte hans Raad og löd hans Röst,
Var gavmild mod alle, saa det var en Lyst,
Til hun hensov en Dag jægerspriselig.

Imedens gik Balthasar trolig sin Vej
Og svigted' tilsyneladende ej
De menigmandige Baner.
Men ved Hjælp af Styrelsens Kvindelighed
Han sögte at fremme i Mindelighed
Sine hofmarskalkagtige Planer.

Dog Skuffelsen med sin knusende Magt
I Balthasars Hjærte har ödelagt
De aristokratiske Spirer.
Og Tscherning har været ham saa chikanös,
At han lod Fanden selv være lös
I de „efteerladte Papirer“.

At Tschering, mens man i Live ham saa,
Veltalende var som ikkun faa
Af de Herre i Rigsdagssalene,
En Sandhed er, som tidt for os löd;
Men nu véd vi, at Tscherning selv efter sin Död
Kan være yderst veltalende.

Velgjörenhed.

-- Det er et svært stort Bidrag, I har tegnet Jer for, Jens Petersen, til det nye Asyl.
— Aa ja; 50 Kr. Hr. Fuldmægtig.•
— Nu kommer I maaske for at betale?
— Aa ja, de' ve' si'e je tænkte nu, 'je ku' sidde dem a',
— Det var den Sjette! Jeg tror, Gud forlade mig, hele Sognet vil sidde for Asylet!

Det store geografiske Verdens-Teater aabnes igjen.

Det geografiske Selskab i Nord
Vil fölge Kolumbus og Stanleys Spor
Og opdage ukjendte Verdensdele;
Der bliver nok noget smukt af det hele.

— Endnu er man rigtig nok ikke sikker
Om det er i Afrika eller Ny Holland,
I Grönland eller lidt Syd for Lolland
Den ubekjendte Verdensdel ligger.

Dog naar med behörig Mönt og Flid
Den store Plan bliver optaget,
Kan trygt man sige: »Det gaar til en Tid,
Og saa — saa bliver den opdaget!«

Den förste ordenlige General-forsamling.

Med Rædsel vi skued' den truende Dag,
Da Grundlovsværnerne bolde
Under fuld Musik og trefarvede Flag
I Jakobinerklubben hos Krag
Deres Indtog har kunnet holde.

Vort Höjreparti, som herinde bor,
Vil plages af sönvlöse Nætter;
Alt Revolutionens Hydra sig snor
I Bugter om *Morgenbladets* Kontor;
Thi der kan man hente Billetter.

Man Guillotinerne færdige har
Paa Fabrikken i Tordenskjoldsgade;
Mekanismen er ganske simpel og klar,
Og af Udvalgsbetænkninger Stof man ta'er
Til en kæmpehöj Barrikade.

Naar Boisen möder med draget Sværd
Og Chresten Berg med Kanonerne,
Er Rædselsperioden os nær,
Saa falder den provisoriske Hær
Som Ofre for Exekutionerne.

Og inden man skilles ad igjen
Fra dette alvorlige Möde,
Skal Estrup bindes ved Hoved og Lænd
Til fire levende Tillidsmænd
Og sönderslides til Döde.

For Wulf og Meyer og Topsö og Ploug
Det piner os dybt i Sjælene,
Om Halsen man snor dem et tykt Stykke Tov,
Og uden at spörge dem om Forlov
Man dem hænger paa Lygtepælene.

I Ægteskab paa Terrorismens Maner
Til Fischer man Carstensen binder,
I Havet kastes de ud, og man ser
Det stakkels Ægtepar aldrig mer:
I Ryssenstens Dyb det forsvinder.

Mod Landstingets Medlemmer lös man gaar
Som en Flok af glubende Hajer,
Tauber vil vise, hvad Hunger formaar;
Han æder dem alle med Hud og Haar
Og levner ej mér, end han plejer.

O, Höjremænd! hvor vil I nu finde Raad?
Forgjæves I Redning venter!
Her hjælper ej Bön, ej Suk eller Graad!
Eders Liv er hængt i en Spindelvævstraad!
— Usalige Delinkventer!

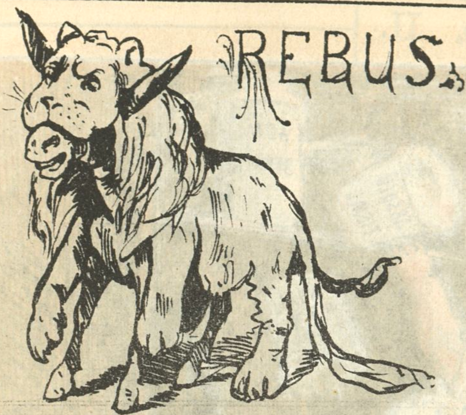
Ikkun en eneste Tröst jeg sér
For jer i Forhandlingsdagene:
At alle de rædsomme Ting, der skér,
Faar en aldeles privat Karakter,
Saa I bliver nok udenfor Slagene!

Overlampepudserens

fortsat af hans Datter.

Onsdag den 24de Oktober. ***Skikkelige Folk.*** Det var dog ikke Ville, der peb. For *Dagstelegrafen* siger Nej, og nu siger Petersen, At det var Falkmand, Og at det var fordi han den Gang ikke var Noget, Som nu; Og derfor trængte til at gjöre sig bemærkelig. — Ligesom jeg skriver dette, kommer Petersen ind og er ganske kokliko i Hovedet og med et »*Fædreland*« i den ene Haand, som var laant paa tredie Haand, af En oppe i Kontoret, Og i den anden Haand et Stykke Spegesild; Som var halvt fortæret. — Det er no'en »skikkelige Folk«, Severine, siger han og saa tog han en Pause og snöftede. — Hvem? spörger jeg. — Rescencenterne, si'er han. Der har nu Falkmand, Ham der pev, den Gang han kun hed Petersen, lisom jeg, skældt ud igjen og giet med Grovfilen. Han sier det er en »Meningslös Farce«. Véd Du, Hvad Farce er Severine? — Ja det ved Gud jeg véd, sagde jeg, det er det, Madam Petersen laver Boller af. — Rigtig Severine det er det, siger Petersen, aa det er det der er i Vejen. Di vil inte ha Boller, som i »Skikkelige Folk«, men en lang tynd Vandsuppe, som i en »op-Vækkelse«, Der var af — ja det véd vi To nok, hvem det var, men det er alligevel en Skam af Falkmand at sjekenere Komandanten nu, han har saameget at gjöre aa selv maa gaa aa stive »*Samfundets Stötter*« à den hele udslagne Dag. — Saa tog Petersen igjen en Pause og snöftede og saa spurgte jeg ham; Om Flinch og Falkmand var gode Venner. — Nej lille Severine siger Petersen, nu er du aitfor nær ved Lamperne aa brænder dig. Di er maaske private Venner i det daglige men paa Tryk er di sletsinte. Der er de det, Som i Rimestads Geografi; Kaldes Antipodexer. Men luk nu Dagbogen. aa gaa op aa gjør dine Battemangs med let Hjerte og god Samvittighed; Som er det Förste.

Ode.

»*Morgenblad*« er en himmelsk Lyd
For »Venstres« Madammer og Fruer,
»*Morgenblad*« er de Spædes Fryd
I Kroernes Kjælderstuer.
Sødt i Lyst og surt i Nöd
Staar det mellem Liv og Död,
Giemmer Eftermælet!

»*Morgenblad*« har en himmelsk Klang
Paa Landet, det véd vi alle.
»*Morgenblad*« er en Morgensang,
Som Bönderbörnene lalle.
Larsen er deres i Liv og Död,
Berg er stor og Hörup söd —
Begge bli'er forkjælet.

»*Morgenbladets*« Beridersprog
Os tryller i Ungdomstide.
»*Morgenblad*« er en Visdomsbog
For Bönder i Nörrelide.
Sødt i Jylland gjör det Gavn,
Surt det gaar i Kjöbenhavn —
Tænk paa Eftermælet!

»*Morgenblad*!« Du er altid klog,
Din Viden er af de bedre.
Du er jo Bogökongens Sprog
Og Lejredrottens, hin Ledre.
»Höjre«, det gaar paa Liv og Död
»Stadig paa Jagt efter Levebröd!« —
Saadan lyder Vrælet.

»*Morgenblad*«! disse Kraftens Ord,
Som lyder i Folkemunde,
Er der dog Ingen vel, som tror
Endsköndt man nu gjerne kunde.
Men for Resten! for Levebröd,
Dygtigt Sul og Flöjlsgröd
Bruger selv »Venstre« Mælet.

»*Morgenblad*« er det Rosenbaand,
Som Gaardmænd og Husmænd omslynger.
Deri ligger en Bogöaand,
Som baade »lether« og tynger.
Redaktören, han har sin Nöd —
Sikken et gruligt Levebröd!
Sikken et Eftermæle!

»*Morgenbladet*« er bleven vred.
Fornærmelsen flux skal hævnes.
Flinch har jo faaet rén Besked,
Thi skal Peter Hansen stævnes.
Bladet siger: »Nej, Pinedöd!
Om jeg taaler det — Hævnen er söd!«
Söd i Eftermælet!

»*Morgenblad*« — det er Hjertets Sprog,
Kun lös er al fremmed Tale.
Bogödrotten er ene klog,
Og alle de andre*) er gale!
Södt i Lyst og södt i Nöd
Trodser det baade Liv og Död,
Blæser ad Eftermælet!

»*Morgenbladet*« ved Öresund,
Som slog paa den store Tromme,
»*Morgenbladet*«, hin Venstremund,
Vil sikkerlig snart forstumme.
Sköndt Du nu er ildenerröd
Trodser Du neppe den blege Död —
Stumt er Eftermælet.

Paa Kafeen.

— Men hvad ventede egenlig Velfærdsudvalget paa?
— Paa Grundlovsværneforeningen.
— Men hvad venter da den paa?
— Paa Penge!
— Det er ogsaa sandt, dens Kasse er nok lovlig tom.
— Ja, der kan s'gu være noget i'en.
— Men Bönderne vil nok ikke punge ud som i gamle Dage.
— Nej, man siger jo: Brændt Barn skyr Ilden.
— Naa De tænker paa I. A. Hansens Öre.
— Ja, hvad har han nu for dem?
— Ikke meget! og Venstre maa nu i Stedet hjælpe sig med Holstein hin Ledres.
— Ja, men hvad har han nu bag dem?
— Hm, ja han kommer vist til at höre meget, inden Örene gaar af ham.

*) *Excipe scilicet* Zahle!

Slikmundene. II.

De søde Smaadrenge begav sig paa Vej
Af söde Forhaabninger fyldte;
Men i Regningen kom des værre en Streg!
— I Syltetöjet kom de nok ej,
Men i en bedrövelig Sylte.

O, Venstremænd! spejl Jer i dette Forlis!
Det kan sig som snarest hænde,
At eder det gaar paa selvsamme Vis,
At I rammes af Slag af Skæbnens Ris
Og faar en bedrövelig — Ende.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

Paa et Provins-Apothek.

— Har De ikke, Hr. Provisor, Noget ligesom amerikansk Olie, De véd; men som man kan tage uden at smage det? — Det er skrækkeligt, saa varmt her er.

— Med Fornöjelse, Fröken Klitgaard! Maa jeg ikke byde Dem et Glas Lemonade. (Han skænker, hun drikker.)

— Tusind Tak! Hvor det var forfriskende! Men jeg har rigtignok ikke Tid at vente længe. Kunde jeg ikke faa det med mig?

— Hvilket?

— Det Middel, vi talte om

— Det fik De jo i Lemonaden.

— I, Du Frelserens! Det var jo ikke mig selv, der skulde have det.

Tidsbilleder.

I.

Familielivet i Venstres Skjöd,
Hvor för kun harmoniske Toner löd,
Forstyrres af Larmen og Stöjen,
Berg har for Tiden sin haarde Nöd
Med at böde paa Spændetröjen.

At Tröjen er ikke af bedste Snit
Men underlig kantet og temmelig slidt,
Det har man bemærket længe,
Nu er den omsider kommen saa vidt,
At den er reven ud i en Flænge.

Maaske kan ikke det hele Parti,
Skjöndt mangt et fortrinligt Skræddergeni
Det i sine Rækker kan nævne,
En Skrædder faa fat, som med Anstand kan fri
Dem fra denne fatale Revne.

Nu stikker den stakkels nögne Hud
Igjennem den hullede Trøje ud
Og gjennem den luvslidte Kappe;
Man nödes vist til med en splinterny Klud
Den gamle Klædning at lappe.

Om det forenede Venstre igjen
Kan atter bringes i samme Spænd,
Trods de bröstfældige Dele,
Er ikke ganske utroligt, men
Det bli'er dog Lapperi, det hele!

* II. *

I tvende Dage de led og stred
De Grundlov værnende Fyre.
Luften var kold, men Debatten var hed,
Og gode Raad vare dyre.

Stemningen den var temmelig hed,
Paa Kogepunkt stod den længe,
Det var en offenlig Hemmelighed,
At en Mine vilde man sprænge.

Provisoriet skulde i Luften gaa
Med Estrup og Fischer og Dreyer,
Og deres Eftermænd alt man saa
I Berg, Thomas Nielsen og Bajer.

Men Skæbnen driver et underligt Spil,
Som der staar i saa mangen Fortælling,
Explosionen opløste des værre sig til
Den dejligste Pærevælling.

Det Resultat, som af Sprængningen kom,
Kan nok gjöre Folk lidt betuttet.
Det drömte man virkelig ikke om
Den Gang, da man opfandt Krudtet.

Forgjæves har Berg i Basunen stödt
Og Zahle spillet paa Lyre.
Forgjæves er Tillidsmændene mödt,
Deres »Harme« den maa de dog styre.

Man trommer sammen til Revolution
Og anslaar oprörske Toner,
Men ejer ikke en Gang en Kanon,
Men kun nogle löse Patroner.

Lammedrivernes Fagforening

afholdt i Mandags sin aarligeGeneralforsamling. Til Dirigent valgtes Christoffersen, der takkede for Valget og erklærede ganske at ville fölge sine sædvanlige Principer, nemlig være haard imod Bukkene til Höjre og mild imod Faarene til Venstre. Skulde han selv begaa en Buk, bad han Forsamlingen bare ikke bryde sig om det, men passe sig selv og være fornöjet endda (det er hört!). Han vilde nu skride til de paa Dagsordenen opförte Sager. Det i sin Tid paa Trommesalen nedsatte Udvalg havde beskjæftiget sig med Dröftelsen af Politiets Forbud: »Der maa ikke drives med Faar under Kirketiden«. Der var desto værre ikke opnaaet Enighed i Udvalget. Medens et Flertal vilde udskille Ordene »ikke« og »under Kirketiden« og tilraade at forkaste disse Ord, men derimod henstillede den övrige Del af Sætningen, »Der maa drives med Faar«, til Vedtagelse, foreslog et Mindretal glat væk at forkaste hele Sætningen. Han turde ikke paa egen Haand foretage den af Flertallet foreslaaede Udskillelse og vilde derfor lade den ærede Generalforsamling selv afstemme om, hvorvidt det kunde lade sig gjöre. Han vilde imidlertid gjöre ærede Lammedrivere opmærksom paa, at der efter Lovene krævedes $^3/_4$ af Stemmerne til Vedtagelse heraf. Derefter gav han Ordet til Flertallets Ordförer:

Lammedriver *Johan Ludvigsen.* Han var bleven kaldt »Lammedriver«, og han var stolt af denne Titel. Han havde hört Standsfæller, der ikke vare det og som önskede at kaldes »Hyrder« eller endnu finere »Kreaturister«. Man

burde ikke lægge Vægt paa Navnet, men söge at hævde Standens Værdighed, og dette burde man gjöre paa en værdig og fremfor Alt moderat Maade. Det var ganske sikkert et Overgreb af Politiet at forbyde Driven med Faar i Kirketiden, det var ovenikjöbet latterligt, da Faar jo netop vare Fromhedens Symbol, og deres Brægen saaledes snarere maatte bidrage til at forhöje end til at forstyrre Andagten. Naar man nu indskrænkede sig til at forkaste de Ord, man ikke syntes om og vedtage de Ord, man bifaldt, vilde det endelige Resultat ganske vist være det samme som Mindretallets, nemlig en Forkastelse af Forbuddet i sin Helhed, men da man vidste, at Politiet alligevel ikke bröd sig en Snus om det Hele, burde man optræde med en vis Forsigtighed for ikke at paadrage sig Ubehageligheder. Han tilraadede Udskillelsen.

Lammedriver *Peter Christian*. Han vilde minde den foregaaende Taler om Kæmpevisen:

Vil du give
Mig en Dram,
Skal jeg drive
Dine Lam.

Det var endvidere klart, at ingen Lam kunde være Driver, formedelst at Lammene vilde löbe fra ham, og vendte man Sætningen om, saa lød den: »Ingen Driver kan være lam«, hvori der laa en Modsigelse af Virkeligheden, saasom vi jo Alle vare Lamme-Drivere. For Resten. . . .

Dirigenten bad den ærede Taler holde sig paa Körebanen.

Peter Christian: Det var ham umuligt at efterkomme Dirigentens Önske, han vilde derfor slutte med at erklære, at efter hans Anskuelse var det forbi med Lammene for i Aar, og han vilde i den Anledning stemme imod Udskillelsen.

Mindretallets Ordförer, *Chresten Kjældernæse* vilde slaa fast, at Johan Ludvigsen forraadte Folkets Sag. Han vilde ikke være med til en hul og falsk Moderation, men möde Exekutivmagtens skammelige Misbrug af Magten med den mest energiske Protest. Havde vi Drivere ikke Næver? (Det er hört!) Havde ikke mange af os en Pidsk? (Jo vel!) Nej — saalænge Politiets Forbud laa som en Nattemare paa enhver oprigtig og frihedskjærlig Drivers folkelige Bryst, skulde det ikke siges, at han og hans Parti havde stukket Piben ind. Han vilde stemme imod Udskillelsen.

Efter at endnu flere Talere fra begge Sider havde havt Ordet, satte Dirigenten Udskillelsen under Afstemning. Den opnaaede imidlertid ikke den af Dirigenten forlangte kvalificerede Majoritet, og var saaledes forkastet. Mindretallets Forslag, som dernæst sattes under Afstemning, forkastedes ligeledes. Dirigenten erklærede derefter Dagsordenen for udtömt, men vilde selv fremsætte det Forslag, at hele Forsamlingen begav sig over i „Det forgyldte Faarehoved“ og underkastede Sagen fornyet Dröftelse. Han vilde i saa Tilfælde give To og en Halv Stuen rundt.

Dette Forslag vedtoges med Akklammation, og man bröd op under Afsyngelsen af *Peter Christians* Vise:

Vil Du give
Mig en Dram,
Skal jeg drive
Dine Lam.

Chrestens lønlige Sorg.

(Folkevise. Egen Tone.)

Og der er ingen Ting, som kan flyve saa højt
Som Holstein med alle hans Unger.
Og der er ingen Ting, som kan skære saa drøjt,
Som Thomas-Nielsenske Tunger.

Der er ingen Snarer, som skærer saa haardt
Som Høgsbroe's falske Hjerte.
Gid jeg bare endnu kunde leve den Dag,
Jeg ret kunde hævne min Smerte!

Jeg havde en Gang en kjæreste Ven,
Til hannem stod al min Begjære;
Hans Navn det var Frede Bojesen,
Hans Mening dog falsk monne være.

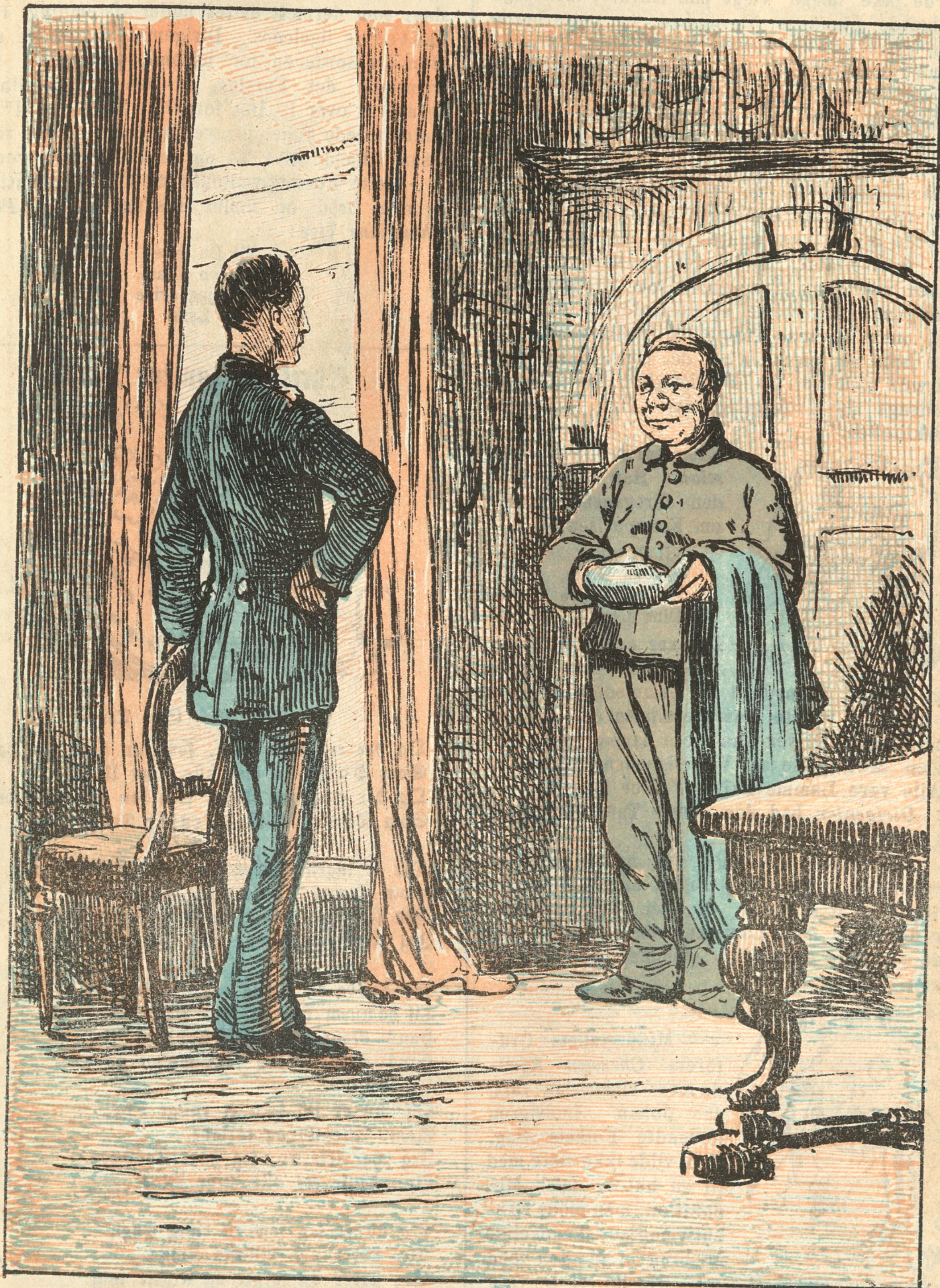
Og nu er jeg som et eniigt Træ,
Som Alle fly og forlade.
Jeg har ikke Ly, jeg har ikke Læ,
Bran dgule ere alle mine Blade.

Og nu er jeg som en enlig Fugl,
Der sidder paa vildeste Kviste,
Jeg sidder og sørger og ærgrer mig,
Fordi jeg min Magt monne miste.

Og nu er jeg som en liden Bergfisk,
Der ligger paa Havets Grunde.
Naar alle Smaaflyndere gaa sammen i Leg,
Da ligger den ene paa Bunde.

O lønlige Sorg, hvor est du dog haard!
Hvor est Du dog tung at friste!
— Men endnu mit Folkeurværk gaar:
Det kan jeg da ikke miste!

Ny Oppasser.

— Jens!!!
— Jawel Hr. Kaptejn!
— Börst min Kappe, Jens!
— Ja wel, Hr. Kaptejn! Men A hedder itte Jens.
— Det er det samme, Jens! Jeg kalder altid mine Oppassere Jens.
— Ja wel, Hr. Kaptejn.

— Hör Jens, Du skal ikke kalde mig Kaptajn; det holder jeg ikke af. Jeg er Baron, födt Baron; og Du skal udenfor Tjenesten kalde mig Hr. Baron.

Ja wel, Hr. Baron. Men A lier heller itt' saa godt aa blyw kaldt Jens, for A æ födt Chresten.

Gamle Ben.

— Skjæsanten maa saa Mare it smid æ Bien te æ Hund!
— Hvorfor maa j'inte gi' ham Benene? Je ve' da di ska'nte bru'es mer.
— Ijou saamænd ska' di saa! Dem Bien ha waat brugt te manne Kabbenaader aa ka saa missæl bruges te manne endnu!

Kleopatras Naal.

Den gamle ærværdige Obelisk,
Der knejsed' saa længe sund og frisk
Mellem Sfinxer og Pyramider,
Den maatte da ud paa det vilde Hav
Og havde nær fundet derude sin Grav
I disse urolige Tider.

Tænk blot i Fald nu Kleopatras Naal
Havde fundet en Plads mellem Torsk og Aal!
Hvor havde John Bull det smertet;
Men at slig en uoprettelig Men
Ej ramte den gamle berömte Sten,
Var en Sten, der faldt ham fra Hjertet.

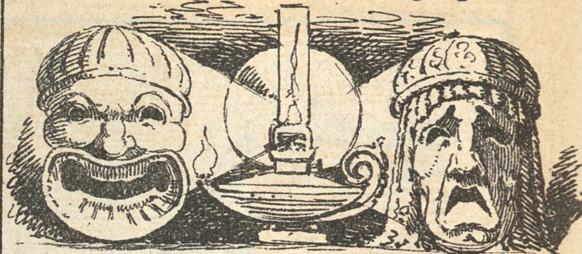
De gode gamle Ægyptere
Sig glædede, dersom de kunde se
Obelisken paa saadan en Rejse,
Fra hvor Nilen vander Ægypterens Jord
Den styrer sin Kurs mod det taagede Nord,
Og i London den snart skal knejse.

End vil det maaske dog vare en Stund,
Forinden den kommer paa engelsk Grund,
Thi Rejsen varer lidt længe,
Og för den kommer saa vidt, maa John Bull
Sandsynligvis ud med lidt mer af sit Guld
Til Kleopatra-Naalepenge.

Men saa vil den staa som Repræsentant
For et Folk, der i Tidernes Taage forsvandt,
Og hvis Værk smuldrer hen i Ruiner.
Biandt et Folk, som snakker, men sjælden slaar,
Hvis ledende Statskunst i Taaget gaar,
Og som tænker ved Hjælp af Maskiner.

Er Obelisken et Varsel maaske
Om, at Gammel-England en Gang man vil se
Med dets gode og slette Sider
Med balsameret fortörret Krop
Som livlös Mumie gravet op
Af Fremtidens Pyramider?

Overlampepudserens Dagbog,

fortsat af hans Datter.

Onsdag d. 31te Oktober. *Ferréol.* Jeg tror det gaar med Sardou's Stykker ligesom med Graapærerne. Som der er saa mange af i Aar, at man gider ikke spise dem. For ifjor löb Folk som Gale til Ferréol og der var immervæk Forhöjelse, men i Aar var der saamænd god Plads og *Wiehe* havde ikke meget for det; At han gjorde det saa godt. Malle Knallerup siger, at henne i Folketeatret; Hvor de spiller de rigtige Folkekomedier og gav Hverdagsfolk for Söndagsfolk, der har de nu ogsaa faaet fat i nogle Landsbyfolk og de er ogsaa af Sardou og *Flink* siger, at de Landsbyfolk gaar ligesaa godt som de »Skikkelige Folk« hos os og saa ligner det Ferréol og er jo billigere og Uskyldighedens Morgenröde bryder ligeledes frem af Forbrydelsernes Nat; Som er gribende.

Fredag d. 2den Novbr. *Den hvide Dame*; Os omsvæver. Jeg har aldrig rigtig kunnet gribe Meningen i Enden, men sikken en Musik! Der har vi ogsaa faaet en ny Husholderske; Som hedder Fröken *Christensen*; Og er ferm. Bare hun nu vil holde ligesaa godt Hus med sin Stemme som Fröken *Burnonville*, der er vendt tilbage til Balletten; Som er hendes Fædrehjem og hvor hun nu skal holde Hus i »et Folkesagn«, hvor vi ogsaa har faaet *Carl Price* igjen, Hvem vi holder meget af; I Balletten.

Mandag d. 5te November. »*Et Folkesagn.* (100de Gang.) Da vi kom hjem i Aften, havde Madam Petersen lavet Punch til at styrke baade mig og Petersen og Malle Knallerup; Som var med, paa. Og saa ta'er Petersen sit Glas og staar op og siger: »Nu vil vi Allesammen tömme et Bæger for din gamle Mester, Severine, hvis Hæders Glands skinnede uden Fordunkelse i Aften, som den har skinnet nioghalvfemsindstyve Gange forinden, aa om hvis graa Lokker Berömmelsens Krands slynger sig med Retfærdighed«. Saa tömte vi Glassene og Malle fik sit i den gale Hals; Som hun ikke mente noget Ondt med, men fik Hoste af. Vi sad saa og snakkede lidt, men Petersen grubliserede, og da Malle var gaaet og Madam Petersen var ude i Kökkenet; Og vaske op, siger han paa en Gang: »Nu skal Du höre Noget, Severine! Du har vel set i Dagstelegrafen, at Fröken Skov skal væk aa med denne Berens, aa rejse rundt aa faa mange Penge for det aa synge, aa vi faar hende aldrig igjen. Som er stor Skade, eftersom hun synger rentud dejligt aa altid fylder godt i Theatret. Aa Du skulde se ogsaa at lære at synge, aa nu i denne Tid kunde Du jo faa Undervisning hos Hornemand, der lærer dem deroppe at træffe Noder; Gratis. Men nu har jeg for Resten i Aften hengivet mig til Udspekulering, aa saa har jeg udtænkt mig, at naar nu Bærens kommer aa vil ha'e Fröken Skov, saa drikker vi ham paa Pelsen, aa saa gjör vi som Ellefolkene aa gi'er ham Nyrup i Stedet; Som vi bedre kan undvære. Ai Berens vil nok være glad ved ham allievel, desformedelst han jo har kunnet synge godt aa er pæn til at ligge i Vinduerne; Som Fotegrafi. Nu skal Du ikke tale om det, Severine, før jeg indgaar til Sjæfen med Promemorium des angaaende«. — Saa gned Petersen sin Næse; Og gik i Seng.

Dessauer-Marschen.

Og det var Ridder Krabbe,
Foruden Harm og Sorg
Han sad udi sin Bopæl
Paa Konning Kristians Borg;
Der glæded' sig saa saare
Den Herre stolt og prud;
Thi fra de höje Sale
Tobiesen blev smidt ud.

Men som han fro i Sindet
Paa blöde Hynder sad
Og tænkte paa de Klokker,
Der klang i Grenaas Stad,
Da hörtes lydt i Hallen
Saa lystelig en Klang,
Det var den liden Klokke,
Som tæt ved Dören hang.

Det ringed' for hans Öre;
Thi rejste flux sig op
Og skred henover Tilje
Hin ædelige Krop.
Han oplod Hallens Döre,
— Han var ikke sen —
Og over breden Tærskel
En hövisk Svend fremtren.

Det var af dem, der tegner
Paa Sagas Skjold hvert Ord,
Som over vise Læber
Paa Tingets Möder for,
Han böjede sig hövisk
Alt for den Ridders Fod
Og hæved lydt sin Stemme
Med Snille og med Mod:

„Hil sidde Du, Hr. Krabbe,
Paa Kristians höje Borg!
Gid længe der du dvæle
Foruden Savn og Sorg!"
— Det var den ædle Krabbe
Han blev saa glad i Sind,
Ret som han havde garvet
Hr. Buchheisters Skind.

Og förend faa Minutter
I Tidens Hav randt hen,
Da ringed' for hans Öre
Dörklokken igjen;
Og det var den Hr. Krabbe,
Saa listelig han lo:
Af Ttenografer saa han
For Dören atter to.

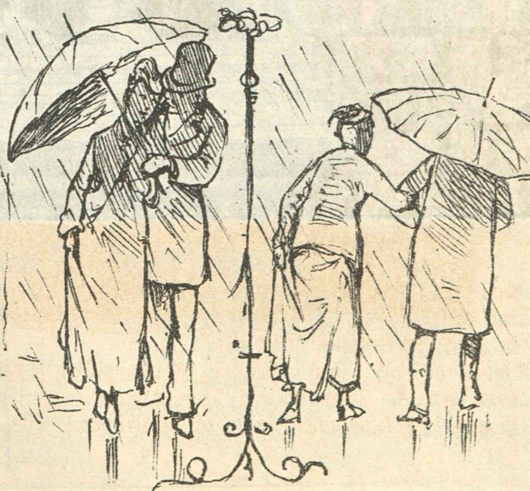
De ædle Herrer vandred'
Til ham i Gaasegang
Og frydede hans Öre
Med liflig Velkomstsang.
Han var saa glad i Sinde
Den vennehulde Mand,
Ret som han havde slaaet
Et Slag for *Danmarks* Land.

Men Tiden, som forklarer
Saa meget i sin Flugt,
Har nu med Sagens Lösning
Omsider faaet Bugt:
De ædle Stenografers
Selvopofrende Skridt
Var ikkun en Honnörmarsch
I — Dessauer-Trit.

Fra Kunstverdenen.

I forrige Uge opförtes paa den folkelige Tribune i Sekamps Lokale af et udvalgt Selskab Folketribuner »*Vandgængerne*« eller »*de to Dage*«, stort Spektakelstykke af Berg, Musikken af V. Bojsen. Nachspielet, som bliver det artigste, skal med det förste opföres af »det forenede«, der ved denne Lejlighed vil opföre sig med den fra sine tidligere musikalske Underholdninger velbekjendte Takt.

Paraplyen som Kjærligheds-Hygrometer.

I Hvedebrödsdagene. Efter et Aars Ægteskab

Oplösning paa sidste Rebus.

En Grundlovsværing.

Et Hautrelief til Triumfbuen

Rude*) sculpsit, Punch delineavit.

Marseillaisen i Venstres Folke-Udgave.

Op til Vaaben, hver Republikaner!
Hver en Folkets udkaarede Mand!
Provisoriets grulige Banner
Vajer over vort Fædreneland.
Hörer I Lyden af Estrups Kanoner!
Hörer! Han trodser vort Folketings Harm!
Hvis ej man lænker snart hans Arm,
Gjör han Kaal paa Finanskassens Kroner!
Til Vaaben, i Gevær!
I Grundlovsværinger!
Af Sted! Af Sted! Den Voldsmands Blod
Skal strömme for vor Fod.

*) Nb. ikke Sören Jensen.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

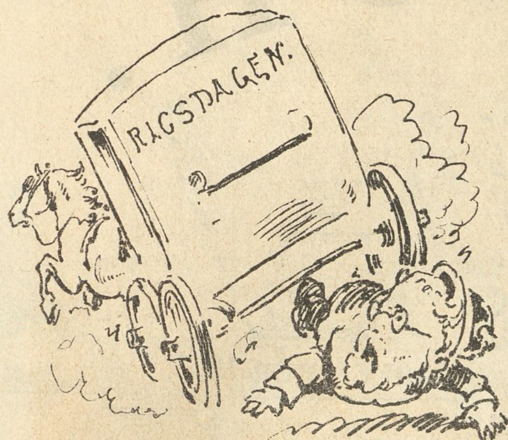

A Conto.

— Er Du nu ikke en artig lille Pige, Ellen, saa faar Du ikke den Chokoladestang, som Fa'er har lovet Dig.

— Jeg har faaet den, Mo'er!

Resultatet!

Forbi er Kampen, og de bolde Kæmper
Har sluttet Vaabenstilstand for en Tid.
Det var forleden, 8de November,
At Hovedslaget stod i denne Strid.
I Kraft af overmaade megen Flid
Man slutted' Fred til sidst udi December!
Ja, derom er nu alle Parter enige,
Den höje Förer som den lave Menige.

Det Hele var i den Grad sat paa Skruer,
At Statsforfatning, Grundlov, kort sagt Alt,
Med Dögnet stod for Fald som Dögnets Fluer,
Thi om et Dögn, et stakket Dögn! det gjaldt.
O, tænker, Dannemænd, derpaa og gruer!
Hvis hin Novembernat det Hele faldt,
Absolutismen havde vi havt gratis! —
Evoe, amici, risum teneatis!

I fir'ogtyve Timer helt forvoven —
Det lyder löjerligt, men det er sandt! —
Vi blev regeret ganske uden Loven,
Og det gik overmaade elegant.
En eller Anden muligvis nok fandt,
At der var vist en Smule Svin paa Skoven,
Da *sans façon* man Lovsprincippet slipper
I en sofistisk Kamp om Lovsprincipper.

Men hvorom Alting er, det gik nu glat!
Af hint Princip man blev ret ej generet.
Nej, begge Ting, de tog med Alvor fat,
Dinered' og soupered' og parlered'.
Da Klokken, den slog 12 ved Midienat,
Var Loven færdig og var sanktioneret.
Og *Vulgus*, sorglöst sovende, uvidende,
Blev vækket med et Smil af *Berlings Tidende.*

En gammel Saga löd i Dannevang,
Den, vi har altfor ofte hört i Hjemmet,
At Rigsdagssagerne gik Sneglegang
Og kunde næsten aldrig blive fremmed'.
Hvor blev den ikke gyselig beskæmmet!
Tolv Møder paa en Dag! — det for os klang.
Ved denne Lejlighed — trods alle Vrövlerne —
Da var der ganske sikkert Gang i Stövlerne!

Man körte til! det gik i Karriere,
Men Maalet naade man dog saa til sidst.
Og det geraader Hver og En til Ære,
At Vognene, de holdt, ja, det er vist!
Af denne Hurtighed vi kunne lære,
At Langsomhed er ikkun Galgenfrist
Og der var ingen Ynk og ingen Sukken,
Da Kusken Chresten dratted' ned fra Bukken!

I dette Öjeblik i Danahaven
Der er en længe savnet Harmoni;
Man over gammel Vrede bryder Staven.
Kun dette Dagens Nyhedskræmmeri,
Som var saa frejdig nys, er nu saa gnaven —
De »rörte Vandes« Tid er, ak! forbi;
En lönlig Stemme mon i Öret hviske:
Nu er der vistnok næppe mer at »fische«!

Nock ett liidet Anhang
till
Kronicken omm Bundekriigen.

v bliffuer att berette, om huorlunde bynderne bleffue veenige, Somme uillendes gjiøre forliig och Andre icke. Ty Drost Esstropp, ther hand haffde kon ringe macht och størcke, uar hand gangen vdi leedtog meth een arg traaldhex vdaf Fischers slecht, som kaldtis Prouisoria, och uar hand ned hinde bleffuen saa sterck, att bynderne moth hannem Intet mæchte konde. Men uar ther och iblant them sneedige folck, och uare the ey alle tillhaabe fratzer och Pickelheeringer, huorfore the och theris meest forfarne mænd tillsammenkaldte vdi ett grvndtloffsuærneforeeningsmøede, och bleffue the ther eenige, att then traaldhex borde vdi een Mose nedmanes och een pæl igjiennem hinde driffues. Men greffue Hullstejn och hand den onge boysen uilde kon haffue een træepæl, huilcket tycktes Berrg uar icke nock, och uilde hand haffue een aff Jeren. Hervdoffuer komm ther nv stoer striid och parlament, och bynderne toege till att slaes indbordis, och greffuen

sloeg till **Berrg**, och thet samme gjiorde hand **Søfren kier**, och bleff hand tillsist gantzke flad och bedrøffuet, end hand meente att haffue thet ædelborent Danske folck bag sich. Thet bleff da kun een træepæl, som igjiennem Prouisoria bleff rammet, och uar man endda bange, att hun schulde igjien oppstoe, naar Hanen goel. Bode gotzegere och byuder och embitzmænd lagde theris hoeder i Bløed, men kunde ey hitte po the richtige Ord, som offuer hinde læses schulde. Men ther uar mellem bynderne een dreffuen och klog mand, som haffde uoren kjiøgemestere hos øverste **Tcherning** ock kaldtis mester **Geert** och kunde meere end sitt faderuor, huorfore han och uar bleffuen Doctor udi **Jena**, och till hannem ginge the udi theris Nødd och elende och bade omm Roed. Hand gick saa trende Gange ruudt omm sich selff och taelte nogle underliige Ord, huorudi ther icke tycktes att uære meening, men ther hand haffde kaaglet soelunde, kunde Prouisoria icke komme opp igjien och **Maarenbladet** kunde gaele soelænge thet lystede. Herudoffuer bleff stoer glæde och bode herremænd och bynder gaffue Mester **Geert** søed Wiin at dricke och Ridder **Dinesen** sloeg Borde offuer Ende. Men **Berrg** soff icke then natt.

Sandhed og Sundhed

og

Sundhedskollegiet.

Hvem er det, som raader for Borgernes Vel
Med Öjne skarpe og kritiske,
Som sörge skal for det Heles Held? —
Vi mener ej det politiske —
Det er *sanitatis collegium*
Et danicum et regium.

Ja, Sundhedskollegiet har det Hverv
At sörge for Sligt alene.
Men det er for Resten en ringe Skærv,
Der ydes i saa Henseende.
Et tvivlsomt Gavn har det stiftet,
Thi man bliver daglig forgiftet.

Til Trods for den Sundhed, som er garantert
Af Sundhedskollegiet södelig,
Hver Dag man ser, at en Flok er krepert,
Og Ingen endnu blev udödelig —
I Kraft af de gale Recepter
Fra Fa'er Æskulaps Adepter.

Thi Apotekerne sidder i Ro
For Kollegiets vise Fædre
Og sælger al Slags Arkana paa Tro
Og Love, der bör være bedre.
Helt sorglöst Livet de frister
Som rene »Materialister«.

Den værste Gift man til Kjöbs kan faa
Hos Urte- og andre Kræmmere.
Vi véd, at Döden er haard at gaa paa,
Men man kunde dog have det nemmere —
Hvi skal man sig Helsot skaffe
Gjennem Vin eller »Mokka«-Kaffe?

Naar Kaffen er lavet af Byg eller Malt
Og Sukkeret smager af Sandet,
Naar Vinen virker som engelsk Salt,
Saa er Nydelsen temmelig blandet,
Og saa er det komisk at tale
Om det Sundhedskollegiale.

I Længden man holder sig ikke karsk,
Naar Halsen med Sligt man vil fugte,
Naar Brödet er bagt i Smör, som er harsk
Eller lavet af Ben, som er brugte,
Eller naar man foragter en Slagter
For de Liebigske Kjödextrakter.

Naar Öllet skylder til Kvassiabark
En Del af sin stramme Tilblivelse,
Naar Flöden fra Snydernes Pagtens Ark
Er lavet af Mel eller Stivelse,
Saa burde Kollegiet lave
Sig deraf en »Samfundsopgave«!

Og tænk saa paa al denne Pölsemad,
Man byder os uafladelig;
Der kunde man gjerne spörge ad,
Om den er ganske tilladelig.
Den Pölsemad burde man kjende
Og Pölserne have en Ende!

Ja, der er nok i Stad og paa Land
For den, der ej sammenblande
Som analyserende Videnskabsmand
Det Falske vil med det Sande.
Der har vi et Samfundsonde,
Thi det Sande er ene det Sunde!

* * *

»Det gi'er sig i Enden,« tænkte **Berg**, han satte sig atter udenfor Taburetten.

* * *

»Hvor Godtfolk er, kommer Godtfolk efter,« sagde **Harald Brix**, han hörte, at *Morgenbladets* »Redaktör« skulde 4 Maaneder i Brummen.

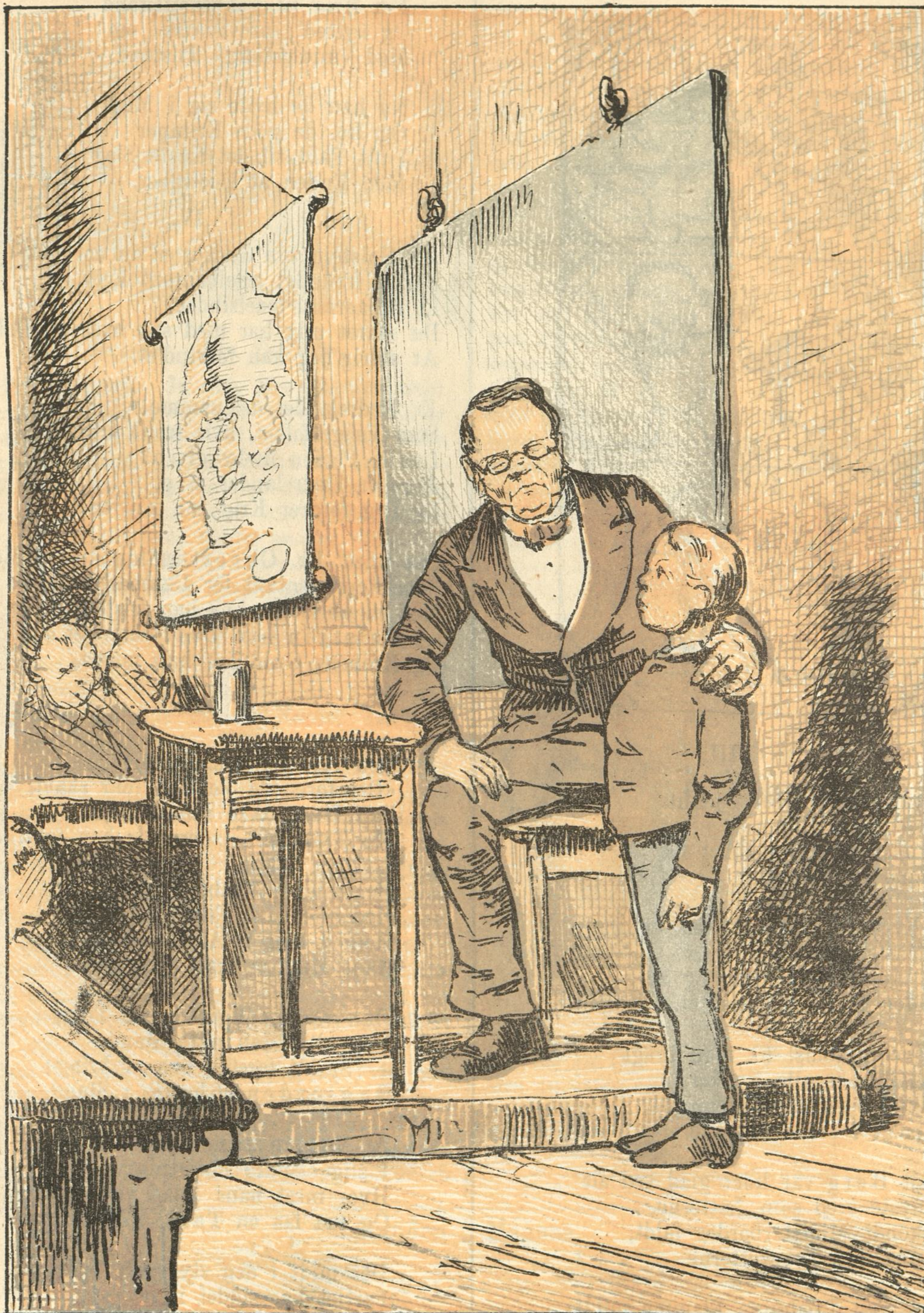
* *

I Sövne.

— Men, hvad er det Petersen? Jeg synes det regner!
— Naa — jeg drömte sgu, jeg var nede i Haven og vande Levköjer.

Fra Skolen.

— Derpaa vaskede Pilatus sine Hænder i-i-i-.
— Naa, hvori min lille Ven?
— I-i-Folkets Paasyn.

Tidsbilleder.

III.

Det var saa stolt et Öjeblik
I denne Tids Historie,
Da Pælen gjennem Livet fik
Det fæle Provisorie.

Den Krig paa Kniven, som en Dag
Af Venstre blev besluttet,
Blev endt foruden Hug og Slag
Og uden Hjælp af Krudtet.

En Overenskomst fik man bragt
I Stand trods alle Nykker,
Og den »bevidste Folkemagt«
Gik pænt i tvende Stykker.

Sköndt Berg var lidet glad ved alt
Og fnyste vred som Jætterne,
Og sköndt Ministerbordet faldt,
Saa stod dog Taburetterne.

Vel blev en Tvedragts Flamme snildt
Af Berg i Sagen anbragt;
Men hans Ulejlighed var spildt,
Og Mester Gert stod Brandvagt.

Som kyndig Brandmand Gert man saa
I Kampens störste Höjde
Sin gamle Ven, »Hr. Berg« fra Taa
Til Top at overspröjte.

Men efter mangen haard Debat
Og megen Snak og Tale
Og Möder holdt ved Dag og Nat,
Man naade det »normale«.

Fra Halmen man i Dynen kom,
Fra Krig til Vaabenstilstand
Og bytted' »provisorisk« om
Med »midlertidig« Tilstand.

Nu han de hvile sig i Mag
Og Ro, de gode Kæmper
I alt Fald til det næste Slag
Mod Enden af December.

IV.

»O Holstein hin Ledre, er du en Tolk
For et frisindet ædelbaarent Folk,
Et fribaarent, ædelsindet?
Du saaret mig har med saa hvas en Dolk,
At aldrig jeg kan forvind'et.

Er Fædrelandet det samme ej
Som Vælgerfolket, hvis tro Kontrafej
I min Person findes given?
Ergo er Fædrelandet mig,
Og jeg fordrer Krig paa Kniven!«

Saa taled' Hr. Chresten hin djærve Mand
Som Repræsentant for Danmarks Land;
Men en ublid Skæbne han fristed':
— Holstein hin Ledre har lyst ham i Ban,
Og Kronens Guld har han mistet.

V.

Den revnede Spændetröje
»Det forenede Venstre« har skabt,
Kan Berg ikke sammenföje;
Thi Traaden — den har han tabt.

Her midt i Vaabendansen
Med alle dens Fenrishyl
Savned han I. A. Hansen,
Hans Risp og han gode Syl.

Han var for Venstre paa Tinge
Dog altid den rette Mand,
— Snildt forstod han at bringe
Dagsordener hurtig i Stand.

At Venstre ham skulde savne
I slig elendig Forfatning,
Hvor mest hans Raad vilde gavne,
Og saa faa en Tang i Erstatning,

Der midt i den styggeste Klemme,
Partiet har siddet i,
Knap vidste Besked med at stemme
Tiltrods for medfödt Geni.

Det ikkun sorgfulde Dage
Det Forenedes Fremtid bebuder:
»Ak Hakon, Hakon! tilbage
Det gaar med de gamle Guder!«

Udnævnelse. Efter Forlydende er Hr. Tömmermester Bock paa Grund af sine Fortjenester af Bazaren for de russiske Saarede af den russiske Regjering udnævnt til Baczar og Tömmermand.

Ved Kaffen.

Fru *Sörensen*. Fru *Schröder*.

Fru *Sörensen*. Ja söde Fru Schröder, naar det endelig skal være, saa bare to Draaber endnu. Nu falder Kaffen vel ogsaa i Pris siden de store Fallitter, Dagstelegrafen er saa knusende over, men Sörensen slap da godt fra det, begrundet i at han har slet ikke gjort Forretninger i lang Tid, men siddet ganske stille med sit Smör, det Lam, og ikke hverken solgt eller kjöbt, derfor kunde han ogsaa være saa flot at forære en Otting til Basaren for Russerne, men det var jo ikke Noget at lodde bort, saadan som Pasbergs Uhr, saa han kom ikke i Nutiden for det, men maatte söge sin Lön i en god Samvittighed og den lidende Næstes Taknemlighed, som det hedder. Juliane gav en Besætning og jeg gav den Sophapude, jeg vandt ifjor i Tombolaen i Basaren til Fordel for et Asyl for forældrelöse Grise i Dyrenes Beskyttelse, som var rigtig kjön og ogsaa gik i Tombola her. Jeg saa den selv, jeg skal nemlig fortælle Dem, at jeg var jo derude med Sörensen og Juliane og Frits Grönbæk, Frits var Assisterende, havde han sagt, men vi sögte forgjæves efter ham baade i Butikerne og i Menageriet, eg saa tilsidst, kan De tænke Dem, kom vi op i en Sangerindeknejpe, hvor Sörensen absolut vilde, skjöndt jeg syntes det var flovt, men saa var alle Damerne forklædte Studenter, og Frits var ogsaa med og var nydelig, og ligesaa snart han saa mig, begyndte han at synge: „Tante vil Du med i Skoven — Skoven!« og alle de Andre sang med og gik med Talerkenen og Sörensen var flot og lagde en Krone, og saa saa jeg först, at det var Julianes Livstykke fra forrige Carneval, han havde paa. Saa spillede vi Væddelöbsspil og jeg vandt et Cigarfutteral og en Kjörepidsk, men den lod jeg Sörensen bære, og han maatte jo döje meget, fordi han kom hjem med en Pidsk, men jeg er dog glad, jeg fik ham med, for han har gaaet og været Tyrkerven hele Tiden, og jeg tror bare, fordi de har de mange Koner, ligesom jeg ikke var god nok, og det har ærgret mig, men siden Basaren er han bleven russisk og gaar hele Dagen og snakker om, at General Agurko nok skal gjöre Kaal paa Tyrkerne i Karsen. Og han er ogsaa bleven indvendig politisk og har fundet paa, at han vil slutte sig til et Parti, men det skal hverken være til Venstre eller Höjre men til Kammerherre Tobiesen Parti, som nok ikke er stort i Forvejen og saa mener Sörensen, han kan gjöre sig mere gjældende. — Men nu maa jeg af Sted söde Fru Schröder. Farvel og Tak. Det var morsomt engang at höre lidt Nyt.

Paa Kafeen.

— Pasbergs Uhr —
— Det kan han selv gjöre.
— Nej jeg sagde ikke: Pas Bergs Uhr, men jeg talte om det Uhr, Pasberg gav til Russerne. Hvem mon der vandt det?
— Det véd jeg sgu'nte, men det var nok et gammeldags Sejerværk.
— Saa, hvordan det?
— Jo, det gik jo med Lodder!

Manden i Maanen.

Börnevise.

Alt, hvad lille Chresten saa,
Vilde han og eje,
Kunde han det ikke faa,
Tog han strax paa Veje.

Chrestens eget Legetöj
Ham ej mer behager,
Men han vræler og gjör Stöj
Efter andre Sager.

— En Gang Maanen gul og net
Spejled sig i Aaen
Som en lille Taburet.
— Berg ej kunde naa'en,

Löb begjærlig ud i Sö
Efter Portefeuillen.
Ak! da maatte Chresten dö,
Blive Rov for Bölgen!

Og til Maanen kom han op,
Langt fra Tang og Zahle,
Svæver over Træers Top
Over Bogö's Dale.

Ja i Maanen sidder han,
Og hans Taarer rinde.
Som Konge udi Maaneland
Kan Chresten Berg Du finde.

Den 8de November.

— Ja det er sandt, Justinianus er for jer begge; hvorfor Dievelen forliger I da ikke Sagen? I kjender ikke Justinianus saa vel som jeg; naar han henger Kaaben paa begge Sider, saa er det ligesaa meget, som han vilde sige disse Ord: Gaaer hen, I Skab-Halse! og forliger Sagen.

Din politiske Kandstøber. 5 Acts 2 Sc.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri.

Hör den Umyndiges Röst!

— Moer, hvad er den Berg egenlig?
— Det er en stor Politiker, min Dreng.

— Han maa være voldsom stolt.
— Hvorfor det min lille Dreng?
— Jo, for han er jo altid i Punch.

Universalmiddelet.

Mellem Højre og Venstre er Kampen forbi:
Nys lukked' man Krigens Tempel i
Og aabned i huld Samdrægtighed
Tabernakelet for den kjære Fred
Samt ofred' ved Overenskomstens Vugge
Masser af Venstres begaaede Bukke.

Dog Ofringens Tid er, som bekjendt,
I disse Dage endnu ikke endt,
Og med en prisværdig Utrættelighed
Tilfredsstiller man Fredens Umættelighed,
Imedens ved Fredstidens Morgenrøde
Man opgjör Balancen og tæller de Döde.

Enhver Reflexion over Sejr eller Tab
Kastes i Overenskomstens Gab,
Men det rovbegjærlige Uhyre ser
Bestandig sig om efter mere og mer.
Den viser Tænder, dens Ojne gnistre,
Den spidser sin Mund efter Kjöd af Ministre.

Dog hvis til et saadant Middel man tyr,
Kan Freden maaske blive lovlig dyr.
Derfor har man tænkt paa en anden Ret,
Hvoraf den kan ligesaa godt blive mæt,
Og som endte vor »Øxetid, Sværdtid og Skjoldtid«
Med et rigtig fredsommeligt Kjærlighedsmaaltid.

Al Trætte og Kiv vilde gaa af Brug,
Naar Höjre og Venstre om samme Dug
I zahlig, gemytlig Enighed sad
I Forening og fik deres varme Mad,
Naar Overenskomstens Held de priser,
Ved Brugen af Be- og andre Viser.

Hvor herligt det var for vort »Fædreland«,
Naar saadant et »Madstræv« bragtes i Stand,
Hvor Zahle og Bille og Berg og Ploug
Istemte Hymmer til Enigheds Lov,
Hvor ingen var grum som Hyæne og Tiger,
Men Holstein sad fredelig sammen med Krieger.

Ak! Kunde man bare Estrup formaa
Til Sagen i Tinget at foreslaa,
Den gik som en uopsættelig Sag
Igjennem med Glans paa en eneste Dag;
Thi Tauber vilde paa Timen stemme
For Forslaget allerhurtigste Fremme.

Punch drömmer.

Det var en rigtig hyggelig Aften. sidste Mortensaften. *Punch* var bedt til en lille L'hombre med Gaasesteg, sorte Pölser, Æbleskiver og Toddy. Det Hele var meget fornöjeligt med Undtagelse af, at *Punch* fik 7 Beeter paa sin sidste Kjöbenolo, begrundet i, at han kjöbte Klörkonge blank. Naa! *À la guerre comme à la guerre*, som Larsen sagde, da han fik de 4 Maaneders. Det var en fornöjelig Aften alligevel, men Natten — den var fæl! *Punch* var falden i Sövn over Jernbanerne i Landstinget og de mange Tal og Taler, og næppe var han slumret ind, för han blev overfaldet af det vældigste Mareridt. Blytungt laa det paa hans Bryst, han var nær ved at kvæles. Han slog Öjnene op. Jo, der sad Chresten Berg paa hans Sengetæppe. Han var ikke let at bære, og saa havde han to svære Folkekanoner i Brystlommen. For Resten var han klædt som Klörkonge, med Krone paa Hovedet, en sort Pölse som Scepter i den ene Haand og en Æbleskive i den anden. Det var Rigsæblet. Der var taget en Bid deraf, men det lod til, at den ikke havde smagt rigtig. Den var vistnok dödbagt.

„Gaa væk!" stönnede *Punch*, men Chresten blev siddende, som han plejer. Sikken en Vægt han havde, og saa rullede Öjnene saa vildt bag Brillerne, og han begyndte at römme sig, som om han vilde holde Tale. *Punch* blev umanerlig bange. Han fölte, hvorledes Demokratiets brede Basis knugede hans Brystben, og i sin Fortvivlelse udbröd han: „Hjælp nu Sankte Holstein med alle dine hellige Mænd!" Men nu blev Chresten vred for Alvor, Han udstödte et Bröl og slog *Punch* med Scepteret i Hovedet.

Saa var *Punch* död.

Han hörte Folk gaa omkring i Værelset og hviske derom. Der var skrevet til *Nutidens* Læge og kommet Svar lydende paa, at Döden var indtraadt som en Fölge af en overdreven og aldeles Taubersk Nydelse af sorte Pölser. Men *Punch* vidste, at han kunde alligevel ikke være helt död endnu. Vel kunde han hverken tale eller röre et Lem, men han kunde se og höre Alt, hvad der foregik. Inde ved Siden af tömredes en Kiste. Det var *Punch's* egne Tömmermænd, der slog den sammen, det var en Tröst at se saa pæn, den blev. Ved Siden af Sengen sad gamle Mutter Berlingske som Vaagekone og sov over sin egen Smörnotering. Henne i en Krog stod *Dagstelegrafen* som Graver og *Dagens Nyheder* som Klokker og Bedemand og hviskede sammen.

„Begravelsen bliver paa Torsdag," sagde *Dagstelegrafen.*

„Ja jeg har allerede omtalt den under Rubriken *Sport*", bemærkede *Dagens Nyheder.*

„Jeg tænkte paa at sætte den mellem *Per-*

sonalia, men der er altid saa overfyldt, saa jeg har bedt gamle Rimestad lave en lille Leder derom med fede Typer".

„Apropos Höjstærede! Har de hört den Afdödes sidste Nederdrægtighed? Han kaldte Dem for: „En af sine fedeste Typer."

„Fy for Pokker! Det var jo oprörende. Ja De véd: *De mortuis nil nisi bene*; men den Afsjælede var virkelig altfor ondskabsfuld for denne Verden. Har De for Resten hört Noget om Begravelsen? Jeg har havt en hel Bunke Negere ude, og jeg tror nok, at jeg, som sædvanlig, er godt underrettet. Nærmest Kisten kommer naturligvis den Hedengangnes nærmeste og kjæreste Venner: Tobiesen — i Galla med Nögle — Holstein-Ledreborg, Edvard Brandes, Morgenbladet, — hvis det endnu er paa fri Fod, — Vilhelm Möller, Sine ditto, Alfred Flinch, Björnstjerne Björnson, Paulline Worm og et Par andre. Saa kommer de pæne Mænd, Formanden og Viceformanden, Erslev med alle Ordenerne og Palmegrenen, Magistraten, Theaterchefen, Kunstakademiet o. s. v. Derefter alle de menige Venstremænd og andre Bekendte. Georg Brandes og Direktör Renz har sendt Kranse fra Berlin — de ligger derinde ved Siden af. Boisen — Pastoren — har lovet at tale ved Graven over Texten: „Livet en Dröm"; Björnbak læser i Kordören og Zahle har skrevet en Sang paa Melodien: „O Drövelse". Toget bliver over Maade smukt. Mac-Adam har allerede skrevet tre Spalter derom, som kommer i „Nutiden" paa Söndag med Billede."

„Billede! Hvor kan han faa det færdigt saa hurtig?"

„Han bruger Thiers's Begravelse; der er alligevel Ingen, der kan se, hvad det skal være."

„Tak skal De have for det Referat. Jeg skal tjene Dem en anden Gang. Men skal vi ikke gaa op og drikke et Glas Portvin ovenpaa den Forskrækkelse?"

De forsvandt ud af Dören. Tömmermændene var ogsaa borte, kun den gamle Vaagekone sad endnu og sov. Men hun var med Et blevet tyndere, og mere fladbrystet, hun var ikke længer Aftenberlinger, hun var bleven Morgenberlinger. *Punch* laa og tænkte paa, om det dog ikke egenlig var det Bedste at blive ved at være död og faa saadan en nydelig Begravelse og kunne ligge ganske stille i Gravens Ro uden at behøve at tænke paa Forside ellen Bagside til næste Gang og have et hæderligt Eftermæle hos en taknemmelig Efterslægt. Men da hörte han udenfor sine Vinduer ligesom en dæmpet Klagesang, der bestandig svulmede og voxede i Klang og Styrke. Til sidst kunde han skjælne Ordene:

Han er ej mer!
O, Torsdagmorgen tom og öde!
Hans Aasyn mildt ej til os ler
Vi faa ej Numre fler!
Thi *Punch* han döde.

Hver Abonnent
Med Aske nu beströr Parykken.
Han har sin sidste Bolle brændt!
Nu er vor Glæde endt
Og borte Lykken!

Det löd saa klagende, saa fortvivlet, at *Punch* blev öm og hjertegreben. Han gjorde en Kraftanstrængelse og löftede Hovedet.

„Saa hvad er der nu paa Færde?« brummede *Berlingske*. „Lad nu være at skabe sig, men lig kjönt stille og vær död? Jeg har skrevet Nekrologen og jeg gjör det s'gu ikke om igjen!"

Men *Punch* ænsede hende ikke. Med et Spring var han ude af Sengen og henne ved Vinduet. Han aabnede det. Neden for paa Pladsen stod en uoverskuelig Folkemængde. Det var alle hans 5,400 Abonnenter, der var forsamlede, og da de saa ham og *Punch* raabte „Godmorgen", blev der en saa bedövende Jubel mellem dem, at *Punch* — vaagnede. Og saa var det Torsdag Morgen og *Punch* kom ud og havde det næsten bedre end sædvanlig.

Tidsbilleder. VI.

Med Vemod i Sindet
Griber jeg Lyren og Strengen slaar!
Venstre! Forbind det
Blödende Saar.

Usalig Du er, thi
Balsam og Lægedom finder Du ej!
Nu er Alberti
Gaaet sin Vej.

Det Baand, som forbandt Jer,
Knyttet med List og med Lempe saa fast,
Lösned sig blandt Jer,
Gav sig og brast.

Men aldrig skal glemmes
Han, som vort Venstrefolks bugtede Vej
Vied' sin Stemmes
Smeltende Nej.

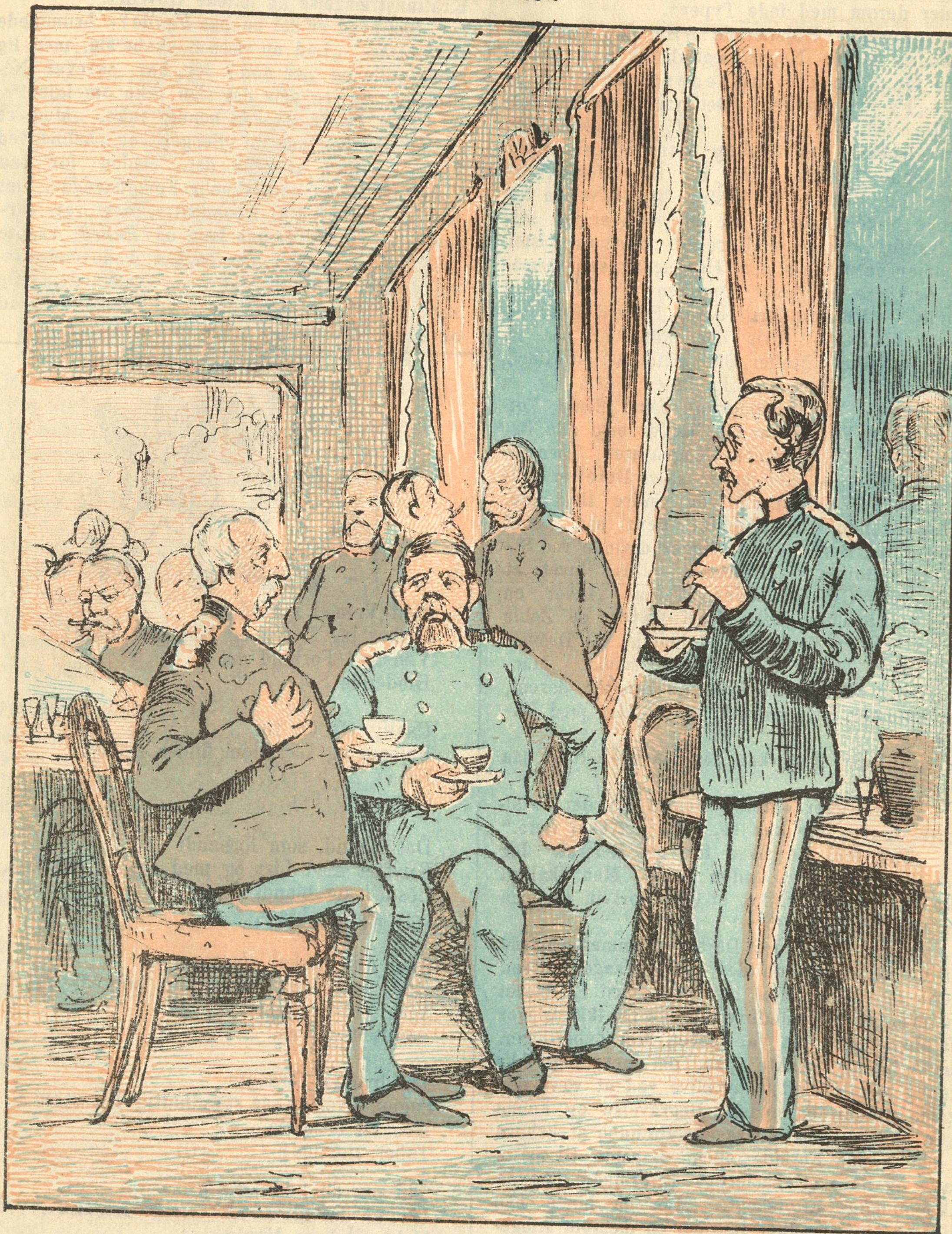
Thi hvo vil forfægte
Sagen, hvorfor saa standhaftig det stred?
Hvo vil benægte
Tabet, det led?

Thi nu, da kun »*wenig*
Wolle« det fik af sit »*vieles Geschrei*«,
Dybt vil hver Menig
Savne hans »Nej«.

Dog lytter til Lyrens
Löftende Toner I Stakler, som her
Lider af Syrens
Oplösningsfærd.

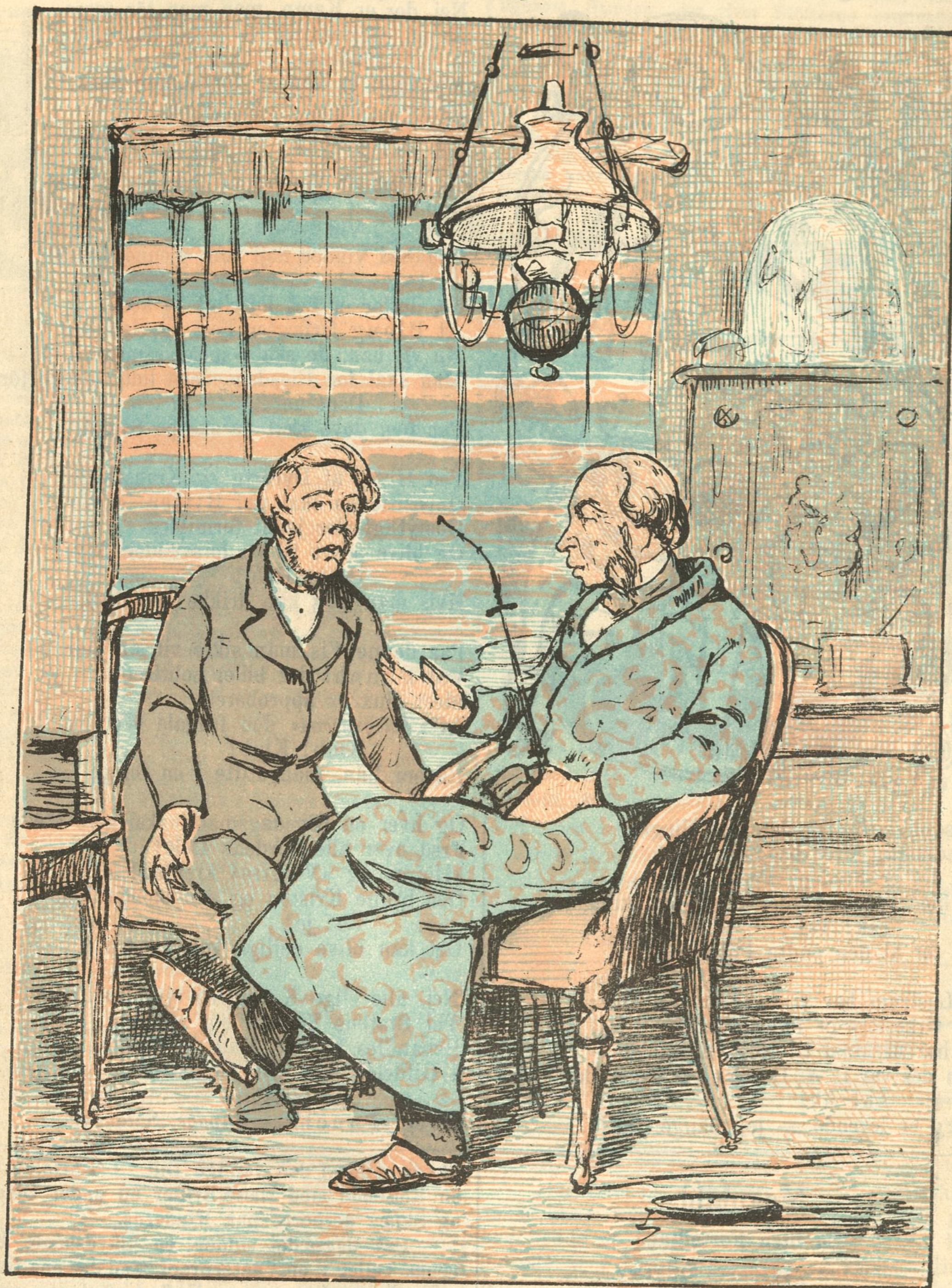
Thi har han erfaret,
Eders »Forretningsorden« forgaar,
Atter forklaret
Blandt Jer han staar!

Konduite?

— Nej, som jeg siger Dem, min kjære Lieutenant, den Konduite er noget Fandens fordömt Töj, som man skal tage sig Satans i Agt for. Jeg har nu cirka to Gange i mit Liv handlet pr. Konduite, men Gottes Donnerwetter! Hvad for en Röffel fik jeg mig ikke hver en Gang!

Et ufejlbarligt Middel.

— Jeg vilde være Hr. Agenten meget taknemlig, om De kunde give mig et Raad for, hvorledes jeg skal standse det skammelige Rygte, det er udspredt her i Byen, at jeg er paa Fallittens Rand og akkorderer med min Kreditorer om 25 pro. Cent.

— Det er sgu simpelt nok min kjære Kjöbmand Jensen, De skal blot endnu i Morgen den Dag indkalde alle Deres Kreditorer og — — —

— Og? Hr. Agent!

— Og betale dem fuldt ud. Saa hörer Rygtet nok op af sig selv, skal De se.

Politik og varm Aftensmad.

Forsonligheden breder sine Vinger
Samdrægtig over begge Lejre,
Thi det er Fredens Fest, vi fejre,
Og blöde Molakkorder trindt om klinger.
Tak! Tak!
Tak for al den endte Pölsesnak!

Et Lustrum har vi vandret i et Öde;
Det Örkeslöse er forsvundet.
Nu har et Maal til sidst vi fundet —
Mon det var I. A. Hansens Aand, der döde?
Ak! Ak!
Berg er levende — jo, mange Tak!

Den vilde være sikkerlig en Taabe,
Som tror paa Fred og ingen Fare.
Nej, der er Kamp, men man tör svare,
At nu et Resultat vi kunne haabe.
Schak-, Schak-
Mat man er kun af den megen Snak.

Thi Kampen bör vel heller aldrig hvile!
Nej, Hvile — det er Död, vi vide.
Og Tankens Stridsmænd, de bör stride.
Den træffer Centrum kun, som bruger Pile!
Vid! Vid!
Sandhed vinder Sejr kun gjennem Strid!

Se, derfor er det löjerligt at höre,
At Ploug forfægter Fest og Gammen.
Nu vil han, de skal »spises sammen«;
Man skal for Rigsdagsmænd lidt Gilder gjöre.
Der! der!
Punchen döve skal de skarpe Sværd.

Ved Hjælp af Dyreryg og Kransekage
Oppositionen skal ved Billes
Gemytligheder jevnt formildes
Og blive snart til en forsvunden Sage.
Held! Held!
Hvis man helt kan drikke den ihjel.

Paa denne Vis man sikre vil sin Sejr —
Ved Punch! der bli'er politiseret.
Ideen flux er approberet
Af »*Telegrafens*« den frugale Meyer.
Klub! Klub!
Raaber han, man stifte i en Snup!

Og hver en Rigsdagsmand skal give Möde --
Fred over alle Jordens Dele!
»Höjre« og »Venstre« kreutzfidele!
Den brune Kristen og den blonde Jöde!
Jo! jo!
Det kan blive dejligt, kan De tro!

Nej, alle slige Kunstgreb ej vi taaler;
Thi Statens Velfærd bör vel ikke
Behandles let ved Mad og Drikke
I Gildelag ved Klinken Skaaler.
Pas! Pas!
Siger »Punch« — *Apage, Satanas!*

Magnhild.

En liten Fortelling.

2den reviderte Udgave.

I.

Landskabet skraaede, Husene rög; men Indsjöen bar dog Prisen. Dalen gik i bestandige Brækninger, Elven brækkede med. Höedt var nedslaaet, men de halvmodne Kampesten oplivede Udsigten. Uvejret var paa Retiraden; paa Bakkehældingen laa paa sin Plads et litet Hus. Det sa' saameget, just fordi det ikke sa' noget. —

Naar det ikke var taaget, saas Fjorden, — det var klart, og derfor saas den. — Paa Vejen rusler, nusler og pusler en Karjolskyds mildt i den vanlige Dilt. I Karjolen sés en Rejsende med Næse Briller op under Öjnene og Skjæg derborte paa Kinderne. —

Paa Bagsædet sidder en Skydsjænte baglængs ballet i en Vaaterproof med det ene Benet over det andet og en Kuffert forlængs surret fast. Hun dingler og svingler, jodler og jubler. Paa en Gang storskrek hun:

„Magnhild, Magnhild!“

Den Rejsende vendte sig efter en höj Regnkaabe, der passerede med en Kvinde i. Hun stod med Pegefingeren i Munden.

„Hvem er hun?“ sprat den Rejsende.

„Konen af Sadelmageren,“ svartes der. Den Rejsende hensank i Tanker.

„Hun maa være bestemt til noget,“ sagde han. — Jænten saa op, hun ventede længe; han saa ned, han ventede længere, — men

Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

Onsdag d. 14de. *Væringerne i Miklagaard.* Tomt Hus og Olenslægers Födselsdag. Væringerne er dejlige og aandslöftende saa jeg kan ikke begribe, at der ikke var Folk. Og Fru Ekkart spillede med Anstand og Kjölighed og Fru Nyrup er gribende som Soe og gi'er den med Vildskab og Dæmoniskhed; Som den skal og Dyden og Kjærligheden kommer til at staa paa en Skillevej og trækker Wiehe. hver til sin Side; Saa det er spændende og man bli'er mere og mere beklemt i Enden til Soe heldigvis gjör det af med Fru Ekkart, for saa bliver kun Fröken Dehn tilbage til Wiehe; Saa han er nödt til at tage hende, som han nödig vil. Men ellers er det Fröken Rung, han faar, men hun var fraværende i Aften paa Grund af Bröllup; Hvor Malle Knallerup og jeg var henne. Vi kunde först ikke komme ind, men saa var der Nogen der sagde, man skulde give Betjenten sit Visitkort og jeg havde ingen, men Malle fandt to af sin næstforrige Forlovedes i sin Kjolelomme; Som vi gav og kom ind og saa det Altsammen og det var intressant og Fröken Rung kjendte mig; Da hun gik forbi. Malle græd hele Tiden for hun bliver altid trist af Bröllupper begrundet i hendes mange Forlovelser; Som ikke blev dertil.

Fredag den 16de. *Skikkelige Folk* og Fröken *Schwartz's Bröllup* fra Casino. Der var fuldt Hus begge Steder og jeg vilde have været til Bröllupet, men Petersen vilde ikke lade mig, for, sa'e han, Du skal ikke fylde dit Hoved med Bröllupper aa Giftermaal men forelöbig bare vie Dig til Kunsten, Severine. Aa lære paa dine Leksier til Carl Price; Som lærer mig Deklamation i denne Tid. Madam Petersen var til Bröllupet og fik sin Hat trykket flad og mistede sin ene Galosche men saa; Hverken Bruden eller Brudgommen men kun to Tanter og Næsen af en Onkel. Paa næste Onsdag faar vi nok ogsaa fuldt Hus for saa skal vi have Bröllupet, Paa Ulfsbjerg.

Söndag d. 18de. *Samfundets Stötter.* Ibsen er ligesom Samson, der river Stötterne overrende saa Filisterne falder ned; Og slaaer dem fordærvede. Hvad jeg sagde til Petersen og han mente, den havde været god for Sine-Müller at bruge; Hvis vi havde havt ham endnu. Der var udsolgt og Begeistring og Poulsen og Fru Jacobsen og Wiehe og Fröken Dehn var store; Og de fleste Andre ogsaa og det viste sig, at det bare kommer an paa Frihed og Sandhed; Ogsaa naar man spiller Komedie; Som Sjæfen altid foreholder os; Paa Pröverne.

Epigrammatisk Brevkort

Til

Morgenbladets Redaktør

fra

Ministeriet.

Du, som har fængslet os saa tidt
Med det allerfortefte Sort paa Hvidt,
Tillad os, højst ærede, fængslende Ven,
Til Gjengjæld at fængsle Dig igjen.

Fra Kunstverdenen.

Under en ualmindelig Tilströmning fra alle Sider, en Tilströmning, der ikke vilde have været större, om Kejseren af Brasilien eller Direktör Renz atter havde beæret os med et Besög, havde Frk. Schwartz i Fredags sin Benefice-Forestilling. Programmet omfattede kun fölgende Smaastykker: *Kjærlighed og Diplomati, Ægteskabspolitik, I en Fart* og *Bruden,* men Udförelsen var den almindelig afholdte Kunstnerinde i enhver Henseende værdig. Hun hilsedes af (det udenforstaaende) Publikum med en Storm af Jubel og levende Hurraraab. Efter Forlydende er der tilstaaet hende en Titel.

Rebus.

Her klinkes og sammenbrændes efter Dr. Winthers Methode.

deres Öjeblikke mödtes ikke. — Hun spyttede et Navnetræk i Luften, og de kjörte videre.

Dalen blev bredere. Husene blev til Gaarde, Gaardene blev til Kirkegaarde. Et Par gamle Mudderpramme sögte Lasten op borte ved Elvemundingen; Jænten blev ellevildere. — Der kom et Brudetog; Brudeparret var ældre, næsten for ældre, Brudepigerne var skjæve og saa skjævt til den Fremmede, Mændene var Invalider, — nogle havde en Kugle i Kinden. For saa vidt de bar Skjæg, var det sort. Den Rejsende tænkte paa Regnkaaben. Den lignede Landskabet. Den hang fuld af Vand ligesom Fjeldene af Regnbyger; alt, han saa, blev til dens Ramme, baade Landskabet og Mandskabet. Skydsjænten spurgte den Rejsende: „Kan Du spille Boston Du?“

„Længes Du til Amerika?“, sagde han.

Hun blev forandret; det traf. —

„Ja, Rönnaug, Du bör rejse til Amerika,“ sagde han, „hér er min Skjærv, Du.“ Saa gav han hende de fire Species i Drikkepenger; hun puttede dem i en liten Væske, og hendes Haar faldt i Dotter ned over Kindene. Saa skiltes de. Han saa hende siden staa i en Dör, ovenover hvilken stod: „Skarlie, Sadelmager“. Magnhild stod inde i Gangen med Regnkaabe paa. — Den Kvæld tog Rönnaug Tur og Retur til Amerika.

Da Rönnaug tog bort, satte Magnhild sig for sig selv borte i Stuen, tog Kort frem, lagde Kabale. Og med sine Klör paa Hjerterne og sit Hoved mod Ruderne, sagde hun en Tredjedel höjt:

„Saa maa hun være bestemt til Noget.“

Cirque communale.

I Stadens Hippodrom man finde vil en Rytter,
Som intet skræmme kan, og ingen Ting forknytter
Som spotter hvert et Hals- og hvert et Hovedbrud
Men sporer djærvt sit Dyr ad Vejen lige ud.

En far-i-magisk Glans det stolte Løb bestraaler,
Der med Kamehlers Ridt hos Renz sig værdig maaler
— Men giv dig kun lidt Tid, om du vil se derpaa,
Det varer nok en Stund, før han vil Maalet naa.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Østergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri

PUNCH.

Nº 48.

Torsdagen, den 29de November 1877.

Selskabs-Arrangement.

— Ser Du, kjære Henning, jeg synes nu, vi skulde kjøbe et Raadyr. Du kan da have et Spilleparti paa Bovene, og vi kan se et Middagsselskab paa Ryggen.

Tidsbilleder.

VII.

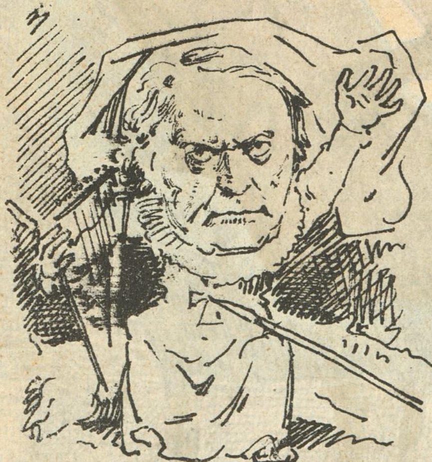

Ved vort store politiske Frokostbord
Serveres med veltillavede Ord;
I rigeligt Kvantum kan man dem faa,
Og man har baade kogte og stegte og raa.
— I brave Godtfolk fra Landet og Staden,
Vær saa artig! Tag Plads og tag for dem af Maden!

Paa Bordet de »Kleiner« og »Bakkelser« ser,
Avisænder stegt paa forskjellig Manér;
En folkelig Gaaseleverpostej,
Og rögede Flyndere mangler der ej.
Og den uforsonlige Venstregruppe
Kan nyde sin tynde spartanske Suppe.

Dog mellem de udsögte Retter her staa,
Er der en, de maa endelig smage paa:
Den er nylig lavet, er ganske frisk,
Er ikke Fugl og ej heller Fisk,
Men en ganske pikant om just ikke sund Mad
Er disse politiske Breve af Monrad.

VIII.

Der kommer atter hin Drömmer
Som en Aand gjennem Nattetaagen.
Profeten meb tilbundne Öjne,
Der drömmer, skjöndt han er vaagen.

Greben af sælsomme Tanker
Og fört af en vildsom Idé han
Hejsede Haablösheds Fane
Og fo'r til det vilde Ny-Zeeland.

Der ovre bag Oceanet
Milevidt fjernet fra Stæderne
Han sære politiske Drömme
Undfanged' blandt Menneskeæderne.

Nu vandrer han atter iblandt os
Med profetisks Kræfter begavet,
Og ser paa de bristende Bobler
I Skummet af Folkehavet.

Han mærker de rasende Vinde
Han hörer Bölgerne syde,
Og Elementernes Uvejr
Söger han for os at tyde.

Han oplöftet har sin Stemme
Som Profet med Vælde og Styrke,
Et Fyrtaarn han agter at bygge
Til at oplyse Tidernes Mörke.

»Styrmand!« saa lyder hans Tale,
»Slip Roret i Agterstavnen
Og driv med Vinden og Strömmen,
I Fald du vil naa til Havnen.

Betragt de urolige Vande,
Den vrede, skummende Bölge,
Vinden og Strömmen har vendt sig,
Og dem er du nödt til at fölge! «

Saaledes lyder hans Tale,
Alvorlig den er og belærende.
Kun glemmer han Vinden og Strömmen
Bærer for Tiden mod Skærene.

Fölger Du Vinden og Strömmen,
Gaar du til Grunde som Vraget.
Men kæmp som en Mand til det Sidste,
Saa frelser Du Æren og Flaget.

Offenlig Brevvexling.

Til Digteren og Politikeren

Björnstjerne Björnsøn

p t

Norge.

Ho! Ho! Deres Velærværdighed! Her har Di igjen den Gamle fra Gemytligheden, som be'er Dem inte være stödt paa Mansketterne formedelst den lange Fortielse og Undladelse af Tankers Tilkjendegivelse vedrörende Deres Velærværdigheds Indtrædelse i Sandhedens Tjeneste og Forkyndelse af Deres Meningers Uforgribelighed anbelangende Deres Banebryderier med videre. For hvad Di har sagt, at man maa have været en Rod i det virkelige Liv for at blive Digter,

er saa sandt som Grönkaal, og den skal hverken jeg eller nogen Anden komme og pirre ved og sige inte gaar i Længden, for det gjör den. Den gaar som Södmælk i en Spædekalv og hvordan, som Di selv siger, kunde Di ellers have afmalet Flinch saa sort som han er, uden Deres Velærværdighed selv maa have havt lidt af den samme Vaffeldejg i Dem. „Det er nu barestens Affektation,“ — si'er Mester Jakel. „Naada Gamle Gubbe med den sölvgraa Messingparyk, bliv nu bare inte spanskgrön, si'er jeg. Véd Du kanské inte, at Björnsons Böger er saa gode som Guld for den Guldendalske. Hvorfor? spörger jeg. Natyrligvis fordi det er Böger, der har Verdi! Di bar Affektationsværde, har Deres Velærværdigheds Opusser, inte for Dig og mig, som inte kan ta'e dem med Begribelse men for di, som har Dannelse i Forvejen og troer Du inte Bismark, som er hans gode Ven og har ta'en mangen en Omgang paa To og en Halv med han, véd, at hans Velærværdighed er en Mand, som maa behandles med Paaskjönnelse og Beundring og inte fingereres paa af enhver Sjover.« Jakel blev kalkunsk herover, men det er, fordi Madammen er rendt fra ham væk i disse Dage havende læst »Magnhild« og givende sig med Heftighed til Musikens Dyrkelse som Harpenspillerinde paa Kvægmarkedet i Lemvig med en Lirekassemand.

Manden med Voxkabinettet, ham Deres Velærværdighed nok husker med Garibaldig og Dronning Pomade og Viktoria, vil lave Deres Velærværdighed i Böste ud af en gammel Napolibum og en Kopernikus, der er angrebne af Bedærvelse og maa smeltes om alligevel, og jeg skulde anholde om Deres Betænkning angaaende, hvor vidt Deres Velærværdighed vilde gjöres i sort Kjole med Hvidt om Halsen eller i romersk Toga, som er nemmere, da Kropstykke dertil haves uden Hoved. Og naar Deres Velærværdighed kommer paa Bakken næste Aar, saa kan Di faa Dem selv at sé for 10 Öre og for slets Ingenting Deres altid gamle gemytlige glade Gut,

Tyroler-Færdignant.

***P. S.** Di vildevære mig meget forbunden, hvis Di for Lavelsens Skyld i Voxet vilde sende Deres Billede til Voxkabinettet — helst et Kabinetstykke og uden Briller, der ikke kan gjöres i Voxet da de bliver fedtede.*

I Rimsmedien.

Zahle den 18de
Papiret beklattende,
Prosa ej battende, —
Vers da forfattende,
Filende, glattende,
Reiser erstattende,
Gi'er Höjre paa Hattene.
Zahle vi skattende
Si'er: Det var som Katten det!

— Puh! Det var mattende!

Prædikat. Efter sikkert Forlydende har „Prof.“ Ed. Erslev, Kommandör af den portugisiske St. Gedalja Orden, Ridder af Syvstjernen og Underofficer af den gule Palmegren p. p. faaet Prædikat af „Kongelig-Dansk-Hof-Geograf“ med Tilladelse til at bære samme under sine Funktioner som Ordens-Marskalk i Selskabet.

En ny og sörgelig Vise
om
det nittende Aarhundrede,
lystelig i sin Udgang og bedrövelig i sin Indgang.

Hen over Nordens Lande der löd saa trist et Bud,
Med Vemod det fyldte hvert et Sind:
„*Det nittende Aarhundred*« ej ganger mere ud,
Des formedelst at nu ganger det ind.

Novemberstormen spreder saa mangt et vissent Blad
Over Sumpe og Moser og Kjær,
Nu faldt der atter et mellem gammel Andemad
Til Föde for Bogormenes Hær.

Det nittende Aarhundredes Dage er talt,
Og det tyvende er ej begyndt endnu,
Med Vemod skued' *Drachmann*, at den „sidste Skanse“ faldt,
Dens Brystværn var forlængst skudt itu.

Mellem „*flyvende Blade*“ man finde vil dets Spor,
Og blandt faldne Blade fæster nu det Bo.
I Gravens Fred de dvæle, og Drachmann kasted' Jord
Paa begge de hensovede to.

„Den sidste Sortfod“ döde, den „sidste Skanse“ faldt,
Af en semitsom Sygdom sov de hen,
O, var det kellersk Straa-Död, som havde bort dem kaldt,
Da steg de nok af Gravens Dyb igjen!

Oplösning paa sidste Rebus:

Snapstinget.

Forlangt Selvstyrelse.

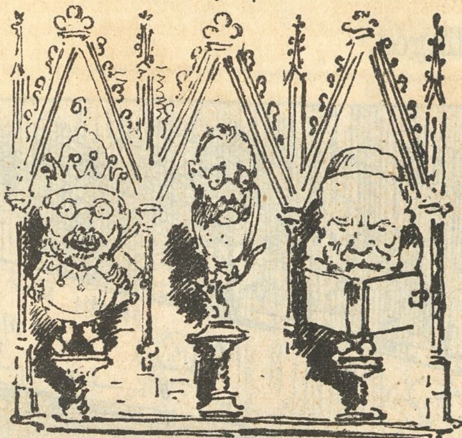
— Je æ Demerkrat, æ je! — Je ve regere maj sæll — Je æ en fri Borjer aa har inte nægtet Skatter inu, aa je har Lou te aa drekke maj ful, har je. — De æ da inte forbudt i Grundlouen. Men I æ Estrupper, æ I. — aa je hæller te Venstre, gjør je!

Under Forestillingen.

— Jæ vil yd! La'mæ komme yd!
— De kan kun komme ud i Mellemakterne!
— Jammen jæ vil bare yd imellem Bænkene!

Kong Chresten den 1ste.

Alle smaa Bønder, i Landet er,
Over Estrup føre de Klage:
Han steder Provisorier ud,
Og Skatter han vil af dem tage.
Men Berg han bygger paa Bogø.

Saa ginge de sammen udi en Kro
Derom Beslutning at fatte,
Hvordan de skulde en Konge faa
For ikke til Estrup at skatte.

Derom da sang en lille Fugl,
Det var den usetig Zahle:
„Vi kejse til Konge den store Berg,
Saa slippe vi for at betale."

Og det var de Venstrevælgere smaa,
De gave dertil deres Minde.
Narrekonge blev Chresten Berg
— En bedre var ej at finde.

Det, svared i Hast den stolte Estrup,
Tilstede vi ingenlunde;
Skal Konning vorde den Seminarist,
Vi Alle maa gaa til Grunde.

Sammen da foer den Højrehær,
Men Klein, som var fin og smidig,
Han mæled: „Vi tage nu Reb i Sejl!
Saa faa vi en „midlertidig"."

Vel Hørup fløj til den store Berg
Og vared ham ad hans Skade:
„Krieger og Holstein gaa sammen i Raad;
Dit Birkeris hente Du lade!"

Dertil dog svared den store Berg:
— Paa Kinden hans Taarer de trille, —
„For mange Mus de bide en Kat!
Jeg maa helst forholde mig stille"

Til Kolding da fløj den gamle Berg,
Der timedes det ham ilde,
Og alle de arme Vælgere smaa,
De var paa Karethen vilde.

End sidder Estrup paa Taburet,
Han monne Chresten betvinge.
Aabner en lille Fugl sit Næb,
„Dagens Nyheder" gi'er den en Vinge.

Nu sidder Zahle paa bare Kvist
Som en Ugle paa Elletrunte,
Men Krabbe sidder paa Kristiansborg,
Saa godt han sig selv det undte.

Nu dukker Høgsbro's den røde Top
Sig i Statrevisionsprotokoller,
De Venstremænd, som saa højt skreg op,
De tie nu kvær som Scholl'er.

Værst dog gik det den store Berg,
For tidlig rørte han Trommen.
Trommens Skind var et „Morgenblad"
— Og nu skal det Skind i Brummen —
Men Berg han bygger paa Bogø.

Magnhild.

En liten Fortelling.

2den reviderte Udgave.

II.

„Hvortil var hun bestemt, hun?" Over dette havde hende hendes Tanke ruget som en Sælhund over en Istap, da Præsten i Sjöstövler og Skindklæder, med store Vaatter paa, havde importeret hende i Præstegaarden. — For længere Tid siden var her kommet to Döttre med lyse Fletter, og for nylig var her kommet en Lærerinde med mere bar Hals, end Magnhild havde sét. Hendes Stemme löd, som var hun vadsket til Höjhalset; Magnhild maatte harke nogle Ganger for hende. Lærerinden spurgte Magnhild: „Hvad heter Du Magnhild?"

„Jeg heter Magnhild, jeg."

„Det var snildt, det; kan Du læse Du?"
— Det kunde Magnhild, men hun talte og skrev uforstaaeligt Norsk. Det havde hun lært som liten Jænte af en glad Gut. — Præsten var ældre end Fruen, Fruen ældre end Magnhild og denne ældre end den ældste af Döttrene. Magnhild blev lang for egen Konto; Præstedöttrene blev tunge efter sin Far, med Hoveder efter sin Mor. —

En Kvæld kom Sadelmageren. Han havde i Mellemtiden været i Amerika. Latteren sprutede op, da han var der; da han var gaaet talte Jænterne efter ham, Magnhild var flinkest i Efterhærmningen.

Dengang var hun femten og gik i sit sextende, naturligvis Aar.

Om Kvælderne kom siden Rönnaug. —

Magnhild fik Frierbrev fra Skarlie og en Pakke med Töj i; da hun saa Kjolerne stortudede hun og gik i Töjet. Dette var ogsaa en Kvæld. Den anden Kvæld sad Magnhild i Spisestuen; der var ingen Anden i Stuen, hvorfor hun var alene. Skarlie skar li'e ind gjennem Dören og sat sig hos hende. Hun nöd Sadelmagerlugten. Hun vaagede tiisidst at se paa ham. Han var smuk, han: Skallehoved og Klumpnæse, store Næver, hvoraf man saa, at

Ved Kaffen.

Fru *Sörensen.* Det er ret en dejlig Kaffe, De laver söde Fru Schröder, og den Smule Cichorie, De kommer i, gjör saamæn ingen Skade, som jeg ogsaa sagde til Sörensen forleden Dag, at han kunde virkelig godt komme lidt mere Lövetand i den, han sælger, for hvorfor skal han gjöre sig bedre end de Andre, da han dog ikke blev Borgerrepræsentant, saa havde det været en anden Sag for man maa tage Hensyn naar man er en offenlig Person og det som de nu kalder En af Samfundets Stötter. Jeg har jo læst den Bog höjt for Sörensen og Juliane i disse Aftener og vi er da Allesammen enige i at det er uforskammet, saa han rakker ned paa Folk, men det er da Gudskelov kun paa Nordmændene og ikke paa os selv, men De kan tænke. Der er en ganske ung Pige deri, som siger at hun vil hverken være moralsk eller anstændig, er det ikke oprörende? Jeg var glad Juliane ikke var hjemme den Aften vi læste det, det var virkelig ikke Noget for en ung Pige, men hun var heldigvis gaaet hen at se Fröken Schwartz's Bryllup og da hun kom hjem, fortalte jeg blot, hvordan det nu stod og læste saa videre. Frits Grönbæk har været henne at se det og er ganske af min Mening og har skrevet en lang Kritik derom, hvor véd jeg ikke men jeg tror nok i »Fædrelandet« for jeg saa ham gaa over Höjbroplads den Dag. Han har for Resten betrot mig, at han skrev paa saadan et Stykke i den moderne Smag. Helten er Millionær og Etatsraad og ejer en stor Pölsefabrik men har i sine unge Dage gjort Indbrud og lavet falske Penge og faaet sin Bedstefader paa mödrene Side til at rejse til Ny-Guinea og tage det paa sig og han tror han er ædt op derovre af Marforierne eller hvad de hedder, men saa har han været dem for sejg og kommer tilbage netop paa den Dag, Etatsraaden har faaet at vide, han skal være Ridder fordi han har givet mange Penge til en Stiftelse og han — Bedstefaderen — gaar ned i Pölsefabriken netop paa den Tid Maskinerne skal sættes i Gang og Etatsraaden véd det og vil alligevel sætte Maskinen i Gang og ræsonnerer som saa, at de Folk alligevel tror Bedstefaderen er spist, saa gjör det Ingenting om han nu gjör ham til virkelig Pölsemad, hvor han bliver hakket ganske smaat saa han ikke er til at kjende igjen — Frits var bange de Pölser ikke vilde gaa i Publikum men de glider nok ned især med en Dekoration med den store Dampmaskine i — Men saa faar Etatsraaden at vide, at hans Sön ogsaa er gaaet i Fabriken med sin Oldefader og han bliver voldsom ulykkelig derover og i det Samme kommer »Berlingske« med Udnævnelsen og saa angrer han, og vil op i Ordenskapitlet og give Korset tilbage, og frasige sig sin Titel, men lige i det Samme kommer Bedstefaderen ind med Sönnen, for de har slet ikke været i Fabriken men henne at se de to berömte Kakaduer i Ny Adelgade og saa skal Etatsraaden sige noget gribende, som er Rosinen i Pölseenden men det er Frits ikke paa det Rene med endnu og Stykket skal hedde »Pölsesnak« eller »Suppe paa en Pölsepind«, men jeg har lovet ikke at tale om det til noget Menneske og jeg fortæller Dem det kun söde Fru Schröder fordi jeg véd De kan tie — lige saa godt som jeg selv. Ja nu Farvel og Tak for Kaffe, men De kan godt komme en lille Smule mindre Cichorie i. Farvel!

Et Sindbiilede paa Tiden.

Hun var saa elskværdig, saa net og saa söd,
Saa varm og saa elskovsfuld!
Hun forsikrede helligt: „I Liv og i Död
Jeg bliver dig tro som Guld!"

Som Guld! — Jo her passed' desværre for godt
Hint Billede, brugt og forslidt;
Thi den Gang paa Guld jeg blev bankerot,
Ja, saa gik hendes Troskab fallit.

der gives ingen Negler uden Undtagelse. Disse vare en Undtagelse; de laa dybt i Kjödet, der hovnede og hovnede op om dem. Under den forreste Del var der Hofsorg, som antydede en ualmindelig Fyrstes Bortgang; rödlige strittende Haar knejste som Graner paa disse Næver. Han lignede *en profil* en halv Hummer; en slig havde kun aldrig sét för. Dagen efter stod Brylluppet; Rönnaug brugte Ukvemsord, og som Dessert gav Magnhild hende en ordentlig Örfig. — Den var vel ment. — Saa tog Magnhild bort med Skarlie. — Vejret var koldt; Aftenstjærnen saas i det Fjerne. —

Skarlie havde med Svöben pidsket hendes Navnetræk i Sneen, pegte derpaa og flöjtede först lavt en höjskotsk Vise, saa höjt en lavskotsk. Hun skottede til ham. — Saa kom de hjem.

Kort efter rejste Skarlie; da lejede Magnhild bort Rummene over Dagligstuen til en Musikker, der spilte Piano.

„Nu faar jeg höre Musik, jeg", sagde Magnhild. Hun satte sig stille hen og ventede. I Stuen oven over var han. Hun ventede, han spilte ikke. Han dovnede, hun sovnede. Hun vaagnede. Han spilte endnu ikke. Hun sovnede igjen og drömte: Der var slaaet en Bro fra Fjæld til Fjæld. Hun mente, det var Broen fra Köln, som i Pachtografi hang paa Væggen, det kölnede. Alligevel gik den nu fra det lavere Fjeld, hvor en Bonde stod og maabede, byggende sig i Kvadrater opad fra Bonden. Alle de Mile, den foer over, blev til Kvadratmile, Kvadraterne blev til uendelig mangekantede Polygoner; til Slutning löb Alt rundt i en Cirkel. — Og Magnhilds Drömmetraade vævede og vævede af Regnbuetraade Broen; da kom med Et en Kniv, der skar alle Traadene over en Fjeldkam. — Hun vaagnede — han spilte. —

Der fulgte ubeskrivelige Dager.

Og paa femte Aaret efter kom Rönnaug fra Amerika, talende Engelsk, Bygdens Dialekt og Landets almindelige Sprog imellem hinanden. Magnhilds Sprog blev imidlertid mer og mer ravnorsk. — Hvortil var hun bestemt? — Dette kunde Ingen endnu sige.

Bræk paa Maskinen.

Maskinen var i Orden, den gik brillant,
Den spotted længe selv de allerbedstes Kraft
Og gjorde Underværker — men det er ogsaa sandt,
Den var jo paa halvfjerdsindstyve Hestes Kraft.

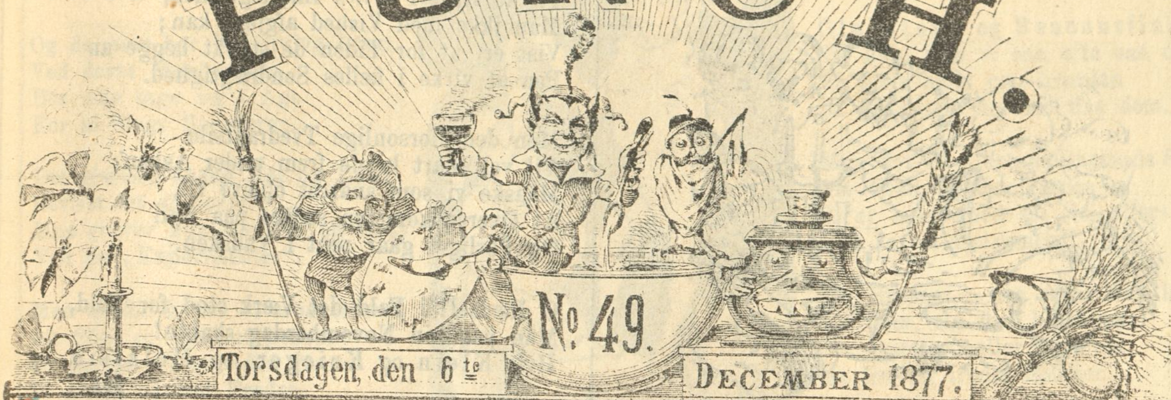
Men just som man mente, den var rigtig godt i Stand,
Og Dampkjedlen virked efter Evne
Og gjorde Vand til Damp og Damp igjen til Vand,
O Ve, saa fik Maskinen en Revne.

Svinghjulet vil ej trække, for Drivremmen brast,
Og Folk som er med Faget fortrolige,
Og som har Skaden efterset, forsikre fuldt og fast,
At Maskinen faaet har sin sidste Olie.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Østergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri.

Ogsaa en Opfattelse.

Lærerinden. Lad mig saa høre næste Vers, lille Karen!

Lille Karen. Gik alle Konger frem paa Rad
I deres Magt og Vælde,
De mægted' dog ej mindste Blad
At sætte paa en Nælde

Lærerinden. Det var rigtigt! Men hvorfor mægter de nu ikke at sætte et Blad paa en Nælde?

Lille Karen. Nej! for saa brænder de dem paa Fingrene.

Tidsbilleder.

IX.

Der toner en sörgelig Melodi
Over Landet i disse Dage:
»Hvis ikke for Estrup vi snart blive fri,
Er Overenskomstens Tid forbi!«
Saa lyder den tröstlöse Klage.

At Berg og hans Mænd maatte fölges ad
Baade med Skaden og Spotten,
Derover er Venstre kun lidet glad,
Det tager fra Munden sit Morgenblad,
Og selv Högsbro er gal i Kalotten.

Han taler med hvasse, truende Ord,
Hin fromme, troskyldige Pater;
Holstein behændig som Aalen sig snor,
Men Berg rykker frem med et fuldtrustet Kor
»Uforsonlige« Demokrater.

— I Tinget er tavst. Hvor de stridbare Mænd
Hinanden gav svært paa Planeten,
Sig Dagene snige saa langsomt hen,
Man grunder og blunder og grunder igjen
Paa at enes om — Realiteten.

Om Partierne her ville være i Stand
Til at virke i fælles Endrægtighed,
Man ikke med Vished afgjøre kan;
Vist er, at for Tiden de stærkt lægge an
Paa at virke i fælles Sendrægtighed.

Men den uforsonlige Tvedragtsild
Vil vel snart bryde frem under Asken;
Maaske vi som snarest opleve vil,
At Overenskomsten sættes paa Spil
Og Forliget gaar rent i Vadsken.

O Rædsel! i Fald det Værk stod for Fald,
Man paa hin Novemberdag skabte!
Hvis Klein og Krieger og Holstein og Hall
Ej mer vilde rögte Forsoningens Kald!
— Tænk, hvis »Resultatet« man tabte!

Et Redningsmiddel endnu dog man har
I Vente fra Rigsdagsklubben;
Der inde vil læges hvert Tvedragtens Ar
Og Frihedens Sol stige nyfödt og klar
Fra Gemysen og Stegen og Suppen,

Strandinger. Gale asen »*Chr. Berg*« er stödt paa Grund af, at det forenede stödte paa uafviselige Grunde, og har derved lidt et »midlertidigt« Havari. Efter de sidst indlöbne Beretninger gaar det stærkt til Agters med Skroget; Lasten er fuld af Vand, og Rorgængeren er bleven slaaet af Pinden, som er dreven i Land tæt under Blæsenborg.

— Samtidig indstrandede uden levende Folks Medfölge Sluppen »*Enigheden*«.

— Everten »*Sendrægtigheden*«, Skipper Ehlers, her af Staden, ladet med Udvalgsbetænkninger, Brolægningsplaner og lignende stygt Gods, er grundstödt i Blaagaardsgade. Heldigvis bestaar Grunden kun af Mudder og Dynd, saa Skuden forhaabenlig ingen Skade har taget i Bunden, men forhaabenlig kan blive flot, inden den faar en Overhaling til.

Af Sybillæ Spaadom.

...ertende Kapitel.

— Og derefter skulle store Ting ske; Ting, hvorom ingen forhen haver drømt, ikke engang Punch. Sandelig siger jeg eder; disse Ting ere faare snart for Haanden. Thi den første telefonesiske Krig er alt begyndt.

Hvo, som haver Øren at høre med, han høre.

Og der skal udgaae Røster blandt Folket, om hvilke man skal sige: Sandelig, den Mund, som haver talet disse Ord, er faare langt borte fra os.

Og det skal ikke mere vorde Skik udi Landet, at Folkets Høvdinge forsamles paa Tinge for at raadslaae. Thi de ville alle forblive hver i sit Hus og lade deres Munds Røster udgaae fra Øster og Vester, fra Norden og Sønden, fra alle fire Verdenshjørner ville de lade deres Ord udgaae.

Og deres Ord ville strømme igjennem Telefoner ligesom Vandbække gjennem Dalen, hvor Kvæget græsser, og de skulle samles paa Tinge som en Flod med megen Larm og Brusen, ligesom tusinde Møllefværne.

Og alt Folket skal samle sig og juble: Det er hørt alt sammen.

Hvo, som haver Øren at høre med, han høre.

Og der skal ikke mere findes dem iblandt Folket, som drager om og forkynder Folket: „Omvender eder fra Estrup og hans forfængelige Guder; den som ikke bander Provisoristerne, er en Synder og Tolder." Ej heller skal nogen findes iblandt eder, som farer syv Gange hundrede Mile om for at offre Røgoffer eller Slagtoffere til Talmajestæten, den store Drage, der haver sine Horn i Siden, thi den haver intet Hoved at bære dem paa.

Selv den stærke og meget ypperlige Bondehøvding vil blive siddende efter sin gamle Sæd og Skik,

Praktisk Livsfilosofi.

Vi trækker atter Vejret frit
En liden Stund her hjemme;
Men Alt, hvad vi har lidt og stridt,
Vi vil dog ikke glemme.

Og de, som har Forvirring bragt
Ved deres Manövreren,
Bör nöje tage sig i Agt
For al Slags Repeteren.

Det gjælder baade Höj og Lav;
Beviset let vi henter:
Man graver kun sig selv en Grav
Ved de „Experimenter“.

Men derfor haabe vi med Grund,
Alt Sligt er vandret heden.
Og derfor vil en liden Stund
Vi glæde os ved Freden.

Og da vi har lidt Pusterum
Her hjemme til Forandring,
Benytte vi vort Otium
Alt til en Udlandsvandring.

Imedens vi tog dygtig fat
Fra Dag til Aften silde,
Saa var det Synd at sige, at
De andre stode stille.

De stakkels Tyrker, de er væk
Omtrent i Lilleasien;
Thi de har faaet grusomt Smæk,
Men ikke tabt Kouragen.

Nu har de nylig mistet Kars;
Galt ser det ud med Resten.
Ja, de er helt forladt af Mars
Og af Fru Venus næsten.

Thi Börn og Kvinder sendtes bort,
Da Fjenden stod for Dörene,
Og Russerne, de gjorde kort
Proces med Desertöre'ne.

Ved Plevna staar det, som det stod
Og Dag og Nat der slaas man;
Men endnu er ved frejdigt Mod
Den magelöse Osman.

Rumænernes den lille Magt,
Som sig til Rusland slutter,
Gaar dagligdags med Dödsforagt
Paa alle Slags Redouter.

Forleden tog de en igjen,
Men slemt de maatte blöde.
For Rusland er den lille Ven
Et Slags kanonisk Föde.

Og kunde man faa Serbien med,
Saa var det nu saa dejligt,
Men Serberne vil ej af Sted —
Det er lidt ubelejligt!

Dog ser det noget broget ud;
Men Tyrkerne foragter
Hvert Konference-Mæglerbud
Alt fra de andre Magter.

Gladstone og Beaconsfield,
De kan, som vi saa ofte saa dem,
Ej blive enig' om, hvordan
At grundigst de skal flaa dem.

Men det er klart, at Englands Sag
Om Fred og Konference
Bli'er mödt med et: Nej, ellers Tak
For Jeres Assistance!

Og Russerne, saa snart man kom
Til dem, sig flux betakker;
De skjötter heller ikke om
At faa en tredie Makker.

At Russerne Kourage har,
Man klart af Alt erfarer;
De stötte sig til deres Czar
Og til en Flok — Bazarer.

Vi aner ikke, hvad vi faar
Vel ud af al den Handling.
Evropa dog vist undergaar
En mærkelig Forvandling.

Det er et et evigt Klammeri
Med Vaaben og i Tale —
Man skulde tro, man bode i
Et Hospital af Gale.

Men i et Galehospital
Der er ej godt at bygge.
Det er et daarligt Ideal
Af Hygge og af Lykke!

Nej, Flid og Arbejd vorde Skik!
Sligt Livets Værd forhöjer. —
Först stifte man dog et Fabrik
For stærke — Spændetröjer!

---

han vil ikke mere vandre om i Landet som Profeten blandt de ugudelige, for at oplade sin Røst, dennem til Rædsel og Forfærdelse.

Og se, hans Munds Veir vil alligevel udgaae blandt Folket:

Thi se, han haver Telefonen i sin Haand, i hans venstre Haand holder han Telefonen, og naar man spørger ham i Østen, da vil han svare i Vesten.

Hvo som haver Øren at høre med, han høre.

— — — — — — — — — — — — —

Der brøler efter Rov

Attende Kapitel.

Og i de samme Dage vil vise sig et sælsomt Tegn, for Folkets Øjne.

Ædderen, han, som kommer fra Vesten, vil ikke lade sig til Syne paa Tinge.

Hans Tænder ere som en ung Løves; Hans Mund er som Løvindens,

Hans Bug er som Kamelens og som Strudsens; hans Hoved er som en Ørken, thi der er saare tomt og øde.

Hans Gang er som Græshoppens; naar den farer frem, opæder den alt paa sin Vej.

Han vil forblive dernede i sin Hule, men igjennem Telefonen høres hans Brøl. han skriger efter Diæter og Rejsegodtgjørelser, og de bringes ham i hans Hule.

Og han vil fortære det altsammen og intet levne deraf.

Og han vil blive saare fed for Folkets Aasyn, ligesom de syv fede Køer, der stege op af Floden i Ægypti Land.

Og det vil bekomme ham meget vel. — Men det skal ske i de samme Dage, at man ikke vil fornemme en Røst igjennem Telefonen.

Schroll vil ikke heller oplade sin Røst ved denne Taletraad, thi han haver ikke noget, han skal have sagt.

Og Folket vil ikke forundre sig herover.

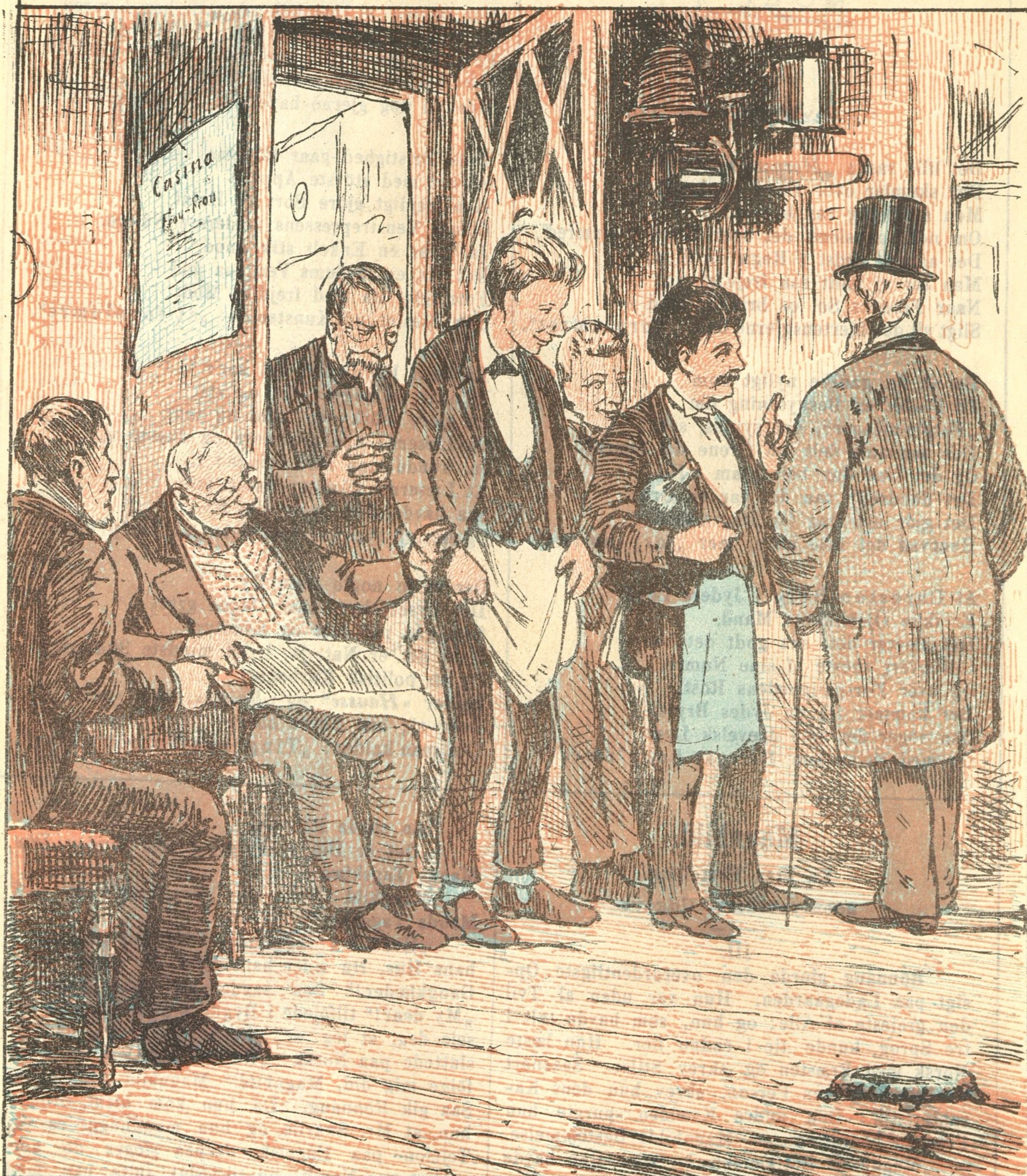
Hvo, som haver Øren at høre med, han høre

Gjensyn.

— Du! Der staar en Seng og venter paa Dig ude paa Gaarden! —

Fejl Hat.

— Aa, Opvarter, sig til den Herre, der vil gaa, at han vist af en Fejltagelse har taget min Hat.

Opvarteren: Undskyld, min Herre, De har vist taget en gal Mands Hat!

»Morgenbladets« Forplumringer«.

Det lille raske „*Morgenblad*«,
Der skumler over Land og Stad,
Men altid dog var ligeglad,
Om nok saa slemt det over Landet skumred',
Det aander bedst i Regn og Slud,
Men sér ej fuldt saa frejdigt ud,
Naar Fredens Sol os bringer Bud —
Sligt vil det hjertensgjerne ha'e „forplumret".

Da nu for ganske nyligt kom
Til Bladet en Beskyldning om
„Forplumringer", det syntes, som
Den sammme fælt om Örene det lumred'.
Og det blev flux helt gram i Hu
Det dundred', saa det var en Gru;
Det gjör det Dag for Dag endnu,
Hvorved det hele bliver mer „forplumret".

At Chresten Berg i Jyders Land
Er ikke Öjeblikkets Mand,
Det nægter det, saa godt det kan
Udi hvert eneste af sine Numre.
Og hver Forsonlighedens Röst,
Der kommer fra en Jydes Bryst,
Den söger det med djævelsk Lyst
Og med en sælsom Iver „at forplumre".

Den 8de November saa
Den stakkels Berg saa ene staa,
Ak! ikkun stöttet af de Faa,
Der svigted' ej, om nok saa galt han bomred'.
At denne Dag hans Politik
Et slemt Mistillidsvotum fik,
Derfor har „Morgenbladet" Blik,
Men vil dog gjerne have det „forplumret".

Dets Dristighed gaar tidt saa vidt,
At det med störste Appetit
Kan frejdigt gjöre Sort til Hvidt
Blandt Venstrepressens moderate Numre.
Ja, gaar en Enkelt stik imod,
Det flot en fordums Ven saa god
Fornægter da med frejdigt Mod
Som Mester udi Kunsten — „at forplumre".

En egen Færdighed det har
I: naar en Sag er ren og klar
At gjöre mörk den snild og snar
Og Læserne kun dummere og dummere.
Ja, kunde man blot bringe't til,
At Læsernes Forstand stod stil,
Saa havde man jo vundet Spil;
Og derfor gjælder först det: „at forplumre".

Der er jo nogle visse Dyr,
Der Lyset skyr, naar Dagen gryr,
Som gaa paa Rov og Eventyr,
Naar det er Nat, ja, i det mindste Skumring.
Og en politisk Karbonari
Spiller »*Hausse*« og „*Baisse*«. men »*pari*«
Duer ej; han Force har i
Det, man kalder: „Tingenes Forplumring".

Magnhild.

En liten Fortelling.

2den reviderte Udgave.

III.

Rönnaug gjorde den overordentligste Opsigt paa Ladegaarden. Hun var uden al Tvil den greieste af Alle; og hun, som havde talt i tre Sprog, kunde tie i endnu fler. Hun læste Norsk med Præsten og skrev Stiler. Saasnart hun rörte ved en Person, skrev hun dens Karakteristik. Den andre Kvælden spurgte hun Præsten bent frem om Magnhilds Bestemmelse. — „Magnhilds Bestemmelse? Bah! Han havde længt opgivet dette med Bestemmelser. Han havde for tre Aar siden sét en Fiskekvase kæntre; den eneste, som reddedes, var en stor Torsk, — den döde samme Kvælden paa Fattighuset. — Hvad var saa det med Bestemmelser?«

Saa sögte Rönnaug Magnhild op en Dag, denne just stræved med Maden i Kökkenet. Hun holdt en Ske i Haanden. Da hun saa Rönnaug, skalv hun paa Haanden, som holdt Skeen. Saa tabte hun Skeen; af hvilken Porsgrund? Det skjönnede Rönnaug ikke.

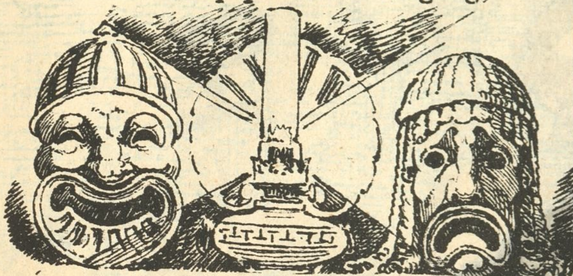
Saa sagde Rönnaug:

„Det er Dig uværdigt at leve under Din Mands Tagskjæg."

Magnhild vendte sig: „Hvad rager jeg min Mands Tagskjæg?"

„Hvad Du rager det? — Du snorker i hans Hus, Du æder hans Mad, Du bærer hans Gangklæder!" Saa sagde hun paa Engelsk: „My dear!" tilföjede i Bygdens Dialekt: „Jeg vil seje deg, at jeg er gift i Amerika", og hun sluttede paa Norsk: „Nu skal Du være snild og fölge mig did, Magnhild!" Magnhild vilde ikke. Saa gik Rönnaug. Da hun kom hjem, drömte hun, at Mr. Skarlie og hun mundhuggedes pr. Telefon paa Engelsk, derpaa sloges de personligt paa Norsk, og til Slut talte han med sine store, haarede Hænder Bygdens almindelige Fingersprog i et uartikuleret Slags-Maal. Hun sögte at gjöre det til Svensk Gymnastik, men han oversatte det paa Norsk. Hans ækle Fjæs med de nögne Öjne saa leende ind i hendes Glugger. — Da vaagnede hun; Magnhild forestod hende. Hun talte; og Rönnaug forstod hende. Magnhild havde forandret Signaler. — Alt blev pakket; litet blev snakket. Saa bleve de stuvede i Rönnaugs Rejsevogn. Afsted gik det.

Overlampepudserens Dagbog,

fortsat af hans Datter.

Lördag d. 1ste December. *Samfundets Stötter.* Nu gaar Stötterne igjen nok saa stöt, men sikken en Bestyrtelse i forrige Uge; Da de gik istaa formedelst Wiehe som blev syg; Hvorover jeg forstuvede min Fod! Nemlig saaledes. Jeg staar paa Pröven og gjör Pirouetter og dobbelte Entrehats og Malle Knallernp staar lige overfor og över sig i Battemanger; Som er hendes svage Side. Saa raaber hun paa én Gang over til mig: »Véd Du vi skal danse iaften af Trubaduren Severine for nu er Wiehe paa Upasselighed;« Hvad ieg blev saa forskrækket over at Ballancen gik fra mig og jeg traadte feil midt i det dobbelte og blev liggende og tænkte jeg havde forvredet Ankelen og aldrig blev Solo og ligesaa godt strax kunde give mig til det resiterende, som Price siger jeg har Talent for formedelst Deklamationen; Som gaar galant. Men saa kom Teaterlægen og sagde, det var ikke videre men jeg maatte dog ligge i Sengen og hverken kunne danse eller före Dagbog; Som var kjedeligt. Nu er baade Wiehe og jeg raske igjen og Alting er i Orden for vi har kun Brun og Price paa Upasselighed; Som ikke er mellem Stötterne.

Söndag d. 2den. *Kongen har sagt det.* »Salonen« var fuld, som han siger i Dagbladet og der var Tilfredshed tilstede mellem Folk over Stykket, som var langt og lærerigt ligesom Burnorvildes Skrifter; Som det lignede deri at Meningen med det var, at det kommer mest an paa Holdning og fine Manerer og Olaf Poulsen var Balletmester og gjorde det med Gratie og Begejstring men Mester naar han ikke. Fröken Burnonvilde var en gammel Markise og blev trukken op af Poulsen hele Tiden. Den Eneste, som ikke havde gode Manerer var Cetti, som gik med store Stövler; Fra »Elverhöj«. Da vi skulde hjem kunde jeg först ikke finde Petersen hverken i Kulisserne eller i Kjælderen, men saa sér jeg ham paa én Gang oppe paa én af Löbebroerne; hvor han stod og stirrede ned mellem Soffitterne og det hjalp ikke jeg raabte til ham saa tilsidst maatte jeg selv derop og sé, hvad det var han kiggede efter. Men jeg kunde slet ikke faa ham til at sige Noget, saa jeg blev ganske benauet og trode han havde faaet et Sildeben i Halsen; Hvad han imellem gjör. Men paa én Gang gned han sig tre Gange paa Næsen med den venstre Haand og sagde med Höjtidelighed: »Du og jeg, Severine, Du aa jeg, vi vil opleve den Dag hun kommer igjen med Uldmand eller Berens eller en anden Ingpressarius aa saa vil hun faa Buketter aa Hyldest aa lange Klamamusser i Aviserne aa blive trukket tre Gange rundt om Hesten af Studenterne aa Vat, aa sönge fra Altanen paa Hotellet, men her paa Brædderne; Hvor hendes Toner förste Gang tog os Alle med Henrivelse aa Sjælsoplöftelse, her siger jeg, Severine, ryster hun snart Lænkerne á sig aa vi staar ene tilbage, sörgendes.« — »Tror Du hun rejser, Petersen?« siger jeg. — »Sjæfen har sagt det, Severine, Sjæfen har sagt det.« Saa gik han med hjem og det eneste han sagde den Aften var forövrigt lige da jeg gik i Seng saa saa han op og sukkede og saa sagde: han »Den Anden beholder vi da.« Og det var Fröken Julie Skou som han mente vi beholdt; Som jeg ogsaa tror; Og er glad ved.

Sundhedstilstanden. En af Samfundets Stötter, forestillende Söhelten *Tordenskjold,* har i flere Aar lidt af borgerrepræsentantaliske Kvaler. For at afhjælpe den derved opstaaede Fortvivlelse, der nok kan kaldes sort, har Stadens vise Fædre besluttet at gjöre den til Hvidt (NB. *L. N.*).

Solen saas ikke paa Fjældene, hvorover Himlen rödmede. Landskabet fjælede sig, en Fjællevogn kom skumplende. Saa kom de til et Skyds-Skifte. —

De læste i Skydsbogen det, som sidst var skrevet; nej, det var altfor morsomt, der stod:

Lystelig frem over Vang og Hej. Trara!
Mening i Vandringen er der ej. Aa skidt!
Vi tænker saalitet, som vi kan, Knivit.
Og vrövler langt over al Forstand. Trara!

De fandt ud, at Verset maatte skrive sig fra „de Nygifte", her nys havde været. Saa kjörte de atter. — Det var imidlertid blevet en mærkelig Dag. Solen havde nu naaet over de höje Fjælde. Elven var skumhvid her, græsselig grön der, blaa hist og graa her, hvor den dannede Evje. Nede i Græsset stod nogle Börster, de stiveste de havde set; længere oppe stod en Höne med gule Æggeblömmer. Trosten vippede i Furuen, dens Snatren kvægede; Kvæget snatrede. En Tjur tjurede; Ryperne flaksede, som kunde de ikke faa Rede paa al den Björk, her stod. Magnhild hugsede, at hun havde faat Brev med Fodposten i Gaar Aftes. Det har fremmede Frimærker. Hun aabnede; — det var fra Musikeren, fra München. Hun lukkede, — Rödme skyllede over hendes Aasyn og Hals. Magnhild bad om at maatte stige ud. Rönnaug smilte og bad Kusken holde. — De Rejsende stege ud; Rönnaug tog Magnhild, förte hende over mod Skogholtet: „Saa, — gaa nu derind og tag Brevet med!" —

Magnhild satte sig paa Stenerne. Hun begyndte for strax at ende, hun endte for strax at begynde. Det löd som Musik. Og hun fölte sig i en egen firhændig Stemning sammen med ham. Og hun standsede og hun læste; hun afbröd og begyndte. — Hun kunde ikke mere! — De lod spænde for og drog videre. Saa kom de til Præstegaarden. De stege af, de gik ind, de var der. Det knagede og bragede ovenover: det var af Præsten, der steg af Sofaen. Denne Springfjersmusik kjendte Magnhild, og hun tænkte paa München. — Den næste Kvælden talte Rönnaug atter til Præsten om Magnhild og han sagde:

„Hun har tört hen ingen Bestemmelse; det er Hemmeligheden. Hun kan synge, javist; men ingen Fantasi, intet Gjennembrud, intet Indhold, — hvor Pokker skulde hun ogsaa have faat det fra?"

Telefonisk Symfoni.

De telefonerende:

»Höjædle Hr. Jernbanedirektör,
Forbarm Dem over de stakkels Köf,
De arme Svin, de usalige Faar!
Som Dyrenes Banemand ellers De staar;
Lyt til vor Röst og gjör Deres Bedste,
Husk paa, man skal elske og stötte sin Næste!«

Men Afstanden var nok sagtens for stor;
Etatsraaden kunde ej höre et Ord.
Af Ledningens Leder han lod sig ej lede,
Han rörtes hverken af Frost eller Hede
Og kvæged' ej Kvæget en Smule mer
End efter sin traditionelle Manér.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kunst- og Stentrykkeri,

Der er ingen Ting saa galt —!

— Tre Telefonkager med Flödeskum? — Det bliver lige tredive Ore.

— Ja, jeg har rigtignok ingen Penge hos mig, men her er tre Kuponger af »Kuponsbogen« til Frisör Bodé med ti Öre Rabat paa hver — Værs'go!

„Kongen har sagt det."

(Et lidet Tröstens Ord.)

I stakkels bedrövede Venstremænd,
Som slæber möjsommelig Tiden hen
Og föler desværre med Rædsel og Gru,
At, hvad I har eftertragtet,
Er uhelbredelig gaaet itu!
— Det kan blive godt en Gang endnu,
Thi »Kongen (af Bogö) har sagt det.«

I har jo ved Eders betænksomme Færd
Frelst os fra Absolutismens Skær,
Og Eders höjmodige Fædrelandssind
Er langvejs æret og agtet.
Sid derfor ej mere med Haand under Kind;
I slumper nok én Gang i Statsraadet ind;
Thi (Bogö-)»Kongen har sagt det.«

Sköndt Höjre har vidt og bredt forkyndt,
At Venstre har paa et Værk begyndt,
Som helst det burde betænkt sig paa,
Og som det dog ikke har magtet,
Er Eders Kræfter slet ikke for smaa;
Det kan da for Resten hvert Fæ forstaa,
Thi (Bogö-)»Kongen har sagt det.«

I udgöd en Ström over Danmarks Jord
Af mer eller mindre flydende Ord,
Bukke og Bukkespring har I gjort,
Og Reformer i Hobetal slagtet,
Og skulde nu det ikke gavnet stort?
Jo vist, det gaar nok, som det var smurt,
Thi (Bogö-)»Kongen har sagt det.«

Lad Höjre kun snakke, saa meget det vil,
Om, at Fædrelandet sættes paa Spil,
Og, hvis I ej omvender Eder, faar
Eders Optræden ödelagt det;
I har jo dog virket, hvad I formaar,
Paa at skabe et Værn, som aldrig forgaar,
Thi (Bogö-)»Kongen har sagt det.«

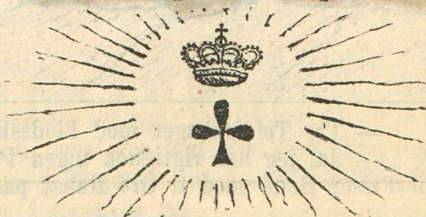
Har ikke han bygget til Hvermands Tröst
Et Danne-Virke i Hvermands Bryst?
Af Vælger-i-Vaabenbrödre han har
Mer end tolv Legioner forpagtet!
»Fölg mig, saa er Sejren sikker og klar!«
Saa löd det talmajestætiske Svar.
Jo (Bogö-)»Kongen har sagt det!«

Det ved jo hver Mand i Danne-Vang,
At Höjre vil Frihedens Undergang
Og söger at dysse Folket i Blund,
Men at Venstre af Dvalen har vakt det.
Derfor har I kæmpet til denne Stund
Med Sværte og Blæk, med Pen og med Mund,
Som (Bogö-)»Kongen har sagt det.«

Desuden véd vi dog alt for godt,
At Estrup har Grundloven overtraadt;
Til provisorisk Vilkaarlighed
Har han og Konsorter bragt det.
Han revses skal for sin Daarlighed
Med kraftig og grundig Alvorlighed,
Som (Bogö-)»Kongen har sagt det.«

Men dertil mangler jer Menighed
Ikkun den fornödne Enighed,
Partiet var et, men blev til to,
Siden Holstein hin Ledre har flakt det.
Dog tröster Eder i Baas og Kro,
Thi Flængen vil atter sammengro,
For (Bogö-)»Kongen har sagt det.«

Thi Holstein er ikke den rette Tolk
For et fribaarent, ædelsindet Folk;
Han volded', at Kongesnekken blev Vrag,
Som Berg havde hyret og fragtet.
Men under Grundlovsværingers Flag
Vil Skroget komme paa ret Kjöl en Dag,
Thi (Bogö-)»Kongen har sagt det!«

Journalistisk Tonesans.

(Iliade samlet i Nordens Athen)

1.

Vreden besynge du Musa, som greb to orfiske Sjæle
Rædsomt og Grovheder, tusind i Tal hinanden tilskikked'.
Hel mangfoldige knubbede Ord og diverse Artikler,
Fyldte med Sager af uhumsk Natur de strömmevis udgöd.
Dennem til Gammen og Fryd, men til Sorg for de salige Guder.

Sig mig du Musa, hvis Röst er en Kilde til al Aabenraahed,
Som har begejstret til Sang baade *Gjörup* og *Strandberg* og *Zahle*,
Hvorfor saa höjst navnkundige Mænd gik hinanden paa Klingen?
Hvo der begyndte den blodige Strid, hvorlunde den förtes?
Hvo der med Lavrbær blev smykt, og hvo der nedfor til Hades?

Dagningen steg i sit Saffrans Slör af Okeanos' Vande
Lyset at bringe hver dödelig Mænd og udödelig Guddom,
Se, da rullede frem af den travle Viktoria-Presse
Olietrykt og forsonlig, i bugnende Spaltefylde
»*Dags Telegrafen*« med Sværte besmurt fra överst til nederst.

Indsvöbt i endelöst blödt Papir *Personalia* kvæged'
Mangt et tobenet Svin og firbenet Epikuræer.
Snildelig dækket det var af vel lakerede Brædder.
— Sælsomme Ord det kvad om Tonernes Virkning og Velklang.

Men da rejsta sig flux fra »*Dagens Nyheders*« Leje
Orfevs'r prövede Ven, som for Takt har det fineste Öre;
Harmfuld sit Blækhorn han greb og gjorde paa Stedet i Sværten,
Flaade sin Modpart, lig Föbos Apol, alt Skindet af Kroppen,
Sölede dygtig ham til for derpaa at lade ham löbe.

Anderledes til Sinds dog var den usalige Neger,
Skæppen maalte han fuld af den dagstelegrafiske Sværte,
Sort og grumset som Styx eller Acherons graadige Vande.
Tömte det altsammen ud over »*Dagens Nyheders*« Spalter.

Saadan de kæmpende stod for den talrige Folkeforsamling,
Men blandt Beskuernes Flok stod *Morgenbladet* og spejded'
Laaden fra Hoved til Hæl og med Æselsören forsynet.
Kampens Vægtskaal det holdt, dog kunde det Tungen ej styre.
Noget der var, som det skulde ha'e »Sacht« om den grumme Batalje.

Punch's Prisopgaver.

I. Lægevidenskab.

Har den operative Behandling af en suppurativ *Chrestenbergitis* noget Fortrin fremfor den expektative?

Der var indkommet fölgende Forsög til en Besvarelse:

Naar *Chrestenbergitis* optræder miasmatisk eller epidemisk, ytrer den sig i Almindelighed som en *graviditas ministerialis abortiva*, der i sine Komplikationer ofte nödvendiggjör en Operation med Tang. Hyppige Recidiver maa behandles diætetisk. Herved opstaar imidlertid let er inflammatorisk *Morgenbladitis* med Vand- og Brödansamlinger eller en *Tauberculose* med akut *Appetitis*. *Holsteinisme* er en mildere Form, som ved talrige Applikationer af kolde Omslag og Fischerske Doucher (Rysenstens Badeanstalt) — naar da ikke en latent *Jesuitis* er til Stede — neppe er uhelbredelig. Fede Ting — *Klejner* f. Ex. — maa dog ikke nydes i Overmaal. Den under Tiden indtrædende *Schrollitis* (Mundklemme) og den hyppigere fremtrædende *Bojsenitis* (Munddiarrhoe) kan neppe aldeles undgaas, men man bör vogte sig for Forvexling af Prognosen for den förste Sygdom og en almindelig *Albertitis* eller *Sparekassitis*, hvis Negationer tidt give Anledning til en fejlagtig Diagnose af Processen i Sygdommens förste Phase. *Seminaritis* eller Trommesyge er ligeledes en Gren af *Chrestenbergitis* og kan under Tiden udarte i en virkelig *Abderitis* og *Zahlialgi* (se herom *Dr.* Chlorosenberg. Pag 627). Den anæmiske Pyæmi —

Her var Besvarelsen, som bar Mærket »*En Alkoholist*«, afbrudt, og det til Bedömmelsen nedsatte Udvalg enedes derfor om, at ingen Prisbelönning kunde tildeles denne Afhandling.

I Terminstiden.

— Ded er da saa möj'en slem Tid — er'ed.
— Ach waj mir, de' har Di schgu Ret i; och hvad gaar der ikke til, naar man schkal fehde Kone och Böhrn — — ?
— Ja — hæh! — a feder no kons mi tow bette Grihs'.

Fra Laven.

(Med Udsigt til Frederik den VII's Taarn paa Himmelbjerget.)

— Jammen Di haar jou ett maalet æ Torn mæ!
— Nej, det tager sig ikke rigtig ud i Landskabet.
— Naa saadden aa forsto. Ded er savt for de, te de' æ et Venstrtorn! Næ de' sku blaat ha væt et Höjrtorn, saa waar'ed sku nok kommen mæ.

Decemberbetragtninger.

Den nærmer sig, den kjære Juletid
Med Lys og Lyst og straaiende Butikker,
Der pyntes op med overmaade Flid
Og manövreres med de gamle Brikker.
Man ser en usædvanlig Kappestrid,
I hvilken hele Tyngdepunktet ligger
I dette Spörgsmaal midt i Kattepinen:
„Ja, hvordan Fanden klarer Du Terminen?“

Thi sköndt de straale klart de blanke Ruder,
Sort ser det ud i baade Stort og Smaat;
Den mörke Himmel intet godt bebuder,
Og Alting sig fortoner Graat i Graat.
Og Högsbroe som den gamle Ugle tuder,
Mens „Fischeriet“ varsler nok saa flot
Midtvinterdags om det, der mulig kommer:
En straalende Absolutismens Sommer!

Lad dem kun snakke lystig, som de pleier!
Det skal ej ske! Hin Sol gaar aldrig op!
Den mödes skal med Nej og tusind Nejer
Af en bestemt og af en sluttet Trop;
Saa alle disse logrende Lakajer
Kan först som sidst dog gjerne sige Stop!
Hvad om de Hunde, kjærlig sig forenende,
Stak hurtigst mulig Halen mellem Benene!

Vel er det sikkert, det ser broget ud,
Og som det er, det kan ej heller blive.
For Reaktion os dog bevare Gud!
Men vi har Mod, thi „Den Conservative“
Er end med Jacob Davidsen i Live:
Han nylig om sin Væren sendte Bud.
Konservativt vil Jacob Alt bevare —
Hil David! der er Fred og ingen Fare!

Han staar, et gammett Saul iblandt Profeterne,
Og Lidet ænser man hans svage Syngen.
Nej, den Gang da han frejdig gik i Gyngen
Imellem alle Flyvepostathleterne,
Se, da var David stor, da han med Slyngen
Slog alle Goliather paa Planeten,
Idet han glemte, vredeglödegnistrende,
At han var selv en Kæmpe blandt Filistrene.

Det er en sælsom Flok af Fugleröster,
Der kvidrer for os i den sidste Tid,
En broget Mængde af Begjær og Lyster
Og Aabenbaringer af Frygt og Nid.
Mens „Morgenbladet“ gjör sig tapper Flid,
Idet det Giftens Bæger flittig ryster,
En Björnbak möder frem med Fredens Tanker,
Ret aldrig mer en Malersvend han banker!

Den nærmer sig, den 1ste Januar,
Vi er jo alt i Midten af December.
Det store Spörgsmaal, det, som fordrer Svar,
Hvorom de stride, disse bolde Kæmper,
Dets Lösning er nok ingenlunde klar,
Hvad ellers stærkt vor Juleglade dæmper
Men gaar det godt og „Höjre“ si'er: *Victoria*,
Saa siger „Venstre“: *Soli mihi gloria!*

Magnhild.

En liten Fortelling.

2den reviderte Udgave.

IV.

Præsten talte om Bestemmelser, og Rønnaug talte om Bestemmelser, og de, der ikke talte om Bestemmelser, tænkte paa Bestemmelser; og det var vist deres Bestemmelse Alle tilhobe at tænke paa og tale om Bestemmelse.

Atter om Kvælden stod Præsten og talte med Rönnaug og atter om Magnhilds Bestemmelser; de likte dette Emne svært godt. Og han sagde: „Se det Insektet dér, som kryber bent frem over Haanden; det vil noget vist. Nu knækker jeg det; se saa, — hvad er nu dets Bestemmelse? Saaledes styre vi mod bestemte Maal, men hindres som dette Insekt, naar vore Planer begynde at faa Overhaand.“ Der blev en Pavse, stor nok til at have tænkt noget Stort i, og saa sagde Præsten: „Magnhild skal intet Maal have at gaa imod; hun skal være noget Sömmeligt, Syjomfru, Skræderske f. Ex. og gaa til Bunds i dette, — men ingen Maal.“

„Altsaa Skræderske uden Maal, — det er jo utænkeligt“, sagde Rönnaug. „Der er saamange Maal, — men blev hun Skræderske med Maal, vilde hendes Maal röbe hende“, sagde Præsten grættent. Rönnaug tænkte paa Engelsk: „Kom ikke Magnhilds Ubestemmelighed af, at hun havde saamange Slags Begavelser men ingen bestemt Begavelse?“. — Den andre Kvælden sadde de i Stuen paa nær Præsten der var fjern. Der hörtes omsider Röster udenfor: Præsten fulgt af flere Mænd stilede lige paa Dören. De seg ind i Stuen, og der var sort ude paa Gangen og Trappen af Mændene. Og Præsten sagde: „Kjære Magnhild, bliv ikke bange! Du har vist aldrig faat Tak mit kjære Barn for Dit Arbejde; men her er nu Hundreder af tunge arbejdsslidte Folk fra vort Land og Bro-

Hostrup.

Fra Kongens Nytorvs kongelige Scene
Har Folkemanden Hostrup bort'sig vendt:
Folketeatret dyrker han alene
— Gid den „*Familietvist*“ dog snart var endt!

Hans Digterröst, den unge, friske, glade,
Dog lyder bedst hist ved den gamle „Hest“,
Og færdes nu han lidt paa Nörregade,
Bli'er det vel kun som flygtig „*Feriegjæst*“.

Overlampepudserens Dagbog,

fortsat af hans Datter.

Tirsdag den 4de. *Skikkelige Folk.* Malle Knallerup vilde have mig med og sé Kornevildes Klokker; Som vi bör, fordi Fröken Schwartz skal være et Mönster til Efterlignelse; For os. Sjæfen har sagt det. Men jeg blev ved de skikkelige Folk, efterdi min Lærer Carl Price spiller deri, som jeg kan have godt af at høre paa, for Deklamationens Skyld, hvad Petersen bifaldt. Petersen bærer sig ellers underlig ad i denne Tid, for imellem Stunder lukker han sig inde og saa taler han med Forskjellige Stemmer, én höflig, og én grov og gnaven og det er ligesom et helt Skænderi, men hver Gang han kommer ud igjen, saa griner han over hele sit koparrede Ansigt; Og siger: Det er bare Sjæfen aa Ambraasius aa Ambraasius aa Sjæfen, Severine, men la'e nu bare vare aa sig det til No'en, a jæ speller Komedien til mit Hjertes Lettelse aa min Samvittigheds Neddysselse ganske for mig selv aa lad Ingen vide, jæ gaar aa karrekerer med Efterlignelse; Som er Konstens Bedærvelse aa Ruin; Hvad ogsaa Burnonvilde har sagt. — Nu kom Malle fra Casino og fortalte om Fröken Schwartz og hendes Klokker; I Kornevilde, og spillede det Hele for mig med Spark og Alting; Som var morsomt; Men frit.

Onsdag den 5te. *Fru Frou i Casino.* Madam Petersen og jeg var henne for at sé Giovannina Bare hun havde havt Timer; Hos Price; som jeg. For man har ondt ved at höre hende og Madam Petersen græd og fik Hikke paa de rörende Steder ved Siden af mig. Men hun giver Fru Frou med Ynde og Stigaard gav Hr. Frou med Adel og Stivhed. Og da jeg var kommen hjem, laa jeg i min Seng og græd over Dydens forgjæves Anstrængelser hos Fröken Lærke og Lastens Triumf gjennem Madsen og den store Verdens forgyldte Elendighed og indre Tomhed: Som er fortærende: 1 Paris.

Paa Kafeen.

— Længe siden, man saa Noget til Höjstæredel

— Ja, vi maa jo alle Mand være ved Pumperne. Det er sgu ingen Bagatel at holde 3 Sprøjter gaaende i saa tör en Tid som denne.

— Da gaar De ellers »nix verknoten«, som Tysken siger, i Vandet endda.

— Hvad behager! Gaar vi i Vandet?

— Ja det var da en ordenlig Vandgang, den med Nationalbanken og de 5 Millioner Kroner.

— Aah hvad! Saadan en Bagatel taler man da ikke om.

— Nej, De holdt jo rigtignok Bötten, da gamle *Berlingske* tog Bladet fra Munden. Men Jubilæerne, De véd, hvad behager?

— Naa ja, Herregud! Jubilæet i Sorö kom jo rigtignok i Utide, men til Gjengjæld holdt vi dog Jubilæum for Prof. Simonsen i Tide, skulde jeg mene.

— Ja, det var kun én Dag for tidlig. Men maa jeg gjöre Dem min Kompliment for den musikalske Polemik med *Dagens Nyheder*: den var i Kammertonen! Men de kunde have været heldigere med Deres »Personalia«.

— Aah, véd De hvad! Hr. S. er vist heller ikke rigtig i sit Es.

— Nej, saagu, det er jo kjedeligt nok, at Robert Frantz kun er er döv og ikke död, men *à propos*, Deres *E. H.* har nok endnu ikke omtalt de musikalske Hunde og deres italienske Musik? Det var dog Noget for ham!

— Ja men den italienske Musik er vist heller ikke gaaet rigtig i Hundene endnu.

---

derrigerne, som have hört om Dig og læst om Dig. — og de takke Dig for den Glæde, Der har forskaffet dem“. —

Det begyndte atter at blive Kvæld; Huldren koglede, og Hönsene kaglede; kalveknæede Kör drog hjemad fra Marken, og efter de söde Kör kom de sure Kvier, der var saa viltre.

Da kom der ind paa Gaarden en Gut, stut og blistrende, mut og gnistrende. Da han saa Magnhild, standsede han Blistringen. Han stillede sig i förste Positionen; saa hælede han den venstre Foden rundt, idet han bevægede Benet bent frem saa Fodbladet stod og viftede „Er det Du, som heter Magnhild?“, spurgte han i Bygdens velklingende Dialekt.

„Jeg er mig selv, jeg“, faamælte hun. — „Du maa komme ned i Pladsen vor; dér sidder en Krop og venter Dig“, flermælte han. — Han glante opefter Laaven og viftede atter med Fodbladet. Han var Sön af en Viftefabrikant fra Kjölen, han. — Rönnaug kom til og spurgte, om „Kroppen“ var laaghalt. Det bejaede Gutten, belo hende og begik sin Vej. Lidt efter gik Magnhild. Hemmeligt fulgte Rönnaug siden efter. Igjennem flere Kjærr saa hun de To: Skarlie og Magnhild sad i Græsset. Han tog sin Snadde op og lagde Pegefingeren paa den. — „Naa er Du dér med Pegefingeren igjen“, sagde hun; thi slig havde han drillet hende under deres Samvær, fordi hun altid sugede sig fast paa den Pegefingeren. Da kom en lang, blond Latter fra Rönnaug skydende ind som et Kosteskaft, hun greb efter; og paa dette Kosteskaftet red hun som en lille Hex til Beslutningens faste Bloksbjerg. Hun rejste sig; Skarlie rejste sig; og Rönnaug rejste sig ogsaa fra sin Lur. Og pludselig stode foran hverandre alle tre: en meget vanskelig Stilling! — Rönnaug spændte et nyt Sæt Seletöj over hans Tanker. Saa gik Skarlie sin Vej, Magnhild og Rönnaug deres. — Og hvortil var Magnhild saa bestemt? —

Til at udkomme paa de Gyldendalske Boghandels Forlag.

Den lille Abbate prøver en ny Hat.

Küchler *pinxit.* Punch *delineavit.*

De smaa katolske Hoveder i Syden som i Nord
Harmonerer med Hovedpynt i Smagen:
— Er Hovedet kun lille, bør Hatten være stor,
Thi Hatten, den er netop Hovedsagen

Men hvordan end den unge udkaarede bestaar
De alvorsfulde Prövens Öjeblikke,
Er det vel ej utroligt, at paa Hovedet han faar,
Sköndt en trekantet bliver det vel ikke.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Øre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Østergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kunst- og Stentrykkeri.

Tidlige Sorger.

— Em! — Je' vil giftes med en Löjtnant, Du!

— Jammeu, je' vil ha' en General, Du!

— Det er saadan en gammel En, Du!

— Jammen, saa skal Din Mand hilse min Mand, Du!

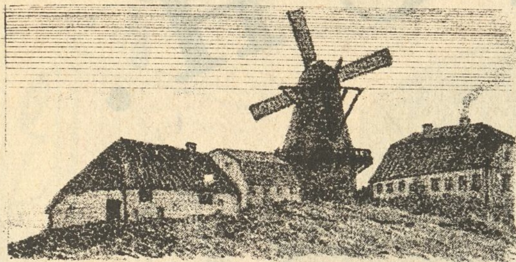
— Saa? Det skal han nok la' være, Du!

— Skal han? Ja, saa kommer han i Kasjotten!

— Uh!-Hu-hu-hu! Din stygge Tös vil la' min Mand sidde i Kasjotten! Uh- hu-hu! Det skal jeg sige til Moder! Uh-h!

Til Holger Drachmann.

December 1877.

Hvo skulde troet, at Du var den,
Der skulde Skrep af Höjen drage
Og löfte Danmarks Bannerstage
Og kalde lydt paa danske Mænd!

Hvo skulde troet, din Digteraand
Var den, som skulde Skatten finde
Og drage frem hint dyre Minde
Og knytte fast det löste Baand!

Hvo skulde troet, din Sangerröst
Os skulde frem af Graven mane
Hin Flok med den forrevne Fane,
Med Saaret i det tapre Bryst!

— Vi har ej glemt. Dér fejler Du!
Sligt glemmes ej. I Danmarks Hjerte
Der brænder end den bitre Smerte,
Der knuger Sorgen tungt endnu.

Men vi har trængt til frejdig Sang,
Trængt til en saadan stolt Fanfare,
En Sang om Dybböls Helteskare
— Og din var den, som danskest klang.

Og vi har trængt til blankt som Staal
At se vort Skjold i Solen skinne
Og straalende fra Ærens Tinde
Os vinke frem mod Danmarks Maal.

Hvo skulde troet, at Du var den,
Der skulde lade Luren gjalde
Og vække os af Dösen Alle,
Saa ej vi slumre ind igjen!

Dig blev det, og med Tak dit Navn
Skal skrives — ikke hen i Sandet —
Men i hvert Hjerte trindt i Landet,
Der föler Danmarks Sorg og Savn.

Af Venstres Begrædelsers Bog.

Græder og hyler, I Bogøs Indbyggere! hyler i vildene Sky, thi en uhørt Sorg haver rammet Eder!

Eders Konge er nedfalden fra sin Trone!

Den Trone, hvorpaa han haver tronet, det Sæde, hvorpaa han haver siddet, dette til Pryd, og sit Folk itl Gammen og Glæde,

Det stander nu ensomt og førladt, lig en sørgende Enke i Bogø.

Græder og hyler, I Bogøs Døtre; ifører eder Sæk og Aske og lader eders salte Taarer strømme rigeligen. I ville derved dog ikke opveje *Morgenbladets* Ferskhed!

I Grundlovsværinger! hyller Sørgeflor om eders Silkefaner: I have dog ikke spundet Silke med dem.

Eders navnkundige Høvding og Kjældernæssekonge er nedstødt fra sin Trone.

Hans Mænd have forladt hannem og kaaret en ædelig, en af Jordens hoffærdige til Fører, ja til Ordfører have de kaaret hannem.

Græder og hyler! thi slig eu Gjerning er ikke forhen sket udi Venstre.

Sørger og klager, I Bogøs Ypperste og Venstres Kjælder-Næs-Vise, se, eders Kongestol er væltet; i Støvet ligger den, til Føde for Orme og Bænkebidere.

Eders Konge haver ikke mere det, hvorpaa han kan hvile sit Korpus.

Ved sin Amtslidende sidder han med Graad, som Israels Børn ved Babylons Floder.

Forgjæves slaar Zahle sin Strængeleg og synger en Sang for ham om Folkets Magt og Herlighed.

Hans Krone er affalden ham fra det Sted, hvor Menneskenes Børn have for Sæd at bære deres Hoved.

Hans Scepter er et sønderbrudt Rør, et forhenværende Spanskrør, ja som et Ris uden Ende.

Hans kostelige Purpurkaabe er gleden ham af Skuldrene, i Vinden flagrer den; ja visselig, den er i Vinden.

Ikke behøver han at se paa sit gyldne Folkekronometer, thi han ved nu, hvad Klokken er slagen.

Men ve eder, I troløse og svigefulde Undersaatter, som have forladt Folkets Salvede i Striden!

Var det ikke ham, om hvem I talede udi Kjældernæs, den Sang I sagde: Han haver udrettet mere for sit Land, end alle Landets andre Konger til Hobe?

Var det ikke ham, hvem I bare paa Guldstol udi Skanderborg Kro, og hvem I tilsvore at hæve til Magtens ypperste Tinde?

Var det ikke ham, hvem I hilsede med Sang og Strængeleg i Koldings Gader, og for hvem I sloge Ruderne ind hos hans Avindsmænd?

Og nu have I forladt ham! I have ladet ham ligge for Lud og kolot Vandt i *Morgenbladets* Sæbekjælder, og I have valgt Holstejn til Talsmand!

Men ve eder! *Morgenbladet* vil vende sig; det vil vende sig imod eder; det vil udspye sin fortærende Vrede over eder.

Det vil udgyde sin Gift og sin Galde over eder; det vil dyppe eder i sit eget Fidt, og I ville derfor komme i Fidtefadet alle til Hobe!

Det vil sende sine Hære imod eder; dets Medarbejdere ere mange og sorte ere de alle.

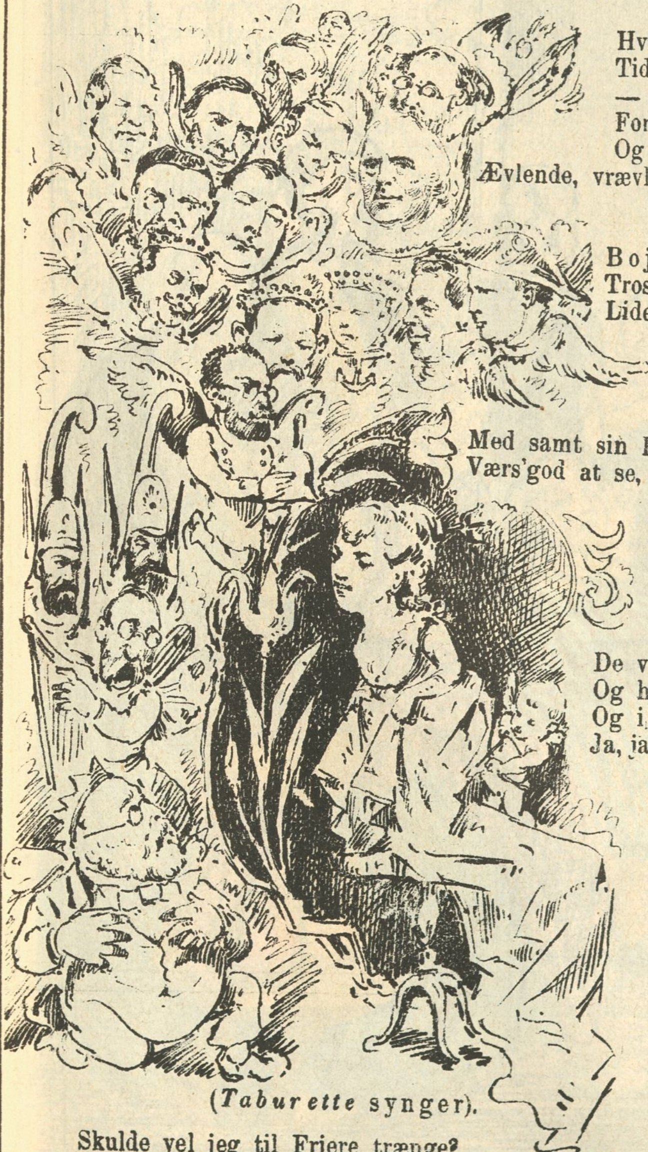
Og det vil se fort ud for eder, thi de ville ikke staane Barnet udi Moderens Liv.

I ville trøste eder og sige: *Morgenbladet* er en falden Engel, der snart vil blive overantvordet i Mørkets Lænker og forvares til Dommen: fire Maaneder.

Men se, siger jeg eder: Ukrudt forgaar ikke saa letb. Det vil komme over eder som en Tyv om Natten, og Venstre vil forgaa med stort Bulder; thi dets Elementer ville komme i Brand og opløses; og Holstein og de, som ere med ham, skulle opbrændes.

Thi de haver ikke mere J. A Hansens Brand- og Kvægforsikring at assurere sig udi

Vel assorteret.

(*Taburette* synger).

Skulde vel jeg til Friere trænge?
Bare jeg vinker, har jeg en Flok!
Naar man er net, af Flöjl uden Flænge,
Finder man altid flere end nok.
Jeg er kun bange,
At altfor mange
Hjerter for mig i Fare staar.
Ej jeg fordölger,
At Portefölјer
Alle dog ikke saa snarlig faar.

— Kongen af Bogö saa bister og gram;
Sukke af ham
Tidt jeg fornam.
Hvidt er hans Halbind, og stor er hans Magt,
Tidt nok han bejled' — men aldrig med Takt.
— Og i Maaneskin med Blæk paa Fingre
For min Skyld sidder Zahle mangen Gang
Og lader Harpens brustne Strænge klingre,
Ævlende, vrævlende Viser og knaldende, skraldende Sang.
— Og min Armé
Skulde De se:
Bojsen og Bajer med Hjelm og Portepé.
Troskab har de svoret. Donner! ja und Blitz!
Lidet dog jeg stoler paa en slig Milits.
Men nys en Rigsdagsmand
Kom hid fra Molboland
Og lagde paa en Gang
Sin Birkedommerrang
Med samt sin Formandsklokke for mine Födder ned:
Værs'god at se, der ligger Hr. Krabbes Herlighed.
— Jeg har
Saagar
Til Frier en Baron:
En slet
Og ret,
Lidt kjedelig Patron.
De véd, stor Klögt jeg agter ikke paa,
Og hans er kun som saa.
Og i Reserve har jeg desuden Stort og Smaat,
Ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja! Nu skal De höre blot:
To Grever staa færdig'
— Lidt grönne dog er de —
Saa har jeg Alberti,
Som knap siger »Nej«,
En Folkeförer,
Og — som jeg hörer —
En Snes Redaktörer,
— Dem ta'er jeg vist ej —
Og saa tilsidst er
Der Seminarister;
En Exminister,
Af hvem jeg blot ler;
En Arvefæster,*)
En Skolemester,
To grundtvigske Præster,
Behöves der fler?
— Nej jeg kan ej til Friere trænge,
Bare jeg vinker, saa har jeg en Flok,
Naar man er net, af Flöjl uden Flænge,
Finder man altid flere end nok.

---

*) Schroll?

Paa Skoleballet.

— Hvem er den kjönne Dreng i det blaa Töj?
— Det er A. Mohr.
— Amor! Haha! Hedder han virkelig saadan?

— Ja — hans Fa'er er Hans Mohr.
— Er hans Fa'er hans Mo'er?
— Ja! Hans Mohr er hans Fa'er.

En eventuel Styrkeprøve.

— Er han gal! Skal den Pæl staa der? Sæt jeg nu en Gang løber Panden imod den, hvad saa?
— Ja, saa vover jeg sku Pælen!

Jule-Tanker.

Mod Aarets Slutning gaar det i Galop;
I næste Uge har vi Julefesten.
Vi vil nu Aarets Regnskab gjöre op
Og klare alle Posterne med Næsten.
Med större Fryd mod Juletræets Top
Man smilende kan titte op for Resten,
Naar man har udstedt Generalkvittering
I Haab om egne Synders Absolvering.

„Tag, Synder, altsaa frem Dit Regnebrædt!“ —
Hvor skal man ende, hvor skal man begynde?
At sige det er ikke just saa let,
Thi alle mer vi eller mindre synde.
Af Politikens store Bærmetönde
Vi fik især en usædvanlig Ret:
En provisorisk Lov man os bereder
I Kraft af Syndernes Mangfoldigheder!

Det gav et Skaar i Frihedsglorien
Om Danevangs jomfruelige Pande.
Saa nödig, som vi ville, maa vi sande,
At — skjöndt hin Lov gik i sin Mo'er igjen —
Den har havt Lovskraft i de danske Lande
Og derfor Livskraft i Historien! —
Kan Mindet om den gjennem Frygt beskytte,
Nuvel da! den har ogsaa gjort sin Nytte!

Saa var der begge disse Rigsretssager,
Hvor „Venstre“ löb mod Hall og Krieger Storm
Hr. Hörup saas i Galauniform
For Höjesteret som utönhörlig Klager.
Man havde ventet sig en hel enorm
Effekt af disse Numre — hva'behager? —
Hvad var vel Resultatet af Affærerne? —
Han tabte Sagerne, men vandt Salærerne!

Jövrigt har det offenlige Liv
In toto været temmelig fortrædelig'.
De fleste Blade har en uhelbredelig,
Stakaandet Lyst til Skjænderi og Kiv.
For Læserne er denne Tidsfordriv
I Længden dog en nogenlunde kjedelig
Og tvivlsom Næring, tydende paa Tæring,
En næsten aandelig Falliterklæring!

Det hele Aar har været saare trist,
Endskjöndt paa Gögleri man ikke sparer.
Theatre har man nu i hele Skarer,
Er end paa Skuespillere der Brist.
Saa har vi al Slags lystige Bazarer —
Man bliver halvvejs Muselman tilsidst.
Imedens Mængden gjör Bazarvisiter,
I Længden Kræmmerne — de gjör Falliter!

Det var just ikke lyst, hvad her vi saa!
Derfor vi vil i Önsket os forene,
At Aaret, som vi nu i Möde gaa,
Med bedre Vilkaar vil os vel forlene.
Et enkelt Lyspunkt fik vi Öje paa
I Blaagaardsvejens lyse Flisestene —
Den Vej, for hvilken hver Beboer skjælvede,
Tilsidst blev brolagt dog — trods den til Helvede!

Hvad der laa om Smörret. II.

Spækhökeren var ualmindelig straalende i Dag. Med et smörret Smil paa sit osterunde Aasyn stod han mellem sine Ottinger og Halvottinger som en Fyrste — en Fjerdingsfyrste — og vejede sit lækre gule extrafine Herregaardssmör ud til Kunderne. Han var for övrigt venlig mod Alle. Man saa, at, hvad enten de kjöbte fint Smör eller Böndersmör, var det ham i Grunden lige fedt - han tjente paa det Altsammen. Da han saa *Punch*, blinkede han med det ene Öjelaag — han kunde ikke med det andet formedelst et Bygkorn — og vinkede ad ham med sin mest indbydende Mine.

Smörret blev vejet og pakket ind, og, idet *Punch* vilde fjerne sig, pegede Spækhökeren med et Grin ned paa Papiret og hviskede: „Pas paa det, det er prima Kvalitet!“ Saa snart *Punch* kom hjem, blev Skatten undersögt. Det omtalte Papir var et almindeligt Stykke Postpapir. Oppe i Hjörnet stod der Mærket *S. M. Dagbladets Kontor.* Det hele lod til at være et Slags Kladde eller forelöbig Optegnelse og löd, som fölger:

Opskrift over Adjektiver, brugelige til en Kunstkritik.

— en kjön lille Udstilling —
— en ved hele sit Fölelses-udtryk yndefuld Skikkelse —
— virkningsfuldt Liv i et fuldlud harmonisk Hele —
— frisk og livfuldt —
— smukt og karakteristisk —
— indholdsrigt Arbeide —
— fantasifuldt opfallet —
— klar Beretning om Vairet Kyhn.*)
— ualmindelig godt — ogsaa Kyhn.
— kunstnerisk Alvor. —
— uskjönt, haardt, grelt — ufint —
— manieristisk behandlet — ikke Kyhn,

— smukt, farverigt og fint —
— smukt —
— Finhed i Form og Farve
— Ærlighed og Umiddelbarhed
— fint —
— smukt —
— Finhed i Farvestemning
— ualmindelig Glans i Lyset —
— elskværdigt Billede —
— fint Öje for Farvevirkning —
— fint lille Landskab —
— meget smukt —
— nok engang „meget smukt“ —
— livfuldt —
— koloristisk — perspektivisk
— konventionelt — dödt behandlet —
— energisk fin — smukt — livfuldt.
— Honoris causa —

Nb. Maa kun fylde en Spalte

*) Har nok lært paa meteorologisk Institut
Red. Anm.

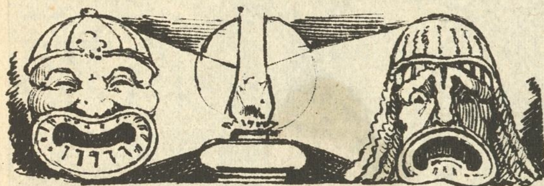
Til Morgenbladet.

Den 11te December 1877.

Morgenblad! Naar »taarekvatt«
Du vort glade Drapa finder,
Husk, at man kan le saa galt,
At paa Kinden Taaren rinder.
Du og Skjalden Zahles Vers er
Slige Latter-Taareperser.

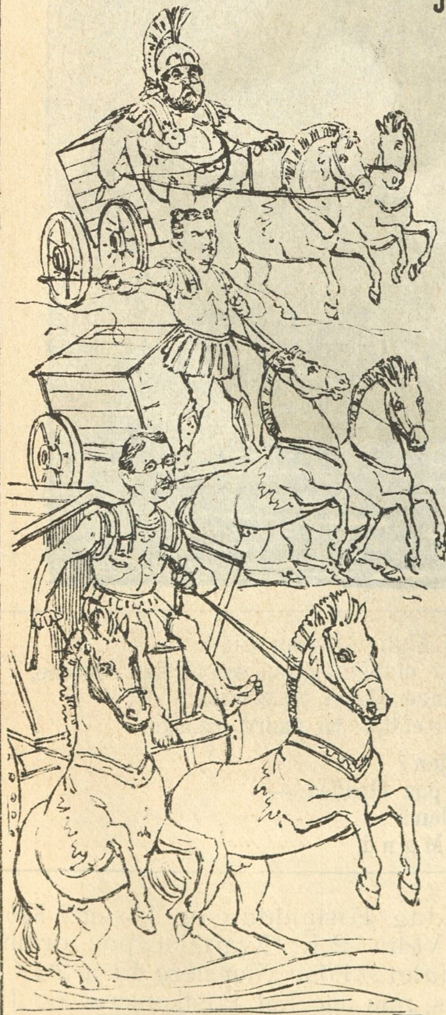
Overlampepudserens Dagbog

fortsat af hans Datter.

Söndag den 16de. *Kongen har sagt det.* Nu er Fru Kæller rask igjen, Saa Fru Levinsen slap; For den Rolle, som hun nok ellers skulde have havt. Det har været nedtrykkende med Omlavelser i forrige Uge, men Petersen siger, Sjæfen véd Raad for det og bliver det saadan ved, skal Rollerne besættes ved Dagsbefalinger fra Komandantskabet i Byraaet; Som man maa lystre. Hidtil har det kun været Rekruterne, der blev kommanderet med, som Fröken Vinslöv til Dina Dorf; Som hun ikke vilde, men skulde, og gav; Men daarligt. Forleden trode jeg det var ogsaa galt med Petersen, for ligesom vi skulde til at pröve »Kong Lövengjæld og hans Sönner« og Bruun var kommen for at se til; Saa vi kunde godt begynde, savnedes Petersen. Saa ser jeg, han staar inde i Kulisserne og gjör Grimasser, som om han kunde ikke faa Vejret. Hvorfor jeg flöj til og dunkede ham lidt i Ryggen og da han var kommen til Luft igjen, sagde han: »Det skal Du have Tak for Severine, det gjör jeg ikke mer.« »Hvad for noget?« siger jeg. »Jo ser Du Severine, jeg vilde pröve paa at synge Sjavotte ligesom Fröhen Skov og saa satte jeg mig paa det höje C ligesom hun og der blev jeg siddende og kunde ikke komme ned igjen för Du kom og hjalp mig. »Jeg har ikke Tid at skrive mere paa Dagbogen idag, fordi jeg syer paa et Par Morgensko til Petersen til Julen! Som har Ligtorne og saa maa til de mange Pröver begynder; aa den ny Ballet. Gid den maa gaa godt; Trods alle Kabaler, og gid Terpcichorie maa sejre; Som Burnonvilde skriver. — Der skal nok udnævnes en Sous-Komandant. Mondet bliver Cetti eller Emil?

Journalistisk Tonesans.

II.

Men da sig rejste ved Gry den rosenfingrede Eos,
Morgenbladet stod op fra det snavsede, sölede Leje;
Först det kæmmed' med Flid sine fagre ambrosiske Lokker,
Tvættede Aasyn og Haand med uforfalsket Kloakvand;
Sort og forplumret det stod lig en Protevs fra Rosenaaströmmen.
Derpaa fra Gulvet han tog de forsvarlige Fedtlæders Stövler,
Vel indsmurte i Tran fra de Bergske Trankogerier,
Greb i Stropperne fat og dem drog paa de herlige Smalben.
Dernæst sin Kappe han tog, en Æselhud, garvet og börstet,
Bræmmet med Faareskind og med Rævehale beprydet.
Saadan smykket han stod, og löfted' sit Öje fra Jorden,
Hænderne folded' han fromt og bad til Zevs i det Höje:
»Skyforsamlende Zevs, som Evropa har skuet som Oxe,
Som af Leda blev set lig en Fugl med Anden beslægtet!
Skænk mig din Sympathi, forbarm dig over en Stymper.
Regnet jeg er i Nordens Athen for den duligste Mester
I den olympiske Leg med en Skraldevogn lystig at kjöre
Stadig omkring og omkring og i selvsamme Spor mig at holde.
Nu ville ringere Mænd mig Brödet tage af Munden,
Gjöre mig stridig min Rang som förste Renovationsvogn.
»Dagens Nyheder« staar til og »Dagstelegrafen« sig nærmer
Med en ustandselig Fart for mig Stakkel at distancere!
— Kom mig til Hjælp og laan mig dit Lyn o Fader Kronion,
At jeg kan knuse de to for saa frækt, formasteligt Hovmod!
Eller hvis ikke du vil, saa lad Æolos bringe mig Bistand,
Byd ham at slippe en Vind og opröre Bölgerne for mig!«
— Bedende talte han saa, og blev hört af den höje Kronide.
Bud til Æolos fo'r om at slippe en Vind, der var kraftig,
Ud da slap han en Vind i den ene Ende af Byen,
Der i den anden Ende blev flux til en »Morgenblad«-Leder.
Hvad denne Ledre fik »sacht«, var et Indlæg for slige Bedrifter,
Som af den dannede Mænd benævnes Brandkassesvindel,
Syrebedærvende Humbug, men folkelig Optrækkerier.
Slagen med Rædsel da blev selv den kjækkeste blandt Konkurrenter,
Morgenbladet man veg og overlod ganske det Marken.
Saa det af Hæder blev smykt lig Dyndkongen eller hans Datter.
Men i Elysiums Havn, i Berömmelsens syvende Himmel
Sad Robert Franz, hin Musernes Ven, og lytted' til Stöjen;
Om han var död eller om han var levende, vidste han ikke,
Heldigvis var han dog döv, thi havde han hört Diskussionen,
Trommehinden vist sprang i det kunstforstandige Öre.

I Taagen.

En wintherlig Brandtaage graa
Tilslörer os Blikket for Tiden.
Standset en Stund er Striden,
Mod Masterne Sejlene slaa.

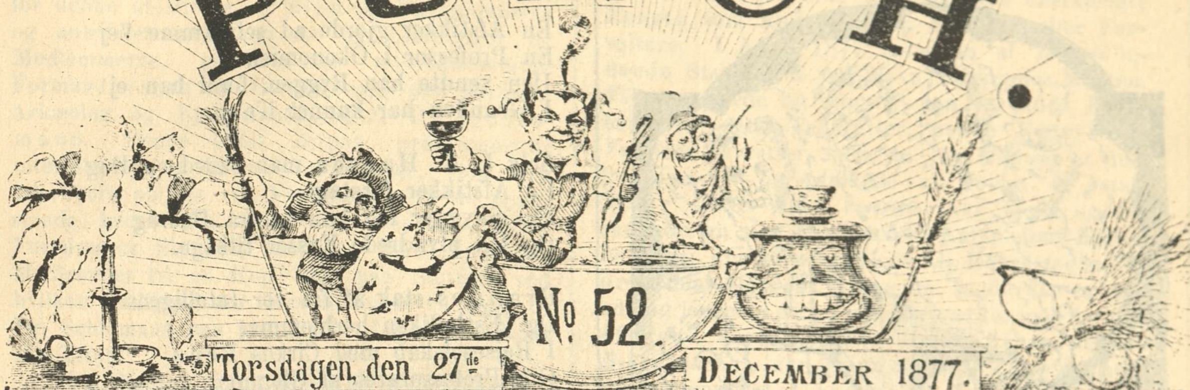
Af Mulighedernes Blé
Saa mangt og saa meget kan komme,
Lange Næser til somme,
Porteföljer til andre maaské.

Skal Kampen gaa lös igjen?
— Vi véd ikke Lösning paa Gaaden —
Vi se kun de To i Baaden:
— Umulighedernes Mænd.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjöbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Løse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonson, Kunst- og Stentrykkeri.

Alle Fif gjælde.

— Naar Tante vil betænke Börnene med en lille Opmuntring i Ferien, hvorfor skal da Lotte have mere end Christian, som er konfirmeret?

— Jo, Lotte gaar jo nu stærkt i sit syvende Aar, og naar hun faar sit Skindslag paa, skal jeg nok faa hende knebet ind i det kongelige. Christian er jo ikke saa höj; naar han bare gaar lidt i Knæerne, saa har jeg ham med lidt Frækhed i Kasino paa en Börnebillet.

Epilog.

Et Sorgens Øjeblik er nær!
En gammel Ven vil snart krepere!
En gammel Ven, der ofte var os kjær,
Skjøndt ikke sjælden til Besvær,
Vil drage bort og aldrig se os mere.
Den tunge Afskedstime forestaar,
Den nærmer sig höjtidelig og rörende,
Vi bringe vil, saa godt som vi formaar,
Vor Afskedshilsen til det gamle Aar,
Imens det unge Danmark Potter slaar
Paa Dörene.
Vi mindes vil med vemodblandet Glæde
Den uudtömmelige Skat
Af alskens Bommerter og Pjat,
Vor dyrebare Ven, imens han var til Stede,
Har til Kritiken overladt.
Vi mindes bør med skyldig Tak,
Hvorlunde Bergs og Zahles Pölsesnak
Han har foröget flinkt og ufortröden
Og derved været os en trofast Ven i Nöden.
Vi mindes vil, hvormeget smaat han evnede,
Hvormeget stort han Efterslægten levnede,
Hvormegen Humbug paa hans Vandring revnede.
— Og nu lad Harpens rörte Strenge klinge
Det gamle Aar et Afskedskvad at bringe.

Afstikkende var han i hele sin Færd,
Det kunde man grant fornemme,
Man spored' det baade fjernt og nær,
Men tydeligst dog herhjemme.

Först sejled Geleff og Pio herfra,
En Afstikker foretog de:
Fra Nordens Athen til Amerika
Paa Martyriets Vegne drog de.

En Afstikker gjorde ad selvsamme Vej
En Professor i Ökonomien;
Den vendte han Ryggen, fordi han ej
I Grunden har kunnet li'e'en.

Selv I. A. Hansen man skued en Dag
En Afstikker foretage:
Fra Skygger fo'r han og fra Bedrag
Og lod plyndrede Kasser tilbage.

Brandes stak af fra vor Intelligens
Og Æsthetiken herhjemme,
I Rejseselskab med Cirkus Renz
Gik Professoratet af Glemme.

Og Venstres berygtede Harmoni,
Hvori man tog fangen Forstanden,
Blev paa det sidste omtrent forbi;
Nu stikker det af — mod hinanden.

Afstikkende han var i et og alt
Og kaldte Hærværk frem, den Ting er given.
Hos Osman Plevna stod og faldt
Hos os man fik en rædsom »Krig paa Kniven«.
Dog heldigvis for vore tapre Kæmper
Blev »Kniven«, trods det Mod og al den Kraft,
Vort »Folkeflertal« tror at have haft,
En Kniv foruden Blad og uden Skaft,
Og Krigen til en — ottende November.
— Nu drager han herfra, det gamle Aar,
Kun stakket Frist er ham tilbage givet.
Lig Provisoriet han faar
En Pæl sig rammet gennem Livet.
Men den er nok af Jern, en rigtig Pæl.
— Farvel vor gamle Ven! Fred med din Sjæl.

Dr. Schlomanns Fund af Nordens Athen i Aaret 2577.

(Uddrag af det kongelige hofgreografiske Hofselskabs Tidsskrift for December Maaned 2577.)

I kgl. geografisk Selskabs Möde d. 20de ds. meddelte först Formanden, Hr. kgl. Hof- og Stadsgeograf Hoferslew, at han havde ladet sig devæge til endnu i dette Aar for en Ordens Skyld at beklæde Formandsposten. Forsamlingen modtog denne Meddelelse med Begej-

string og sluttede sig til en af et Medlem udtalt Tak til Formanden ved at blive siddende ned. Efterat Formanden havde tolket sin Tak for denne ufortjente og uventede Paaskjönnelse og anbefalet sine Atlasser og Læreböger til Medlemmerne, præsenterede allerhöjstsamme Formand derpaa for Forsamlingen den berömte Arkæolog og Kjökkenmöddingist, Dr. Schlomann. Denne holdt derpaa nedenstaaende interessante og lærerige Foredrag, som han yderligere oplyste ved Fremvisning af de Gjenstande, hvoraf Afbildninger ville medfölge. Efter Foredragets Slutning samledes flere hundrede Medlemmer til en Kop The paa Slottet, ved hvilken Lejlighed der blev afsunget en Sang til Dr. Schlomann paa Melodien: „Igaar han fandt sin Troja."

Da Pladsen ikke tillader os at meddele Dr. Schlomanns Foredrag i sin Helhed, aftrykke vi det her *in extenso*.

Alt, hvad Historien lærer os om Nordens Athen er, at denne Stad var Hovedstaden i det gamle Danmark, der var et yndigt Land, der stod med brede Böge nær salten Österstrand, og at denne By blev lagt öde for omtrent syv hundrede Aar siden paa Grund af Indbyggernes politiske Uoverensstemmelse med Landets Degne og Skolelærere. Er Historien saaledes meget svag paa dette Punkt, maa vi saa meget desto mere glæde os over, at vi i den store Digter *Iomer's* udödelige Værker besidde en saa righoldig Kundskabskilde, og det maa man sande, Historieskriverne vide kun daarlig Besked om denne mærkelige Stad og dens Undergang, men *Iomer* desbedre. Navnlig har han i sit berömte Digt *Grilliaden* levnet os en fuldstændig Beskrivelse af det Tog mod Nordens Athen, der endte med dens Ödelæggelse. Jeg skal her blot löselig minde om Gangen heri. I Begyndelsen af Attenhundredeoghalvfjerdserne stredes to Partier, *Höjre* og *Venstre*, om Magten. *Höjre* vilde fölge de fra Forfædrene nedarvede Love og Forskrifter og anerkjendte Kongen, medens *Venstre* vilde Alt, hvad *Höjre* ikke vilde og ikke anerkjendte Kongen som Andet end en Skrivere eller Forvaltere. I Aaret 1877 besad en af *Höjres* ledende Statsmænd ved Navn *Estruppios* Magten. *Venstre* gjorde nu Forsög paa at stöde *Höjre* bort fra dets Taburetter, hvilke Retter vare *Venstres* Livretter, men da jog *Estruppios* dem fra hinanden og paalagde al Folket at betale Skat. Dette vilde *Venstre* ikke taale, og det samlede en stor Hær under Anförsel af *Björnbakchos*, der kjendte Vejen til Hovedstaden, og drog mod Nordens Athen og lagde den ganske öde og jævnede dens Fæstningsværker med Jorden. Af Helte, der deltoge i Toget, kunne foruden *Björnbakchos*, der ogsaa kaldtes *Lares* og herskede over Viby, nævnes *Chresten Bergos* eller Ökongen paa Bogö, *Lethe*, der var en dygtig om end noget kostbar Defensor eller — som det hedder i Datidens blomstrende Sprog — hos hvem de tilstaaende Forbrydere drak Forglemmelse af alle juridiske Lidelser, og *Sören Kjær*, hvis Navn upaatvivlelig kommer af det græske χειρ (en Haand), da denne Helt var bekjendt for, at Hænderne sad saa löse paa ham.

Med dette Nederlag forsvinder Nordens Athen ganske og aldeles af Historien; thi Meddelelserne om, at *Chresten Bergos* senere efter Haanden bemægtigede sig alle Taburetterne og udraabte sig selv til Konge over hele Landet og fra Slottet, som han strax havde omdöbt til *Chrestenbergsslot*, regjerede viist og godt, maa navnlig paa Grund af den sidste Meddelelses Utrolighed anses for mere end apokryffe.

Som bekjendt, mine höjlærde Tilhörere, var det indtil ifjor ikke lykkedes Nogen at finde Spor af den saa meget omtalte Stad, da jeg, der den Gang var engageret ved et Aktieselskab for Kulboringer der paa Kysten, pludselig stödte paa den og det i en forholdsvis velbevaret Tilstand.

Fortsættes.

Journalistisk Tonesans. III.

Men i det Kunstens Pavlun, som en Carstensen fordum har opfört,
Opsloge »*Roverne*« flux deres Lejr, om hidlokt af Klangen
Af hint begejstrende Navn, eller ogsaa af Haabet om Hæder
Eller maaske om Guld, om dette tier min Muse.
Banden opslog sin Lejr paa de sparsomt behövlede Brædder,
Istemte lystig en Sang, som en Lerches ved Midvintertide.
— Publikums Öre blev fyldt med söde berusende Toner.
Men i den yderste Forgaard, hvor Samfundets 10de Muse
— (Hun, som behersker med Sax og med Gaasefjer Publikums Luner)
Har sin behörige Stab af smaabitte tjenende Aander,
Hörtes bedövende Skraal fra to kamplystne Smagens Apostle,
Der et Efterspil gav og i Haarene för paa hinanden.
— »*Dags-Telegraten*« stod frem for at værne Kunsten mod Kassen,
Der som en glubende Tauber opslugte Rövernes Kunstværd,
Derfor med knubbede Ord anfaldt han flux Direktionen.
Se, da sprang *Dagens Nyheder* frem som en bister Hyæne,
Eller en hungrig Björn, som berövet man har sine Unger,
Udstrakte hastig sin Klo og sin Vederpart gav han paa Kassen.
Stakket dog var kun hans Fryd, thi med dags-telegrafiske Blodtörst
Iled den rammede Helt som en Löve til frygteligt Anfald.
Lig Sören Kjær han rev sin Modstanders Lintöi af Kroppen.
Rædselsfuld Kamplegen blev som en Kalkeballe-Tragedie.
Men de bedrövede Muser, som bo i den höjeste Himmel,
Fældede Taarer af Gru over denne barbariske Medfart.
— Sikkert man snarlig vil se de hævnende Furier stige
Frem for med Svöber at slaa den bedærvende »Raahed« og »Vansmag«
Der i vor Journalistik griber om sig som Kolera morbus.

Ved en elsket Lærers Bortgang.

Bestyrerinden: — — De Store beder Dem at mindes dem ved denne Sovepude, Kopperne ere fra Anden B, — Tredje C er ikke bleven færdig, men det bliver en Antimakassar.

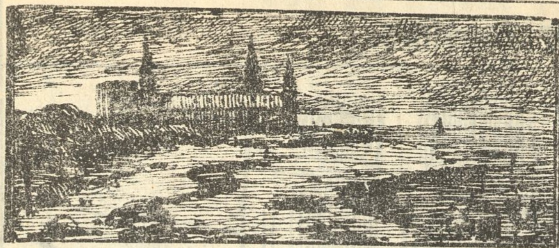
Læreren: O dyrebare Börn, ja vi skal skilles; men jeg bevidner Eder, at hver Gang jeg hviler mit trætte Hoved til denne skjönne Pude, hver Gang mine Læber beröre disse herlige Kopper, og hver Gang jeg — — salver mit Haar med denne kostelige Olje, jeg har i Vente, — ja i Medgang og Modgang, i Ve og Vel, i Liv og Död skulle mine bedste Tanker altid være hos Eder. O, mit Hjærte er for fuldt, dog endnu dette: Mit Fotografi er at faa hos Ferslev & Co. for 25 Öre. Far vel! endnu en Gang: Far — — vel!

Et „billigt" Forlangende.

— Ka' han inte gaa sin Vej, aa la' de' stakkels Dyr komme frem.

I Juleugen.

Snart smiler os det nye Aar i Möde.
Hvem véd, hvad det vil gjemme i sit Sköd?
Vor skjönne Friheds gyldne Morgenröde
Har tabt Forgyldningen i Aarets Nöd.
Skal atter vi den sé i gylden Glöd,
Hvad eller skal til sidst den lægges öde?
That is the question! — bör vi blive var paa,
Og det vil Aaret give os et Svar paa.

For Öjeblikket er der Vaabenhvile,
Det er jo nu den glade Juletid.
I Koggeret er gjemt de hvasse Pile,
Man har forsaget al Slags Splid og Strid.
Mod Hjemmet Tingets bolde Stridsmænd ile,
Derhjemme drive de kun Fredens Id.
De djærve Kæmper, deres Knive hvæssende,
Kun öve deres Mandemod paa Gæssene.

Den Fred, som os i Öjeblikket glæder
Saavel i Hjemmet her som udenlands,
Den er des værre vist kun stakket Dans,
Da Ilden ulmer altfor mange Steder.
Prins Valdemar, ja næppe selv Prins Hans,
Hvem et *„on dit“* har tilbudt Kronens Hæder
Hist i Bulgarien af dets Betvingere,
Vil næppe blive Oliebladets Bringere.

I England Parlamentet sammenkaldes,
Det gjælder nok en morderlig Debat.
Det synes næsten nu, som det er Alles
Bestemmelse at tage rigtig fat.
Paa samme Sæt i Aarevis der lalles,
De store Ord bli'er stadig kun til Pjat.
Man springer op, og man vil flux til Malta —
Men mindes om: *hic Rhodus et hic salta*!

I Frankrig ser det ogsaa broget ud,
Der har de spillet op de Radikale,
Og de har leget med Forfatningsbrud
I Aarets Löb, omtrent som de var gale.
Vildt har de kæmpet gjennem Storm og Slud
Og nu til Slutning Ho'edet gjort til Hale —
Kun Præsident af Navn Mac Mahon nævner sig;
Men Sligt i Længden ganske sikkert hævner sig.

I Österrig de sidde lunt paa Lur,
Og Preussen gjör naturligvis det Samme,
I Ungarn er man lutter Fyr og Flamme,
Mens Grækenland hist fra sit Fangebur
Har længe gjort den inderligste Kur
I Löndom til Thessaliens Broderstamme.
Saa godt som i slet ingen Himmelegn
Man ser det allermindste Fredens Tegn.

Trods det her i Evropa, hist i Asien,
Trods Forurettelser af Guden Mars,
Trods Tab og Mandefald og trods Ravagen
Saavel ved Plevna her som hist ved Kars
Har Tyrkerne dog ikke tabt Couragen;
De sige: *vita brevis, longa est ars!*
Men Kunsten at forsvare sig ret længe,
Den turde vist til et Bevis dog trænge.

Hvorhen vi föres er ej ganske tydeligt,
Men Aarets Saga bli'er ej Fredens Bog;
Kanonerne de tale stadig lydeligt
I deres lidet fredelige Sprog.
Og Sligt er ingenlunde rigtig frydeligt. —
Dog vifter endnu gamle Dannebrog —
Og gid den vifte længe! — stolt fra Masten! —
Blot ej vi har for meget Vand i Lasten!

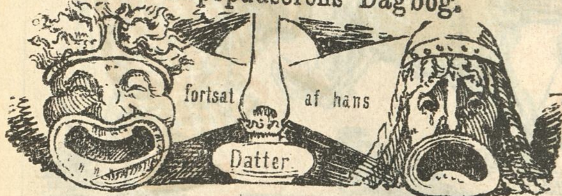
Ved Kaffen.

Fru *Sörensen*. Kun en halv Draabe endnu og bare Flödevand, söde Fru Schröder, jeg har havt saa uendelig juletravlt og var blot kommen op til dem for at spörge Dem til Raads om Et og Andet, men jeg er saa vims i Hovedet i denne Tid, at jeg rent har glemt, hvad det var, og saa er jeg oven i Kjöbet saa forkjölet med Snue, saa jeg haaber virkelig det bliver til Noget med det Næsepudserkompagni, som Magistraten vil oprette og som skal være smaa Drenge, der render omkring paa Gaden i Frostvejr og pudser Folks Næser for dem og snyder dem, saa de ikke behöver at tage Hænderne ud af Muffen, hvilket er en magelös Opfindelse og ligesaa god som Tællefonen, som han, Klopstock har fundet paa, og som vi for Resten allerede har ned i Kykkenet, saa jeg kan höre i Spisestuen, naar Pigen har sin Kjæreste hos sig og lader Maden koge over. Det er en Straalemester, hun er forlovet med, og det kniber jo for det stakkels Barn, naar hun skal være haade her og der og forlovet med en Straalemester tillige, men hun er altid i straalende Humör alligevel. Og det er saadan et dejlig simpelt Apparat saadan en Tællefon, den ser ud som en Barnetrompet og er magnetiseret saadan, at enhver Lyd man giver fra sig i den ene Ende, hörer man strax i den anden, saa at naar En nyser i Helsingör, siger en Anden Prosit i Kjöbenhavn. Man maa jo fölge med Tiden, og den gaar skam hurtigere end Borgemester Ehlers, derfor har Sörensen nu ogsaa meldt sig ind i det kongelig geografiske Selskab, hvor man nok let kan slumpe til

at faa en Orden, og dersom Sörensen nu kan hjælpe Erslev med at faa den Nödhavn i Hirschholm, saa er det jo klart, at der vil blive mange Skibe frelste fra at gaa under, og saa faar Sörensen da ialt Fald Medaillen for Druknedes Redning tilligemed den Krigsmedaille, han allerede har, fordi han var ved Intendanturen. Jeg har for Resten havt Sorg af Frits Grönbæk i denne Tid, nu er han gaaet fra det Kunsthistoriske, formedelst han mener, han dog ikke kan hamle op med Sine Möller i Længden, og nu har han slaaet sig paa det Musikalske. Forelöbig skal han nok skrive om Fremtidsmusik i „Nutiden" og er hver Aften ude paa Vesterbro i den Anledning. Först trode jeg, han var paa Vejen til moralsk Fordærvelse, og gav ham en ordenlig Froprædiken i Anledning af hans Aftensang, men han beviste sin Uskyldighed, for han gaar netop og över sig ved at höre paa det nye Orkestrion, der jo maa spille allerkorrektest, eftersom det gaar paa Maskine, og det forklarede Frits mig ogsaa vidtlöftig, at alle Melodierne kommer af Valser, som dreie rundt og saa bli'er det til Valsemelodier, som Andre kan dreje sig rundt efter, og tilsidst, da han fortalte mig om de mange Hjul, löb det rundt for mig med, saa det maa være svært nok at sætte sig ind i, og saa gaar han ogsaa paa Classen-Langes Fægtesal for at lære at duellere, eftersom en Musikanmelder nödvendigvis maa være grov, og det er ikke altid sagt, at Ens Redaktör vil slaas for En, som de nok giör i Paris. Nu maa jeg gaa söde Fru Schröder og glædelig Jul og glædelig Nytaar, hvis vi ikke skulde ses forinden.

Overlampepudserens Dagbog.

Onsdag den 26de. *De Usynlige* og *De Fattiges Dyrehave.* Nu er Julen forbi, destoværre og en yndig Juleaften var det; Som vi havde med Gaver og jeg fik et Portræt af min elskede Fader af Petersen i Ramme, som han havde skrevet bagpaa fölgende Vers:

Han gik ud, som et Lys; Som en udbrændt Lampe
Der slukkes og oser,
Fordi den er færdig med Vægen,
— Og man har ingen Brug for Lægen;
Men gaar væk i Krampe.
Han visned som Sommerens Roser
Over »Dagstelegrafens« Gloser
Nu er han befriet fra de jordiske Kampe
Graven er lukket, at Sne tilsnes'en
— Farvel Andresen?

Som var umaadelig hjertegribende og havde kostet Petersen næsten ligesaa meget Hovedbrud som den Tragedie, han har skrevet paa i den sidste Maaned og som ikke er kommen længere end midt i anden Akt; Hvor alle Personerne ere döde, Paa En nær; Som er dövstum, Saa Resten maa gjöres i Ballet desformedelst. Madam Petersen havde bagt Julekage og pyntet Juletræ; Hvad hun forstaar sig paa; Som Pyntekone og Malle Knallerup læste höjt for os af en ny Bog af Buk, tror jeg han hedder. Malle kaldte ham »Julebuk« for han skrev nok ogsaa En forrige Jul. Men jeg hörte ikke efter med Opmærksomhed; Som jeg burde, men sad og fordybede mig i Beskuelsen af min Faders elskede ædle Træk med det ærværdige Udtryk; I Öjnene bag Brillerne og den lavpullede Hat; Som jeg kjender saa godt. Saa tilsidst legede vi Julelege og jeg kastede Lommetörklædet til Madam Petersen og sagde »Ko« — hvorpaa hun svarede »lisse«, og hun skulde have sagt — mandant; saa det blev: Komandant; Som Sjæfen er. Nu gaar det lös med den nye Ballet, der begynder med, at Malle Knallerup og jeg og de Andre ere Nymfer og klæde os paa; I al Anstændighed og unge Mester er Satyr eller Helhest eller saadan noget lignende Hedensk og den vil nok gjöre Lykke, men Kong Lövengjæld kommer ikke for det förste; Fordi Fröken Dehn er »Usynlig«; For Tiden. Flink i Morgenbladet siger, at Simonsen og Schram vil væk; Fra os og maaske vil de saa ogsaa rejse med Uldmand. Saa maa Brun og Ferslew tage deres Roller; Som bliver vanskelig i »Don Juan«. Madam Petersen var i forrige Uge i Folketeatret og saa Pariserliv. Og siger, det var Grin; Men syndigt og ikke for Malle eller mig; Der er opdragne i Dyd og Undselighed, Som man bör bevare og passe paa og vaage over med Omhyggelighed; Som en Skat. Döcker er upasselig som er kjedeligt; For ham.

Kongen af Bogö's Mærke

(Frit efter Ingemann.)

I alle de danske Lande,
Hvorhen paa de Syvmils jeg fo'r,
Jeg fægted' med aaben Pande
For, hvad jeg for Alvor tror.

Et Sejerværk var mit Mærke
Paa Brynjen som Huskorsets Tegn,
I Brystet var Dannevirke,
I Skjoldet en „sölle" Degn.

Blandt Vælger-Ko-Horden i Vaaben,
Opslog jeg min bulede Hjælm;
De saa strax, det var en aaben,
Men ingen formummet Skjælm.

Vil Venstre med Panden ej fægte
For ej at faa Buler deri,
Da véd jeg, det er ej ægte,
Jeg tager ej dets Parti.

Julespøg og Nytaarsløjer.

Nej, se dog det straalende Juletræ,
Hvorom vor Hovedstads vise Fædre danser i Fryd og Gammen!
Prægtige Gaver hænge derpaa
Til Skatteyderne, store og smaa,
Og glade bli'er alle til sammen.

Sköndt Kommunalsvaneriet ej
Til Peblingesöens Kyster fandt Vej,
Man ligefuldt sig fornöjer:
Af »Julespög« nok man foruden faar,
Men med Indkomstskatten for næste Aar
Der vanker vist »Nytaarslöjer«.

udgaaer hver Torsdag Formiddag og koster i Kjøbenhavn trykt paa tykt Velin 2 Kr. Kvartalet, paa ordinairt Velin 150 Öre Kvartalet. (Löse Nummere 15 a 20 Öre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingsteder samt paa Bladets Kontor Ny Adelgade 3 i Boutikken forhen Östergade 26.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kunst- og Stentrykkeri.

Naar "Butikken" aabnes igjen.

O Muser, naar sligt et Underværk sker,
Da vil eders Aktier stige.
Med Sultekur trues I aldrig mer,
Naar saadan en Fyr som Herre I ser
I Danmarks og Aandernes Rige!

Hvor bliver der Jubel i Land og By!
Man tør sig som helt desperate
Og vræler Hurra i vilden Sky,
Selv *Zahles* Muse faar Aabning paany,
Saa han skriver en Aabnings-Kantate,

Da illumineres det ganske Land,
Teatret ej at forglemme,
Det bliver belyst overalt med Tran,
Saa de höje Herskaber sættes i Stand
Til derinde at föle sig hjemme.

Til Slutning vil man dog muligvis
Faa at se bag det aabne Tæppe
Paa en Mödding en stakket Glædes Forlis:
— »Hvor længe var Abraham i Paris?«
— »Er det ogsaa virkelig *Jeppe?*«

Paa Isen (K. S. F.)

Det var altid Vikingesæd i Nord,
At Heltene rundtom paa Söen foer
Alt med de snablede Snekker.

Nu færdes de atter paa Vikingevis
Paa Söen, at sige, naar der er Is,
Og paa Skøjter, som stundom knækker.

Fordum de kæmped for Rigdom og Navn,
Og sejled i Lykkens aabne Favn
Eller Rans, paa den farlige Bane.

De Söhaner, her vi beundre maa,
Blive ogsaa Ransmænd, men vel at forstaa,
Det er ikkun Hjerter, de rane.